

Giới thiệu Tiên Hồi

Bạn đang đọc truyện Tiên Hồi của tác giả Dịch Ốc trên trang đọc truyện online. Dương Vân vốn sinh ra trong gia đình nông dân cơ khổ. Mười sáu tuổi, sau khi thi cử thất bại liền bỏ lại gia đình để một lòng cầu đạo. Hắn vượt qua mọi hiểm nguy cùng gặp được kỳ duyên mà liên tiếp thăng cấp, trong lần độ kiếp thấy được cảnh gia đình trong loạn thế điều linh, dần biết rằng chỉ là huyền cảnh tuy nhiên hắn không cảm lòng được mà ra tay dẫn đến độ kiếp thất bại trở về điểm xuất phát năm mười sáu tuổi. Hắn bởi vì cuộc sống trước kia như một giấc mộng có nhiều điều hối tiếc mà không muốn đi theo con đường cũ. Cầu đạo cũng tốt, làm quan cũng được, duy nhất chỉ có một điều mong muốn gia đình sung sướng hạnh phúc do đó hắn đã đứng dậy và bước đi trên con đường mới với tâm nguyện mang lại hạnh phúc cho phụ mẫu, đại ca, nhị ca cùng tiểu muội.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Giấc Chiêm Bao Trở Về Tuổi Thơ

Đêm xuân, Dương Vân ngủ mơ thấy một giấc mộng kỳ lạ, hắn gặp được thần tiên ở trong mộng, vị thần đã đưa hắn đến Đông Hải học nghệ.

Dương Vân đã hiểu thế nào là tu tiên, thế nào là cảnh giới, thế nào là tiên lộ gian nan.

Sư phụ, sư huynh, đệ tử, đồ tôn, một người lại tiếp một người lần lượt ngã xuống nhưng Dương Vân vẫn thận trọng từ lời nói đến việc làm, vậy mà xông qua tầng tầng cảnh giới như kỳ tích, từ một đệ tử trong môn phái tán tu nhỏ thuộc hàng rom rạ của tu hành giới, từng bước từng bước phấn đấu thành cao thủ, cao nhân, chân nhân, tông sư, truyền kỳ, truyền thuyết, thượng thiên nhập hải, tung hoành vô địch, có lẽ hắn chỉ cần bước được thêm một bước ngắn nữa thôi là sẽ trở thành thần tiên.

Ngập trời thiên kiếp đáng sợ giáng xuống, Dương Vân gần như đã ngã xuống như con thuyền cô đơn chênh vênh sắp lật trong biển cả giận dữ, nhưng rốt cục hắn lại vượt qua, cuối cùng kim quang tỏa ra bốn phía, hình như hắn chỉ cần với tay là có thể vãn về ánh sáng rực rỡ của Bi Ngạn.

Một hồi đình đình đang đang như tiếng dao phay gỗ thốt kéo hắn trở về từ trong giấc chiêm bao.

Dương Vân mơ màng vẫn còn nằm không muốn tỉnh dậy, co rúm cái mũi ngửi hương vị thức ăn thơm ngát đang bông bông trong gió, bắt đầu nhớ lại ký ức đã vùi giấu không biết bao nhiêu năm ở sâu trong lòng.

Hương vị ấy sao mà thân thương và xa xăm quá, đã bao nhiêu năm hắn không được ngửi qua, một ngàn năm, hay là một vạn năm?

Là hương thơm của lá rau cải ngắt ở Tiểu Nguyệt Sơn hòa cùng một chỗ gạo kê để nấu cháo, thời điểm mình vẫn còn là một người bình thường, khi còn nhỏ, nhà nghèo vẫn thường xuyên dùng cây rau dại ấy để nấu cháo.

"Thiên kiếp... thiên kiếp đâu rồi?!"

Dương Vân đột nhiên bừng tỉnh, vươn người ngồi dậy, quần áo trên người ướt đầm những dòng mồ hôi lạnh.

Tia nắng ban mai hắt qua khe hở trên cửa sổ giấy, rơi vãi vào gian phòng, giường gỗ liễu, chăn vải thô, tường đất lâu năm đã ố màu đen, còn có một ít sách vở, bút và nghiên mài mực nằm rải rác trên mặt chiếc bàn tồi tàn.

Tất cả chỉ đơn sơ như vậy, ký ức ngày xưa của Dương Vân lần lượt ùa về, những cảnh tượng đã rơi vào quên lãng từ lâu, bây giờ lại xuất hiện một lần nữa rồi.

"Là ảo cảnh, nhất định là ảo cảnh." Thế nhưng mình đã vượt qua Chân Huyền Kỳ trước khi độ thiên kiếp rồi, vì sao bây giờ lại phải gặp ảo cảnh lợi hại như vậy.

Dương Vân không nghĩ ngợi nữa, liền bấm chân quyết thi triển "Nguyên Cực Thần Quang Pháp Cấm Đại Pháp."

Chân quyết được xưng là không ảo cảnh gì không phá được lại không hề có phản ứng chút nào, Dương Vân lúc này mới kinh ngạc vì phát hiện ra một thân chân nguyên của mình đã không còn sót lại chút gì.

Ảo cảnh gì mà lại có thần thông đáng sợ như thế! Dương Vân trong lúc hoảng sợ liên tục thay đổi mười bảy mười tám môn pháp quyết thế nhưng tất cả những thần thông ngày trước có thể dời non lấp bể lại không hề có tác dụng.

"Chuyện gì đã xảy ra!" Dương Vân hai mắt đỏ thắm, hai tay vung loạn như bị điên, một pháp quyết lại một pháp quyết, cuối cùng lại uống công, ngày trước bất kỳ một cái pháp quyết nào trong những loại pháp quyết này đều có thể đem mọi thứ trong vòng ngàn dặm san thành bình địa, nhưng bây giờ thì ngoại trừ khiến Dương Vân căng thẳng căng sợ hãi thì không còn tác dụng gì nữa.

"Tam Nhi, tới đây ăn cơm đi."

Một tiếng gọi phảng phất như tiếng chuông buổi sáng đánh thức Phương Vân tưởng mình sắp chìm vào ma chướng.

Một lão phụ mặc quần áo vải thô đi vào trong gian phòng, hỏi:"Tam Nhi, con bị làm sao vậy?"

Lão phụ nhận thấy khí sắc Dương Vân không tốt thì lo âu đưa tay sờ lên trán Dương Vân.

"Vì sao lại đỏ nhiều mồ hôi như vậy, có phải là tối qua đọc sách muộn quá nên bị cảm lạnh không?" Lão phụ hạ bàn tay đầy nếp nhăn xuống, do dự một lát rồi nói ra:"Đội một lát, mẹ mới nấu cho con nồi cháo thêm quả trứng gà, con đọc sách hao tổn tinh thần, cần được bồi bổ nhiều hơn."

Đây tuyệt đối không phải ảo cảnh!

Khi Dương Vân nhìn thấy ánh mắt người mẹ già thì đã kết luận được chuyện này. Cho dù ảo cảnh có cao sâu đến đâu thì cũng không thể bắt chước được ấm áp và thân thương qua ánh mắt của người mẹ cùng chung một dòng máu.

"Không cần đâu mẹ ơi, cha và đại ca còn phải làm việc ở ngoài ruộng, hay là nhường quả trứng gà cho bọn họ đi." Dương Vân bật thốt lên lời, sau khi nói xong thì hần mới giật mình.

Dường như vừa có một cánh cửa lớn bị mở ra, đầy ký ức của một thiếu niên mười sáu tuổi cuộn cuộn tràn tới như thủy triều.

Dương Vân, mười sáu tuổi, gia cảnh bần hàn, bởi vì thuở nhỏ thông minh lại được cả nhà ủng hộ nên được tiếp tục học chữ trong cảnh nghèo khổ, hai tháng trước vừa mới thi đậu tú tài, chính thức trở thành một "người đọc sách" duy nhất trong thôn. Tối qua ôn bài tới đêm khuya dưới ánh đèn mờ nhạt của ngọn đèn dầu, ôn đến khi đèn cạn dầu thì đành phải đi ngủ.

Người như Dương Vân gần như đã tu đạo thành tiên, phong vân một cõi sao lại... chẳng lẽ đây lại là một hồi kỳ cảnh trong mơ? Thế nhưng mà ký ức khắc sâu trong đầu chân thật như vậy, sau nửa ngày giật mình thì Dương Vân gồng sức đập mạnh đầu xuống, vì lý do ta lại mơ phải cái sự tình máu chó như thế này cơ chứ?

Mẫu thân của Dương Vân ngắm nhìn nhi tử của mình bằng ánh mắt tràn ngập yêu thương. Bà nghe nhưng lại không hiểu nhi tử đang nói cái gì, hiểu nhầm là Dương Vân đang đọc sách mê mẩn, vì vậy lảng lạng lui ra khỏi gian phòng.

xxx

Chuyện tình kỳ lạ khó hiểu, mặc dù Dương Vân nghĩ mãi không thông nhưng bụng đói cứ réo rất làm hần phải ngồi xuống bàn cơm.

Quả trứng gà kia vẫn đang nằm trong chén của Dương Vân.

Khoảng khắc khi nhai miếng cơm đầu lên đến miệng thì Dương Vân cảm thấy mình đói bụng đến mức sôi réo cứ như bị lửa đốt vậy.

Cháo gạo rau dại chảy vào yết hầu, vị của gạo kê xen lẫn với vị rau cải ngọt dịu khiến dạ dày đang đói khát của hần lập tức reo hò sung sướng.

Dương Vân vừa húp từng ngụm từng ngụm cháo vừa nhớ lại đã bao lâu mình không được nếm qua loại cháo đạm bạc này của thế gian rồi.

Trong trí nhớ của Dương Vân, hương vị của loại cháo thô lậu khó có thể nuốt xuống nhưng bây giờ hần lại cảm thấy hương vị của cháo gạo nhà này còn ngon hơn gan rộng tùy phương.

Phụ thân của Dương Vân tên là Dương Thiên Trình, là một người nông dân hiền lành thuần phác, đại ca tên là Dương Sơn, gần như hình dáng giống phụ thân như tạc, ngay cả tư thế húp cháo ở miệng chén cũng giống hệt nhau, nếu không phải Dương Thiên Trình trên mặt nhiều nếp nhăn và trên đầu nhiều tóc trắng thì gần như không thể phân biệt được hai người bọn họ.

Từ đầu đến cuối bọn hần đều không có nhìn qua quả trứng gà trong cái chén của Dương Vân.

Dương Vân tự dừng lại rất muốn một ngụm ăn tươi quả trứng gà, hần bây giờ đã không phải là thần tiên có thể ăn gió uống sương nữa, thân thể của hần mới mười sáu tuổi, hơn nữa trải qua một đoạn thời gian dài dinh dưỡng không đầy đủ. Bây giờ trứng gà đối với hần có sức hấp dẫn rất lớn.

Dương Vân chờ Dương thị không chú ý thì nhanh nhẹn gấp quả trứng gà vào trong chén của tiểu muội Dương Lâm.

Con mắt Dương Lâm sáng ngời, nàng nhét ngay quả trứng gà trong miệng và ăn như hổ đói, nuốt xuống một cách ngon lành rồi thở gấp vì bị nghẹn, ho khan một hồi.

Khi Dương thị quay đầu xem xét thì đầu lưỡi của Dương Lâm đã nhanh nhẩu liếm sạch lòng đỏ trứng gà còn vương trên khóe môi, mắt chớp chớp mấy cái và nhìn Dương Vân cười rất tươi.

Khóe miệng phụ thân và đại ca của Dương Vân cũng tươi cười vui vẻ.

Bữa cơm buổi sáng của gia đình nông dân trôi qua nhanh lắm. Sau bữa cơm, Dương Thiên Trình và Dương Sơn cầm cái cuốc và một hũ đất, trong cái hũ

ấy là một ít cơm nắm do Dương thị chuẩn bị cho bữa trưa của hai người, bởi vì bọn họ thường hay phải lao động ngoài đồng đến khi trời tối mới có thể trở về.

Mặc dù Dương Lâm mới mười ba tuổi nhưng cũng thường xuyên phải giúp Dương Thị làm việc nhà. Cắt cỏ, nhặt củi, giặt quần áo, nấu cơm... Dương Lâm vóc người gầy yếu làm những việc này nghiêm chỉnh như người lành nghề.

Chỉ có Dương Vân không cần làm việc, nghĩa vụ của hắn chỉ là đọc sách mà thôi. Dương Vân từ nhỏ thông minh đã không phụ kỳ vọng cả gia đình gửi gắm, hắn đã thi đậu tú tài từ hai tháng trước, về sau đã chính thức bước lên con đường đọc sách lấy công danh, mặc dù tú tài chỉ được quan phủ giúp đỡ cho một ít thôi nhưng với gia cảnh bần hàn như thế này thì cũng không thể coi là không có lợi, đương nhiên nếu như có thể đỗ đạt cao thì thân phận và địa vị sẽ thay đổi, không phải chịu khổ như hôm nay nữa, đây cũng là hi vọng của cả gia đình Dương Vân.

Dương Vân ở trong nhà không đợi được bao lâu, Dương thị cái gì cũng không chịu để hắn nhúng tay vào, rốt cục đành phải cầm hai quyển sách chà thúi vị gì rồi ra ngoài.

Từ khi thi đậu tú tài, rốt cục Dương Vân cũng không cần đi tới trường học vỡ lòng ở quê nhà nữa, nhưng lại không có lực để đi vào thư viện của huyện thành, tiếp tục ra sức học hành, bởi vì ở chỗ đó người ta thu học phí. Trong khoảng thời gian này Dương Vân đành phải tự học, thực ra đây cũng là nỗi bi ai của hết thảy những người học chữ nghèo khổ, không có tiền thì không được dạy dỗ, dĩ nhiên cơ hội thi đậu cử nhân cũng nhỏ đi rồi.

Tự học không phải là việc dễ dàng, cả thôn chỉ có mình Dương Vân là tú tài, vì vậy ngay cả người trao đổi kiến thức và thảo luận cũng không có, hơn nữa sách rất đắt, toàn bộ Dương gia cũng không có nhiều quyển sách.

Nhà của Dương Vân nằm ở mép thôn, đi dọc theo con đường đất ước chừng một khắc rồi ngoặt xuống đường đất thì Dương Vân đi vào trong một cánh rừng trúc.

Cưỡi xe nhẹ đi đường quen nên sau một thoáng quẹo tẹo quẹo phải thì Dương Vân đã đi tới một bãi đất trống nằm trong khu rừng trúc.

Trên bãi đất trống này chỉ có mấy gian phòng lớn nhỏ, mặt đất rải đá xanh trơn phẳng như nước, khối đá lớn nhất nằm ở giữa, tạo thành hình dáng của một cái bàn nhỏ, có thể cung cấp chỗ ngồi và nằm cho người ở bên trên, đó là báu vật mà Dương Vân hàng ngày vẫn dùng để đọc sách.

Rừng trúc đẹp và tĩnh mịch, có ánh mặt trời hắt qua kẽ lá, chiếu sáng bãi đất trống, sau khi Dương Vân ngẫu nhiên phát hiện ra chỗ này và mấy năm trước thì thường xuyên mang một vài quyển tới nơi này để nỗ lực ngồi học.

Chỉ có điều hôm nay Dương Vân không có ý định ngồi đọc sách ở nơi này, tùy ý cầm bản 《 luận ngữ 》 và 《 ngũ thư tập chú 》 mang theo mình đặt xuống mặt tảng đá, thuận tay nhặt lên một hòn đá tròn tròn giữ ở trong lòng bàn tay rồi ngồi xếp bằng xuống đất, nhắm mắt điều tức.

Gió nhẹ từ từ thổi qua, vờn quanh khóm trúc, vờn tóc Dương Vân, Dương Vân vẫn không nhúc nhích

Thật lâu sau, Dương Vân đột nhiên trợn mắt, hình như trong mắt hiện lên một đạo tinh quang. Khoát tay, hòn đá tròn bắn khỏi bàn tay như điện xạ, vù vù xẹt giữa không trung, đập trúng vào gốc cây trúc xanh.

Bang - một tiếng giòn vang, gốc cây trúc xanh gãy rồi đổ xuống, lá trúc rơi phát phơ theo gió, còn thân cây thì văng thẳng tới đỉnh đầu của Dương Vân.

Dương Vân ném ra một hòn đá thì sắc mặt tái nhợt giống như bị rút sạch sức khỏe, còng lưng xuống vì ho khan.

Ho khan hơn nửa ngày mới ngừng, Dương Vân ngẩng đầu, mặt mũi lộ ra sự vui mừng khôn xiết không che dấu được.

"Là sự thật! Ta thật sự đã nhớ lại được những pháp quyết từng tu luyện!"

Từ khi tỉnh lại, trong bữa ăn cơm... từng ký ức từng kỷ niệm lại ùa về, cảm thụ sinh mệnh của Dương Vân càng lâu càng mạnh, trí nhớ thời tu tiên của Dương Vân quay lại giống như một giấc mộng.

Dương Vân hoài nghi mình có thật đang nằm mộng hay những kinh lịch tu tiên kia đều là ảo tưởng trong giấc mộng, vì vậy hắn liền bỏ chạy đến nơi không bị người quấy rầy này để làm thử nghiệm.

Dương Vân bây giờ không có căn cơ, đương nhiên không thể thử những pháp quyết cao thâm kia được, vì vậy hắn tuyển một pháp quyết đơn giản mà hiệu quả nhanh là "Tịch Dương Hóa Tinh Bí Quyết."

Tịch Dương Hóa Tinh Bí Quyết là một môn pháp quyết kỳ lạ, nó không cần dùng chân khí hoặc chân nguyên để thúc dục mà dựa vào tinh nguyên rút ra từ trong cơ thể, tức thời hóa thành một kích tràn đầy uy lực, chính là pháp quyết thích hợp để Dương Vân lấy làm thí nghiệm.

"Xem ra ta đã độ thiên kiếp thất bại, không biết vì sao lại không bị hồn phi phách tán, mà lại bị chuyển thể trở lại hồi mười sáu tuổi." Dương Vân trầm ngâm thật lâu, loại chuyện lạ này mặc dù hắn đã tu luyện ngàn năm vạn năm nhưng lại chưa từng được nghe nói qua. Chỉ có điều nghĩ lại, những người khác trải qua đại thiên kiếp thì hoặc là phi thăng hoặc bị đánh thành tro bụi, chẳng ai lưu lại cho người sinh sau cái gì, có lẽ độ kiếp thất bại đều bị chuyển thể cũng không chừng.

"Được rồi, đã tới nơi này, vậy thì yên ổn mà ở thôi, dù sao thì cái mạng nhỏ của mình vẫn còn nhặt về được, thay vì nghĩ ngợi vì sao mình không bị hóa thành tro thì không bằng hảo hảo vượt qua kiếp này rồi nói sau." Dương Vân âm thầm quyết định.

Dương Vân vừa nghĩ tới đây thì trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa thì bị hoa mắt.

Dương Vân bây giờ chỉ là một người tầm thường chưa từng được trải qua bất kỳ sự tu luyện nào, điều kiện trong nhà không tốt, thân thể cũng có chút suy yếu, cưỡng ép thân thể sử dụng Tịch Dương Hóa Tinh Bí Quyết, kết quả thật giống như đã trải qua mấy ngày vất vả, liên tục không ngủ không nghỉ, tinh nguyên trong thân thể bị tổn hao nghiêm trọng.

Không được, thân thể này quá yếu, thi triển Tịch Dương Hóa Tinh Bí Quyết quá miễn cưỡng. Dương Vân có nén dục vọng được nằm xuống đất ngủ một giấc cho đỡ mệt mỏi, một lần nữa lại ngồi xếp bằng vận công điều tức. Nếu bây giờ nằm xuống thì chỉ sợ hân sẽ ngủ ở đây cả ngày cả đêm, không chỉ khiến người nhà lo lắng mà còn rất dễ bị cảm lạnh.

Tịch Dương Hóa Tinh Bí Quyết chủ yếu rút ra tinh nguyên bên trong kinh mạch của thân thể, tinh nguyên lưu động ở trong những địa phương này rất dễ dàng, rất thích hợp để nhanh chóng rút ra hình thành chiến lực. Bây giờ Dương Vân vẫn vận chuyển Tịch Dương Hóa Tinh Bí Quyết nhưng lại đổi thành chậm rãi rút ra tinh nguyên ẩn sâu bên trong phế phủ của thân thể, dùng để chữa trị kinh mạch bị hao tổn.

Lẽ ra Tịch Dương Hóa Tinh Bí Quyết không có tác dụng như vậy nhưng kiếp trước Dương Vân tu tiên đã vượt qua cảnh giới tông sư, đương nhiên loại sửa đổi nhỏ bé này chỉ tùy ý là làm, ung dung vô cùng.

Tinh nguyên bên trong phế phủ kỳ thực là tinh nguyên dự trữ của thân thể, lẽ ra là không được dùng đấy, chỉ khi thân thể phải chịu đói khát trong thời gian dài... thì mới có thể từ từ phóng thích ra, dùng công pháp rút ra một ít, chỉ cần không quá hạn thì thân thể tự nhiên sẽ dần dần hồi phục như cũ.

Có điều những việc này chỉ là đạo lý giải quyết phần ngọn, đợi đến khi Dương Vân lại bắt đầu tu luyện một lần nữa, hấp thu nguyên khí bồi bổ bản nguyên thì tổn hao lúc này dĩ nhiên chẳng còn đáng giá được nhắc tới.

Lại qua thật lâu, tới khi mặt trời đã trôi qua đỉnh đầu thì Dương Vân mới ngồi điều tức xong.

Dương Vân vừa đứng lên thì đã cảm thấy bụng đói sôi sùng sục, khó chịu như bị lửa thiêu. Dương Vân vội vàng lấy ra nắm cơm trộn rau cải mà Dương thị đã chuẩn bị cho hân, nhai ngon lành, nuốt mấy ngụm vào trong bụng, càng ăn lại cảm càng thấy đói bụng.

Dương Vân đành phải tìm rau dại trên mặt đất, tìm kiếm măng non lộ ra dưới gốc khóm trúc để ăn cho đỡ đói, sau khi ăn hết hơn mười cụm măng tươi thì mới thoáng ngăn chặn được lửa đói trong bụng.

Dương Vân không khỏi thở dài, không ngờ mình lại luân lạc tới tình trạng như thế này. Từ khi hân tu hành đạt ít thành tựu thì thức ăn chín của thể gian có bao giờ được lọt vào mắt hân đâu, biết bao vương công quyền quý sai người lên núi xuống biển thu thập những món ăn quý và lạ về để thiết yến tiệc, vậy mà hân căn bản chẳng thèm ngó tới, nhiều lần cũng chỉ vì nể tình mà ăn sơ sơ vài quả trái cây.

Bây giờ nhớ lại những món ngon quả lạ ấy mà Dương Vân lại hận không thể nhào tới để ăn hết cả bàn cả đĩa.

Dương Vân nuốt mấy ngụm nước miếng rồi than thở, xem ra thật sự cảnh giới và tu vị không còn nữa rồi, bây giờ mình chỉ là một kẻ tầm thường mà thôi, một tí tẹo tu vị cũng không có, ngay cả cảnh giới ổn định cũng bị rút xuống tận cùng, vì vậy mới nghĩ tới thức ăn.

Dương Vân không phải không có vô số công pháp khẩu quyết nhưng thân thể chưa được tu luyện, huyết khí chưa được khai mở, không có khả năng thổ nạp linh khí trong thiên địa, muốn đạt tới cảnh giới Tích Cốc thì ít nhất cũng phải mất vài chục năm công phu, trước lúc đó thì phương pháp tốt nhất vẫn là ăn cơm gạo trắng để bồi bổ thân thể, hồi phục tinh nguyên.

Dương Vân mặc dù mới chỉ một lần thi triển Tịch Dương Hóa Tinh Bí quyết nhưng đã cảm thấy bây giờ có cho mình một con trâu nướng cũng ăn hết được. Một nắm cơm và mười bụi măng non cùng lắm cũng chỉ chống đỡ được một thoáng, mặt trời vừa mới qua trưa, còn quá sớm với bữa cơm chiều, hơn nữa gia cảnh bản hàn, cơm tối cũng không được ăn cái gì ngon, hơn phân nửa chỉ là cháo rau dại, nhiều lắm là trong cháo trộn thêm ít dưa dại khoai lang, tóm lại là không đói chết thì cũng không đủ no, người một nhà, nghèo khổ sống qua ngày mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hối* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Ăn Thịt

Dương Vân trải qua cảm giác khi phải chịu đói thì mới nhận ra một điều, được ăn cơm no chính là điều hạnh phúc nhất.

Dương Vân nghĩ tới cha mẹ đầu tóc bạc phơ, còn có tiểu muội mỏng manh, yếu ớt tưởng chừng chỉ một cơn gió nhẹ thổi qua cũng đủ quật ngã mà cần răng, âm thầm thề, hân phải khiến chính mình và cả nhà được no ấm, hơn nữa còn phải giúp gia đình được hưởng giàu sang phú quý, hưởng hết hạnh phúc của trần gian, chỉ có như vậy mới không uổng công mình phải chuyển thể trọng sinh.

Dương Vân nhớ lại kỷ niệm trước đây, hẳn vẫn còn nhớ khi mình rời nhà cầu đạo chỉ tầm mười sáu mười bảy tuổi, hai mươi năm dài, tu hành có chút thành tựu mới chịu trở về nhà.

Khi đó lại nhìn thấy cảnh quê hương mình chìm vào biển lửa chiến tranh, người thân lưu lạc, Dương Vân tìm kiếm thật lâu nhưng vẫn không có tin tức gì, một lần vô tình gặp được người đồng hương nên biết được tin cả gia đình đã xa quê lánh nạn, những ngày sau đó hẳn không tìm được thêm một tin tức nào nữa.

Dương Vân ngày ấy tu vi còn thấp, thần thông tìm kiếm truy xét chỉ tầm vài dặm, làm sao có thể tìm lại người thân đã lưu lạc khắp nơi?

Đến khi Dương Vân có được tu vi thâm hậu thì đã trôi qua mấy trăm năm, nhớ tới người thân có lẽ đã sớm qua đời mà cố gắng quên đi ký ức muốn đi tìm người thân, từ đó chặt đứt trần duyên, một lòng hướng đạo.

Tu hành không có năm tháng, Dương Vân tiến chậm chậm về phía trước vậy mà lại phá bỏ được tầng tầng cảnh giới giống như rạch trời, rốt cục trở thành bậc cao nhân ở đỉnh cao nhất trên tu hành giới. Qua ngàn năm hay vạn năm sau đó, Dương Vân đạp bằng cảnh giới thực huyền kỳ mà bất cứ một ai trong tu hành giới nghe thấy cũng phải biến sắc.

Tu tiên gian nan lại không ngừng phải gặp tai kiếp, trong đó lợi hại nhất chính là ba loại kiếp số Thiên, Địa, Nhân, hơn nữa bên trong còn chia ra làm lớn nhỏ, thực huyền kỳ gặp một loại gọi là "Đại Nhân Kiếp", ảo cảnh đan xen cùng với chân thật, hư hư thực thực, như thực lại như huyền, rồi lại nhắm thẳng vào đạo tâm, dễ cho người gặp không thể phân biệt nổi, đến nỗi còn không muốn phân biệt.

Cộng thêm lũ người suy nghĩ khó hiểu ở Vực Ngoại Thiên Ma đổ thêm dầu vào lửa, mười người xông qua thực huyền kỳ có thể không còn nổi một người, gần như tất cả mọi người sẽ bị sa vào lầm lạc ở bên trong ảo cảnh, tu vi chậm chạp rơi xuống, hoặc là chết vì tuổi tác, hoặc là chết vì bị tu hành giới hợp lực diệt trừ sau khi ra tay đại khai sát giới vì mê muội.

Khi Dương Vân bước vào thực huyền kỳ đã gặp phải một ảo cảnh, đó là được gặp lại cha mẹ của mình một lần nữa.

Lợi hại nhất chính là, mặc dù đó chỉ là nhân vật trong huyền ảo nhưng tình cảnh lại chân thật vô cùng. Dương Vân ở trong ảo cảnh đã nhìn thấy những bất hạnh năm đó mà người thân đã gặp phải.

Loạn quân tàn sát bừa bãi, lão phụ chạy nạn bị lạc mất người nhà liền một mình quay lại gia trang, sau đó gặp phải loạn binh cướp bóc, khẩu phần lương thực ít ỏi còn sót lại bị chôn ở trong nhà cũng bị đánh đập tàn ác rồi cướp đi hết, cuối cùng bị bỏ đói đến chết.

Đại ca đang lẫn trốn ở trên đường thì bị đại quân Bắc Lương đi qua bắt về làm tráng đinh bổ sung cho số binh lính hao hụt, phục dịch đào sông bảo vệ Tiền Giang thành.

Dương Vân còn có người nhị ca tên là Dương Nhạc, bởi vì nhà nghèo ít đất, mười bốn tuổi đã đi theo chân những người bám biển làm thủy thủ. Đội tàu mà Dương Nhạc làm việc vì không tìm được mồi làm ăn ở trong thời loạn thế nên bị buộc phải giải thể, khi ấy nhị ca cùng một đám thủy thủ trở thành cướp biển, trong một lần đánh nhau trên biển đã bị mũi kiếm vô tình cướp đi tính mạng.

Mẫu thân dẫn theo tiểu muội Dương Lâm lẫn trốn, sống ở đầu đường xó chợ, nhận hết ức hiếp coi thường, rốt cùng vẫn phải cố gắng để sống. Sau khi thời buổi loạn chiến tạm nghỉ ngơi thì hai người ở lại một gian nhà bị cướp phá hoang phế ở trong tòa thành đổ nát, Dương Lâm đi xin làm việc vặt ở khắp nơi hoặc thu nhặt đồ hỏng, Dương mẫu ngày ngày đi ăn xin trên đường, lại xới một khối đất hoang trong nội viện để trồng rau, mẹ con hai người sống nương tựa lẫn nhau, đau khổ sống qua ngày.

Những năm đầu cũng có người muốn nhận Dương Lâm làm thê thiếp của mình nhưng Dương Lâm không nỡ rời xa mẫu thân, cuối cùng chuyện vui không thành. Thời gian thấm thoát thoi đưa, tuổi xuân lặng lẽ qua đi trong tiếc nuối, sau khi Dương mẫu qua đời thì không còn ai nhưng nhớ Dương Lâm nữa, cuối cùng cuối đời vẫn phải sống trong cô đơn, khi chết không có con gái, lạnh lẽo một mình, hàng xóm thương tình đưa cho một manh chiếu, cuộn lên một sự tình dưới bãi tha ma.

Dương Vân biết mình phải giữ vững đạo tâm ở trong ảo cảnh, cho dù thấy người thân gặp phải bất hạnh gì cũng không thể ra tay, bởi hẳn chỉ cần động một ngón tay thì lập tức sẽ bị lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Mặc dù bây giờ đã là người của hai thế giới nhưng khi Dương Vân nhớ lại những chuyện này thì vẫn không khỏi tái mặt, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Thất bại trước đại thiên kiếp có lẽ lại là chuyện tốt, mất đi cơ hội đắc đạo phi thăng nhưng lại đổi được chuyển thế trọng sinh, không còn phải tiếc nuối và ân hận nữa, những chuyện đau buồn trong quá khứ sẽ không bao giờ có thể diễn ra khi mình vẫn còn có mặt ở đây. Dương Vân nghĩ tới đây thì vận sức nắm chặt nắm đấm.

"Ồ kiếp này ta không cầu đắc đạo thành tiên, chỉ cầu được ung dung tự tại, không bị ràng buộc, được làm những gì mình mơ ước, người nhà được phú quý an khang, trời cao đất rộng mặc ta ngao du, về phần tu hành cứ tùy ý cũng được, đủ sức mạnh tự bảo vệ mình và người thân là được rồi."

Dương Vân ngửa mặt lên trời cười dài, cảm giác u sầu trong lồng ngực bị đập vỡ hết, khoái chí vô cùng, chỉ là hẳn không nhận ra hai hàng nước mắt đang lăn dài và thấm vào áo.

Tiếng cười chưa nghỉ thì bỗng dung từ trong bụng truyền ra tiếng "Ọc ọc ọc ọc", những bụi măng non kia vẫn không chống đỡ được con đói bụng, hiện tại đã bị tiêu hóa hết sạch rồi.

Dương Vân nở nụ cười đau khổ, ngừng lại công pháp diễn thử đã thành công, có ngồi đợi ở nơi này thì cũng chẳng có việc gì để làm, bèn đứng dậy cầm hay quyển sách ở trên tảng đá rồi trở lại con đường sau cánh rừng trúc, chậm chạp đi theo lối cũ trở về nhà.

Dương Vân đi chưa được bao lâu thì nhìn thấy trên đường có một đại hán ngực trần, phần eo buộc thanh đao mổ heo sáng loáng, trong tay cầm theo mấy miếng thịt heo bóng nhẫy như được ngâm nước.

Dương Vân nhìn qua là nhận ra, người này là Vương đồ tể ở phía đông

đầu thôn.

"Vương đại thúc, đại thúc đi đâu vậy?"

Vương đồ tể sững sờ, cười khẩy nói: "Thì ra là tiểu Tam nhà họ Dương, hôm nay vì sao lại biết chào người khác thế?"

Dương Vân ngáy trước một lòng khổ học, xem thường loại người như Vương đồ tể, lại thêm gia cảnh nghèo túng, còn Vương đồ tể gần như ngày nào cũng có thể ăn thịt heo, đằng sau ngạo khí của Dương Vân cũng ẩn dấu sự tự ti, vì vậy bình thường gặp mặt rất ít khi hai người chào hỏi.

Chỉ có điều hôm nay không giống hôm qua, bây giờ Vương đồ tể hay để vương cũng chẳng có gì khác nhau đối với Dương Vân, đơn giản chỉ là người phạm.

"Vương đại thúc muốn đi thăm nhà nhạc mẫu đúng không? Chỉ có điều hình như lão nhân gia không thích đại thúc biếu tặng những vật này đâu." Dương Vân mỉm cười nói.

"Làm sao người biết?" Vương đồ tể thầm rùng mình trong lòng, hán lớn lên đã cao lớn thô kệch nhưng lại cứ muốn lấy lão bà xinh xắn lạnh lùng, bởi vậy ngày bình thường vừa thương yêu vừa âu lo. Vương đồ tể thường xuyên biếu tặng nhạc mẫu cái này cái kia, hy vọng nhạc mẫu vẫn nhìn hán không thuận mắt, nghĩ khi thờ ơ có thể thay đổi.

"Đại thúc muốn đi thăm nhà nhạc mẫu thì phải về nhà thay quần áo đi, nhớ phải thu đao lại, lẽ ra những chuyện này thím ấy phải bảo đại thúc rồi chứ nhỉ?"

"Đúng vậy, quần áo đều cất ở trong túi cầm theo đây này."

"Đó đã là lẽ vật rồi, nhà nhạc mẫu của đại thúc cũng được coi là gia đình sung túc, có của ăn của để ở trên thị trấn, không thiếu mấy cân thịt này đâu, đại thúc cầm miếng thịt máu chảy đầm đìa như vậy lên thăm nhạc mẫu, ngược lại sẽ làm cho gia đình nhạc mẫu mất thể diện."

"Lời này cũng đúng nhưng ta chỉ là một đồ tể, ngoại trừ miếng thịt này thì chẳng còn cái gì tốt hơn để làm quà biếu cả, cũng muốn mua một ít đồ vật rẻ tiền nhưng lại sợ bị nhạc mẫu quở trách." Vương đồ tể ngập ngừng nói.

"Việc này thì phải xem đại thúc có tâm hay không mới biết được, bây giờ là tết âm lịch nên thời tiết thay đổi, thân thể thím lại yếu đuối, những ngày này thím thường hay bị ho phải không? Nhạc mẫu của đại thúc còn nhiều tuổi hơn thím, đoán chừng còn bị ho nặng hơn. Ta nghĩ cho đại thúc một chủ ý, đại thúc hãy đi cầu một đơn thuốc bổ dưỡng ở Hồi Xuân đường trên thị trấn, xếp cùng với cái phổi heo ở trong tay đại thúc rồi đưa lên, lão nhân gia nẫu thành cháo sớm muộn gì cũng ăn thử, dưỡng thân bổ phổi, chẳng phải tốt sao?"

Vương đồ tể mừng lắm, "Không hổ là tú tài! Ta sẽ lo liệu theo ý người."

"Đây là tạ lễ, cầm lấy ——" Vương đồ tể dứt lời liền ném với một tảng thịt ba chỉ.

"Đa tạ Vương đại thúc." Dương Vân nhanh tay nhanh mắt, nhẹ tay một cái đã cầm được tảng thịt ở giữa không trung.

Vương đồ tể hơi sững sờ khi nhìn thấy Dương Vân có thân thủ linh hoạt, có điều vừa được nó chỉ điểm nên vội vàng nói lời tạm biệt.

Dương Vân cầm thịt về nhà mà thấy lòng vui rạo rức.

Dương Vân nhìn thấy cửa nhà ở xa xa mà đột nhiên dừng bước, dừng sức vỗ ót.

"Ồ kia —— chẳng lẽ mình đã hồ đồ rồi sao? Nghĩ kế cho Vương đồ tể lại không sớm nghĩ ra đó là một con đường cụt." Dương Vân bỗng dừng nghĩ đến đằng sau thôn là núi Tiểu Nguyệt, trên núi cỏ cây sum suê, có một ít dược liệu rất đáng giá, chỉ là người bình thường không đủ hiểu biết, công nhận là không dễ dàng.

"Chuyện này không phải là của cái đi đến tận nhà ư, rất nhiều dược liệu đều mọc ở trên dưới ngọn núi, hơn nữa có hái được thì người khác cũng sẽ không nghĩ ngờ được cái gì, càng lắm thì chỉ cảm thấy vận khí của ta tốt mà thôi, cách kiếm tiền này không phải lo tai họa về sau, lại an toàn."

Dương Vân nghĩ được cách kiếm tiền thì nhẹ nhõm cả người, vừa ngâm nga hát vừa bước qua cánh cửa.

Dương Vân cầm tảng thịt ba chỉ nặng chừng ba bốn cân đặt vào tay Dương thị, "Mẫu thân, đây là thịt Vương đại thúc ở mặt đông thôn đưa cho con, mẫu thân nấu một chút ra bữa ăn tối nhé."

Dương thị kinh hãi lắp bắp: "Vì sao đại thúc lại đưa cho con tảng thịt đất như vậy?"

"Con gấp đại thức ở trên đường và nói chuyện vui vẻ, đại thức cao hứng nên ném cho con tảng thịt này, mẩu thân không cần phải quản đại thức vì cái gì đâu, cứ nấu ăn là được. Cùng lắm thì năm nay quan phủ ban thưởng xuống, con tặng lại cho đại thức chút lễ là được rồi."

Dương thị nghĩ ngợi, nhà Vương đồ tể giàu có, miếng thịt heo này đối với gia đình ấy quả thực chẳng coi vào đâu. Nhi tử Dương Văn hiện tại cũng là tú tài rồi, năm nay tặng lại Vương đồ tể chút lễ cũng được, vì vậy không còn hỏi gì nữa mà trù tính xem nên nấu tảng thịt ba chỉ này như thế nào.

Theo như ý tứ của Dương thị là muốn chế tảng thịt này thành thịt khô, mỗi bữa ăn một chút. Dương Văn bây giờ đói bụng quá cứ như bị lửa thiêu, liền giục Dương thị làm thịt kho tàu.

Dương thị thương yêu đứa con nhỏ này nhất, lại thêm khí sắc Dương Văn không tốt nên cũng muốn bồi bổ cho nó, nhưng mà còn chần chừ. "Làm thịt kho tàu cũng được nhưng mà trong nhà không có nước tương và kẹo đường."

Dương Văn biết rõ, nước tương thì không dùng cũng được còn kẹo đường lại đắt quá, cả nhà chỉ có thể mua một ít trước đêm lễ mừng năm mới, bây giờ đã sớm dùng hết rồi.

"Chuyện này nào có đáng gì, mẩu thân đến mượn một ít ở nhà thức Trường Thịnh cạnh nhà mình cũng được, nấu xong thịt kho tàu thì cầm cho nhà thức ấy một chén." Dương Văn nghĩ ra chủ ý.

Dương thị nghe xong liền đi mượn đồ gia vị, còn vay thêm hai cân gạo mới và lu bù nấu nướng trong bếp.

Dương thị cắt thịt mà vẫn cảm thấy không nở, cuối cùng lại cắt miếng thịt ba chỉ làm hai miếng, sắc một nửa vào nồi đồng, sau đó lấy dầu mỡ heo chảy ra từ miếng thịt cắt vào trong cái hũ, cắt kỹ vào trong góc bếp lò.

Dương Lâm bước vào trong vườn với cái sọt đựng ú ụ cò trên lưng, chưa để sọt xuống đã kêu to lên, "Nấu món gì vậy, thơm quá à!"

Dương Lâm chạy ào vào phòng bếp và thò tay mở nắp nồi ra, nhìn thấy một nồi thịt kho tàu béo ngậy đỏ bừng, thơm ngào ngạt, bập bênh trong nồi nước dùng sôi ùng ục.

Dương Văn liền chảy nước miếng, thò tay định bốc lên một miếng thịt kho tàu nóng hổi từ trong nồi thì bị Dương thị đập bộp một cái lại rơi xuống.

"Nhà đầu thối, không sợ ngón tay bị phỏng lên vì bỏng à! Chờ đến lúc cha và đại ca của con trở về vào buổi tối thì mới được ăn."

Dương Lâm đáng thương vẫn chưa từ bỏ ý định, mượn lý do giúp việc nấu bếp liền chạy đi chạy lại quanh bếp lò hơn mười vòng.

Đáng tiếc Dương thị cứ đi theo như hình với bóng, tựa như hổ mẹ chăm sóc hổ con, một tác cũng không rời, Dương Lâm chạy mãi vẫn không có cơ hội ăn vụng.

Dương Văn ở trong gian phòng kế bên phòng bếp nên động tĩnh bên trong đều nghe được không sót tí nào. Hắn cầm một quyển sách ở trong tay giả bộ ngồi đọc và rung đùi đắc ý, trong nội tâm sớm đã cười trộm vài lần.

Nồi thịt kho tàu hầm cách thủy đã lâu, nước canh dần dần đặc lại, hương thơm ngào ngạt nghi ngút khắp nơi, chui vào trong mũi Dương Văn, câu lên dạ đói bụng đang thèm thường ở trong bụng hắn.

Dương Văn không khỏi cảm thấy xấu hổ, "Dương Văn à Dương Văn, cảnh giới của ngươi đâu rồi? Người đã đến thiên kiếp kỳ còn thèm một chén thịt kho tàu, lộ ra chắc không còn mặt mũi gặp các đạo hữu rồi."

Dương Văn nuốt nước miếng ừng ực, cứ nhắc đi nhắc lại như vậy mà không phát hiện mình sách trong tay mình đang bị cầm ngược.

Thật vất vả nhìn đến lúc mặt trời đỏ nghiêng về phía tây, hai người đi cày ruộng đã về đến nhà, không khỏi lại là một hồi truy vấn và giải thích.

Dương thị rót cục đã tắt bếp và mở nắp nồi ra, hương thơm đậm đà xông vào mũi, mỗi người đều chảy nước miếng ròn ròn.

Dương thị cẩn thận chan đầy thịt vào chiếc bát sứ tốt nhất của gia đình, đưa cho Dương Lâm "Đi đi, đưa qua nhà thức Trường Thịnh."

Dương Lâm mừng rỡ bụng chén bỏ chạy, Dương thị đứng ở phía sau nói to "Cẩn thận, đừng ăn hết nửa chén ——"

Khi Dương Lâm trở về thì khoe miệng thì khoe miệng bóng nhẫy, trên mặt treo nụ cười như vừa ăn trộm được con gà, kể cả Dương thị lẫn cả gia đình đều giả bộ như không phát hiện ra, Dương Lâm cho rằng không có người phát hiện nên còn cười đắc ý hơn.

Nhà họ Dương ăn cơm không cần phải chú ý đến quy củ gì cả, mấy người ngồi cùng một chỗ vây quanh cái bàn, Dương phụ kẹp lên một miếng thịt như phát tín hiệu, cả lập tức đâm đũa xuống như mưa, nhai ngấu nghiến.

"Thơm quá a ——" Nuốt một miếng thịt kho tàu trộn cùng cơm trắng xuống bụng, "Có thể mỗi ngày được ăn như vậy là tốt rồi." Dương Văn lớn tiếng cảm thán trong lòng, chiếc đũa trong tay càng không ngừng đâm vào trong chén.

Chương 3: Nguyệt Hoa Thảo

Dư vị của món thịt kho tàu lưu lại trong bụng Dương Vân rất lâu, từ sau bữa tối ngày hôm ấy, Dương Vân đã có nhiều hơn một thói quen, đó là mỗi khi trời tối thì hẳn lại leo lên nóc nhà mình ngắm ánh trăng sáng.

Người trong nhà hỏi thì Dương Vân đáp là ban ngày phải đọc sách nên buổi tối muốn được tĩnh tâm nằm ngắm ánh trăng.

Mặc dù dung mạo Dương Vân không thay đổi nhưng sau khi dung hợp trí nhớ tu tiên thì khí chất và thần sắc tự nhiên có biến hóa, trong mắt người thân chỉ nghĩ rằng Dương Vân đã đến tuổi ăn tuổi lớn, cộng thêm thì cứ đổ đặt nên dần dần đã không còn đối đãi với Dương Vân như hài tử nữa.

Bởi vậy khi Dương Vân nói muốn được tĩnh tâm ngắm ánh trăng sáng thì mọi người trong nhà cũng không nghi ngờ gì cả, còn tưởng rằng ánh trăng có hữu ích với bài học của Dương Vân, vừa vặn còn tiết kiệm tiền mua dầu thắp đèn.

Kỳ thực Dương Vân ở trên nóc nhà lúc trời tối là muốn tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh.

Hôm nay là ngày mười lăm, vầng trăng tròn to sáng, ánh trăng lung linh như nước rơi xuống người Dương Vân đang ngồi xếp bằng.

Thân thể của Dương Vân khẽ nhus chích, dần dần trên người của hắn mờ mờ dâng lên vầng hào quang mờ nhạt theo từng hơi thở, giống như ánh trăng sáng hơn mười thước chung quanh bị ngưng tụ lại vậy.

Khi Dương Vân hít vào thì vầng hào quang thu nhỏ lại, khi thở ra thì vầng hào quang phình to lớn hơn một chút, nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện bên trong vầng hào quang ấy có vài chục điểm nhỏ màu trắng rất sinh động, chúng bay múa nhảy nhót vòng quanh thân thể Dương Vân giống như rất nhiều tiểu hài tử tinh nghịch đang nô đùa.

Đột nhiên hai tay Dương Vân đan vào nhau và bày ra thủ thế giống như đóa hoa sen vừa nở, lập tức tất cả những điểm nhỏ màu trắng đều chấm dứt việc bay múa, chậm rãi hướng về thân thể của Dương Vân giống như có sợi tơ vô hình đang dẫn dắt vậy.

Một điểm nhỏ màu trắng tương ứng với một huyệt khiếu của Dương Vân, ba mươi lăm điểm nhỏ màu trắng chìm vào ba mươi lăm huyệt khiếu, từng cái đều không sai chút nào.

Đúng vào lúc tất cả ba mươi lăm điểm nhỏ màu trắng chìm vào thân thể của Dương Vân thì vầng hào quang quanh người Dương Vân khẽ rung động, vậy mà tự dừng lại xuất hiện một điểm màu trắng không có lý do, điểm màu trắng ấy vừa xuất hiện thì đã run rẩy giống như muốn vụt tắt ngay lập tức.

Dương Vân giương đôi mắt nhìn nó, đôi mắt lóe lên hai tia sáng giống như muốn ổn định cái điểm màu trắng này, điểm màu trắng lập tức được ổn định lại. Trước ánh nhìn sắc soi của Dương Vân, cái điểm màu trắng ấy chậm chậm bay về phía trán của hắn, cuối cùng cũng chìm vào trong huyệt ấn đường của Dương Vân.

Một luồng khí rung động từ trong huyệt ấn đường bùng lên, đồng thời ba mươi lăm huyệt khiếu khác trên người cũng bùng lên, luồng chân khí này uốn lượn xuống từ huyệt ấn đường, vận hành một vòng dọc theo ba mươi lăm huyệt khiếu còn lại, cuối cùng lại trở về huyệt ấn đường. Một luồng khí buốt lạnh thấm người tuôn ra cuộn cuộn từ huyệt ấn đường, khiến Dương Vân buốt giá mà nước mắt chảy dài.

Một lát sau, Dương Vân ngẩng đầu ngắm trăng rằm khi cảm giác buốt lạnh từ từ rút đi, lúc này ánh trăng trong mắt hắn đang tỏa ra biển hào quang vô cùng vô tận, phẳng phát còn chói mắt giống như ánh mặt trời, Dương Vân không dám nhìn nhiều liền chuyển ánh mắt nhìn xuống mặt đất.

Chỉ thấy ánh trăng mờ nhạt phủ xuống nóc nhà, cây cối, đồi núi, hòa quyện trên đồng cỏ trải dài, vạn vật đều bị bao phủ ở trong đó, thần kỳ vô cùng.

Dương Vân mừng lắm bởi cuối cùng đã luyện thành tầng thứ nhất của "Nguyệt Hoa Chân Kinh" rồi.

Tu luyện tầng thứ nhất của "Nguyệt Hoa Chân Kinh" chỉ hơn hai mươi ngày, nếu như tin tức này rơi vào tai những người trong võ lâm tất nhiên sẽ khiến bọn họ phải xôn xao một hồi, thế nhưng Dương Vân lại không mấy hài lòng, bởi vì Nguyệt Hoa Chân Kinh chỉ có tác dụng khi còn ở hai tiểu cảnh giới luyện khí ngưng khiếu và dẫn khí xuất khiếu, chỉ là một bản võ lâm bí kíp chứ không phải là pháp quyết dùng cho người đột phá tới Trúc Cơ kỳ.

Mặc dù chỉ có tác dụng với hai tiểu cảnh giới giới nhưng Nguyệt Hoa Chân Kinh lại thuộc vào hàng bí kíp "Tiên thiên", bởi vậy nếu như xuất hiện trong võ lâm nhất định sẽ gây ra một hồi gió tanh mưa máu. Tuyệt đại đa số bí kíp trong chốn võ lâm đều chỉ ghi lại phương pháp tu luyện ở cảnh giới luyện khí, bất kỳ một quyển bí kíp gì ghi lại phương pháp tu luyện dẫn khí tu khiếu đều đủ tư cách trở thành chí bảo võ lâm.

Nhưng dạng "chí bảo" này đối với Dương Vân mà nói thì chỉ là rác rưởi, hao phí hơn hai mươi ngày để tu luyện thật sự là điều mà hắn không bao giờ có thể tưởng tượng được, lãng phí thời gian như vậy trên con đường tu tiên quả thực không khác gì tự sát.

Dương Văn bây giờ đã không còn quan tâm tới có lăng phí thời gian hay không nữa, điều hắn coi trọng chỉ là diệu dụng sau khi luyện thành tầng thứ nhất của Nguyệt Hoa Chân Kinh, chỉ cần đưa nguyệt hoa chân khí đến ẩn đường là có thể kích phát ra nguyệt hoa linh nhân.

Bởi vì có một vài sơn thôn nằm quanh Tiểu Nguyệt Sơn nên nó không phải là ngọn núi hoang ít người lui tới, dược thảo có giá trị hoặc dễ phân biệt sớm đã bị người khác ngắt hết không còn một ngọn. Dương Văn không có ý định lãng phí thời gian dài để tìm kiếm dược thảo ở nơi này, mặc dù hắn tin chắc mình có thể tìm được nhiều thứ tốt được mọi người công nhận nhưng nếu chỉ tìm như thế này thì hiệu suất quá thấp.

Mục tiêu của hắn là nguyệt quang thảo, loại cỏ này là vật liệu chính để chế tạo một loại dược liệu cầm máu, mà loại dược liệu ấy thường được đám thương gia thu mua với số lượng rất lớn. Có điều nguyệt quang thảo rất khó hái, không phải bởi vì nguyệt quang thảo hiếm thấy mà là vì chúng chẳng khác gì loài cỏ dại ở nơi này, rất khó có thể tìm được nó từ trong đám cỏ dại.

"Hôm nay vừa vặn là ngày mười lăm trăng rằm, việc này không nên chậm trễ, phải đi hái nguyệt quang thảo ngay thôi, bỏ qua cơ hội này lại phải đợi sang tháng sau, hi vọng nguyệt hoa linh nhân thật sự có hiệu quả thì tốt quá."

Dương Văn nhẹ nhàng bám vào bậc thang và ung dung nhảy xuống đất, "Thân thể đã linh hoạt hơn trước kia một chút rồi, chỉ có điều uy lực của Nguyệt Hoa Chân Kinh quả thật quá yếu, có lẽ vẫn không thể động thủ với người." Thời điểm Dương Văn nghĩ như vậy lại hoàn toàn quên mất bởi vì hắn học cấp tốc nên đã xuyên tạc nội dung của bí kíp, tầng thứ nhất của Nguyệt Hoa Chân Kinh vốn là phải cô đọng bốn mươi tám cái huyết khiếu nhưng trực tiếp bị hắn bỏ qua tới ba mươi sáu cái.

Toàn bộ những huyết khiếu có khả năng tăng cường uy lực của chân khí đều bị hắn lược bỏ, không khỏi dẫn đến uy lực của công pháp bị giảm mạnh. Mặc dù bây giờ tu luyện Nguyệt Hoa chân khí vẫn có ích lợi với thân thể nhưng nếu muốn dùng nó để đánh địch thì chỉ là mơ ước hão huyền.

Tiểu muội Dương Lâm bình thường vẫn đeo gùi đựng cỏ trên lưng đang trở mình ở trong góc nhà nhỏ, Dương Văn khẽ rung động ở nơi sâu thẳm trong nội tâm liền đi tới cửa sổ trước mặt Dương Lâm và gõ vài cái vọng lên tiếng "phanh phanh".

"Ai vậy ——" Dương Lâm hỏi thăm trong lúc mơ màng.

"Là ca." Dương Văn thấp giọng nói ra.

Dương Lâm đẩy cửa sổ ra mà đôi mắt vẫn còn mông lung, "Tam ca, đêm hôm khuya khoắt có chuyện gì thế."

"Tiểu Lâm, muội có muốn được ăn thịt kho tàu như hôm trước không?"

"Thịt kho tàu? Muốn lắm ý!" Con buồn ngủ của Dương Văn lập tức bay mất, nàng hưng phấn hỏi: "Tam ca, ca có biện pháp à?"

"Muốn ăn thì đi theo ta." Dương Văn quơ quơ cái xẻng đào thuốc trong tay.

Dương Lâm nhụt chí nói: "Phải đi hái thuốc à, đêm hôm khuya khoắt có nhìn thấy cái gì đâu, biết hái như thế nào?"

Mỗi khi Dương Lâm ra sau núi cắt cỏ đều phải cầm cái xẻng đào thuốc theo bên người nên vừa nhìn thấy là đã nhận ra ngay, có điều thỉnh thoảng nàng vẫn dùng nó để đào rau dại.

"Ca tự nhiên có biện pháp tìm được thứ tốt mà người khác có tìm cũng không thấy, rốt cuộc muội có đi không?"

Dương Lâm do dự một lát, cuối cùng lòng hiếu kỳ đã chiếm được ưu thế, liền sửa sang một lát rồi cùng Dương Văn bước ra khỏi cửa.

Đi hơn nửa canh giờ thì tới giữa sườn núi của Tiểu Nguyệt Sơn, Dương Lâm rốt cuộc không kiên nhẫn được nữa, đặt mông ngồi vào tảng đá rồi kêu lên: "Không đi nữa không đi nữa, mệt chết đi được, nếu ca không chịu nói có biện pháp gì thì muội bỏ về ngủ á!"

"Đừng làm ồn, để ca nhìn kỹ xem." Dương Văn thấy chung quanh cỏ cây tươi tốt um tùm liền quyết định thử vận ở ngay chỗ này.

Dương Văn vận chuyển chân khí của Nguyệt Hoa Chân Kinh tầng thứ nhất một vòng theo ba mươi sáu cái huyết khiếu, cuối cùng ngưng tụ ở trong ẩn đường, nguyệt hoa linh nhân lập tức bị kích phát.

Núi xanh ở trong mắt Dương Văn lập tức bị biến đổi, tất cả cỏ cây đều bị một tầng ánh trắng nhạt nhòa bao phủ, nhìn ở phía trên giống như hồ nước màu bạc đang gợn sóng uốn lượn dập dềnh.

"Đã thấy!" Dương Văn la to vì phấn khởi, ánh mắt hắn thoáng lướt qua đã nhìn thấy trên mặt đất có một cây Nguyệt Quang thảo sáng ngời, nổi trội trong đám cỏ dại màu bạc nhạt, giống như tàn lửa đang phát ra ánh sáng yếu ớt nhạt nhòa nhưng lại rõ ràng trong đêm vắng.

"Thấy cái gì?" Dương Lâm nhảy dựng lên, vừa hỏi vừa bắt ngờ và mừng rỡ.

"Tới đây." Dương Văn dẫn tiểu muội tới gần bụi cỏ dại mọc ở phía trước, chỉ vào đó và nói: "Muội có trông thấy cây cỏ này không? Cây này gọi là Nguyệt Quang thảo, có thể trộn cùng thuốc, dược điểm ở trên thị trấn có bao nhiêu thu bấy nhiêu."

Dương Lâm gần như đã ghé chóp mũi lên trên đỉnh lá cây, vừa nhìn không chớp mắt vừa nghi ngờ hỏi: "Thật hay đùa? Nhìn mãi mà vẫn chẳng thấy khác gì đám cỏ dại cả."

"Muội nhìn kỹ mà xem, lá của Nguyệt Quang thảo sáng hơn cỏ dại."

Dương Lâm lại nhìn hồi lâu, chần chờ nói: "Hình như có sáng hơn cỏ dại một tí, nhưng mà khó nhận ra lắm, ca tin rằng cái cây này thật sự là Nguyệt Hoa thảo ư?"

"Nhìn ở phía trên lá cây thì không khác nhau nhiều lắm nhưng nếu muội nhỏ ra là rõ ràng." Dương Vân tự tin nói và thò tay nhỏ Nguyệt Hoa thảo lên: "Muội nhìn rễ của nó xem, căn bản không giống với rễ cỏ thông thường."

Dương Lâm cầm lấy Nguyệt Hoa thảo, lại nhỏ thêm vài cây cỏ dại, cẩn thận so sánh thì quả thật đã nhìn thấy sự khác biệt. Đoạn rễ của Nguyệt Hoa thảo bị nhỏ đứt trắng muốt như băng tuyết, chảy ra chất lỏng có mùi thơm dịu thoang thoảng, cảm trên tay cảm thấy mát lạnh dễ chịu vô cùng.

Dương Lâm nhận thấy tình cảnh này thì không khỏi tin hết tám chín phần mười rồi, nàng dùng bàn tay nhỏ nhắn cẩn thận nắm chặt nhánh Nguyệt Hoa thảo như sợ không cẩn thận thì sẽ bị mất.

"Có tiền rồi, có tiền rồi, cuối cùng chúng ta đã có tiền rồi."

Con mắt Dương Lâm lấp lánh, "Ca, chúng ta nhỏ sạch toàn bộ cỏ ở đây nhé, nhìn xem còn có loại Nguyệt Hoa thảo này hay không."

Dương Vân khẽ giật mình, sau đó cất tiếng cười to, "Ha ha ha, muội cũng biết đùa đấy! Muội muốn nhỏ hết đám cỏ dại mọc ở khắp ngọn núi này thật hả?"

"Nhỏ càng nhiều càng tốt mà, nhỏ xong có thể kiếm thêm một ít."

"Phần đáng giá nhất của loại cỏ này là rễ, muội nhỏ như vậy xem ra không bán được rồi."

"Á!" Dương Lâm rú lên cứ như bị sét đánh vậy, "Cái rễ cỏ này"

"Cái rễ này không còn giá trị nữa, ca tiện tay nhỏ cho muội xem thôi."

Đôi mắt to của Dương Lâm đã ngân ngấn nước mắt.

"Đừng khóc, đừng khóc, ca của muội dẫn muội theo tất nhiên là có biện pháp tìm được thật là nhiều loại cỏ này. Ca đi tìm, muội dùng xẻng đào thuốc xức phần đất mọc bên dưới Nguyệt Hoa thảo lên."

Dương Lâm lập tức nín khóc, mỉm cười nói: "Ca ca, chúng ta mau bắt tay vào làm đi."

"Được." Dương Vân nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Nguyệt Hoa Thảo

Sau khi hai người bắt tay vào làm thì Dương Vân nhận ra mình đã gặp được rất nhiều thuận lợi khi tìm Nguyệt Hoa thảo bằng nguyệt quang linh nhãn, đương nhiên cũng có quan hệ rất lớn tới việc đêm hôm nay vừa vận là đêm trăng rằm mười lăm, bởi vì hần tùy tiện đi loanh quanh bốn phía một lát thì thi thoảng lại tìm được một cây.

Sau đó Dương Vân vừa duỗi một ngón tay ra là Dương Lâm lập tức nhào tới như chú cún con thấy miếng xương sùròn đầy thịt, nằm rạp xuống mặt đất rồi dùng xẻng đào thuốc đục cả phần đất ở dưới lẫn đám cây cỏ ở xung quanh ra, sau đó cẩn thận xếp thành hàng ở trong gùi cỏ.

Dương Vân khá đắc ý, xem ra dẫn theo tiểu muội lên núi đúng là một ý kiến không tệ chút nào, ít nhất sức lực và lòng hăng hái đào thảo dược của tiểu muội cũng nhiều hơn mười người như mình cộng lại, nếu là mình đào đất thì khó tránh khỏi nhỏ đứt vài cọng.

Ánh trăng bất giác đã trôi qua trung tâm bầu trời, mặc dù ánh trăng vẫn sáng tỏ như cũ nhưng trong linh nhãn của Dương Vân thì màu bạc của ánh trăng đã bắt đầu chậm chạp suy yếu, ánh sáng màu bạc ở trên cỏ cây đã càng lúc càng mờ nhạt.

Dương Vân dừng bước và thốt lên: "Không cần tìm nữa, trở về thôi."

Đất bùn phủ đầy trên người Dương Lâm, mặt mũi đầu tóc cũng không tránh khỏi bị dính bùn đất, mồ hôi nhễ nhại khắp người nhưng vẫn còn gắng

gượng, cắn răng nói: "Gùi đựng cỏ của muội còn trống nhiều lắm, với cả dốc núi bên kia chúng ta còn chưa đi qua mà."

Dương Vân lắc đầu, "Thời điểm đã qua, không tìm được nữa đâu."

Nói xong liền đưa tay cầm lấy gùi đựng cỏ của Dương Lâm, "Đi, về nhà thôi."

Dương Lâm im lặng tính toán trên đường trở về, nàng hiểu rõ cái gùi đựng cỏ trên lưng của mình, "Ca, chúng ta đào được khoảng một trăm cây rồi, chẳng biết là mỗi cây có thể bán được bao nhiêu tiền nhỉ?"

Dương Vân cũng lơ mơ, hẳn chỉ biết công dụng của Nguyệt Hoa thảo chứ chưa bao giờ nghe ngóng giá tiền cả, hơn nữa với ký ức kiếp trước của Dương Vân mà lại đi nghe ngóng giá tiền của loại cỏ như

Nguyệt Hoa thảo đúng là vớ vẩn.

Dương Vân không hề tính toán cẩn thận, thuận miệng nói: "Tổng tiền có thể hơn mười vạn, ngày mai ca dẫn muội lên trên thị trấn hỏi một chút xem."

Dương Lâm không trả lời, Dương Vân đi tiếp vài bước liền cảm thấy kỳ lạ, quay đầu nhìn thấy tiểu muội của mình đang ngơ ngẩn đứng im một tại chỗ.

"Hơn mười vạn! Như vậy một rễ cây cỏ này có thể đổi được vài cân gạo!" Dương Lâm kêu lên sợ hãi như vừa tỉnh từ trong ác mộng, mấy năm gần đây Ngô quốc mưu thuận gió hòa, giá gạo mỗi cân không đến ba văn tiền, đúng là giá trị của Nguyệt Hoa thảo đã vượt xa xa khỏi trí tưởng tượng của nàng.

Trên đường trở về, Dương Lâm dạo bước sung sướng như đang bay bổng, hết lần này đến lần khác hỏi:

"Ca, giá trị của loài cỏ này thực sự hơn mười vạn tiền ư?"

"Ca, chúng ta thực sự có tiền rồi ư, sắp được ăn thịt rồi ư?"

Dương Vân trả lời đầy mê hoặc: "Đúng vậy, không kém bao nhiêu đâu."

Dương Vân liên tục vận chuyển Nguyệt Hoa chân khí trong một buổi tối nên mệt mỏi và buồn ngủ lắm rồi, vất vả lắm mới về đến nhà, lập tức ngã xuống giường ngủ say như chết. Hắn ngủ một giấc qua buổi sáng, mãi cho tới bữa ăn cơm trưa thì mới bị Dương mẫu đánh thức.

Dương Lâm vui quá nên sớm đã kể lại việc hái thuốc cho cả nhà nghe, có điều Dương phụ và đại ca Dương Sơn lại đi cấy ruộng rồi nên chỉ còn một mình Dương mẫu hỏi Dương Vân cả buổi.

Dương Vân chỉ nói trước kia trong lúc đọc sách đã được đọc qua nội dung ghi về Nguyệt Hoa thảo, gần đây trong lúc tĩnh tâm ngắm trăng lại nhất thời nhớ tới liền dẫn Dương Lâm đi tìm thử, không ngờ thực sự hái trở về.

Dương mẫu vừa nghe nói là xem trong sách thì không khỏi tin thêm vài phần, nàng một chữ cũng không biết đọc nên không tránh khỏi vừa ngưỡng mộ vừa khâm phục những đồ vật ghi lại trong trang sách, chỉ là Dương mẫu chịu khổ nhiều rồi nên thực sự không dám tin tưởng hai người Dương Vân hái về được loại cỏ đáng giá như vậy.

Dương Vân vừa ăn cơm vừa nói với Dương mẫu: "Buổi chiều con sẽ dẫn Tiểu Lâm đi lên Hối Xuân Đường ở trên thị trấn, nơi đó là cửa hiệu lâu đời, loài cỏ này có đáng tiền hay không hỏi qua là biết rõ."

Dương mẫu gật đầu đồng ý, thâm nghĩ dù sao cũng hái được cỏ này về rồi, Tam Nhi đi hỏi thử cũng tốt, nếu thực sự có thể bán đi kiếm chút tiền thì cũng có thể bù vào thiếu thốn trong nhà. Có điều trong nội tâm nàng cho dù như thế nào cũng không tin một rễ cây cỏ lại có thể bán hơn mười vạn.

Nhà thúc Trường Thịnh ở bên cạnh có chiếc xe lừa, xế chiều hàng ngày đều vội vã lên tầu quán ở trên thị trấn để thu nhặt đồ ăn thừa rồi chở về bán cho Vương đồ tể.

Dương Vân nói trước một tiếng với Nhị Quý đánh xe rồi dắt Dương Lâm đang ôm gùi đựng cỏ bước lên xe.

Nhị Quý quát lớn một tiếng, con lừa màu xám bắt đầu di chuyển bốn chân một cách chậm chạp, Dương Lâm vẫy tay chào Dương mẫu đang đứng dựa ở trước cửa nhà, nói to: "Mẹ! Mẹ chờ con và ca ca lên thị trấn mang thứ tốt về nhé."

Ra khỏi thôn, con lừa Đại Thanh bước chậm rì rì, tốc độ không khác gì người bình thường đang đi bộ trên đường, hưng phấn hôm qua vẫn còn vương vấn trong trái tim Dương Lâm, buổi sáng lại không ngủ bù giống như Dương Vân, cộng thêm ngồi xe lung la lung lay, ủ rũ dâng lên, rất nhanh đã nhòai người về phía trước rồi nằm bò ra ngủ say sưa.

Nhị Quý họ Vương, là con thứ hai trong nhà, sinh sau nhị ca Dương Nhạc của Dương Vân một tháng.

Nhị Quý và Dương Nhạc từ nhỏ đã cùng nhau lăn lê bò toài, chậm chững đùa giỡn ở một chỗ trên mặt đất, khi còn bé cũng thường hay dẫn Dương Vân xuống sông bắt cá, lên núi bẫy chim, hai người một bên đánh xe, một bên trò chuyện.

"Nhị Quý ca, con lừa Đại Thanh này của nhà người già rồi, e là không đi được vài năm nữa đâu nhỉ?" Dương Vân hỏi.

"Ai, ai bảo không phải đâu. Lúc mua thì tuổi nó đã không nhỏ rồi, trôi mấy năm này, đi cũng chậm." Nhị Quý giận dữ nói.

"Không có ý định đổi con khác sao?"

"Khó lắm, nhà của chúng ta tuy nói có Canh thức giúp đỡ nhưng mà buôn bán nhỏ, coi như là chờ cỏ khô lên bán thì cũng không kiếm được cái lợi nhuận gì, nếu mua một con lừa khác thì còn phải tự bỏ tiền ra, vậy thì không có lợi gì cả."

Dương Vân biết rõ Canh thức chính là Vương đồ tể, là người có họ hàng với gia đình của Nhị Quý, trên thực tế thì hầu như toàn bộ thôn dân đều mang họ Vương, Dương gia là đời trước chuyển sang họ khác.

Lúc này Nhị Quý lại nói, "Vẫn là Tiểu Vân người tốt, hiện tại đã là tú tài rồi, về sau đỗ đạt chính là quan lão gia, đến lúc đó phải giúp đỡ chúng ta nhé."

Dương Vân cười nói, "Thì cứ không dễ dàng như vậy đâu, nếu thực sự có một ngày như vậy thì nhất định ta sẽ tặng cho người một con ngựa tốt."

"Vậy thì tốt quá, ta đã sớm muốn được đổi xe ngựa rồi." Nhị Quý cười nói, hắn cũng biết thi cử khó khăn, coi như là vào học đường trong nội thành, mười vị tú tài cũng chưa hẳn có một vị có thể đỗ đạt."

"Ta rất hâm mộ Nhạc ca, nếu không phải gia đình không cho thì ta cũng muốn được cùng hắn đi biển."

"Ca của ta đi biển là vì không còn cách nào khác, nhà của chúng ta thiếu đất, nhà các người có ruộng, còn có xe ngựa, làm gì phải đi biển ăn gió đội mưa, nghe nói còn có hải tặc, mẹ ta cả ngày vì nhị ca mà lo lắng."

"Cây ruộng đánh xe ổn định thì ổn định thật đấy nhưng mà chẳng có ý nghĩa gì cả, có thể nuôi sống mình nhưng muốn kiếm tiền lấy cô con dâu lại khó khăn quá." Nhị Quý thở dài, lại hỏi: "Đúng rồi, đám cỏ người hái thật sự có thể bán lấy tiền hả, nhìn qua thì chúng có gì khác đám cỏ đại bình thường đâu."

"Thử mới biết được, trên sách nói đây là Nguyệt Quang thảo, có thể chế được liệt."

"Ồ." Nhị Quý im lặng như có điều suy nghĩ.

Dương Vân biết rõ Nhị Quý nổi lên tâm tư, có điều hắn đã nghĩ tới chuyện này từ lúc trời còn sớm tinh mơ rồi, đáng tiếc loại cỏ Nguyệt Quang thảo này chỉ có mỗi mình hắn hái được, có lẽ còn phải tìm biện pháp nhắc nhở Nhị Quý mới được.

Con lừa Đại Thanh tàn bước một canh giờ, cuối cùng đã lên trên thị trấn. Dương Vân lắc tiểu muội dậy rồi tạm biệt Nhị Quý, cầm theo chiếc gùi cỏ rồi đi thẳng tới Hồi Xuân Đường.

Hồi Xuân Đường chiếm cứ một viện lạc có diện tích khá lớn trong thị trấn, từ rất xa đã có thể trông thấy cột cờ cao mảnh ghi tên cửa hiệu "Hồi Xuân Đường."

Đội tiến vào cửa lớn, chỉ thấy trong sân trồng cây đậu tía xanh rì, có xây sẵn đình trúc, ghế đá để người chờ nghỉ ngơi, không ít người đang đánh cờ uống trà ở bên trong, nhìn qua thật ung dung nhàn nhã.

Cửa lớn rộng mở ở giữa nhà, bên trong có mấy vị đại phu râu tóc hoa râm đang ngồi xem mạch cho mọi người.

Phòng dược liệu nằm ở phía đông sương phòng, tiểu nhị bận rộn bốc thuốc ở phía sau quầy. Phía tây sương phòng có mấy người mặc trang phục học đồ đang xử lý các loại dược liệu ở đâu đó, cắt, mài, giặt, rửa, gọt từng mùi hương dược liệu ngào ngạt bay qua mũi.

"Đi theo ta." Dương Lâm cầm tay Dương Vân, chạy ào tới phía tây sương phòng như ngựa quen đường cũ.

Dương Vân biết rõ tiểu muội đã tới đây, thỉnh thoảng nàng sẽ phải lên trên thị trấn bốc thuốc cho phụ thân và phụ mẫu, thỉnh thoảng cũng sẽ bán thảo dược tình cờ tự hái được.

Hai học đồ xử lý dược liệu chẳng hề quan tâm tới hai người, Dương Lâm đi tới cái phòng ở bên cạnh rồi nói ra: "Mua dược liệu ở chỗ này nè."

Dương Vân quan sát bốn phía, trong phòng không có người, một mặt vách tường viết dày đặc toàn chữ là chữ, nhìn kỹ thì ra là giá thu mua các loại dược liệu, dược liệu tầm thường đều có hai cách thu mua, hai mươi mấy văn hay mấy trăm văn khác nhau.

Trong phòng treo một cái lục lạc chuông, Dương Lâm không thể chờ đợi được liền bắt đầu đi lại.

Giấy lát sau có một tiểu nhị tiến vào từ cửa ra vào, khẽ cười và hỏi thăm: "Nhị vị khách quan muốn bán loại thảo dược gì?"

Dương Lâm đẩy gùi cỏ ra, "Là những cây này nè, cây này gọi là Nguyệt Quang thảo, rất đáng tiền đấy."

Tiểu nhị cầm lên một cây Nguyệt Quang thảo, cẩn thận xem xét sau nửa ngày, trên mặt dần dần lộ ra thần sắc nghi ngờ.

"Chưa bao giờ nghe nói về cái gì Nguyệt Quang thảo, nhìn qua thì nó có gì khác cỏ đại bình thường đâu."

Dương Lâm liền luống cuống, "Sao lại chưa từng nghe qua được, người xem cây cỏ này đi, hoàn toàn không giống với cỏ đại bình thường."

Dương Vân khoát khoát tay, nói với tiểu nhị:"Ta thấy hãy để cho sư phụ của ngươi đến nhìn một lát, loại Nguyệt Quang thảo này có thể chế được kim sang được sang quý nhất, cửa hiệu lớn như Hồi Xuân Đường chắc phải có người biết nhìn hàng tốt chứ."

Tiểu nhị do dự trong giây lát, nhận thấy bộ dạng trầm ổn tự tin của Dương Vân, rốt cuộc vẫn phải nói ra, "Vậy thì thỉnh nhị vị chờ một lát, ta đi tìm sư phụ tới đây coi xem"

Dương Vân nhẹ gật đầu, tiểu nhị biến mất ở ngoài cửa.

Dương Lâm có chút lo lắng mà hỏi thăm:"Ca, không có vấn đề gì chứ?"

"Yên tâm đi." Dương Vân an ủi, "Sư phụ của vị tiểu nhị kia nhất định có thể nhận ra."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Có Thêm Tiền

Dương Lâm chờ mong chưa được bao lâu thì tiểu nhị đã dẫn một ông cụ mặc áo gấm trở về.

Ông cụ mặc áo gấm cầm lên một cây Nguyệt Quang thảo, cẩn thận phui đi phần đất bùn bám rễ, cẩn thận đánh giá.

Lúc này ông cụ lại lấy ra một chiếc kim châm và đâm vào phần rễ của Nguyệt Quang thảo, sau đó nhẹ nhàng đặt phần đầu mũi kim vào lưỡi để ném thử, nhất thời niềm vui vẻ hiện lên trên khuôn mặt.

"Đúng vậy, là Nguyệt Quang thảo, không thể tin rằng ở địa phương này cũng có thể nhìn thấy nó. Vậy mà ta cứ tưởng loài cỏ này chỉ sinh trưởng ở Việt quốc thôi chứ."

Dương Vân cố ý hỏi, "Hai nước Ngô Việt giáp núi chung sông, có gì loài cỏ này lại chỉ sinh trưởng ở Việt quốc? Hai người huynh muội chúng ta đêm qua đi từ chân núi đến đỉnh núi đã hái được đám cỏ này, vậy thì khẳng định nó vẫn còn sinh trưởng địa phương khác nữa."

Ông cụ áo gấm lắc đầu, cười nói:"Chàng trai ngươi cái này cũng không biết, Nguyệt Quang thảo à Nguyệt Quang thảo, danh như ý nghĩa, sự khác lạ của loài cỏ này chỉ có thể nhận ra khi ở dưới ánh trăng sáng, hơn nữa ánh trăng bình thường cũng không được, phải là đêm trăng rằm, lúc ánh trăng cực thịnh thì may mắn mới có thể nhìn ra."

"Đúng, đêm qua là đêm mười lăm trăng rằm, ánh trăng sáng quá là vô cùng rực rỡ."

Ông cụ lại lắc đầu, thốt:"Ánh trăng cực thịnh là sự tình có thể ngộ mà không thể cầu, bình thường hơn mười năm mới có thể cầu được một đêm trăng sáng cực thịnh, nếu không vì chuyện này thì Nguyệt Quang thảo đã không phải thứ thảo dược kỳ lạ quý hiếm rồi. Chỉ có Thủy Tú tộc ở núi sâu trong Việt quốc mới có thể thông qua một loại bí pháp tìm kiếm Nguyệt Quang thảo mặc dù chỉ là đêm trăng thường, bởi vậy loại thảo dược này thời gian qua mới được xem là sản vật đặc thù của Việt quốc, nhớ hồi còn trẻ ta từng lưu lại trong chi nhánh Hồi Xuân Đường trong Việt Quốc, đã được nhìn thấy loại cỏ này."

Dương Vân mừng thầm, ông cụ quả nhiên đã nói ra, nghe ông cụ nói như vậy thì e rằng ai cũng sẽ cho rằng ta đã gặp may mắn, gặp đêm trăng đại thịnh trong mười năm, nếu không bị người khác biết rõ ta có thể dễ dàng tìm được Nguyệt Quang thảo thì không phải là bị phiền toái đến chết sao?"

Dương Vân giả vờ kinh ngạc, nói:"Thì ra là thế, xem ra vận khí của ta thật tốt quá, vậy mà vừa vận gặp được đêm trăng cực thịnh, nếu không nhất định tay không mà quay về rồi."

Ông cụ vỗ tay một cái, "Đúng là như thế!"

Tiểu nhị đứng bên cạnh khẽ hỏi:"Sư phụ, đám Nguyệt Quang thảo này mua như thế nào bây giờ."

Lão già nấn vuốt chòm râu, "Mua theo gốc, mỗi gốc tám mươi văn."

Lời vừa nói ra, chẳng những Dương Lâm sợ ngây người mà ngay cả tiểu nhị cũng lộ ra vẻ mặt hâm mộ, hơn một trăm gốc tổng cộng là hơn tám lượng bạc, ngang bằng, thậm chí còn nhiều hơn tổng thu nhập một năm của nhiều người trên thị trấn.

Trải qua một lát tính toán, tổng cộng có một trăm lẻ chín gốc Nguyệt Quang thảo, bởi vì có vài gốc bị hư hao nhỏ nên cuối cùng tới tay Dương Vân còn tám lượng rưỡi bạc, cộng thêm một trăm hai mươi văn tiền đồng.

Tiền bạc đến tay, người nghe hỏi mà đến chúc mừng mỗi lúc một đông, có điều nghe nói loại cơ hội này vài chục năm mới xuất hiện một lần thì ngược lại đều không ai có ý định muốn đi thử một chút, chỉ là hâm mộ Dương Vân gặp may mắn.

Dương Vân âm thầm tính toán trong tiếng chúc mừng của mọi người, "Nhờ lời ông cụ ấy nên phiền phức của ta đã giảm đi rất nhiều, có điều từ nay về sau lại không thể tiếp tục hái Nguyệt Quang thảo nữa, chuyện này cũng không sao, lần này tiền kiếm được đã vượt ra khỏi dự đoán trước, kiếm như vậy là đủ rồi. Người bình thường tưởng Nguyệt Quang thảo là thứ quý giá, kỳ thực nó còn chưa được xếp vào hàng cấp thấp linh thảo, đặt ở trước mặt người tu hành cũng không có ai chịu nhặt."

Bạc cất trong ngực, tiền đồng ủ trong ống tay áo đựng đầy, thời điểm Dương Vân đi khỏi cửa lớn của Hội Xuân đường chợt có cảm giác mình là nhà giàu mới nổi.

Dương Vân lại bắt đầu tự giễu, đường đường một vị "Chuẩn tiên nhân" trải qua đại thiên kiếp kỳ, thế mà lại sung sướng vì tám lượng bạc và mấy đồng xu lẻ, có điều điểm tự giễu thoáng qua ấy lập tức bị ném qua đầu:

- Tiên nhân tiên nhiếc cái gì, mình bây giờ là người phạm tàm thường, gia đình của mình nghèo đến nỗi thịt còn không có mà ăn, tám lượng bạc là tiền của cả gia đình phải lao động nhiều năm, mình cao hứng là chuyện bình thường, mất hứng mới là chuyện không bình thường."

Nếu như nói phản ứng của Dương Vân chỉ là cao hứng thì Dương Lâm lại đang nhảy nhót tung bay theo chiều gió trên đường.

"Ca ca, chúng ta phát tài rồi!" Dương Lâm dậm chân đầy hưng phấn.

"Đi nào, ca ca dẫn ngươi đi ăn." Dương Vân vung tay lên, dẫn Dương Lâm thẳng tiến tới hiệu ăn Đào Nhiên Cư lớn nhất thị trấn.

Dương Lâm cứ tưởng mình đang nằm mơ, sung sướng chạy qua cánh cửa lớn của Đào Nhiên Cư.

Tiểu nhị chạy bàn nhiệt tình chạy ra, đơn đã đón chào hai người.

Dương Vân ngồi gần một cái bàn sạch sẽ gần cửa sổ, liếc nhìn bảng ghi chép đồ ăn tiểu nhị đưa rồi lần lượt chọn một đồng.

Dương Lâm giật mình nói, "Ca, mình không ăn hết nhiều như vậy đâu."

"Không sao, những món này được mang về, để cho cha mẹ và đại gia cũng được ăn ngon, trước kia gia đình mình ăn quá khổ rồi."

Lúc này nền trời còn sớm, trong quán ăn không có nhiều người nên thức ăn được mang ra khá nhanh, mấy vị tiểu nhị bụng thức ăn lên động tác thuần thục như nước chảy mây trôi, thịt cá xếp đặt đầy bàn, Dương Lâm nhìn thấy mà mắt hoa hết cả lên rồi.

Hai người chẳng quan tâm đến nói chuyện, nhắc đĩa lên là lao vào đánh chén mãnh liệt, cuối cùng Dương Lâm ăn không nổi, ôm bụng gục xuống mặt bàn rên khe khẽ, mà Dương Vân càng ăn càng hăng, tay nắm tay mười bốc cùng một lúc, ăn không mà chén đĩa đã chồng chất lên như ngọn núi nhỏ.

"Không ăn được, không ăn được nữa rồi. Tam ca, vì sao ca lại có thể ăn nhiều như vậy, hồi trước thật không nhận ra mà."

"Trước kia không có tiền, ta ăn cái này thì phải kiếm chế cái kia, thực ra sức ăn của ta lớn lắm đấy."

Dương Vân cười thầm nói: "Nhưng thật ra là bởi vì ta đảo ngược Tịch Dương Hóa Tinh Quyết, hấp thu đồ ăn chuyển hóa thành tinh nguyên, tốc độ nhanh gấp mấy chục lần nên mới ăn nhiều như vậy. Có điều pháp quyết này không thể dạy cho tiểu muội được, tiểu nữ hài luyện cái này thì dạ dày to ra e bị hỏng mất, kỳ thực Nguyệt Hoa Chân Kinh rất thích hợp nhưng không biết ngộ tính của tiểu muội có đủ hay không nữa."

Thức ăn chuyển hóa thành tinh nguyên ngày càng nhiều, cuối cùng sức hấp thụ của kinh mạch trong thân thể Dương Vân đã đạt đến cực điểm, vì vậy hắn ngừng lại. Cho phép tiểu nhị đang ngây người đứng xem được bắt đầu đóng gói, thức ăn thừa còn nhiều lắm, cho dù Dương Vân đã trải qua một châu đánh chén no nê thì vẫn còn dư lại hơn phân nửa, có rất nhiều món ăn còn chưa bị động đũa.

Một luồng nước ấm bắt nguồn từ trong kinh mạch, chậm rãi rót vào phế phủ trong thân thể. Nguyên khí tổn hao trước kia đang bắt đầu được bổ sung trở lại. Dương Vân cảm thấy ở nơi sâu thẳm trong cơ thể không ngừng truyền tới cảm giác vui sướng, cảm thấy toàn thân khoan khoái dễ chịu, toàn thân cao thấp tràn đầy sức lực.

Có điều Dương Vân biết rõ, quá trình bổ sung nguyên khí không thể làm ầu vôi vãi, phải tích lũy dần dần qua năm tháng thì mới có thể bình phục, nếu không rất dễ dàng tạo thành tổn thương với cơ thể, lúc ấy có hối cũng không kịp. Trước kia căn cơ thân thể quá kém, phải cẩn thận điều dưỡng từng li từng tí mới được.

Dương Vân đóng gói thức ăn vừa gọi ở quán cơm rồi dẫn tiểu muội vào chợ mua sắm.

"Tiểu muội, mấy món đồ trang sức này cũng không tệ, muội nhìn xem."

"Ca, không muốn, đã mua không ít đồ vật rồi." Dương Lâm nhìn mấy chiếc trâm hoa và vòng tay lóa mắt đầy tiếc nuối, ánh mắt của tam ca coi như cũng không tệ, món nào cũng dễ thương lắm ấy. Có điều Dương Lâm sống trong cảnh nghèo khó đã lâu, làm sao có thể cam lòng đốt tiền mua mấy thứ này. Vật trang trí duy nhất của nàng chỉ là một ít dây buộc tóc, hoa khô, áo cũ

Kết quả Dương Văn không nói hai lời, đơn giản chỉ hỏi thoáng ra giá cả liền mua sạch toàn bộ.

"Hôm nay ca mua quà cho cả nhà." Dương Văn hào hứng nói.

Gia đình thật sự nghèo lắm, thiếu thốn rất nhiều vật dụng thiết yếu, cha mẹ và đại ca đều ăn mặc quần áo cũ rách sờn vai, hai huynh muội Dương Văn đi dạo một vòng, mua một đồng lớn đồ vật, cuối cùng trên tay hai người đều chật ních bao khóa và túi đựng, cuối cùng thực sự cảm không nổi, đành phải mướn một người khuân vác đi theo phía sau.

Nhận thấy sắc trời không còn sớm, Nhị Quý đánh xe đến nhìn thấy mà dờ cả người, hơn nữa Dương Văn cũng chịu không được hương vị của những món ăn thừa, vì vậy liền mướn chiếc xe, đi tới tiệm cơm lấy đồ ăn, một đường về nhà vô cùng cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đi Huyện Thành

Về đến nhà, cha mẹ đều mừng rỡ. Dương Văn bán thuốc được tám lượng rưỡi bạc. Ăn cơm trên trăn mua một ít đồ nhu yếu phẩm, trừ đi một số chi tiêu vặt vặt. Dương Văn đưa cho Dương mẫu được bảy lượng bạc.

Dương gia ít ruộng đất. Hàng năm bán ra nông sản không nhiều lắm, hơn nữa giá gạo hiện tại rẻ mạt, cho dù thỉnh thoảng bán thêm vài con gà tự nuôi, hoặc là lên núi hái thêm vài thứ quả hoang, cũng chỉ thu được ba bốn lượng bạc. Những thứ này còn phải dùng để nộp thuế, mua thuốc, mua muối những loại không thể thiếu trong cuộc sống khác vân vân. Vì vậy bảy lượng bạc đối với Dương gia đã là khoản tiền lớn.

Dương Văn mua đồ cũng không lãng phí, đều là những đồ mà ai cũng muốn, nhưng do thiếu tiền nên không nỡ mua. Dương Văn nhạy cảm biết điều đó, lần này liền mua ngay lập tức. Chẳng con mua lễ vật cho hàng xóm láng giềng, những lễ vật này không lớn, nhưng phải là người thường xuyên qua lại, trước kia đã giúp Dương gia, như hàng xóm tới lửa tắt đèn có nhau, còn nhà vương đồ tể nữa, do đó chàng chuẩn bị lễ vật nhiều thêm một chút.

Cha mẹ hai người vui rạo rức, thương lượng với nhau một đêm. Nhà lão đại tên là Dương Sơn sắp đến ngày đón dâu, nhưng trong nhà không sắm nổi sính lễ. Lần này cần có tiền, phải cần ít nhất hai lượng để chuẩn bị, hơn nữa còn phải mua cái gì thích hợp người ta nữa, tiệc rượu, tạ môi... vân vân cái gì cũng phải chi, nhưng mà hai lượng cũng chỉ còn thiếu một tí ti. Bốn lượng còn lại thì đưa cho Dương Văn, để hắn mua sách học ở trường.

Thứ nhất số tiền này vốn là của Dương Văn buôn bán mà có được. Thứ hai, việc học hành của Dương Văn chính là niềm hy vọng của cả nhà, từ trước đến giờ cả nhà gắng hết sức để chàng ăn học.

Cầm lấy bốn phía lượng bạc, Dương Văn cũng không từ chối. chàng nói với cha mẹ quyết định của chính mình.

"Cha, mẹ, có bạc này, con tính đi huyện thành hai tháng. Trong huyện thành, quan phủ mở thư khố, chỉ cần là tú tài có thể vào học. Con sẽ tá túc ở nhà dân. Làm như thế so với tự mua sách có lợi hơn nhiều."

Dương phụ Dương mẫu hết sức tán thành, chuyện này cứ như quyết định như thế.

Dương phụ theo thói quen đặc biệt chạy đi tìm Vương đồ tể. Thật ra trước kia hai nhà không quen biết nhau. Kể từ khi Vương đồ tể tặng Dương Văn miếng thịt ba chỉ, Dương gia cũng nhớ ơn mà đáp lễ, rồi thường xuyên qua lại nên quen biết nhau.

Vương đồ tể quen biết rộng, lập tức vỗ bộ ngực đồng ý giúp chàng tìm chỗ ở ở huyện thành. Lần trước hắn được Dương Văn chỉ điểm, quả nhiên làm nhạc mẫu hân hoan, về sau lại thường xuyên qua lại, càng ngày càng cảm thấy Dương Văn không tầm thường, cho nên muốn kết giao với chàng.

Lần này Dương Văn hái thuốc được bạc, người bình thường chỉ cảm thấy Dương Văn vận khí tốt. Vương đồ tể là người hữu tâm nhưng càng ngày càng cảm thấy Dương Văn có bản lĩnh, giúp chuyện nhỏ này tự nhiên không nói chơi, nếu hắn có nữ nhi, Vương đồ tể cũng có ý kết thân.

Hai ngày sau Vương đồ tể tự mình chạy tới báo tin, đã liên hệ được một nhà người thân ở trong huyện thành, có một chỗ ở nho nhỏ độc lập, một ngày ba bữa, mỗi ba ngày có nước nóng để tắm tấp, chỉ cần trả ba mươi đồng mỗi ngày.

Dương Văn cũng không dám trễ nải, thu thập hành trang, cầm bốn lượng bạc, vẫy tay từ biệt người nhà, rồi đi nhẹ nhàng.

Dương Văn không mướn xe, cũng không có kết bạn đồng hành. Từ thôn đến huyện thành khoảng tám mươi dặm, trong đó có một đoạn đường núi. Dương Văn cũng không gấp gáp, ban ngày đem nguyệt hoa chân khí vận chuyển, nhất thời cảm thấy đi đứng linh hoạt, dọc theo đường đi ngắm nhìn sơn thủy hữu tình, trêu chọc điều thú, ngắt lấy một ít quả dại, gặp phải thảo dược thuận tay hái, hành trình vô cùng thích thú.

Đến buổi tối, Dương Văn vọt người lên cây, bắt đầu tu luyện nguyệt hoa chân kinh.

Càng là tu luyện, Dương Văn càng cảm thấy bộ này tuy bị người tu hành coi là rác rưởi, nhưng nguyệt hoa chân kinh ảo diệu vô cùng.

Vốn là Dương Văn tu luyện tầng thứ nhất nguyệt hoa chân kinh là vì muốn đạt được nguyệt hoa linh nhãn, để có thể ngắt lấy nguyệt quang thảo, sau khi đạt mục đích này liền thôi không tu luyện.

Ai biết vì tiết kiệm thời gian, khi ở thời điểm tu luyện tầng thứ nhất, thời điểm ít cô động mười hai khiếu **, thậm chí Dương Văn phát hiện khác một con đường.

Dương Văn ngồi trên chạc cây đại thụ, thân thể theo nhịp hô hấp, đồng nhất với cành cây. Huyệt thái dương của Dương Văn mờ mờ hiện ra quang sáng sương mù màu bạc trắng, cùng trăng trên trời chiếu rọi lẫn nhau.

Trắng sáng dần dần lên đỉnh, quang sáng sương mù màu bạc dần dần cô đọng trên thái dương, mờ mờ đã có thể nhìn thấy điểm sáng màu bạc, Dương Văn thở dài ra một hơi, bắt đầu thu công. Tu luyện nguyệt hoa chân khí giống như vô số dòng suối, Dương Văn đã cô đọng thành công khiếu ** bên trong, mang đến từng đợt mát mẻ, thoải mái.

"Xem ra có thể dùng phương pháp dẫn đạo nguyệt hoa chân khí trực tiếp cô đọng não bộ khiếu ***" Dương Văn nghĩ. Bình thường tu luyện nguyệt hoa chân kinh tầng thứ hai, nên bắt đầu cô đọng thân thể tứ chi khiếu **, công pháp luyện thành sau khi chân khí ghé qua được kinh mạch nơi cánh tay cùng chân, mới có thể phát huy ra lực công kích bằng chân khí.

"Tạm thời luyện mười hai khiếu **, chân khí nhất thời không đi xuống tứ chi, không dứt khoát trực tiếp chạy ngược rồi cô đọng ở não bộ khiếu **, cái này vốn là nguyệt hoa chân kinh công phu tầng thứ mười, căn cứ nguyệt hoa chân kinh ghi lại, cô đọng não bộ khiếu ** thành công, sau này trí nhớ tăng lên nhiều, phối hợp nguyệt hoa linh nhãn của ta mới khai phá năng lực, có thể đã gặp qua là không quên được."

Dương Văn qua mấy ngày suy nghĩ, phát hiện nguyệt hoa linh nhãn năng lực tuyệt không dừng lại ở khả năng cảm ứng nồng độ ánh sáng. Hẳn thử điều chỉnh thí nghiệm, cuối cùng đạt được khả năng đọc nhanh như gió trong truyền thuyết.

Hiện tại Dương Văn mở một quyển sách ra, nội dung cả trang sách cùng lúc "nhập vào" đầu óc, đáng tiếc suy nghĩ theo không kịp tốc độ ánh sáng, đồng thời học quá nhiều nội dung liền cảm thấy đầu óc choáng váng, không thể làm gì khác hơn là khống chế một lần học một ít, nhưng như thế đã nhanh hơn tốc độ học khi trước nhiều.

"Xem ra 'nguyệt hoa chân kinh' tuyệt đối không phải là bộ pháp quyết tu hành không nổi danh, chẳng qua là không biết vì nguyên nhân gì mà lưu truyền tới nay hai kiểu nội dung về cảnh giới, chỉ bằng luyện khí ngưng khiếu mười tầng cảnh giới, mỗi tầng tu luyện có thể đạt được một loại diệu dụng, đây quả thực chính là sớm đạt được thần thông tu đạo sao! Người trong võ lâm đem làm thần công bí tịch, chỉ chăm chăm tăng lên uy lực chân khí uy, quả thực là lấy đá bỏ ngọc, ngu không ai bằng."

Mặc dù não bộ khiếu ** vẫn chưa ngưng khiếu thành công toàn bộ, nhưng Dương Văn đã bước đầu cảm nhận được một số công hiệu. Tỷ như hiện tại Dương Văn cũng cảm giác thần thanh khí爽, không có một chút mệt mỏi.

Một đêm còn chưa trôi qua, nhưng ánh sáng đã suy yếu không còn thích hợp tu luyện.

Dương Văn sau khi thu công, ngồi ở trên cây không có việc gì, cảm nhận ánh sáng từ trên trời chảy xuống.

Kể từ khi từ cái cảnh trong mơ tỉnh lại, Dương Văn liên tục ở trong nhà, lần này là lần đầu tiên ra cửa. Ở ngoài nơi hoang dã này, đêm khuya, không gian yên tĩnh, kiếp trước đã trải qua những gì bất tri bất giác từng màn nối tiếp nhau hiện ra trong lòng.

Mình là thế nào lại đạt được nguyệt hoa chân kinh? Dương Văn ngồi ở trên cây suy tư.

Đó là bao nhiêu năm trước? Cũng là một vầng trăng sáng như vậy, không, không phải từ trước, cẩn thận định đứng lên, trong trí nhớ một màn kia phát sinh ở tám mươi năm sau, mà trong trí nhớ người kia đã ra đời hay chưa?

Dương Văn đột nhiên nở nụ cười ha hả, "Tĩnh tĩnh, còn nhớ rõ năm đó chúng ta nhận được nguyệt hoa chân kinh thế nào sao? Ở cái đảo kia đơn độc tu luyện một giáp, luyện đến dẫn khí xuất khiếu cảnh giới 'Cao thủ' ? Hẳn dám đối với người vô lễ, bị ta tiện tay phách diệt. Lúc ấy hẳn tròn con người hô to, 'Không thể nào! Ta luyện thành nguyệt hoa chân kinh, ta vô địch thiên hạ!' "

"Người đem nguyệt hoa chân kinh hẳn rơi xuống thu hồi, ta còn cười người là nhột nhột vứt đi, đều đã Kết Đan nhanh mà vẫn đi nhột nhột của người trong võ lâm, không nghĩ tới hiện tại ta lại muốn tu luyện đồ 'vứt đi' này, không biết người có cười ta hay không? A được, ta quên người hiện tại không nhận ra ta, dĩ nhiên không thể nào chê cười ta."

Dương Văn nở nụ cười, khóe mắt có chút vương lệ. Trong chớp lát bình tĩnh lại, hắn tiếp tục nói: "Ài, tướng mạo của ta, hết thảy tùy duyên sao, đành coi là duyên sâu tựa biển cũng chưa chắc có thể đi tới cùng nhau, huống chi hai thể cách xa nhau, ân oán có thể biết được?"

Sau đó, Dương Văn lặng lẽ ngồi, không còn có lên tiếng.

Sáng sớm gà báo sáng, mặt trời mới mọc đằng đông, nhà nông xa xa khói bếp từng sợi bay lên. Dương Văn nhảy xuống cây, giữ vững tinh thần tiếp tục lên đường.

Quảng đường còn lại không còn nhiều lắm, đi ước chừng một canh giờ, cửa thành có đề "Tĩnh Hải huyện" ba chữ to.

Vào huyện thành, Dương Vân tới chợ đi lòng vòng, huyện thành quả nhiên khác xa, trên chợ người đến người đi, náo nhiệt phi thường, các loại hàng hoá trong cửa hàng đủ loại mẫu mã. Tĩnh Hải huyện có cảng, bắc đến Đại Lương, phía nam tới Thanh Tuyền, thậm chí đặc sản của quốc đảo Nam Hải cũng có.

Dương Vân lấy một đồng bạc, đặt mua vài loại làm lễ vật, lúc này mới theo giới thiệu của Vương đồ tể đi đến nhà người.

Thấy chủ phòng, hàn huyên một lúc liền biết chủ phòng gọi Phạm Tuấn, chính xác là biểu huynh của lão bà nhà Vương đồ tể.

Ở huyện thành, Phạm Tuấn mở ra các hiệu hải sản, chuyên môn kinh doanh đủ các loại điểm đồ hải thuyền, ở huyện thành cũng coi như có chút danh tiếng. Nhà hân cửa hàng mở ở sát đường, phía sau chính là sân.

An bài cho Dương Vân một phòng ở Đông viện, có gã sai vặt đưa Dương Vân đến. Dương Vân phát hiện nơi này vốn là chính là chốn chiêu đãi khách nhân của Phạm gia. Ở đây có đầy đủ các loại dụng cụ, hơn nữa ở trong sân không có người ở, Dương Vân một người liền chiếm cả sân.

Dương Vân nhìn gã sai vặt bởi vì lao động mà trên tay có không ít miệng nứt, vừa lúc trên đường có hái một vị thuốc có thể dùng được. Chàng đưa cho hân, chỉ điểm cách sử dụng. Gã sai vặt thập phần cảm kích.

Cùng gã sai vặt hàn huyên trong chốc lát. Chàng hỏi vị trí thư khố của huyện. Chỗ đó cách nơi này chỉ hai con phố, có thể nói là rất gần.

Dương Vân không khỏi có chút cảm kích Vương đồ tể. Phạm gia tuyệt đối sẽ không quan tâm ba mươi đồng tiền phòng mỗi ngày, nhưng thật ra là nhìn mặt của Vương đồ tể mới giúp đỡ mình, tiền tá túc chỉ là cái có thôi.

Buổi trưa, gã sai vặt kia đưa thức ăn tới, một chén lớn cơm tẻ, ít rau củ xào tí ti thịt, một đĩa dưa muối, ít súp. Dương Vân huy động chiếc đũa, thức ăn rất nhanh đã bị đánh quét không còn.

Ăn nhiều cơm trưa, Dương Vân đi đến thư khố của huyện.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Nhà Huyện Học Đồ Nát

Một cái viện bên cạnh huyện học nha môn chính là thư khố, người gác cổng là một lão sai dịch, văn thư duyệt qua mấy cái quy định để xác thực thân phận Dương Vân. "Không được mang sách ra khỏi thư khố, chỉ có thể đọc ở trong này. Trong viện có nước giếng, muốn uống thì tự mình lấy, nhưng không cho phép đưa vào trong thư khố. Thư khố đóng cửa giờ Dậu, tất cả mọi người phải rời đi."

Dương Vân tiến vào thư khố, nhưng thật ra chỉ hai gian phòng, trong phòng bày biện mấy bài giá sách tàng thư, phòng ngoài có mấy cái bàn, có thể ngồi ở chỗ đó mà học.

Dương Vân xem chừng một lúc, không khỏi âm thầm lắc đầu. Thư khố này hơi có chút cũ rách, tàng thư cũng có mấy trăm cuốn sách, hơn nữa có không ít sách trùng lặp.

Những người đến đọc sách cũng không nhiều, kể cả mình cũng chỉ có bốn người, nhìn qua thì gia cảnh cũng đều bần hàn. Cái này cũng không kỳ quái, gia cảnh tốt dĩ nhiên sẽ đi thư viện. Tầng thư cùng nơi này không nên so sánh với nhau, hơn nữa ở thư viện đọc mà không hiểu có thể giờ tay để lão sư đến giảng bài bàn bạc, điều kiện khác biệt nhau nhiều lắm.

Dương Vân chọn lấy hai bản sách, ra phòng ngoài ngồi xuống, tập trung tinh thần đọc.

Cùng khác với người bình thường đọc sách, đầu tiên Dương Vân đem sách nhanh chóng lật qua một lần, dùng năng lực nguyệt hoa linh nhãn đem nội dung lướt qua một lần, sau đó yên lặng suy nghĩ cận kề hàm nghĩa trong đó. Suy nghĩ đến chỗ mâu chốt, liền lật trở lại chương mục tinh tế suy ngẫm, đợi hiểu bảy tám phần đại ý, nữa bắt đầu lại học từ đầu một lần nữa, để xem có gì quên hoặc bỏ sót.

Cứ như vậy đọc xong hai bản sách trời đã về chiều, thư khố đến giờ Dậu liền đóng cửa, buổi tối không cho phép có người ở bên trong. Dương Vân nhìn chung quanh một chút, trong phòng đã biến thành năm người, có một người cao cao mới tới, mặt mày vuông vắn đỉnh đạc, hai mắt ngó nghiêng trước sau liên tục, thoạt nhìn tuyệt không giống như tú tài.

Dương Vân chú ý một hồi, người này chủ động đi tới, mang bộ mặt cười hỏi: "Vị huynh đài này là lần đầu tiên tới nơi này sao, nên gọi như thế nào?"

Dương Vân chấp tay trả lễ rồi đáp: "Tại hạ Dương Vân, hôm nay mới từ Vọng Sơn Trấn tới. Nhân huynh nên gọi như thế nào? Ngài thường đến thư khố này sao?"

"Nguyên lai là Dương huynh đệ, ta gọi là Đỗ Long Phi, nhà ở huyện thành, huyện học thư khố là nơi ta thích đến nhất, những người khác đều biết ta, người muốn xem sách gì cứ việc nói cho ta biết, ta bảo người tìm cho"

"Vậy thì đa tạ Đỗ huynh." Dương Vân cười nhạt.

Lúc này lão sai dịch trong sân hô, "Giờ Dậu đến rồi"

Mọi người rồi rít thu thập quyển sách, người quen biết lẫn nhau chào hỏi rồi rời phòng sách.

Dương Vân tinh mắt, nhìn thấy Đỗ Long Phi kia sai khiến một học sinh, hai người kẻ trước người sau quẹo vào một cái ngõ rẽ. Dương Vân suy nghĩ một chút, lắc đầu, liền rời đi.

xxx

Trong nháy mắt nửa tháng đi qua, ban ngày Dương Vân đến huyện học thư khố, buổi tối ở trong phòng của mình tu luyện nguyệt hoa chân kinh, cửa sổ của phòng vừa đúng chỗ có thể đón ánh trăng chiếu vào, phi thường thích hợp tu luyện.

Ánh trăng thật ra là một loại thiên địa linh khí, ánh trăng từ lúc mới lên đến lúc lên đỉnh chính là thời điểm sung túc nhất, lúc khác chẳng những suy yếu, hơn nữa không quá tinh khiết, không thích hợp tu luyện nguyệt hoa chân kinh.

Khi ánh trăng từ biến mất khỏi cửa sổ, Dương Vân đồng thời cũng thu công.

"16 khiếu huyết trên đầu của ta chỉ còn huyết Bách Hội là gặp trở ngại thôi. Huyết vị này là cửa ải cuối cùng, một khi ngưng tụ thành công thì Nguyệt Hoa chân khí tầng thứ hai coi như hoàn thành."

Dương Vân yên lặng nghĩ.

"Tầng thứ hai mà luyện thành, sau này tốc độ học nhất định sẽ thật tăng nhanh, đến lúc đó sách ở thư khố sợ rằng không đủ." Dương Vân đã phát hiện, sách nơi huyện học thư khố rất không trọn vẹn, tổng cộng cũng chỉ có mấy trăm quyển sách, từ xưa tới nay vẫn vậy. Cái làm đau đầu chính là, không ít sách hiện tượng hư hao, hỏng thiếu, còn những bộ sách đầy đủ, Dương Vân chưa tìm thấy bộ sách nào đủ cả, không thiếu quyển thượng, thì sẽ là thiếu quyển hạ, nếu không phải thì cũng là một bộ sách mà mỗi nơi một quyển.

Nhìn lại, thư khố tuy có nhiều đầu sách nhưng những bộ còn đầy đủ thì không nhiều, hơn nữa những bộ đầy đủ lại là những bộ cơ bản nhất như bộ "Luận Ngữ". Dương Vân có thể thi đậu tú tài, kiến thức cơ bản đương nhiên là thật vững chắc, hiện tại nhu cầu cấp bách lại là một ít sách không trọn vẹn kia.

"Có lẽ phải tìm biện pháp từ cái tên Đỗ Long Phi kia." Dương Vân trong khoảng thời gian này đã biết, Đỗ Long Phi có tìm được rất nhiều sách, không ít học sinh bản hàn cũng tìm hẩn để mua, giá tiền ước chừng là một nửa giá thị trường.

Còn cách hừng đông một đoạn thời gian, Dương Vân không chút buồn ngủ. Tầng thứ hai Nguyệt hoa chân kinh còn chưa luyện thành, nhưng chỗ tốt đã từ từ hiện ra. Sau khi tu luyện, Dương Vân thần thanh khí爽, có cảm giác giống như vừa ngủ dậy.

"Đáng tiếc nguyệt hoa chân kinh chỉ có hai tầng cảnh giới, sau khi luyện thành phải tự nghĩ ra, con đường này không dễ đi a." Dương Vân khê thờ dài, ngẫm lại cũng có chút buồn cười, trong trí nhớ của mình có nhiều pháp quyết để luyện như vậy, nhưng cuối cùng lại lựa chọn một quyển sơ cấp nhất "Vô lâm bí kíp".

Vốn là chàng định tu luyện "bích thủy chân quyết". Đây mới chính xác là lựa chọn thỏa đáng nhất, mà Dương Vân muốn cả đời chủ tu công pháp, từ cô đọng khiếu ** đến nguyên thần đại thành, thậm chí Độ Kiếp phi thăng cảnh giới pháp môn. Dương Vân một lòng tìm kiếm, nhưng tựa như một con đường chạy tới phần cuối, trên đường phong cảnh cũng đã xem, sẽ không làm cho lòng người nổi hứng thú.

Hơn nữa "bích thủy chân quyết" muốn tiến cảnh tiến nhanh phải tu luyện ở trên biển. Dương Vân không muốn cả đời này ở trên biển, cho nên bích thủy chân quyết liền bị chàng bỏ đi.

"Tự nghĩ thì tự nghĩ, mất cả đời mà bích thủy chân quyết không có thành tựu nguyên thần pháp môn, ta không phải cũng rơi vào tình cảnh này sao. Nếu đã chọn nguyệt hoa chân kinh, vậy thì cứ luyện xem bộ pháp quyết này có thể đạt đến mức nào, hồi tưởng con đường trước kia thì có ý gì? Cả đời mà có thể tu luyện tới thiên kiếp kì cũng phải trông vào cơ duyên. Có phải cứ muốn trở về là có thể bỏ đi luyện sang công pháp khác được đâu. Huống chi cuối cùng bích thủy chân quyết cũng không có để cho ta xông qua đại thiên kiếp."

Dù sao cũng ngủ không yên, Dương Vân liền tỉnh tề suy nghĩ nguyệt hoa chân kinh, bỗng nhiên có mới thể ngộ.

"Thì ra ta cho là nguyệt hoa chân kinh có thể là bộ tu hành pháp quyết trụ cột. Nhưng mà bây giờ nhìn lại, vẫn giống như là một người trong võ lâm sáng chế, khả năng này khá lớn, chỉ cần thấy sáng chế này cũng biết người này thiên phú dị bẩm, có thể cảm ứng được ánh trăng. Bộ chân kinh bố cục không lớn, luôn suy đoán làm như thế nào để tăng cường uy lực chân khí, ở cô đọng một số khiếu huyết không quan trọng tổn quá nhiều công phu, nếu tu luyện được công lực quả thật hùng hậu, nhưng là đối với người tu hành đặc đạo chỉ là vô ích có hại. Nếu là sáng chế cho người tu hành, chắc chắn sẽ không làm như vậy."

"Bây giờ nhìn lại, ta luyện tăng thứ nhất đã xong 11 khiếu huyết đâm ra lại là chuyện tốt. Đòi người thời gian tinh lực có hạn, theo phương pháp này muốn tu luyện lên đỉnh phong, sợ rằng luyện đến cảnh giới thứ nhất mười tầng sẽ phải mất bốn mươi đến năm mươi năm. Tu hành đặc đạo, chính là muốn cùng lão thiên giành mạng sống, ai có thể giành nhiều thời gian để cô đọng khiếu huyết này thêm một cái cảnh giới đây? Có bốn mươi, năm mươi năm công phu, sớm đột phá đến Trúc Cơ Kỳ, khi đó liền coi là thoát thai hoá cốt, cho người là võ lâm cao thủ chân khí hùng hậu đi, một cái pháp thuật đi qua cũng hóa thành bụi bay, ta luyện nguyệt hoa chân kinh chính là ví dụ rõ nhất."

Dương Vân nhiều lần phát triển nguyệt hoa chân kinh nhận được mấy cái biến hóa, "Ừ, theo như hiện tại, mới có thể tiết kiệm hơn phân nửa thời gian, hơn nữa tu luyện tới nguyệt hoa chân khí rất tinh khiết, sau này đột phá cảnh giới tiên thiên càng thêm dễ dàng."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Bánh Bao

Bất tri bất giác bóng đêm rút đi, sáng sớm đã tới.

Dương Vân rửa mặt rồi rời phòng, mặc dù lão Vương đồ tể đã nói sẽ có lệ một ngày ba bữa, nhưng Dương Vân cũng không không muốn tạo phiền toái cho chủ nhà. Vì vậy bữa điểm tâm cùng cơm trưa chàng đều tự lo.

Mặc dù sắc trời còn sớm, chàng đi ra đầu phố, quẹo vào một góc thì thấy một tiệm cửa hàng bán bánh bao đã mở hàng.

Trước cửa hàng có một cái bếp lò, bên trên bày tầng tầng lồng hấp, khí trắng nhẹ nhẹ từ lồng hấp bốc lên.

Bên cạnh lồng hấp đã có mấy người, Dương Vân thông thả bước đến xếp hàng.

"Dương đại ca tới rồi?" Thiếu nữ lục ý trong cửa tiệm vui mừng nói.

"Tiểu Trần, bánh bao nhà các người ăn ngon như vậy, ta có thể không tới sao?" Dương Vân cũng cười hỏi đáp.

"Làm sao người tới luôn đúng lúc như vậy, hiện không còn sớm lồng bánh bao thứ nhất vừa mới chưng xong." Tiểu Trần vừa nói chuyện, lấy xuống một tầng lồng hấp trên đỉnh, phút chốc hơi nước bốc lên nghi ngút, mùi thơm toả ra bốn phía.

Bánh bao rất lớn, nhân lại đầy đặn. mọi người cũng giống vì cái bánh bao, người phía trước hoặc mua ba cái, hoặc mua hai cái, đến phiên Dương Vân, chàng đưa ra một cái miệng túi, "Vẫn như cũ, mười cái."

Tiểu Trần ở bên cạnh, liền đi vào bên trong chuẩn bị bánh bao, vừa nói: "Vẫn mười cái? Dương đại ca người thật là tú tài sao? Ta nhìn tất cả cu li vác thuê ở bên tàu cũng không có người nào ăn được như người."

"Tiểu Trần đừng nói lung tung!" Lúc này từ trong cửa hàng đi ra một trung niên, bộ mặt vui vẻ, chào hỏi Dương Vân, "Dương tú tài, tiểu cô nương nhà ta nói lung tung, người chớ để ở trong lòng!"

"Không sao." Dương Vân khoát khoát tay, cười.

"Tốt lắm, đây là hai mươi đồng tiền đồng, mời ngài cầm lấy." Trung niên nhân đưa tiền đồng cho Dương Vân, lại móc ra một cái sổ, lẩm nhẩm nói: "Đã bán cho ngài một trăm hai mươi bánh bao, một đồng tiền một cái, lại đưa cho ngài hai trăm sáu mươi đồng tiền đồng, ngài ghi sổ một lượng bạc, vậy là còn dư lại sáu trăm hai mươi đồng."

"Cha, người đưa mấy đồng tiền cho Dương đại ca, đều là tiền xấu, ném xuống đất cũng có thể vỡ, cha không xem lại sao."

"Haizz, điều này sao lại nói như thế, không phải là ta cho tiền xấu, là chính bản thân hấn muốn, phải không Dương tú tài? Hơn nữa tiền xấu cũng là tiền, đây đều là quan phủ đúc, ai không lấy quan phủ sẽ đến truy cứu đó."

"Lý lão bản nói không sai, là ta đối với tiền xấu cảm thấy hứng thú, muốn sưu tầm để biết cuối cùng là có bao nhiêu chủng loại, hiện tại cũng thu không nhiều lắm, có thêm hai ba trăm cái nữa là đủ rồi." Dương Vân nói.

Tiểu Trần lúc này mới không nói, nhưng thật ra mặc dù tiền xấu quan phủ cũng cường chế lưu thông, nhưng quan phủ thu thuế phải là bạc trắng, chưa bao giờ thu loại tiền xấu như vậy, cho nên trên thị trường một cái tiền xấu trị giá căn bản không được một văn.

Nhà Tiểu Trần vốn liếng nhỏ, bánh bao một đồng tiền một cái, có không ít người dùng tiền xấu đến mua, cũng chỉ có nhắm mắt nhắm mũi mà nhận, nhưng cửa hàng muốn buôn bán bánh bao, cũng phải mua bột mua thịt mua củi, những thứ xu kia mà trả cho các thương nhân, họ không thể nào nhận tiền xấu thế này. Lão bản cửa hàng bánh bao liên tục không ngừng kêu khổ, mãi mới có một vị muốn tiền xấu coi tiền như rác, Lý lão bản sao lại bỏ qua?

Lý lão bản vui rạo rức tính toán lời lãi từ Dương Vân đem đến, Tiểu Trần liền thừa dịp phụ thân không có chú ý, len lén cho vào cái túi Dương Vân chuẩn bị thêm một cái bánh bao.

"Tiểu Trần muội muội, các ca ca muốn mua ‘bánh bao’ của người đến rồi!"

Lúc này một cái thanh âm lưu manh vang lên.

Tiểu Trần quay đầu vừa nhìn, liền nhủ mày, có hai tên hỗn đản đang đứng giữa đường, bọn hắn mà tới bình thường sẽ đem theo không ít quấy rầy.

Tên lùn trông dần dần phía trước, đưa tay vào trong vớ hấp lấy ra hai cái bánh bao. Bánh nóng hơm hấp nhất thời hắn không cầm được lâu, ném qua tay kia rồi cho vào tay áo. Một tên hỗn đản khác thì khá cao, dùng ánh mắt hèn mọn, la liếm nhìn tới nhìn lui bộ ngực của Tiểu Trần, miệng nói:

"Tiểu Trần muội muội, bánh bao lớn của tiệm nhà người ca ca ta ăn không ít, đến lúc cho ta nếm thử bánh bao nhỏ?"

Tiểu Trần đầy mặt đỏ bừng, gượng đến nói không ra lời.

Nhìn thấy Tiểu Trần có bộ dạng xấu hổ, hai thằng hỗn đản càng lúc càng đắc ý, lúc này bên tai bay tới một câu nói:

"Hôm nay buổi sáng vận khí không tốt, mới ra cửa đã nhìn thấy hai cái da chó."

Thanh âm không lớn, nhưng hai tên đàn độn này nghe rõ mồn một, cứ như là nói gần tai bọn chúng.

Hai tên hỗn đản quay đầu lại, mắt lộ ra hung quang nhìn chằm chằm Dương Vân.

Dương Vân tự nhiên không thèm để ý, "Xem ra, chọc không nổi chó điên, ta đi thôi." Nói xong chàng cầm lấy cái túi có đầy bánh bao.

Tên lùn đang cầm bánh bao định tiến lên ngăn trở, bị bên vốc dáng cao kéo lại, hất hất hàm chỉ phương hướng Dương Vân đi tới, đó là một cái hẻm nhỏ heo lánh cái.

Tên hỗn đản bị ngăn cản lập tức hiểu ra. Dương Vân dù sao cũng là tú tài, động thủ trước mặt người khác ít nhiều có chút phiền phức.

Dương Vân ở phía trước không nhanh không chậm đi tới, hai tên hỗn đản không có hảo ý theo ở phía sau.

Tiểu Trần muốn chạy tới kéo Dương Vân lại, bị lão bản cửa hàng bán bánh bao một phát bắt được, "Đừng gây chuyện mà, hai vị này chính là bọn Hắc Lang Bang, luôn có cầm theo đao phòng thân."

Tiểu Trần do dự, Dương Vân đột nhiên quay đầu cười phát phát tay, trên khuôn mặt tràn định thông dong, Tiểu Trần tim thỉnh thoảng nhảy mấy cái, Dương Vân đã đi vào trong hẻm nhỏ.

Hai tên hỗn đản nhìn trong ngõ hẻm không có một ai, mặt lộ vẻ vui mừng, tăng nhanh cước bộ đuổi theo.

Tên lùn tiếng đùa giỡn Tiểu Trần chính là tên hỗn đản cao cao, hất sò sò đao nhọn trong ngực, khoe miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn, thầm nghĩ: "Một tên tú tài bé xú dám nặng đại gia, đội lốt nữa cho người lưu huyết."

Hẻm nhỏ có rất nhiều chỗ quẹo, thân ảnh Dương Vân, biến mất ở một khúc quanh. Hai tên hỗn đản cũng không gấp, bọn chúng là cường hào ác bá, biết hẻm nhỏ này không có ngã ba, trừ phi có thể bay lên trời, nếu không căn bản chạy không thoát.

Hai tên hỗn đản chuyển đi qua chỗ ngoặt, phát hiện phía trước đường tắt rộng tuếch, nhìn nhau ngạc nhiên.

"Tiểu tử này chạy trốn thực khoái hoạt, đuổi theo mau!"

Tên hỗn đản lùn vừa muốn chạy, đột nhiên cảm thấy đầu gối như bị thứ gì đụng một cái, sau đó một cổ đau nhức lan tràn ra, nhất thời ngã nhào, ôm chân lớn tiếng kêu đau.

Tên hỗn đản cao kinh hãi, sau lưng đột nhiên truyền đến loại đau nhức xé rách, giống như cá da thịt bị kéo lên, đau đến mức hắn cong người như con tôm rồi ngã xuống đất, trên mặt nước mắt trào ra, trong cổ họng phát ra thanh âm rít rít, nhưng một câu nói cũng nói không nên lời.

"Hai cái con chuột nhắt, dám trêu ghẹo bạn tốt của lão phu, phạt các người ở chỗ này đau nửa canh giờ."

Một cái thanh âm già nua truyền tới tai hai tên hỗn đản. Hai tên hỗn đản nghe được còn muốn đau nửa canh giờ, bị dọa cho sợ đến mặt mũi trắng bệch, nhưng là đang đau nhức ngay cả lời nói cầu xin tha thứ cũng nói không nên lời.

"Hừ, nếu là đổi lại hai mươi năm trước, hai người các người ít nhất phải lưu lại một tay một chân, hiện tại coi là tiện nghi cho các người."

Tiếng nói rơi xuống, một tiếng xé gió vang lên, có vẻ người xuất thủ đã rời đi.

Sau một lát, thân hình Dương Vân bay vào trong một ngõ hẻm, nhìn bốn bề vắng lặng, đưa tay cảm mấy cái tiền đồng thu trong tay áo, vỗ vỗ tay, lấy ra một cái bánh bao nóng hổi, mạnh mẽ cắn một miếng lớn.

Mới vừa rời xuất thủ trừng phạt hai tên hỗn đản chính là Dương Vân, giả dạng thanh âm lão giả thần bí, là vì tránh phiền toái. Dương Vân cũng không hy vọng ai ai cũng biết mình có võ công.

Dương Vân vừa đi vừa ăn, một cái bánh bao lớn rất nhanh liền vào bụng, lập tức chàng lại lấy ra một cái nữa.

Mới vừa rời dùng tiền đồng đánh, cùng với đẳng thân thuật, đều là Dương Vân dùng tịch dương hóa tinh bí quyết thúc dục. Mỗi ngày ăn mười cái bánh bao, cũng dùng bí pháp hóa thành Tinh Nguyên, chứa đựng ở trong kinh mạch, ở lúc cần thiết làm nhiên liệu tịch dương hóa tinh bí quyết.

Nguyệt hoa chân kinh là căn cơ, yêu cầu tinh khiết, yêu cầu tốc độ, tu luyện vốn là chuyện nghịch thiên mà.

Tịch dương hóa tinh bí quyết chính là thủ đoạn Dương Vân dùng để bảo vệ tánh mạng, nếu không thì một thân đạo hạnh, gặp phải mấy cái mao tặc sẽ phải đưa tánh mạng ra. Huống chi Dương Vân chưa từng quên, Ngô Quốc sẽ rất nhanh tiến vào loạn thế. Loạn thế nhân mạng như cỏ, không có mấy phần thủ đoạn, đến lúc đó nói gì đến chuyện bảo vệ mình cùng người nhà?

Liên tục ăn mười cái bánh bao lớn, chính là có ăn gan rồng tùy phượng cũng chán, huống chi Dương Vân đã cả ăn hơn mười ngày nay?

"Ai, bạc ơi là bạc, nhiều bạc hơn một chút thì tốt, đến lúc đó ta hàng ngày xuống tiệm ăn có đầu bếp." Dương Vân ảo tưởng món ngon từ lâu mỹ vị, mà vẫn nhắm mắt nhắm mũi ăn.

"Xem ra dùng tiền đồng làm ám khí là biện pháp không tồi, lần này chẳng qua là nhỏ nhỏ trừng phạt, dùng là tiền đồng bình thường, nếu là dùng tới tiền xấu, này hai cái hỗn hồn không chết cũng tàn." Dương Vân nghĩ.

Theo tu luyện, nguyệt hoa linh nhãn tác dụng có một chút khai, Dương Vân nhãn lực hiện tại đã vượt xa thường nhân. Có cái này ưu thế, Dương Vân lựa chọn tu luyện ám khí.

Người chính đạo trong võ lâm hay xem thường ám khí, bọn họ yêu thích đao qua kiếm lại chính diện chém giết. Nhưng là làm người tu hành, Dương Vân cảm thấy ám khí mới là thủ đoạn tốt nhất. Người tu tiên vô luận phi kiếm, pháp bảo vẫn là pháp thuật, đều là cách xa chém giết. Gần người vật lộn vậy thì đã cùng loại với kiểu lưu manh đầu đường đánh nhau.

Tiền đồng làm ám khí rất nhiều chỗ tốt, đầu tiên là nếu không dùng, cầm ở trong tay người khác cũng sẽ không cho rằng là hung khí. Giả làm tú tài, Dương Vân không muốn giống võ lâm nhân sĩ, trên thân treo mấy cái đại dây lưng, bên trên chỉ chít cắc đầy phi đao sáng loáng.

Mặt khác tiền đồng vốn giá trị thấp, lại nhẹ, tùy thân mang lên mấy trăm cái cũng rất nhẹ nhàng. Người trong võ lâm thường dùng ám khí, phi đao, kim tiền phiêu, ám tiễn, chông sắt..., chất lượng hơi chút tốt điểm phải là mười đồng, trang bị trên một trăm cái mà nói, Dương Vân lập tức sẽ phải phá sản.

Tiền đồng uy lực chưa đủ, Dương Vân linh cơ vừa động góp nhặt rất nhiều tiền xấu, bắt bọn nó bên bờ mài đầu nhọn, những tiền xấu này một khi đánh trúng mục tiêu, vào lúc tiếp xúc với da thịt gặp phải lực cản sẽ nổ, tạo thành sát thương gấp đôi.

Sau này, tìm mấy cái con chuột thí nghiệm, Dương Vân phát hiện hiệu quả đặc biệt thật là tốt, trúng tiền xấu con chuột trên căn bản cũng biến thành một đồng thịt vụn, Dương Vân đem thủ đoạn này lưu lại làm đòn sát thủ, thông thường không dễ dàng vận dụng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Giáo Dục

Mỗi lần nuốt vào một chiếc bánh bao lớn, Dương Vân một mực nghịch chuyển tịch nguyên hóa tinh bí quyết, nhanh chóng đem thức ăn hóa thành Tinh Nguyên chứa đựng trong kinh mạch. Nếu không làm vậy bánh bao lớn như thế này, một người ăn khỏe cũng nhiều lắm là ăn được bốn năm cái, Dương Vân như thế nào có thể nuốt trôi đi nhiều như vậy?

Nhiều tia nhiệt lưu từ bên trong dạ dày chảy ra, hội tụ vào chu trình bên trong kinh mạch toàn thân.

Làm Tinh Nguyên chảy qua cánh tay, Dương Vân khống chế được một phần Tinh Nguyên ở huyết thiếu thương, thái nguyên đặng, dòng chảy lắng đọng lại.

Nếu như có thể nhìn rõ bên trong cơ thể, sẽ phát hiện dòng chảy này khi đi đến huyết đạo khẽ lóe ra bạch quang, đây là ngưng tụ Tinh Nguyên đạt đến tới trình độ nhất định sẽ hiện ra dị tượng.

Nếu như hơn tiến thêm một bước, những thứ này bên trong huyết đạo thậm chí có thể cô đọng ra thật thể Tinh Nguyên châu. Cách dùng Tinh Nguyên châu có rất nhiều, có thể luyện chế một số đan dược cấp thấp, tỷ như Tích Cốc đan các loại, cũng có thể dùng để chế luyện một số phù chú, một chút lời pháp thuật cũng có thể dùng đến.

"Nếu là bỗng nhiên có người tìm hiểu, tương như tay gấu, lộc nhung ăn là tốt, ta lại dựa hết vào bánh bao, chỉ sợ ăn vào ruột phun ra cũng cô đọng không ra Tinh Nguyên châu." Dương Văn nghĩ diệu dụng Tinh Nguyên châu, tâm nóng không dứt.

Nếu gắng sức tích dương hóa tinh bí quyết mà có Tinh Nguyên châu, Dương Văn có thể giống như vô lâm tuyệt đỉnh cao thủ vậy, phi hoa trích điệp đều có thể đã thương người, thậm chí một đạo chỉ phong là có thể khắc địch chế thắng, khi đó tiền đồ liền không còn có tác dụng gì lắm.

Dương Văn điều khiển một cỗ Tinh Nguyên cô đọng đến huyết dừng tuyến ở gan bàn chân, sử dụng đẳng thân thuật sẽ phải để Tinh Nguyên ra nơi này. Âm khí cùng kinh công, chính là hai chủ tu của Dương Văn hiện tại, dùng để lập thân và bảo vệ họ hàng.

Nếu bánh bao chuyển hóa Tinh Nguyên không nhiều lắm, vậy thì phải tính toán tỉ mỉ, nếu không sẽ phải dùng đao kiếm.

Bánh bao vẫn còn dư lại, Dương Văn lại cô đọng Tinh Nguyên pháp quyết.

"Hiện tại là được, chưa chút bánh bao sót dạ." Dương Văn cũng không quên mất, ban đầu một lần không khống chế tốt, bánh bao cũng ăn xong rồi công pháp không kịp thời dừng lại, kết quả Dương Văn đói bụng đến mức mắt nồ đom đóm, hận không thể đem ngón tay của mình ăn nốt, loại tư vị này Dương Văn tuyệt đối không muốn nếm thử một lần nữa.

Thấy thời gian cũng không còn nhiều lắm, Dương Văn bước chậm hướng huyện học đi tới, dọc theo đường đi người người dần đông đúc, bày biện quầy, bán món ăn, đánh xe, mọi công việc lại rộn rã hẳn lên.

Ngô Vương tại vị mười mấy năm qua, trọng văn khinh võ, quan hệ bang giao với nhà Trần, thực lực quốc gia ngày một mạnh, Tinh Hải huyện tuy nhỏ, cũng là có cảnh tượng phồn vinh.

Nhớ tới vài năm sau sẽ có thảm họa chiến tranh, Dương Văn tâm tình không khỏi ảm đạm mấy phần, đáng tiếc quá trình tu luyện của mình quá ngắn, đến lúc đó sợ rằng tự bảo vệ mình cũng có khó khăn, khó có thể bận tâm người bên ngoài.

Chẳng mấy chốc, Dương Văn đi tới huyện học thư khố, mới vừa vào đi cửa khẩu, đã nhìn thấy bốn năm sai dịch ở đây sân quét sân rót nước, loay hoay kê lại đồ đạc.

Nhìn vào phòng thư khố, hôm nay tới đọc sách rõ ràng nhiều tú tài hơn trước, trong đó còn nữa mấy cái mặt lạ hoặc chưa từng thấy bao giờ.

Xem bộ dạng bọn hần quần áo ngăn nắp, rõ ràng không cần đến huyện học này tìm sách.

Dương Văn ở huyện học đã hơn mười ngày, cũng làm quen được mấy học sinh, trong đó một người tên là Mạnh Siêu tiến tới nói bên tai Dương Văn : "Nghe nói gì không, hôm nay Giáo Dụ đại nhân tới."

Dương Văn cũng đoán trúng bảy tám phần, Giáo Dụ chính xác đang là quan bát phẩm, chủ quản toàn bộ huyện học chính, huyện học nha môn ngay bên cạnh thư khố, nhưng mà muốn xuất nhập thì đó không phải là một cái cửa bình thường.

Đoán chừng nguyên nhân là thư khố hư hỏng quá nhiều, Giáo Dụ đại nhân cũng không thường tới đây thị sát.

Mạnh Siêu là loại người từ trước tới nay là người thường không để bụng, hần nhìn nét mặt Dương Văn không tỏ ra thiết tha, nhin không được tiếp tục nói: "Nghe nói vị Giáo Dụ đại nhân này sắp sửa thăng làm quan phủ học đó"

"A?" Dương Văn thần sắc hơi động một chút, suy nghĩ thông suốt.

Vốn phủ học chính đại nhân tuổi tác đã cao, rất có thể hai tháng sau sẽ phải về hưu trí sĩ, vị Giáo Dụ này nếu như có thể thăng lên thế chỗ, kỳ thi hương năm kia liền do hần chủ trì.

Ngô Quốc là nước nhỏ, vèn vẹn tương đương một quận Đại Trần, cả nước chỉ có Cửu phủ tám mươi hai huyện, cho nên thi cử nhân, thi hương sẽ thi ở phủ, thời gian ước định vào mùa thu cứ ba năm một lần.

Mặc dù chủ khảo là do Ngô Vương biệt phái, nhưng là làm phó chủ khảo, học chính đại nhân xác định ai có tên trên bảng vàng, đúng là quyền lực không nhỏ, đến lúc đó chỉ cần câu nói của học chính đại nhân "Người này ở bốn địa vốn có học danh, tài hoa hơn người", chủ khảo đại nhân tâm thường sẽ không bác mặt mũi của hần. Sở dĩ bên trên phái hạ chủ khảo, nhưng thật ra chính là có ý giám thị hạn chế mà thôi, phòng ngừa chuyện lạm dụng quyền lực.

Lúc này ở một cửa khẩu khác sai dịch hô, "Giáo Dụ đại nhân đến "

Một phòng tú tài đang ầm ĩ loạn lên, đều đứng dậy, rồi rít hướng Giáo Dụ đang bước đi thông thả tiến tới, chấp tay thi lễ.

Một người tú tài mặc gấm áo xông về phía trước mấy bước, "Giáo Dụ đại nhân, học sinh chính xác tú tài bốn huyện tên là Lưu Phúc, từng ở Hải Thiên thư viện may mắn nghe qua ngài dạy học, thật là làm cho học sinh hiểu ra nhiều a."

"Ừ, người là Hải Thiên thư viện học sinh a, thư viện không sai." Giáo Dụ vừa nói, tiếp tục đi vào bên trong.

Dương Vân ánh mắt chính xác qua nguyệt hoa chân khí trui luyện, cách thật xa liền phát hiện Giáo Dụ khoe mắt hiện một tia khó chịu. Không khỏi cười thầm, cái tên gọi là Lưu Phúc không cảm nhận thấy được, Giáo Dụ mới vừa vào cửa đã có tên da mặt dày đi lên, cũng không nhìn lại chính mình dưới quần áo bụng nhô hết cả ra, mà có thể cho Giáo Dụ một cái ấn tượng tốt mới thật là lạ.

Mấy người tú tài quần áo chỉnh tề khác rõ ràng được đánh giá cao hơn Lưu Phúc hơn nhiều, bọn họ bất động thanh sắc chiếm cứ vị trí bắt mắt nhất trong tầm mắt Giáo Dụ, thi lễ đúng mực, thể hiện khí độ trầm ổn.

Mạnh Siêu cũng muốn đi tới phía trước, đáng tiếc vì hơi chút do dự, vị trí tốt đã bị người ta chiếm sạch, hấn dừng lại, cảm giác có thể chặn Dương Vân, cho nên hơi chút chệch sang bên cạnh nửa bước, để vị trí Dương Vân lộ ra.

Dương Vân giật mình, Mạnh Siêu này quả không tệ, cả đời mình và hấn cũng là hợp ý tri giao.

Giáo Dụ tùy ý đi đi, cũng hỏi học sinh mấy cái vấn đề, bị hỏi, mọi người một mực cung kính trả lời, Dương Vân cảm giác Giáo Dụ đối với câu trả lời của học sinh cũng không cảm thấy hứng thú, hấn lần này tuần sát giống như là chỉ làm cho có lệ.

Giáo Dụ nhanh chóng dò xét đến gian phòng tàng thư, nhất thời ánh mắt của hấn liền thay đổi.

"Thạch Tam!" Giáo Dụ sắc mặt không đổi, hô.

"Có! Đại nhân" lão sai dịch bình thời trông giữ thư khố vội vàng tới đây.

"Ta hỏi người, thư khố tàng thư này, chuyện gì đã xảy ra? Bồn quan nhiều lần phát ngân, còn nữa trong huyện nhiều nhân vật nổi tiếng quyên tặng, thế nào mà ba năm qua, thư khố này lại càng ngày càng rách nát thế?"

Lão sai dịch quỳ xuống đáp: "Bẩm báo đại nhân, mặc dù huyện học trên thỉnh thoảng cấp phát vài bộ sách, nhưng là những sách này cũng không trải qua phóng thích, rồi lại côn trùng, mưa gió, có nhiều tổn hại, vì vậy..."

Giáo Dụ cá giận nói, "Nói nhảm! Nơi nào cũng có nhiều tổn hại như vậy... cho dù có một ít tổn hại, cũng không thể tất cả cùng tổn hại đi, người cũng là lão nhân nha môn, muốn Bồn quan điều người đến chỗ khác sao?"

"Này... bẩm báo đại nhân, nhưng thật ra còn ẩn tình bên trong, chỉ là không thể nói."

"Nói mau, nếu không Bồn quan trị người cái tội tham ô!"

"Đại nhân! Thuộc hạ có tội trông giữ không nghiêm, nhưng tuyệt không tham ô đâu! Ta chỉ là lưu sai dịch, mấy cái chữ to đều không biết, tham ô một đồng sách làm gì. Thư khố này đều là tú tài học sinh lui tới, đều cũng có công danh trong người, dù có sơ xuất, thuộc hạ thật sự không thể nghiêm trị a!" Lão sai dịch kêu oan.

Giáo Dụ thỉnh thịch đến gần mấy bước, giận dữ nhìn lão sai dịch.

Các tú tài chung quanh mỗi người đều hiện ra sắc giận, lão sai dịch nói vậy, rõ ràng là nói có tú tài trộm sách, quả thực là đâm vào mặt của bọn họ. Tức giận thì tức giận, nhưng không có một người nào, không có một tú tài nào dám nhảy ra phủ nhận tuyệt không có chuyện này, ngược lại có mấy cái ánh mắt lóe ra, chột dạ.

"Hừ!" Giáo Dụ buồn bực, "Người đã có tội thiếu kiểm tra đôn đốc. Người đâu, đem Thạch Tam xuống phạt mười gậy!"

Có mấy sai dịch ran dạ đi tới, đem lão sai dịch vào trong viện, đánh đòn đập.

Từng tiếng kêu đau của lão sai dịch truyền đến, đoàn người tú tài cũng rất mặt, mặt mũi mọi người tối sầm.

Hết chuyện này, Giáo Dụ qua loa kết thúc tra xét.

Giáo Dụ vừa đi, đoàn người tú tài cũng nhất thời tán mản, thư khố chỉ còn lại có mấy người.

Lão sai dịch họ Thạch bị đánh một trận, có sai dịch quen biết giúp đỡ mang vào trong nhà, tạm thời đổi một người tuổi còn trẻ làm sai dịch.

Ở nơi này sai dịch trẻ tuổi đề có ánh mắt soi mói như đề phòng cướp vậy, mấy cái tú tài còn lại cũng chạy sạch, cuối cùng chỉ còn lại có một mình Dương Vân.

Một mình bước chậm bên trong thư khố, Dương Vân thỉnh thoảng từ trên kệ rút ra một quyển sách tới xem, căn bản không để ý tới ánh mắt sai dịch trẻ tuổi quấy rầy.

Nhìn một lúc thì mệt mỏi, lại thêm Dương Vân khí độ trầm ổn, thật sự không giống có bộ dạng trộm sách, sai dịch trẻ tuổi cuối cùng vẫn là buông tha cho

theo dõi loại cử động, chính mình tìm chỗ tranh thủ nghỉ.

Ngoại trừ buổi trưa đi ra ngoài ăn bữa cơm, Dương Vân ở thư khố một ngày, cho đến giờ Dậu đóng cửa mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Ném Thử Đột Phá

Dương Vân trở lại nơi cư trú thì trông thấy chủ phòng Phạm Tuấn đang cầm một viên hải châu và vuốt ve ra chiều yêu quý lắm. Mười mấy ngày nay, Dương Vân và Phạm Tuấn đã bắt đầu dần dần hiểu rõ nhau hơn, Phạm Tuấn mở khách điểm buôn bán hải sản nên thường xuyên có một ít kỳ vật quý hiếm cổ quái, Dương Vân nhìn xong đều có thể chỉ ra một ít trò hay, đạo lý kỳ lạ nhờ hiểu biết từ kiếp trước cộng thêm sự giúp đỡ thần kì của nguyệt hoa linh nhân, khiến cho Phạm Tuấn mỗi lần nghe xong đều ngạc nhiên không thôi.

"Dương hiền chất, hiền chất mau tới coi hộ ta cái hạt châu này đi." Phạm Tuấn gọi.

Dương Vân cầm lấy viên hải châu, kích thước viên hải châu này không nhỏ, tựa như quả hạch đào, trong viên châu có một vệt ánh sáng lấp lánh lung linh mờ mờ ảo ảo di động nhẹ nhàng.

"Thứ này không tệ đâu, trời đất dưỡng dục ước chừng tám chín trăm năm mới có thể sinh ra nó, nhưng mà tiếc quá, nếu đủ một ngàn năm thì nó chính là châu mẫu vạn kim khó cầu."

Phạm Tuấn cười nói, "Châu mẫu thúc ước cũng không dám, nếu nó thực sự hóa thành châu mẫu thì cho dù thúc có bán cả khách điểm cũng không mua được viên châu này đâu."

"Ồ?"

Dương Vân dùng nguyệt hoa linh nhân nhìn một chút, phát hiện trong viên hải châu này có một tia linh khí mờ mờ be be.

"Sao thế?" Phạm Tuấn vội vàng truy vấn.

"Phạm thúc, thúc cầm mấy viên châu bình thường lại đây, phải dùng hải châu mới biết được."

Phạm Tuấn cảm thấy nghi hoặc nhưng vẫn chuẩn bị cẩn thận, giây phút châu mẫu trong truyền thuyết ở gần những viên hải châu khác sẽ phát ra vàng sáng rực rỡ mỹ lệ, hơn nữa nếu cầm hải châu đặt trong khay ngọc, sau đó lại đặt châu mẫu vào khay ngọc thì nó sẽ hấp dẫn viên hải châu lại gần giống như nam châm hút sắt vậy.

Phạm Tuấn mua viên hải châu này đương nhiên không phải là châu mẫu, nếu không căn bản loại khách điểm nhỏ bé này của hắn không thể mua được.

Dương Vân đặt những viên hải châu kích cỡ khác nhau ở cùng một chỗ, cẩn thận xem xét bằng nguyệt hoa linh nhân, phát hiện tia linh khí be be lơ lửng ở trong viên hải châu bắt đầu chậm rãi lưu chuyển, có điều tốc độ chậm chạp dị thường, qua nửa khắc mới di động được khoảng cách cỡ một hạt gạo.

"Chúc mừng Phạm thúc, mặc dù viên châu này không phải châu mẫu nhưng có lẽ cũng sắp hóa thành châu mẫu rồi, chỉ cần dùng phương pháp dưỡng châu thêm một thời gian nữa, qua hơn một hai chục năm là có thể hóa thành châu mẫu chân chính."

"Phương pháp dưỡng châu? Biết tìm đâu bây giờ?"

"Rất đơn giản, tìm một gian phòng tối, cất viên châu vào trong một cái hộp nhỏ bằng gỗ trầm uyên, nếu không có gỗ trầm uyên thì gỗ hắc lịch cũng được, ngoài ra trong hộp còn phải nhồi thêm một viên hải châu bình thường, mỗi năm thay một viên hạt châu là được rồi."

"Vậy cần dưỡng bao nhiêu lâu?"

"Bản thể của viên hải châu này lẽ ra không có cơ hội tự mình hóa thành châu mẫu, có điều nó đã tiến lại gần sát mép cách cửa hóa thành châu mẫu rồi, đã có một tia linh khí, vì vậy bây giờ mới có cơ hội. Giống như nuôi dưỡng mười năm để đèn bù một năm đó, xem ra viên châu này còn kém vài năm hóa hầu, ta đoán chừng nhanh thì ba mươi năm, chậm thì sáu bảy mươi năm đi."

Phạm Tuấn mừng lắm, "Dưỡng vài chục năm biến thành châu mẫu, vậy họ Phạm ta sẽ được một chí bảo gia truyền! May mà có Dương hiền chất hiểu biết hơn người, nếu không thúc đã coi nó là viên hải châu bình thường, vuốt ve vài ngày là sẽ bán cho người khác, lúc ấy thì đúng là mình châu ám đầu rồi."

(mình châu ám đầu - châu báu nằm ở dưới bùn, chẳng ai biết.)

"Có điều không biết Dương hiền chất từ đâu biết được phương pháp dưỡng châu vậy? Có thể nắm chắc không?"

"Vô tình đọc lướt qua một ít sách giải trí trong lúc rảnh rỗi ấy mà, dưỡng bao nhiêu năm thì khó mà nói là nắm chắc được, có điều chỉ cần dưỡng mấy tháng, nếu như viên biển châu bình thường cất cùng trong hộp gỗ biến thành âm đạm vô quang thì có nghĩa là phương pháp dưỡng châu có thể thực hiện được."

Phạm Tuấn nghe xong nhẹ gật đầu, hẳn còn rất nhiều viên hải châu bình thường, hơn nữa nếu như phương pháp dưỡng châu không có hiệu quả thì những viên hải châu này sẽ không bị tổn hại gì cả, còn nếu như có tác dụng thì đám con cháu sau này của hắn sẽ được hưởng phúc.

"Được, Dương hiền chất tài cao, chắc hẳn kỳ thi năm nay có thể thi đỗ cao trung, đến lúc đó thúc sẽ đặt mua cho hiền chất một phần lễ vật chúc mừng."

"Cám ơn lời chúc tốt lành của Phạm thúc nhé."

Dương Vân cười cười, Phạm Tuấn không hổ là người có tài buôn bán, bản tính xoay tròn khôn khéo, từ giờ tới mùa thu còn có mấy tuần trăng, đến lúc đó chắc hẳn đã kiểm tra xong phương pháp dưỡng châu có tác dụng hay không rồi.

Mặc dù ngoài miệng chưa nói nhưng Dương Vân vô cùng nắm chắc phương pháp dưỡng châu. Châu mẫu không phải là loại hải châu bình thường mà nó thuộc vào hàng linh vật. Bởi vì viên hải châu này có linh khí nên thực ra đã được coi là linh vật rồi, chỉ là nó vẫn còn thiếu một ít hỏa hầu, sau khi rời khỏi bản thể đã không còn cách nào tiếp tục hấp thu linh của trời đất, sau một thời gian dài sẽ bị thoái hóa, trở về châu báu tầm thường.

Nếu như Dương Vân tu luyện tới cảnh giới dẫn khí xuất khiếu thì có thể tự mình bổ sung linh khí cho viên hải châu này, có điều còn cần công pháp thuộc tính thích hợp. Nếu như tu luyện tới trúc cơ kỳ thì còn đơn giản hơn nữa, một lần Tụ Linh thuật là đã có thể trợ giúp viên hải châu này hóa thành châu mẫu, nếu còn cơ hội và duyên phận thì ngày ấy hẳn cũng không ngại tặng cho Phạm Tuấn một niềm vui bất ngờ.

Tuy vậy Dương Vân vẫn hết sức mong chờ phần hậu lễ của Phạm Tuấn, bởi vì hôm nay hắn chỉ là một thư sinh nghèo rớt mòng tơi, biết lấy tiền ở đâu ra để vào thư viện học bây giờ. Đến hôm ấy nếu có phần hậu lễ này thì chắc hẳn không còn phải lo về chi phí lúc lên kinh nữa rồi.

Có điều chỉ cần đỗ đạt kỳ thi thì lễ vật chúc mừng sẽ cầm đến mọi tay, khi đó sẽ biểu lộ cho Phạm Tuấn một phần không kém.

"Thi đỗ, nhất định phải thi đỗ!"

Dương Vân không phải là kẻ mê mẩn ước muốn giàu sang, đã có kinh nghiệm từ kiếp trước, sớm đã đàm bạc với vinh hoa phú quý như mây gió, so với tu hành đắc đạo thì đề vương cũng chỉ là rác rưởi không có giá trị.

Mượn châu mẫu mà nói đi, kể cả đề vương nhìn thấy cũng coi nó là vật quý trên đời, nhưng đối với người tu hành mà nói thì nó chỉ là loại tài liệu cấp thấp mà thôi.

Quảng thời gian ở kiếp trước, từng nói là châu mẫu ngàn năm, cho dù là châu hoàng ba ngàn năm Dương Vân cũng coi khinh chẳng thèm sưu tập, vạn năm châu linh huyền hóa ra hình người cũng chỉ thu làm kê làm việc vặt trong động phủ, ngày ngày quét dọn.

Thế nhưng Dương Vân còn có cha mẹ huynh đệ, còn có các bằng hữu thân thích, mọi người đều coi trọng châu mẫu, vật quý như vậy là quá đủ rồi.

Điều Dương Vân tiếc nuối lớn nhất ở kiếp trước chính là những người thân trong gia đình, ở kiếp này cho dù như thế nào cũng phải đền bù. Huống hồ so với tu luyện mấy chục năm thì lên kinh thi đỗ là phương pháp đạt được lực lượng nhanh nhất, bất kể là vì báo đền công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ anh em hay vì tự bảo vệ mình, hẳn nhất định phải thi đỗ kỳ khảo thí năm nay.

Trước khi tu hành có chút thành tựu, đạt được lực lượng vượt qua thể tục thì buộc phải dùng phương pháp đạt được lực lượng của thể tục, Dương Vân âm thầm nghĩ ngợi như vậy.

Dương Vân tạm biệt Phạm Tuấn và trở lại gian phòng của mình, đọc sách trong giây lát thì thẳng nhóc sai vật vừa chuẩn bưng lên bữa cơm tối.

Sau khi Dương Vân ăn cơm xong, thẳng nhóc sai vật lại đi vào thu dọn bát đĩa rồi dời đi, lúc này trong phòng chỉ còn mỗi mình Dương Vân.

Dương Vân đóng cánh cửa phòng, ngồi khoanh chân trên giường, bắt đầu tu luyện nguyệt hoa chân kinh.

Đêm khuya trăng khuyết, nồng độ của ánh trăng rõ ràng yếu ớt hơn thời điểm trăng tròn, đây cũng là một cái bình cảnh khi tu luyện nguyệt hoa chân kinh.

Kỳ thực ánh trăng cũng là một loại linh khí của trời đất, loại linh khí này tinh khiết vô ngần, hơn nữa có thể trợ giúp tu luyện loại thần thông không tỵ, tiết rằng khuyết điểm của nó là quá không ổn định, chỉ có thể tu luyện về đêm, hơn nữa còn biến hóa theo trăng tròn trăng khuyết, nồng độ linh khí cũng nương theo đó mà biến hóa.

Dương Vân kiên nhẫn vận chuyển nguyệt hoa chân khí, chà xát một lượt tất cả các khiếu huyệt.

Ánh trăng màu bạc chiếu rọi xuống người Dương Vân, nếu như nhìn kỹ có thể phát hiện thỉnh thoảng có điểm sáng rất nhỏ tự dung xuất hiện, sau đó chui vào khiếu huyệt đã được Dương Vân đã thông. Những điểm sáng bé tí ti là linh khí của ánh trăng bên ngoài cơ thể bị nguyệt hoa chân kinh trên người

Dương Văn hấp dẫn..

Khiếu huyết trên đầu, cuối cùng Dương Văn chỉ còn lại duy nhất huyết Bách Hội vẫn chưa cô đọng thành công, một khi đã thông thì nguyệt hoa chân kinh tầng thứ hai đã đại công cáo thành rồi.

Thời gian dần trôi qua, Dương Văn đã tu luyện trong hai canh giờ rồi, một điểm sáng bé tí ti ló trên huyết bách hội mà không chịu chìm vào.

Dương Văn thở dài thườn thượt, biết rằng mình hơi hấp tấp rồi.

"Ta cứ nghĩ tu luyện nguyệt hoa chân kinh chỉ cần một tháng, vậy mà hóa hầu mới tới sát điểm đột phá đến tầng thứ hai, hơn nữa đêm nay trăng khuyết cũng không thích hợp.

Thời điểm nguyệt hoa chân kinh đột phá bình cảnh tốt nhất là đêm trăng tròn, khi ấy mới có thể có được phụ trợ lớn nhất từ linh khí của ánh trăng. Dương Văn tu luyện thành công tầng thứ nhất vừa vặn là đêm trăng tròn, dĩ nhiên không phải là tình cờ.

"Ồ kiếp trước đã tu luyện bích thủy chân quyết, chỉ cần địa phương có nước là có thể tu luyện, ít hạn chế hơn nguyệt hoa chân kinh nhiều." Dương Văn nghĩ vậy, dù sao rất ít địa phương hoàn toàn không có nước, trên cơ bản bích thủy chân quyết lúc nào cũng có thể tu luyện, nếu như ở trên biển thì bất cứ khi nào cũng có thể tìm thấy thủy linh khí dồi dào cuộn cuộn.

"Khoan, kiếp trước lúc mình bị nhốt ở sa mạc Lưu Hỏa đã không gặp trở ngại gì khi thử đột phá bích thủy chân quyết." Dương Văn khẽ rung động trong nội tâm.

Nghĩ là làm, Dương Văn chuyển tới một góc tối tăm không bị ánh trăng chiếu rọi, sau đó nghịch chuyển đường đi của nguyệt hoa chân khí.

Nghịch chuyển chân khí là một việc khá nguy hiểm, người bình thường làm như vậy chính là muốn chết. Tựa như người luyện đao, cầm đao còn không vững lại thả chuỗi đao ra, cầm lưỡi đao múa vô diễn cuồng.

Có điều Dương Văn căn cơ thâm hậu, sự tình nguy hiểm vạn phần đối với người bình thường, đối với hắn chỉ có thể nói là độ khó nhất định.

Huồng hồ cấp độ tu luyện nguyệt hoa chân kinh vẫn còn nông cạn, nền tảng cô đọng chỉ là một ít khiếu huyết, Dương Văn có năm sáu thành nắm chắc khi làm như vậy.

Sau khi nghịch chuyển chân khí, lập tức khiến cho chân khí lúc đầu đang trùng kích huyết bách hội bị loạn thành một đoàn, một bộ phận chân khí bắt đầu quay ngược lại, những bộ phận khác bắt đầu bị tán loạn ra bốn phía.

Dương Văn phân tinh thần ra, chậm rãi điều trị chân khí bị tán loạn, bởi vì huyết bách hội vẫn chưa được cô đọng thành công lên đám chân khí tán loạn không có chỗ đi, dần dần gia nhập dòng nguyệt hoa chân khí bị nghịch chuyển trong vòng vây của Dương Văn.

Dương Văn thở phào nhẹ nhõm, đã vượt qua một bước nguy hiểm nhất.

Nguyệt hoa chân khí bị nghịch chuyển bắt đầu cọ rửa những khiếu huyết đã cô đọng thành công, những khiếu huyết này tựa như hồ nước, bên trong cất giữ không ít nguyệt hoa chân khí đã được cọ rửa sau trận nghịch chuyển bất ổn, cộng thêm nồng độ ánh trăng bên ngoài không đủ nên dần dần xuất hiện xu thế sắp phát tán ra bên ngoài.

Nếu để cho nguyệt hoa chân khí phát tán khỏi khiếu huyết thì không khác gì phế bỏ công lực, chân khí Dương Văn tân tân khổ khổ tu luyện sẽ bị tổn thất hơn một nửa, đến lúc đó chẳng biết có thể giữ được tầng thứ nhất nguyệt hoa chân kinh đã luyện thành ngày trước không nữa.

Dương Văn vội vàng giữ vững chân khí, nghịch chuyển lại một lần nữa!

Huyết bách hội vừa mới bị giật cướp vào phá nhà trống lập tức lại phải chống đỡ một đợt trùng kích mãnh liệt mới.

Huyết bách hội có chút dấu hiệu buông lỏng vì vừa bị trùng kích, Dương Văn lại nghịch chuyển chân khí một lần nữa.

Giây phút nghịch chuyển lập tức khuấy động nguyệt hoa chân khí đang qua lại trong kinh mạch của Dương Văn.

Dương Văn cẩn thận nắm bắt hóa hầu, mỗi lần chân khí chuyển hướng đều là khảo nghiệm khó khăn và nghiêm trọng, không chế hơi có độ lệch, độ sai là chân khí tán loạn trong kinh mạch bị thương ngay, kết cục sẽ là công lực bị phế bỏ chứ không phải nhập vào cơ thể, cái này giống như dây thép chăng qua vực sâu vạn trượng, hơi chút trượt chân sẽ tan xương nát thịt, mà hắn lại phải tung tăng nhảy múa ở bên trên!

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Dương Văn lúc này không còn nhớ rõ mình đã nghịch chuyển nguyệt hoa chân khí bao nhiêu lần nữa.

Mặc dù không chế được nhưng nguyệt hoa chân khí trong kinh mạch không thể tránh khỏi hiện thực dần dần tiêu hao. Lúc này chân khí cô đọng trong khiếu huyết tự động chảy ra bổ xung, nhưng chúng cũng không cầm cự được bao lâu nữa.

Dương Văn chỉ cảm thấy tinh thần rơi rớt, địa phương chân khí chảy qua khó khăn như bị cưa sắt chà xát, than hồng nung đỏ.

Nguyệt hoa chân khí sắp khô kiệt, Dương Văn đoán chừng chân khí còn lại tốt đa chỉ có thể giúp hắn nghịch chuyển hai lần, sau đó không còn có thể dùng lại được nữa.

Trải qua một phen giầy vò như vậy, nguyệt hoa chân khí của Dương Vân chỉ còn như lúc vừa mới đột phá tầng thứ nhất.

"Lần này không thành công, hơn mười ngày sau mới có thể hồi phục chân khí, khi ấy đợi ngày mười lăm tháng sau lại trùng kích tầng thứ hai vậy." Dương Vân nghĩ ngợi có hơi thất vọng.

Tu luyện là như vậy, ngoại trừ tích lũy bản thân, đột phá bình cảnh còn cần kinh nghiệm, kỹ xảo, hoàn cảnh cùng cơ duyên, có khi còn cần dùng khí phá phủ trăm châu, kể cả là Dương Vân cũng không thể bảo chứng nhiều lần thành công

(phá phủ trăm châu - dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nồi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

Đi tường tắt gặp thất bại, vậy thì phải chuẩn bị nhiều thời gian hơn, Dương Vân trước khi ném thử hậu quả đã có chuẩn bị tâm lý.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đại Thu Hoạch

Ngay khi Dương Vân cho là đã không có hy vọng, nghịch chuyển chân khí một lần cuối cùng, chân khí trong kinh mạch đã suy yếu như đèn cầy leo lắt trong gió, may mà vẫn còn một tia chân khí, mặc dù đang trong tình huống khô kiệt vẫn cố chen vào bách hội huyết.

Bách hội huyết ngoan cố, tựa như một cái cửa sắt chắc chắn, loại thể công cuồng phong liệt hỏa không có thể đột phá, lại bị một luồng nước chảy nhu nhược thấm thấu đi vào.

Ầm ầm rung mạnh, trong đầu Dương Vân phảng phất mở ra một cái thất thái đại môn, thiên hoa rực rỡ rơi xuống.

Nguyệt hoa chân khí tự động dọc theo lộ tuyến tầng thứ hai vận chuyển, nguyệt hoa linh khí nhẹ nhàng từ các khiếu huyết tràn vào, kinh mạch như đèn cạn dầu tự nhiên dễ chịu.

Trong đầu Dương Vân dị tượng lộ ra, kiếp trước kiếp này đủ loại tình cảnh lần lượt như đèn kéo quân điên cuồng biến ảo, cuối cùng ngưng tụ thành bầu trời đêm màu lam đậm, trên đó có một vầng trăng sáng.

Huyền tượng bên trong vầng trăng sáng vừa mới xuất hiện, cùng trăng sáng chân thật trên bầu trời phảng phất có một liên hệ nào đó, tốc độ nguyệt hoa linh khí tràn vào đột nhiên tăng nhanh.

Trong đầu, ánh trăng xoay chuyển biến hóa không ngừng, khi tròn khi khuyết biến hóa tuần hoàn, tâm thần Dương Vân cũng đắm chìm bên trong cảnh giới thần bí.

Nguyệt có khi tròn khuyết, người có bi hoan ly hợp.

Dương Vân bỗng nhiên lệ nóng quaoanh tròng, bỗng nhiên mặt giãn ra mỉm cười, có khi bi thương, có khi sục sôi, có khi cô tịch, có khi vui mừng, đủ loại tâm tình biến ảo không ngừng nghỉ, làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Một hồi lâu sau, Dương Vân thu công đứng dậy, nhìn ra xa ngoài cửa sổ, một vầng trăng tàn đang hạ xuống chân trời.

Một đêm tu luyện có thể nói phong hồi lộ chuyển, cuối cùng tưởng như thất bại nhưng vào thời điểm cuối cùng lại đột phá thành công.

"Cuối cùng cũng đến tầng thứ hai, nguyệt hoa chân kinh cho ta đây một kinh hi thật lớn. Thức hải ới là thức hải, thậm chí ở tu vi thấp như vậy đến thời điểm này lại có thức hải." Dương Vân lâm lâm, lâm lâm.

Vầng trăng huyền tường kia cũng không có biến mất, chỉ cần Dương Vân một lặng lẽ nghĩ, lập tức có thể ở trong ý thức hải "Nhìn" Luân Huyền Nguyệt rõ ràng.

Thức hải nhưng thật ra chính là không gian tinh thần giả thuyết, bình thường tu luyện tới Trúc Cơ Kỳ mới có thể mở, về phần chỗ tốt của thức hải thì vô số. Nói chung, ở tu vi hiện tại mà có được thức hải, chính là cho Dương Vân một cái đại sát khí.

Lúc này trong thức hải của Dương Vân xuất hiện biến hóa, nguyên lai thức hải chỉ một mảnh hư không, bên trong chỉ có một vầng trăng sáng treo cao.

Luân huyền nguyệt này đứng yên, nhưng là cùng vàng trắng bên ngoài có biến hóa tròn khuyết, lúc này huyền nguyệt lại hiện ra một vàng nguyệt nha nhi.

Theo vận chuyển nguyệt hoa chân khí, trong hư không xông ra nhiều đóa thái vân, tụ tập thành một đoàn, thái vân phía trên từ từ ngưng tụ biến hình, chỉ chốc lát sau ngưng tụ thành một cung điện.

Dương Vân ý niệm vừa động, cung điện mới hiện bay nhanh tới gần. Tới gần chàng mới cảm thấy cung điện này khí thế to lớn, cây rừng trùng điệp xanh mướt xếp thành tầng tầng, cột đỏ ngói xanh, từng đoàn màu sắc nhấp nháy lung linh.

Cửa chính đại điện nguy nga treo một tấm biển lớn, có ba chữ lớn lập loè kim quang "Hoàn chân điện".

Ý niệm lại vừa động, lập tức chàng ở trong điện.

Đại điện rộng rãi dị thường, sàn nhà trắng tinh bóng loáng trong như gương, vô số giá sách dựng đứng, xếp liền kề với nhau thành từng dãy.

Các bộ sách trên giá đều là hơi xám xịt, Dương Vân đem ý thức tập trung đến một quyển trong đó, lập tức hiện lên tên sách "Tuần lõi Huyền Linh huyết"

Một cảm giác mừng như điên bao phủ Dương Vân, ý thức lại như gió xẹt đến một quyển sách "nguyên thần chân giải", phá quân sát, tinh tú xích luyện lõi pháp, hoàng cực chân kinh, cửu thiên thập địa hoa tập... Vô số thần công mật pháp, đều là trân quý trên đời, hiện tại cũng hiện ra tại nơi này.

Chàng lại đi qua một loạt giá sách, hàng này sách không có ghi tên, chỉ được đánh dấu phân cấp bằng chữ số, Dương Vân tùy ý chọn một quyển cấp sáu bảy năm ba năm tám, thỉnh linh phát hiện dĩ nhiên là mình phải tu luyện đến tu vi Kết Đan Kỳ mới hiểu được.

Lại tiếp tục phát xuất thần thức, các quyển sách ghi chép kinh nghiệm đối địch và một loạt các đấu pháp khác nhau, một loạt quyển lại là bí kíp cùng ghi chép về luyện đan chế khí, một loạt ghi chép văn hay tranh đẹp thuộc loại thiên tài địa bảo, một loạt truyện ký du lịch, một loạt nối tiếp một loạt. Dương Vân mở cở trong bụng.

"Ta còn tưởng rằng sau này sống lại những đồ này cũng đã quên, cứ nghĩ nó được cất tại đâu đâu, không nghĩ tới mở ra thức hải thì thấy."

Nhưng mà ngắm lại lại thấy cũng bình thường, sau khi Dương Vân sống lại là một người bình thường, chân nguyên hoàn toàn không có, thần thức yếu ớt, kiếp trước Dương Vân tích lũy kiến thức tu luyện tuyệt đối là cấp khủng bố, sau khi sống lại có thể nhớ kỹ thì cũng như muối bỏ biển thôi.

Đã tu luyện công pháp, ngoại trừ kiếp trước tu luyện cái gì là có thể nhớ kỹ, những cái khác giống như tịch nguyên hóa tinh bí quyết, nguyệt hoa chân kinh các loại, bởi vì phi thường đơn giản, lại thêm kiếp trước ấn tượng sâu mới có thể nhớ kỹ.

Dương Vân quyết định cả đời này tu luyện không đi đường cũ, lúc ấy trí nhớ đầy đủ công pháp nhưng thật ra cũng không nhiều, cuối cùng lựa chọn nguyệt hoa chân kinh cũng có cái nguyên nhân này.

Ở ngôi chủ vị đại điện có một cái ngai vàng, trên ngai vàng thỉnh linh có một cái bóng người đậm kim sắc.

Dương Vân phát hiện bóng người kia cùng mình vừa đúng giống nhau, chẳng qua thân thể trong suốt, có thể nhìn thấy trong thân thể có một chút đường nét màu bạc.

Những thứ đường nét màu bạc này chính là lộ tuyến nguyệt hoa chân khí vận hành, cánh tay cùng đùi còn có một chút nhàn nhạt quang điểm lục sắc, chính là chứa đựng tịch dương hóa tinh bí quyết chuyển đổi thành Tinh Nguyên.

Tâm niệm vừa động, không trung xuất hiện hai cái hư tuyến màu vàng, liên tiếp chạy đến hai bản bí kíp trên giá sách, chính là "Nguyệt hoa chân kinh" cùng "Tịch dương hóa tinh bí quyết", này hai bản sách khế xuất hiện quang mang, không giống những quyển sách xám xịt khác.

Đại điện không có cửa sổ, nhưng là hết lần này tới lần khác lại có ánh trăng chiếu xạ xuống.

Ánh trăng vừa mới sáng lên, sách "Nguyệt hoa chân kinh" trên giá bị liên hệ, sách rào rào lật giờ, đồng thời thân ảnh màu vàng bên trong đường nét màu bạc ngoa nguẩy, tự động hướng phía lộ tuyến nguyệt hoa chân kinh tầng thứ ba cảnh giới lan tràn.

"Thật tốt quá, sau này có thể ở nơi này bắt chước công pháp cho chính xác!"

Cảnh giới tu luyện nguyệt hoa chân kinh là dẫn khí xuất khiếu, mà trên đường tu luyện Dương Vân liền sửa đổi lộ tuyến vận hành, có thể nói cùng công pháp mới không xê xích gì nhiều. Có thật đúng là cuối cùng, Dương Vân có thể bắt chước công pháp, cũng đã thử tiến hành sửa đổi, tổng kết ra phương pháp tu luyện tốt nhất.

Trong thức hải hết thấy đều là ý niệm giả thuyết, nếu công pháp thất bại cũng không ảnh hưởng đến Dương Vân, ở trên thực tế không dám thử ở chỗ này cũng có thể lớn mật sử dụng.

Dương Vân đột nhiên nhớ tới, "Ta nhớ kỹ vốn có "Thái Âm huyền nguyên lục", đối với phương pháp tu luyện linh khí nguyệt thuộc tính tương đối có kiến giải, có thể lấy ra tham khảo."

Mới vừa nổi lên ý nghĩ, trong điện lập tức xuất hiện một cái hư tuyến, đem một quyển sách liên quan đi ra, thư danh chính là "Thái Âm huyền nguyên lục".

Trên phong bì Thái Âm huyền nguyên lục có mấy chữ triện quang mang chớp động, sau đó bắt đầu từng từ từng từ phiên động.

Cùng nguyệt hoa chân kinh nhanh chóng so sánh, phiên động Thái Âm huyền nguyên lục lộ ra về tương đối khó khăn, mới vừa mở ra ba tờ, tiếng vang lên ông ông, tờ thứ tư mới giờ một nửa, liền dừng lại không nhúc nhích được.

Thanh âm ông ông càng ngày càng vang, cả thật đúng là cuối cùng cũng bắt đầu chấn động, thậm chí có khuynh hướng duy trì không được.

"Hồngбет, dừng!"

Ý niệm trong đầu Dương Vân và hư tuyến cùng nhau biến mất, Thái Âm huyền nguyên lục "dừng" một tiếng khép lại, bay trở về giá sách.

Chấn động dừng lại, cuối cùng khôi phục bình thường, nhưng là trong điện ánh trăng chiếu xạ đã âm đậm ba phần.

"Quên mất khỏi bước Thái Âm huyền nguyên lục chính là Trúc Cơ Kỳ, liên tục tu luyện có thể sinh đan hóa, vượt xa cảnh giới hiện tại của ta, tu vi của ta chống đỡ không được kiểu thử diễn loại này."

Thức hải mặc dù là giả thuyết, nhưng thử diễn công pháp cũng có tiêu hao năng lượng. Bình thường phải tu luyện tới Trúc Cơ Kỳ, có được chân nguyên mới có thể chống đỡ thức hải phát huy ra các loại chức năng.

"Linh khí nguyệt thuộc tính luôn luôn có hiệu quả ở phương diện tinh thần, ta dùng ánh trăng chuyển đổi ra chân khí mới có thể miễn cưỡng khu động thức hải, nhưng là cũng chỉ có thể thúc đẩy một phần nhỏ chức năng. Xem là, có thể có thức hải chính là hảo sự thiên đại, không cần quá tham lam" Dương Vân tự an ủi chính mình.

Bắt đầu lần nữa thử diễn nguyệt hoa chân kinh, Dương Vân đang hoang chọn một quyển "u nguyệt quyết", đây là pháp quyết tu luyện chưa tới tu vi Trúc Cơ Kỳ.

Lần này quả nhiên không có vấn đề, Dương Vân thử thử, lại thêm một bộ pháp quyết có chút miễn cưỡng, không thể làm gì khác hơn là mở một quyển linh khí nguyệt thuộc tính pháp quyết, từ từ thôi diễn.

Cũng may chỉ cần nguyệt hoa chân khí không có hao hết sạch, thức hải là có thể liên tục thôi diễn, không cần Dương Vân liên tục chú ý. Như vậy cũng tốt, giống như thêm một cái không có buồn vui, giống Dương Vân chỉ biết dốc lòng tu luyện, chỗ tốt to lớn không cần nói cũng biết.

Tu luyện đột phá làm cho tâm tình Dương Vân phi thường tốt, dọn dẹp một chút ra cửa, dựa theo lệ cũ lại ra đầu đường nơi Tiểu Trần cô nương đó mua bánh bao.

"Dương đại ca? ! Ngươi không có xảy ra việc gì sao?" Tiểu Trần nửa mừng nửa lo.

"Không có gì đâu." Dương Vân mỉm cười đáp.

"Thật tốt quá, ngày hôm qua có hai tên hỗn đản đi theo ngươi, bọn họ không tìm ngươi gây phiền toái sao?"

"Không có a."

"Ừ, Dương đại ca, cho ngươi bánh bao."

Tiểu Trần vừa nói đem túi chứa đầy đủ bánh bao đưa cho Dương Vân.

Dương Vân tiếp lấy miệng túi, Tiểu Trần mặt ửng đỏ, nhẹ nói câu: "Cảm ơn."

Tay cầm túi, Dương Vân lập tức cảm giác được bên trong có hơn mười cái bánh bao, có lẽ tầm hai cái.

Chàng mỉm cười gật đầu, "Tiểu Trần cô nương, gấp lại sau nha."

"Dương đại ca, gấp lại sau "

Bước chậm ra đầu đường, gặm bánh bao, lại dùng tịch dương hóa tinh bí quyết chuyển đổi Tinh Nguyên, nắng sớm sáng rõ chiếu hoa lá xanh xanh trên đường. Hôm nay, tâm tình Dương Vân thật là tốt giống như bầu trời trong xanh, quang đãng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Con Sâu Làm Râu Nồi Canh

Dương Vân đi vào thư khố Học Huyện, bước vào liền tiến thẳng vào trong đồng sách.

Hắn vừa mới lật một trang sách ra thì suýt nữa đã kêu rên vì sung sướng.

Tri thức trong trang sách tuôn ra ào ạt như nước chảy xuôi dòng vào trong đầu Dương Vân. Trước khi đột phá tầng thứ hai, mặc dù Dương Vân cũng có thể đọc rất nhanh nhưng không thể nào nhớ được hết tất cả nội dung trên sách, mà bây giờ Dương Vân rõ ràng cảm giác được, những tri thức trong trang sách dường như tràn trào giống như bị khắc trong đầu vậy.

Trong thức hải bất giác hiện lên thái vân, ngưng tụ ra một tòa viện có kiến trúc cổ kính, bên trên tấm biển viết ba chữ "Kinh Luân Đường" rất đẹp.

Lời văn rủ xuống từ giữa bầu trời như dòng suối mây mờ, chậm rãi ngưng tụ thành hình một quyển sách trong đám bọt nước lăn tăn, không ngờ đúng là quyển sách Dương Vân đang cầm trên tay.

"Hay thật! Bằng tốc độ này, thời gian đọc hết toàn bộ sách trong thư khố cũng không quá năm ngày." Không sai, thức hải có được năng lực quý dị như vậy, đừng nói là thư khố Học Huyện, cho dù là toàn bộ sách của Ngõ Quốc cũng không thành vấn đề.

Đáng tiếc, cho dù tốc độ học hiểu của Dương Vân có nhanh hơn nữa, vẫn không thể không lật từng trang sách một, đây là chuyện ảnh hưởng tốc độ nhất.

Ở bên trong Học Huyện thư khố có rất nhiều sách Dương Vân đã đọc qua, nhưng phần lớn không đạt được trình độ đọc thuộc lòng, lật xem từng trang sách, cảm thụ được tri thức không ngừng tăng trưởng.

Những lời văn ở trong trang sách thấm nhuần giống như đã đọc thuộc lòng vậy, khắc sâu trong lòng như đã nghĩ ngợi cả cuộc đời. Chút ít ý vị sâu xa trong lời văn rạng rỡ lung linh như viên minh châu sáng ngời trong hồ nước mùa thu thanh tịnh.

Cảm ngộ mới, nhận thức mới, kiến giải mới, tựa như thủy triều cọ rửa hiểu biết của Dương Vân.

"Ài! Đã sớm sáng tỏ, buổi chiều chết cũng được. Những đạo lý trong trang sách này thì ra còn có thể kiến giải như vậy, khó trách kiếp trước ta lại không thi đỗ." Dương Vân cầm một quyển sách, nhất thời than thở.

Ở kiếp trước hắn thi hương thảm bại, nản lòng thoái chí lại gặp được tiên duyên, bước lên con đường tu hành, về sau không còn ngâm cứu lại những kinh sử từ tập này nữa, mãi cho tới hôm nay dựa vào sự trợ giúp của thức hải mới lĩnh ngộ được một ít ý vị sâu xa trong kinh văn.

(kinh sử từ tập - cách phân loại sách vở thời xưa: Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập)

"Có điều kiếp trước nhà nghèo như vậy, ngay cả sách mình cũng không được nhìn qua mấy quyển, chớ nói chi là không có khả năng lĩnh ngộ, bây giờ có thể đọc hiểu nhanh như vậy, cũng có quan hệ với tri thức cả đời của ta ở kiếp trước, không phải là chuyện đơn giản chỉ cần dựa vào thức hải là được."

Một người lịch duyệt phong phú, kiến thức uyên bác đương nhiên hiểu đạo lý hơn phàm nhân. Nếu bàn về đạo lý và hàm ý khó hiểu của thì nội dung những bài khảo thi kia hoàn toàn không thể so sánh với sự trúc trắc thâm sâu của tri thức tu hành, Dương Vân đã có căn bản hùng hậu nên mới có thể hiểu đạo nhanh như vậy.

"Mục tiêu bây giờ của mình là phải mau chóng xem hết sách bên trong thư khố, sau đó nghĩ biện pháp tìm sách gốc mới." Dương Vân âm thầm nói. Học Huyện thư khố thiếu thốn quá nhiều cuốn sách, nếu muốn thi đỗ thì phải tìm đọc nhiều sách hơn nữa mới được.

Dương Vân cứ như vậy chìm vào trong sách vở của Học Huyện thư khố qua ba ngày, đã đọc xong gần như tất cả sách trong thư khố, giá phải trả là mười ngón tay đau nhức không chịu được, từ lúc thư khố mở cửa đến lúc đóng cửa, Dương Vân gần như một khắc lật sách cũng không ngừng.

Ngày hôm nay, Dương Vân đang ngồi đọc sách Tĩnh Hải Huyện Chí ở trong góc thư khố, bởi vì những quyển sách có liên quan đến khoa khảo thi hắn đều đã lật qua lật lại đọc kỹ một lượt cho nên lúc này mới đổi mục tiêu sang loại quyển sách giải trí này.

Dương Vân thường đọc sách ở nơi yên lặng hẻo lánh, nếu không người khác nhìn thấy khẳng định sẽ phải ngạc nhiên. Học Huyện thư khố gần đây vắng vẻ, thỉnh thoảng cũng có mấy vị thư sinh tìm sách rồi đi ra bên ngoài đọc chứ chẳng có ai thêm quan tâm hắn cả.

Bất chợt Dương Vân cảm giác có người tới gần liền gấp quyển sách trong tay lại, vừa vặn nhìn thấy một thân ảnh xuất hiện ở góc giá sách.

"Đỗ huynh."

Dương Vân nhận ra người này là vị nam nhân ngày ngày dốc lòng cầu học Đỗ Long Phi, vì vậy mở miệng chào hỏi.

"A, thì ra là Dương huynh."

Đỗ Long Phi khẽ giật mình, hiển nhiên không ngờ tới trong góc hẻo lánh im lặng như vậy lại có bóng người.

Đỗ Long Phi nhìn thấy quyển sách trên tay Dương Vân thì khẽ giật mình, nói:"Huyện Chí? Dương huynh sao lại đi đọc thứ sách này?"

"Tiện tay cầm về đọc mà thôi, Đổ huynh tới tìm sách à?" Dương Vân bình thản hỏi thăm.

"À, không phải, ta tiện đường ghé qua thôi."

"Đổ huynh nhất định là đến xem sách tích trữ trong thư khố, ài, lại nói tiếp, đ thư khố này thiếu thốn nhiều cuốn sách quá quá, thật không biết phải nói thế nào, qua mấy ngày nữa có khi ta phải nhờ cậy Đổ huynh giúp đỡ một chút." Dương Vân nói xong thở dài.

"Ủa? Dương huynh cần sách gì?" Đổ Long Phi chớp chớp mắt hỏi.

"Hi vọng có được cuốn Kim Bảng Cao Trung, dựa vào thư khố thì không thể có được, mong được Đổ huynh hỗ trợ nhiều hơn."

"Hà hà, không dám không dám, Dương huynh cần sách gì cứ nói với ta, ta sẽ bảo người thân lưu ý một tý lúc đi vào thư cục Tiến Thư."

Đổ Long Phi nhận lời lại dúi vào một gói nước đắng, bảo bây giờ giá cả mua giấy ngày càng cao, giá sách nương theo đó cũng tăng lên không ít, mà mọi người đều là bạn học cùng quê, bán sách đắt đúng là không có ý tứ, cuối cùng lại chẳng kiếm được bao nhiêu tiền lời, tất cả đều vì thấy mọi người nghèo khó vẫn cố dúi mài kinh sử, đúng là không dễ dàng, vì vậy mới miễn cưỡng duy trì việc buôn bán

Dương Vân phụ họa vài câu liền cáo từ Đổ Long Phi và rời đi.

Dương Vân nhìn thời gian không sai biệt lắm, đặt cuốn Huyền Chí lại giá sách rồi rời khỏi thư khố.

Đi đến gian ngoài, nhận ra ông lão sai dịch mấy ngày trước bị trách mắng giáo dụ bằng trượng gỗ cũng đã trở về rồi.

Thời gian rất nhanh đã trôi đến thời điểm thư khố đóng cửa, các học tử khác đều đã ra về hết cả, tuy vậy Đổ Long Phi vẫn ngồi lại, trong tay cầm một quyển sách, thỉnh thoảng lại gật đầu lắc đầu ra chiều khoái trá lắm. Lão sai dịch nhất thời chống cây quai trượng và đi bộ qua lại trong sân.

Dương Vân ngẫm nghĩ rồi chấp tay hướng Đổ Long Phi nói lời tạm biệt, sau đó đi khỏi thư khố.

Dương Vân ra khỏi cánh cửa của thư khố Huyện Học cũng không có đi xa mà ẩn mình tại một góc rẽ và quan sát.

Không bao lâu sau, ông lão sai dịch ra quan sát bốn phía một phen, sau đó đóng cánh cửa lớn của thư khố lại, phát ra một tiếng "Đình đang."

"Đổ Long Phi còn chưa đi ra, hửn và ông lão sai dịch thực sự có quan hệ gì hay sao?" Dương Vân tự hỏi mình.

Cửa thư khố đã đóng, có điều việc này không thể làm khó Dương Vân được, hửn ẩn mình ở một chỗ kế bên tường viện của thư khố, cảm thấy bốn bề vắng lặng liền nhún người nhảy lên chóp tường.

Dương Vân nhẹ nhàng rơi xuống đất từ trên tán một cây hòe già ở trong sân.

Trong viện không có người, Dương Vân đi tới bên cạnh cửa sổ của thư khố, kín đáo nhìn qua khe hở của cửa sổ.

Đổ Long Phi và ông lão sai dịch ngồi ở cạnh nhau, thanh âm nói chuyện mờ mờ truyền đến.

"Cậu, thương thế của cậu còn chưa khỏi, vì sao lại tìm người gọi cháu tới nơi này?" Đổ Long Phi hỏi.

Dương Vân cười trộm, hai người này quả nhiên có quan hệ, rõ ràng còn là cậu cháu, chính mình tới đúng lúc.

Ông lão sai dịch khoát tay, "Không quan trọng, người đánh trượng là bạn đồng liêu, bình thường đã nhận của ta không ít chỗ tốt, vì vậy ra tay cũng có chừng mực."

"Vậy thì tốt rồi, cháu cũng đang định tìm ngày đi qua thăm cậu."

"Không cần, nếu như cháu đến chỗ cậu bị người trông thấy thì chỉ sinh thêm rắc rối, gặp nhau ở chỗ này là được rồi. Lần này cậu gọi cháu tới là vì cậu vừa nhận được tin tức, ngày kia sẽ có một đợt sách mới được đưa đến thư khố."

"Cái này, giáo dụ vừa mới ra tay vì tức giận, có lẽ chúng ta nên trì hoãn một thời gian? Đợt sách này có lẽ không động vào thì hơn?"

"Làm gì có chuyện đó, giáo dụ là quan, nếu như hửn không bắt được tận tay thì cũng không thể làm gì được cậu, chỉ cần vu khống sách thiếu là bị đám tú tài trộm đi, hửn còn có thể một mực truyền đám tú tài đến xem sách lên giảng hỏi tra xét được sao? Hửn dù sao cũng phải giữ gìn thể diện của đám tú tài ham học của bốn huyện chứ. Ngoài ra, mấy tháng nữa là hửn được lên chức rồi, càng không cần để ý. Nghe nói đợt này sách mới đến không ít, nếu như thật sự cất chúng vào kho thì e rằng chỗ đó của cháu nửa năm nữa cũng không kiếm được ít tiền lời nào."

"Vậy được rồi."

"Cậu không biết đọc, ngày kia đợt sách mới về sẽ do cháu tự mình chọn lựa, lấy đi sách hữu dụng, loại không có tác dụng thì để lại, giả vờ giả vịt cất vào thư khố." Ông lão sai dịch dặn dò chu đáo.

"Cháu biết rồi, đều là những chuyện đã làm quen thuộc. Nhưng mà có chuyện lạ, hôm nay cháu nhìn thấy Dương Vân, chính là kẻ ngày nào cũng ngâm

mình ở trong thư khó, cháu hơi lo lắng vì nghĩ có thể hấn sẽ nhận ra được cái gì đó."

Lão sai dịch nói giọng khinh miệt: "Thằng đó à, đọc sách như thằng ngu, có cái gì đáng chú ý hay sao?"

"Cẩn thận một chút vẫn hơn, cháu có cảm giác, cảm giác kẻ này không đơn giản như bề ngoài."

"Vậy ngày kia cháu tới vào nửa đêm, tránh cái tên Dương Văn ấy đi vậy. Trên đường cẩn thận một chút, đừng để người bên ngoài nhìn thấy, cậu đứng đợi ở chỗ này mở cửa cho cháu." Lão sai dịch ngẫm nghĩ một lát rồi nói ra.

"Vậy thì được."

Hai người lại thương lượng thêm một lát, cẩn thận bàn bạc lúc nào đến phân sách, lúc nào rời đi, chớ sách đi bằng cách nào Dương Văn nghe xong từng cái một, sau đó thừa dịp hai người không chú ý liền lặng lẽ rời đi.

Vẫn là leo tường rồi nhảy xuống mặt đường, Dương Văn thở dài: "Chỉ là một cái Huyện Học thư khó cũng có hai con sâu làm rầu nồi canh. Không tiền, không thế, muốn được học những điều hay lẽ phải trong sách vở, sao mà khó như thế!" Lắc đầu, cất bước rời đi.

Dương Văn trở lại chỗ ở, liền gặp chủ phòng trọ Phạm Tuấn.

"Phạm thúc?"

"A, Dương hiền chất về rồi đấy hả."

"Vâng ạ, Phạm thúc, cháu có một chuyện muốn nhờ, không biết trong điểm của thúc còn ản mực không?"

"Ản mực?" Phạm Tuấn hỏi thăm vì ngạc nhiên: "Nếu thúc tìm có lẽ thấy, nhưng mà hiền chất cần loại nào."

"Cháu cần mực màu đỏ chót, loại dùng trên trang giấy, còn muốn kết hợp với hiền dịch nữa ạ."

(hiền dịch (đoán bừa) - chất lỏng làm tươi mực)

Sắc mặt Phạm Tuấn hòa hoãn xuống, "Ừ, không có vấn đề gì, ngày mai thúc sẽ tìm được."

"Vậy thì cảm ơn Phạm thúc nhiều."

Dương Văn lại hàn huyên thêm vài câu nữa rồi chào và ra về.

Phạm Tuấn tự nhủ: "Vô duyên vô cơ lại muốn ản mực làm gì? Có điều dùng trên giấy, lại là màu đỏ chót, còn muốn kết hợp với hiền dịch, hấn không phải là chuẩn bị để ản gian trên trường thi, mà mình quán nó làm cái khi gió gì không biết. Ông thần Dương Văn này làm việc có vẻ xuất quỷ nhập thần, nhưng lại là người đáng tin cậy, chắc sẽ không gây ra việc gì rắc rối."

Ản mực là loại mực nước đặc biệt, bình thường viết lên sẽ không nhìn thấy chữ viết, phải dùng phương pháp đặc thù mới có thể đọc được. Vì vậy nó là thứ rất phù hợp để ản gian trong trường thi.

Tuy vậy tiến vào trường thi đều bị soát người, quan kiểm tra không cho ai mang cái gì vào dù chỉ là một tờ giấy trắng, vì vậy ghi ản mực lên quần áo là phương pháp gian dối được nhiều người yêu thích nhất, tự nhiên đều lựa chọn một ít quần áo màu sắc không thu hút.

Dễ dàng nhận ra Dương Văn cần ản mực không phải dùng để gian dối, nếu không Phạm Tuấn nhất định sẽ không đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hắc Thạch Thần Bí

Hai ngày sau Dương Văn vẫn như vậy, ban ngày ngâm mình ở nơi thư khó, toàn bộ lật xem hết cả cái thư khó bên trong tầng thư.

Trong nội đường kinh mạch của thức hải, tinh linh xuất hiện mấy hàng giá sách, bên trên bày đặt bảy tám trăm quyển sách.

Dương Văn huyền hóa ra thân hình, ở trong nội đường kinh mạch qua lại dò xét, mặt vẻ đắc ý.

"Huyện học sách đều ở nơi này, không uống công ta khổ cực mấy ngày qua, chỉ lấy tay lật sách cũng đã tê rần."

Dương Vân tâm niệm vừa động, "Hiện tại thử viết một chút một thiên sách luận xem sao."

Bỗng nhiên trong hư không sinh ra đồ vật, một góc kính mạch đường hiện ra một cái án thư thanh mộc có khắc phù điêu kỳ lân bước trên mây, trên thư án bày đặt ngay ngắn văn phòng tứ bảo.

Một cây bích lục thủy trúc ngấn hào bút, một nghiên mực bằng đá có khắc phượng hót thanh minh, một khối từng mặc, một chồng lớn giấy tuyên thành trắng tinh.

Một luồng ánh trắng màu bạc xuyên vào, nghiên mực bên trong trống rỗng lại xuất hiện thanh thủy, từng mặc bay tới bắt đầu tự động mài mực. Ngấn hào bút thấm đẫm mực thủy, ở trên giấy tuyên bay múa, từng chữ khai thư tinh tế giống như nước chảy mây trôi xuất hiện.

Từ lúc bắt đầu xuất hiện chữ thứ nhất, sách trên giá ào ào bay ra mười mấy cuốn, lơ lửng ở không trung nhanh chóng phiên động, thỉnh thoảng có một quyển sách dừng lại, một số câu từ kim sắc trong sách hiện ra, như phi điều đầu lăm cùng hướng ngấn hào bút bay tới.

Một số sách lật giở xong liền bay trở về giá sách, một ít sách khác lại bay ra, mấy trăm quyển sách ào ra giống như đàn bướm, bay tán loạn qua lại trên không trung cùng giá sách, thanh âm sách bay múa kêu soàn soạt, tiếng vang phiên động thành một tràng, dường như phảng phất đặt mình trong ở trong khe nước thâm cốc.

Nửa khắc công phu, một thiên sách luận đã viết xong, đàn sách bay trở về giá sách, văn phòng tứ bảo cũng trở về vị trí cũ, nghiên mực tron bóng trong như gương, một tia nét mực vết nước cũng không có, mấy tờ giấy tuyên tràn ngập chữ yên lặng đặt ở trên thư án, trên giấy nét mực bay nhanh (dịch chưa hết nghĩa), trong lúc mơ hồ phảng phất có mực hương phiêu tán.

Dùng ý niệm trong đầu cảm ứng một chút, nội dung cả thiên sách luận lập tức sáng tỏ cái tâm, quen thuộc ư như Dương Vân chính mình đề bút viết ra.

Dương Vân thở dài nói: "Hay a, thiên sách luận này mạch lạc rõ ràng, bất kể là lập luận cũng không chệ vào đâu được, cả bài không có một điểm sai sót, điều duy nhất chưa đạt là chuyện câu, còn cả hòa hâu hành văn, nhưng mà chỉ cần hao tổn chút công phu trau chuốt, tuyệt đối hay hơn so với ta trước kia dùng nhiều thời giờ vất hết óc viết ra, thật là khéo!"

Dương Vân lại xem xét một chút tình huống nguyệt hoa chân khí tiêu hao.

"Cũng không tệ lắm, mới vừa rồi viết thiên sách luận này, ước chừng chỉ cần hao tổn ta một ngày tu luyện liền ra tới số lượng một phần mười chân khí, chuyện này so sánh với suy diễn tu luyện công pháp tiêu hao nhỏ hơn nhiều."

Suy diễn trong thức hải phải dùng năng lượng chống đỡ, kể từ khi mở ra thức hải, buổi tối mỗi ngày Dương Vân khổ cực tu luyện ra tới nguyệt hoa chân khí, cũng là có hơn phân nửa dùng vào việc suy diễn công pháp như trên.

"Xem ra nguyệt hoa chân khí lại muốn chi tiêu nhiều thêm một phần." Dương Vân bất đắc dĩ thở dài nói, chi tiêu mặc dù không lớn, nhưng là hiện tại mỗi ngày tích lũy chân khí lại được không nhiều lắm, đây quả thực giống như khoét thịt ở trên vết thương.

Thức hải mặc dù tốt, nhưng là chiếm nhiều chân khí, hiện tại tốc độ tu luyện nguyệt hoa chân kinh Dương Vân chỉ có thể dùng con rùa để nhanh chóng hình dung. Chân khí tích lũy chưa đầy, không thể dành để cùng đánh sâu vào khiếu huyết tiếp theo, hơn nữa không cách nào tu luyện tăng cao hơn.

Dương Vân hiện giờ vừa khổ lại vừa sướng, giống như là một người kiếm được một khoản lớn, nhưng mà số tiền đó phải dùng xây nhà, trước khi nhà xây xong, chỉ có thể tro mắt ra nhìn, vừa chảy nước dãi vừa chịu đói chịu rét.

"Ta phải kiên nhẫn, nhẫn nại dùng tầng trước nguyệt hoa chân kinh suy diễn thử xem có tốt không, mài đao mà không có công đồn cùi sao. Cảnh giới cô đọng khiếu huyết đặt nền móng, công pháp lúc này cũng không thể để có một điểm không may." Dương Vân an ủi chính mình, lúc này hần tựa hồ quên, cô đọng khiếu huyết còn phải dẫn khí xuất khiếu, nữa sau đó còn Trúc Cơ nữa, đến lúc đó tiêu hao suy diễn công pháp bước tiếp theo, tuyệt đối có thể làm cho hần trong lòng run sợ cộng thêm đau đớn đến không muốn sống.

Nội dung cả huyện học thư khó đã ghi tạc trong thức hải, Dương Vân thanh tĩnh lại, ngoại trừ mỗi ngày còn tới thư khó dạo một vòng ở ngoài, cuối cùng chàng có thời gian đi dạo một vòng huyện Tĩnh Hải.

Đi dạo một vòng chàng mới phát hiện, huyện Tĩnh Hải tuy nhỏ, nhưng là bởi vì có cảng, thỉnh thoảng có hải thương lui tới, mua bán có chút phồn thịnh, trên chợ cũng có thể phát hiện một số đồ trân quý.

Đi dạo hai ngày, nhờ vào nguyệt hoa linh nhãn cùng kiến thức không tầm thường, Dương Vân có thu hoạch không nhỏ. Thông qua từ trên đồ vật ở chợ, sau đó qua tay chàng bán cho cửa hàng lớn, gần ngàn hai ngày bạc trong tay Dương Vân tăng tới tám lượng, một vốn một lãi.

Cầm túi tiền nặng hơn không ít, trên mặt Dương Vân nổi vẻ mỉm cười.

"Tám lượng bạc, nghe nói nơi Hải Thiên thư viện phủ thành, tiền ghi danh là năm lượng, ừ, nếu có mười hai lượng cũng có thể đi Phụng Minh Phủ."

Dương Vân bối rối, "Phụng Minh Phủ được xưng Tiểu Đông Ngô thành, chính là thành thị lớn nhất nam bộ Ngô Quốc, chợ nơi đó nhất định lớn hơn phần hoa hơn nữa, hắc hắc, bằng nhãn lực đào bảo ta đây, thức ăn, chỗ trọ cùng học phí nhất định không nói chơi, nói không chừng còn có thể phát tài

mang về nhà đi."

Phượng Minh Phủ dĩ nhiên có không ít thư viện, nhưng mà tàng thư Hải Thiên thư viện chính là nổi danh nhất, hơn nữa học phí chính là một tháng một lần nộp, Dương Vân dĩ nhiên chọn cái thư viện này.

Lúc này đã sắc trời đã tối muộn, bên trong chợ sòng người từ từ tản đi, tiểu thương bán hàng rôi rít bắt đầu thu quán.

"Nguyệt hoa chân kinh tầng thứ hai đột phá, ghi nhớ toàn bộ huyện học thư khổ tàng thư, sau đó lại phát hiện phương hướng phát tài, tam hi lâm môn, khuya hôm nay muốn ăn mừng quá."

Ban đêm Dương Vân có việc cần hoàn thành, dựa theo kế hoạch trước đó, buổi sáng lúc ra khỏi cửa đã cùng Phạm Tuấn chào hỏi, nói buổi tối đi học có nhà mời làm khách sẽ không đi trở về.

Theo dòng người tản đi đi tới phần cuối chợ, phía trước là một cái cầu đá trắng hình tròn, dưới cầu có nước sông chảy qua, dọc theo đường sông đối diện, có một cái cửa hàng ở ngã tư đường cạnh bàn đá xanh.

Ở ngã tư đường phần lớn thương gia đã cúp đèn lồng, ánh đèn đủ mọi màu sắc chiếu vào trong nước sông, có cái vẻ phồn vinh sáng lạn.

"Nghe tiếng đại danh khúc thủy nhai đã lâu, hôm nay nhất định phải ăn một trận thật ngon." Dương Vân nuốt vài ngụm nước miếng, sờ sờ túi tiền, sải bước đi tới hướng trên cầu.

"Ồ? !" Dương Vân đột nhiên dừng bước.

Tại chỗ tiếp giáp cầu hình vòm, một người trung niên bán hàng rong đang không nhanh không chậm đem hàng hóa bày đặt trên mặt đất thu hồi, mới vừa rồi Dương Vân theo thói quen dùng nguyệt hoa linh nhãn quét một vòng, phát hiện đồ vật cảm thấy hứng thú.

"Đại thúc, xuyên này: chuỗi đen chính là loại đá gì?" Dương Vân tiến lên hỏi.

Trung niên bán hàng rong ngừng tay, nhìn Dương Vân một chút, nói: "Ta cũng không biết là cái thạch đầu gì, năm trước một người tên Bào Hải ném cho ta, nhưng mà tính chất tảng đá kia không sai, sau hai năm một điểm mài mòn cũng không có."

Dương Vân đưa tay cầm lấy xuyên này: chuỗi hắc thạch, cẩn thận đánh giá.

Tổng cộng có mười ba mai hắc thạch, chàng cầm một chiếc vòng màu tím đeo vào, vừa lúc có thể đeo trên cổ tay. Những thứ hắc thạch này nhìn qua không chút nào thu hút, tựa hồ chính là thạch đầu bình thường.

Trên trời trăng non đã dâng lên, Dương Vân lần nữa khởi động nguyệt hoa linh nhãn, quả nhiên, ở bên trong nguyệt hoa linh nhãn những thứ thạch đầu thần kỳ này biến mất không thấy.

"Lại có thể hấp thu ánh trăng, hơn nữa là thuần túy hấp thu, một chút cũng không có phản xạ. Nhưng không có chuyển đổi thành linh khí, xem ra cũng không phải là linh vật, nhưng là tuyệt đối không phải là thạch đầu bình thường. Xem là, nó có thể hoàn toàn hấp thu ánh trăng, cũng nên mua lại, trở về nghiên cứu một chút." Dương Vân suy đoán.

"Cái này muốn bao nhiêu tiền?"

Chỉ quầy do dự một chút, "Người muốn cầm đi, trả một trăm đồng."

Dương Vân vừa định trả lời, đột nhiên nhìn thấy thì ra vòng tay hắc thạch này được đệm lên một tấm da cá voi, tấm da đã bị mài mòn khá nhiều rồi nhưng vẫn còn có thể nhìn thấy một vài hoa văn mờ mờ trên mặt.

"Tấm da này là cùng một cái lai lịch với hắc thạch sao?"

"Đúng, tấm da này luôn cùng cái vòng."

Dương Vân móc ra một khối bạc vụn, ước chừng nhiều hơn giá tiền một chút, "Hắc thạch xuyên, cùng tấm da cá voi nhé."

Da cá voi trông cũng tầm thường, nhưng nếu là xuất hiện cùng một nơi với hắc thạch, Dương Vân dứt khoát mua lại toàn bộ.

Tiểu thương tiếp lấy bạc vụn, ước lượng lại giá, cười nói: "Thành giao! Đa tạ chiếu cố."

Dương Vân tiện tay đem vòng tay hắc thạch đeo trên cổ tay, đem da cá voi nhét vào trong ngực, cáo từ rồi đi.

Qua cầu nhỏ, bước chậm ở trên khúc thủy nhai phồn hoa, một nhà nhà từ lâu quán trà, thậm chí còn có thanh lâu thuyền hoa, mọi nhà đèn rực rỡ cao chiếu rọi, đầu người động động, trận trận mùi rượu trong bay không khí, thanh âm sáo trúc vắng vắng bên tai, Dương Vân không khỏi lần nữa cảm thán huyện Tĩnh Hải phồn hoa.

Chương 14: Làm Đạo Tặc

Khúc Thủy Nhai không hổ là nơi phồn hoa nhất huyện Tịnh Hải, xem ra vùng đất này chẳng hề thua kém những đại thành khác.

Dương Vân vô tư đi dạo, hưởng thụ làn gió đêm mát rượi quét qua mặt từ bờ sông thổi đến, cuối cùng dừng lại ở trước cánh cửa ra vào của một quán rượu hai tầng, ngẩng đầu nhìn tằm biển.

"Khách Bất Quy, hay, tên hay thật, vậy mình sẽ chọn quán rượu này." Dứt lời liền nhắc chân bước vào cửa lớn.

(Khách bất quy - khách không về.)

Sớm đã có một vị tiểu nhị cười tươi đến đón đưa mời chào, "Khách quý chiều cô, ngài muốn ở lầu dưới hay lên lầu trên tìm một căn phòng trang nhã?"

Dương Vân lướt nhìn một lượt, thấy chỗ ngồi lầu một đã kín quá nửa liền nói: "Trên lầu đi."

"Mời quý khách."

Tiểu nhị khom người đưa tay về phía trước và ân cần dẫn Dương Vân lên lầu.

Lầu hai khá rộng, gồm một số gian phòng có tường trúc ngăn ở giữa, Dương Vân tìm một gian phòng nhỏ ở gần cửa sổ, chờ tiểu nhị đưa bâng đồ ăn.

Dương Vân thấy cái gì cũng ngon liền thả sức chọn lựa: "Thịt kho tàu, mật ong hòa phượng, gà tần lá ngải, lươn chiên giòn, cà tím xào thịt bò, cá chép rán, cá thu rim hoa quế, chân giò nướng ngũ vị, canh trứng ba màu, cơm nếp ngó sen, chèm chẹp, lấy thêm một nồi đất tào phớ cá, sáu cái bánh ú đường phèn cỡ lớn."

Tiểu nhị ngập ngừng hỏi thăm: "Quý khách, ngài gọi nhiều món như vậy có lẽ còn đợi người, ngài có cần đổi sang phòng lớn ở giữa không?"

Dương Vân khoát tay nói: "Người hiểu nhầm rồi, mau mang thức ăn lên đi."

"Vâng, quý khách, ngài có muốn uống rượu không?"

"Rượu hoa điều ba năm là được."

(Rượu hoa điều - đựng trong chum sành có chạm trổ hoa văn, loại rượu quý của Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc)

Tiểu nhị ghi nhớ rõ ràng rồi vội vàng xuống dưới gọi món ăn.

Chỉ một lúc sau, vị tiểu nhị đã đưa đủ loại thức ăn lên tự nhiên như hoa rơi nước chảy, bày biện hai tầng trên mặt bàn, còn có một ít món ăn không có chỗ đặt, tiểu nhị liền bê một cái bàn nhỏ sang, gạt thức ăn lại qua một bên.

Dương Vân kéo rèm cánh cửa sổ qua một bên, nếm thử một miếng thức ăn, uống một ngụm rượu, ngắm nhìn dòng người đi lại bên ngoài cửa sổ, còn có du thuyền đi theo sông nhỏ trôi về kinh đô, cảm thấy rất dễ chịu.

"Đời người ngắn ngủi, cho dù tu luyện thành công thì tuổi thọ kéo dài được vạn năm, chỉ là một giấc phù du, lặng lẽ trôi đi tựa như dòng nước không có tỳ vết, chưa hẳn đã theo kịp lạc thú ngao du của người phàm."

Dương Vân ngẫm lại kiếp trước, mặc dù gần như tu luyện đến đỉnh phong nhưng cả ngày bận rộn cô động pháp lực, đột phá cảnh giới, luyện đan luyện dược, ứng kiếp liên độ hiểm nguy, một cái cửa khẩu lại đón tiếp một cái cửa khẩu, một cái nguy cơ lại đón lấy một cái nguy cơ, vậy mà chưa từng có thời gian sống yên ổn, bởi vậy càng thêm quý trọng khoảng thời gian trước mắt.

"Ài, uống rượu một mình thật là buồn, giá như có người nhà ở đây thì tốt quá. Nhưng mà cũng chẳng cần phải vội, chờ đến ngày mình thi đỗ khoa khảo, ngày ấy mọi người sẽ thực sự được sống vui vẻ." Nghĩ đến đây, bất giác Dương Vân mỉm cười.

Tiểu nhị hầu hạ đứng chờ đợi ở bên ngoài phòng âm thầm tắc lưỡi, "Má ơi, người này nhìn qua cứ tưởng nhã nhặn, sao lại ăn nhiều như vậy, sẽ không phải kẻ nghèo kiết xác mười ngày không có gì ăn chứ, chọn nhiều thức ăn như vậy, không biết lúc ăn xong có tiền trả không nữa."

Gian phòng thơm mùi tre trúc, Dương Vân uống rượu một lát thì rượu và đồ ăn trên bàn đã giảm đi gần một nửa.

Tịch Nguyên Hóa Tĩnh Quyết đang vận chuyển với tốc độ cao nhất vì được cung cấp quá nhiều đồ ăn. Một miếng thức ăn chuyển hóa thành tĩnh nguyên đi ra khắp cơ thể, tại cổ tay, tại bàn chân, dần dần ngưng tụ vào trong các khiếu huyết.

Thức hải mấy ngày gần đây đã thôi diễn xong Tịch Nguyên Hóa Tĩnh Quyết của luyện khí cảnh giới, bởi vì nó cũng chỉ là loại công quyết đơn giản cho nên không uống phí bao nhiêu công phu. Đáng tiếc chính là nguyệt hoa chân kinh vốn đã thôi diễn đến tầng thứ năm, lại gặp phải chướng ngại, không thể không lùi về tầng thứ ba, bắt buộc phải thôi diễn lại một lần nữa.

Dương Vân vốn đã dị thường thuần thực Tịch Nguyệt Hóa Tĩnh Quyết, cộng thêm công pháp dẫn đường cũng đã ổn định, hiện tại công pháp này có lẽ đã trở thành một loại bản năng phản xạ có điều kiện, chỉ cần ăn vượt qua một giới hạn nhất định thì Tịch Nguyệt Hóa Tĩnh Quyết sẽ lập tức bắt đầu tự động vận hành, vì vậy bây giờ Dương Vân không còn phải tốn nhiều tâm sức nữa.

Đêm càng khuya vàng trắng sáng càng lên cao, ánh trăng quỳn luyến soi rọi phần rượu sóng sánh ở bên trong chén rượu, Dương Vân uống một ngụm rượu, ngẫm nga: "Tương tiến tửu, bồi mặc đỉnh. Nhân sinh đắc ý tu tận hoan, mặc sử kim tôn không đối nguyệt. Ha ha ha"

(4 câu trên trong bài Tương tiến tửu của Lý Bạch, dịch nghĩa - Sắp mời rượu, chớ nên ngừng chén. Đời người có dịp nên tận hưởng niềm vui, chớ nên để chén vàng suông bóng nguyệt.)

"Thôi rồi, xong rồi, ông thần này uống say bắt đầu lâm nhảm rồi, tí nữa say rượu quít nợ không trả tiền thì phiền phức lắm." Tiểu nhị nghe lén ở ngoài cửa và thầm lo sợ bất an ở trong lòng.

Một bữa rượu và thức ăn, Dương Vân ăn một mực tới lúc vàng trắng trôi dần qua lưng chừng trời, lúc này mới cảm thấy tận hưởng.

Gần như tất cả thức ăn đều bị hóa thành nguyên liệu của Tịch Nguyên Hóa Tĩnh Quyết, nói thật lòng thì cuối cùng chỉ còn hai cái bánh ú ăn đỡ đói. Dương Vân sờ vào cái bụng căng tròn, tự nhiên cảm thấy sau này đi đi khắp nơi nếm thử thức ăn trong thiên hạ cũng không tệ.

"Từ trước tới giờ vẫn xem thường nó là công quyết rác rưởi, vậy mà cũng có diệu dụng không tẻ, trước mắt cứ thoải mái hưởng thụ dục vọng ăn uống mà không cần lo ăn nhiều bẻ bụng, hơn nữa còn có thể gia tăng thực lực. Đúng là một công đôi việc, kể ra cũng không tệ."

Dương Vân tính toán thời gian, xem ra sắc trời vẫn còn khá sớm, vì vậy lại dành thời gian tu luyện nguyệt hoa chân kinh trong chốc lát. Thức hải lần này tiêu hao quá độ, một khoảng khắc cũng không ngừng rút ra chân khí mà hắn đã tận tâm khổ tu luyện, có thể luyện nhiều hơn lúc bình thường.

Quán rượu này không hồ cái tên "Khách Bất Quy", mặc dù đã qua nửa đêm nhưng đám tiểu nhị vẫn không ngừng phải gắng gượng tinh thần hầu hạ ở bên ngoài.

Tiểu nhị nhìn thấy Dương Vân đi ra liền nhanh nhẹn vội vã tiếp đón niềm nở: "Quý khách, ngài có muốn phân phó gì không?"

Dương Vân liếc nhìn tiểu nhị, có nét tiểu ý giống như cười mà không phải cười, : "Hết rồi, sắc trời đã tối, cần phải đi về."

"Cái này, cái này, cái" Tiểu nhị luyến quỳnh đều độ đầu đầu chảy đầu mồ hôi, trong bụng thầm dự tính phải mở miệng đòi tiền com bằng cách gì bây giờ. Nếu Dương Vân quít nợ không chịu trả tiền thì lão bản khẳng định sẽ khấu trừ thẳng vào tiền công của hắn.

"Ha ha, tiền com đúng không, cầm lấy đi, tiền thừa thưởng cho ngài, không cần trả lại." Dương Vân tốt bụng đưa tới một thỏi bạc ước chừng sáu tiền.

Tiểu nhị mừng lắm, thỏi bạc này trả xong tiền com vẫn còn dư không ít, thật không uống công hắn hầu hạ, đứng đợi và lo lắng lâu như vậy. Tiền lương ông chủ quán rượu trả không được nhiều, toàn bộ thu được là nhờ vào tiền thưởng của những vị khách rộng rãi. Tiền thừa mà Dương Vân thưởng sau bữa com này đủ chi trả cho ba bốn ngày kiếm tiền khác.

Tiểu nhị cung kính đứng chào Dương Vân trước lúc ra về, sau đó liền đi vào gian phòng để thu dọn chén đĩa, lập tức hoảng sợ trợn mắt há hốc mồm, "Trời ạ, vậy mà quả thực đã ăn hết sạch sành sanh rồi!"

Dương Vân đi trên đường chợt cảm thấy có hơi say rượu, liền khẽ vận chuyển nguyệt hoa chân khí một lát, một luồng khí mát lạnh dạo qua trên đầu một vòng, lập tức giúp cho tinh thần khoan khoái, hơi men say tan hết.

Xa xa truyền đến tiếng người đi tuần đêm gõ chuông điểm canh bốn, "Đến giờ rồi." Dương Vân nghĩ vậy.

Dương Vân đi vào Huyện Học thư khổ như xe ngựa chạy đường quen, êm du nhẹ nhàng, sau đó leo tường nhảy vào ở chỗ cũ.

Huyện Học thư khổ im ắng tĩnh mịch, bốn bề vắng lặng.

Dương Vân đi tới bên ngoài gian phòng của lão sai dịch, nhìn thấy cửa phòng đóng chặt, bên ngoài còn khóa bằng một cái khóa bằng đồng.

"Quả nhiên đã đi trở về." Dương Vân nghe lén cuộc thương nghị của lão sai dịch và Đỗ Long Phi, vì vậy biết rõ lúc này bọn hắn đã chia chác xong đám sách rồi.

"Lại còn khóa lại, may là mình sớm đã có chuẩn bị."

Dương Vân móc ra hai dây kẽm, đâm vào trong mắt khóa và bắt đầu lần mò.

Vừa mân mê vừa thờ dài, "Ài, nếu mình đã trức cơ rồi thì tốt quá, khế bẻ khóa một cái là xong rồi."

Mặc dù chỉ có đạo tặc mới có thể hiểu rõ kỹ năng dùng dây kẽm mở khóa, Dương Vân cũng chưa từng luyện qua cái môn thâm gả trộm chó này nhưng mà hần cũng có thủ đoạn riêng của mình.

Ánh trắng lờ mờ chiếu vào chiếc khóa đồng, thực ra trong ánh trắng sáng ẩn chứa một loại linh khí cực kì tinh thuần, đại bộ phận ánh trắng chiếu vào mặt ngoài của cái khóa đồng bị phản xạ trở về, tuy vậy

vẫn còn có một chút ánh trắng xông được vào bên trong cái đồng khóa.

Giữa trời đất có rất nhiều loại linh khí, những loại linh khí này có thể rót vào trong vạn vật, đương nhiên cũng có thể rót vào thân thể của con người, đây là nền tảng của tất cả các loại tu hành. Nhưng trừ phi là linh vậy, nếu không thì không có bất cứ một cái gì có thể cất đựng linh khí. Tu hành tới đệ nhất trọng cảnh giới - luyện khí ngưng khiêu, chính là thuần túy lợi dụng những loại linh khí tinh thuần này để truy luyện thân thể, chuyển hóa chân khí.

Dương Vân dùng nguyệt hoa linh nhãn nên có thể nhìn thấy hết những ánh trắng bị cái khóa đồng phản xạ lại. Đồng thời trong thức hải bắt đầu bắt chước, bởi vì ánh trắng phản xạ ở mặt ngoài cái khóa đồng vô cùng rõ ràng, thức hải tự động giảm bớt cường độ của nó, cũng tiến hành củng cố hình ảnh phản chiếu từ bên trong.

Chỉ chớp lát sau, trong thức hải đã xuất hiện một cái khóa bằng đồng rất sống động.

Bề ngoài của cái đồng khóa này chỉ là một tầng hư ảnh nhàn nhạt, khắc họa cấu tạo bên trong rõ ràng rành mạch, ngay cả điểm khóa cần tìm cũng bị lộ ra.

Dương Vân tìm được toả bộ khóa điểm, bắt đầu nhẹ nhàng xoay tròn đoạn dây kẽm một lát, rắc một tiếng, khóa đồng liền bị mở ra.

Đi vào trong phòng, nhờ ánh trắng mờ, hần có thể trông thấy thư sách bị vứt bừa bãi, lộn xộn khắp nơi.

Dương Vân đi đến bên cạnh một trương án thư, đánh diêm châm lửa, châm sáng ngọn đèn trên mặt bàn.

Dương Vân liếc nhìn xung quanh, nhận ra những quyển sách bị ném loạn khắp nơi đều là loại "Tập thư" không có liên quan trực tiếp đến khoa khảo, hiển nhiên công việc trộm sách của Đỗ Long Phi đã hoàn thành triệt để.

Dương Vân phát hiện có một đồng sách xếp chỉnh tề ở trong góc phòng, liền lật ra một vài trang, lập tức khẳng định những quyển sách này là do Đỗ Long Phi chia ra, ý định ngày hôm sau dùng xe hàng bị mặt chở đi.

"Hắc hần, Đỗ Long Phi à Đỗ Long Phi, người dám vợ vét tiền mồ hôi nước mắt của sĩ tử bản hần, nhất định hôm nay ta phải dạy cho kẻ trộm sách ban đêm như người một bài học." Dương Vân cầm lấy con dấu của Huyện Học thư khó đặt trên thư án, lại móc ra ản mực từ trong lồng ngực, cười hả dạ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chiết Tử

Những ngày sau đó Dương Vân trở lại kiểu sống ngày ngày chìm trong đồng sách như cũ ở Huyện Học thư khó.

Ở trong thư khó có khoảng trên dưới một trăm quyển sách, mặc dù những cuốn sách này không giúp được nhiều cho kỳ khoa cử nhưng Dương Vân không cảm thấy ngần ngại gì cả, bởi hần chỉ lật qua lật lại một lần là nhớ và hiểu hết được những tri thức ghi trên trang giấy vào trong thức hải. Bởi hần nghĩ biết đâu một ngày nào đó hần sẽ phải cần đến những tri thức này.

Đỗ Long Phi đã nắm được tập sách mới trong tay, vì vậy mà sôi nổi hẳn lên, ngày nào cũng bước vào Huyện Học thư khó.

Những sĩ tử trong tay chẳng có nhiều tiền rất khó chống lại được hấp dẫn khi biết có người bán sách mới giá rẻ, một người lại thêm một người vụng trộm tìm tới chỗ Đỗ Long Phi bán sách, vì mua sách của hần rẻ hơn một nửa giá thị trường.

Dương Vân đương nhiên hiểu rõ lý do vì sao Đỗ Long Phi lại chịu bán sách giá rẻ như vậy, bởi những cuốn sách này lẽ ra phải đặt ở trong Huyện Học thư khó, cung cấp miễn phí cho đám sĩ tử của huyện xem.

Ngày hôm nay, Dương Vân chủ động tìm đến chỗ Đỗ Long Phi.

"Đỗ huynh." Dương Văn chấp tay chào.

"A! Dương huynh đệ đấy hả, có cần gì không?"

"Ài." Dương Văn gãi đầu nói: "Cầu học gian nan quá, Đỗ huynh người cũng thấy đấy, kho sách của Huyện Học thư khó thiếu thốn như thế, muốn tìm một ít thư sách hữu dụng đúng là quá khó khăn."

"Ừ ừ, đúng thật, thư khó huyện đúng là có hơi rách rưới." Đỗ Long Phi ậm ờ nói.

"Ta muốn tìm một bản 《 văn quy ước tuyển 》, tốt nhất là bản khánh long trong năm phiên bản, hi vọng được Đỗ huynh giúp đỡ nhiều hơn."

"Quyển sách ấy hả, ài... rất khó kiếm đấy." Đỗ Long Phi nói úp úp mở mở.

"Đỗ huynh xem xem có cách nào giúp ta được không, kỳ khảo thi đã tới gần kề, ta rất cần quyển sách ấy." Dương Văn lộ vẻ lo lắng nói.

Đỗ Long Phi có chút do dự, hẳn vẫn không thể nhìn thấu con người Dương Văn, chỉ có điều việc hắn bán sách giá rẻ ở Huyện Học là điều gần như sĩ tử nào cũng biết, Dương Văn đi thẳng vào vấn đề như vậy, nhất thời hắn không có biện pháp đơn giản để từ chối.

"Nếu không có 《 văn quy ước tuyển 》 thì 《 đẳng văn tập 》 cũng được."

Dương Văn chỉ đích danh hai quyển sách tổng hợp đề mục trong kỳ khảo thí cử nhân nhiều năm qua của Ngô quốc, ghi lại lời bình và chú giải của các bậc danh gia trong thiên hạ, những bản này luôn luôn là lựa chọn đầu tiên để tham khảo trước kì thi của đám sĩ tử, các thư cục thường in ra với số lượng khá lớn. Nếu như Đỗ Long Phi nói hắn không có hai quyển sách này thì quả thực là đã ộp gạch vào chiều bài kiếm tiền của chính mình.

"Được rồi, người đợi ta tìm một lát, có điều hai quyển sách này gần đây đứng đầu trong những quyển được bán ra, người thân của ta ở thư cục mua về quả thật là không dễ dàng, giá tiền là sáu thành, đây là giá quy định rồi, nếu không phải thân thích của ta chịu giảm tiền đi một ít thì một điểm lợi nhuận ta cũng không có." Đỗ Long Phong nói vậy.

"Ta hiểu rồi, Đỗ huynh cũng là tú tài, không nỡ lòng đi kiếm tiền lợi nhuận từ những sĩ tử nghèo ham học như chúng ta. Chỉ cần tìm được sách thì những chuyện khác đều để nói."

"Đúng vậy, đều là sĩ tử nghèo, ngày sau sẽ thi cùng một trường, ta cũng có chỗ khó khăn, trước kia không ai biết ta có người thân làm ở thư cục nhưng vẫn tới tìm ta cầu sách, ta nghĩ bạn học cùng trường thì phải giúp đỡ nhau, kết quả là tin bán sách lộ ra giờ không giấu lại

được, ta lỡ đâm lao đành phải theo lao, hôm nay nếu ta không giúp thì ngược lại sẽ đắc tội với người khác rồi."

Đỗ Long Phi kể nể chuyện mình một lát, mắt không chớp, tai không đỏ, lời nói có tình có nghĩa. Nếu như không phải Dương Văn đã biết rõ mọi chuyện từ trước thì có lẽ cũng tin tưởng như những người khác vậy, trả tiền mua sách còn phải biết ơn cái thẳng thớm sách này nữa.

"Làm phiền Đỗ huynh rồi, tại hạ sẽ chờ tin tức tốt của Đỗ huynh." Dương Văn nhắc tay cáo từ.

"Không dám, không dám, Dương huynh đi thông thả."

Ngày hôm sau Đỗ Long Phi liền đưa quyển sách tìm được cho Dương Văn.

Loại mua bán này thời gian qua vẫn diễn ra ở bên bờ tiểu hồ gần thư khố, theo lời Đỗ Long Phi là để tránh người khác nghi ngờ, quả thực Huyện Học thư khố cũng có quy củ đặc biệt, đó là đi vào thư khố không được mang sách theo.

Đỗ Long Phi cười tủm tỉm và đưa cho Dương Văn một quyển sách, nói rằng: "Dương huynh, may mắn không làm nhục mệnh, người coi đi, đây là bản 《 văn quy ước tuyển 》."

Dương Văn đôi mắt lóe sáng, cầm lấy quyển sách rồi mở ra đọc qua.

"Không tệ không tệ, phiên bản khánh long bảy năm, có lời bình và kiến giải của Trầm đại học sĩ, đúng là bản tốt nhất."

Dương Văn lật sách rất nhanh, rất nhanh đã tìm được trang sách cần tìm trong trí nhớ, ngón tay vuốt ve thì thầm: "Bất tri mệnh, vô dĩ vi quân tử; bất tri lễ, ủa?"

(câu này của Không Tử, dịch nghĩa: Không biết thiên mệnh thì lấy điều gì chứng tỏ đức quân tử? Không biết lễ nghĩa, ủa?)

"Sao vậy?" Đỗ Long Phi hỏi.

Ánh mắt của Dương Văn tựa như cười mà không phải cười, Đỗ Long Phi bất giác cảm thấy có chuyện không ổn.

"Đỗ huynh người thật sự là thần thông quảng đại, ngay cả sách trong thư khố cũng có thể lấy ra được."

"Không thể nào?"

Dương Vân lật trang sách ra, giờ lên cho Đỗ Long Phi xem, nói: "Người tự xem đi."

Bất thành linh hồn nhìn thấy bên trong trang sách có con dấu in bốn chữ triện màu đỏ tươi "Tĩnh Hải Huyện Học".

"Tại sao lại như vậy!"

Đỗ Long Phi sợ hãi nghẹn ngào kêu, huyết dịch toàn thân thoáng cái đã vọt lên đỉnh đầu, chân cẳng run rẩy như sắp gục ngã.

Trong giây lát ấy Đỗ Long Phi lập tức nghĩ tới vô số ý niệm, nghĩ tới thanh danh mất sạch, công danh tiêu tụt, phạt tiền bỏ tù toàn những hậu quả đáng sợ, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

"Quyển sách này không có liên quan với ta! Ngược lại, sách trên tay người, ai biết người lấy nó ở chỗ nào hay sao?"

"Ừa? Hai ngày trước Đỗ huynh tiến vào phòng lấy đi không ít sách, mấy ngày gần đây có lẽ ít nhất cũng phải bán ra hơn mười bản đấy nhỉ. Nếu bên trong những quyển sách này đều có con dấu thì sao?"

"Dương Vân —— mày hại tao!"

Đỗ Long Phi nộ hỏa công tâm, gồng sức đâm thẳng một quyền vào mặt Dương Vân.

Dương Vân nhẹ nhàng giơ tay đẩy nắm đấm của Đỗ Long Phi sang một bên, lao đảo suýt ngã. Đỗ Long Phi vừa kinh vừa sợ, từ nhỏ hắn đã tập luyện võ nghệ, những đại hán bình thường đều không phải đối thủ của hắn, không thể tưởng được một quyền ném gần xuất ra lại không thể chạm vào góc áo của Dương Vân.

"Ồ kìa Đỗ huynh, người cần gì phải vội vã như vậy, ta có nói muốn đi tố giác người không?"

Đỗ Long Phi ánh mắt sáng ngời, như bám được vào cành cây cứu mạng khi đang chết chìm giữa con sóng dữ, không ngừng móc tiền từ trong lòng ngực ra, đặt ú ụ vào tay Dương Vân.

"Dương huynh cao thượng! Đây là một chút lòng thành của ta, Dương huynh cho ta mười ngày, ta còn hai mươi lượng bạc nguyên chất nữa."

Đỗ Long Phi vừa đưa tiền vừa ngẫm nghĩ, "Dương Vân nhà nghèo kiệt xác, hành động lần này chắc hẳn để kiếm tiền. Hai mươi lượng bạc có thể đẩy kín cái miệng của hắn. Trì hoãn thêm mấy ngày nữa để thu hồi lại tất cả số sách đã bán được, đến lúc đó mình sẽ hành sự tùy theo tình thế."

Nào ngờ Dương Vân không hề cất tiền vào túi mà vừa cười vừa nói: "Đỗ huynh à Đỗ huynh, ta thấy vóc dáng người không tầm thường, văn võ song toàn, vì sao tâm mắt lại hạn hẹp như vậy? Hai mươi lượng bạc đối với người thường thì quả thực không hề ít, nhưng chẳng lẽ Đỗ huynh muốn sống cả đời tầm thường như vậy, người mạo hiểm giờ đầu chịu gió lớn, một năm cũng không kiếm được nhiều hơn mấy chục lượng bạc, người không muốn được đề tên bảng vàng, dương danh thiên hạ ư?"

"Việc này, Dương huynh có ý gì?" Đỗ Long Phi bị Dương Vân làm cho hồ đồ rồi, không nhận tiền, có sao Dương Vân lại phải bày đặt nhiều chuyện như vậy?"

Dương Vân rút ra một quyển sổ gấp từ trong tay áo, "Đỗ huynh nhìn qua cái này rồi nói sau."

Đỗ Long Phi ngu dại nhìn nửa ngày rồi thờ dài, khom người xuống, nói: "Dương huynh cao minh, hành động của huynh tạo phúc một phương. Đồ mờ có tội với mọi người. Dương huynh chẳng những mở một mặt lưới, lại còn chỉ cho ta cơ hội này, Long Phi nào dám không tuân mệnh, hết thấy nghe theo lời chỉ dạy của Dương huynh."

Dương Vân mỉm cười hỏi: "Ngày mai có thể đưa lên không?"

"Tuyệt không làm nhục mệnh."

"Được, ta đây liền cáo từ rồi." Dương Vân vỗ vỗ bả vai của Long Phi, "Đỗ huynh đưa mắt nhìn xa một chút, vẫn còn nhiều thời gian mà."

Dương Vân đi rồi, Đỗ Long Phi kinh ngạc và nghi ngờ một hồi mới bắt đầu suy xét lại mọi chuyện, "Hôm nay đành phải làm theo ý tứ của Dương Vân vậy, có điều tái ông mất ngựa, việc này có lẽ thật sự có thể trở thành chuyện tốt. Nhưng mà, Dương Vân, người này thâm sâu khó lường, thật không biết hắn động tay động chân vào mọi chuyện bằng cách nào, may mắn lần này hắn không phải muốn đối phó ta, bằng không ta chết rồi vẫn không hiểu mình chết như thế nào."

(tái ông mất ngựa : một ông già ở vùng biên giới bị mất ngựa, mọi người đến an ủi ông, ông bảo rằng: làm sao biết đó không phải là cái phúc? . ít lâu sau, con ngựa của ông quay trở về kéo thêm một con ngựa nữa. Mọi người đến chúc mừng, ông bảo biết đầu đó lại là họa. Quả vậy, con trai ông vì cưỡi tuấn mã bị ngã què chân. Mọi người đến an ủi, ông bảo không chừng thế lại là phúc. Chẳng bao lâu, có giặc, trai tráng phải ra trận, riêng con ông vì tàn tật được ở nhà sống sót. Ví với chuyện không hay trong một hoàn cảnh nào đó có thể biến thành chuyện tốt)

Lúc này Đỗ Long Phi mới cảm thấy toàn thân mình ướt đẫm mồ hôi lạnh buốt, nhìn qua phương hướng Dương Vân rời đi, không khỏi rung mình.

Dương Vân chậm chậm rời khỏi Huyện Học thư khổ, lúc này bản thân nhẹ nhàng vô sự, dứt khoát bắt đầu đi dạo trên đường.

Đi dạo một lát thì nhìn thấy lầu thường trà "Nhân Vân", đi vào tìm vị trí ở gần cửa sổ ở trên lầu hai, gọi một bình trà xanh.

Lầu hai đều là "Tinh tọa", tiểu nhị tay chân nhẹ nhàng đặt bình trà trên mặt đất, rất nhanh liền lui xuống. Dương Vân nhấp một ngụm trà, nhất phẩm tinh tế, mặc dù không phải loại trà ngon nhất nhưng cũng là loại trà ngon hái trước tiết thanh minh, có mùi thơm ngát nhàn nhạt, không khỏi nhẹ gật đầu.

Dương Vân cảm ra bản 《văn quy ước tuyển》 vừa kiểm được, bỗng nhiên vui lên hẳn, thì ra vừa nãy hẳn quên trả tiền.

"Có lẽ Đỗ Long Phi sẽ không đến lấy tiền đâu, cũng được, coi như bình trà hôm nay là hẳn mời khách vậy. Ồ, lát nữa phải gọi thêm một bình trà xanh loại ngon nhất nữa, không cần tiết kiệm tiền cho hẳn." Dương Vân vui mừng hớn hở và bắt đầu lật trang sách đầu tiên.

Trước đèn nguyệt hoa linh nhân coi qua một lần toàn bộ quyển sách, không quá nửa khắc công phu, về sau Dương Vân vừa thưởng thức hương trà vừa ngâm nghĩ từng câu từng chữ ghi trong trang sách.

《Văn quy ước tuyển》 thuần túy là loại sách tham khảo trước kỳ thi, Dương Vân bất kể là đời trước hay kiếp này đều chưa từng được xem qua nên rất nhanh đã bị hấp dẫn.

Tinh túy trong sách là một vài phương hướng và đạo lý của đề mục kỳ thi, kết hợp bài văn mẫu của sĩ tử thi đỗ với lời bình của danh gia đương thời, trong đó lưu lại không ít học vấn uyên thâm, lý luận sâu sắc, giúp cho Dương Vân có cảm giác rẽ mây nhìn thấy mặt trời.

"Thì ra bên trong đề thi khoa cử còn có nhiều lẽ lối như vậy, kiếp trước ta thi rớt quả không oan." Dương Vân khép lại cuốn sách, âm thầm than thở.

Khí trà thoang thoảng bay lên, phảng phất mở ra một cánh cửa, ký ức ảm sâu trong trí nhớ chậm rãi hiển hiện.

Ở kiếp trước sau khi thi trúng tú tài, Dương Vân ngẩn ngơ ở nhà một hai tháng, bởi vì không có sách để học, cũng không có bạn cùng trường để trao đổi, bỗng nhiên hẳn hồi tưởng lại rõ ràng trạng thái bức bối sợ hãi ngày ấy.

Về sau phụ mẫu không biết mượn được bút vở, tiền bạc ở đâu giúp mình một lòng đi vào Huyện Học, hưng phấn bó buộc cả ngày ở trong thư khó.

Khổ học mấy tháng, cõi lòng dào dạt chờ mong và tham gia ngày khảo thi, kết quả thi trượt, tuyệt vọng không còn mặt mũi nào gặp lại người nhà hòa cùng với nỗi bàng hoàng khi dờ dờ đường đời, tất cả cứ như mới xảy ra ngày hôm qua.

Dương Vân nhớ tới trong mơ hồ, ngày ấy mình cũng từng này lòng tham định tới chỗ Đỗ Long Phi mua sách, nhưng mà lại ngập ngừng, số tiền còn sót lại chỉ đủ miễn cưỡng chi trả tới lúc đi dự thi ở phủ thành, tăng thêm kiêu ngạo thời thiếu niên, không muốn ngửa tay xin tiền người nhà, cứ nghĩ rằng dựa vào sự chịu gian chịu khó công học tập của mình có lẽ cũng có vài phần hi vọng thi đỗ cử nhân.

Nào ngờ thảm bại trên trường thi, ngày ấy còn oán hận không phục vị chủ khảo, đúng là hồ đồ chẳng biết gì, ngay cả văn phong phổ biến đương thời, văn phong quan chủ khảo yêu thích cũng không biết, thi đỗ cử nhân đúng là hoang tưởng xa vời.

Nghĩ đi nghĩ lại, ngón tay Dương Vân đặt vào chén trà mới nhận ra mình đã uống cạn một bình trà.

Vẫy tay, lập tức có tiểu nhị bưng bình đồng lên châm thêm trà.

Bất giác bụng của Dương Vân sôi lên ừng ực ực, lúc này mới nhận ra đã qua buổi trưa, ngày thường có lẽ đã ăn cơm xong rồi.

Lập tức gọi mấy cái bánh ngọt nhiều màu, tiểu nhị rất nhanh đã bưng lên một chiếc đĩa sứ trắng tinh xảo đựng đầy bánh.

Mấy cái bánh ngọt khá mềm dẻo, thơm vị từng hương, kết hợp với một bình trà thơm, đưa lên miệng một cái gần như tan chảy.

Dương Vân xác định nước trà bánh ngọt chỉ ăn lưng dạ, loại thức ăn ít ỏi này đương nhiên hẳn không dám dùng Tịch Dương Hóa Tinh Quyết, nếu không ăn mười đĩa bánh không xong.

Dương Vân ăn uống xong liền tùy ý nhìn qua cửa sổ ngắm cảnh.

"Ồ? Là Mạnh Siêu?"

Đối diện trà lâu là cửa hàng bán sơn phẩm, các loại trang sức, đồ thêu thùa ... Mạnh Siêu mà Dương Vân quen biết vừa đi vào trong đó.

"Hắn đi vào loại cửa hàng này làm gì?"

Mặc dù Dương Vân không nói chuyện với Mạnh Siêu nhiều lắm nhưng ở kiếp trước hai người là bằng hữu, thời điểm đi dự thi ở phủ Phụng Minh là hai người đồng hành, sau khi hai người thi trượt đã từng mượn rượu giải sầu ở cùng một quán.

Lòng hiếu kỳ trỗi dậy, Dương Vân gọi tiểu nhị tính tiền rồi ra khỏi trà lâu, cũng đi vào cửa hàng nằm ở đối diện.

Chương 16: Bạn Cũ

Dương Vân đi vào trong tiểu điểm, giả vờ giả vịt ngắm nhìn đám trâm hoa ngọc biếc, kỳ thực ánh mắt đang liếc ngang ngó dọc khắp nơi tìm kiếm Mạch Siêu, rất nhanh đã nhận ra hắn đang đứng tán dóc với một thiếu nữ ở trong góc phòng.

Dương Vân lặng lẽ lại gần sau lưng Mạch siêu, giờ tay định vỗ nhẹ nhẽ vào vai hắn.

Tự nhiên lúc này Mạch Siêu lại quay người lại.

"Dương hiền đệ, vì sao ngươi lại ở đây?"

"Mạnh huynh, ta cứ thắc mắc sao ngươi không tới thư khố đọc sách, thì ra đã hẹn được mỹ nhân tới chốn riêng tư." Dương Vân đề tay xuống như không có việc gì, cười hi hi và nói.

"Không phải thế." Mạch Siêu và vị thiếu nữ kia cùng lúc mở miệng phủ nhận.

Mạnh Siêu cười khỏ, nói:"Nàng là muội muội của ta, tên là Mạnh Hà."

Sau đó quay ra nói với Mạnh Hà:"Vị này là Dương Vân, bạn tốt của ca ca đó."

Mạnh Hà tiến lên phía trước khẽ khom người cúi chào, nàng là một tiểu cô nương xinh xắn yêu kiều, tầm mười lăm mười sáu tuổi, Dương Vân vội vàng đáp lễ.

"Thì ra là tiểu muội của Mạnh gia, thất lễ thất lễ rồi. Đều do lão Mạnh, trong nhà cất giấu muội muội xinh đẹp dường này mà chẳng bao giờ nói ra cả."

Mạnh Siêu ngỡ ngàng, hình như mình biết Dương Vân chưa tới một tháng, không kể cho hắn biết mình có muội muội rõ ràng là một chuyện rất bình thường, hơn nữa mình bị biến thành lão Mạnh từ bao giờ vậy ta, từ trước đến giờ mình đâu có thấy Dương Vân hồ hởi như vậy.

Mạnh Hà che miệng cười khúc khích, "Đừng trách ca ca nhà, muội bình thường làm nha hoàn ở quý phủ của Chương viên ngoại, ngày thường rất hiếm khi được ra ngoài gặp ca ca, chớ nói chi là bằng hữu của ca ca."

Không ngờ Mạnh Hà tuổi còn nhỏ vậy mà lời nói chuyện đã rất sáng sủa và cởi mở, hơn nữa nàng không rụt rè vì thân phận nha hoàn, cũng không nói lời chanh chua như những người con gái khác thấy sĩ tử nghèo, khiến Dương Vân cảm giác nàng rất giống tiểu muội Dương Vân của mình.

Trong lúc mấy người đang nói chuyện đột nhiên rèm cửa bên cạnh khẽ đung đưa, truyền đến một giọng nói dễ thương:"Tiểu Hà."

"Tiểu thư nhà muội muốn đi về đấy, ca ca phải giữ gìn thân thể, không nên đọc sách muộn mỗi ngày như xưa nữa. Dương đại ca lần sau gặp mặt lại trò chuyện nhé, tạm biệt huynh."

Mạnh Hà dứt lời, bước thêm vài bước và vén rèm lên, "Tiểu thư, chúng ta đi thôi."

Đằng sau rèm nhú ra một chiếc giày thêu hoa Lục La xanh biếc, Dương Vân tinh thần rung rinh, khẽ dùng thị lực nhìn qua, muốn được ngắm nhìn dung mạo của vị tiểu thư có giọng nói dễ nghe ấy.

Đợi sau khi tất cả mỹ nhân đi qua, Dương Vân tán thưởng một tiếng từ phở phở, "Muội muội của Mạnh Siêu rất xinh xắn, ờ, nếu nàng xinh đẹp bảy phần thì vị tiểu thư ấy có thể tính đủ chín phần, tuy dung mạo chưa pháp tuyệt mỹ nhưng đáng người, khí chất đều ôn, nét đẹp theo lẽ lối giai nhân điển hình của Ngô quốc."

Dương Vân tuy ý bình phẩm mỹ nhân trong bụng, hồn nhiên chưa nhận ra thói quen ở kiếp trước đã ngầm thay đổi tính tình của hắn, vào độ tuổi của hắn, lại một mực ở khổ học thi thư ở quê, làm sao có gan dấn mắt nhìn tiểu thư khuê các con nhà người ta.

Tiểu thư đi ra sau cúi đầu, một mực không nhìn về phía Dương Vân đứng, cũng không biết vì sao nàng cảm giác được Dương Vân nhìn nàng không kiêng nể gì cả, má ửng hồng, đầu rủ xuống đất thấp hơn, lôi kéo Tiểu Hà chạy khỏi tiểu điểm như trốn tránh.

Nữ chương quẩy bước sau nàng vài bước, lúc vén rèm đi ra đã không nhìn thấy người nữa rồi, kêu lên đầy ngạc nhiên:"Ồ? Chương đại tiểu thư đi nhanh vậy?"

Dương Vân không nhìn nữa, lại phát giác về mặt Mạnh Siêu đứng bên cạnh có điểm là lạ. Từ khi vị tiểu thư kia đi ra, Mạnh Siêu hóa thành pho tượng, thân thể ngây dại không nhích, chỉ là ánh mắt vẫn một mực nhìn theo bóng dáng vị tiểu thư của Mạnh gia.

Đúng rồi, lúc cô nàng Chương tiểu thư ấy đi ra, đôi mắt đã từng lờm Mạnh Siêu một khắc. Xem ra lý do Chương tiểu thư xấu hổ đâu phải là vì mình.

Dương Vân giật mình, cười vố vai Mạnh Siêu.

"Lão Mạnh, nàng ấy đi rồi."

"A." Tinh thần Mạnh Siêu lúc này mới khôi phục lại bình thường.

"Hắc hắc, lão Mạnh người không thành thật, không thành thật, lại còn nói không phải đợi giai nhân ở chỗ này."

Dương Vân nói xong những lời này liền cười sung sướng như con chồn vừa mới phát hiện được ổ gà vậy.

Mạnh Siêu cười xấu hổ, nói ra: "Dương hiền đệ hình như không có chuyện gì làm?"

"Chắc, đọc sách mệt mỏi quá, hôm nay bỏ sách đi chơi."

"À được, đi uống rượu với ta đi." Mạnh Siêu nói xong liền kéo cánh tay Dương Vân lôi đi.

Mạnh Siêu là địa đầu xà của bốn huyện, dẫn Dương Vân ngoặt đông ngoặt tây một lát đã vào một hẻm nhỏ trong con đường vắng người.

Hai người đi vào một quán rượu nhỏ, Mạnh Siêu bắt đầu lớn tiếng gọi rượu.

"Khuê thúc, cho ta bày món đồ nhắm, loại rượu hoàng tửu tốt nhất."

"Có ngay."

Lão bản của tiểu quán tự mình động thủ, không hề hỏi Mạnh Siêu muốn ngồi chỗ nào mà thu dọn chạy ra thu dọn mặt bàn ở gần cửa sổ, không bao lâu sau đã bày biện xong đồ nhắm và rượu hoàng tửu.

Nói là đồ nhắm nhưng lại rất đầy đủ, món gì cũng có, ví dụ như đầu ngỗng, chân vịt, đậu hủ hương Dương Vân nếm mấy miếng, rõ ràng nấu rất ngon.

Chỗ hai người ngồi ở gần cửa sổ, gió hiu hiu thổi, ánh nắng ấm áp hắt qua rừng trúc ngoài cửa sổ, chiếu vào bình rượu hoàng tửu đặt trên bàn, Dương Vân nhấp thêm một ngụm hoàng tửu thơm ngát, vui mừng nói: "Lão Mạnh, chỗ này không tệ, người thường đến đây hả?"

Mạnh Siêu lắc đầu, "Người cũng biết ta làm gì có tiền, ta làm tiểu nhị ở nơi này đã được nửa năm rồi, vì chuẩn bị cho kỳ khoa khảo năm nay nên ta đành phải xin nghỉ."

"Thì ra là thế, thôi quên đi, hi vọng ta và người đều có thể đề tên bảng vàng trong kỳ khoa khảo năm nay, tiếp, uống tiếp."

"Được, hi vọng công danh mai này được may mắn như lời chúc của Dương hiền đệ."

Hai người nâng chén, nhìn nhau cười cười rồi uống một hơi cạn sạch.

Rượu chảy vào trong cổ, tràn ra cảm giác chua xót nhàn nhạt.

Nếu như kỳ khoa khảo năm nay vẫn còn làm bài theo lệ lối ngày trước thì Dương Vân chắc chắn sẽ thi rớt. Xem hết bảng, hồn bay phách lạc rồi đi loạng choạng nửa ngày trời, sau đó gặp lại Mạnh Siêu cũng thi trượt, ngày ấy hai kẻ chán đời cũng đi uống rượu như hôm nay.

Dương Vân không nhớ rõ vị trí và tên tuổi của quán rượu nơi phủ thành tổ chức khoa cử, trong ấn tượng của hắn chỉ có cái bàn đầy thịt mỡ cùng ánh đèn dầu leo lắt. Hai người uống đến say mềm, cuối cùng không biết bị ai vớt ra khỏi quán rượu, nằm bất tỉnh một ngày một đêm ở bên cạnh rãnh mương ven đường.

Ngày hôm sau, hai người tỉnh lại chia tay. Dương Vân vô tình gặp được tiên duyên, bước lên con đường tu luyện hoàn toàn không còn đụng tới sách vở, từ đó về sau không bao giờ còn được gặp lại Mạnh Siêu nữa.

Hai người ta một ly, người một ly, rất nhanh đã có cảm giác hơi ngà ngà say.

"Lão Mạnh, có phải người có tình cảm với vị Chương tiểu thư chúng ta gặp hôm nay không?" Dương Vân mượn rượu hỏi tình.

Mạnh Siêu tay cầm ly khẽ ngập ngừng: "Không nên nói lung tung, Chương tiểu thư là tiên nữ hóa thành người, kẻ phàm phu tục tử như ta không xứng với nàng."

"Vì có gì, sao lại không xứng, Chương tiểu thư có lai lịch gì, chẳng lẽ nàng lại là con cháu nhà vương công quý tộc hay sao?"

"Không đến nỗi ấy, nhưng mà nàng cũng không phải người bình thường, nhà nàng là gia tộc có quyền có thế của bốn huyện, dòng dõi nho gia nhiều đời thư hương, lại có nhiều cử nhân đỗ đạt. Phụ thân của nàng mặc dù không phải là con trưởng nhưng lại có thể quản lý việc buôn bán của gia tộc, bởi vì ông ấy là một vị thương nhân tài giỏi vô cùng, giúp cho việc buôn bán của gia tộc những năm gần đây ngày càng phát đạt, nghe nói năm nay rất có thể trở

thành người đứng đầu của bốn huyện."

Dương Vân nghe Mạnh Siêu nói như vậy thì rốt cục đã có ấn tượng, kêu lên:"Thì ra là Chương Bát Trào của Chương gia!"

"Người cũng biết phụ thân nàng hả?"

"Biết nhưng không quen, có điều ngày nào cũng có thể nghe thấy tiếng người đi đường rửa thềm người này."

Mạnh Siêu cười khò, thanh danh của vị Chương lão gia này quả thực không được tốt cho lắm, nhưng mà không ngờ Dương Vân mới vào thị trấn cũng biết.

Chương lão gia sở dĩ bị người dân của huyện Tĩnh Hải coi là "Dương Bát trào, là bởi vì hắn không từ thủ đoạn trong việc buôn bán, thủ đoạn đối phó với đối thủ y như một con bạch tuộc tám chân, dùng xúc tu của mình làm cho người ta phải tâng gia bại sản mới bằng lòng bỏ qua.

"Vì sao tiểu Hà lại phải đi làm nha hoàn." Dương Vân lại hỏi.

"Trả nợ." Mạnh Siêu bung lên một chén rượu rồi uống một hơi cạn sạch.

"Trả nợ?" Dương Vân liên tưởng đến ngoại hiệu Dương Bát Trào, trong nội tâm đã minh bạch rõ ràng.

Mạnh Siêu gần như đã say rồi đến bảy tám phần rồi, cộng thêm cảm thấy Dương Vân nói chuyện rất hợp với mình, bởi vậy liền chủ động kể chuyện nhà mình ra.

"Phụ thân ta ngày trước từng mở tiểu cục, còn mẫu thân của ta đã qua đời sau khi sinh ra muội muội, phụ thân của ta đã đồng ý nghỉ làm tiểu cục trước khi mẫu thân lâm chung. Mẫu thân lo sợ sẽ có ngày phụ thân gặp chuyện ngoài ý muốn trong lúc bảo tiểu vận chuyển hàng hóa, bỏ lại ta và muội muội, không người chiếu cố. Phụ thân ta dốc sức liều mạng nửa đời người cho nên tích lũy được một ít tiền, sau khi nghỉ làm tiểu cục liền hùn vốn buôn bán với bạn bè, những năm bắt đầu việc buôn bán khá thuận lợi, trong nhà có vú già chăm sóc muội muội, còn ta được lên trường tu thực học."

Mạnh Siêu nói đến đây chợt dừng lại, tuy vậy Dương Vân cũng đoán được chuyện chưa kể ở phía sau rồi.

Mạnh Hà làm nha hoàn, Mạnh lão gia từ cũng mất mấy năm rồi, những chuyện này khẳng định có quan hệ với Chương Bát Trào.

"Chương tiểu thư là người tốt, hoàn toàn đối lập với phụ thân của nàng. Thời điểm tiểu Hà vừa mới bước vào Chương phủ đã bị người hà hiếp, là Chương tiểu thư điều nàng làm nha hoàn." Mạnh Siêu thổn thức nói, "Khi đó ta và tiểu Hà bởi vì phụ thân nàng nên rất căm thù nàng, nhưng mà thực sự nàng lại đối xử rất tốt với tiểu Hà, vì phụ thân mà nàng đã thậm chí xin lỗi muội muội nhiều lần. Nàng hiểu tiểu Hà nhớ nhà nên thường xuyên kiếm cơ đi ra ngoài chơi, vì vậy ta mới có thể gặp được nàng, thỉnh thoảng cũng được tâm sự một hai câu. Thực ra nàng không hề thích đi dạo phố, chỉ thích ngồi đọc sách ở nhà những lời này là tiểu Hà kể với ta."

"Dương hiền đệ, người không được kể những chuyện này cho người khác biết, bị truyền đi sẽ có ảnh hưởng không tốt với danh dự của Chương tiểu thư, thực ra ta còn chưa được nói với nàng nhiều hơn một hai câu." Mạnh Siêu dặn đi dặn lại.

"Yên tâm đi, ta không phải là người buôn chuyện lung tung. Nhưng mà lão Mạnh, người phải biết nắm lấy cơ hội. Chương tiểu thư tài sắc song toàn, người đừng có bảo người không động tâm, nếu không có thể đuổi ta đi được rồi." Dương Vân giỡn chơi.

Không ngờ Mạnh Siêu tưởng thật, bắt đầu nghiêm túc nói chuyện, kể cho Dương Vân biết bao điều dự định trong lòng, nếu ai thi đỗ khoa khảo thì phải đi tới nhà Chương tiểu thư cầu hôn, hai người sẽ Dương Vân nghe vậy chỉ biết ậm ừ.

Dương Vân rất là đau đầu, thi đậu kỳ khoa khảo năm nay đã là chuyện không thể khác, nhưng mà khả năng thi đậu của Mạnh Siêu không cao, kiếp trước đã nhìn thấy hắn thi rớt, trừ phi hắn cũng có kỳ ngộ như mình, bằng không thì.... Mặc dù Chương tiểu thư rất ổn nhưng bây giờ Dương Vân chưa có ý định cưới vợ.

Ngẫm lại theo quỹ tích phát triển trước mắt thì sau khi niêm yết danh sách sĩ tử thi đỗ kỳ khoa khảo năm nay, rất có thể gã Mạnh Siêu này sẽ ép mình đi cầu hôn.

Mạnh Siêu không phải thánh nhân nhưng nỗi lo ngại của hắn rất chân thật, hơn nữa thiệt tình là vì muốn tốt cho Chương tiểu thư. Người không đậu cử nhân sẽ không có tư cách đi cầu thân, nếu hắn thi trượt, chắc hẳn Chương tiểu thư sẽ không đợi thêm ba năm nữa chờ hắn thi lại.

Cân nhắc đến thanh danh của Chương lão gia, ngộ nhờ lão gả Chương tiểu thư cho kẻ không thích hợp vì của cải danh lợi, nếu như vậy thì Mạnh Siêu tình nguyện để huynh đệ của mình đi cầu hôn Chương tiểu thư.

Dương Vân từ chối ngay nhưng Mạnh Siêu đã say ngà ngà rồi, không thuận theo là hắn không chịu buông tha. Còn nói nếu như Dương Vân không đồng ý thì là kẻ tiểu nhân lật lọng, không muốn quan hệ nữa.

Dương Vân chịu thua đành phải ậm ừ đáp ứng, trong nội tâm thầm nghĩ cách giúp Mạnh Siêu được trúng cử, ngày sau không còn phải lo cái chuyện rắc rối này nữa.

Chương 17: Ngoài Ý Muốn

Sau khi chia tay Mạnh Siêu, gió mát thổi lồng lộng, đầu óc Dương Văn từ từ thanh tỉnh. Lúc này uống rượu thật sự là hơi nhiều, dường như nói một ít lời không nên nói a. Xem là, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, nghỉ nhiều như vậy để làm chi.

Trở lại Phạm gia, trước nói lời thứ lỗi, chàng nói là đã ăn cơm cùng bạn học.

Phạm Tuấn nhìn thấy có bốn năm phân ý vị say rượu, vì thế cũng không lưu Dương Văn ở lại nói chuyện.

Trở lại trong phòng, ánh trăng mát dịu ló vào cửa sổ, bỗng nhiên Dương Văn cảm thấy ý vị say rượu nhạt đi mấy phần.

Khoanh chân ngồi xuống giường, nguyệt hoa chân khí vận hành thuần thực.

Chàng tu luyện chính là công phu Thủy Ma thạch mặc, cho dù coi như là Dương Văn là người của hai thế giới, kinh nghiệm phong phú, nhưng vẫn như cũ không chịu được nửa điểm lười biếng. Công phu ngưng khí luyện khiếu huyết, Dương Văn kể từ khi mộng tỉnh, chưa từng bỏ sót một ngày.

Nguyệt hoa chân khí ở đã cô đọng thành công khiếu huyết, ở bên trong chạy một vòng, mơ hồ có vài điểm sáng nhỏ màu bạc chạy vào những khiếu huyết này, nguyệt hoa chân khí từ từ tăng dần.

Đáng tiếc thời điểm nguyệt hoa chân khí vận hành trở lại mi tâm, vừa mới gia tăng một ít lập tức biến mất, làm cho Dương Văn đau lòng không dứt.

Dương Văn thấy nguyệt hoa chân khí vận chuyển đã ổn rồi, dứt khoát đem tâm thần chìm vào thức hải, muốn trước tiên nhìn xem hao phí công sức nhiều như vậy, chân khí công pháp suy diễn tiến triển như thế nào.

"Ồ? Sao lại như vậy?" Nếu như không phải là ở trong thức hải, Dương Văn nhất định đã sợ hãi kêu to.

Thật đúng là đang ở trong điện thời diễn công pháp, trên thân ảnh màu vàng, vốn là đã có khuynh hướng ngân sắc tế tuyền cố định, hiện tại đã loạn thành một đoàn.

Vô số tuyền đầu ngân sắc đứt gãy cả, thành nhiều đoạn, giống như ổ kiến không tìm được đường về nhà, ở tán loạn chung quanh. Thịnh thoảng mới có một sợi được ngưng tụ, nhưng lại duy trì không được bao lâu, gãy dựa mấy rồi "ba" một tiếng gãy lìa.

Dương Văn đau lòng vạn phần, mỗi cái ngân tuyền gãy lìa, cũng giống như hấn bị trúng một roi giữa ngực—— những điều này đều hao phí chân khí, lần trước công pháp thời diễn thất bại, hấn uống phí thời gian vài ngày lui về tầng thứ ba, buổi sáng hôm nay thật vất vả vừa mới trở lại tầng thứ tư, nhưng là hiện tại lại phải lui trở về, hơn nữa nhìn bộ dáng này ngay cả tầng thứ ba cũng có thể không giữ được.

Rất nhanh chóng Dương Văn tìm được đầu sợi gây nên hiện tượng này —— ở bên trong thân ảnh màu vàng có một chút hồng vụ nhàn nhạt, chủ yếu tập trung ở não bộ cùng tâm phế, những chỗ trọng yếu như tì thận. Ngân tuyền gãy lìa nhiều nhất chính là những chỗ này.

Dương Văn mạnh mẽ vỗ đầu một cái, đáng tiếc hấn ở trong thức hải, chính là ý thức huyền hóa ra, vì vậy cũng không có một chút đau đớn nào cả.

"Ta lại quên thanh trừ cảm giác say rượu, lại bắt đầu thời diễn công pháp, thật là uống rượu hỏng việc a!"

Thức hải thời diễn công pháp, lấy thân thể của Dương Văn làm cơ sở, mục đích là thời diễn ra tình huống thích hợp nhất cho thân thể, tối ưu hoá công pháp.

"Đầu tiên là thức hải của mình không đủ a, thiếu hụt linh tính, cả ngày chỉ biết tính toán, ngay cả uống rượu cũng không để ý, vẫn tự động nhét vào thời diễn, thời diễn lần này phải bỏ rồi." Dương Văn ảo não nghĩ thầm.

Việc đã đến nước này, ảo não cũng không làm nên chuyện gì.

Dương Văn cũng không ngăn cản thức hải thời diễn, dù sao thời diễn lần này căn bản cũng bỏ đi, định tiếp tục nữa để xem có thể có kết quả gì.

"Có lẽ có thể thời diễn ra một bộ Say Tiên Quyết, hiện tại ta ăn cơm chính là tu luyện, nếu là ngay cả uống rượu cũng có thể tu luyện vậy thì tốt quá, hắc hắc."

Hình như là nhận lấy Dương Văn khích lệ, trong điện trống rỗng xuất hiện một cây hư tuyền ngân sắc, dẫn dắt một quyền pháp quyết trên giá sách bay ra.

Dương Vân thoáng nhìn thì thấy, bìa mặt trên có bốn chữ cái to "Túy sinh mộng tử".

Rào rào rào, pháp quyết bắt đầu lật qua lật lại, thật đúng là trong điện ngân sắc ánh trắng lập tức lại âm ầm đi ba phần.

"Không thể nào —— thật cho ta uống rượu thôi diễn tu luyện công pháp a." Dương Vân khóc không ra nước mắt, lúc này là thể cười hổ khó xuống, vốn là đã không dừng lại thôi diễn, liền có chút vò đầu bứt tai lại sứt hương vị, chân khí lại tiếp tục tổn hao, có thể chịu thể nào được.

Ngay khi Dương Vân rối loạn, một màn thần kỳ xảy ra.

Từ Túy sinh mộng tử bí quyết bên trong bay ra mấy cái tự phù lóe ra ngũ thái quang mang, giống như con bướm bay múa đến bên trong thân ảnh màu vàng.

Trong nháy mắt khi tiếp xúc thân thể, ngũ thái tự phù mở tung, hóa thành một chùm mưa ánh sáng đủ mọi màu sắc, lẫn vào bên trong ti tuyến ngân sắc không ngừng gãy dụa.

Thật giống như mầm gặp mưa xuân, tuyến điều ngân sắc điên cuồng sinh trưởng, mỗi cái đầu sợi liên tiếp tạo thành trùng điệp đường thẳng không dứt.

Cùng lúc đó, Dương Vân cảm giác trong người tồn trữ chân khí tựa như tuyết lở.

Ngay lúc Dương Vân lo lắng chân khí của mình không đủ để chống đỡ quá trình thôi diễn, đột nhiên làm cho người ta trợn mắt há mồm mà nhìn tốc độ hoàn thành.

Tất cả ngân tuyến gãy lìa toàn bộ gắn lại với nhau, một bức công pháp vận hành đồ lập thể hiện ra tại bên trong thân ảnh màu vàng, khe rung động, ngân quang chọi lóe chọi lóe.

Ngoài ý muốn —— tuyệt đối là ngoài ý muốn, may mà kết quả là vui mừng.

Dương Vân sờ nhẹ một chút tuyến đồ ngân sắc, thôi diễn ra tới công pháp, tin tức tràn vào thủy triều, chỉ chớp lát sau liền toàn bộ hiểu rõ.

"Thậm chí liên tục thôi diễn đến thứ mười tầng rồi." Quá kinh ngạc, nhưng Dương Vân nhún mày.

Nguyên bản nguyệt hoa chân kinh thuộc về võ học công pháp, tuy vậy luyện đến sau lại cũng có thể có được thần thông tu chân giới. Nhưng kể từ khi bị Dương Vân bóp méo cải tiến, tốc độ tu luyện tăng lên thật nhiều, trả giá chính là uy lực công kích thấp đến mức thảm hại.

Nếu như người sáng tạo ra nguyệt hoa chân kinh mà thấy công pháp hiện tại, tuyệt đối không nhận ra.

"Dựa theo thôi diễn ra tới công pháp lúc này, phải tiếp tục tu luyện tới tầng thứ chín trở lên, mới có thể có năng lực nhất định tự bảo vệ bản thân. Nếu là lúc yên bình thì cũng thôi, nhưng là chỉ mấy năm nữa thôi chính là loạn thế a."

Nguyệt hoa chân kinh này cũng giống phần lớn công pháp, tầng thứ càng cao càng khó tu luyện, qua Dương Vân một phen sửa đổi, mặc dù tốc độ tu luyện được đề cao, nhưng tu luyện tới tầng thứ chín, Dương Vân đoán chừng thế nào phải mất thời gian bảy tám năm, phải ứng đối như thế nào với loạn thế sắp xảy ra kia?

Biết đâu một lần nữa thôi diễn sẽ có một công pháp nữa tốt hơn?

Dương Vân yên lặng thể ngộ thôi diễn ra tới công pháp mới, ngần ngừ không thể quyết định.

Lúc đầu bỏ qua lực công kích, ưu điểm bộ công pháp này chính là đi lối tắt, dùng tốc độ nhanh nhất, nhất trả giá thật nhỏ đánh sâu vào cảnh giới dẫn khí xuất khiếu. Một ưu điểm khác chính là, lúc đầu là có thể đạt được mấy cái thần thông không tới.

Còn một điều chính là, thôi diễn mới ra tới nguyệt hoa chân kinh, rất nhiều giai đoạn, nhất là thời điểm đột phá phải nhờ tử lực.

"Xem ra sau này không những là kẻ tham ăn, còn phải làm tử quỷ."

Dương Vân cười cười tự giễu, "Vẫn là không nỡ để phí những chân khí đã mất kia a, hiện tại ta quả thực thành kẻ hám lợi rồi."

Nếu đã hạ quyết tâm, Dương Vân cũng là rất nhanh đem tất cả do dự gạt qua một bên, thừa dịp ánh trăng sáng ngời, bắt đầu tu luyện nguyệt hoa chân kinh mới.

Dương Vân đã tu luyện tới tầng thứ hai, đạt được hai loại năng lực nguyệt hoa linh nhãn cùng khả năng nhớ lâu, đã gặp qua là không quên được, đồng thời mở ra thức hải ngoài ý muốn.

Tầng thứ ba công pháp chính theo kinh mạch đã cô đọng thành công, tích trữ cô đọng hai gò má cùng khiếu huyết bộ tai, trong đó trọng điểm là thính cung huyết.

Ánh trăng nhàn nhạt rót nhiều tia vào bên trong khiếu huyết bộ tai, chỉ tu luyện trong chớp lát, Dương Vân cũng cảm giác được có mấy cái khiếu huyết mơ hồ nhảy lên mấy cái, đây là biểu hiện linh khí bước đầu rót vào khiếu huyết, nói rõ đường tu luyện đi đúng rồi, Dương Vân đối với thôi diễn công

pháp mới hoàn toàn yên lòng.

Sau này công phu tu luyện chính là thủy ma công phu, một mặt muốn cô động khiếu huyết mới, đánh tan cơ sở, ngoài ra nếu không cắt đứt vận chuyển trước công pháp tầng hai, súc tích chân khí, ở thời cơ thích hợp nội ứng ngoại hợp, nhất cử đã thông khiếu huyết mới.

Như vậy từng bước từng bước khiếu huyết cô động xong, cuối cùng có thể tạo thành một cái làm cho chân khí tuần hoàn trong kinh mạch, tầng thứ ba nguyệt hoa chân kinh liền luyện thành. Mỗi một tầng cũng sẽ đã thông một cái kinh mạch, đến thứ mười tầng rồi, toàn thân khiếu huyết cũng cô động thành công, chân khí trong thân thể bốn phương thông suốt, mượt mà cô động, có thể ném thứ dẫn khí xuất khiếu, một khi thành công chính là cái gọi là tiên thiên cao thủ trong chốn võ lâm.

Nhưng như thế cũng chỉ có thể coi là vừa mới mở tới cánh cửa, Trúc Cơ mới có thể coi là chân chính vào cửa tu chân giới.

Dương Vân biết rõ đường tu hành gian nan, đời trước đạt tới thành tựu rất cao, Dương Vân cũng không nhất định phải vượt qua kiếp trước, hiện tại mục tiêu chủ yếu của hắn đó là được sống vui vẻ, đồng thời để tất cả người nhà cùng bình an vui khỏe.

"Loạn thế —— tại sao là loạn thế a." Dương Vân bất đắc dĩ gãi gãi đầu.

Nếu như không phải là sắp xảy ra loạn thế, Dương Vân tuyệt đối có lòng tin làm cho mình cùng người nhà sống cuộc sống lý tưởng.

"Uaa —— mặc kệ thôi, nguyệt hoa chân kinh muốn gia tăng tu luyện, ngoại trừ bí quyết tịch nguyên hóa tính, ta còn phải chuẩn bị mấy thủ đoạn bảo vệ tánh mạng. Nếu không công chưa thành, danh chưa toại, gặp phải mấy tên tiểu mao tặc đã đánh mất tánh mạng, đó mới là bà mụ oan uổng, có đi địa phủ cũng bị mấy cái gia hỏa đáng ghét nhạo báng."

Dương Vân tu luyện đồng thời còn suy nghĩ miên man, người bình thường nào dám làm như vậy, kia không phải là không thể tẩu hỏa nhập ma. Nhưng là Dương Vân kinh nghiệm phong phú, chủ yếu chính là có thức hải phụ trợ.

Hiện tại thời điểm công pháp tiêu hao ít đi, Dương Vân cảm giác cả người thoải mái, giống như vứt bỏ một cái túi lớn quần vào. Trong kinh mạch nguyệt hoa chân khí đã ổn định, giống như nước chảy ô ô vào các khiếu huyết khô héo.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tư Sách Công Lưu

Không biết đã qua bao lâu, trăng xuống mặt trời lên, trong cơ thể Dương Vân nguyệt hoa chân khí chậm rãi co rút đến bên trong các khiếu huyết, Dương Vân mở mắt ra, ngoài cửa sổ chim khách líu ríu kêu, lão bộc đang quét dọn đình viện, một chậu nước hoa gọi xuống mặt đất, còn ở ngã tư đường xa xa có thanh âm bánh xe lăn, vẫn là những âm thanh hàng ngày.

Đẩy cửa phòng ra, sáng sớm không khí thanh tân thở sâu một cái, Dương Vân chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng, toàn thân tự tại.

Mặc dù nguyệt hoa chân kinh chỉ có thể tu luyện vào buổi tối, nhưng mỗi lần luyện xong, chẳng những không có cảm giác mệt mỏi, ngược lại giống như ngủ say cả đêm, buổi sáng lại có tinh khí thần mười phần.

Theo như lệ cũ, hắn sẽ ra chỗ Tiểu Trần cô nương mua mười cái bao lớn, đồng thời thu một lần tiền xấu. Hiện tại Dương Vân tích lũy tiền xấu đã có năm sáu trăm mai, trong ngắn hạn cũng đủ dùng. Dù sao vật này nếu muốn thu vào, sau này dùng hết, chàng đến bất kỳ một cái nào hàng rong nào cũng có thể thu một đồng.

Nghe Dương Vân nói không hề thu tiền xấu nữa, lão bán cửa hàng bánh bao ánh mắt hiện vẻ thất vọng rõ rệt, làm Tiểu Trần cũng ngưng ngưng, cho nên lúc lấy bánh bao cho Dương Vân, nâng lại lên thêm vào một cái.

Chàng vừa đi vừa gặm bánh bao, khi đi tới cửa huyện học, thật xa đã nhìn thấy Đỗ Long Phi ở nơi đó chờ.

"Dương huynh —— người đã tới rồi! Mau, mau cùng ta, Giáo Dụ đại nhân muốn triệu kiến hai người chúng ta."

Nhìn thấy Dương Vân, Đỗ Long Phi chậm chậm chạy tới, bộ mặt kích động, dáng vẻ tươi cười.

Tiện tay đem nhất mẩu bánh bao cuối cùng ném vào trong miệng, sau khi nuốt xuống, lại móc ra khăn mặt xoa xoa tay, mới hỏi nói: "Ồ? Chiết tử nhanh như vậy tới gặp Giáo Dụ sao?"

"Cũng là đúng dịp, chiết từ chính là ngày hôm qua đưa tới nha môn huyện học, vốn là đã qua thời gian xử lý công văn, ai biết Giáo Dụ đại nhân buổi tới tới nha môn kiểm tra, sau khi nhìn thấy đại thêm tán thưởng, hôm nay sáng sớm liền truyền lệnh triệu kiến." Đỗ Long Phi vội vàng nói nói, "Dương huynh, chúng ta tốt hơn hết là đi mau đi, chớ để Giáo Dụ đại nhân sốt ruột chờ."

Gật đầu, Dương Văn hỏi Đỗ Long Phi một câu. Hai người không vào thư khố, trực tiếp rẽ ngoặt đi bên cạnh sân huyện học.

Huyện học nha môn công vụ không nhiều lắm, bình thời cũng không yêu cầu thẳng đường, Giáo Dụ ở phía sau viện thư phòng xem công văn, nghe báo Dương, Đỗ hai người tới, lập tức bảo sai dịch truyền kiến.

Đỗ Long Phi nhìn thấy Giáo Dụ, vội vàng lạy dài tới, "Học sinh Đỗ Long Phi, bái kiến Giáo Dụ đại nhân."

Dương Văn lễ chậm đi nửa nhịp, thấy nơi đây không phải là chính thức công đường, chàng chỉ làm nửa lễ.

"Học sinh Dương Văn, bái kiến Giáo Dụ đại nhân."

Giáo Dụ Tống Đình Hiền tinh tế đánh giá hai người một lát, chậm rãi hỏi: "Cái chủ ý tư sách công lưu này, các ngươi là người nào nghĩ ra được?"

Chuyện này Đỗ Long Phi cũng không dám giành công, nhược điểm của hắn còn ở trong tay Dương Văn.

"Hỏi bẩm đại nhân, chính là suy nghĩ của học sinh." Dương Văn đáp.

Tống Đình Hiền gật đầu, trên chiết từ đề tên Dương Văn đầu tiên.

"Nói sâu một chút ý nghĩ của ngươi."

"Là, đại nhân. Học sinh nhà nghèo, bình thường mua không nổi vài cuốn sách, ở bên trong thư khố, phần lớn học sinh giống tình cảnh của học sinh. Cho nên học sinh liền nghĩ, mặc dù mỗi người cũng mua không nổi quá nhiều sách, nhưng nếu sách của mọi người hợp chung một chỗ, thì sẽ không ít, chẳng qua là đều ở trong tay mỗi người, rất ít lưu thông. Cho dù có mấy cái bạn tốt tri giao trao đổi lẫn nhau, nhưng nhiều học sinh quen biết có hạn, chưa chắc có thể tìm được người khác đổi lại sách. Lại thêm một quyển sách tới tay muốn tính tế tính toán, thường thường mười ngày nửa tháng đều là ít, mọi người mượn đọc trả lại cũng bất tiện. Học sinh liền nghĩ, sao không để mọi người đem sách cũng tập hợp đến bên trong thư khố, lại triệu tập mấy người học sinh nhiệt tâm chịu trách nhiệm thống kê ghi danh, người nào nộp lên sách gì, mượn đọc sách gì, cũng giống như cửa hàng ghi sổ ghi danh lại, như vậy tất cả học sinh chẳng phân biệt giàu nghèo, đều có sách có thể đọc. Học sinh nghĩ tới biện pháp này, cùng Đỗ huynh thương nghị một chút, Đỗ huynh phi thường tán thưởng ý này, cho nên chúng ta liền liên danh lập chiết từ."

Tống Đình Hiền nhắm mắt lại, trầm ngâm nói: "Biện pháp cũng không tệ, nhưng ta hỏi ngươi, nếu chỉ có một quyển sách, nhiều học sinh đều muốn mượn thì làm sao bây giờ?"

"Học sinh có một pháp thuật, học sinh nào nộp sách, sẽ có điểm, ví như sách bình thường được một điểm, sách hay được tận ba điểm. Lúc mượn đọc, người nhiều điểm được ưu tiên chọn sách. Tất nhiên cũng có điều hạn chế, ví như một quyển sách mượn đọc không quá mười ngày, mất một điểm, sách hay sẽ được ghi nhiều điểm hơn, sách bình thường có thể giữ lâu một chút, sách hay thời gian mượn nhanh hơn để lưu chuyển nhanh hơn."

Tống Đình Hiền cau mày nói, "đăng ký như vậy rất rắc rối, ghi chép các loại sách huyện học có thể điều người, nhưng là những sai dịch kia, không biết có dám đương nổi chuyện xui xẻo này. Rồi lại đến chuyện các học sinh, chỉ sợ bọn họ chịu không được chuyện rườm rà này. Chưa chắc đã tìm được người làm việc này sớm được."

"Điều này cũng không cần lo lắng, học sinh cùng Đỗ huynh thương nghị, tư sách công lưu khỏi bước khó khăn, hiện giờ thư khố có không nhiều đầu sách, có thể sưu tầm sách từ các học sinh, thu sách cần ghi và cho điểm thế nào, những học sinh nào có sách muốn nộp, việc này Đỗ huynh đều có tính trước kỹ càng, nguyên ý đảm đương nhiệm vụ này. Học sinh chỉ nghĩ kể, những việc sau này đều trông vào Đỗ huynh. Đợi sách bên trong thư khố phong phú, sau một thời gian ngắn lưu chuyển sẽ có kinh nghiệm, sau đó cứ làm theo lệ, đến lúc đó Đỗ huynh có thể nhường lại vị trí, cũng có thể dùng biện pháp thưởng điểm, để học sinh bản hân tới đảm nhiệm."

"Tốt!" Tống Đình Hiền trong mắt lóe ra tinh quang, "Ý kiến hay! Khó được hai người các ngươi chẳng những suy nghĩ mới, còn rất thực tế. Ngay cả phương pháp áp dụng cũng rõ ràng như thế. Học sinh bốn huyện có hai người các ngươi, có thể nói là may cho sự học a."

Cái này đánh giá cũng rất quan trọng, nhất là khi lão có thể được thăng nhiệm bốn phủ học chính, mùa thi đang sắp tới. Dương Văn cũng cảm giác được, Đỗ Long Phi ở bên cạnh đang kích động, cả người phát run.

Tống Đình Hiền đang tính toán cho bản thân, lão hiện tại đảm nhiệm chức vụ học chính, mặc dù trong huyện lão có tài, có thành tích, nhưng đề có thể từ biệt phủ chuyển sang học chính, tính tế tính ra, hắn cũng chỉ có năm sáu phần chắc chắn.

Chiết từ của Dương Văn cùng Đỗ Long Phi, tựa như một cơn mưa đúng lúc.

Tống Đình Hiền đoán chừng, nếu như chuyện tư sách công lưu có thể tổ chức tốt, lên học chính là có thể nắm chắc nhiều hơn hai phần.

Lúc này chính là mấu chốt, đừng bảo là hai phần, chính là chỉ có thể nhiều hơn một tia, cũng đủ làm cho Tống Đình Hiền trịnh trọng đối đãi chuyện này.

"Dương Văn, Đỗ Long Phi —— chiết từ của các ngươi, Bốn quan hiểu, các ngươi trở về lập tức phác thảo ra tổ chức điều trần cụ thể, huyện học sai dịch toàn bộ tùy ý các ngươi điều khiển, muốn tiền đòi người, các ngươi cũng nói với ta, Bốn quan nhất định thay các ngươi giải quyết, hy vọng các ngươi

đủ lực đồng tâm, để chuyện này tạo phúc cho học sinh huyện Tĩnh Hải."

Dương Vân, Đỗ Long Phi nhìn chăm chú một cái, "Trông cậy vào giúp đỡ của Giáo Dục đại nhân."

Ra khỏi nha môn huyện học, Đỗ Long Phi đột nhiên đứng lại, hướng về phía Dương Vân thi lễ.

"Dương huynh tài cao, chuyện này ta nguyện theo sau, nhất định làm cho tốt."

Dương Vân cười một tiếng, Đỗ Long Phi là một người hiểu biết. Ý tưởng chiết tử, lại được Giáo Dục tán thưởng, không sợ hấn không tận tâm tận lực.

Đỗ Long Phi nhìn thân ảnh Dương Vân biến mất, trên mặt hiện ra nét mặt phi thường phức tạp.

Hắn luôn luôn tự nhận là người thông minh, nhưng là giờ khắc này hắn cảm thấy mình không bằng Dương Vân.

Dương Vân ở trước mặt Giáo Dục đã nói rất cụ thể. Cái chủ ý này, hắn công đầu, mà về chuyện tổ chức liền rơi vào đầu mình.

Này vừa là cho mình phân công, cũng là thuật thoát thân, nhớ tới tổ chức chuyện này khó khăn rườm rà, Đỗ Long Phi liền gãi đầu gãi tai một trận.

Hết lần này tới lần khác chuyện này hắn phải tận tâm, bao nhiêu người khát cầu cơ hội như vậy mà không được đi.

"Người kém thì phải lao lực, người giỏi phải dùng trí, người giỏi hơn thì phải biết dùng người, không biết Dương Vân có được coi là thượng giả hay không, dù sao ta nhất định trong vai người kém rồi." Đỗ Long Phi cười khổ nghĩ.

Đỗ Long Phi làm việc mạnh mẽ nhanh chóng, ngày thứ hai đã mang cách thức tổ chức lên trình Tổng Đình Hiến trên, Tổng Đình Hiến lập tức phê chuẩn.

Cuối cùng đem toàn bộ chuyện này ném cho Đỗ Long Phi, hơn nữa lúc mới bắt đầu, Giáo Dục đại nhân theo dõi suốt, cho nên Dương Vân cũng phải bận bịu cùng.

Lần đầu tiên nhanh chóng thu được hơn bốn trăm quyển sách, số lượng này thậm chí vượt ra khỏi dự liệu của Dương Vân.

Sau này nghe ngóng mới biết được, Đỗ Long Phi nửa bán nửa tặng, đem tất cả sách đang có ra, điều kiện chính là người mua được sách phải lập tức đem sách giao cho thư khố.

Giá sách của hắn thật sự quá tiện nghi, hơn nữa học sinh có thể đem sách cho mượn, ít tiền kia liền coi là thuê sách, huống chi còn có thể mượn đọc bên trong thư khố những thứ khác sách.

Tư sách công lưu chuyện tình cứ như vậy mà theo quỹ đạo, Dương Vân cũng có chút bội phục Đỗ Long Phi, nhìn đúng cơ hội liền bỏ vốn. Giáo Dục Tổng Đình Hiến đối với hắn cũng là thêm phần tán thưởng.

Dương Vân thu hoạch cũng không nhỏ, sách thu được trải qua tay của hắn thoáng qua một cái, lập tức nhớ trong thức hải. Nhiều sách như vậy, tàng thư kinh luân đường trong thức hải cũng bắt chước giống như hình dạng.

Nhiều những thứ này tham khảo, nhất là những thứ văn bát cổ dự thi cùng phê bình, tự nhiên công lực văn chương của Dương Vân thâm hậu không ít, một thiên sách luận viết ra sắc màu rực rỡ, trũng cử nắm chắc lại thêm mấy phần.

Thực hiện mới có hai ngày, các học sinh của huyện Tĩnh Hải bắt đầu thịnh truyền chuyện này, những lời tán thưởng không dứt. Nhất là những học sinh bản hàn, đột nhiên có nhiều sách như vậy có thể đọc, quả thực giống như nắng hạn lâu ngày gặp mưa to.

Các học sinh nghèo, trong tay cũng còn vài cuốn sách nữa, có thể đưa ra đổi lấy cơ hội mượn sách khác, hơn nữa chẳng may thật sự không có sách, cũng có thể đến Đỗ Long Phi đăng ký phụ việc, coi như là biến tướng của việc vì sự học phải đi làm thuê, làm chuyện loại này không mất thể diện, lập tức được rất nhiều học sinh bản hàn ủng hộ.

Khen ngợi từ Tĩnh Hải huyện, phát triển ra khỏi huyện, thậm chí còn truyền tới phủ thành, các học sinh quanh huyện, đeo sách chạy tới.

Tổng Đình Hiến quyết định thật nhanh, mượn cơ hội này đi lên phủ thành vận động.

Sách thu được ngày càng giảm bớt, Dương Vân cũng mượn cơ hội lấy xem, không cần mỗi ngày phải chạy lên huyện học. Chỉ có Đỗ Long Phi phải ở nơi đó giữ thể diện, mặc dù cũng có một số học sinh bản hàn vì muốn có cơ hội đọc nhiều sách, từ từ đến hỗ trợ, nhưng Đỗ Long Phi vẫn là bù đầu với việc làm này.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Nhị Ca Dương Nhạc

Một ngày, Dương Văn đang cùng Phạm Tuấn chủ cho thuê nhà tán gẫu, người hầu báo lại, nói bạn học Dương Văn tên là Thái Bạch Hoa tới chơi.

Phạm Tuấn hơi sững sờ, cười nói, "Dương hiền chất, hiện tại danh tiếng người vang cả bên ngoài a, ngay cả công tử Thái gia thủ hộ bốn huyện (gia tộc đứng đầu huyện này) cũng tới bái phỏng người."

Dương Văn cảm kích, cười một tiếng, hẳn biết Phạm Tuấn là sợ chính mình mới tới, không biết lai lịch Thái công tử, cố ý nhắc nhở chính mình.

"Quý nhân lâm môn, còn phải phiền toái Phạm thúc cùng ta cùng đi nghênh đón."

Phạm Tuấn ở nơi nào còn không muốn? Mặc dù hẳn mở ra cửa hàng hải sản, cũng coi như có chút gia sản, nhưng cùng so với Thái gia thủ hộ Tĩnh Hải, ít nhất còn kém mấy cái ngã tư đi (còn kém hơn rất nhiều).

Hai người đi tới bậc thềm, nhìn thấy quân gia dẫn một công tử trông nhanh nhẹn khỏe mạnh đi vào.

Thái Bạch Hoa nhìn thấy hai người Dương Văn, tiến tới phía trước hai bước, chấp tay nói, "Tại hạ Thái Bạch Hoa, mạo muội quấy rầy Phạm chủ hằng cùng Dương huynh, thứ tội thứ tội."

"Thái công tử đại giá quang lâm, ta cao hứng còn tới không kịp đón, mời mời " Phạm Tuấn nói.

"Ngưỡng mộ học vấn Thái huynh đã lâu, lần này có cơ hội thỉnh giáo, không nén nổi vui mừng nha." Dương Văn cũng nói lời khách sáo, đem Thái Bạch Hoa nghênh đón vào trong sảnh.

Sau khi ngồi xuống, tỳ nữ tới dâng trà, Phạm Tuấn ánh mắt liếc qua, đó chính là lá trà trân quý.

Chưa cần mở nắp, một cỗ Trà Hương liền thấm lòng người tận phế phủ, nước trà màu nâu đậm, Dương Văn nhấp một ngụm, cảm thấy khổ tận cam lai, mười phần hương vị còn lưu lại.

"Hôm nay được hưởng nhờ Thái huynh, Phạm thúc bình thời cũng không cho ta uống qua trà ngon loại này."

Thái Bạch Hoa cũng nhấp một ngụm, khuôn mặt có chút động nói: "Là đã tiêm (Chưa hiểu loại trà này là gì? Nên mạn phép vẫn để nguyên cả cụm update sau) từ nước Dạ Lang, quả nhiên là trà ngon khó tìm."

Phạm Tuấn rất là đặc ý, Dạ Lang cùng Ngô Quốc đều là thuộc quốc Đại Trần, chỉ là một cái ở tây nam đất liền, một cái ở đông nam giáp biển, cách nhau vạn dặm xa xôi.

Đặc sản của Dạ Lang là sản xuất trà đen, muốn từ Dạ Lang phía nam nước láng giềng Sơn Quế ra biển, rồi viễn hành đến Tĩnh Hải, giá thành có thể sánh với hoàng kim.

Phạm Tuấn lộ ra vẻ mặt không muốn nói về chuyện này, hẳn biết mục đích Thái Bạch Hoa tới đây cũng không phải là vì mình.

Kể từ có chuyên đề bật lên chiết từ xúc thành tư thư công lưu chi sự, Phạm Tuấn cũng biết Dương Văn coi như là ở huyện Tĩnh Hải bắt đầu có chút danh khí, người bái phỏng chính là chuyện sớm hay muộn thôi, thậm chí vì thế vẫn phân phó tỳ nữ như vậy, đã làm xong các loại chuẩn bị đãi khách.

Chỉ là thật không nghĩ tới người đầu tiên tới lại là Thái gia công tử, có lẽ Thái gia từ trong phủ đường biết được tin tức gì rồi? Nếu như Tống Đình Hiền thăng lên học chính như ý nguyện, Dương Văn kia trúng cử có ít nhất bảy tám phân năm chắc, một tên cử nhân trẻ tuổi như vậy, người như vậy quả thật đáng cho Thái gia mượn hơi.

Nghĩ tới đây, Phạm Tuấn thật lòng cảm kích Vương đồ tể, lão nghĩ rằng phải sắp xếp thời gian đi bái phỏng một phen, đền bù trước kia đối với hắn chậm trễ.

Dương Văn cùng Thái Bạch Hoa trò chuyện với nhau thật vui, nếu không nói đến thân phận Thái gia công tử, Thái Bạch Hoa đúng là có chân tài thực học.

Ngẫm lại cũng không kỳ quái, Thái gia lớn như vậy học sinh trong họ ắt đông đảo, tài nguyên phong phú, người trong gia tộc được đi học ngay từ nhỏ, nếu như biểu hiện xuất sắc còn được gia tộc xuất lực bồi dưỡng, vì bảo đảm mỗi đời đều có mấy người nổi tiếng.

Dĩ nhiên học thức Dương Văn cũng không có để Thái Bạch Hoa thất vọng, mặc dù Dương Văn ở một số ý nghĩa của điển cố còn chưa thông thuộc lắm, nhưng hẳn bác dẫn chuyện uyên bác, hơn nữa thường xuyên có kiến giải mới lạ, mọi chuyện cho thấy hẳn quả thật chân tài thực học, đây là những cái mà học sinh học gạo theo không kịp.

Còn nghĩ năm tuổi chính mình bắt đầu học tập, năm nay mười chín tuổi, khổ học mười bốn năm, gia tộc vẫn thường đặc biệt mời tới mình sư từ phủ thành hun đúc, mới có nho nhỏ thành tựu hôm nay.

Dương Văn năm nay mới mười sáu tuổi, căn cứ tài liệu gia tộc sưu tập, người này mười tuổi mới học vỡ lòng ở trong thôn, thật sự không biết một thân học thức của hắn được tu dưỡng như thế nào.

Thái Bạch Hoa có chút cạn hứng thú, mục đích tới nơi này cũng đạt tới, một lát sau liền đứng dậy cáo từ, Dương Văn cũng không cố giữ lại, cùng Phạm Tuấn đưa ra cửa.

Nhìn Thái Bạch Hoa đi ra ngoài cửa lên xe ngựa chờ chực sẵn, Dương Văn cũng là cảm khái không dứt.

"Kiếp trước Thái Bạch Hoa chính là đạt giải nhất của phủ, ta nhìn cáo thị, hàng đầu tiên nhìn thấy chính là tên của hắn, sau đó tìm lần toàn bộ bảng cũng không có tên của mình, khi đó thật là tâm trạng như chết."

Nghĩ tới đây, Dương Văn cười một tiếng, nhẹ nhàng lắc lắc ống tay áo, cùng Phạm Tuấn nắm tay trở về phòng.

Sau khi Thái Bạch Hoa bãi phỏng, cũng có nhiều học sinh trong huyện tới cửa tới bãi phỏng, còn có một vài vị xuất thân có danh vọng, ở huyện thành có chút danh tiếng cũng tới tham gia náo nhiệt, vì thế Phạm Tuấn có thêm một số sinh ý.

Lúc này có một người tên Cố Hải Thương đến đây, nguyên quán của hắn là Kính viên thôn gần Tiểu Nguyệt thôn.

Phạm Tuấn mở ra cửa hàng hải sản, vì vậy cùng hắn nói chuyện rất hợp ý, dự tính từ chỗ của hắn lấy một vài thứ hàng hóa.

Có lẽ thấy có chút liên quan với Dương Văn, Cố Hải Thương nói chuyện phiếm, cùng Dương Văn nhắc tới một việc.

"Nói về Tiểu Nguyệt thôn cũng có Vương lão bản đi biển, cái thuyền dong ruổi trong hai tháng ở Hắc Thủy dương gặp phải gió lớn, bị thủng đáy, hiện tại buôn bán đi xuống, muốn bán chiếc thuyền để trả nợ."

Dương Văn kinh hãi, Cố hải thương nói Vương lão bản kia, hắn biết rõ ràng, chính là nhà giàu nhất Tiểu Nguyệt thôn.

Quan trọng hơn là, nhị ca Dương Nhạc đang ở trên thuyền Vương lão bản đó.

Lấy lại bình tĩnh, nhị ca không có xảy ra chuyện được, ước chừng lúc này kiếp trước, nhị ca trở về nhà, có phải hay không bởi vì nguyên nhân là chuyện này?

"Cố thúc, thúc có biết thủy thủ trên thuyền Vương lão bản ở đâu không? nhị ca của ta đang ở trên thuyền của hắn đi biển đó."

Cố hải thương cả kinh, "Vương lão bản thuyền còn chưa bán đi, đang dừng ở bến tàu, ra đó có thể nghe chút tin tức."

Dương Văn vội vàng cáo từ, Phạm Tuấn cùng Cố hải thương cho là hắn lo lắng nhị ca có rủi ro trên thuyền, ân cần hỏi có muốn phái người đi theo hay không, Dương Văn cũng từ chối.

Chạy tới bến tàu, thật xa đã nhìn thấy một cái thuyền cũ lẻ loi đang đậu trên bến.

Trên bờ bên cạnh thuyền, có mấy người bộ dáng thủy thủ đang xúm lại nói chuyện phiếm.

Từ xa Dương Văn liền nhận ra thân ảnh nhị ca Dương Nhạc.

"Nhị ca, là ta đây!" Dương Văn hô một câu.

"Tam đệ! Làm sao ngươi ở đây?"

Một cái vóc người vạm vỡ, sắc mặt ngăm đen quay đầu, vui mừng kêu lên.

"Trong nhà có ít tiền, để ta tới học tập trong huyện thư khố, nghe người ta nói chuyện của Vương lão bản, cho nên tới đây xem."

"A "

Đưa tay vỗ bả vai Dương Văn, "Không được a, vẫn như vậy là như vậy? , đi .. theo nhị ca uống hai chung đi."

Xoay người nói với mấy tay thủy thủ khác, "Mọi người cứ trò chuyện, ta cùng tiểu đệ đi ăn cơm."

"Được a, mau đi đi." "Nên thế."

Không xa bến tàu có một quán cơm nhỏ, Dương Nhạc mang theo đệ, cũng không có dừng lại.

"Nhị ca, nơi đó là được."

Dương Văn tiện tay chỉ một nhà.

"Không được, hôm nay phải tìm một nơi tốt, chúng ta đã một năm không gặp mặt, tình hình cha mẹ thế nào?"

"Văn bình thường, chỉ là có chút vát vát."

"Gần một năm, mới vừa rồi nếu không phải người gọi, chắc hẳn không nhận ra."

"Ha ha, người mà gặp Tiểu Lâm, đó mới thật sự là không nhận ra a."

"Là nữ nhân mười tám tuổi thay hình đổi dáng, Tiểu Lâm cũng đã mười bốn đi, có người vội tới nhà hỏi cưới sao?"

Ở sơn thôn nữ hài tử lập gia đình cũng sớm, Dương Lâm mặc dù xanh xao vàng vọt, nhưng thân thể cũng thanh mảnh, mơ hồ lộ ra một ít dáng vẻ mỹ nhân thanh tú, quả thật có mấy nhà tới có ý.

Dương Văn khẽ mỉm cười, "Tình huống nhà chúng ta người cũng biết, cha mẹ còn muốn lưu lại tiểu muội hai năm nữa để đỡ đàn."

"Giữ lại là sao, nếu là có hôn sự tốt cũng có thể định trước. Haizz, nhưng mà nói về nhà chúng ta trong cái thôn nghèo kia, có thể có hôn sự tốt gì tới cửa?" Dương Nhạc thở dài nói.

Nhưng thật ra lúc trước tới huyện thành, Dương Văn cố ý cùng cha mẹ nói qua một lần, để cho bọn họ vô luận như thế nào không cần vội vã đem tiểu muội hứa gả, hết thầy cũng chờ cho xong mùa thi năm nay.

Dương phụ Dương mẫu cũng thương lượng vài lần, vốn đang muốn sớm đem hôn sự Dương Lâm định ra, thu sinh lễ có thể để quay vòng, lão đại Dương Sơn đã sớm nên câu hôn, bởi vì nhà nghèo nên liên tục trì hoãn. Mặc dù Dương Văn bán thuốc được một số tiền rồi, nhưng phần lớn cũng cho Dương Văn vào huyện sử dụng, trong tay chỉ còn hơn hai lạng, nếu như vậy vẫn còn thiếu một số thứ, nếu như lại thêm sinh lễ Dương Lâm thì chắc là đủ.

Chỉ là Dương Văn kiên trì, hai lão tính lại một chút, nếu là mùa thu này Dương Văn thật có thể trúng cử, Dương Sơn kia cùng Dương Lâm cũng có thể cùng làm hôn sự, dù sao cũng chỉ có chút thời gian hơn nửa năm, khẽ cắn môi liền nhanh chóng trôi qua.

Việc này, hiện tại cũng không vội mà nói cùng Dương Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Trường Phúc Hào

"Chọn nhà này nhé." Dương Nhạc dừng chân trước một ngọn tửu lâu hai tầng.

Dương Văn cũng có chút đói bụng, không khách khí với ca ca, cùng nhau đi vào tìm một chỗ ngồi, gọi một đồng rượu thịt.

Chủ quán trước cho cắt một ít thịt bò muối, mấy kiểu món ăn nguội, lại hâm một bình rượu.

Hai người bụng chén rượu lên, uống liền ba chén.

"Tam đệ được a, trước kia cũng không có phát hiện người tửu lượng tốt vậy." Dương Nhạc hai mắt sáng lên, làm người đi biển, có ai không thích rượu?

Hai người vừa thỏa sức ăn uống, vừa thỏa sức nói chuyện.

"Vương lão bản xảy ra chuyện gì?" Dương Văn hỏi.

"Cũng là mưa gió bất trắc, ta đi theo thuyền cũ, Vương lão bản lấy hết gia sản, lại mượn tiền mua thuyền mới, kết quả một năm thu được hết vốn, lần này toàn bộ thuyền hàng đắm ngoài biển. Vương lão bản còn muốn cứu té đoàn thủy thủ, cộng một khoản nợ, chỉ có thể đem thuyền này bán."

"Thế sao chưa bán được?"

"Vương lão bản chào giá cao, mấy người mua lại ngại thuyền cũ, liền bắt tay vào làm ép giá, bế tắc ở chỗ này." Dứt lời thở dài, "Uống rượu uống rượu, ngoài biển nguy hiểm lắm, Vương lão bản vẫn là người giàu nhất thôn, lần này táng gia bại sản, cũng không biết hai trăm mẫu đất trong thôn lão có giữ nổi không."

"Vậy các người cứ ở đây mãi ư?"

"Đúng thế, thuyền bán không được, chủ nợ không cho ra khơi, chúng ta đều ở lại đây. Hôm nay may là nguoi đã đến, ta vốn là tính toán hai ngày nữa trở về nhà, giờ thì bỏ qua đi."

Lúc này rượu và thức ăn toàn bộ lên một lượt, bụng Dương Vân như biển, ăn sái cả quai hàm.

Vừa mới bắt đầu Dương Nhạc uống rượu gấp đồ ăn theo, một lát sau không có động tĩnh.

Dương Vân ngẩng đầu, nhìn thấy chiếc đĩa Dương Nhạc bỗng nhiên ở giữa không trung, ánh mắt mở to như chuông đồng.

Dương Vân sờ sờ lỗ mũi, nhìn bảy tám cái đĩa trống không, có chút cười xấu hổ nói, "Gần đây không biết sao, sức ăn khỏe không ít."

"Có thể ăn được chính là chuyện tốt, " Dương Nhạc lấy lại tinh thần, hô: "Tiểu nhị —— cắt thêm hai cân thịt trâu, sáu cái bánh mì loại lớn đi!"

Một trận uống rượu nữa, Dương Vân đưa nhị ca đến Phạm gia, Phạm Tuấn rất nể tình cùng Dương Nhạc nói chuyện một hồi lâu.

Lúc Dương Nhạc đi, nhìn bốn phía không nguoi nào, từ trong lòng ngực móc ra một cái túi tiền, nhét vào tay Dương Vân.

"Cầm đi mua hai quyển sách, mua một ít thức ăn mà bồi bổ."

Cầm một lúc, chàng cảm giác có ít bạc vụn, túi tiền có chút cũ rách, cảm giác được chút mồ hôi, hiển nhiên là chút phòng thân của nhị ca.

Chỗ này chính là toàn bộ tiền của ca ca còn lại sao? Dương Vân khóe mắt khẽ đã ươn ướt.

Đem bạc trả về, "Nhị ca, ta cũng không phải khách khí, hiện tại bạc ta cũng không thiếu, số tiền này đưa về cho mẹ thôi, những năm này cha mẹ quá khổ."

Từ lúc gặp mặt tại bến tàu, Dương Nhạc thấy sau một năm, tiểu đệ lại không còn hay rụt rè e ngại như xưa.

Phạm Tuấn coi như là nguoi giàu có trong huyện, thế mà trong ngôn ngữ đối với tiểu đệ thập phần khách khí, Dương Nhạc cũng thấy tận mắt thấy.

Nhìn kỹ Dương Vân một cái, cũng không nhiều lời, "Khá lắm, ta đi về trước, hai ngày nữa xong chuyện con tàu ta tới tìm nguoi."

"Đợi một chút." Dương Vân mở miệng nói.

Dương Nhạc dừng chân lại.

Dương Vân cũng không nói gì, chẳng qua là có ánh trăng, nhìn kỹ Dương Nhạc một chút.

"Thế nào?"

"Không có gì, chính là muốn hảo hảo nhìn nguoi."

Lại dùng lực vỗ vỗ bả vai Dương Nhạc, "Nhị ca, khá bảo trọng."

"Ha ha, được."

Sau khi Dương Nhạc rời đi, Dương Vân ở trong phòng, khoanh chân ngồi xuống.

Ánh trăng dọi vào cửa sổ, nguyệt hoa chân khí một cách tự nhiên vận chuyển lại.

Đem tâm thần chìm vào thức hải, tiến vào trong điện.

Điện đường rộng rãi, thỉnh thoảng lại xuất hiện một cái thân ảnh màu vàng, chung quanh có mấy đạo ánh sáng ngân sắc lập lòe không ngừng.

"Ta chọn cho nhị ca một loại công pháp tốt mới được." Dương Vân nghĩ ngợi, hần mới vừa rồi vừa nhìn qua, nhưng thật ra là thi triển một loại gọi là quan sát chấn mạch võ lâm tuyệt học.

Loại này chính là tuyệt học dùng lúc cao thủ võ lâm muốn tìm truyền nhân, so với phương pháp thường gặp sờ gân cốt bắt mạch thuận tiện nhanh chóng hơn, hơn nữa có phong phạm của võ lâm cao thủ.

Võ lâm cao thủ dùng quan sát chấn mạch thuật này, chỉ có thể dựa vào cảm giác phán đoán một nguoi căn cốt có hay không xuất chúng, có hay không luyện qua võ công các loại..., mà Dương Vân liền có thể ở trong thức hải tiến hành thời diễn cùng phân tích.

Trong đan điền cùng tứ chi bộ vị của thân ảnh màu vàng, có một tầng nhân nhật sương trắng, ứng với một loại công pháp cấp thấp nào đó.

"Thì ra nhị ca có học lúc bắt đầu đi biển, ta coi kỹ xem nào, nếu như hần mới vừa mới đi biển mới bắt đầu học, không sai biệt lắm khoảng hai năm, loại công pháp cấp thấp này có thể luyện đến như vậy cũng khó được rồi."

Nhớ lại một chút, nếu như không có chính mình những tay, nhị ca dựa vào bộ võ danh công pháp lưu truyền trong giới thủy thủ, có tu luyện tới cảnh giới cao thủ tam lưu vẫn không thể đối mặt với đầu lĩnh của hải tặc.

Cùng thời điểm nguyệt hoa chân kinh, lần này là từ các công pháp có sẵn mà chọn ra, vì vậy tốc độ thật nhanh, chỉ chớp lát sau ba bộ công pháp thích hợp liền bay ra, huyền phù trên không trung để Dương Văn chọn lựa.

"Dịch Cân kinh, tốt thì tốt, tu luyện dễ dàng, tầng thứ thấp chút, nhưng ngày sau chuyển luyện công pháp cao cấp cũng dễ dàng, đáng tiếc ở trên giang hồ có truyền thừa, để đem tới phiền toái."

"Huyết đạo, sát khí quá nặng, dễ dàng nhập ma đạo."

"Đạo hải quyết, này bộ không tệ, sau khi luyện thành đi trên nước như giẫm trên đất bằng, tu luyện bộ pháp đồng thời là có thể tăng trưởng tu vi, bộ này—— thích hợp cho nhị ca luyện tập trên thuyền."

Có rất nhiều công pháp lúc tu luyện yêu cầu hoàn cảnh an tĩnh vững vàng, bộ đạo hải quyết này ưu điểm chính là bình thời tu luyện hoàn toàn không cần ngồi xuống, chỉ cần tập luyện bộ pháp là được, thật sự là lựa chọn hoàn hảo cho người hay đi thuyền.

Chọn công pháp xong, Dương Văn tìm giấy bút, đem hai tầng công pháp đạo hải quyết sao chép ra, sau đó bắt đầu chuyên tâm tu luyện nguyệt hoa chân kinh.

Ngoài dự tính của chàng hôm nay nguyệt hoa chân khí dị thường sinh động, tu luyện không bao lâu, huyết phong khẽ liên ồ ồ nhảy lên, một cỗ chân khí nước chảy thành sông tràn vào, nhất thời cùng huyết đạo bên trong súc tích chân khí dung nhập thành nhất thể, một cỗ mát mẻ từ nhị bộ khuếch tán đến cả hai gò má.

"Huyết phong khẽ thật không ngờ lại dễ dàng liền đã thông như thế?" Dương Văn lâm vào trầm tư.

Hôm nay cùng huynh trưởng xa cách gặp lại, tâm tình cao hứng, lại uống nhiều rượu, bình thường nói đến tu luyện công pháp lúc này phải là không thích hợp mới đúng.

Nhưng là nguyệt hoa chân kinh lại cứ tại lúc này lại đột phá, đây tuyệt đối không phải là trùng hợp.

"Nguyệt có lúc tròn khuyết, người có bi hoan ly hợp, ta mò mẫm mãi ra tới cái nguyệt hoa chân kinh này, còn có thể mang đến cho ta ít nhiều vui mừng?" Dương Văn trầm nghĩ.

Trước kia hẳn cũng biết, nguyệt hoa chân kinh ở phương diện tinh thần có hiệu quả thần kì, bây giờ nhìn lại, tâm tình biến hóa, hi vọng ái ố vân vân, cũng có thể hóa thành nhiên liệu tu luyện nguyệt hoa chân kinh.

Rượu có thể trợ giúp nguyệt hoa chân kinh đột phá, xem ra cũng không phải là tình cờ.

"Ý nghĩa của tu hành chính là thoát khỏi thế tục, cho nên tất cả công pháp đều là làm cho người ta thủ vững bản tâm, cho dù những thứ kia ma đạo công pháp, chú trọng tùy tâm sở dục, nhưng bản tâm cũng vẫn như vậy là bất động, nếu không sẽ chìm nổi bể khổ, vĩnh viễn không có ngày siêu thoát. Cái nguyệt hoa chân kinh này quả thực là phương pháp trái ngược, tận tình hao tổn tinh thần, vì rượu làm vật dẫn, có thể hết lần này tới lần khác còn có thể đi được thông suốt như vậy, còn có thể tăng tiến tu vi, quả thực là kỳ tích nha." Dương Văn thở dài nói.

Đạo tu hành, Dương Văn vốn cho là mình đã hoàn toàn mò thông thấu, không nghĩ tới ngay khi trước mắt, một mảnh rộng lớn mới thiên địa từ từ triển khai.

Hiện tại Nguyệt hoa chân kinh thời điểm thoát khỏi ngưng khí kì công pháp, sau này sẽ như thế nào khó mà nói, có lẽ đường tu hành này có thể đi tới đỉnh núi, có lẽ trên nửa đường sẽ gặp phải vách đá dựng đứng.

Dương Văn có chút kích động, lại có một ít hưng phấn mà suy nghĩ một buổi tối.

Bóng đêm rời đi, mặt trời lại mọc.

Ngoài cửa sổ Dương Văn nghe thấy tiếng chim hót, tâm tình thật tốt, đáng tiếc lúc này bụng lại kêu rột rột, ăn uống ngày hôm qua, đã sớm hóa thành chất dinh dưỡng tịch nguyên hóa tinh bí quyết.

Nhớ tới Tiểu Trần bán bánh bao, không khỏi nước miếng chảy ròng, đứng dậy đi ra cửa.

Vừa mới đi ra đại môn Phạm gia, chàng nhìn thấy một cái thân ảnh quen thuộc ở nơi đó.

"Nhị ca? Ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

"Ta có chuyện tìm ngươi, sợ quá sớm quá rầy, ở chỗ này chờ một lát, không nghĩ tới ngươi sớm như vậy đã ra khỏi nhà." Dương Nhạc giải thích.

"A, xảy ra chuyện gì mà?"

"Không vội, còn không đi ăn điểm tâm sao, đi."

Tìm một cái cửa hàng bán cháo, gọi hai chén cháo hoa, một lưng bánh bao, lại thêm vài quả trứng muối.

Những đồ này, chỉ chốc lát sau liền vào bụng hai người, Dương Vân tịch nguyên hóa tinh bí quyết hơi hơi chuyển, thức ăn vừa vào mồm liền chuyển thành một tia Tinh Nguyên, đọng lại nơi cổ tay.

"Bánh bao nơi này không bằng cửa hàng Tiểu Trần bán, đợi lát nữa còn phải mua thêm mấy cái." Dương Vân trầm nghĩ.

Dương Nhạc cũng ăn xong điểm tâm, móc ra túi tiền ngày hôm qua.

"Ngày hôm qua lúc chúng ta đi ra ngoài, chủ thuyền Trường Phúc Hào đến bến tàu chiều công, thuyền của hắn mới xuống nước, thiếu mười mấy thủy thủ, nhưng mà bọn hắn xế chiều hôm nay sẽ phải vội vàng ra biển, số tiền kia người đưa về nhà đi."

"Trường Phúc Hào? Phải đi phủ thành sao?" Dương Vân lóe một tia chớp nhớ tới một việc, vội vàng hỏi tới.

"Đúng, người biết thuyền này?"

Làm sao có thể không biết đi, bên trong trí nhớ của kiếp trước, lúc này Dương Vân còn không có trên huyện thành, nhị ca Dương Nhạc trở về nhà.

Sau chuyện này, cả nhà Dương Vân tiếc nuối.

Bởi vì Dương Nhạc sốt ruột nên về nhà, bỏ lỡ cơ hội làm công trên Trường Phúc Hào, thuyền này đi phủ thành, trên nửa đường gặp phải gió lốc, tránh gió ở một chỗ đảo hoang vu phát hiện bảo tàng Vô Danh, người nào trên thuyền cũng phát tài, chuyện này oanh động toàn bộ huyện.

Dùng sức vỗ trán một cái, "Đáng chết, ta thế nào quên Trường Phúc Hào, đây không phải là cơ hội phát tài tốt nhất sao?" Dương Vân lẩm bẩm tự nói.

Dương Nhạc không có nghe tiếng, hỏi: "Người nói cái gì?"

"Không có gì, chính xác Trường Phúc Hào là tốt rồi." Dương Vân thoải mái cười nói. Nghĩ đến kiếp trước nhị ca là bởi vì ở huyện thành không có người bày, cho nên cự tuyệt cơ hội trên Trường Phúc Hào, tự mình mang theo tiền trở về nhà. Mà hôm nay bởi vì nhìn thấy chính mình, cho nên mới thay đổi chủ ý, đúng cái gọi là nghĩ sai thì hỏng hết a.

"Nhị ca, tiền này ta nhờ Phạm thúc đưa trở về là được. Thi Hương cũng không còn mấy tháng, ta sớm tính toán đi phủ thành Hải Thiên thư viện tiến tu một phen, nếu Trường Phúc Hào đi phủ thành, dứt khoát ta cũng đi chuyến này, trên đường vẫn có thể chiếu ứng lẫn nhau."

Dương Nhạc ngẫm lại, sự học của tiểu đệ chính là đại sự, phủ thành danh khí Hải Thiên thư viện hắn cũng nghe người ta nói qua, lần này gặp lại tiểu đệ, phát hiện hắn giống như thay đổi thành người khác, nói chuyện làm việc rất có chủ kiến, nhưng dù sao hắn mới mười sáu tuổi, lại chưa từng đi xa nhà, quả thật hai người đi cùng thấy yên tâm hơn.

"Thế vậy, xế chiều giờ Thân, Trường Phúc Hào lên đường, người sớm đến bến tàu tìm ta."

Huyện Tĩnh Hải thuộc Phụng Minh Phủ, hai thành đều dựa vào biển, phía nam Ngô nhiều núi, cũng là đi đường biển dễ dàng hơn.

Thuyền hàng lui tới hai nơi này phần lớn cũng thuận tiện mang theo một số khách, đưa một ít thuyền tư thì không cần lo lắng không tìm được thuyền.

Dương Vân móc ra đạo hải quyết đã chép tới hôm qua, đưa tới.

"Đây là cái gì?"

"Ta ở huyện học thư khó trong lúc vô tình phát hiện nên chép lại, hình như là một bộ pháp quyết võ học, người nhìn xem hữu dụng hay không?"

Dương Nhạc cảm thấy hứng thú, nhận lấy xem qua, "Ồ? Lại có pháp quyết như vậy, có ý tứ —— ai, nơi này có chữ không nhận ra."

"Hữu dụng là tốt rồi, người cầm lấy đi, không nhận ra chữ nào trên đường ta nói cho người biết."

"Cũng được, " Dương Nhạc đem đạo hải quyết cất vào bên trong lòng, "Ta đi trước, nhớ kỹ a, xế chiều giờ Thân."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Lên Đường

Dương Nhạc sau khi rời đi, Dương Văn suy tư về chuyện của Trương Phúc Hào, sau đó đứng dậy đi tới cửa hàng bánh bao nhà Tiểu Trần.

"Dương đại ca, ngày hôm nay sao lại ra muộn thế?" Tiểu Trần cười hỏi, "Mau tới, chỗ này là ta giữ cho người giữ mui cái bánh bao."

Nhưng Dương Văn không cầm lấy bánh bao.

"Tiểu Trần, này chỉ sợ đây là lần cuối cùng ta đến mua bánh bao, xế chiều ta liền đi phủ thành."

"Hả?" Tiểu Trần dừng tay lại, một lát sau mới cười lớn nói, "Phủ thành thì tốt, người đi đâu?"

"Là đi Hải Thiên thư viện."

"Ta chúc người bài vớ và bài tập thành công, cảm...bọc bánh của người này."

"Cám ơn." Dương Văn cầm lấy bánh bao, đưa ra mui đồng tiền.

Nhưng Tiểu Trần không có cảm, "Không lấy tiền, coi là lễ vật được không."

Dương Văn gật đầu, xoay người rời đi.

Nhìn cái thân ảnh kia càng lúc càng xa, vẫn ôm một tia hy vọng hân xoay người trở lại, cho dù là quay làm nhìn một cái cũng tốt a, nhưng là hân đúng là đã biến mất trong dòng người ở đầu đường.

Tiểu Trần hai mắt khê đỏ, một tầng đám sương che tầm mắt, chẳng lẽ là hơi nước bánh bao bay lên sao?

Lão bản cửa hàng bánh bao âm thầm đứng bên cạnh, thở dài, nhưng cũng không nói lời nào.

Không phải là một đời người, thế gian chìm nổi, tình cờ gặp nhau, chưa hẳn có thể cùng nhau đi tới a. Trải qua một chuyện này, nữ nhi cũng có thể lớn lên một chút đi.

xxx

Dương Văn ăn bánh bao một lèo, một cái bánh bao cuối cùng nuốt xuống, đại môn huyện học thư khó đã ở trong tầm mắt.

Ngắm lại hơn một tháng qua, mình cũng là gặm bánh bao như vậy đến xem sách, hiện tại cuối cùng đã tới lúc rời đi.

Huyện học thư khó so sánh với lúc trước náo nhiệt hơn rất nhiều, so với lúc trước Dương Văn vừa tới cổng, hiện tại phòng ngoài thư phòng hầu như ngồi đầy học sinh.

Khí nóng tràn vào, có vài học sinh thậm chí trực tiếp ở trong sân dựng mái che nắng, ngồi dưới đọc sách.

Nhìn thấy Dương Văn, đại đa số học sinh mỉm cười chào hỏi, Dương Văn nhất nhất đáp lại.

Đi vào phòng trong, Đỗ Long Phi đang cùng ngồi với mấy học sinh, vội vàng ghi danh tạo sách, tìm sách đọc chuyện.

Gọi Đỗ Long Phi vào, Dương Văn nói muốn đi phủ thành học.

Đỗ Long Phi hơi kinh ngạc, trong lòng lại vui vẻ. Dương Văn đi, chuyện chủ trì tư sách công lưu liền rơi vào trong tay mình, đợi Giáo Dục từ phủ thành tới, đúng là biểu hiện của mình thật là cơ hội tốt.

Cùng Đỗ Long Phi đơn giản giao đãi một chút, cũng không cần nhiều lời, chuyện tư sách công lưu vốn là Dương Văn đã nghĩ rồi tay, nếu có chỗ tốt cũng tới tay, cũng nên lưu cho người khác một số cơ hội biểu hiện.

Dương Văn cùng Đỗ Long Phi cáo biệt, kỳ quái là tại sao không nhìn thấy Mạnh Siêu, hướng mấy học sinh hỏi thăm một chút, tất cả đều nói hai ngày qua không có nhìn thấy.

Trong nhà Mạnh Siêu cũng không có thiếu tiền, hiện tại có cơ hội học tập tốt như vậy, thế nào lại có thể dễ dàng bỏ qua?

Dương Văn suy nghĩ một chút, đi phòng trọ lần trước hai người cùng nhau uống rượu.

Mới vừa vào cửa, đã nhìn thấy Mạnh Siêu ngồi trong góc trong, một mình buồn bực uống rượu.

Lão bản tiểu điểm Khuê thúc còn nhớ rõ Dương Văn, cao hứng chạy tới nói, "Dương tú tài người đã đến rồi là tốt, Mạnh Siêu hân không biết đã xảy ra chuyện gì mà hàng ngày đến nơi này của ta uống rượu, liên tục uống từ buổi sáng đến lúc đóng cửa, hỏi hân cũng không nói lời nào. Người cùng hân đều là người đọc sách, hảo hảo khuyên nhủ hân, người trẻ tuổi nha, có thể có cái gì chỗ dựa? Nếu như vậy tự dựa chính mình." Lão nói ra một đồng lời khuyên nhủ.

Dương Vân đi tới ngồi xuống đối diện Mạnh Siêu, không nói lời nào, giật cái chén trong tay Mạnh Siêu, uống liền ba chén.

Đem cái chén để xuống, Dương Vân mở miệng nói: "Chương tiểu thư muốn hứa gả cho người khác sao?"

Mạnh Siêu ngẩng đầu, hai hàng nước mắt đột nhiên rơi xuống.

Nhìn nét mặt Mạnh Siêu, Dương Vân liền biết mình đã đoán đúng.

"Nói đi, là ai cho phép, ta biết ngươi là người rộng rãi, nếu không phải hôn sự có vấn đề, ngươi sẽ không khổ sở thành cái dạng này."

Mạnh Siêu có chút nghẹn ngào nói, "Là phủ thành Bạch gia Nhị công tử, cái mặt rỗ đó. Nghe nói lúc mười mấy tuổi liền làm cho nha hoàn chứa, quá đáng hơn là đem người đánh cho đề non, không cho chút tiền nào liền đuổi ra cửa. Ta thật hận nha, Chương tiểu thư là người giỏi thế. . ." Lại cầm chén rượu lên nói.

Dương Vân truy vấn: "Đã chính thức cầu hôn chưa?"

Mạnh Siêu lắc đầu, "Vẫn chưa."

Dương Vân bấm đốt ngón tay nhắm tính, "Chương gia chính là nhà giàu, muốn thành thân, sáu lễ nhất định không thể thiếu, dâng hái, vắn danh, Nagy, dâng thu, mời kì, tự thân nghênh đón, tổng cộng phải mất một năm, chỉ cần người không bị bọn họ mang đi luôn, thì vẫn có cơ hội."

Lời nói Dương Vân đẩy lên một tia hy vọng, hán chân chờ nói: "Nhưng là .. có thể có biện pháp gì có thể thực hiện đây?"

"Chúng ta hiện tại địa vị nhỏ, lời nhẹ, không làm được cái gì, nếu trúng thi Hương mới có thể làm gì thì làm."

Mạnh Siêu nhất thời thờ dài, "Ai, trúng cử, khó khăn a .."

Dương Vân nghiêm mặt nói: "Lão Mạnh, ngươi có tin tưởng ta không?"

"Lời này có ý gì?"

"Nếu ngươi tin tưởng ta, liền có một cái cơ hội để trông vào, xé chiếu ta và ngươi ngồi thuyền đi phủ thành, vào Hải Thiên học viện. Nhiều không dám nói, ta tự tin có năm thành cơ hội trúng cử."

Mạnh Siêu còn có chút chần chờ.

"Lão Mạnh, ta biết thời giờ của ngươi không dài, nhưng thân phận nghiêng ngả như cũ, ta đem ngươi trở thành một người bạn tốt. Ta không phải là loại người chỉ biết nói, ngươi cũng đừng khách khí cùng ta, Thượng Hải thiên thư viện học phí ta cho ngươi mượn trước. Thay vì ở chỗ này mượn rượu tiêu sầu, thành kẻ vô tích sự, không bằng cùng ta cùng đi bác một thanh. Thế nào? Nam tử hán đại trượng phu, một lời mà quyết."

Mạnh Siêu nghe Dương Vân nói như vậy, nâng cốc chén uống một cái, cắn răng nói: "Tốt, liền bác trên một thanh."

Uống cùng với Mạnh Siêu xong, Dương Vân thấy đã gần đến buổi trưa, hẹn Mạnh Siêu gặp nhau tại bến tàu, vội vàng trở về dọn dẹp.

Phạm Tuấn nhìn thấy Dương Vân tới từ già, rất là kinh ngạc, "Dương hiền chất, ngươi có đi phủ thành ra sức học hành chính là chuyện tốt, vì sao lại đi vội vàng thế? Không ở lại thêm hai ngày, đề ta làm tiệc tiễn chân."

Dương Vân đem chuyện nhị ca đi biển cùng chuyện kết thân bạn học đồng hành ra kể.

Phạm Tuấn nghe thế bèn không giữ lại nữa, lại bảo Dương Vân chờ một chút.

Chỉ chốc lát sau Phạm Tuấn trở lại, đưa tới một phong bạc, nói: "Ồ nhà ngàn ngày tốt, ra cửa mọi sự khó khăn, ngươi Phạm thúc cũng không giúp được nhiều nhận gì, chút phí tổn đi đường ngươi cầm đi, thời điểm cấp bách có thể có chỗ còn dùng."

Dương Vân cũng không từ chối, nhận lấy, cầm tay chàng cũng biết ước chừng có sáu lượng bạc, này coi như là một phần lễ trọng. Dương Vân ở Phạm gia hơn một tháng, phòng tư cũng vừa thanh toán một lượng bạc, coi như thêm được

năm lượng.

Vào giữa trưa, chàng ở tại Phạm gia dùng cơm trưa, cũng không chuẩn bị cái gì, Phạm Tuấn phân phó phòng bếp làm thêm vài món thức ăn, hâm nóng một hồ rượu nhỏ, coi như là tiệc tiễn biệt.

Sau khi ăn xong Dương Vân trở về phòng, cũng không còn bao nhiêu thứ, vài món quần áo tùy thân, nặng nhất là một cái túi, bên trong có hơn ba trăm đồng tiền xấu.

Trong lúc thu thập chàng thấy tám da cá voi, nhớ tới là mua cùng với xuyên hắc thạch đeo trên cổ tay, thuận tay cũng nhét vào trong bao quần áo.

Kéo bao quần áo, rời Phạm gia.

Đi tới bến tàu, cách giờ Thân còn một canh giờ nữa, nghe được vị trí Trường Phúc Hào, chàng qua nhìn, thấy Mạnh Siêu đã chờ ở nơi đó.

"Dương hiền đệ, ta ở đây!" Mạnh Siêu chào hỏi.

"Lão Mạnh, tới rất sớm a."

"Ta không cảm theo nhiều đồ, cũng không có gì phải thu thập, chỉ nói với tiểu thiếp một vài câu."

Lúc hai người nói chuyện, Dương Nhạc cùng mấy thủy thủ cũng đã đến rồi, đều là người làm thuê trên thuyền, cùng nhau đến Trường Phúc Hà xin làm việc.

Sau khi lên thuyền, Dương, Mạnh hai người tìm chủ thuyền nộp thuyền tư, coi như là quý khách, hai người bọn họ không cần làm việc, khoang ở đuôi thuyền trên bong thuyền.

Dương Nhạc phải cùng ở với các thủy thủ khác, tất cả ở trong một cái kho.

Giờ Thân vừa đến, Trường Phúc Hào thu hồi dây thừng, chậm rãi rời bến tàu Tĩnh Hải huyện.

Mạnh Siêu nhìn bến tàu càng lúc càng xa, tâm tình nặng nề.

Dương Vân vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Đừng nhăn mặt chau mi nữa, ta cho ngươi một câu thơ nhé."

"Thơ gì?"

"Ngưỡng thiên đại tiểu xuất môn khứ, ngã bối khởi thị bông cao nhân."

(Tạm dịch: Ngửa mặt cười to đi ra cửa

Đòi ta nào phải loại thường nhân (đòi ta há lại tầm thường ư))

Lúc này thủy thủ ngồi đầu thuyền hô, "Thuận gió ... kéo buồm lên!"

Trường Phúc Hào có ba cái cột buồm đồng thời buồm được kéo lên, sức gió mạnh mẽ căng buồm, Trường Phúc Hào lướt sóng mà đi, sóng vỗ bạc đầu, hải âu bay cao, Mạnh Siêu trong nháy mắt cảm thấy trời cao biển rộng, phiền não tâm sự trong lúc nhất thời cũng vứt ra sau.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Giai Nhân Từ Trên Trời Rơi Xuống

Từ Tĩnh Hải huyện đi về hướng đông bắc là đến Phụng Minh Phủ, bởi vì có một doi đất cách trở, đầu tiên thuyền phải đi về hướng đông, rồi vòng qua doi đất, đi ra biển quặt một góc hướng tây bắc, nếu là hướng gió không thay đổi, sáng sớm ngày thứ hai là đến bến.

Sắc trời dần dần đen lại, gió càng thổi tới càng ngày càng lớn, cánh buồm căng trương hết mức, căng lên thật giống như muốn xé rách. Sóng to cứ từng ngọn nổi tiếp từng ngọn đập vào đầu thuyền, bắn lên từng đợt bọt nước.

Mạnh Siêu bị say tàu, đã sớm trón vào khoang thuyền. Dương Vân vẫn ở lại trên bong thuyền.

Một vầng trăng sáng từ trên mặt biển nhô lên, ánh trăng chiếu vào từng đợt sóng mãnh liệt trên biển, phảng phất như có vô số con cá bạc vui đùa.

Dương Vân dựa vào một cột buồm, cầm trong tay một bình rượu mang lên thuyền, yên lặng vừa ngắm cảnh đẹp, vừa tu luyện nguyệt hoa chân kinh.

Ánh trăng trên biển, càng sáng hơn so với trên đất liền. tốc độ tu luyện của Dương Vân cũng nhanh hơn ba phần, nguyệt hoa chân khí trong lúc được cảm giác say tăng cường, nhanh chóng cô đọng thành công khiếu huyết mạch cho cái thuyền đang lúc tròn trành.

Đang lúc tu luyện quên mình, một cái gì đó mềm nhũn va vào đầu Dương Vân. Chàng bị chấn kinh, nguyệt hoa chân khí nhất thời có một cổ đi vào đường rẽ, xông lên huyết văn hương.

Dương Vân vội vàng thu hồi chân khí, nhưng huyết đã bị kích thích chảy ra hai hàng máu mũi.

Chàng đưa tay ra đỡ, thiếu chút nữa thì chính mình bị tẩu hỏa nhập ma. Đó là một chiếc giày màu hồng có thêu một con công tinh xảo.

Vật này sao lại từ trên trời rơi xuống?

Dương Vân ngẩng đầu nhìn lên hướng cột buồm, trong mắt hiện ra một cái chân thon thon xinh đẹp đang run rẩy, làm cho người ta không thể không nhìn hướng dọc cái chân về phía trước.

"A!"

Từ trên đầu thuyền đến một tiếng kêu sợ hãi, ngay sau đó kính phong đập vào mặt, trong tay chợt nhẹ bỗng, giày thêu đã bị giật lại, tiếp theo là một cái tát rất mạnh.

Dương Vân lấy tay sờ vào chỗ bị rát rát, căm tức nhìn hồng y thiếu nữ đối diện.

"Nha đầu, sao ngươi lại tùy tiện đánh người?"

Về mặt hồng y thiếu nữ giận dữ, đứng trước cái tên - bộ dáng giống như thư sinh, nhưng cầm một bình rượu, say khướt, dưới mũi còn có hai vệt máu dài, càng nhìn càng thấy hèn mọn đáng ghét.

Giày thêu của mình chẳng hiểu thế nào mà hết lần này tới lần khác lại rơi vào đầu của hắn? Không biết hắn đã nhìn thấy gì, thậm chí ngay cả máu mũi cũng chảy ra, hiện tại lại còn dám mặt dày chất vấn nữa?

Mặt hồng y thiếu nữ càng lúc càng đỏ bừng, nhưng một câu cũng nói không nên lời. Lúc này đã có mấy người thủy thủ tụ đến xung quanh, chẳng lẽ muốn nằng ở giữa đám đông nói tên gia hỏa đối diện này đang nhìn lên xuân quang dưới váy?

Nhìn bộ dạng hồng y thiếu nữ vừa thẹn vừa giận, con tức giận Dương Vân tiêu tán không ít. Cẩn thận nghĩ lại, dường như chính mình đã thấy được một ít thứ không nên nhìn, mặc dù chỉ là vô tâm, nhưng dù sao cũng đã chiếm tiện nghi của người khác. Xem ra, một cái tát này coi như là hoà.

Hồng y thiếu nữ lại tròn mắt oán hận nhìn Dương Vân một cái, quay đầu hỏi thủy thủ bên cạnh, "Ai cầm đầu các ngươi?"

Chủ thuyền gạt ra đám đông bước ra, "Ta là lão bản, ngươi lên đây thế nào?"

"Ngươi đừng quản ta lên đây thế nào, ta hỏi ngươi, thuyền này đi đâu?"

"Phượng Minh Phủ."

"Tốt, ngươi đưa ta đến Phượng Minh Phủ, đây là thuyền tư. Đón lấy nè——" Cánh tay hất lên, một mảnh vàng lá đã được ném tới.

Chủ thuyền cũng là một tay lão luyện, đúng lúc vàng lá bay tới, đưa tay đón lấy.

Vàng lá bay không quá nhanh, nhưng khi vào tay lại cực kỳ nặng nề, chủ thuyền nhất thời tóm không nổi, phải lùi lại mấy bước, nửa người nhúc nhích.

Trong lòng hắn rung mình, đã hiểu thiếu nữ mới nhìn qua thì yếu điệu thực nữ nhưng lại là một cao thủ. Ước lượng vàng lá, chừng khoảng hai ba lượng.

Nhất thời chủ thuyền cười như hoa nở, "Không thành vấn đề, chúng ta bảo đảm đưa cô nương đến Phượng Minh Phủ an toàn. Ada, khoang thuyền đã đây. Ngươi lấy khoang của ta dọn dẹp một chút, mời vị cô nương này vào ở."

"Không cần, ta chỉ cần ở trên bong thuyền, ngươi làm cho người ta đừng quấy rầy ta là được."

"Thế cũng được, " chủ thuyền cười nói, "Được rồi —— giải tán, mọi người không làm việc à?"

Nhóm thủy thủ tản ra, mớ hồ thuyền đến vài câu nghỉ ngơi vô căn cứ, trên bong thuyền lại thanh tĩnh.

Hồng y thiếu nữ một cước điểm xuống, giống như chim én bay vút đến đuôi thuyền, công phi khinh thân thật cao cường.

Dương Vân kệ nàng bỏ đi, tiếp tục tu luyện.

Hồng y thiếu nữ đứng ở đuôi thuyền, thấy không có người nhìn về phía bên này, vội vã đem giày thêu đi ở trên chân, nàng dùng ống quần che đi, chỉ đứng bằng một chân.

Vừa định vươn chân lên thắt lưng, nàng liếc thấy hai cái điểm đỏ trên chiếc giày yêu quý, cẩn thận nhìn kỹ thì ra là hai giọt máu.

Hồng y thiếu nữ cả người nổi da gà, ý niệm đầu tiên chính là đem hài cởi ra ném xuống biển, nhưng chẳng lẽ chỉ đi một hài đến Phượng Minh Phủ? Trong đầu nàng tưởng tượng ra Dương Vân, thầm rửa hân một trận.

Nhưng nàng lại khó chịu cứ như là có một con mao trùng bám trên chân, lau không xong, ném không được, hồng y thiếu nữ khổ sở muốn khóc, nhưng nàng không muốn tên gia hỏa đáng ghét kia chế giễu. Nước mắt chảy ra vòng quanh, nàng cố nén ở trong hốc mắt.

Trong bụng muốn chính mình ra đời lịch lãm, nửa đường bỏ lại chính mình trên thuyền, nàng mắng nhiếc một trăm lần Tam sư thúc.

Hồng y thiếu nữ nhẫn nại hồi lâu, nhìn trên bong thuyền thủy thủ đều bận rộn chỉnh buồm, đành phải đi tới trước mặt Dương Vân.

"Ý —— bao giờ thì thuyền này đến Phụng Minh Phủ?"

Dương Vân liếc nàng một cái, vừa lớn vừa xinh đẹp thế, sao lại không có lễ phép như vậy? Thật là một đứa nha đầu lỗ mãng.

Hồng y thiếu nữ dần dần dựng mày liễu lên, năm ngón tay nắm lại thành một cái quả đấm.

"Gió bắt đầu to lên." [DG: Nguyên văn Yếu khởi đại phong liễu-định dịch yếu còn ra gió]

"Cái gì?" Hồng y thiếu nữ chút xíu không nhận được mà xuất thủ, lại nghe một câu không đầu không cuối.

"Hiện tại gió còn không lớn sao?" Hồng y thiếu nữ nhìn một chút, thấy buồm đã no gió.

"Một chút gió này đã là gì, người chưa ra biển khơi lần nào hả?"

Dương Vân nói một câu, làm hồng y thiếu nữ nổi giận một lần nữa.

"Người đá quả cầu sao?" [DG: chắc hẳn ý của nhân vật là "Người đang nói lằng lằng sao?"]

"Người hỏi cái này để làm gì?" Hồng y thiếu nữ nổi giận đùng đùng.

"Không có gì, chính là muốn nói cho người biết, gió lớn thật sự đang lên, thuyền này sẽ giống quả cầu đấy."

"Nói hươu nói vượn, tự nhiên sao gió lớn vậy." Hồng y thiếu nữ mặc dù mạnh miệng, nhưng là sắc mặt đã phần tái trắng.

Dương Vân cười thâm, nghĩ thâm: "Cứ coi như người bán lãnh cao cường, nhưng ở trên biển này, một thân bán lãnh cũng không thi triển ra được."

Bản lĩnh của hồng y thiếu nữ, Dương Vân cũng nhìn thấu bảy tám phần. Đại khái chừng ở đẳng cấp cao của ngưng khí kì, trong võ lâm đã là cao thủ nhất lưu, cho dù đối với người tu hành mà nói, tư chất này không thể coi thường.

Nhưng mà bằng bản lĩnh như vậy không thể bay được trên không, có lẽ là theo trường bồi tông môn ra ngoài lịch lãm, trên đường có xảy ra chuyện gì đó nên bị quăng lên thuyền.

Phi hành là việc người tu hành phải tu vi Trúc Cơ Kỳ trở lên mới có thể làm được.

"Nhất định sẽ có gió lớn, người nhìn mây cuộn cuộn kia, hắc hắc."

Dưới ánh trăng, có thể thấy phía chân trời phương Tây Nam từng lớp từng lớp mây đen cuộn cuộn, đen nhánh dữ tợn, ở giữa còn hiện lên một đạo điện quang, làm cho người ta nhìn thấy phát rét.

"Người biết tại sao ta ngồi dưới cột buồm không?" Dương Vân hỏi.

"Người nhầm chán quá." Hồng y thiếu nữ đỏ mặt lên, trả lời có chút oán hận. Ai mà biết tại sao hắn ngồi dưới cột buồm, hạ xuống cột buồm chính mình không cẩn thận nên rớt hải, thế nào xui xẻo lại rơi trên đầu của hắn?

"Gió lớn tới, thuyền sợ rằng chịu không được, đến lúc đó cột buồm này bị xô gãy, lúc đó ta ôm nó thoát chết." Dương Vân chém gió [DG: Dương Vân nói loạn lên], thậm chí phải dọa cho con nha đầu lỗ mãng này một trận.

"Người không biết bơi lội sao?"

Dương Vân ném cho nàng ta một cái liếc mắt, "Thủy tính của ta rất tốt, nhưng mà ôm cột buồm để thêm phần an toàn, cũng không biết thủy tính của người thế nào? Ta tự cứu cũng rất miễn cưỡng, sợ là lúc đó không có biện pháp cứu người."

Hồng y thiếu nữ nghe Dương Vân nói, càng lúc càng lo lắng, nàng cũng có chút thủy tính, nhưng khi nhìn những con sóng ầm ầm phía dưới mép thuyền, vô luận như thế nào cũng không có dũng khí bơi lội.

Đang ở do dự có nên tìm một cây cột buồm như vậy hay không, nhưng liếc thấy khóe mắt Dương Vân phảng phất tiếu ý.

Hồng y thiếu nữ tức giận dậm chân, hăm hừ đi trở về đuôi thuyền, không hề hỏi han Dương Vân nữa.

Dương Vân đắc ý cười, lại nhấp một miếng rượu, tiếp tục tu luyện.

Nhìn cái bộ dạng này, hồng y thiếu nữ hận không thể cắn cho một cái, thầm nghĩ có nên đá hấn xuống biển hay không, xem là thủy tính có giỏi như nói khoác hay không?

Ngay khi nàng nghiêng rặng nghiêng lợi nguyên rửa, trong đầu nảy sinh ý nghĩ ác độc, đột nhiên cảm giác trong không khí truyền đến một tia dị thường. Một tiếng hô to đáp nhỏ như tín hiệu của bọn thủy thủ, rồi đột nhiên cả đám đều an tĩnh lại, trên bong thuyền một mảnh tĩnh lặng quỷ dị.

Tất cả thủy thủ đều nghiêng người nhìn về một hướng, trông như bị trúng định thân pháp. Nhìn theo ánh mắt của thủy thủ, trong lòng hồng y thiếu nữ run sợ một màn.

Một đạo khổng lồ, một cột lốc xoáy cao chót vót, chuyển động tùy ý ở xa xa. Nước biển bị sức gió cường đại hấp xả gào thét, tạo thành một con cự long rít gào.

"Hải Long Vương hút nước ——" một thủy thủ lớn tuổi, đột nhiên quát lên âm ỉ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Dương Vân Tính Sai

"Hải Long Vương hút nước nữa —— "

Theo thanh âm quát to, trên bong thuyền sôi trào lên, tất cả thủy thủ từ trong khoang thuyền vọt ra.

Dương Nhạc xông lại, hô: "Tam đệ, trên bong thuyền quá nguy hiểm, trở về trong khoang thuyền nhanh lên đi!"

Dương Vân gạt đầu, xoay người đi tới khoang thuyền, ở cửa khoang gặp Mạnh Siêu chạy ra, hấn cũng bị cảnh tượng trên mặt biển làm kinh hoàng rồi.

"Hải long cuốn mà thôi, không có việc gì mà, " Dương Vân nói, lại quay đầu hướng hồng y thiếu nữ hô: "Mau tới đây, ngươi không muốn sống nữa sao!"

Hồng y thiếu nữ lúc này mới miễn cưỡng đi tới.

"Đội lát nữa có gió rất lớn, đợi ở trong khoang thuyền, cẩn thận bị sóng đánh rớt khỏi boong tàu bây giờ." Dương Vân nói.

Nghe Dương Vân nói như vậy, hồng y thiếu nữ tiến vào trong khoang thuyền hai bước, lại dừng lại, "Sao ngươi còn không đi vào?"

"Ta vừa nhìn lại, đội lát nữa muốn dùng tám ván gỗ đem cửa khoang đóng lại."

"A! ?" Hồng y thiếu nữ từ trong khoang thuyền nhảy ra, " nhưng ta không cần đợi ở cái nơi giống như quan tài này!"

"Tùy ngươi." Dương Vân nhún nhún vai, hấn thật ra một chút cũng không lo lắng. Trường Phúc Hào chính là gặp được gió, nhưng là thuyền cũng không chìm, người cũng không tử, vẫn như vậy ngoài ý muốn được bảo tàng, hấn đã sớm ngóng trông gió này tới.

"Hải long lại tiếp tục đến nữa rồi!"

Trên bong thuyền truyền đến một tiếng la tê tâm liệt phế.

"Đừng hoảng hốt! Để ta xử lý!" Chương đà chủ thuyền tiếng la, bị gió lớn đột nhiên mà tới nuốt hết.

Một đạo sóng lớn vọt tới, thân thuyền phảng phất bị một bàn tay khổng lồ nhắc lên, thuyền bị tung lên không, rồi lại rơi mạnh xuống.

"Nắm chặt vào!" Dương Vân chỉ kịp hô một tiếng, đã cảm thấy hai chân nhẹ nhàng vô lực, thân thuyền bắt đầu cấp tốc hạ xuống, rồi một cái đập đến sóng kêu thành thạch, bắn tung tóe từng đợt sóng.

Sóng nước húc đầu đánh tới, mặc dù có khoang thuyền cách xa nhau, vẫn là ướt đầm hơn phân nửa thân thể, cũng may Mạnh Siêu cùng hồng y thiếu nữ kịp thời rút về khoang thuyền, nhô đầu ra nhìn Dương Vân chặt vật đứng vững.

Dương Vân lắc đầu cười khổ, vừa định tự giấu một câu, nước tổng vào đầy miệng.

Lúc này trên hải thuyền trống không, mây đen như vạn mã chạy loạn, trên mặt biển chỉ toàn bóng tối.

Cuồng phong đè ép tới đây, ba cánh buồm phình to lên thành hình dạng viên cầu, mang theo Trường Phúc Hào nghiêng hẳn sang một bên.

"Hạ buồm! Hạ buồm!" Chủ thuyền rống dữ dội.

Thủy thủ đoàn ba chân bốn cẳng tháo dây neo của thuyền, dây thừng ngâm nước biển, lại ẩm ướt trơn trượt, buồm trên thuyền đến sức lực đem sợi dây kéo căng thẳng tắp, trong lúc cấp thiết chưa cánh nào hạ được.

Họ dứt khoát rút khảm đao ra, chém vào dây thừng.

Dây thừng vừa đứt, hai tờ buồm giống như trang giấy, bỗng chốc bị cuồng phong quét sạch, xé tung cuốn bay đi đâu mất.

Chém tới cái buồm cuối cùng, một con sóng mạnh xô tới, thân thuyền xóc nảy kịch liệt, thủy thủ cầm đao, chân bị trượt, chém vào dây thừng mà trượt lên trên.

Nhất chém rơi vào cột buồm, lực từ cánh buồm truyền tới, kêu rắc một tiếng đứt gãy.

Dây thừng nhất thời giống như một con rắn, lòi theo đồ gỗ bay vào không trung.

Thân thuyền bắt đầu lắc nhẹ dần, trong lòng mọi người buông lỏng.

Không ngờ dây thừng bay lên cuốn vào một cây cột buồm bên cạnh.

"Không tốt!"

Hai cánh buồm đã chặt bỏ lại cuốn vào cột buồm còn lại, Trường Phúc Hào lần nữa nghiêng hẳn một bên, tâm mọi người cũng cùng nhau trầm xuống.

Trên bầu trời một đạo điện quang chớp động, chiếu ra một cái thân ảnh nhanh nhẹn, hấn cần một thanh cương đao, tay chân cùng sử dụng, dọc theo cột buồm nghiêng hướng về phía trước bò đi.

"Nhị ca!" Dương Vân sợ hãi kêu thất thanh.

"Ta tới giúp ngươi!" Một tiếng hô to, một thủy thủ khác cũng theo sát mà bò lên cột buồm, Dương Vân nhận ra thủy thủ bò sau Dương Nhạc, tên là Trần Hồ.

Cảm giác bất an nổi lên mãnh liệt trong lòng Dương Vân, hấn cảm giác đã sơ suất một điều quan trọng nào đó.

"Được! Nhị ca là bởi vì ta mới lên Trường Phúc Hào, mặc dù đang là chuyện của kiếp trước, Trường Phúc Hào có chuyện kinh sợ nhưng không nguy hiểm, cũng không có ai gặp nạn, nhưng cái này cũng không cho thấy nhị ca không có một điểm nguy hiểm!" trong lúc điện quang hóa thạch, Dương Vân nghĩ thông suốt sơ hở chính mình.

"Người kia là nhị ca ngươi?" Hồng y thiếu nữ hỏi.

Dương Vân không rảnh trả lời, hấn di chuyển nhanh ra ngoài, mò lên trên bong thuyền, lấy một bó dây thừng, hai mắt chăm chú nhìn phương hướng cột buồm, chắt chử ở trong người Tinh Nguyên, vận sức chờ phát động.

Nguyệt hoa chân khí cấp tốc chảy vào hai mắt, Dương Vân bắt đầu sử dụng nguyệt hoa linh nhãn, mặc dù ánh trăng bị mây đen che kín, nhưng là ánh trăng vẫn có thể chiếu tới, chàng dùng nguyệt hoa linh nhãn thấy rõ ràng hơn xa dùng ánh mắt thông thường.

Hồng y thiếu nữ nhìn thấy Dương Vân trong mắt hiện lên một đạo ngân quang, trong lòng rung mình, mới vừa rồi trong nháy mắt, Dương Vân cho nàng cảm giác, giống như bảo kiếm ra khỏi vỏ, ở trong phòng tối họa xuất một cái điện quang, hoàn toàn phá vỡ hình tượng có chút kém cỏi trước kia.

Bên kia Dương Nhạc ổn định thân hình, toàn thân giống như cây cung đang căng, bò thấp tới chỗ bó dây thừng, cúi đầu hô lớn một tiếng: "Ôm chặt ta!"

Trần Hồ phía sau cầm hai chân Dương Nhạc, ôm cùng với cột buồm, Dương Nhạc còn xuất thủ, hai tay cầm đao, mạnh mẽ mạnh mẽ hướng dây thừng chém tới.

Đao rơi dây thừng gãy, cuối cùng cánh buồm bay lên trời, thân thuyền Trường Phúc Hào lần nữa trở về ổn định.

"Tốt lắm!" "Làm hay lắm!"

Trên bong thuyền một mảnh hoan hô, Dương Vân cũng thở dài một hơi, nhìn thấy Dương Nhạc cùng Trần Hồ bắt đầu cẩn thận bò thấp trở lại.

"Cẩn thận!"

Cuồng phong thậm chí thổi cuốn nhiều bản gỗ trên thuyền, hướng Trường Phúc Hào càn quét một trận.

Đây là không biết kia có phải là một cái hải thuyền xui xẻo, bất hạnh là vừa lúc ở trung tâm gió lốc, trực tiếp bị phá thành từng mảnh, từng mảnh vỡ này

thành Diêm Vương đoạt mệnh.

"A ——" hét thẳm một tiếng, một thân ảnh buông tay từ trên cột buồm bay ra, bị cuồng phong cuốn đi bay về phía biển. Một người khác đưa tay ra tóm, nhưng không tóm được.

Dương Vân dùng nguyệt hoa linh nhãn nhìn thấy, người bay ra ngoài chính là Trần Hồ, bờ vai của hắn bị một khối cánh cửa lớn boong thuyền đánh trúng.

Không chút nghĩ ngợi, Dương Vân cời bỏ trường sam, lại tuốt hai cái hài, lộ ra một thân thùi kháo.

Mạnh Siêu cùng hồng y thiếu nữ thấy vậy tròn mắt há mồm, bọn họ không biết Dương Vân sớm biết được có gió lốc, mặc dù Dương Vân phán đoán không có nguy hiểm, nhưng vẫn chuẩn bị.

Dương Vân đem dây thừng ở bên hông cuốn một vòng, hai tay linh hoạt vô bí thắt nút một đầu, đem đầu dây thừng bên kia nhét vào trong tay Mạnh Siêu, lao xuống biển như một con cá.

"Dương Vân!" Mạnh Siêu hô to một tiếng, chỉ nhìn thấy bọt sóng chọt lóe, Dương Vân bất chước cú nhảy xuống của loài cá, trong chớp mắt liền biến mất ở trong nước biển tối như mực.

Nhìn thấy Dương Vân thủy tính tình thực, Mạnh Siêu hơi chút thả lỏng, thấy từng vòng dây thừng dưới chân thoăn thoắt chạy đi, vội vàng chuyển động thân thể, để dây thừng ở trên người cuốn thành nhiều vòng, hít sâu một hơi, hạ trung bình tấn, tay trái xiết dây thừng, tay phải chuyển thành hình dáng hổ trào, phát ra một tiếng kêu, cuốn thừng vào một cái cột gỗ bên trong thân thuyền.

Kế tiếp chỉ có thể lo lắng chờ đợi, Mạnh Siêu cùng hồng y thiếu nữ mắt to tròn trừng đôi mắt, sau đó cùng nhau nhìn đồng dây thừng trên bong thuyền, sợi dây vẫn thoăn thoắt bị kéo dài, ngay khi hai người lo lắng về chiều dài sợi dây, thì cuối cùng nó ngừng lại.

Hồng y thiếu nữ chần chờ suy nghĩ cảm lấy sợi dây, dây thừng vèo một cái bay lên, chiều dài đã dùng hết, kéo căng thẳng tắp như thương!

Mạnh Siêu khẽ quát một tiếng, vững vàng kéo sợi dây, thân thể không nhúc nhích, chẳng qua là tay phải nắm chặt tấm ván gỗ, một thanh âm kéo kẹt phát ra.

Dương Vân dùng là chính là nguyệt hoa linh nhãn, những người khác nhìn không thấy, hắn lại có thể nhìn thấy vị trí Trần Hồ.

Dựa vào một thân thông thạo thủy tính, hắn giống như cá lội, rất nhanh đến gần Trần Hồ.

Ngưng tụ nơi tay cổ tay đầy đủ Tinh Nguyên, giống như nước gặp vôi cuộn cuộn tan chảy, tràn vào trong kinh mạch Dương Vân, không có biện pháp, Dương Vân thể lực không tốt, nguyệt hoa chân khí cũng không dùng được, chỉ có thể tiêu hao những thứ này.

Mắt thấy sẽ phải bơi tới bên cạnh Trần Hồ, hắn huy động hai tay quạt nước điên cuồng, Dương Vân đau lòng muốn khóc.

Chính mình có thể làm được không, mười mấy thước khoảng cách này đã tiêu hao chính mình một phần ba chỗ tích súc, đây chính là bốn năm trăm cái bánh bao lớn, còn tích góp cả rượu ngon thức ăn ngon nữa chứ.

Trần Hồ cũng nhìn thấy Dương Vân, vui mừng kêu to lên. Hắn cũng là lão thủy thủ, biết lúc này phải tránh bồi rồi, ổn định tâm thần, đang đợi Dương Vân tới cứu.

Trong lúc bất chợt, nơi bắp chân Trần Hồ truyền đến một trận đau đớn toàn tâm, một cỗ lực mạnh đập vào quãng hắn đi xa, đau đến mức hắn hầu như ngất đi.

"Chó chết thật! Cá mập!" Dương Vân mắng.

Cá mập là một loại động vật biển, thường đến lúc sóng to gió lớn, nuốt chửng người bất hạnh rơi xuống nước, chính là một trong những loài vật biển Dương Vân ghét nhất.

Biết lúc này chỉ cần hơi chần chờ, liền cứu không được Trần Hồ, Tinh Nguyên chứa tại chân Dương Vân thoảng cái hoàn toàn nổ tung, hóa thành chân khí hùng hậu.

Hai chân giẫm mạnh một cái, thân thể Dương Vân thậm chí nhảy lên mặt nước, trên không trung họa xuất một đạo đường vòng cung đuổi theo hướng cá mập.

Cá mập cảm nhận được uy hiếp, há miệng bỏ qua Trần Hồ, nửa thân thể nổi mặt biển, một đôi ánh mắt âm trầm nhìn chăm chăm Dương Vân, đợi chờ hắn rơi xuống nước, trong nháy mắt tái phát động công kích trí mạng.

Dương Vân thân thể bay vọt đến đỉnh điểm sau đó bắt đầu rơi xuống dưới. Cái miệng như chậu máu mở ra, vây đuôi dùng sức vỗ, như một mũi tên bắn nhanh về chỗ Dương Vân rơi xuống.

Dương Vân đang ở giữa không trung, lao xuống sắp đến mặt biển, hơn nữa không có nơi mượn lực, cá mập cũng là tự khí thế đã lâu, lần này phải tấn công là tình thế bất buộc.

Một đạo thanh quang nhỏ từ trong tay phải Dương Văn bay ra, hần bắn ra một đồng tiền xấu đã sớm chuẩn bị ở trong lòng bàn tay, vừa chính xác đánh trúng mắt cá mập!

Cá mập bị đau, một con mắt bị đánh nát, nhất thời nhìn không thấy thân ảnh Dương Văn, chỉ có thể dựa vào cảm giác, thân hướng không trung tấp tểi.

Lúc này thân hình Dương Văn dừng lại .. do dây thừng níu hần lại.

Cá mập cắn một cái vào không khí, Dương Văn theo hướng rơi xuống, dùng tay trái cầm ngược chủy thủ nhẹ về một cái, vây lưng cá mập nhất thời cùng thân thể chia lìa.

Mất đi vây lưng cá mập nhất thời mất đi thăng bằng, liều mạng quay cuồng ở trong nước biển, cũng nữa không cách nào làm dữ.

Dương Văn đưa tay mò lên vây lưng cá mập, dùng chủy thủ cắt đứt dây thừng bên hông, ra sức bơi đến hướng Trần Hồ.

Trần Hồ vội cứu lên mất đi tri giác, Dương Văn bơi về dây thừng, khoe mắt phát hiện chung quanh lại xuất hiện mấy con cá mập, cũng may bọn chúng tạm thời bị mùi máu tươi hấp dẫn, đang xúm lại cắn xé cá mập bị thương.

Dương Văn vội vàng khê động dây thừng, đợi chờ Mạnh Siêu đem mình kéo trở về.

Nhìn qua Trần Hồ một chút, chẳng qua là bắp chân hần bị cắn, mất máu quá nhiều nên ngất đi, tính mạng đã được bảo vệ.

"Hoàn hảo đem người cứu về rồi, Trần Hồ này chính là hảo hữu nhị ca, nếu bởi vì mình mà bị chết chôn này, sợ rằng sau này tu luyện tâm cảnh cũng sẽ xảy ra vấn đề." Dương Văn nghĩ mà sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Bịa Ra Một Sự Phụ

Mạnh Siêu đang nắm chặt lấy sợi dây thừng thì đột nhiên cảm thấy tay nhẹ hần, sức nặng truyền đến từ sợi dây thừng đã biến mất một cách kỳ quái, trong lòng hần kinh hãi.

Thử kéo kéo lần nữa không ngờ lập tức thu về được cả đoạn dây, sợ quá nên hần vội vàng dừng tay, không dám ... kéo nữa.

Dương Nhạc cả người ướt sũng chạy đến, vừa gặp nhau liền hỏi: "Tam đệ! Thấy tam đệ Dương Văn của ta không?"

Bầu trời tối sầm, ngoại trừ Mạnh Siêu và thiếu nữ hồng y, không ngờ không còn ai khác thấy Dương Văn lao xuống nước cứu người.

Thiếu nữ hồng y chỉ tay về phía sợi dây thừng và quần áo mà Dương Văn để lại, Dương Nhạc lập tức biến sắc, đang muốn nói gì thì Mạnh Siêu đột nhiên mừng rỡ la lên: "Dây thừng động!"

Sợi dây thừng liên tục giật giật, cả ba người không dám chần chừ, vội vàng hợp sức kéo sợi dây thừng về.

Ba người đều có võ nghệ, trong đó thiếu nữ hồng y có thân thủ cao nhất, một thân ngoại công của Mạnh Siêu cũng vô cùng mạnh mẽ, còn Dương Nhạc cũng là thủy thủ có kinh nghiệm phong phú, ba người hợp sức, sợi dây thừng như bị kéo bay về.

Dương Văn đang xóc nách Trần Hồ, được vài người lôi lên lập tức kiệt sức nằm sõng soài trên sàn tàu, há miệng thở hồng hộc như cái bễ. Khi tinh thần và cơ thể hồi phục được một chút hần liền nhớ lại những nguy hiểm gặp phải vừa rồi, trong lòng vẫn còn sợ hãi, nhất là lúc nhảy lên tấn công, nếu tính sai chiều dài dây thừng dù chỉ một chút thì e rằng hần đã nằm gọn trong miệng cá mập rồi.

May mắn là có thức hải, nếu chỉ dựa vào đầu óc của Dương Văn, gió lớn sóng mạnh, thuyền lại liên tục lắc lư, cho dù thế nào cũng không thể thành công.

Thấy nửa người Dương Văn đầm máu, lòng Dương Nhạc như thất lại, "Tam đệ - đệ bị thương à?"

"Không sao, bị dính từ thứ này." Hần giơ tay, một miếng vây lưng cá mập liền rơi xuống.

Dương Nhạc sờ sờ cả người Dương Văn vài lần, xác định hần không bị thương mới yên tâm, sau đó vội vàng nhìn sang Trần Hồ.

Cẳng chân Trần Hồ bị cán thùng máy lổ, cũng may không bị thương đến gân cốt, chỉ là mất máu quá nhiều nên mới ngất đi.

"Ta có thuốc này." Thiếu nữ hồng y đưa cho Dương Nhạc một viên thuốc.

"Dùng như thế nào?" Dương Nhạc trầm giọng hỏi.

"Bóp nát một nửa rắc lên miệng vết thương, nửa kia để hẩn uống."

Dương Nhạc hơi khó hiểu, trên giang hồ thường dùng Kim Sang tán thoa ngoài da, còn các loại thuốc viên uống vào để lưu thông máu, chưa từng nghe có loại thuốc nào dùng nửa này nửa nọ.

Nhưng lúc này hẩn cũng không hỏi nhiều, lập tức theo đó mà làm, không ngờ mới thoa ngoài da xong, nửa viên thuốc còn lại vừa nhét vào miệng thì Trần Hồ đã tỉnh lại. Quan sát trên cẳng chân thì máu đã ngừng chảy, miệng vết thương dần co lại, chỉ để lại vài dấu vết mờ mờ.

"Thuốc tốt!" Dương Nhạc và Mạnh Siêu cả kinh kêu lên.

Dương Vân bĩu môi, một vết thương nhỏ không mất quá nhiều máu mà đã dùng đến Tục Mệnh đan quả thật là phung phí của trời. Song việc này đã khẳng định suy đoán của mình, dĩa nha đầu này nhất định xuất thân từ môn phái tu hành, những vật như Tục Mệnh đan chính là chỉ bảo đối với người trong võ lâm, tuyệt đối sẽ không tùy tiện dùng bậy bạ như vậy, chỉ có những môn phái tu hành mới dám cả gan dùng Tục Mệnh đan như thuốc trị thương thông thường.

"Này - người đem theo cái thứ ghê tởm đó làm gì?" Thiếu nữ hồng y chỉ tay về phía cái vây lưng của cá mập, tò mò hỏi.

"Hà hà, người thật sự muốn biết sao?"

"Đúng vậy."

"Là để..." Dương Vân kéo dài câu nói: "Ăn..."

"Cái gì? Người mạo hiểm tính mạng mang thứ này về chỉ để ăn?" Thiếu nữ hồng y tròn tròn hai mắt, nhìn Dương Vân như một con quái vật.

"Thứ này gọi là vây cá, vô ~ cùng ~ bổ ~ đấy." Dương Vân cười toe toét, nói từng chữ một.

Dương Vân vừa mới cứu người nên đã tạo ấn tượng tốt trong lòng thiếu nữ, không ngờ ấn tượng này lập tức sụp đổ. Thiếu nữ hồng y thấy cảnh Dương Vân nhìn chằm chằm vào miếng vây cá cười đến hớ cả hàm răng rồi cuộc không nhìn được nhảy vọt sang một bên tránh né, trong bụng không ngừng nắc nheo. "Người gì vậy trời! Tham ăn như quỷ, sâu rọu, vô liêm sỉ! Đúng là kẻ xấu xa! Nhìn bộ dạng đê tiện của hẩn khi cười đúng là làm nhục cho hàm răng trắng đều trong miệng hẩn mà."

Thiếu nữ hồng y nào biết Dương Vân nghiêng răng nghiêng lợi đâu phải là cười, hẩn đang đau lòng đến chảy máu mà.

"Con cá mập khôn kiếp! Ta phải ăn bánh bao rất lâu mới tích gộp được một chút tinh nguyên, không ngờ thoáng cái đã lãng phí hết, ta ăn! Ta ăn cái thứ khôn kiếp của người! Xem xem có thể bồi bổ cho ta được bao nhiêu?"

Trưởng Phúc Hào mất đi cánh buồm nên chỉ có thể như nước chảy bèo trôi, bị cuốn đi theo gió giạt và sóng biển, cũng chẳng biết phương hướng. Cũng may là vận xấu dường như đã trôi qua, hải long cuốn (vòi rồng) cũng đã kết thúc, nếu không xui xẻo bị cuốn đến trung tâm cơn bão thì Trưởng Phúc Hào chắc chắn không thể nào chống được.

Giây vò suốt một đêm tròn, rồi cuộc gió cũng chịu nhỏ lại, mặt trời đỏ rực từ phía đông nhô lên, mặt biển ánh lên vô số tia nắng vàng, tất cả mọi người đều có cảm giác như tìm được đường sống trong chỗ chết.

Trần Hồ đi tìm Dương Vân để cảm tạ ân cứu mạng, tuổi tác của hẩn cũng xấp xỉ Dương Nhạc nhưng cứ gọi Dương Nhạc là "Nhạc ca", Dương Nhạc đành gọi hẩn là "Hồ tử".

"Nếu hôm nay không có Vân đệ, mạng của ta đã rơi vào miệng cá mập rồi." Trần Hồ nghĩ lại còn rùng mình, nói.

Cứu người từ trong bão biển đã là việc khó có thể tưởng tượng, thế nhưng còn có thể cướp người từ miệng cá mập, nếu không có miếng vây cá còn dính máu tươi ở trên sàn tàu, e rằng Dương Nhạc đã không thể nào tin được.

"Tam đệ, đệ học được bản lĩnh này từ khi nào vậy?" Dương Nhạc không nhịn được hỏi.

Dương Vân đã nghĩ được lí do thoái thác từ trước, "Một năm trước đệ gặp được một vị thần tiên trên Tiểu Nguyệt sơn, người thu đệ làm đệ tử ký danh, còn truyền cho đệ một vài bản lĩnh nữa."

"Thật sự là thần tiên?" Dương Nhạc cùng Trần Hồ đều há hốc mồm, ngây ngốc hỏi.

"Dù sao thì sư phụ đệ cũng biết phi hành, mọi người nói có phải là thần tiên hay không?"

"A!" Quai hàm của hai người như muốn rớt xuống sàn tàu, Mạnh Siêu cũng kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ có thiếu nữ hồng y là âm thầm khinh thường, "Đồ nhà quê, nếu biết phi hành đều là thần tiên thì không phải sư tổ, sư phụ, sư thúc của ta đều là thần tiên à? Tốt xấu gì cũng xem như là đệ tử trong giới tu hành, không ngờ kiến thức lại kém đến mức này, càng nói càng mất mặt, phỏng chừng sư phụ hần cũng chỉ là tán tu Trúc Cơ kỳ thông thường."

"Trên đời này thật sự có thần tiên ư?" Trần Hồ lấp bắp hỏi.

"Huynh hỏi nàng đi, nếu không biết bay thì làm sao có thể lên thuyền được?" Dương Vân chỉ về phía thiếu nữ hồng y, nói.

Thiếu nữ hừ lạnh một tiếng rồi hất đầu sang một bên, có điều cũng không phản bác gì, có vẻ là thừa nhận.

Đã có một vài người nghi ngờ về lai lịch của thiếu nữ hồng y từ lâu, nhưng khi nhìn lại vết thương trên chân Trần Hồ, trong thời gian nửa buổi tối đã kín miệng, chỉ để lại vết tích nhỏ mờ mờ, ngoại trừ linh dược của tiên gia trong truyền thuyết, có thứ nào có công hiệu như thế này? Cả đám không khỏi tin đến tám chín phần.

Dương Nhạc đột nhiên nhớ đến một chuyện, "Vây... vậy công pháp mà đệ cho ta?" Dương Vân cho hần Đạo Hải quyết, vốn hần cũng không quá coi trọng, nhưng hiện giờ đương nhiên nghi ngờ lai lịch của công pháp này.

"Huynh đoán ra rồi à? Thật ra đây cũng là công pháp mà sư phụ đệ truyền lại."

Dương Nhạc hạnh phúc tới mức choáng váng đầu óc, phảng phất như bị một viên gạch lớn từ trên trời rơi xuống đập vào đầu, đây là bí kíp mà tiên nhân truyền lại đây!

Liếc qua vẻ mặt hâm mộ của Trần Hồ, Dương Vân nói: "Tam ca, huynh dạy cho Hồ ca công pháp này đi."

"Được!" Vỗ vỗ bả vai của Trần Hồ, "Hồ tử, đi theo ta tu luyện, sẽ có một ngày huynh đệ chúng ta được ngẩng cao đầu."

Trần Hồ mừng rỡ cười đến ngoác cả miệng nhưng lại bị hụt hơi không phát ra âm thanh gì, thật là đại nạn không chết tất có hạnh phúc, sau khi lên bờ nhất định phải đốt hương vái phật mới được.

Dương Vân tiếp tục nói: "Sư phụ đệ còn lưu lại một công pháp khác tên là Sơn Quân Công Tập chú, đợi đệ viết xong là lão Mạnh có thể tu luyện."

Mạnh Siêu nhảy dựng trong lòng, Mạnh Hồ quyết cùng hồ trào gia truyền của hần cũng được xem là võ công thượng thừa, cách đây không lâu khi đi áp tải, hần từng nghe phụ thân kể về một vài kiến thức có liên quan đến người tu hành, cũng biết công phu nhà mình cùng lắm chỉ có thể xưng hùng trong chốn võ lâm, tuyệt đối không cách nào so sánh được với pháp quyết của người tu hành, do đó trong lòng không nén được mà vui sướng.

"Được rồi, chuyện của đệ mọi người đừng kể ra ngoài, với người khác cứ nói Hồ ca tự bơi về thuyền."

"Vì sao?"

"Sư phụ nói tư chất của đệ không tốt lắm nên chỉ có thể nhận làm đệ tử ký danh, tùy tiện tu luyện một vài công pháp để phòng thân, nếu vô tình lộ ra, bị kẻ thù của người nhận ra manh mối sẽ gặp họa sát thân."

Mấy người nghe Dương Vân nói nghiêm túc như vậy liền vội vàng đáp ứng.

"Chỉ có điều công pháp của mọi người cũng không phải là công phu độc môn của sư phụ đệ, lúc bình thường mọi người thi triển cũng không sao cả."

Thiếu nữ hồng y nghe cả buổi, nghĩ đến ngân quang xuất hiện trong nháy mắt khi Dương Vân thi triển công pháp, cũng đã tin lí do thoái thác của hần đến bảy tám phần.

Dương Vân bịa ra một vị sư phụ cũng là do bất đắc dĩ, dù sao bản lĩnh của hần cũng phải có nguồn gốc, chẳng lẽ lại nói cho bọn họ biết chân tướng? Ai có thể tin được, ngay cả bản thân Dương Vân đôi khi cũng cảm thấy như mình đang nằm trong mộng.

"Đã có vài thứ tốt vậy công pháp đưa cho bọn họ cũng sẽ được coi trọng, nhất định sẽ càng chịu khó tu luyện." Dương Vân thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Lên Đảo

Vào giữa trưa, cuối cùng thì con bão cũng hoàn toàn dừng lại, Trường Phúc Hào đã chi chít các vết thương, hơn phân nửa con thuyền chìm trong nước biển, bập bềnh trên mặt biển như một cái chậu rửa mặt.

Dương Nhạc cùng Trần Hồ mạo hiểm chém đứt dây thừng, cứu được Trường Phúc Hào khiến toàn bộ thủy thủ trên thuyền vô cùng cảm kích, ngay cả khi nói chuyện với Dương Vân cũng đặc biệt khách sáo.

Đám thủy thủ vội vàng chia ra để sửa chữa con thuyền, ngay cả Dương Nhạc và Trần Hồ cũng không nhàn rỗi. Những hành khách như Dương Vân lúc này không có người nào hỏi đến, Dương Vân liền lên vào nhà bếp, lấy cho chính mình một phần ăn lớn. (1)

Hắn bung một bát vây cá to nóng hôi hổi, đưa cho Mạnh Siêu hai cái bánh bao rồi nói: "Vây cá mập có tác dụng lớn đối với việc tu luyện công pháp của đệ nên không chia cho huynh được, chờ khi nào lên bờ đệ sẽ mời huynh đến tiệm ăn đánh chén."

Mạnh Siêu không để bụng, nhận bánh bao rồi bắt đầu cắn từng miếng.

Thiếu nữ hồng y ở gần đó bĩu môi nhìn một cách khinh bỉ, "Rõ ràng tham ăn ích kỷ vậy mà dám nói là để tu hành công pháp, quả là đồ vô si."

Thấy Dương Vân bung một bát to đi tới gần, thiếu nữ hồng y âm thầm tính toán, nếu hắn mượn vây cá để lấy lòng mình thì nên làm gì khiến hắn phải xấu hổ đến chết mới được.

"Này, ta còn một cái bánh bao, ngươi có muốn không?" Dương Vân cười ha hả nói.

Một con giận đột nhiên xông thẳng lên đầu thiếu nữ, tuy đã hạ quyết tâm từ trước là sẽ tuyệt đối không ăn vây cá mà Dương Vân mang đến, chỉ có điều không ngờ người này căn bản không có ý dùng vây cá để nịnh bợ, chỉ cho mình một cái bánh bao thôi sao?

"Ngươi tự ăn bánh bao của mình đi, nhìn bộ dạng này của ngươi ta chưa thấy quen." Thiếu nữ bình tĩnh hít một hơi, tức giận nói.

"Ồ, thì ra ngươi thấy chướng mắt với cái bánh bao này, đáng tiếc là vây cá của ta không thể cho ngươi được, vậy thì thôi." Dương Vân lấy bánh bao xé ra rồi bỏ vào tô, đứng trước mặt thiếu nữ gấp từng miếng nhỏ một mà nhấm nháp.

"A, ngon thật." Vừa ăn hắn còn vừa gật gù đắc ý.

Thiếu nữ hồng y gần cả ngày chưa ăn gì, nằng vẫn chưa tu luyện đến cảnh giới có thể tích cốc nên đói đến mức sôi cả bụng, mùi thơm từ bánh bao ngấm trong canh vì cá bay tới khiến nằng tức đến mức hai mắt như muốn phun ra lửa, trong đầu chỉ muốn tìm cách chém kẻ ghê tởm này thành mấy chục khúc rồi vứt cho cá biển ăn.

Dương Vân thấy không khí có vẻ không bình thường liền vội vàng kéo Mạnh Siêu vào khoang thuyền, mở miệng khiêu khích trêu chọc bị bạt tai còn được chữ nằng mà muốn đánh nhau thì hắn tuyệt đối không phải là đối thủ.

Mất không thấy tâm chẳng phiền, thiếu nữ hồng y thấy Dương Vân thức thời trốn đi, lửa giận trong lòng cũng giảm xuống một chút.

"Í, sao mình lại ngốc vậy, tự đi xuống nhà bếp mua chút thức ăn là được rồi." Trước giờ thiếu nữ hồng y vẫn luôn được người khác hầu hạ, sống cuộc sống cơm đến tận miệng nên ban nãy nhất thời không nghĩ đến việc này.

Thiếu nữ hồng y liền chạy đến nhà bếp, thuận tay lấy ra một tấm vàng lá lập tức nhận được đãi ngộ như công chúa, chỉ có điều cái tên đánh ghét kia đã vào khoang thuyền, không được nhìn thấy cảnh này.

Ngồi trong khoang thuyền, Dương Vân đã ăn sạch sành sang tô vây cá to kia. Một luồng nước ấm từ dạ dày dâng lên rồi đi qua từng kinh mạch như một con thoi, cuối cùng lắng đọng lại ở cổ tay, ngón chân. Trong mây huyết đạo trống rỗng cũng từ từ hiện ra bạch quang, tinh nguyên cuộn cuộn đổ vào với tốc độ khá nhanh, Dương Vân cảm thấy mấy khiếu huyết truyền đến cảm giác ngứa ngáy tê tê, thoải mái đến mức thiếu chút nữa phải rên rĩ.

"Chỉ một chén vây cá đã khôi phục bốn năm thành tích nguyên mà mình đã hao tổn, nếu ăn toàn bộ phỏng chừng còn có thể dồi ra ba thành so với trước kia, lần này xem như buôn bán có lời." Tâm tình của Dương Vân rất tốt, "Xem ra sau này phải tìm thêm sơn hào hải vị để ăn mới được, tùy tiện một chén là bằng cả bữa bánh bao rồi."

"Có hải đảo!" Bên ngoài khoang thuyền vang lên tiếng kêu của thủy thủ.

"Lão Mạnh, chúng ra ra ngoài xem thử."

Dương Vân kéo Mạnh Siêu đi lên sàn tàu, quả nhiên khi nhìn về phía đông bắc lơ mơ có thể thấy được một hòn đảo, Trường Phúc Hào đang từ từ đi về hướng đó.

"Vì sao lại đi về phía kia? Không phải phía tây mới là hướng quay về đại lục sao?" Thiếu nữ hồng y không biết xuất hiện từ chỗ nào, hỏi.

"Bây giờ chỉ còn lại một cánh buồm, trong khi đó lại chưa tìm thấy lộ trình an toàn, ai biết được phải mất bao nhiêu ngày mới trở về được? Trước hết tìm một hòn đảo để bổ sung đồ ăn nước uống và vật dụng thì tốt hơn." Dương Vân thuận miệng giải thích, thật ra trong lòng hắn đang vui mừng chỉ thiếu nước hết lên, "Mau lên, nhanh lên nào, chuẩn bị phát tài rồi."

"Ồ." Thiếu nữ hồng y có chút khó hiểu khi Dương Vân thành thành thật trả lời câu hỏi, nàng do dự một chút rồi quyết định trước hết không dùng Truyền tẩn phù của sư môn, loại Truyền tẩn phù ở khoảng cách xa này tuy quý giá nhưng chỉ cần kích phát thì sư thúc sẽ phi hành đến tìm nàng, chỉ có điều dù sao nếu dùng cũng sẽ vô cùng mất mặt, chẳng khác gì tiểu hài tử lạc đường được người lớn dẫn về nhà.

"Nếu vài ngày sau không lên được bờ, lúc đó sử dụng cũng không muộn." Thiếu nữ hồng y cảm thấy dù sao thì mình cũng đang ra ngoài lịch lãm, dù rằng ở trên thuyền không hề thoải mái nhưng nếu không gặp phải những cơn bão như ngày hôm qua thì cũng chẳng có gì nguy hiểm.

Hôm qua thì gió bão đến kinh người, hôm nay lại trở thành gió nhẹ, cũng may hướng gió là hướng đông, sau mấy canh giờ trôi nổi trên biển, cuối cùng thì Trường Phúc Hào cũng đến gần hải đảo.

Sau khi tìm một chỗ nước sâu thích hợp để thả neo, thuyền trưởng triệu tập nhân thủ lên đảo kiểm tra.

Dương Vân chủ động xung phong lên đảo, đám thủy thủ trên thuyền đã sửa chữa con thuyền suốt đêm nên nhân thủ không đủ, thuyền trưởng cũng không hy vọng đám Dương Vân có thể giúp đỡ, thăm nghĩ rằng cho bọn họ lên đảo để tránh việc bọn họ ở trên thuyền làm phiền cũng tốt.

Sau cùng thì Dương Vân, Mạnh Siêu, Dương Nhạc, Trần Hồ, thiếu nữ hồng y và ba tên thủy thủ khác cùng nhau ngồi trên một con thuyền ba lá đi về phía hòn đảo.

Địa điểm mà bọn họ chọn để lên đảo là một bãi cát, chỗ này bắc giáp một ngọn núi cao, phía đông là một rừng cây.

Sau khi kéo thuyền ba lá lên bờ và buộc kỹ, đám người bàn bạc một chút, Dương Nhạc và mấy tên thủy thủ đi vào rừng cây bên kia để tìm nguồn nước, Dương Vân thì khẳng khái đòi leo lên núi, Mạnh Siêu thì đương nhiên sẽ đi theo hắn, còn thiếu nữ hồng y do dự nửa ngày, nghĩ rằng đi vào rừng nếu tìm được nguồn nước sẽ phải mang nấy thùng về, tuy nàng không cần phải xắn tay vào làm nhưng nói chung vẫn cảm thấy hơi xấu hổ, vì vậy cũng muốn lên núi.

Thật ra ban đầu Dương Vân muốn đi vào rừng, chỉ có điều khi quan sát địa hình, hắn thấy giữa sườn núi loáng thoáng có một cái sơn động, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, dù sao trong rừng cũng có nhĩ ca, nếu phát hiện kho báu đương nhiên sẽ không thiếu phần hắn, không bằng đi vào sơn động thử vận may thế nào.

Ngay khi bắt đầu leo lên núi đá lồi chồm, ba người lập tức phân cấp.

Thiếu nữ hồng y linh hoạt như một con nai nhảy vọt lên núi đá, chỉ một thoáng sau đã bỏ xa hai người còn lại. Mạnh Siêu thì leo lên một cách vô cùng vững trãi, thỉnh thoảng gặp phải chỗ khó đi liền dùng hồ trao trợ giúp, tốc độ vô cùng ổn định.

Trái lại, Dương Vân một đến mức thở hồng hộc, thỉnh thoảng lại dừng một chút để nghỉ ngơi, khi gặp vại cửa ải khó khăn còn phải mở miệng nhờ Mạnh Siêu hỗ trợ mới đi tiếp được.

"Này, sao ngươi lại vô dụng vậy? Chỉ leo lên núi đã mệt thế này rồi, ngay cả người bình thường cũng không bằng."

Thiếu nữ hồng y vốn đã leo lên đến giữa sườn núi, giờ lại nhẹ nhàng nhảy xuống, ngồi trên một khối đá cao vừa cười vừa nhìn Dương Vân đang vật lộn ở dưới chân.

Dương Vân sờ sờ mũi, bất đắc dĩ cười khổ.

Có biện pháp nào đâu? Leo lên một ngọn núi thôi mà, cũng chẳng phải là liều mạng cùng cá mập, chẳng lẽ phải tiêu hao tinh nguyên mà vất vả lắm mình mới tích lũy được một ít hay sao? Về phần Nguyệt Hoa chân khí thì đến tận tầng thứ sáu mới có công hiệu gia tăng thể lực, tầng thứ chín mới giống như công pháp võ lâm - sử dụng chân khí để tấn công, không bỏ ra nhiều năm công sức căn bản không thể sử dụng được.

"Hừ, ta đang rèn luyện thân thể, có bản lĩnh thì ngươi đừng dùng chân khí." Dương Vân nói một cách chua chát.

"Có chân khí sao lại không dùng? Dùng một ít chỉ một lát đã phục hồi lại rồi."

Dương Vân rầu đến phát khóc, tinh nguyên mà hắn tích lũy cũng giống như nhiên liệu, vừa dùng Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết đã tiêu sạch, làm gì có loại chuyện tốt như hồi phục này được.

"Này, ngươi đừng có ở đó ngắm cảnh nữa, qua bên này lấy mấy cành cây kéo ta lên với."

"Bỏ cô nương đang bận, không có tâm tình giúp ngươi, ngươi cứ từ từ mà rèn luyện đi." Thiếu nữ hồng y đáp chân bay vọt lên như chim yến, sau khi nhảy mấy cái nữa thì Dương Vân cũng chỉ có thể ngửa đầu nhìn thấy bóng dáng của nàng.

"Chao ôi, con gái cũng khó nuôi như trẻ con, cô nhân dạy không sai, có phải vậy không lão Mạnh?" Dương Vân quay đầu hỏi Mạnh Siêu.

Mạnh Siêu chỉ cười mà không nói gì, song lại ngầm so sánh thiếu nữ hồng y với Chương tiểu thư, ồ, dung mạo của thiếu nữ hồng y còn hơn Chương tiểu thư một bậc, chỉ có điều nếu bàn về sự dịu dàng hiền thực thì dù có thúc ngựa cũng không thể đuổi kịp Chương tiểu thư.

Trên quãng đường tiếp theo thỉnh thoảng lại có bùn đất hoặc đá vụn rơi xuống, mặt mày Dương Vân dính đầy bụi đất.

"Không ngờ lỗ tai của dã nha đầu lại thính như vậy! Nhất định đã nghe thấy mấy câu ta vừa nói, nếu không thì tại sao bên Mạnh Siêu lại có ít đất đá rơi

xuống như vậy?" Dương Văn tức giận trầm nghĩ.

Vắt và lăm mới leo lên cửa hang động giữa sườn núi, bên ngoài hang động là một cái thạch thai lớn bằng phẳng, khi đưa mắt vào bên trong nhìn qua một chút, Dương Văn không nhận được hít một hơi lạnh.

Không ngờ hang động này lại sâu như vậy! Bên trong tối như mực, mắt nhìn không thấy đáy.

Lúc này Dương Văn mới cảm thấy khó giải quyết, ban đầu hẳn tưởng rằng loại hang động trên núi này rất gần nên cũng không chuẩn bị đuốc.

Có nên vào trong xem một chút không? Dương Văn do dự, hẳn cảm thấy cơ hội trong sơn động này cất giấu bảo vật không cao. Thử nghĩ xem, thủy thủ trên Trường Phúc Hào lên đảo là để bổ sung đồ ăn và nước uống, sau khi sửa xong thuyền sẽ lập tức lên đường, bọn họ làm gì có thời gian thành thạo thăm dò những sơn động trên hoang đảo như thế này?

Chú thích:

(1) - Nguyên văn: tiểu táo - tiêu chuẩn ăn tập thể cao nhất, phân biệt với trung táo và đại táo.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Gặp Yêu Thú

"Ồ? Ở đây có một cái sơn động."

Thiếu nữ hồng y từ trên núi nhảy xuống, thấy hai người Dương Mạnh đang đứng ở cửa động liền thuận miệng hỏi.

"Sao ngươi lại xuống đây?"

"Trên đỉnh núi chẳng có gì, trụ lại."

"Thấy đảo này rộng bao nhiêu không?" Dương Văn bèn hỏi.

"Khoảng bốn năm dặm, phía tây bắc còn có một hòn đảo khác, nhìn qua thì có vẻ lớn hơn nơi này một chút."

"Thật kỳ lạ, sao lại có sương mù xuất hiện?" Mạnh Siêu đưa tay chỉ ra ngoài khơi, hỏi.

Từ trên núi có thể nhìn thấy một lớp sương mù đang bao phủ mặt biển, Trường Phúc Hào bị sương mù che phủ, từ từ biến mất. Sương mù chậm rãi lan lên đảo, sương trắng cuộn cuộn khắp chân núi, lúc này đứng trên đỉnh núi chẳng khác gì đặt mình trong sương mù trên một hòn đảo biệt lập giữa biển.

Dương Văn cùng thiếu nữ hồng y biến sắc, bọn họ cảm nhận được linh khí dao động một cách khác thường.

"Có trận pháp!" Hai người đồng thanh nói.

"Trận pháp?" Mạnh Siêu kinh ngạc hỏi.

Cùng lúc đó trên Trường Phúc Hào đang tràn ngập tiếng khóc lóc kêu gào, "Xong rồi! Nơi này là Vụ đảo (đảo sương mù), chúng ta đi vào quỷ môn quan rồi!" Thuyền trưởng gào thét.

Bên trong rừng cây, Dương Nhạc ném thùng nước trong tay sang một bên rồi kéo Trần Hồ nhanh chóng leo lên một cây đại thụ, ba tên thủy thủ kia cũng leo lên cây bên cạnh. Bọn họ vừa mới leo lên thì chợt nghe thấy dưới chân truyền đến âm thanh sột soạt, thỉnh thoảng còn có tiếng cành cây bị đập gãy, dường như có một cái gì đó rất lớn bò trên mặt đất.

"Làm sao bây giờ? Chúng ta có leo xuống không?" Thiếu nữ hồng y hỏi.

Sương mù dần dần lan đến sườn núi chỗ ba người, biển sương dưới chân núi cuộn cuộn bốc lên, linh khí dao động như ẩn như hiện mang theo một cảm giác khiếp đảm, dường như trong biển sương có một con hung thú đang ẩn nấp.

"Ngươi không có Minh mục phù sao?"

"Không có."

"Vậy còn Khai quang phù, Linh hiện phù, Bộ ảnh phù thì sao?"

"Cũng không, chỉ có một vài tấm Huy quang phù." Thiếu nữ hồng y xấu hổ, thầm nghĩ sau này nhất định phải đòi sư phụ một vài tấm phù chú cấp thấp để mang theo bên mình mới được.

"Nếu không có biện pháp gì thì chờ xem vậy." Dương Vân bắt đầu đáp, "Người đưa một tấm Huy quang phù cho lão Mạnh đi, có phù chú công kích nào không?"

"Có vài tấm Hỏa cầu phù và Nhận vũ phù."

"Người dùng Nhận vũ phù đi, đưa tấm Hỏa cầu phù cho lão Mạnh."

Thiếu nữ hồng y thẳng thắn đưa tấm linh phù cho Mạnh Siêu.

"Đây... đây là tiên phù?" Mạnh Siêu nhận lấy, nắm trong tay thật cẩn thận, "Dùng như thế nào vậy?"

"Xé ra sẽ có một vầng sáng bám vào tay người, cứ ném đi như sử dụng ám khí là được." Dương Vân liền giải thích.

"Hả? Tiên phù sử dụng đơn giản vậy sao?"

"Đây là phù lục cấp thấp nhất, chuyên dành cho người phạm sử dụng. Còn phù lục cao cấp thì phải truyền chân khí vào để kích phát, muốn chân khí ly thể thì chỉ có cao thủ tiên thiên mới làm được."

"Người dùng phù gì?" Thiếu nữ hồng y hỏi Dương Vân.

"Hả... ta không có phù gì cả, người có thể cho ta hai tấm Nhận vũ phù không?"

"Cái gì? Ngay cả phù còn chưa đưa mà sư phụ người đã cho người ra ngoài lịch lãm rồi?" Thiếu nữ hồng y giật mình tròn xoe miệng, thật ra người tu hành trước khi Trúc Cơ cũng chẳng có ưu thế gì hơn so với người trong võ lâm, dù sao thì võ công cũng là kỹ thuật chuyên nghiên cứu về chém giết, vì vậy đệ tử trước Trúc Cơ kỳ đều sẽ mang theo người những phù lục mà trưởng bối ban cho.

"Sư phụ ta là tán tu, ha ha, còn ta cũng chỉ là một đệ tử ký danh. Hơn nữa sau khi dạy ta mấy tháng, người nói muốn tránh kẻ thù nên vội vội vàng vàng rời đi." Dương Vân buồn rầu, xem ra chỉ cần nói dối một lần, sau này sẽ phải không ngừng nói dối để che dấu, người sư phụ bịa đặt này càng ngày càng sống động rồi.

Trong lòng thiếu nữ hồng y dâng lên cảm giác thương hại, nàng chưa từng gặp người tu hành nào đáng thương như vậy. Nàng lấy ra một tấm phù lục, đang định đưa cho Dương Vân thì đột nhiên cảm thấy hoa mắt, bàn tay trở nên nhẹ tênh, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Dương Vân đang vừa tùm tùm cười vừa cất tấm phù lục vào trong ngực.

"Ha ha, đa tạ đa tạ, người thật sự là hào phóng." Dương Vân nhếch môi cười khoái trá như mới trộm được gà.

Tay trộm được lắm! Sao ta lại thấy người đáng thương được nhỉ! Cảm giác hèn dỗi dâng lên trong lòng thiếu nữ hồng y, nàng giận đến mức sôi cả máu, thiếu chút nữa đã đưa chân đá người kia khỏi mỏm núi.

Nàng nào biết rằng vừa rồi để đoạt tấm phù lục của nàng, Dương Vân đã thôi động Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết để thi triển tuyệt học Phân hoa phát liễu thủ, nàng không hề đề phòng được cũng không có gì kì lạ.

"Trường Phúc Hào sẽ không tự khởi hành chứ?" Vừa nghe Mạnh Siêu lo lắng nói, Dương Vân lập tức mừng rỡ, không hổ là huynh đệ của mình, đánh lạc hướng hay lắm.

Bầu trời từ từ tối sầm lại làm cho sương mù chết tiệt trên đảo càng có vẻ dày hơn, căn bản không cách nào nhìn rõ mặt biển ở phía xa.

Quả nhiên thiếu nữ hồng y đã bị phân tán chú ý, nàng cũng lo lắng con thuyền sẽ bỏ rơi bọn họ.

Dương Vân đoán thiếu nữ hồng y không có ý muốn đá nữa nên không đề phòng nữa, giải thích: "Sương mù dày như vậy chắc chắn thuyền trưởng sẽ sợ va phải đá ngầm, chắc sẽ không tùy tiện nhổ neo đâu... hơn nữa đây không phải là sương mù bình thường, cho dù chính hấn muốn chạy cũng chưa chắc đã đi ra ngoài được."

"Chúng ta phải đợi đến khi nào?" Thiếu nữ hồng y đã không còn kiên nhẫn, hỏi.

"Cứ đợi một lát đi, nhanh thôi."

Ánh trăng nhô lên khỏi mặt biển nhưng bị sương mù che phủ, từ trên núi nhìn xuống chỉ có thể thấy trong lớp sương mù phía đông thoáng ẩn thoáng hiện ánh trăng bạc lung linh.

Dương Vân đứng dậy nói: "Đi thôi."

"Hả... Sao ngươi lại đi lên?"

"Sắp xếp mai phục."

"Sắp xếp mai phục cái gì?"

Dương Vân tùy ý vung tay lên, "Ngươi có để ý đến trận pháp này không? Đó là một đại trận hấp thu ánh trăng, trung tâm của trận thể chính là thạch thai dưới chân chúng ta."

"Ý ngươi là lát nữa ánh trăng sẽ bị trận pháp tích tụ lại trên thạch thai này?"

"Đúng vậy, ngươi nhìn hang động này đi, có vết động vật tương tự rắn bò qua, còn dính cả một vài vết nước dãi rắn. Hơn nữa yêu thú loại xà này chắc hẳn là muốn hấp thu ánh trăng để tu luyện."

"Đệ... ý đệ là chúng ta sẽ gặp phải một con xà yêu?" Cuối cùng thì Mạnh Siêu cũng hiểu ra, lập tức biến sắc.

"Sao ngươi không nói sớm, ta phải chuẩn bị một chút mới được." Thiếu nữ hồng y giậm chân nói.

"Chuẩn bị? Chuẩn bị cái gì? Ngươi có thể bố trí một cái trận pháp hoặc có thể tìm được thứ gì đó để trợ giúp sao?"

Thiếu nữ hồng y nghẹn họng, quả thật nàng không có phương pháp nào, cho dù dùng Truyền tẫn phù thì sư thúc cũng không thể nào chạy đến đây nhanh như vậy, chỉ có thể dựa vào chính mình. Chỉ có điều trong lòng nàng thật ra rất lo lắng, bất cứ thứ gì thành yêu cũng không phải là việc mà người thường có thể đối phó, lúc này cũng chỉ có thể dựa vào những phù lục này.

"Yên tâm đi, xà yêu này cũng không làm nên trò trống gì đâu, trận pháp này cũng không phải là do nó bố trí, chúng ta không phải là không có chút cơ hội nào."

"Sao ngươi biết?"

"Ta đoán, nếu sai thì chúng ta chuẩn bị thành thức ăn của xà yêu thôi."

Thiếu nữ hồng y lão đạo cả người, giận đến mức suýt tí nữa té ngã.

Trên núi có rất nhiều tảng đá nên không thiếu nơi để ẩn nấp, ba người nhanh chóng chia ra rồi hình thành một vòng vây hình tam giác quanh thạch thai.

"Lát nữa nhìn tay ta ra hiệu, ta giơ tay một lần là ngừng thở, lúc phát tay thì đồng thời tấn công." Dương Vân dặn dò.

Bộ dáng của Dương Vân rất tập trung, hai người bất giác nghe theo sự chỉ huy của hắn.

Mặt trăng dần dần lên cao, cuối cùng cũng vượt qua khỏi sương mù. Trong khoảng khắc đó ánh trăng lập tức sáng ngời, toàn bộ biển sương bị nhuộm bạc.

Dương Vân dùng Nguyệt hoa linh nhãn để quan sát, ánh trăng rực rỡ như thủy ngân cuộn cuộn bên ngoài biển sương, sau khi ngưng tụ thành một dòng ngân hà liên đồ về phía thạch thai.

"Nơi này quả là bảo địa tu hành!" Dương Vân tham lam thầm nghĩ, "Nếu sống ở đây, tốc độ tu luyện Nguyệt Hoa Chân kinh có thể tăng gấp đôi."

"Đến đây!" Dương Vân vừa nghĩ, một vật gì đó đang thần tốc tiến về phía hang động, nguyệt hoa ngưng tụ trên người nó vô cùng rõ ràng, vì vậy Nguyệt hoa linh nhãn có thể xuyên qua ngọn núi nhìn thấy ánh sáng phát ra.

Hắn giơ tay lên, ba người đồng thời ngừng thở.

Ngay sau đó liền thấy một con bạch nghiêm (trăn bạc) to hơn thùng nước chui ra từ trong hang động, nó thò đầu ra, cái lưỡi dài đỏ tươi quét tới quét lui trong không trung, phát ra những tiếng rít.

Dường như đánh hơi được cái gì đó nên bạch nghiêm không ngừng lắc lư đầu, chần chừ không chịu rời khỏi hang.

Gió biển thổi về phía trước, ba người lại ngừng hô hấp nên sau một lúc tìm kiếm, bạch nghiêm không phát hiện ra có gì khác thường, rốt cuộc nó không kiên nhẫn được nữa mà chui ra.

Bạch nghiêm dài hơn mười thước cuộn tròn phía trên bình thai, cả cơ thể nó chìm vào bên trong ánh trăng, có lẽ cảm thấy thoải mái nên bạch nghiêm không ngừng uốn lượn, phát ra từng tiếng rít.

Dương Vân dừng lại không hạ tay xuống, Mạnh Siêu khẽ rung người, xem ra sắp không duy trì được nữa. Thiếu nữ hồng y đang muốn ra tay trước thì thấy Dương Vân nhìn nàng lắc lắc đầu, đành phải kiên nhẫn.

Lúc này mặt trăng lại nhô lên cao hơn, dường như một trận pháp nào đó bị khuấy động, một luồng ngân quang hiện lên trên vách núi, sau đó hình thành

một luồng nguyệt hoa chiếu về phía thạch thai.

Bạch nghiêm vui mừng rít lên, nó há cái miệng đỏ thẫm rồi phun ra một quả cầu màu đỏ to bằng trứng gà, quả cầu bay lơ lửng tại nơi tiếp xúc của luồng nguyệt hoa.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Tổn Thất Và Thu Hoạch

Cơ hội đã đến!

Dương Vân đột nhiên hạ tay xuống, thiếu nữ hồng y liền nhanh tay phóng ra một đạo Nhận vũ phù.

Ban đầu Nhận vũ phù chỉ là một cái quang đoàn (quả cầu sáng) màu trắng, sau khi đánh trúng người bạch nghiêm, nó tách ra thành hơn mười đạo lưu quang lượn lơ xung quanh.

Tốc độ của bạch quang nhanh vô cùng, xung quanh vang lên tiếng vù vù khi phi nhận phá gió lao đi, hơn mười đạo bạch quang bay lượn khắp nơi, cả người bạch nghiêm bị nhuộm đỏ như huyết hoa.

Dù bị tấn công nhưng bạch nghiêm không hề tránh, nó cố đuổi cái cổ dài ra liễu mạng thu hồi nội đan vừa mới nhả ra ngoài cơ thể.

Lúc này thì công kích của Mạnh Siêu cũng đã đến, một cái quang đoàn màu đỏ bay về phía đầu của bạch nghiêm.

Cái đuôi dài của bạch nghiêm như một chiếc roi nhanh như chớp quất về phía quang đoàn đỏ, ngay lập tức quang đoàn bùng nổ thành một ngọn lửa sáng rực. Bạch nghiêm đau đớn rít lên, trong không khí tràn ngập mùi cháy khét.

Nội đan di chuyển, bay về phía cái miệng đỏ lòm của bạch nghiêm.

Sau khi đưa tay ra hiệu công kích, Dương Vân cũng không hành động gì, hai con mắt bên trong ngân quang chớp chớp, hần dốc sức vận chuyển thức hải để phân tích và nắm bắt thời cơ tấn công.

Nhìn bề ngoài thì Dương Vân đang rất bình tĩnh nhưng trên thực tế trong lòng hần vô cùng căng thẳng. Lần trước ở trên biển gặp phải cá mập, đây chỉ là hung thú thông thường mà hần đã phải gặp rất nhiều nguy hiểm rồi, huống chi đối thủ lần này lại là yêu thú.

Vạn vật đều có linh hồn (1), dã thú thông thường chỉ cần ngưng kết nội đan là có thể đạt được linh trí ban đầu, có thể bước trên con đường tu luyện thành yêu.

Thân thể yêu thú mạnh mẽ hơn nhiều so với con người, hơn nữa chỉ cần thành yêu, phần lớn bọn chúng sẽ có một vài loại thiên phú thần thông pháp thuật, loại thần thông này mạnh hơn nhiều so với những pháp thuật mà con người phát ra dựa vào phù lục.

Chỉ cần bạch nghiêm nuốt nội đan vào người, có thể cả ba sẽ hoàn toàn không có đường sống.

Nhìn thấy nội đan sắp rơi vào miệng bạch nghiêm, hai mắt Dương Vân sáng rực lên.

Chính là lúc này! Hần hất tay phóng ra một đồng tiền nhỏ.

Thiếu nữ hồng y vừa mới phóng ra một đạo Nhận vũ phù thứ hai, vẫn như cũ bị thân thể bạch nghiêm ngăn cản, đang lúc nguy cấp thì thấy Dương Vân phóng ám khí, nàng tức giận hét lên: "Ám khí vô dụng! Mau dùng phù!"

Trước Tiên Thiên kỳ không cách nào khiến chân khí ly thể, vì vậy việc phóng ám khí trên thực tế là dựa vào lực cổ tay, đối với cao thủ thì lực sát thương rất nhỏ nên cao thủ trong chốn giang hồ không dùng ám khí làm vũ khí chiến đấu chính.

Ngay cả phù lục cũng chỉ có thể tạo ra vài vết thương cho bạch nghiêm, ám khí này phỏng chừng chẳng thể để lại vết xước nào trên người nó.

Quả nhiên bạch nghiêm không thèm để ý đến đồng tiền nhỏ không có chút linh khí nào này, ngay cả ý nghĩ ngăn cản cũng chẳng có. Hơn phân nửa tinh thần của nó đang tập trung vào việc thu hồi nội đan, phần còn lại thì đề phòng công kích từ phù lục.

Lúc này Dương Vân hít một hơi thật sâu rồi vận Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết, trong nháy mắt liền cảm thấy cổ tay tràn ngập sức mạnh, lập tức vung tay

phóng ra đồng tiền thứ hai.

Xé gió bay đi, đồng tiền thứ hai nhanh chóng bắt kịp đồng tiền nhất, ở trên không trung va vào nhau, đồng tiền đã cũ nên lập tức chia năm xẻ bảy.

Nơi mà hai đồng tiền va vào nhau đột nhiên xuất hiện một quang cầu màu đỏ, bên trong ẩn chứa hỏa linh khí có tính bạo tạc, thì ra Dương Vân đã lấy Hỏa cầu phù quần lên đồng tiền thứ nhất.

Hồng cầu lác lư rồi lơ lửng trên không trung, đúng lúc này nội đan của bạch nhiệm lướt qua bên cạnh nó, hồng cầu lập tức xác định mục tiêu này, nhanh chóng đâm vào nội đan.

Bạch nhiệm không kịp xoay sở, không ngờ lại há miệng nuốt cả nội đan lẫn hồng cầu.

"Àm!"

Tiếng nổ tung nặng nề truyền đến từ sâu bên trong yết hầu của bạch nhiệm, nó đau đến mức nhảy vọt lên không trung, há miệng phun ra một luồng lửa cháy bùng bùng và khói đặc.

Thiếu nữ hồng y và Mạnh Siêu đều bị biến hóa đột ngột này dọa đến ngây người.

Bạch nhiệm rơi thẳng xuống mặt đất, nó gãy dựa rồi bò về phía hang động.

Dương Vân phóng ra một đạo Huy quang phù lên người bạch nhiệm rồi quát: "Đuổi theo!", sau đó lập tức lao vào hang động.

Bạch nhiệm chui vào hang động trốn, Huy quang phù trên người nó không khác gì một cái đèn lồng, giúp đám Dương Vân xác định phương hướng.

Bên trong hang động có rất nhiều ngã rẽ, bạch nhiệm liên tục chạy trốn, dẫn mọi người đến một hang đá vô cùng rộng lớn.

Trên vách hang đá khảm đầy Dạ minh châu, chiếu sáng toàn bộ hang động. Trên trần còn khảm hơn mười khối thạch anh khổng lồ, mỗi khối to bằng cái mặt bàn, phía trên thạch anh dập dờn sóng, không ngờ nơi này lại nằm sâu dưới đáy biển.

Bạch nhiệm bò đến giữa hang đá, cuộn tròn cả người thành một khối, chẳng biết nó đụng phải cái gì, một màn hào quang hình tròn xuất hiện từ mặt đất rồi bao phủ toàn bộ cơ thể bạch nhiệm, mấy người thử nhưng không thể tiến vào bên trong màn hào quang.

Mạnh Siêu lấy tám Hỏa cầu phù ra, nhìn màn hào quang rồi nói: "Thử một chút không?"

"Đừng phí sức, loại phù lục cấp thấp của chúng ta dù có mấy trăm tám cũng không thể phá lớp màn này được."

"Vậy phải làm sao giờ?"

"Trước hết nhìn xung quanh xem sao đã."

Dường như bạch nhiệm bị thương rất nặng, nó nằm sõng soài trên mặt đất, thỉnh thoảng mới khẽ cựa quậy một chút, chỉ có điều hai con mắt đỏ tươi của nó vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người, khiến người ta cảm thấy đứng ngồi không yên.

"Ồ! Ở đây có một cái trận bàn!" Thiếu nữ hồng y kêu lên.

Dương Vân và Mạnh Siêu cùng đi đến gần, thấy thiếu nữ hồng y cầm trong tay một vật gì đó giống như ki bàn, phía trên khắc vô số đường nét, những chỗ mấy nét vẽ giao nhau còn đính tinh thạch lấp lánh.

"Ha ha ha, súc sinh cũng chỉ là súc sinh, không ngờ lại để trận bàn lung tung như vậy... đã vậy chỉ dùng cơ quan để điều khiển, không cần phải dùng chân nguyên, trời cũng giúp ta!" Dương Vân mừng rỡ.

Trận bàn rắc rối như sao đêm, thiếu nữ hồng y chỉ nhìn một lát đã thấy đầu choáng váng, chỉ hận thương ngày mình không dành thời gian nghiên cứu trận pháp. Có điều sư môn lấy kiếm tu làm chủ, đối với phương diện này cũng không am hiểu lắm.

Nghe thấy tiếng cười mừng rỡ của Dương Vân, nàng có chút khó chịu: "Vậy thì sao? Chẳng lẽ ngươi hiểu trận pháp này?"

"Đây chính là Tiểu tinh thiên toàn đầu trận pháp, có gì khó hiểu đâu? Đưa đây nào..." Hắn thò tay đoạt lấy trận bàn, mò mẫm mặt trên một chút.

"Này này... ngươi thật sự hiểu hay giả vờ vậy, làm bậy coi chừng chết người đấy!" Thiếu nữ hồng y thấy Dương Vân đẩy tới đẩy lui như đang gảy bàn tính, nhin không được la lên.

Một tiếng động vang lên, vòng bảo vệ bạch nhiệm đột nhiên biến mất, thiếu nữ hồng y và Mạnh Siêu mừng rỡ, đang muốn ra tay tấn công thì thấy trên trần hang đá xuất hiện sáu chùm sáng màu bạc, chúng hội tụ rồi chiếu vào chính giữa hang, vừa vịn chiếu lên người bạch nhiệm.

Giống như ăn được linh đan, bạch nhiệm đang thoi thóp do trọng thương khẽ run lên, nó ngóc đầu dậy, con mắt đỏ tươi trùng trùng nhìn đám người, cái lưỡi thò ra thụt vào liên tục.

"Hả! Xem chuyện tốt người vừa làm kia!" Triệu Giai giật mình hét lên.

Dương Vân đỏ mặt, tuy hẳn hiểu trận pháp này nhưng lại không có sách hướng dẫn, chỉ biết là nếu điều khiển như vậy sẽ phóng ra vật gì đó, vốn tưởng là pháp thuật công kích, ai ngờ đây lại là ngưng tụ nguyệt hoa linh khí?

"Không sao, không sao cả, người không nghe có sai thì sửa sao?" Dương Vân thoáng suy nghĩ, đơn giản là một... không... làm, hai là không dừng lại, hai tay gầy trên trận bàn liên tục, ngân quang đột nhiên rực sáng, nồng đậm đến mức giống như chất lỏng

Ngân quang không ngừng cuộn cuộn đổ vào cơ thể bạch nhiệm, bạch nhiệm tỏ ra vô cùng đau đớn, nội đan của nó đã bị thương rất nặng, điều dưỡng trong một lúc vốn đã bình phục lại một ít thể nhưng một lượng lớn linh khí đổ vào đã vượt quá khả năng tiếp nhận của nội đan, bất cứ lúc nào nó cũng có thể bị nổ tung.

Bạch nhiệm liên tục co giật, nội đan không bị khống chế liền theo một ngụm máu từ miệng phun ra, nội đan đỏ thắm vừa ra ngoài lập tức điên cuồng hấp thu linh khí, ngân quang cuộn cuộn đổ vào trong nội đan.

Trong nháy mắt, nội đan đã phình ra như quả dưa, bề ngoài bắt đầu xuất hiện chi chít các vết rạn như giun bò, đồng thời còn phát ra tiếng vù vù trầm đục.

"Sắp nổ rồi! Chạy mau!" Thiếu nữ hồng y đánh một chuông lên vai Mạnh Siêu khiến hắn lập tức bay lên rồi rơi vào thông đạo tiến vào đây, sau đó nàng đưa tay kéo lấy Dương Vân.

Dương Vân nhìn chằm chằm vào nội đan, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, hắn nhanh chóng gỡ cái vòng tay bằng hắc thạch xuống, đưa tay ném về phía nội đan.

Vòng tay hắc thạch như một con đĩa bám lên nội đan, nguyệt hoa cuộn cuộn tuôn ra từ nội đan, chỉ trong chớp mắt đã bị hắc thạch hút đi, nội đan teo nhỏ lại với tốc độ mà mắt thường có thể nhận thấy được.

"A..."

Ngay lúc đó Dương Vân hét lên thảm thiết, thì ra thiếu nữ hồng y vừa mới tóm lấy cổ áo hắn kéo về phía sau để chạy trốn, nàng thấy cảnh tượng nội đan khô quắt lại nên kinh ngạc mà buông tay ra khiến Dương Vân theo quán tính té xuống mặt đất.

Lúc này thiếu nữ hồng y mới nhận ra không ổn, trong lòng cảm thấy hơi áy náy, nhưng khi nghĩ đến điểm đáng hận của Dương Vân thì lại yên dạ yên lòng đứng một chỗ.

"Ta đi đổi pho với con đại xà kia." Nàng che miệng cười trộm rồi chạy đi.

Bạch nhiệm nằm sõng soài trên mặt đất không hề nhúc nhích, trên mép còn dính máu đen.

"Vẫn còn ngẩng đầu được à." Thiếu nữ hồng y đưa chân đá lên người bạch nhiệm vài cái, nói.

Có thể không ngẩng đầu sao? Đầu tiên là nuốt phải Hòa cầu phù, trong bụng bị thương nặng, sau đó nội đan lại tạo phản, từ đầu đến cuối toàn bị dày vò.

Hả? Nội đan đâu rồi?

Khi đứng lên Dương Vân mới phát hiện nội đan chỉ còn lại một lớp mỏng, giống như một quả bồ đào bị hút khô toàn bộ cơm nằm trên mặt đất.

Vòng tay hắc thạch lẳng lẳng nằm ở phía trên, dường như đen nhánh hơn trước, không khác gì trời đêm vắng sao.

Thu hồi vòng tay hắc thạch, đột nhiên Dương Vân cảm thấy ngẩn ngơ, khi hắn lắc đầu, cảm giác này lại biến mất. Chẳng lẽ là ảo giác?

Lúc này cột sáng bạc từ từ tắt dần, Dương Vân quan sát cột sáng sắp biến mất, sau đó lại cúi đầu nhìn vào nội đan trong tay, bỗng nhiên hắn nhận ra mình bị mất cái gì.

Hàng động này đã tích trữ nguyệt hoa không biết bao nhiêu năm rồi, hoàn toàn đủ để hắn tu luyện đến Dẫn Khí kỳ. Ngoài ra hắn còn có nội đan của yêu thú, đó là tài liệu chính để luyện chế Tăng Nguyên đan.

Thật là phí của trời! Những thứ tốt này không ngờ lại bị tăng hắc thạch đen thui không có gì bắt mắt trong tay mình hấp thu hết. Nếu có thể ăn được, lúc này Dương Vân chỉ hận không thể đem nó nuốt chửng.

Dương Vân mặt như đưa đám khoanh chân ngồi xuống bắt đầu tu luyện, nếu đã không ăn được miếng lớn thì chân muỗi dù nhỏ vẫn là thịt, dù sao thì vẫn có một ít nguyệt hoa chưa tiêu tán tràn ngập trong không khí, hình thành nên một lớp sương mù lơ lửng, cũng không nên lãng phí.

Cho dù chỉ là một lớp sương mù lơ lửng thì nồng độ nguyệt hoa cũng đã gấp trăm lần bình thường, vừa mới bắt đầu vận Nguyệt Hoa chân khí, lớp sương mù nguyệt hoa đã tụ lại một chỗ, vô số tia sáng mờ ảo đổ vào các khiếu huyệt trên người hắn.

Dưới sự gột tẩy của linh khí cuộn cuộn, mấy khiếu huyệt mà Nguyệt Hoa chân kinh tăng thứ ba chưa ngưng tụ thành công dường như không chịu nổi lập tức sụp đổ như vỡ đê, sau cùng chỉ còn mỗi Thính cung huyệt (2) là ngoan cố chống cự.

Nguyệt hoa không ngừng đổ vào Thính cung huyết, dần dần đạt đến cực hạn mà khiếu huyết có thể tiếp nhận được, ngay lúc Nguyệt Hoa chân khí trùng kích, hai tai Dương Vân khẽ nhúc nhích.

Tiếng âm âm như chuông kêu đột nhiên vang lên trong tai, trong nháy mắt Dương Vân đã mất đi thính giác. Nguyệt Hoa chân kinh tầng thứ ba đã hoàn toàn quán thông, chân khí xuôi theo các kinh mạch mới mở ào ạt chuyển động, cuối cùng tụ tập đến Thính cung huyết.

Một luồng khí lưu đồ vào trong tai truyền đến cảm giác mát lạnh vô cùng thoải mái giống như người ốm lâu ngày đột nhiên khỏi bệnh, thính giác sau khi được khôi phục dường như còn rõ hơn trước mấy chục lần, ngay cả tiếng gió, tiếng nước chảy ở sâu bên trong hang động cũng nghe thấy rõ ràng.

Thính phong - Không ngờ Nguyệt Hoa chân kinh tầng thứ ba lại luyện ra thần thông này.

Chú thích:

(1) - Thuyết vật linh hoặc thuyết duy linh (animism): là tư tưởng triết học thịnh hành vào thế kỉ 17, sau đó trở thành một trong những tín ngưỡng của tôn giáo. Thuyết vật linh cho rằng mọi vật trên đời đều có linh hồn hoặc tinh thần tự nhiên, có thể kiểm soát hoặc ảnh hưởng đến những hiện tượng tự nhiên khác. Người khởi xướng lý luận này cho rằng những hiện tượng tự nhiên và tinh thần có ảnh hưởng rất lớn đến hành vi xã hội của con người. Nói tóm lại, họ ủng hộ ý kiến "Một gốc cây, một tảng đá và con người đều giống nhau, có giá trị và quyền lợi giống nhau".

(2) - Huyết có ảnh hưởng đến thính lực (việc nghe - thính), vì vậy gọi là Thính Cung. Vị trí: khi há miệng, huyết ở chỗ lõm phía trước bình tai, sau lồi cầu xương hàm dưới.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Biến Số Lớn Nhất

Vào thời điểm nguyệt hoa trong không trung gần như tiêu tan hết, rốt cuộc thì Dương Vân cũng cảm thấy hải lòng đứng dậy, lần tu luyện vừa rồi đã giúp hắn tiết kiệm mấy tháng khổ công.

Lúc Dương Vân còn đang tu luyện thì thiếu nữ hồng y và Mạnh Siêu đã đi càn quét hang động một lần, kết quả là chỉ tìm thấy một vài cái hốc nhưng bên trong hoàn toàn trống trơn, không tìm thấy vật gì có ích.

"Xem ra đây là một hang động bỏ hoang, nếu không cũng sẽ không bị yêu thú chiếm giữ." Thiếu nữ hồng y nói.

Dương Vân chưa bỏ cuộc, đi tới đi lui trong hang đá vài lần, quả nhiên đều sạch trơn.

Đột nhiên hắn nhớ đến Dạ minh châu trên vách, vội vàng chạy đến, lấy một thanh chủy thủ ra nạy thử.

Thiếu nữ hồng y thấy thế liền hoảng sợ, ngoảnh đầu sang một bên nhưng không kịp tránh khỏi những âm thanh rần rắc đến chói tai.

"Khốn kiếp, không ngờ lại dùng cả Cổ hóa thuật!"

Tiếng hét chán nản của Dương Vân vang vọng trong hang động, hắn hậm hực quay người lại, khi nhìn thấy thiếu nữ hồng y, hai mắt đột nhiên sáng ngời.

"Này, ngươi là kiếm tu, có thần binh lợi khí nào có thể chém sắt như bùn không, lấy ra đây cho ta mượn dùng?"

Thiếu nữ hồng y theo bản năng che thắt lưng lại, "Không có! Không cho mượn! Ngươi mơ đi!"

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ cả nửa ngày, sau cùng Dương Vân đành bỏ cuộc, "Quên đi, ngươi dùng nhuyễn kiếm đúng không? Nếu vậy thì chưa chắc đã có thể đối phó với tảng đá này."

Thiếu nữ hồng y vừa thở phào nhẹ nhõm thì lửa giận lại đột nhiên bùng lên, "Ngươi là thứ gì vậy! Vì một ít châu báu tầm thường mà muốn mượn bảo kiếm mà bản cô nương vất vả lắm mới tu luyện được để khoét đá ư! Nếu kiếm bị sứt mẻ một chút, cho dù có cả ngàn viên trân châu cũng không đủ để bồi thường đâu. Ngươi tu hành kiểu gì vậy, so với gian thương còn tham lam hơn! Lúc nãy khi hắn mượn kiếm đáng ra ta nên cho hắn một bạt tai mới đúng."

Chẳng biết tại sao, hơi một tí là thiếu nữ hồng y lại bị Dương Vân chọc đến giận điên người, hết lần này tới lần khác lại không có cách nào phát tác, nàng cảm thấy bức bối mà cả đời mình phải chịu cũng không nhiều bằng đêm nay.

Mạnh Siêu nhặt trận bàn lên, hỏi: "Nói chung đây có phải là đồ tốt không?"

"Vật này cũng không tệ, đáng tiếc là rời khỏi nơi này sẽ không dùng được nữa." Dương Văn trả lời.

Mạnh Siêu đưa tay gõ gõ lên trận bàn, nó phát ra âm thanh phi kim phi mộc, "Chắc vật liệu của nó cũng đáng chút tiền chứ?"

"Thứ này người thường không biết, người tu hành nếu thấy chắc chắn sẽ tra hỏi nguồn gốc, có khi còn uy hiếp chúng ta phải dẫn đường đi tìm, huynh nghĩ nếu nhìn thấy hang động trống rỗng này, bọn họ có cho rằng chúng ta đã vơ vét sạch hay không?"

Mạnh Siêu nghe xong liền kinh hãi, vứt trận bàn loảng xoảng trên mặt đất, "Có lẽ không nên dính tới rắc rối."

Ba người tìm đường từ hang động bí mật này chui ra đến chân núi, thính lực của Dương Văn tăng lên nhiều, có thể nghe thấy tiếng la hét của nhị ca Dương Nhạc trong rừng cây.

Sau khi gặp Dương Nhạc, phát hiện sương mù trên mặt biển đã tan đi, ánh trăng soi sáng mặt biển yên bình, Trường Phúc Hào đã căng buồm lên, bộ dạng rất có thể sẽ bỏ rơi bọn họ mà lên đường.

Mấy thủy thủ vừa nhảy vừa hô, còn vẫy vẫy ngọn đuốc trong tay, liều mạng chèo thuyền ba lá quay về Trường Phúc Hào.

Dương Nhạc và đám thủy thủ chẳng những không phát hiện ra châu báu mà ngay cả mấy thùng nước cũng đánh mất.

Lúc bước lên sàn tàu, Dương Văn liền suy nghĩ một cách cẩn thận.

Trường Phúc Hào ban đầu sẽ không đến đây, trên hòn đảo này cũng chẳng có kho báu gì, chỉ có mỗi một con đại xà xấu số. Trên đường rời khỏi hang động, chính những bộ xương khắp nơi đã chỉ phương hướng cho bọn hắn, con bạch nhiệm chiếm giữ hòn đảo này không biết đã ăn thịt biết bao nhiêu người rồi. Nếu bọn hắn không đánh chết bạch nhiệm, chờ nó hấp thu xong nguyệt hoa thì Trường Phúc Hào khó tránh khỏi số kiếp vùi thân dưới đáy biển, còn người trên thuyền đều sẽ trở thành thức ăn trong miệng bạch nhiệm.

Bản thân mình chính là biến số lớn nhất, khi chuyện này xảy ra trong quá khứ thì mình không hề ở trên con thuyền này, Dương Nhạc và Trần Hồ cũng không, việc chiếc thuyền buồm mất kiểm soát bị ràng buộc với những người khác, thời gian tạo nên sự khác biệt, khiến cho Trường Phúc Hào lệch phương hướng rồi đi vào nơi hung địa mà đám thủy thủ nghe tiếng đã sợ vỡ mất này.

"Không, kho báu của ta!" Dương Văn nhìn mặt biển vắng vẻ, khóc không ra nước mắt.

Vốn đã có hung danh bên ngoài, thuyền trưởng và đám thủy thủ cũng không dám dừng lại ở Vụ đảo, vội vàng căng cánh buồm còn lại để khởi hành.

Thật ra sau khi bạch nhiệm bị giết thì Vụ đảo đã trở thành một nơi an toàn, chỉ có điều mấy người Dương Văn cũng chẳng buồn giải thích, cứ đi theo đám thủy thủ.

Chuyện bạch nhiệm cũng chỉ nói qua loa với Dương Nhạc và Trần Hồ, những thủy thủ khác chỉ cho rằng bọn họ bị lạc trong sương mù, mãi cho đến khi sương tan thì mới gặp được những người khác.

Có điều tai nạn lần này cũng giúp cho đám thủy thủ xác định phương hướng, sau khi đối chiếu với bản đồ, hơn nữa hướng gió hiện tại đang có lợi, thuyền trưởng quyết định quay trở về đại lục.

Gặp phải bạch nhiệm làm Dương Văn tiêu hao toàn bộ tinh nguyên dự trữ, khi trở về khoang thuyền hắn lập tức quét sạch số vảy cá còn lại.

Lại nói tiếp, mật và thịt bạch nhiệm đều là thứ tốt, chỉ tiếc là có độc, hiện giờ Dương Văn chưa có phúc hưởng, chỉ có thể vứt lại trên đảo.

Lần này tuy không giành được báu vật như mong muốn nhưng việc đột phá tầng thứ ba của Nguyệt Hoa chân kinh cũng là niềm vui không ngờ tới, càng làm cho Dương Văn cảm thấy bất ngờ chính là vòng tay hắc thạch, hắn nhớ lại cảm giác thất thần trong nháy mắt sau khi vòng tay hắc thạch hấp thu nội đan bạch nhiệm.

Đó tuyệt đối không phải là ảo giác hoặc ý nghĩ, rốt cuộc trong đó có điều gì huyền diệu? Dương Văn đưa tay vuốt nhẹ hắc thạch trên vòng tay, bắt đầu cảm nhận cảm giác hơi lạnh truyền đến từ các đầu ngón tay, sau đó chìm vào suy tư.

Đúng rồi! Tắm da cá voi nằm cùng một chỗ với hắc thạch có thể có điểm bất phạm không?

Hắn lấy tắm da cá voi ra, nghiền ngẫm những hoa văn trên mặt.

"Đây... đây là trận đồ điều khiển Tiểu tinh thiên toàn đầu trận trên Vụ đảo!" Dương Văn kinh ngạc thầm nghĩ, "Chẳng lẽ vòng tay hắc thạch và tắm da này cùng đến từ Vụ đảo hay sao?"

Tiểu tinh thiên toàn đầu trận có rất nhiều phương pháp bố trí, các điểm mấu chốt của trận thế cũng thiên biến vạn hóa, chỉ cần là bội số của chín là được, không có trận bàn để đối chiếu, tuyệt đối không thể tìm ra trận đồ điều khiển của nó.

Cái gọi là trận đồ điều khiển chính là bản ghi chép phương pháp khống chế trận bàn, nói cách khác, nếu toàn bộ trận thế là một thanh kiếm thì trận bàn chính là chuỗi kiếm, còn trận đồ điều khiển chính là bí tịch ghi chép lại kiếm chiêu.

Đầu óc xoay chuyển, Dương Văn xuất hiện bên trong Hoàn chân điện trong thức hải.

Ánh trắng huyền ảo chiếu sáng từng giá sách trong đại điện, ánh sáng bạc liên tục nhấp nháy, chỉ thoáng chốc trong không trung đã hiện ra một màn sáng, bên trên chỉ chút đồ văn, đó đều là những phương pháp điều khiển Tiểu tinh thiên toàn đầu trận.

Dương Văn đưa tay khẽ chạm, tấm màn sáng nhất thời phân tán ra thành bụi hoa lấp lánh, tin tức trên tấm màn trong nháy mắt đã nằm trong đầu hắn.

"Tổng cộng một ngàn sáu trăm ba mươi ba loại thuật điều khiển trận, không có loại nào được đặt tên trên tấm da, xem ra còn phải suy diễn một phen."

Hoàn Chân điện tuân theo tâm ý của Dương Văn, trên không trung biến ảo thành trận bàn Tiểu tinh thiên toàn đầu trận trên Vụ đảo, trong hư không, tám trăm mười tiết điểm sáng lấp lánh.

Những tiết điểm đó bắt đầu dựa theo hình vẽ trên tấm da mà tiến hành sắp xếp, trong nháy mắt khi trận pháp hoàn thành, Hoàn Chân điện đột nhiên rung lên dữ dội, Dương Văn lập tức bị hất tung lên.

Hoàn Chân điện và Kinh Luân đường đang lắc lư trong ráng chiều, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp xuống. Huyền nguyệt (mặt trăng biến ảo) trong hư không không ngừng lại thiếu mất phân nửa.

"Nguyệt thực? Sao có thể được!" Đây là thức hải của Dương Văn, huyền nguyệt trong không trung cũng chỉ là năng lượng do Nguyệt Hoa chân kinh cung cấp, được Dương Văn phóng theo mặt trăng mà biến ảo thành, sao lại có thể xuất hiện nguyệt thực được?

Nguyệt thực vẫn đang diễn ra, huyền nguyệt trong không trung càng ngày càng nhỏ lại, chỉ lát nữa sẽ bị bóng tối hoàn toàn che phủ, Hoàn Chân điện và Kinh Luân đường dao động càng lúc càng mạnh, đã bắt đầu có những viên gạch vỡ rơi xuống.

Phải ngăn cản nguyệt thực! Nếu không một khi huyền nguyệt biến mất, chỉ sợ không chỉ Hoàn Chân điện và Kinh Luân đường mà ngay cả thức hải cũng sẽ bị sụp đổ! Thức hải bị sụp đổ chính là việc đời này Dương Văn sẽ mất hi vọng Trúc Cơ.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Dương Văn càng tỏ ra bình tĩnh, hắn thử qua liên phát hiện không có cách nào tiến vào Hoàn Chân điện, nếu không thể nào ngừng trận pháp từ bên trong thì chỉ còn cách thoát ra ngoài đưa tâm thần trở lại bản thể.

Dương Văn gỡ vòng tay hắc thạch ra rồi ném vào một góc xa trong khoang thuyền, tâm thần lại đi vào thức hải.

Nguyệt thực vẫn còn xảy ra, huyền nguyệt chỉ còn lại một phần tư.

Lại quay lại bản thể, hắn vội vàng nhặt vòng tay hắc thạch lên, dùng chủy thủ cắt một đường trên cổ tay rồi trực tiếp đeo vòng tay lên miệng vết thương, máu tươi đỏ thẫm lập tức nhuộm toàn bộ hắc thạch.

Lúc này hắn lại tiến vào thức hải, mừng rỡ phát hiện đã có hiệu quả. Màn đêm trong hư không đã mất đầu tan đi, huyền nguyệt khôi phục được một chút, Hoàn Chân điện và Kinh Luân đường cũng ngừng lắc lư, mọi vật trở lại yên lặng.

Bây giờ Dương Văn mới thở dài nhẹ nhõm, vuốt vuốt mồ hôi trên trán rồi chậm rãi bước vào bên trong Hoàn Chân điện. Thật ra thân thể hiện tại của hắn là do tâm thần biến ảo mà thành, làm gì có mồ hôi? Chỉ có điều đó là thói quen sau khi kinh hải thôi.

Mọi thứ trong điện có vẻ đều như trước, những giá sách quý giá vẫn đứng san sát nhau như cũ. Dương Văn thở phào, đột nhiên chân hắn vấp phải cái gì đó, thiếu chút nữa té nhào.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Được Nhận Chủ

Đây... đây là cái gì?

Dương Văn giật mình tròn xoe mắt.

Dưới chân hắc là một con hắc cầu nhỏ, nó đang nằm sấp trên mặt đất ngủ khò khò, mỗi lần hô hấp, nhúm lông bạc trên đầu nó lại khẽ rung rung như một con bướm đang vỗ cánh.

Con hắc cầu hừ hừ hai tiếng như biểu thị sự bất mãn khi bị đá, sau đó nó trở người rồi tiếp tục ngủ say.

Dương Vân đỏ mặt hỏi hột, trong thức hải của mình sao lại xuất hiện thứ này được? Đột nhiên hắc nảy ra một ý nghĩ, Hoàn Chân điện lập tức theo ý hắc mà bắt đầu tìm kiếm.

Chốc lát sau, một quyển sách bay ra từ trên giá, trên bìa có mấy chữ triện "Thương Khung linh vật phổ", quyển sách bay đến trước mặt Dương Vân, tự động loạt xoạt lật ra một trang.

"Thiên Cầu thạch, có màu đen, kiên cố, rất khó bị phá hỏng, sinh ra từ thiên thạch ngoài địa cầu, có thể hấp thu nguyệt hoa, nghe nói có kì hiệu trấn thần đoạt tình."

Một câu vô cùng đơn giản, ngay cả hình ảnh cũng không có, dễ nhận thấy là chính tác giả cũng chưa gặp được vật thật.

Dương Vân nghiền ngẫm bốn chữ "Trần thần đoạt tình" mấy lần rồi lại liên tưởng đến trận pháp, hắc bỗng nhiên bừng tỉnh.

"Không ngờ chất liệu làm vòng tay hắc thạch lại là Thiên Cầu thạch, cái trận đồ điều khiển kia là phương pháp tâm luyện hiếm thấy, ta đánh bại đánh bại ai ngờ lại khảy động đến linh tính của Thiên Cầu thạch, sau đó còn huyết luyện biến nó thành bản mạng pháp bảo."

Thông thường, chỉ khi nào tu luyện đến Trúc Cơ kỳ, có được chân nguyên thì mới có thể tế luyện pháp bảo, nhưng có một vài pháp bảo loại tâm thần vô cùng hiếm gặp thì chỉ dùng thần thức để tế luyện, xem ra vòng tay hắc thạch đúng là loại này.

Thức hải của Dương Vân đã thông suốt, có đủ điều kiện cơ bản là tâm luyện, Thiên Cầu thạch lại là linh vật cực kỳ hiếm thấy, bản thân nó đã có linh trí nhất định, loại linh vật này thường được gọi là Chân Linh, dùng để phân biệt với những linh vật cấp thấp cũng có thể hấp thu linh khí.

Chỉ cần phù hợp với điều kiện của Chân Linh, ngay cả phạm nhân cũng có thể sử dụng, điều này gọi là được linh vật nhận chủ.

Chỉ có điều Dương Vân đâu ngờ lại làm cho nó nhận chủ, bản thân hắc tu luyện nguyệt hoa, lại có bản mạng pháp bảo có thể hấp thu nguyệt hoa, mà pháp bảo này lại còn hình thành khí linh tiến vào chiếm giữ thức hải, chuyện này là sao? Nếu không có gì thay đổi, sau khi tỉnh dậy, nếu con hắc cầu này cảm thấy đói bụng rồi tạo ra nguyệt thực thì hắc có muốn khóc cũng không kịp nữa.

Chỉ trách mình quá sơ suất, ai ngờ được thứ này lại là phương pháp tâm luyện, thức hải thôi diễn một chút lại biến thành thế này?

Dương Vân cúi người chọc chọc lên bụng con hắc cầu, "Này... chúng ta thương lượng một chút được không, mày có thể theo tao ra khỏi nơi này được không?"

Con hắc cầu ngáy khò khò, miệng còn chảy cả nước dãi.

"Này này, dậy dậy..."

Bất kể Dương Vân có lật qua lật lại, gãi bụng, kéo chân, túm đuôi như thế nào thì hắc cầu vẫn không tỉnh lại, cứ nằm soài trên mặt đất như một đồng bùn.

Dương Vân bất lực, thông thường, bản mạng pháp bảo là do người tu hành phân thần mà biến thành, chỉ cần mạo hiểm làm suy yếu tâm thần là có thể giải trừ. Có điều tình huống của hắc lại rất đặc biệt, hắc thạch là linh vật trời sinh địa dưỡng, đã có thể ngưng kết thành hình, quan hệ giữa hắc và nó giống như hai bên ký kết ước cộng sinh, chỉ cần một bên không đồng ý thì không thể giải trừ.

Vật lộn một lúc với con chó bất tỉnh, Dương Vân cũng cảm thấy mệt mỏi, hắc không có cách nào nên đành giận dữ túm cổ con chó lên, "Mày cứ bất tỉnh đi, mày cứ nằm đó phá nhà tao đi, hãy đợi đây."

Hắc rời khỏi Hoàn Chân điện, tâm theo ý nghĩ, trên mặt đất xuất hiện một đám mây ngũ sắc, hình thành nên một cái chuồng chó xiêu vẹo.

Dương Vân ném con chó vào trong, cũng chẳng thèm quan tâm đến việc lập một cái chuồng chó lẹp xẹp bên cạnh Hoàn Chân điện nguy nga là mất cân đối đến mức nào, hắc phui phui tay rồi rời khỏi thức hải.

Lúc trở lại bản thể thì Mạnh Siêu đang bước vào trong khoang thuyền, thấy trên cổ tay Dương Vân chảy máu đầm đìa, vội vàng hỏi.

"Sao lại bị thương?"

"Không sao đâu, không cần thận thôi." Dương Vân trả lời qua loa, gương mặt nhìn thiếu nữ hồng y vừa thò đầu ra nhìn ở cửa khoang thuyền sau khi nghe thấy tiếng la của Mạnh Siêu.

"Này, cái kia... có thể cho ta hai viên linh dược trị thương kia của ngươi không?"

Thiếu nữ hồng y nổi giận, "Ai là này này, ngươi không biết gọi à!"

"Ta gọi ngươi bằng cái gì? Ta chưa hề nghe ngươi nhắc đến tên mình, chẳng lẽ tên của ngươi rất khó nghe hả?"

"Tên của ngươi mới khó nghe! ~ Dương Vân ~ thật quê mùa."

"Vậy xin hỏi quý danh của cô nương?"

"Ta tên là Triệu Giai, đừng có suốt ngày cứ này nọ." Thiếu nữ hồng y vừa nói xong liền hối hận, sao mình lại cho tên vô lại này biết tên?

Lời đã nói ra cũng không thu lại được, nàng hất tay ném hai viên đan hoàn tới, trong lòng có chút đắc chí, "Hừ, ngươi cũng biết đây là linh đan đấy." Thầm nghĩ đợi khi Dương Vân cảm tạ liền nói với hắn như thế này: "Loại đan được cấp thấp này mà ngươi cũng gọi là bảo vật? Không có kiến thức."

Dương Vân đưa tay chụp lấy, miệng lầm bầm, "Cũng chẳng hơn tên ta chút nào, ta nghĩ không bằng gọi ngươi là Tiểu Hồng đi... Viên thuốc này vừa đen vừa cũ mèm, chẳng biết có hữu dụng hay không nữa, haiz, cổ nuốt vậy."

Vật vừa tới tay, linh đan liền biến thành thuốc.

Thiếu nữ Triệu Giai giận đến mức phùng mang trợn má, cuối cùng cũng nhận ra càng tranh cãi với Dương Vân về việc tên có dễ nghe hay không, thuốc có cao cấp hay không chỉ càng thêm mất mặt, vội vàng xoay người giận dỗi chạy đi.

Lúc này Dương Vân mới mừng rỡ: "Đồ tốt, có mặt có phần, mỗi người một viên." Hắn đưa một viên linh đan cho Mạnh Siêu rồi nhét viên còn lại vào ngực.

"Đệ không ăn sao?" Mạnh Siêu hỏi.

"Vết thương nhỏ, dùng chỉ tổ lãng phí."

Mạnh Siêu lại nhớ đến việc vết thương của Trần Hổ gần như khỏi hẳn chỉ trong một đêm ngắn ngủi, bèn hỏi: "Đây là tiên đan à?"

"Cũng không phải là tiên đan, chỉ là Tục Mệnh đan cấp thấp nhất thôi, nhưng khi trị ngoại thương có hiệu quả không tệ, trừ khi bị chém đầu, còn không cơ bản đều có thể giữ lại tính mạng."

Mạnh Siêu nghe xong liền cẩn thận cất Tục Mệnh đan đi.

Ban nãy khi Triệu Giai giận dữ rồi đi, Dương Vân cảm thấy tò mò nên lặng lẽ vận Nguyệt Hoa chân khí lên tai để nghe lén.

Âm thanh bộp bộp truyền đến tai, dường như Triệu Giai đang đá lên mạn thuyền.

"Tên thói tha, đồ vô lại! Lần sau có đem Tục Mệnh đan cho chó ăn cũng không cho ngươi! Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét!" Một lát sau, tiếng chân đá lên gỗ ngừng lại, lại nghe thấy Triệu Giai tiếp tục lầm bầm lầu bàu, "Chẳng nào thuyền cập bờ sẽ thanh toán nợ nần một lần với ngươi, có nên lên theo sau đập hắn một gậy bất tỉnh không nhỉ? Hi hi, đoạt lại tất cả phù lục, đan dược của mình rồi vứt tên vô lại này xuống cống, đúng rồi, hi hi, cứ làm như vậy."

Vừa nghe xong, Dương Vân rét run cả người, hạ quyết tâm khi nào lên bờ sẽ tìm cơ hội trốn đi.

Đang chuẩn bị thu hồi Nguyệt Hoa chân khí thì Dương Vân đột nhiên nghe thấy âm thanh kêu cứu trên mặt biển truyền đến.

Hắn kéo Mạnh Siêu lên sàn tàu, dò theo hướng phát ra âm thanh, giữa những con sóng phía xa thấp thoáng một bóng người đang cố bơi về phía Trường Phúc Hào.

"Dừng thuyền! Có người rơi xuống biển!" Dương Vân và Mạnh Siêu vội vàng hét lên.

Đám thủy thủ nghe thấy tiếng kêu liền dừng thuyền lại, lúc này mới thấy một bóng người đang cố bơi trên biển, vội vàng ném một đoạn dây thừng xuống kéo người đó lên sàn tàu.

Người này khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, mặc một bộ đồ da cá mập, lộ ra ngoài làn da màu đồng cổ, xem ra là người kiếm sống trên biển đã nhiều năm.

"Thuyền trưởng... học học... đâu rồi?" Người thanh niên này vừa thờ dốc vừa vội vã hỏi.

Thuyền trưởng đi đến, "Cậu là ai? Sao lại rơi xuống biển?"

Người thanh niên quỳ xuống ồm ồm một tiếng, nức nở: "Xin ngài cứu giúp già trẻ trai gái trên đảo chúng tôi, tôi xin khấu đầu tạ ơn..."

Hắn dập đầu bộp bộp lên sàn tàu, chỉ một lúc sau trên trán đã sưng tấy lên.

"Đứng lên đứng lên, nói cho rõ ràng đã." Thuyền trưởng nhú mày nói.

"Vâng, tôi tên là Liên Bình Nguyên, là ngư dân trên Hà đảo ở gần đây, một năm trước có một đám hải khấu đi lên đảo chúng tôi, bắt lấy gia quyến của chúng tôi, còn buộc chúng tôi phải vớt thuyền chìm gần Vụ đảo để tìm kho báu. Đám hải khấu này lòng dạ độc ác, mấy ngày trước tôi nghe trộm được

bọn chúng nói chuyện, bọn chúng cảm thấy đã vớt được kha khá tiền bạc châu báu, không lâu sau sẽ giết toàn bộ người trên đảo để diệt khẩu, sau đó mang theo tiền của rồi đi, cầu xin ngài cứu chúng tôi với..."

"Hải khẩu?" Thuyền trưởng hoảng sợ, bọn họ đi thuyền ngoại trừ gió bão, thứ sợ nhất chính là hải khẩu, thường ngày trốn còn không kịp, nào dám tới tận cửa trừu chọc bọn chúng? Tuy rằng những thủy thủ trên tàu ít nhiều gì cũng biết một chút võ thuật, nhưng sao có thể là đối thủ của đám hải khẩu giết người như rạ?

Thuyền trưởng vội vàng lắc đầu như trống bỏi: "Chúng ta chỉ là kẻ chạy thuyền bình thường, sao có thể đối phó với hải khẩu được. Thế này đi, người theo thuyền chúng ta đi đến Phụng Minh phủ rồi xin quan phủ phái binh đến tiêu diệt bọn chúng."

"Không được đâu, bọn hải khẩu đã nghi ngờ rồi, nếu sáng mai tôi không quay về rất có thể bọn chúng sẽ hạ độc thủ." Liên Bình Nguyên gấp đến mức toát mồ hôi, mồ hôi hòa vào nước biển trên người nhỏ từng giọt lên sàn tàu. "Đúng rồi, năm rồi chúng tôi đã vớt được không ít tiền của cho đám hải khẩu, chỉ cần tiêu diệt được bọn chúng, những của cải đó sẽ thuộc về ngài."

Thuyền trưởng sáng cả hai mắt, liền hỏi: "Trên đảo có bao nhiêu tên hải khẩu?"

"Ba mươi hai tên, trên đảo vẫn còn hơn hai mươi thanh niên trai tráng, chỉ cần có đao, bọn họ sẽ sẵn sàng liều mạng với bọn hải khẩu."

Thuyền trưởng tính toán một chút, thủy thủ trên thuyền cũng chỉ có hơn hai mươi, dù có thêm hai mươi người trên Hà đảo nữa cũng chưa phải là đối thủ của hải khẩu, huống chi bọn họ vốn chỉ đi hành trình ngắn, nếu không gặp phải bão thì tối hôm sau là có thể đến Phụng Minh phủ, mà tuyến đường này cũng rất an toàn. Trong khi đó trên thuyền chỉ có hơn mười thanh đao, ngay cả trang bị cho thủy thủ cũng không đủ, nghĩ đến đây thuyền trưởng lập tức dập tắt ý nghĩ tham lam của mình, tiền tài dù tốt nhưng có mạng mới được hưởng.

"Chúng ta chỉ có hai mươi mấy người, hơn mười thanh đao, đi cứu người hay dâng mồi vào miệng hải khẩu? Không được không được!"

Dương Bình Nguyên quỳ xuống lần nữa tha thiết cầu xin, thuyền trưởng đành quay người phớt lờ, phân phó thủy thủ cho thuyền chạy.

"Ngay cả đại bạch xà trên Vụ đảo mà các người còn có thể đối phó, sao lại không thể diệt trừ mấy tên hải khẩu? Xin hãy mở lòng từ bi." Liên Bình Nguyên kêu gào.

"Đại bạch xà nào? Chưa nhìn thấy bao giờ."

Đám thủy thủ cũng lắc đầu, chỉ có đám Dương Vân là đưa mắt nhìn nhau.

Liên Bình Nguyên cắn răng, "Thôi thôi thôi, các người thấy chết mà không cứu, tôi có ở lại cũng vô ích." Vừa dứt lời hắn liền xoay người định nhảy xuống biển.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Trừ Cướp

"Đợi chút..." Triệu Giai vội vàng nói.

Liên Bình Nguyên quay đầu lại nhìn Triệu Giai, bị vẻ đẹp trên khuôn mặt của nàng thu hút, nhất thời nói không nên lời.

"Cho thuyền xuất phát, chúng ta đến Hà đảo." Triệu Giai dùng giọng điệu sai bảo kẻ dưới ra lệnh cho thuyền trưởng.

"Này cô nương, hải khẩu không phải là chuyện đùa, cô..." Thuyền trưởng vừa nói được nửa câu, một đạo hồng quang như một tấm lụa lướt qua khuôn mặt của hắn một vòng, khi mọi người còn chưa kịp nhìn rõ thì hồng quang đã biến mất.

Thuyền trưởng cảm thấy mát lạnh, hắn đưa tay lên sờ thì thấy mặt mình nhẵn bóng, chàm râu mà hắn để suốt mười năm trời đã biến mất, lúc này chòm râu nâu đen mới là tả rơi xuống.

"Cho thuyền xuất phát." Triệu Giai lặp lại.

Thuyền trưởng cũng có chút ít công phu, dù không phải là cao thủ nhưng hắn đã từng vào nam ra bắc nhiều năm, đương nhiên cũng có hiểu biết. Vừa thấy Triệu Giai lộ bản lĩnh công phu, hắn hiểu mình đã gặp được cao nhân, chỉ có điều Triệu Giai vừa xinh đẹp mà lại còn quá trẻ, hắn thầm nghĩ dù công phu của tiểu cô nương yếu diệu này không tệ nhưng nếu gặp phải bọn hải khẩu hung ác thì chẳng biết còn có thể phát huy được mấy phần, vì vậy

trong lòng không khỏi lưỡng lự.

Dương Vân đứng ngoài quan sát cả nửa ngày, từ đầu đã mừng như mở cờ trong bụng. Việc này chẳng khác nào "Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn" - Sơn cùng thủy tận ngờ hết lối, liễu rủ hoa cười lại gặp làng (câu thơ của Lục Du).

Vốn nghĩ rằng chuyện phát tài đã không còn hy vọng gì nữa, ai ngờ bám sát lấy mà đưa lên thuyền.

E rằng chính bản thân hắn đã bị tin đồn ở kiếp trước đánh lừa, có lẽ việc người trên Trường Phúc Hào phát tài hoàn toàn không đến từ hoang đảo không người, mà việc đó xảy ra là do đoạt được từ tay hải khấu trên Hà đảo.

Nếu không có biến số là hắn, có khi Trường Phúc Hào đã trôi dạt đến Hà đảo mà không phải tới gần Vụ đảo, có tiểu cao thủ Luyện Khí kỳ đỉnh phong Triệu Giai trên thuyền, trừng trị bọn hải khấu đương nhiên là chuyện nhỏ.

Dương Vân nhìn thuyền trưởng đang lưỡng lự, thầm nghĩ phải nhén thêm một mối lửa mới được, vì thế hắn lặng lẽ thúc Mạnh Siêu một cái.

Mạnh Siêu hiểu ý tiến lên trước vài bước, cao giọng nói: "Đã biết có hải khấu gây hại đến người dân trên đảo, sao chúng ta có thể bàng quan được chứ? Triệu cô nương có bản lĩnh cao minh, Mạnh mô tuy bắt tài nhưng cũng từng luyện qua một chút công phu, cứu người không cam lòng làm kẻ đứng sau, nguyện theo mọi người giải thoát người dân trên đảo khỏi nguy hiểm." Vừa dứt lời hắn liền hét lên một tiếng, dùng hồ trao bẻ gãy một tấm gỗ lớn từ trên mạn thuyền.

Tuy Mạnh Siêu là học sinh nhưng lại rất cao to lực lưỡng, lưng hùm vai gấu, và lại hắn còn để râu, nhìn qua thì có sức thuyết phục hơn hẳn Triệu Giai.

Thuyền trưởng vừa mừng vừa sợ, không ngờ được trong số hành khách trên thuyền lại có tới hai cao thủ, phần thắng khi đối phó với hải khấu cũng tăng lên nhiều. Hắn lại nhớ tới của cải mà Liên Bình Nguyên đã nhắc đến, trong lòng lập tức tràn đầy nhiệt huyết, vội vàng phân phó thủy thủ lái thuyền.

Thấy tàu quay đầu lại, Liên Bình Nguyên vui đến mức ngỡ như mình đang nằm mơ giữa ban ngày, chỉ biết liên tục tỏ lời cảm ơn đến hai người Triệu, Mạnh.

Trên đường tiến về phía Hà đảo, Liên Bình Nguyên lại kể thêm một vài tình hình với hai người.

Ban đầu trên Hà đảo có năm sáu mươi thanh niên trai tráng, chỉ có điều không bị hải khấu giết chết vì phản kháng thì cũng chết bởi bạch nhiễm lúc đi vớt tài vật, hiện giờ chỉ còn có hơn hai mươi người. Liên Bình Nguyên bọn họ cũng tìm ra được một ít bí quyết, đó là đi vớt trong khoảng thời gian từ khi sương mù bắt đầu đến lúc nửa đêm thì tương đối an toàn, Dương Vân cũng biết nguyên nhân của việc này là do lúc đó bạch nhiễm đang tu luyện, còn những lúc khác thì vô cùng nguy hiểm.

Các ngư dân trên Hà đảo đều lợi dụng khoảng thời gian lúc hoàng hôn để chèo thuyền nan ra biển, họ buộc thuyền trên dây đá ngầm, sau khi sương mù xuất hiện thì lặn xuống nước vớt, đến nửa đêm, bất kể thu hoạch được như thế nào cũng phải trở về. Sau một năm đi vớt, tài vật càng ngày càng ít nên bọn hải khấu đã lộ ra sát ý. Vì mạng sống nên các ngư dân không thể không phân tán ra, ai cũng chỉ hi vọng tìm được thêm vài vật để sống cho qua ngày.

Trong một lần tình cờ Liên Bình Nguyên phát hiện ra Trường Phúc Hào, hắn không dám tiến đến quá gần, thầm nghĩ lúc nửa đêm sau khi bạch nhiễm xuất hiện, con thuyền này nhất định khó tránh khỏi một kiếp, hắn chỉ hy vọng có thể ghi nhớ vị trí để hôm sau đến đó vớt được vài vật sót lại.

Không ngờ đến khi sương mù bắt đầu tan, hắn lại chứng kiến cảnh đám Dương Vân nghênh ngang cầm đuốc từ trên đảo trở về, hắn ý thức được rất có thể bạch nhiễm đã bị những người này giết chết, trong lòng tràn ngập hy vọng nên không kịp quay về thuyền nan, vội vàng bơi đến cầu cứu.

Dương Vân lên nói chuyện với Liên Bình Nguyên, bảo hắn không nên nhắc đến chuyện bạch nhiễm trước mặt đám thủy thủ. Liên Bình Nguyên hơi ngạc nhiên nhưng thấy Dương Vân và Mạnh Siêu rất quen thuộc với nhau nên liền đồng ý.

Hà đảo nằm ở phía tây bắc Vụ đảo, tuy chỉ còn lại một cánh buồm nhưng Trường Phúc Hào cũng chỉ mấy nửa canh giờ để đến được đó, lúc này trời vẫn tối như mực, cũng là lúc bọn hải khấu ngủ say nhất.

Theo sự chỉ dẫn của Liên Bình Nguyên, Trường Phúc Hào thả neo tại một vùng nước là góc chết trong tầm mắt tuần tra của hải khấu, dưới sự yểm trợ của màn đêm, hai con thuyền ba lá lặng lẽ tiến về phía Hà đảo.

Với sự tồn tại của Vụ đảo ở bên cạnh, cộng thêm cũng chẳng có tuyến đường biển nào đi qua Hà đảo nên tuy hải khấu chiếm giữ Hà đảo đã hơn một năm nhưng trước giờ vẫn bình an vô sự. Hải khấu cũng chỉ làm bộ làm tịch đi tuần tra, hai tên tụ lại một chỗ uống rượu đánh bài, làm sao có thể nghĩ đến việc có người đang len lút lên đảo?

Không đợi thuyền ba lá cập bờ, Triệu Giai đã dẫn theo Liên Bình Nguyên nhảy xuống bờ cát, hai tên hải khấu tuần tra nghe thấy tiếng động nên thò đầu ra kiểm tra, chúng chỉ kịp nhìn thấy một bóng đỏ lóe lên thì cả người đã mất đi tri giác, ngã gục trên mặt đất.

Sau khi hỏi được bọn hải khấu tập trung ở gian phòng nào, Triệu Giai liền buông Liên Bình Nguyên ra, một cước đá văng cửa phòng.

Đám hải khấu như tổ kiến bị đổ nước sôi, quần áo chưa kịp mặc đã chen chúc lao ra.

Lúc này người trên Trường Phúc Hào khó khăn lắm mới đuổi kịp, thuyền trưởng gấp đến độ liên tục giậm chân, trong lòng oán trách Triệu Giai đánh rắn động cỏ.

Ai ngờ chỉ ngay sau đó, thuyền trưởng và đám thủy thủ tất cả đều giật mình tròn hai mắt. Trước mắt bọn họ, thân ảnh thoăn thoắt của Triệu Giai như đang dao qua giữa đám hải khấu, kiếm ánh tung hoành ngang dọc, những tiếng kêu thảm thiết, tiếng binh khí rơi xuống và âm thanh cơ thể ngã xuống đất đan xen hòa quyện vào nhau. Không quá vài phút, trên sân đã không còn một tên hải khấu nào có thể đứng vững, tất cả bọn chúng đều nằm trên mặt đất kêu gào đau đớn.

Triệu Giai xinh đẹp đứng ở một bên, tay áo phấp phới theo gió, hai tay nàng trông tròn, chẳng biết đã giắt nhuyễn kiếm vào thắt lưng từ lúc nào.

Thuyền trưởng và đám thủy thủ ngơ ngác nhìn nhau rồi lại cúi đầu nhìn thanh đao trong tay, ngẫm lại bộ dạng dè dặt như lâm đại địch vừa rồi của mình té ra chỉ là thù hoa cho gắm.

Dương Vân và Mạnh Siêu nhân nhả theo sau, hai người bọn họ đã sớm biết đến đây chỉ thêm chút gia vị, khi chứng kiến cảnh thuyền trưởng kinh ngạc đến mức tròng mắt thiếu chút nữa rơi ra, Dương Vân cười thâm trong bụng: "Tốt xấu gì đã nhả đầu cũng là kiếm tu, tuy chưa tu luyện đến Dẫn Khí kỳ nhưng đặt trong chốn vô lâm cũng là nhất lưu cao thủ, tùy tiện gia nhập vào một bang phái cũng sẽ khiến người ta cung phụng như tổ tông, trùng trị mấy tên hải khấu này quả thật chẳng khác gì đi bắt nạt người khác. Ô, ta nghĩ nàng muốn ra tay đánh người là để trút cơn giận, mấy tên đáng thương này thật xui xẻo."

Triệu Giai tinh mắt thấy Dương Vân ở bên cạnh bĩu môi lắc đầu, lửa giận không biết từ đâu lập tức xuất hiện, một chút tâm tình thoải mái sau khi trùng trị hải khấu đều tan biến.

Liên Bình Nguyên kích động đến mức run lấy bầy, hấn gần như không thể tin được tảng đá đè trên đầu suốt một năm nay lại biến mất một cách nhẹ nhàng như vậy.

Người dân làng chài run rẩy bước ra ngoài, lập tức chứng kiến cảnh tượng trước mắt.

"Nguyên tử (1), là người à?" Một người tinh mắt nhìn thấy Liên Bình Nguyên, vội vàng hỏi.

"Là ta, mọi người mau đến cảm tạ ân cứu mạng của vị nữ hiệp này đi." Giọng Liên Bình Nguyên vẫn còn run vì kích động.

"Mặt sẹo không ở đây, hấn đi đến nhà của Hải Châu rồi!" Một ngư dân lên tiếng.

Về mặt Liên Bình Nguyên trở nên tái mét, hấn vớ lấy một thanh đao thép trên mặt đất rồi chạy vào trong làng. Hấn vừa chạy được vài bước thì đột nhiên dừng lại, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm về phía trước.

Một tên hải khấu bắt một cô gái trẻ làm con tin từ trong thôn đi ra, trên mặt hấn có một vết sẹo thật dài, về mặt hung ác tàn nhẫn, thanh chủy thủ trong tay kẻ sát trên cổ cô gái trẻ, xước qua tạo thành một vết máu.

"Tất cả không được nhúc nhích!" Hải khấu mặt sẹo hét lên, "Nếu không ta sẽ giết nàng!"

Tất cả mọi người đều sùng sốt, Triệu Giai lấy một tấm phủ từ trong lòng ra rồi ném về phía mặt sẹo.

Không ngờ mặt sẹo có vẻ như đang nhìn chằm chằm Liên Bình Nguyên ở phía đối diện nhưng trên thực tế, ánh mắt hấn vẫn lén quan sát hành động của Triệu Giai.

Nhìn thấy Triệu Giai ra tay, mặt sẹo nổi cơn hung ác, hấn nắm chặt chủy thủ vạch về phía cổ của cô gái trẻ.

Triệu Giai lập tức biến sắc, có điều nàng đã không kịp ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

Chẳng biết một đồng tiền từ đâu bay đến nhẹ nhàng đánh trúng khuỷu tay đang cầm đao của mặt sẹo, sau đó đồng tiền rơi xuống mặt đất làm một ít bụi đất bốc lên, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào thanh chủy thủ thế nhưng không một ai chú ý đến việc cánh tay còn lại của mặt sẹo đã cứng đờ. Ngay lập tức, một tấm Định thân phủ bay đến, toàn thân hấn trở nên cứng ngắc, không thể nhúc nhích chút nào.

Cô gái trẻ lạnh lợi cúi người xuống thoát ra khỏi cánh tay của mặt sẹo. Liên Bình Nguyên thấy có cơ hội liền vội vàng chạy đến, đao thứ nhất chém rớt cánh tay cầm chủy thủ của mặt sẹo, sau đó đao thứ hai liền chém bay đầu hấn.

Đầu mặt sẹo rơi xuống đất, máu bắn tung tóe lên cao.

Triệu Giai cau mày tránh đi, các ngư dân như bị kích thích hung tính liền hét lên, mười mấy tên hải khấu ngày thường làm nhiều việc ác nhất lập tức bị đoàn người đánh chết tại chỗ.

Các ngư dân đánh mỏi tay rồi mới có người nghĩ đến việc nhặt những thanh đao trên mặt đất, muốn chém chết toàn bộ đám hải khấu còn lại.

"Đủ rồi." Triệu Giai giận dữ hét lên.

Cả đám ngư dân lập tức dừng tay, trong màn chế ngự mặt sẹo vừa rồi, mục tiêu của đồng tiền kia quá nhỏ, hơn nữa lúc đánh trúng mục tiêu cũng không có tiếng động gì, ngoại trừ tên mặt sẹo đã thăng thiên thì chẳng ai biết. Thế nhưng khi tấm Định thân phủ kia của Triệu Giai đánh trúng, một luồng sáng lập tức tỏa ra rồi cả người mặt sẹo cứng đờ, việc này đã vượt quá lý giải của người bình thường, cũng vượt qua phạm trù võ công, trong mắt bọn họ, Triệu Giai không còn là nữ hiệp mà đã trở thành tiên nữ rồi.

Tiền nữ có căn dặn, các ngư dân không dám không tuân theo, vài người đi tìm dây thừng trôi bộn hải khẩu thành một xâu, trong lúc đó không tránh khỏi có người lên lút đánh một quyền, đá một cước cho hả giận.

Chú thích:

(1) - Từ:

+ Con; con cái (thời xưa chỉ con trai và con gái, nay chỉ con trai)

+ Từ (thời xưa chỉ những người đàn ông có học thức, đồng thời là mỹ từ để gọi đàn ông)

+ Anh; mày; ngươi (đại từ nhân xưng ngôi thứ hai số ít)

Có lẽ tác giả dùng cách gọi thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Phân Chia Của Cải

Toàn bộ sự việc hải khẩu đã kết thúc, Mạnh Siêu ra tay phé bỏ võ công của tất cả bọn chúng, xem ra nửa đời sau của bọn chúng phải ở trên đảo làm những công việc nặng nhọc rồi.

Kẻ cầm đầu đã bị chém, các ngư dân trên Hà đảo cũng đã có thể tĩnh tâm đối mặt với hiện thực, hơn một trăm người già yếu, phụ nữ và trẻ em mà chỉ còn lại hơn hai mươi thanh niên cường tráng ở trên đảo, việc có thể có một đám cu li hải khẩu cũng không tệ.

Áp giải hải khẩu đến quan phủ là có thể lĩnh tiền thưởng, thế nhưng của cải mà bọn chúng cướp bóc được nhất định sẽ bị tham quan ăn bớt một phần, cho nên thuyền trưởng thức thời đồng ý với cách giải quyết hải khẩu này.

Liên Bình Nguyên rất có năng lực, không đợi đám người thuyền trưởng mở miệng đã thu xếp người chuyển tất cả của cải từ trong hang ổ của bọn hải khẩu ra. Những thứ này đều là do bọn họ mạo hiểm tính mạng vớt được từ những con thuyền đắm gần Vụ đảo. Vật được bọn hải khẩu giữ lại đều là một ít của cải quý giá, ngoại trừ vàng bạc châu báu còn có một vài hàng hóa quý giá không thấm nước.

Thuyền trưởng và đám thủy thủ mắt sáng trưng, hô hấp nặng nề, bọn họ đều là những người cực khổ sống bám biển, làm việc suốt đời cũng chưa chắc có thể tích góp được nhiều của cải như vậy, không chỉ riêng bọn họ, ngay cả Dương Vân và Mạnh Siêu đều trông có vẻ rất động tâm.

Việc tiêu diệt toàn bộ hải khẩu gần như là sức của một mình Triệu Giai, nàng chưa mở miệng thì cũng chẳng ai dám biển thủ. Thuyền trưởng kéo Liên Bình Nguyên ra một chỗ, lấp bấp hời ý của nàng.

"Ta không cần, những người dân trên đảo giữ lại một nửa, còn lại một nửa chia đều cho những người trên thuyền." Triệu Giai sót ruột khoát khoát tay.

Liên Bình Nguyên vội vàng từ chối, cùng bác lái đò làm ra vẻ tính toán vài lần, cuối cùng quyết định dân đảo giữ lại ba thành, mọi người trên Trường Phúc Hào được bảy thành còn lại.

Trong lòng thuyền trưởng biết rõ thêm hai thành là phí bịt miệng, sau khi chia xong tiền và trở lại trên bờ, phần lớn những thủy thủ này sẽ nghỉ việc đường ai nấy đi, không sợ có người nhớ rằng đây là tiền bất chính, chỉ có điều người dân trên Hà đảo vẫn phải ở lại đây, tin tức bọn họ có tiền trong tay khi truyền đi sẽ không tránh khỏi việc dẫn tai họa đến cửa.

Mọi người trên Trường Phúc Hào và dân đảo cùng bàn bạc với nhau, quyết định đối với người ngoài sẽ nói rằng số tiền kia là tìm được trên một hoang đảo không người, sau đó tất cả đều vui vẻ chuẩn bị chia tiền.

Đến khi bắt đầu phân chia mới phát hiện muốn chia cho công bằng cũng không phải dễ, vàng bạc và tiền đều dễ bàn, thế nhưng những châu báu, ngọc bích và hàng hóa kia thì không ai có thể đánh giá chính xác giá trị.

Lúc này Dương Vân nảy ra một biện pháp, hẩn lựa ra những đồ vật không có cách nào để đánh giá, phân biệt mỗi vật bằng một tấm thẻ bài phía trước, sau đó bắt đầu đấu giá từng món.

Mỗi đồ vật đều có giá từ một ngàn lượng bạc, nếu không có người chấp nhận giá đó thì mỗi lượt giảm một trăm lượng, sau cùng, đến lúc hạ xuống một

trăm lượng thì cứ hạ giá mười lượng một lần, cho đến khi có người đồng ý tiếp nhận mới thôi.

Đồ vật đầu tiên là một cái chén bát bảo lưu ly có màu xanh thẫm như hồ nước, trên chén được khảm minh châu bảo thạch đủ mọi màu sắc, có vài người mê tít mắt vật này, cuối cùng khi hạ giá xuống bốn trăm lượng thì bị thuyền trưởng đoạt được, vài người khác bóp cổ tay thở dài, hối hận vì mình không đủ quyết đoán.

Dương Vân đặt chén bát bảo lưu ly sang một bên, ghi lại số hiệu của thuyền trưởng lên trên, chờ sau khi đấu giá kết thúc sẽ nhận.

Đã có tiền lệ, những vật đấu giá còn lại dần trở nên sôi nổi, loại đấu giá này rất cần nhân lực, đương nhiên nếu nhân lực không giỏi cũng có thể đánh cược để thử vận khí của mình.

Hơn mười đồ vật tiếp sau đều được ra giá tương đối cao, trong đó có một thủy thủ giành được ba thứ, Dương Vân không thể không nhắc nhở hắn, nếu như cuối cùng tính được giá trị vượt qua phần của hắn, vậy thì phải thêm tiền bên ngoài để bù vào, nếu như trên người không có tiền, cũng không mượn được thì phải bỏ lại một phần đồ vật để đấu giá một lần nữa.

Càng ngày càng có nhiều đồ vật được đưa lên đấu giá, những thứ còn lại đều ít được chú ý, thêm nữa rất nhiều người trước đó tranh giành làm tiêu hao không ít phần của mình, lúc này đành cố ý tiết kiệm tiền hiện có để mang về nhà, bởi vậy giá cả của cuộc đấu giá đều liên tiếp chạ

Lúc này Dương Vân mới ra tay, dễ dàng dùng bảy mươi lượng bạc đoạt được cái chặn giấy tê giác bằng ngọc bích kế tiếp.

Chất lượng ngọc của cái chặn giấy này trông có vẻ rất bình thường, tay cầm hình tê giác cũng được chế tác không quá tinh xảo, giá mà những người khác để ý tới phần lớn là năm sáu mươi lượng, cũng không có ai tranh giành với hắn.

Về mặt bên ngoài của Dương Vân bình thản nhưng trong lòng đã cao hứng đến mức muốn cười ra tiếng, hắn đề ra cuộc đấu giá này hơn phân nửa nguyên nhân chính là vì cái chặn giấy này.

Đây chẳng phải là ngọc bích gì, trong viên đá màu xanh có ẩn ẩn những đường vân màu trắng, bên trong ẩn chứa những sợi tơ linh khí trong suốt, đây rõ ràng là Thanh Vân thạch đấy.

Đá cũng như tên, người đời đều tin rằng loại đá thần kỳ này có thể giúp họ một bước lên mây, về lý do của lời đồn này, nếu là người bình thường đương nhiên không giải thích được nguyên nhân, chỉ có thể cho rằng nó có một màu sắc rất đẹp; nếu là tu luyện giả thông thường thì có thể cảm ứng được bên trong ẩn chứa linh khí thuộc tính thủy, loại linh khí này có thể giúp người ta ổn định tâm thần, tập trung suy nghĩ, nhưng Dương Vân lại biết sự việc không đơn giản như vậy, phương diện này có liên quan đến số mệnh, liên quan đến thần linh, liên quan đến cơ duyên, liên quan đến chứng thực, cũng liên quan đến một ít quy tắc thần bí trong trời đất này.

Đối với kẻ có chí khoa cử như Dương Vân mà nói, lần đầu tiên nhìn thấy cái chặn giấy bằng Thanh Vân thạch này, hắn đã hạ quyết tâm phải đoạt được.

Nếu khối Thanh Vân thạch này nằm ở Phượng Minh phủ hoặc Đông Ngô thành, đừng nói là chỉ bảy mươi lượng bạc, thậm chí bảy ngàn lượng, bảy vạn lượng cũng có thể bán được.

Tối nay nằm mơ cũng sẽ cười.

Trong lúc mọi người không chú ý, Dương Vân rút cuộc vẫn không nhịn được nở nụ cười đắc ý.

Đấu giá và phân chia tiền bạc kéo dài liên tục trong suốt một ngày, giữa ngày có ăn qua một bữa cơm, sau khi đi dạo khắp đảo nhỏ, Triệu Giai cảm thấy nhàm chán nên hối thúc mọi người dong buồm.

Cuối cùng tính toán một chút, mỗi người trên Trường Phúc Hào đều được phân chia tài của có giá trị đến sáu trăm lượng. Đương nhiên đây chỉ là con số trên danh nghĩa, như cái chặn giấu bằng Thanh Vân thạch của Dương Vân, thu hoạch chỉ từ một đồ vật như vậy đã có thể vượt qua tổng số của những người khác. Còn những người có con đường để bán hàng như thuyền trưởng, trong lòng hắn cũng đã đoán chừng giá tiền lúc ra tay đoạt cái chén bát bảo lưu ly có thể tăng gấp bội, trong lúc mừng rỡ hắn nhiều lần thò tay vuốt chòm râu vốn không tồn tại của mình.

Trong người mang khoản tiền lớn, những tên thủy thủ vô cùng nhớ nhà, quyết định đi đường suốt đêm để trở về.

Khi Trường Phúc Hào giương buồm ra biển đã là lúc mặt trời lặn, ánh nắng chiều chiếu rọi trên mặt biển, đột nhiên một đàn tôm bắt tận xuất hiện.

Liên Bình Nguyên đã ở trên Trường Phúc Hào, hắn chỉ vào mặt biển và nói: "Nhìn kia, đây là tôm vô bạc, mỗi khi trời nhá nhem tối đàn tôm sẽ bơi lên mặt biển phụ cận, tên gọi của Hà đảo chúng tôi chính là vì vậy đấy."

Mặt biển bị đàn tôm che kín, khắp nơi đều là những con thoi bạc nô đùa, ánh sáng chiếu lên trên vô cùng rực rỡ, mỹ lệ.

Triệu Giai cảm thấy vui vẻ thoải mái, mở miệng nói: "Thật là đẹp, song tên gọi hòn đảo của các người không hay, ta nghĩ hắn là phải đổi lại thành Hà đảo mới được (1)."

Liên Bình Nguyên vội vàng tiếp lời, "Tạ ơn tiên tử đã ban tên, từ này về sau đảo của chúng tôi xin gọi là Hà đảo."

Triệu Giai cười khanh khách nói: "Ta không phải là tiên tử, người cứ gọi ta là Triệu cô nương."

"Vâng, xin nghe lời căn dặn của tiên tử."

Thật ra Triệu Giai là một lính mới còn chưa rời khỏi sư môn, đây là lần đầu tiên có người gọi nàng là tiên tử, trong lòng đắc chí mà vui vẻ.

Trong lúc tâm tình đang vui vẻ, bên tai truyền đến những tiếng ồn ào.

"Lại đây lại đây, không đúng, chỗ ấy nhiều hơn - Hồ ca, huynh quăng lưới xuống chỗ ấy."

Triệu Giai quay đầu lại nhìn, hai người Dương Vân và Trần Hồ đang tóm lấy một cái lưới thật dài, nửa thân người thò ra khỏi mạn thuyền để mò tôm.

Sao lại có người phạm tục như vậy ah! Không lúc nào quên việc ăn được cá!

Tâm tình vui vẻ bị quấy rầy, Triệu Giai nảy ra ý muốn một cước đá Dương Vân xuống biển lần nữa.

Dương Vân cũng không cảm thấy có gì, vẫn cao hứng mò đủ hai thùng lớn, tiện tay cầm một con tôm biển lên, lột vỏ tôm màu bạc ra, nhẹ nhàng lách vào trong, một miếng thịt tôm trong suốt nhảy vào trong miệng, nhai kỹ thì thấy có chút vị tanh, một vị thơm ngon ngập tràn giữa những kẻ răng.

"Tôm ngon." Dương Vân khen một câu, hai tay một trái một phải tiếp tục cầm một con tôm biển bỏ vào trong miệng.

Bọn thủy thủ quanh năm suốt tháng sống trên biển, cá tươi, tôm sống từ lâu đã ăn đến phát ngán, chỉ có Mạnh Siêu đến cùng ăn một lát, song cũng chỉ ăn được hơn mười con mà thôi, tôm biển mặc dù ăn rất ngon nhưng ăn sống nhiều không khỏi làm hại dạ dày.

Dương Vân cũng không nghe lời khuyên, liên tục ăn hơn nửa thùng, thấy mọi người trên thuyền đều liếc mắt nhìn.

Triệu Giai thấy Dương Vân ăn ngon lành như vậy liền thầm nghĩ tôm biển này ăn ngon như vậy sao? Cố ý thử một chút nhưng thật sự không có can đảm ăn sống, huống chi hai thùng tôm biển đã bị Dương Vân ôm bên người, cũng không muốn mở miệng với tên gia hỏa này, dứt khoát chạy đến đuôi thuyền nhấm nháp làm ngơ.

Tôm biển ăn vào bụng hóa thành những giọt tinh nguyên, bổ sung vào trong cơ thể Dương Vân. Loại tôm vỏ bạc này đầu tuy nhỏ nhưng chuyển hóa thành tinh nguyên cũng khá nhiều, vượt xa thức ăn bằng thịt thông thường, Dương Vân chỉ ăn nửa thùng tôm mà hiệu quả còn hơn cả một bữa tiệc, nguyên nhân đại khái là những con tôm này có nhiều linh khí hơn súc vật bình thường.

Trong lòng Dương Vân căn nhắc, trong thời gian gần Nguyệt Hoa chân kinh không cách nào cung cấp chiến lực, Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết vẫn tiếp tục gia tăng, tìm một vài thức ăn giàu linh khí là phương pháp hiệu quả và nhanh nhất.

Hắn nhớ đến cơ thể con bạch nhím bị quăng đi trên Vụ đảo, thứ đó nếu có thể ăn thì thật tốt rồi, đáng tiếc là trên người đã nhả đầu không có Hóa Độc phù, bằng tu vị hiện tại của bản thân, ăn vào một miếng cũng chính là tự tìm cái chết.

Cố tình đi mò tiếp mấy thùng tôm, lại phát hiện Trường Phúc Hào đã rời khỏi mặt biển đàn tôm hay lui đến, Dương Vân thất vọng dứt khoát không ăn nữa, mặc dù dựa vào Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết thì nhiều hơn hai thùng cũng có thể ăn hết, nhưng hắn không muốn bị các thủy thủ trên thuyền xem là yêu quái, tiếp tục ăn thì cũng không thể dùng lý do sức ăn để giải thích, dù sao thời gian trở lại bờ vẫn còn mấy ngày, những con tôm biển này ăn sớm hay muộn cũng vậy.

Chú thích:

(1) - Ban đầu do hòn đảo vào chạng vạng có nhiều tôm vỏ bạc bơi lên mặt biển nên được gọi là Hà đảo, Hà (蜃) ở đây nghĩa là con tôm, Triệu Giai thấy lúc đó cảnh tượng ánh sáng chiếu lên mặt biển rất đẹp nên đổi lại là Hà đảo, Hà (霞) ở đây nghĩa là Ráng (trong khoảng trời không thăm thẳm có khí mù, lại có bóng mặt trời xiên ngang thành các màu rực rỡ, thường thấy ở lúc mặt trời mới mọc hay mới lặn gọi là ráng)

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Đến Phủ Thành

Lợi dụng gió thuận, Trường Phúc Hào rẽ sóng tiến về phía trước, dù chỉ có một bên của cánh buồm căng phồng nhưng mọi người vẫn rất phấn khởi.

Một mình Liên Bình Nguyên ngắm cảnh hoàng hôn dần dần bao phủ Hà đảo, vẻ mặt nặng nề mang theo một chút bi thương.

"Không nhớ xa người dân trên đảo à?" Một âm thanh vang lên từ phía sau.

Liên Bình Nguyên quay đầu lại, thấy kẻ vừa nói là người chủ trì phân chia của cái - Dương Văn.

Hơi cười khổ một chút, Liên Bình Nguyên nói: "Có một chút, Dương công tử là người ở đâu?"

"Ta và Mạnh Siêu đều là học sinh ở huyện Tĩnh Hải, chuyến này muốn đi học ở Phụng Minh phủ. Không biết sau khi lên bờ Liên huynh đệ có tính toán gì không?"

Liên Bình Nguyên im lặng, lúc này hắn đang hồi hận vì đã dứt khoát rời khỏi Hà đảo, trong lòng giống như một đồng lộn xộn, nào có tâm tình lo lắng về chuyện sau khi lên bờ?

Dương Văn đoán được vài phần, Liên Bình Nguyên buồn bã rời đảo chắc chắn là vì cô gái tên là Hải Châu kia. "Nếu tạm thời trong đầu nghĩ lẩn quẩn, lại không từ bỏ được thì xa cách một thời gian cũng tốt. Không bằng xác định một năm, sau một năm nếu vẫn không từ bỏ được thì trở về là được." Dương Văn thân nhiên nói.

Nghe xong lời khuyên của Dương Văn, Liên Bình Nguyên trở nên trầm tư, sương mù trong lòng tan đi một ít. Một năm thì một năm, đây chính là thời gian cho bản thân, cũng là thời gian cho Hải Châu.

Liên Bình Nguyên ngẩng đầu lên, phát hiện rằng không biết Dương Văn đã bỏ đi từ lúc nào, bây giờ hắn đang cầm theo một bình rượu đứng ngắm trăng ở cột buồm trung tâm của con thuyền.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng trong veo như nước soi sáng Dương Văn rồi phảng phất hòa vào bộ đồ màu xanh của hắn, khiến quanh người hắn tỏa ra một tầng sương mù màu bạc lơ lửng, nhìn thấy cảnh tượng này, Liên Bình Nguyên đột nhiên cảm thấy chưa xót trong lòng, một hàng lệ trong suốt không không ché được mà tuôn ra, những dòng cảm xúc khi xưa hiện lên, tâm trí hoàn toàn bị mất kiểm soát.

Dương Văn tiếp tục tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh, thần thông thu được ở tầng thứ ba của Nguyệt Hoa chân kinh là thịnh lực, kế tiếp, chân khí tầng thứ tư tuần hoàn xuống dưới dọc theo kinh mạch, bắt đầu ngưng tụ khiêu huyết ở ngực. Dòng Nguyệt Hoa chân khí mát lạnh trùng kích các huyết ở vị trí quan trọng như thiên đột (1), du phủ (2), trong khiêu huyết đã tự hấp thu ánh trăng bên ngoài, tích tụ một chút, sau khi chuẩn bị đến mức nước chảy thành sông sẽ đột phá.

Gió biển ẩm ướt thấm vào phổi gây ra cảm giác giá lạnh đặc biệt rất dễ chịu, Dương Văn hít một hơi thật sâu, khi thở ra có cảm giác trong đó có chứa một chút khí bản. Tu luyện đến bước này, Nguyệt Hoa chân kinh đã bắt đầu cải thiện thể chất của hắn, bây giờ chỉ mới là bắt đầu, còn xa mới đạt đến mức thoát thai hoá cốt nhưng cũng đã có thể loại cũ nạp mới, loại bỏ tạp chất, tu luyện trong một thời gian dài là có thể cường kiện thể chất, kháng được bách bệnh.

Trong lúc Dương Văn đang đắm chìm vào tu luyện, vòng tay Thiên Cầu thạch trên cổ tay đột nhiên bắt đầu nóng lên, khiến hắn bừng tỉnh khỏi tu luyện.

Điều khiển thức hải tiếp nhận không chế Nguyệt Hoa chân khí, Dương Văn quay sang xem xét dị trạng của vòng tay. Nhìn qua thì vòng tay Thiên Cầu thạch không hề có gì khác thường, chỉ có da thịt sát vòng tay là cảm thấy mấy viên ngọc trong đó đang nóng lên.

Cái vòng tay này đã trở thành bốn mạng pháp bảo của Dương Văn, theo kiểu dáng thì đây là pháp bảo phát động. Nhưng chính bản thân Dương Văn cũng còn không hiểu rõ tình trạng của pháp bảo này, căn bản là không rõ phương pháp phát động.

Quan sát con hắc cầu trong thức hải, nó vẫn đang ngủ khò khò trong chuông, xem ra chuyện này không có liên quan đến nó.

Vậy chẳng lẽ pháp bảo tự động phát động, tình huống này ở tu hành giới cũng khá thường thấy, nhưng chỉ không biết cái gì đã dẫn phát pháp bảo?

Dương Văn nhìn xung quanh, đột nhiên thấy thần sắc Liên Bình Nguyên có gì đó không bình thường, đi đến vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Liên huynh đệ?"

"A!" Liên Bình Nguyên hoảng sợ hét lên một tiếng, lúc này mới lấy lại tinh thần nhìn Dương Văn.

"Suy nghĩ một việc đến mức mê mẩn, khiến Dương công tử chê cười rồi." Liên Bình Nguyên hơi ngượng ngùng, vừa rồi mình làm sao thể nhỉ, ngay cả nước mắt cũng chảy ra.

Dương Văn nhìn Liên Bình Nguyên dùng ống tay áo lau nước mắt, trong lòng dường như đang suy nghĩ, vừa rồi khi hắn đánh thức Liên Bình Nguyên, dị trạng của cái vòng tay đồng thời biến mất. Xem ra tuyệt đối là Liên Bình Nguyên đã bị vòng tay ảnh hưởng, cũng có thể là Liên Bình Nguyên bị Thiên Cầu thạch ảnh hưởng nên mới thất thố như vậy? Hay là hắn thất thố mới gây ra sự khác thường của Thiên Cầu thạch? Xem ra cái bốn mạng pháp bảo này của mình vẫn còn nhiều chỗ cần nghiên cứu, Dương Văn thầm nghĩ.

Trời đẹp, lộ trình tiếp đó thuận buồm xuôi gió, tờ mờ sáng hai ngày sau đã có thể nhìn thấy đất liền ở phía xa trong tầm mắt, trên thuyền phát ra tiếng hoan hô của thủy thủ.

Khi chuyến hành trình trên thuyền lần này kết thúc, toàn bộ thủy thủ đều sẽ thôi việc rồi về nhà, sống bằng nghề đi biển vừa khổ lại vừa nguy hiểm, lần này mỗi người đều thu được rất nhiều của cải, đám thủy thủ quen biết tốp năm tốp ba cùng nhau tụ tập lại một chỗ, thảo luận về việc sau khi trở về quê nhà sẽ tiêu xài số tiền phi nghĩa đó như thế nào, đại đa số không ngoài việc mua nhà, cưới vợ, vân vân. Thuyền trưởng ôm chặt cái chén bát bảo lưu ly mà cười toe toét, cũng chẳng thèm quan bọn thủy thủ.

Dương Văn khoanh tay đứng nhìn đất liền càng ngày càng gần, thanh sam tung bay trong gió, nhìn qua thì có chút đáng vẽ của học sinh, rất khác biệt với

đám người tầm thường ở xung quanh.

Triệu Giai bĩu môi khinh thường, người cứ già bộ đi, bốn tiểu thư đã nhìn rõ được bản chất của người, người chính là một kẻ tầm thường siêu cấp tham lam, cũng như những kẻ lớn xác trên thuyền mà thôi.

Dương Vân đột nhiên quay đầu lại cười với nàng, Triệu Giai đột nhiên cảm thấy tim đập thình thịch, "Hắn có ý gì đây? Chẳng lẽ hắn đoán được cái gì? Không có khả năng, hắn cũng không phải là cao nhân tu đạo có thuật đọc tâm, làm sao có thể biết mình suy nghĩ cái gì?"

"Lão Mạnh - sang bên này." Dương Vân hô.

Mạnh Siêu vừa mới bước ra khỏi khoang thuyền, nghe thấy vậy liền đi tới.

"Vừa rồi hắn bắt chuyện với Mạnh Siêu, không phải là cười với mình." Triệu Giai nghi ngờ.

Buổi tối hôm trước Dương Vân đã giao Sơn Quân Công Tập Chú cho Mạnh Siêu, hắn như lấy được chí bảo, lập tức đem công pháp nghiên cứu không sót chữ nào suốt đêm, gần như muốn nuốt chửng những trang giấy kia vào bụng.

Cũng khó trách Mạnh Siêu, sau khi Dương Nhạc và Trần Hồ nhận được Đạo Hải quyết, có người nào không ngày đêm khổ tu đâu? Dưới sự chấn động của bí kíp tiên gia, ngay cả sự sung sướng của việc được phân chia của cải cũng phai nhạt đi rất nhiều.

Hai người Dương Trần tu luyện công pháp đầu tiên là Đạo Hải quyết, còn Mạnh Siêu thì trái lại, Mạnh Hồ quyết cùng Hồ Trảo công gia truyền của hắn đã có hòa hẫu nhất định, xếp trên giang hồ cũng là một tiểu cao thủ, Sơn Quân Công Tập chú mà Dương Vân cho hắn là dành cho tu luyện giả tu luyện Mạnh Hồ chân khí dùng võ nhập đạo, giảng giải pháp môn làm sao để dùng Mạnh Hồ chân khí phổ thông cô đọng khiêu huyết cho đến Tiên Thiên.

Mạnh Hồ quyết gia truyền của Mạnh Siêu có nguồn gốc từ Mạnh Hồ chân khí, hắn nghiên cứu bản công pháp này lại càng thích hợp. Khi bắt đầu nghiên cứu sơ qua một phần pháp quyết, Mạnh Siêu lập tức cảm thấy tầm mắt được mở rộng, thì ra Mạnh Hồ quyết còn có thể luyện như vậy, giống như một cánh cửa của thế giới mới mở ra cho hắn.

Nhưng dù sao cảnh giới cũng khác nhau, lúc viết Sơn Quân Công Tập Chú thì vị tu luyện giả kia đã có tu vi Dẫn Khí kì đại thành, sắp Trúc Cơ, mà Mạnh Siêu chỉ có tu vi Ngưng Khiếu trung kỳ, khiêm khuyết rất nhiều khái niệm tu hành, rất nhiều chỗ hắn chỉ biết một chút, lúc hiểu lúc không.

"Dương hiền đệ, bộ pháp quyết này của đệ rất thích hợp với ta, quả thật đã khai triển trọn vẹn võ công gia truyền của ta, đáng tiếc là cha ta không được nhìn thấy bộ pháp quyết này, nếu không người nhất định sẽ không bỏ võ đi làm thương nhân. Đại ân này không lời nào cảm tạ hết được, về sau nếu có chuyện gì đệ cứ trực tiếp sai bảo ta là được." Mạnh Siêu nghiêm nghị nói.

Dương Vân nở nụ cười, trong thức hải của hắn ghi lại hơn vạn bộ pháp quyết, lựa chọn bộ thích hợp nhất cho Mạnh Siêu là vô cùng đơn giản, "Bộ pháp quyết này thích hợp với huynh là cơ duyên của huynh, dù sao nó nằm trong tay đệ cũng không có tác dụng gì."

Mạnh Siêu không nói gì nữa, quay sang hỏi một vài chỗ khó hiểu.

"Không phải Mạnh Hồ quyết là dùng mãnh, cương liệt sao? Nhưng ý nghĩa của bộ pháp quyết này dường như có điểm không đúng?"

"Cương không thể lâu dài được, trừ một ít pháp quyết của Cực Thiên môn, toàn bộ dương cương pháp quyết khi luyện đến cảnh giới cao thâm đều coi trọng cả cương và nhu. Giống như con hổ trên núi, nó không thể ngày nào cũng đi săn được đúng không? Nếu vậy thế nào nó cũng mệt đến chết. Tục ngữ nói con hổ cũng có lúc ngủ gật (3), huynh nghiên cứu thêm bộ dáng con hổ ngủ gật sẽ có trợ giúp đối với pháp quyết này."

Mạnh Siêu đột nhiên tỉnh ngộ, "Ý của đệ là lúc tu luyện cũng giống như ngựa hồ (hồ nằm), dùng khí âm nhu sinh ra dương cương, mà lúc ra tay thì như mãnh hổ vỗ môi, cương mãnh không thể đỡ?"

Dương Vân mỉm cười gật đầu, ngộ tính người huynh đệ của mình không tồi, xem ra cho hắn bản công quyết này là đúng rồi.

Mạnh Siêu nhớ đến trang đầu tiên trong Mạnh Hồ quyết gia truyền chính là bức tranh ngựa hồ, ban đầu cho rằng không có tác dụng gì, khi luyện công trực tiếp bỏ qua, hiện giờ mới biết được thâm ý trong đó, chỉ cảm thấy Mạnh Hồ chân khí trên người dâng lên, mơ hồ có dấu hiệu đột phá cảnh giới, mừng rỡ chạy về khoang thuyền luyện công.

Lần tu luyện này kéo dài nửa ngày, khi Mạnh Siêu trở lại khoang thuyền thì vẻ mặt hớn hờ, Dương Vân biết hắn nhất định đã có chỗ đột phá.

Lúc này Trường Phúc Hào đã tiến vào bến tàu của Phương Minh phủ, đang cập bến.

Người trên bến tàu chụp được dây thừng từ Trường Phúc Hào quăng đến, buộc chặt trên cọc của bến thuyền, tiếp đó kéo cầu tàu (cầu xếp dỡ hàng hoá) trên thuyền xuống, bắc lên trên bến tàu.

Thấy cầu tàu đã bắc xong, Dương Vân thúc giục nhị ca Dương Nhạc, Trần Hồ chào từ biệt thuyền trưởng, thuyền trưởng biết không thể nào giữ lại, cũng chỉ nói vài câu hữu duyên sẽ gặp lại, nhưng trong lòng lại hâm mộ hai người kia thật may mắn, lần đầu tiên theo Trường Phúc Hào ra biển liền gặp được loại chuyện tốt này.

Dương Vân và Mạnh Siêu là hành khách nên không cần chào hỏi thuyền trưởng, đang muốn lên bờ thì Dương Vân thấy Liên Bình Nguyên có chút lưỡng lự, hô: "Liên huynh đệ - nếu không đi nơi nào thì cùng chúng ta cùng đi uống một chút?"

Liên Bình Nguyên suy nghĩ một chút rồi đi theo.

Chú thích:

(1) - Huyệt thiên đột: Thiên = vùng bên trên; Đột = ống khói. Huyệt có tác dụng làm thông phế khí (qua ống khói), vì vậy gọi là Thiên Đột. Đây là huyệt thứ 22 của mạch Nhâm, nằm giữa chỗ lõm trên bờ trên xương ức.

(2) - Huyệt du phủ: Thận khí từ dưới chân đi lên đến ngực thì tụ ở huyệt này, vì vậy gọi là Du Phủ. Là huyệt thứ 27 của kinh Thận, nằm ở chỗ lõm giữa bờ dưới xương đòn và xương sườn 1, cách đường giữa ngực 2 thốn.

(3) - Ý nói người rất có bản lĩnh cũng có lúc sợ ý; nhắc nhở phải luôn luôn cẩn thận nếu không sẽ phạm sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thoát Thân

"Đề ta dẫn đường đưa mọi người đến một nơi rất tuyệt." Dương Vân nháy một mắt rồi nói.

"Đề biết đường xá ở Phụng Minh phủ à?" Dương Nhạc ngạc nhiên hỏi.

"Đề nghe một người bạn học nói về một nơi rất thú vị, mọi người cứ đi theo đề là được."

Dương Vân dẫn năm người rời khỏi bến tàu, đi vào phủ thành phồn hoa.

Triệu Giai mặc một bộ y phục màu đỏ lén lút đi theo sau từ xa, chỉ có điều Dương Vân không tách ra đi một mình, trên đường phố thì lại tấp nập người qua lại khiến nàng không tìm thấy cơ hội ra tay cảnh cáo như ý muốn.

"Ta xem xem người có thể luôn luôn đi với mọi người không, ngay cả đi nhà xí cũng mang người theo hay sao? Nghĩ đến đây, khuôn mặt nàng đột nhiên ửng hồng, rốt cuộc mình đang làm gì thế này, không ngờ lại muốn chặn một người đàn ông bên ngoài nhà xí, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì còn đâu thể diện nữa.

"Buông tha cho hắn?" Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã bị nụ cười tà ác của Dương Vân trong đầu xóa tan, "Hừ! Dám không coi bản cô nương ra gì, không thể không dạy dỗ nghiêm khắc một lần được, lát nữa dứt khoát dạy bảo xong rồi vứt hắn vào nhà xí, dù sao cũng không có người nào ở đây biết mình là ai." Nàng trầm nghĩ một cách hung tợn.

Dương Vân đột nhiên quay đầu lại, Triệu Giai sợ tới mức tim đập thình thịch, giật mình một cái rồi lên đến trốn ở một quán nhỏ bên đường.

"Hắn có thấy ta không?" Triệu Giai đang thấp thỏm lo lắng đột nhiên cảm thấy không khí trở nên khác thường.

Người bán hàng rong và những người qua đường xung quanh nhìn Triệu Giai với vẻ mặt kinh ngạc, bọn họ chỉ nhìn thấy một bóng người lóe lên, một giai nhân thanh tú đột nhiên xuất hiện bên cạnh quán nhỏ, cả đám người đều thấy choáng váng.

Triệu Giai vội vàng lóe lên rồi biến mất lần nữa, những người vây xem không hện mà cùng xoa xoa mắt, nghi ngờ thị lực của mình có vấn đề.

Dương Vân nghênh ngang dẫn những người khác đi vào một con phố hoa lệ, lúc này còn chưa đến giữa trưa nhưng trên đường phố đã vắng tanh, mặc dù các quán xá vẫn mở cửa nhưng chẳng có ai đi ra mời chào.

Dương Vân bước chân vào "Hong Loan các", mọi người sững sốt, thấy Dương Vân đã đi vào trong nên đành phải đuổi theo.

Một tên nhóc sai vặt đi tới rồi khom lưng nghênh đón, Dương Vân giơ tay ném một thỏi bạc đến, "Chúng ta mới từ trên biển trở về, người gọi những cô nương nhân rồi ra đây."

Gã sai vặt cầm thỏi bạc, mặt cười như hoa, "Xin mời đại gia vào trong, lập tức mời các cô nương đến."

Không lâu sau, giống như ruồi nhặng người được mùi cá tươi, mùi mấy cô nàng lắng lơ son phấn lèo lẹt vây xung quanh mấy người Dương Vân, cả đám ra vẻ kiều mỵ quyến rũ, lá lơi đưa tình.

Đám người Mạnh Siêu ngơ ngác nhìn nhau không biết Dương Vân đang làm trò gì. Chẳng lẽ thật sự hắn muốn trác táng ngay giữa ban ngày ban mặt hay sao? Nhưng những người được gọi đến chẳng có cấp bậc gì, họ đều là những cô nàng sồn sồn không còn sắc đẹp nữa, ngay cả Trần Hồ cũng thấy gai mắt.

Thật ra không phải kỹ viện này không có hàng tốt, nhưng thông thường làm gì có khách đến đây vào buổi sáng, những cô đào của họ phần lớn còn đang say ngủ ở bên trong, chỉ có những cô không có khách mới đến đây đổi phở.

Lấy ra một nắm bạc vụn, Dương Vân phát cho từng người một, "Ai tới đều có phần, trước tiên nhận một phần bạc thưởng."

Các cô nàng nhảy cẫng lên reo hò, giành nhau bạc.

"Huynh đệ chúng ta kiếm được chút của cải ở trên biển, vốn định ăn chơi thật đã ở chỗ này một lần, tiếc rằng có người không cho, than ôi!" Dương Vân nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Ai không cho? Kêu hắn ra đây nói xem." "Công tử có phong thái bất phàm, ai dám quản công tử chứ?"

"Haiz - Thật không dám dấu diếm, người quản là vợ của ta."

Các cô nàng xôn xao một chút rồi cười rộ lên, "Công tử ngài còn sợ lão bà à." "Ngài là tướng công, sao lại bị phu nhân quản đến mức này?"

"Lão bà của ta không cho phép ta đi uống hoa tửu (1), muốn thu tất cả bạc của ta, nếu không thì các người giúp ta khuyên nhủ nàng đi?"

Các cô nàng cười ồ, "Lão bà của công tử đang ở đâu? Chúng ta đi khuyên nhủ."

Dương Vân đưa tay chỉ ra cửa, "Ngay ngoài cửa, mặc quần áo màu đỏ, nhìn là nhận ra ngay."

Các kỹ nữ thoáng chốc đã ùn ùn đi ra cửa, "Công tử chờ một chút, chúng ta nhất định sẽ khuyên lão bà của người ngoan ngoãn về nhà."

Dương Vân kéo một tên sai vặt lại, vừa nhét một thỏi bạc vừa hỏi: "Cửa sau ở đâu?"

Triệu Giai đang do dự ở ngoài cửa, nàng nhận ra nơi này là chỗ nào, quả thật không có dũng khí đi theo vào, bộ dáng lưỡng lự quanh quẩn một chỗ ở cửa của nàng cực kỳ giống oán phụ ra ngoài tìm chồng đi ăn chơi trác táng.

"Hừ, nghĩ rằng trốn ở bên trong là ta không có biện pháp sao?" Triệu Giai nghĩ thầm hung ác, đang muốn đi đến bên cạnh trèo tường lên vào thì một đám kỹ nữ nhào ra vây quanh nàng, hơn mười cái miệng liến thoăn, nước miếng bắn tung tóe.

"Cái gì cái gì? Các người nói rõ ràng chút - cái gì là tướng công lão bà?"

Các kỹ nữ đâu để ý nàng nói gì? Chỉ nghĩ thầm rằng lão bà của công tử thật sự xinh đẹp, khó trách công tử sợ nàng như vậy, không được, nhất định phải quần lấy nàng, không thể để nàng mang cây tiền chạy mất.

Triệu Giai bị làm cho đầu óc rối mù hơn nửa ngày mới nghe hiểu được, tức giận đến mức khuôn mặt thanh tú của nàng xanh mét.

Các cô nàng đang khoa tay múa chân đột nhiên bất động, cả đám người há mồm thè lưỡi vẫn duy trì tư thế tấn công bằng nước miếng.

Một bóng hình màu hồng chợt lóe lên rồi xông vào cửa chính của Hồng Loan các như quỷ mỵ.

Nửa khắc (2) thời gian sau, một tiếng gầm lạnh lãnh truyền ra từ trong viện làm cả mái hiên cũng hơi rung rung - "Tên khốn Dương Vân nhà người!"

Đã đi được hơn nửa con phố, lỡ tai Dương Vân hơi hơi động nghe thấy tiếng gầm thét này, đáy lòng cũng có chút mơ hồ phát lạnh.

"Xem ra lần này đã nha đầu hận ta đến thấu xương, trước hết ngàn vạn lần đừng gặp phải nàng nữa, nếu không quả thật sẽ bị ném xuống mương thôi." Dương Vân thầm nghĩ.

Đám người Mạnh Siêu không có thánh lực biến thái như Dương Vân nên không nghe thấy tiếng gầm lên này của Triệu Giai, song cũng có thể tưởng tượng ra bộ dáng phẫn nộ sau khi bị trêu đùa của nàng.

"Dương hiền đệ, lần này người tàn nhẫn mạo phạm với Triệu cô nương, sau này gặp lại không phải bối rối sao." Mạnh Siêu nói, thân thủ của Triệu Giai rất cao siêu, xuất thân coi như cũng không phải người bình thường, tùy tiện đắc tội dường như có chút không khôn ngoan.

Dương Vân nghĩ thầm, đó là do người không biết nha đầu kia đang tính kế đánh ta mấy gậy đấy.

"Không sao, tiểu nha đầu kia ý vào việc có chút tu vi liền không coi ai ra gì, nếu đệ không dạy bảo nàng một chút e rằng còn chẳng để trời vào mắt?"

Dương Nhạc phì cười, cảm thấy tam đệ của mình đã thay đổi rất nhiều, diện mạo thì vẫn là thư sinh non nớt nhưng lại như một ông cụ non nói người khác là tiểu nha đầu, nhìn thế nào cũng không thấy hợp. Hơn nữa Triệu Giai đâu phải chỉ có chút tu vi, trong mắt hắn, bản thân Triệu Giai đã là cao thủ hạng nhất trên giang hồ, hơn nữa trong tay có tấm tiên phù huyền diệu kia thì ngang ngược cũng phải.

Trần Hồ cùng Mạnh Siêu cũng cười rộ lên, bọn họ nào biết rằng với hiểu biết, từng trải của Dương Văn, Triệu Giai thật đúng là một tiểu nha đầu, tu vi cũng thật sự chỉ có một chút như vậy, bản lĩnh hiện tại của Dương Văn còn kém nhưng tầm mắt lại vô cùng cao.

Dương Văn trộm bĩu môi một cái, thấy mấy người kia không đồng ý, biết họ không tin nhưng cũng không giải thích gì.

Phượng Minh phủ là một trong năm phủ đứng đầu của Nam Ngô, ngoại trừ thủ đô Đông Ngô thành thì nó là thành thị phồn hoa nhất trên toàn nước Ngô, kiếp trước Dương Văn từng đi thi và đợt yết bảng (3) đã lưu lại ở Phượng Minh phủ gần hai tháng, chỉ có điều ký ức đó đã trải qua thời gian lâu lắm rồi, ấn tượng sâu nhất đối với Phượng Minh phủ lại là đoạn thời gian tu luyện có chút thành tựu sau khi đi tìm người thân kia.

Khi đó Phượng Minh phủ trải qua mười mấy năm chiến tranh vẫn chưa khôi phục lại, cỏ dại trong thành mọc thành bụi, từng đồng đồ nát rải rác, mười phòng thì có tới chín là trống rỗng. Ban ngày, khắp nơi trong thành đều là chó hoang gầy trơ xương, thỉnh thoảng bọn chúng lại đào ra được vài mẩu xương trắng, hải cốt từ đồng gạch đá vụn để gặm ăn.

Người trong thành bần thủ, xiu vẹo đi trên đường, nhìn qua thì thấy cũng chẳng khác đám chó hoang chút nào. Thời buổi loạn lạc, số mệnh con người vốn rẻ mặt như cỏ khô, lúc ấy trong lòng Dương Văn như đóng băng một nửa, thiết tha tìm người nhà như bị dội một chậu nước lạnh lên đầu.

Phồn hoa phú quý chỉ là mộng ảo phù du, cho dù là vua chúa, những người quyền cao chức trọng, danh thần giàu sang, cuối cùng có người nào thoát được kiếp này? Lại nghĩ nếu mình không tu luyện, hiện giờ chắc đã là một đồng xương khô trong đất hoang, về sau đi tìm người thân không có kết quả, tâm tu hành cầu đạo trở nên kiên định hơn nhiều.

Cảnh tượng ở Phượng Minh phủ lúc này rất phồn thịnh náo nhiệt, người đi trên đường ưỡn ngực nhướng mày, ngay cả người buôn bán nhỏ cũng có khí thế lạc quan tự tin, từ lâu, cửa hàng hai bên đường san sát nối tiếp nhau liên miên không dứt. Xa xa là thành lâu nguy nga và Nhạn Quy tháp, cũng là thắng cảnh nổi tiếng trong thành. So với những hình ảnh chết tiệt trong trí nhớ, cảnh tượng này hoàn toàn tương phản làm cho Dương Văn không kìm được phải thôn thức, nhớ đến năm đó thành lâu đã bị hủy, tòa tháp cũng chỉ còn lại phần nửa.

Tùy tiện chọn một tửu lâu có vẻ lớn nhất rồi đi vào, hiện giờ những người có tiền phi nghĩa chẳng ai muốn làm tình làm tội cái miệng của mình. Ngay lập tức muốn đến nơi tốt nhất, muốn uống rượu ngon, ăn thức sơn hào hải vị, mấy tên tiểu nhị liên tục kéo nhau mang rượu và thức ăn lên, rồi lại lần lượt mang những chiếc đĩa trống trơn đi xuống.

Đám bọn họ đều là những tên tiểu tử khỏe mạnh, ở trên biển trông chừng vài ngày, vừa luyện công phu, trong tay lại có tiền nên ăn như mãnh hổ xuống núi, nhưng cho dù là Trần Hồ hai tay ôm lấy nửa con vịt quay điên cuồng mà gặm hay là Liên Nguyên Bình gần như vùi đầu vào mâm đều phải gọi tên tú tài gầy yếu nhất - Dương Văn là sư phụ.

Sức ăn của một mình Dương Văn có thể so với bốn người khác gộp lại. Kỳ quái chính là tuy rằng hắn ăn vừa nhanh lại vừa nhiều, thoạt nhìn thì có vẻ lịch sự, trái ngược so với Trần Hồ và Liên Bình Nguyên, nhưng không biết đồng thức ăn kia vào bụng hắn như thế nào.

Chú thích:

(1) - Hoa tửu: uống rượu có kỹ nữ hầu.

(2) - Một khắc = 15 phút.

(3) - Yết bảng: công bố danh sách thi đậu; công bố kết quả thi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tai Vách Mạch Rừng

Sau khi com nước đã no say, Dương Văn thỏa mãn xoa xoa bụng, mặc dù trên biển nào là vây cá hoặc tôm... không đến nỗi bạc đãi mình, hàm lượng tinh nguyên của những món hải sản này cũng rất dồi dào, có điều thức ăn đã được dày công chế biến ở tửu lâu này lại có hương vị khiến người ăn càng thỏa mãn hơn nữa, với lại ăn nhiều hải sản cũng ngán.

Mọi người tranh nhau trả tiền, cuối cùng thì Dương Nhạc cầm tiền đi thanh toán. Không vội rời đi, mọi người ở lại uống nước trà và ăn trái cây mà tửu lâu đem tặng, sau đó cùng nhau bàn bạc sắp xếp những việc sau này.

“Ta muốn về nhà một chuyến, lần trước gửi tiền về nhà không nhiều lắm, nhất định cha mẹ sẽ để dành không dám dùng, lần này trở về tặng cho họ một niềm vui lớn” Dương Nhạc hào hứng nói.

Dương Vân cũng có ý nghĩ này, nghe nhị ca nói xong lập tức gật đầu: “Chỗ đệ còn có hơn năm trăm lượng bạc, huynh mang bốn trăm lượng về luôn đi.”

“Đệ còn phải ở lại phủ thành để học, tốt hơn là giữ thêm nhiều bạc trên người một chút.”

“Có khoảng một trăm lượng là được rồi, mấy ngày trước chúng ta còn không dám nghĩ tới số tiền này mà.”

Dương Nhạc nghĩ cũng phải, dù sao tiền này mang về thì cha mẹ cũng sẽ giữ hộ tam đệ.

“Nhạc ca, đệ một thân một mình không hề có người thân, hay là đệ đi cùng huynh, huynh đi đâu đệ đi đó.” Trần Hồ nói.

“Cái tên này, là nam tử hán người cao bảy thước, một thân bản lĩnh lại có tiền chẳng lẽ không kiếm được một mối hôn sự tốt hay sao, lần này theo ta về, nhìn trúng con gái nhà ai ta sẽ tìm người mai mối cho người luôn”

Trần Hồ mừng rỡ, cười ha hả không ngừng.

Dương Vân cùng Mạnh Siêu đương nhiên phải đến Hải Thiên thư viện học tập, chỉ còn lại Liên Bình Nguyên là chưa quyết định đi đâu.

Thời điểm hiện tại Liên Bình Nguyên được xem là người của Hà Đảo, trên đảo tuy nhiều người nhưng chỉ chia nhau ba phần tài bảo, tương đương mỗi người chỉ được năm sáu mươi lượng bạc.

Đối với những ngư dân trên tiểu đảo, năm sáu chục lượng bạc đã là một số tiền lớn, nhưng sau một bữa cơm, Liên Bình Nguyên nhận ra giá cả ở Phụng Minh Phủ không hề rẻ, lại thêm ngay cả chỗ ở cũng chưa có, năm sáu chục lượng bạc không đủ cho hắn dùng.

“Đệ muốn tìm một nghề nghiệp nào đó ở trong phủ thành này, không biết mọi người có chú ý gì không?” Mặc dù Liên Bình Nguyên xuất thân từ tiểu đảo nhưng cũng rất có chí khí, lần này hắn rời đảo đi ra ngoài chủ yếu là vì Hải Châu, nhưng còn một nửa nguyên nhân là muốn trải qua đường đời.

“Thiên hạ rộng lớn bao gồm ba trăm sáu mươi nghề, bất quá nghề nghiệp nổi bật thì chỉ có mấy cái.” Dương Vân giờ mấy đầu ngón tay lên bắt đầu đếm: “Đọc sách đạt công danh để làm quan, đây cũng là con đường mà ta cùng với lão Mạnh đang đi, không thích hợp với đệ lắm. Đi lính kiếm quân công để được ban thưởng cũng được, chỉ có điều bây giờ lại không có chiến sự.”

Dương Vân cũng không nói về việc một hai năm sau chiến sự sẽ nổ ra, bây giờ mà tòng quân thì chỉ làm pháo hôi.

“Hiện tại thích hợp nhất là theo thương nghiệp, mấy năm nay quốc sự của nước Ngô chúng ta rất bình yên, quan lại và dân chúng đều tích trữ khá nhiều tiền bạc trong tay, vì vậy càng lúc càng có nhiều thương nhân. Phía tây và phía bắc Đại Trần, phía nam Sơn Việt đều có thương lộ qua lại, thương lộ trên biển còn trực tiếp nối liền Đại Trần, Bắc Lương, Thanh Tuyền, Sơn Quê và thậm chí là cả Nam Dương, Ba Tư. Thậm chí còn có rất nhiều thương nhân phát tài nhờ công việc này, nếu nói về số tiền chúng ta có được lần này thì chỉ là một chút tiểu tài phú mà thôi, so với những thương nhân kia thì bất quá chỉ là một sợi lông trên chín con trâu mà thôi. Lấy Phụng Minh Phủ này làm ví dụ, trên đường chúng ta đi từ bến tàu tới đây đã thấy rất nhiều đình viện tráng lệ, sự giàu có ở đây chỉ cần tưởng tượng một chút là ra.”

Liên Bình Nguyên hơi động lòng, dĩ nhiên là hắn muốn tìm một nghề nghiệp không phải làm tay sai, buôn bán nghe ra cũng được.

“Có điều tiền vốn của đệ không nhiều lắm, hơn nữa một chút thế lực lẫn nhân thủ cũng không có, buôn bán ở Phụng Minh Phủ này chỉ sợ rằng đứng không vững”

“Việc buôn bán phân thành hai loại là tọa thương (hiệu buôn) và hành thương (đi buôn). Mở một cửa hàng kinh doanh trong thành chính là tọa thương, cái này yêu cầu tiền vốn cùng với nhân thủ, còn hành thương lại khác, điều quan trọng nhất của họ là có thể tìm được hàng đặc sản, hơn nữa chỉ cần vận chuyển hàng hóa đến đây là xong.

“Hàng đặc sản? Đi đâu mà tìm bây giờ?” Liên Bình Nguyên hỏi, mấy lời của Dương Vân đã khiến hắn đã có ý muốn đi buôn bán, chẳng qua là còn chưa biết bắt đầu từ đâu.

“Ha ha, Liên huynh đệ nắm bảo đảo trong tay bấy lâu mà không biết sao.” Dương Vân gọi ý.

“Ý huynh là... Hà đảo?”

“Không sai, trước đây có Vụ đảo bên cạnh hung danh vang xa nên ít người dám đến gần. Hiện giờ ác xà trên Vụ đảo đã bị diệt trừ, có thể nói đường biển đã thông suốt, có điều việc này những người khác còn chưa biết, chỉ cần giữ bí mật thì ít nhất trong vòng một hai năm tới đây sẽ là tuyến hàng độc quyền. Đặc sản khác của Hà đảo thì ta không biết, chỉ riêng việc đem loại tôm giáp bạc rất ít thấy ở nơi khác đi buôn thì chắc chắn sẽ là mối làm ăn có một không hai.”

Liên Bình Nguyên nghe xong hai mắt liền sáng lên, ước nguyện ban đầu là rời xa Hà Đảo đã bị hắn vứt ra khỏi đầu từ lâu, đầu óc của hắn suy nghĩ thật nhanh rồi lập tức nghĩ đến Trường Phúc Hào.

“Đúng rồi, phần lớn thủy thủ của Trường Phúc Hào đều muốn về nhà, có lẽ chúng ta nên tìm chủ tàu để thuê lại hoặc mua đứt Trường Phúc Hào luôn, tiền thì có thể mượn của các gia đình trên đảo, sau này tuyến hàng mở ra thì trả lại là được.”

Tuy Liên Bình Nguyên còn trẻ nhưng rất có danh dự trên Hà đảo, chính hắn là đã dẫn Trường Phúc Hào đến cứu toàn bộ người dân trên đảo. Hơn nữa trong tay dân đảo đều có tiền, ở trên đảo cũng chẳng tiêu được bao nhiêu, đem đi đầu tư vào một cái thương thuyền thì đúng là thượng sách.

Dương Vân gật đầu, Liên Bình Nguyên quả là một nhân tài, hơn nữa hẳn lại là người trọng tình trọng nghĩa, lúc ấy hẳn bất chấp nguy hiểm nhảy xuống biển để bơi tới thuyền Trường Phúc Hào cầu viện, tuy rằng có thể nói là vì cầu sinh, nhưng khi chủ thuyền từ chối giúp đỡ thì hẳn cũng không mất dầy tìm cách ở lại trên thuyền nữa mà lập tức muốn vượt biển để về đảo, điều này càng đáng trân trọng.

Nói ra thì hẳn cũng chẳng khác Trần Hồ, Dương Nhạc cùng các thủy thủ của Trường Phúc Hào lắm, nhưng khi Dương Nhạc leo lên cột buồm cứu nguy thì chỉ có một mình hắn đi theo, đây chính là điểm khác nhau.

Mọi người lựa chọn khác nhau thì kỳ ngộ cũng khác nhau. Dương Vân muốn tìm một con đường để thoát khỏi loạn thế thì ngoài việc tu luyện, nhân thủ cũng vô cùng quan trọng, nếu có thể giúp đỡ, hẳn chắc chắn sẽ không keo kiệt mà phụ một tay.

Liên Bình Nguyên liên tục cảm tạ Dương Vân, sau đó lại lấy bầu rượu ra mời hắn vài chén.

Mạnh Siêu, Trần Hồ thì không nói, chỉ có Dương Nhạc là giật mình tròn tròn mắt, từ khi nào tam đệ nhà mình lại trở nên lợi hại như vậy, chẳng lẽ sau khi bá tiên nhân làm sư phụ thì ngay cả đầu óc cũng trở nên minh mẫn hơn hay sao? Một năm không gặp, dường như tam đệ đã trở thành một người hoàn toàn khác.

“Nhị ca, sau khi về nhà nhớ khuyên cha mẹ không nên lấy bạc mua đất đai, cứ giữ lại hoặc dùng hết cũng được.” Dương Vân đột nhiên nhớ tới một chuyện, liền nhắc nhở nhị ca Dương Nhạc.

“Tại sao?”

“Bây giờ mua đất không có lợi, qua một hai năm nữa giá đất có thể hạ xuống rất nhiều.”

“Sao đệ biết?”

“Huynh cứ tin tưởng đệ một lần, người nói cho đệ biết tin tức này rất đáng tin cậy, có điều hẳn không cho phép đệ nói ra, mọi người cũng đừng nói với ai chuyện này.”

Nhìn nét mặt nửa tin nửa ngờ của mọi người, Dương Vân thăm dò mò hỏi, cũng đúng, hiện giờ nước Ngô nơi nơi ca múa ăn mừng cảnh thái bình, giá đất hàng năm đều tăng, ai có thể nghĩ đến việc loạn thế sắp xảy ra? Nếu như mình không nhắc nhở chuyện này, với tính tình của cha mẹ nhất định sẽ đi mua đất, đến lúc binh mã loạn lạc, đất đai là thứ không đáng giá nhất.

Ngoài cửa phòng đột nhiên trở nên huyền ảo, hình như có một nhóm người tiến vào gian phòng bên cạnh, có điều nhóm người Dương Vân cũng chẳng để ý.

“Bạch Lục thiếu gia, mặc dù tửu lâu này hơi tồi nhưng có món giám cá là chiêu bài, món này cá được chế biến trắng mềm như làn da mềm mại của tiểu Tú tỷ, hôm nay thiếu gia nên thưởng thức nhiều một chút.” Một giọng nói hèn mọn bí ối vang lên.

“Ha ha, nếu không ăn món giám cá này thì tối đi ăn vài con “cá sống” là được!” Một người khác cười nói.

“Không hứng thú, tối nay bốn thiếu gia không đi đâu cả, ở nhà thôi.”

“Gi? Bạch Lục thiếu gia ngay cả vợ còn chưa có, sao lại ngoan ngoãn như vậy? Chẳng lẽ lại sợ vị mỹ nhân của huyện Tĩnh Hải nghe được thanh danh của thiếu gia hay sao?”

Sắc mặt Mạnh Siêu khê biến, Dương Vân cũng kinh ngạc thầm nghĩ: “Chắc không trùng hợp vậy chứ, vừa mới tới Phụng Minh Phủ liền gặp được vị Bạch ma tử trong truyền thuyết hay sao?”

“Hừ... nhà đó chỉ là một tiểu hộ, chẳng biết lão đầu tử uống phải thuốc gì mà phải tìm nhà nàng, cho dù có một chút sắc đẹp thì quản lý được ta chắc? Dù nàng có giống như lão già nhà nàng Chương Bát Trào thì ta cũng sẽ chặt hết mấy cái Trào đó. Tối nay lão đầu tử tìm ta có việc.”

“Lúc này Bạch huynh còn mạnh miệng được chứ e rằng đến lúc đó mỹ nhân chỉ trừng mắt một cái là ngươi lại ngoan ngoãn leo lên giường cùng nàng, khi đó có khi còn quên hết các huynh đệ chúng ta nữa.”

“Đúng đấy, nghe nói nàng là đệ nhất mỹ nhân của huyện Tĩnh Hải, Bạch thiếu gia quả là có diễm phúc không nhỏ - chắc chắn”

“Đệ nhất mỹ nhân Tĩnh Hải cái gì, mấy bà phu nhân của Bạch phủ khi đi xem mặt trở về còn ríu rít nói là không ai trong Phụng Minh Phủ đẹp bằng, bây giờ đã truyền đi là đệ nhất mỹ nhân của Phụng Minh Phủ rồi”

Tại Dương Vân rất linh mẫn, hẳn nghe rõ từng tiếng nuốt nước miếng bên gian phòng bên cạnh.

“Thật là, sao ta không có cái vận khí này, đó là đệ nhất mỹ nhân của Phụng Minh Phủ đấy, nếu có thể cưới về nhà thì cho dù ba năm không vào “đại môn” cũng được.” Một người đám ngực dậm chân nói.

“Loại mỹ nhân này chỉ được cái nhìn đẹp mắt, đâu có giỏi giang biết điều như tiểu Tú tỷ, nhất là phần khẩu ngọc thô tiêu, ha ha.” Một người say mê nói.

“Không biết thì dạy, Bạch thiếu gia, việc này phải dựa vào bản lĩnh của ngài rồi, hắc hắc.”

“Dạy chứ, nhất định phải dạy, cũng không biết thân thể mỏng manh của mỹ nhân có chịu đựng nổi sự thảo phạt của Bạch huynh không đây? Ngươi nhất định phải bảo Chương gia nhớ đưa thêm một vài nha đầu làm của hồi môn đấy - đừng có phá hư mỹ nhân, ha ha.”

“Được đó! Tình Hải xuất mỹ nữ, đại mỹ nhân thì chúng ta không cần, có điều đến lúc đó chẳng lẽ không thể để cho chúng ta hưởng thụ tiểu mỹ nhân?”

“Ha ha, ý hay ý hay.”

Từ phòng bên cạnh truyền đến một trận cười phóng đảng, Mạnh Siêu rút cuộc nhìn không được, vờn người đứng dậy, hai tay siết chặt thành hồ trảo.

Dương Vân lập tức giữ hân lại, khẽ nói: “Đợi một chút, không được để lộ mặt.” Hân nháy mắt với mọi người khác rồi lén lút ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Cảnh Cáo

Đám ác thiếu không ngừng huyền não ở trong phòng, Dương Vân nhìn lướt qua ngoài đại sảnh thì thấy có mười mấy người vừa ăn uống vừa quan sát động tĩnh trong gian phòng đó, đây hẳn là bọn tùy tùng và thị vệ mà đám ác thiếu kia mang theo, hân lặng lẽ kéo Mạnh Siêu ra khỏi tử lâu.

Đám thiếu niên ăn uống, la hét nói chuyện cả buổi, cuối cùng mặt tên nào tên nấy cũng đỏ tới mang tai, lão đạo dắt nhau cùng ra khỏi tử lâu, trước mặt sau lưng đều được tùy tùng vây quanh.

Vừa mới ra tới cửa liền thấy trên đường có một tên nhóc mặc áo gai, thân thủ lanh lợi chạy về hướng này, phía sau nó là mấy tên tráng hán đang vừa đuổi vừa hét.

“Thằng giặc kia, mau trả túi tiền mới trộm được đây, nếu không ông đánh cho nguoi mềm xương!” Một tiếng quát vang lên khiến mấy tên ác thiếu giật mình.

“Tên mập này thật khỏe đấy.”

Bốn người chạy như điên đuổi theo tên trộm tạo thành một hàng dài, tên nào tên nấy to cao, thân hình vạm vỡ làm não loạn cả con phố, người đi đường và bán hàng rong đều vội vàng tránh sang một bên.

Càng tới gần, nhìn bốn tên mập mạp tên nào cũng đen nhem, râu ria xồm xoàm như Trương Phi, một tên ác thiếu lẩm bẩm: “Bốn tên đại hán hung bạo này là Tứ huynh đệ sao?”

Một thị vệ trông thấy tên trộm chạy về hướng này liền đưa tay cản lại, quát lớn: “Mất bị mù hay sao mà chạy tới chỗ này!”

Tên trộm cười gian xảo, thị vệ bỗng thấy hoa mắt, hân vừa cảm thấy có một con gió từ bên cạnh thổi qua thì đã không thấy tên trộm đâu.

Tên thị vệ ngơ ngác, những người bên ngoài thì thấy rõ tên trộm kia đột nhiên lách qua hân rồi lẩn vào trong đám đông.

Tốc độ của bốn tên đại hán không hề giảm, bọn họ lao thẳng tới, quát tháo: “Giao tên trộm ra đây!”

Một tên thiếu gia quần là áo lụa vừa định mở miệng giải thích thì tự dưng thấy có một túi tiền nằm trong tay mình.

“Các đại ca, tiền giao cho các nguoi, tiểu đệ xin chạy trước!”

“Thì ra là đồng bọn!” Tên tráng hán ở giữa không nói hai lời, đưa tay gạt đám thị vệ sang bên cạnh rồi đâm thẳng vào mặt một ác thiếu.

“A...!” Tên thiếu niên bị đánh trúng bật ngựa ra rồi ngã xuống mặt đất, miệng thì gào thét, lần này giống như chọc vào tổ ong vò vẽ, đám thị vệ và tùy tùng giật dử nhào về phía trước bao vây bốn tên đại hán lại.

Bầy dê không đánh lại mãnh hổ, bốn đại hán trái một quyền phải một cước, một lúc sau đám ác thiếu lẫn thị vệ đều nằm rạp xuống đất, bốn đại hán đánh bọn tùy tùng còn có chút chừng mực nhưng đối với những tên ác thiếu kia thì quyền nào ra quyền nấy, khiến bọn chúng kêu khổ thấu trời.

“Ngươi có biết cha ta là ai không mà dám đánh ta?” Bạch thiếu gia ôm quai hàm phần nộ hét lên, khuôn mặt đỏ cũng tức đến mức đỏ gay.

Không mở miệng thì còn tốt, hần vừa nói xong câu này thì lập tức thấy đám trắng trừng mắt nhìn về phía mình: “Sợ cái chim nhà ngươi! Gia gia chém một đao giết ngươi xong rồi lên thuyền về Đại Lương, người nhà ngươi có thể ra biển cắn ta không?”

Bị ánh mắt hung dữ của đại hán nhìn chằm chằm, Bạch ma tử sợ run người, không dám nói một chữ nào.

Đại hán vẫn cảm thấy bức bối trong lòng, vung tay tát một bạt tai, “Bốp” âm thanh giòn giã vang lên, Bạch ma tử phun ra một ngụm máu cùng với hai chiếc răng vàng, ngay sau đó tiếng kêu bi thảm cùng với tiếng khóc vang lên.

Dương Vân giả dạng kẻ trộm trốn ở bên cạnh âm thầm lắc đầu.

“Lão Mạnh vẫn còn quá nhân từ, cứ nhân cơ hội này một quyền lấy luôn cái mạng nhỏ của Bạch ma tử có phải hơn không?”

Tuy nghĩ vậy nhưng Dương Vân không có cách nào lo hết việc cho Mạnh Siêu (1), bỗng hần nhìn thấy một tên ác thiếu lẩn sang bên này liền len lén giơ chân đá một cái, cú đá này còn mang theo ám kình của Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết, nghĩ thầm “Dù sao cũng phải có người bị thương nặng hơn so với Bạch ma tử, thôi lấy đại một tên vậy.”

Tên ác thiếu đang vui mừng vì trốn được thì đột nhiên cảm thấy đau nhức trên đùi, xem ra đã bị đá gãy xương. Hần mới kêu lên một tiếng bi thảm thì đã bị Dương Vân đâm một quyền thẳng vào sống mũi, nước mắt với máu mũi chảy giàn giụa, hần không kịp kêu lên mà lăn đùng ra bất tỉnh.

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, trong lòng Dương Vân vui lên: “Ban nãy người nói về đại mỹ nhân, tiểu mỹ nhân nhiều nhất chính là ngươi, cũng không phí công đánh ngươi hai cú.”

Hóa ra bốn trắng hần này là Mạnh Siêu, Dương Nhạc, Trần Hồ và Liên Bình Nguyên, bọn họ đang hưng phấn đám đá thì phát hiện trong đám kia tên thì bất tỉnh tên thì đã chạy mất, trước mặt không còn lại một ai mới thu lại quyền cước rồi sải bước rời đi, thấy bộ dáng hung hãn của họ, chẳng ai trên đường dám cả gan ngăn cản.

Chui vào một con hẻm nhỏ, trong một góc hẻo lánh đã được dò xét, bốn người cùng đi đến chỗ hẹn với Dương Vân.

“Ha ha, thống khoái thống khoái, đám rùa con này đúng là chưa bị đánh lần nào, chủ ý của Vân đệ quả là tuyệt.” Trần Hồ cười lớn nói.

“Thu dọn nhanh lên một chút.” Dương Nhạc thúc dục nói.

Dương Vân thì đơn giản nhất, hần chỉ cởi bộ áo gai ra rồi lau mặt là xong.

Bốn người còn lại cởi bộ quần áo bằng vải thô xuống, mấy lớp bông dày được lót bên trong cùng rơi ra.

Mạnh Siêu thì cao to vạm vỡ nên lót bông ít nhất, còn ba người khác phải buộc thêm gạch dưới chân mới có thể đứng ngang với Mạnh Siêu.

Sau khi cởi hết quần áo vứt trên mặt đất thành một đồng, bọn họ liền tháo lớp dầu đen cùng với bộ râu giả xuống, lộ ra khuôn mặt thật.

Nhảy lên bức tường bên cạnh, thuận tay ném bao quần áo xuống một cái giếng cạn, tin rằng cho dù nhà này có phát hiện cũng không dám để lộ ra, sau đó băng qua sân rồi rời khỏi đó theo bức tường đối diện.

Lúc này Trên đường đang vô cùng hỗn loạn, một nhóm bộ khoái của nha môn đã bao vây xung quanh địa điểm xảy ra chuyện đến mức con kiến cũng không chui qua được. Sau khi vòng qua vài cái tường viện thì đám Dương Vân liền nghênh ngang xen lẫn vào đám đông xem náo nhiệt, cho dù có tên sai dịch nào thấy bọn họ thì cũng chẳng thể liên tưởng đến mấy đại hán mặt mày hung dữ kia.

Người có vóc dáng gần giống nhất là Mạnh Siêu, chỉ có điều hần đang khoác trên người một bộ thanh sam tú tài chính gốc, về mặt thì nhìn rất đôn hậu.

Dương Vân nhìn Mạnh Siêu mà tức cười, không nghĩ ra lão Mạnh lại có thể giả bộ như vậy, đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

Nhìn đám ác thiếu kêu khóc cả ngày được mang đi trên cáng, năm người mới cảm thấy hài lòng mà rời khỏi đó. Dọc đường cũng nghe thấy người đi đường há hẻ bàn luận về chuyện này, phần lớn đều nói mấy đại hán đến từ Bắc Lương kia hạ thủ quá nhẹ, chỉ hận mấy tên chuyên gây họa này không bị đập chết, xem ra đám ác thiếu này đều bị người dân ở Phụng Minh Phủ căm ghét.

Gia thế của mấy tên ác thiếu cũng không hề tầm thường, cái tên bị Dương Vân đánh bất tỉnh là cháu trai của Tri phủ.

Lúc trời gần tối, năm người tìm được một khách sạn để nghỉ chân, ngày mai Dương Vân và Mạnh Siêu phải đến Hải Thiên thư viện, Dương Nhạc và Trần Hồ thì cùng nhau trở về huyện Tĩnh Hải, còn Liên Bình Nguyên thì muốn tìm một vài mối làm ăn ở Phụng Minh Phủ.

Sau khi com no tắm mát xong, Dương Vân trở lại phòng lấy vòng tay hắc thạch ra, bắt đầu trầm tư.

Hôm nay vòng tay hắc thạch có hiện tượng nóng lên, mặc dù lúc ấy Dương Vân đang nóng vội muốn trừng trị đám ác thiếu nhưng hần vẫn ghi nhớ phản ứng của vòng tay vào trong lòng.

Lúc này Dương Vân đã khẳng định được rằng hi nộ ái ố của người xung quanh chính là nguyên nhân khiến hắc thạch nóng lên, nhưng mười ba viên hắc thạch đều có sự khác biệt chứ không nóng lên cùng một lúc.

“Đây là viên nóng lên lúc đám ác thiếu kia cười phóng đăng. Viên này nóng lên lúc đám ác thiếu kêu cha gọi mẹ, còn viên là lúc lão Mạnh nổi giận.”
Dương Vân phân biệt từng viên.

“Ừ, tổng cộng mười ba viên hắc thạch tương ứng với thất tinh lục dục, sau này gọi pháp bảo này là “Thất tinh lục dục châu” vậy.”

Mặc dù bây giờ còn chưa thấy rõ “Thất tinh lục dục châu” có công hiệu gì nhưng Dương Vân vẫn tin tưởng món pháp bảo kỳ lạ này rất có tiềm lực để khai thác, chỉ riêng việc bây giờ có thể dùng pháp bảo này để cảm ứng tâm tình của người khác cũng đã là một công dụng không tồi rồi.

Nghiên cứu “Thất tinh lục dục châu” xong hắn liền tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh, sáng hôm sau vừa ra khỏi cửa thì thấy tinh thần sáng khoái.

Sau khi ăn điểm tâm xong, Dương Nhạc cùng Trần Hồ mang theo tiền đi về nhà, Dương Vân cùng Mạnh Siêu thanh toán tiền phòng. Biết được thư viện Hải Thiên ở thành đông, hai người cùng nhau đi tới.

Thư viện Hải Thiên nằm bên cạnh một tòa núi nhỏ ở thành đông, chiếm diện tích khá lớn, gần như đem một nửa chân núi bao trọn. Nhìn lên đỉnh núi phía xa xa sẽ thấy một cái đình, trên đường đi, hai người dừng lại hỏi đường thì đều được chỉ đi về phía cái đình này, xem ra đây là một dấu hiệu của thư viện Hải Thiên.

Thư viện Hải Thiên có tiếng tăm không nhỏ ở Nam Ngô, người đến đây cầu học như Dương Vân cùng Mạnh Siêu gần như ngày nào cũng có. Người phụ trách tiếp đãi thu của hai người tổng cộng mười lượng học phí rồi lập tức hài lòng đưa họ đến một học xá bên trong. (Học xá = ký túc xá)

“Bây giờ là cuối tháng, mấy ngày này học phí sẽ không tính, bắt đầu từ đầu tháng bảy mỗi người phải nộp ba lượng bạc, học viện sẽ phụ trách cơm nước nhưng quần áo phải tự giặt hoặc tốn chút tiền thuê phò phụ giặt hộ.” Quản sự học viện giới thiệu một vài điều.

Dương Vân khê thờ dài, năm lượng bạc mỗi tháng để trọ ở đây, nếu là trước đó thì số tiền này có khiến hắn và gia đình lo đến phát sầu. Có điều vạn vật đều có thể thay đổi, tiền trên người hắn bây giờ không chỉ có thể đủ để ghi danh và trọ tại học viện nổi tiếng này trong hai năm mà còn có thể nhờ nhị ca đem phần lớn bạc về nhà.

“Học xá bên hướng đông có còn chỗ không?” Dương Vân hỏi.

“Tất cả đều đã có người, năm nay là năm khoa khảo, học sinh vào trọ nhiều lắm, may mà nửa năm trước đã khuếch trương thư viện nếu không bây giờ mỗi phòng chắc phải ba người chen chúc nhau mà ở.”

Dương Vân không thể làm gì khác hơn ngoài việc tùy tiện chọn một gian trong số học xá ở đây. Trong phòng có hai cái giường ngủ, một cái bàn vuông, hai cái ghế, trên bàn thì có đèn nhưng không có dầu thắp, phía tây thì có một cái cửa sổ nhỏ.

“Xem ra ban đêm phải kiếm một chỗ khác tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh, nếu như không có nơi thích hợp chắc phải ra ngoài thuê phòng.” Dương Vân tính toán một chút, ném hành lý tùy thân vào phòng rồi cùng Mạnh Siêu đi tới học đường.

Chú thích:

(1) - Nguyên văn: Viêt trở đại bào - bao biện làm thay; vượt quá chức phận, làm thay việc của người khác (người có trách nhiệm lo việc cúng tế lại đi làm cơm thay nhà bếp).

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: Đồng Hương

Ngoài dự đoán của hai người, bên trong thư viện vẫn còn ba tên học sinh đang làm thủ tục nhập học. Vận khí của hai người cũng không tệ, gặp được một học sinh bên ngoài học đường, nói chuyện vài ba câu té ra lại là đồng hương huyện Tĩnh Hải.

Người này tên là Tôn Diệp, tính cách khá nhiệt tình, hắn chủ động giới thiệu sơ qua tình hình cho hai người Dương Mạnh biết.

"Trong năm phủ ở phía nam, thư viện Hải Thiên là nổi tiếng nhất với danh xưng Tam đa (ba cái nhiều), chính là với số lượng sách nhiều nhất, số lượng học sinh và số lượng cử nhân cũng nhiều nhất. Có điều thật ra thư viện này có Tứ đa lận!"

"Cái nhiều thứ tư là gì?" Dương Vân cảm thấy hứng thú bèn hỏi.

"Thu tiền quá nhiều...!! Học phí ở đây nộp theo tháng, tính ra cũng không nhiều lắm so với những thư viện thu theo quý, theo năm. Nhưng ở trong thư

viện này muốn cái gì cũng phải có tiền. Ví như: giấy, mực, dầu thắp... đều phải bỏ tiền túi ra mua. Com thì khó nuốt, muốn ăn ngon hơn thì phải thêm tiền... Với lại tàng thư lâu không cho mượn sách về nhà, ban ngày học tại giảng đường, ban đêm muốn đi đọc sách phải mua nến. Thành thạo cũng có học giả nổi tiếng đến đây dạy học, có điều muốn tham gia thì phải tốn phí báo danh." Tôn Diệp kể khổ.

"Không phải vậy chứ!!!" Mạnh Siêu lộ vẻ kinh hãi, thư viện này quả là biết cách làm tiền.

Dương Vân thì lại mừng thầm, sách nhiều là được... thư viện này rất thích hợp với mình. Uhm... ở đây chừng một tháng có lẽ sẽ đọc xong số sách có trong thư viện. Năm lượng bạc đổi lấy một lần đây sách... thật quá lời đi chứ.

"Đúng rồi, tại sao lại có ba cái học đường ở đây?"

Tôn Diệp đáp: "Bởi vì số lượng học sinh quá nhiều, hơn nữa một tháng mới nộp học phí một lần, một chỗ không đủ mới phải lập ra ba cái. Gian trung tâm là nơi giảng những điều căn bản, tuy nội dung của mỗi tháng khá giống nhau nhưng rất thích hợp với những người mới như hai vị. Học đường kia là nơi nhiều học sinh nhất, truyền thụ những điều sâu xa hơn nhưng cũng khá là lộn xộn, nếu vận khí tốt có thể học được những điều tâm đắc. Còn cái cuối cùng kia..." Tôn Diệp bĩu môi, "Hai vị không cần phải tới đó."

"Tại sao?"

"Học đường kia có thu thêm phí, tuy có mời danh sư đến giảng nhưng những kẻ đến nghe lại vàng thau lẫn lộn, học sinh bên trong đa phần là kẻ giàu sang không có lý tưởng, chỉ cần bỏ tiền đều có thể đến nghe giảng, thậm chí con nít cũng được vào. Lão sư thì cũng chẳng tâm huyết, học được cái gì thì học."

Dương Vân cùng Mạnh Siêu cảm thán một phen, sau đó mời Tôn Diệp cùng ăn cơm trưa rồi cùng vào gian học đường căn bản kia.

Ngồi trên là một lão giả tóc bạc râu dài, thấy có người tiến vào cũng không thèm quản mà tập trung "phun mưa xuân" khắp nơi.

Giảng đường có hơn hai mươi học sinh, hầu hết đều là người mới nên rất chú ý lắng nghe, thỉnh thoảng còn lấy giấy bút ra ghi chép.

Cả đám tùy tiện tìm hai chỗ ngồi nghe lão giả giảng bài. Nghe được vài phần Dương Vân liền âm thầm gật đầu, thư viện Hải Thiên quả xứng với danh tiếng bên ngoài, lão sư giảng bài mạch lạc dễ hiểu, tuy chỉ nói những điều đơn giản nhưng cũng có trợ giúp nhất định cho việc học.

Có điều nếu chỉ vậy thì chưa đủ, đơn cử như khóa học này chủ yếu dành cho tú tài, nói cách khác, nhiều lắm thì khóa học này chỉ thăng cấp cho tú tài từ cấp thấp lên cấp cao mà thôi, nếu muốn đột phá tới cử nhân thì... còn kém xa lắm!

Kiếp trước của hần đang ở cảnh giới này, sau khi thi trượt mới cảm nhận được sự chênh lệch. Nhưng kinh tế trong nhà không đủ để hần thi thêm lần nữa cho nên Dương Vân mới bỏ ý nghĩ thi lại.

"Điều ta truyền thụ đều là lời của thánh nhân đã trải qua đại đạo, các ngươi hãy trở về suy ngẫm thật tốt... Nếu có thể lĩnh ngộ thì cho dù thi rớt, nó cũng có thể giúp các ngươi sử dụng cả đời..." Lão giả bắt đầu tổng kết lại.

Dương Vân vừa nghe được 2 chữ "thi rớt", hần chợt nhớ tới Tôn Diệp.

Tại lần khoa cử kiếp trước, người đứng đầu bảng ở Phụng Minh Phủ là Thái Bạch Hoa đến từ Tĩnh Hải huyện, còn cuối bảng chính là Tôn Diệp. Hai cái tên một đầu một đuôi cùng đến từ Tĩnh Hải càng gây nên sự chú ý (1), lúc ấy còn có người hô to Tôn Sơn tái thế (2).

Hần cười cười, thu lại suy nghĩ.

"Khóa học này không có gì cần thiết, có lẽ nên đến nghe khóa học cao cấp kia một chút một chút, thời gian còn lại tới Tàng thư lâu đọc sách thì hơn..." Dương Vân trầm nghĩ, bản thân hần có kinh nghiệm lịch duyệt của hai kiếp, có thức hải cùng thần thông nhìn là nhớ, những thứ cơ bản này quả thật không phải... học.

Nghe xong khóa, hần liền đi tìm Tôn Diệp, hai người nói nói cười cười rồi tìm chỗ ăn cơm.

Phòng ăn của thư viện đã được Tôn Diệp giới thiệu nên lúc đi ngang qua, Dương Vân tò mò liếc qua một chút, quả thật là vô cùng thâm, nhiều học sinh ăn cơm mà mảy châu mặt ừ." (Bư: ăn cơm mà cứ như ừ. . . >")

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Thỉnh Tiên Xin Tự

Mạnh Siêu vội vàng đem con lắc đang bị gió thổi bay loạn xạ gắn vào kê hoàn (1), trong khi đó Dương Vân tìm được mấy cây nhang trên bàn thờ rồi đưa cho Mạnh Siêu.

"Thắp hương đi, muốn thỉnh tiên xin tự thì trong lòng phải thanh thản mới được."

Mạnh Siêu châm hương, khấn thầm trong chốc lát rồi mới đưa tay đặt lên trên kê hoàn, hẩn khép hai mắt lại, để tay tùy ý điều khiển kê hoàn.

Kê bút sột soạt lướt trên sa bàn (2), mọi người xung quanh đều tập trung dõi theo.

"Sùng ... Đức ..."

Người đàn ông trung niên đọc lên mấy chữ được viết trong sa bàn, lúc này Mạnh Siêu mới mở mắt.

"Xin Văn Sơn Trường bình xét một chút?"

"Tên thật của ngươi là gì?" Văn Tư Càn hỏi.

"Đệ tử họ Mạnh tên Siêu."

"Mạnh Siêu, tự Sùng Đức. Tên chữ không tề, thư viện Hải Thiên có ghi chép rằng trong hai vị trạng nguyên khoa Tân Mùi có một người đến đây xin được tự Sùng, tự Đức cũng không tề, không ít người có tự này được đề tên trên bảng vàng. Tên chữ của ngươi có thể nói là trung cát, khoa cử năm nay có hi vọng, có điều vẫn cần phải dựa vào chính bản thân mới có thể thành công."

Mạnh Siêu mừng rỡ, Văn Tư Càn là ai chứ, khi thi đình là bảng nhãn, văn chương học thức không dám nói là đứng đầu thiên hạ nhưng chỉ ít trong nước Ngô cũng rất có tiếng tăm, có lời bình này của hắn, chỉ cần bài thi của mình trong khoa thi sắp tới được chọn, có thể nói là gần như chắc chắn sẽ đậu.

"Dương hiền đệ, đệ cũng nhanh lên xin một tự đi."

Dương Vân gật gật đầu nhưng không dâng hương mà tùy ý kê hoàn, hai chữ như hành vân lưu thủy nhanh chóng xuất hiện trong sa bàn.

"Mộng Hồi." Văn Tư Càn nhìn về phía Dương Vân.

"Dương Vân... Dương Mộng Hồi."

Văn Tư Càn nhíu mày, "Tự này rất hiếm thấy, tự Mộng và tự Hồi cũng rất ít khi xuất hiện khi thỉnh tiên xin tự, ta không dám đoán bừa, phải trở về tra lại bản ghi chép mới được."

Người đàn ông trung niên đột nhiên kinh hãi trong lòng, hắn nhớ đến một quyển sách ghi chép được truyền lại trong gia tộc mình, trong đó có nói tổ tiên từng gặp được dị nhân, người đó để lại cho gia tộc vài câu, trong đó câu "Ngộ thạch mà hưng" đã được chứng thực, chỉ có câu cuối cùng là "Ngộ mộng mà tục" (3) thì hơn trăm năm qua vẫn không có manh mối, chẳng lẽ câu đó ứng với người này?

Chỉ có điều khi suy nghĩ cẩn thận lần nữa, người này hiện tại cũng chỉ là một tú tài, làm gì có tư cách ứng với những câu này chứ? Có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi.

Người trung niên nhìn sâu vào mắt Dương Vân rồi nói tiếp: "Tên chữ của hai vị tú tài đều không tề, tiền đồ sau này nhất định rộng mở."

Văn Tư Càn hơi động dung, trầm nghĩ với thân phận của người trung niên, những lời này có thể có chút ẩn ý.

Dương Vân cảm tạ: "Việc của học trò đã xong, không dám quấy rầy hứng thú du ngoạn của khách quý, xin được cáo từ."

"Tốt tốt, hy vọng sau này còn có thể nghe thấy tên của ngươi." Người trung niên cười nói.

Điều này càng khiến Văn Tư Càn khẳng định suy đoán của mình, cũng không biết tại sao vị tú tài nho nhã yếu ớt này lại được khách quý coi trọng, thật là có chút khó tin.

Sau khi xuống núi, Dương Vân và Mạnh Siêu rảnh rỗi nên đi đến tàng thư lâu để đọc sách.

Dường như Mạnh Siêu bị việc hôm nay kích thích, hắn đọc sách đến mê mẩn, trời tối lúc nào cũng chẳng hay. Mạnh Siêu nhớ đến lời của Tôn Diệp, lại thấy sắp đến lúc phải nộp tiền đèn cây nên lúc này mới chịu đặt sách xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn xung quanh thì không thấy Dương Vân đâu, trong lòng có chút ngạc nhiên.

Hắn dạo qua một vòng mới phát hiện Dương Vân đang đứng bên trong một loạt giá sách.

"Mộng Hồi hiền đệ, thi ra đệ ở trong này, sao không ngồi trên bàn mà đọc?" Mạnh Siêu hỏi.

"Đệ thích vừa đứng vừa đọc, khi ngồi rất khó tập trung." Dương Vân mở miệng trả lời, nguyên nhân thật sự thực ra là do tốc độ lật sách của hắn quá

nhanh, chỉ cần dùng Nguyệt Hoa linh nhãn nhìn qua một lần là toàn bộ nội dung trên một trang sách đã được ghi nhớ trong thức hải, nếu bị người khác chứng kiến thì không biết giải thích thế nào.

"Tầng thư lâu của thư viện Hải Thiên này quả nhiên danh bất hư truyền, trường học ở huyện Tĩnh Hải so với nơi này chẳng khác gì hồ nước và Trường Giang vậy." Mạnh Siêu cảm thán.

"Đúng vậy, trường học ở huyện Tĩnh Hải chỉ là một căn phòng với vài cái giá sách, còn nơi này thì sách đầy ắp trong ba tầng lầu, khác biệt quá lớn." Dương Vân vừa hưng phấn vừa đau khổ, hần đang lo khi mình dùng thời gian một tháng để "lật" toàn bộ sách vở được cất giữ ở đây e rằng ngón tay cũng muốn rụng rồi.

"Thôi, đi ăn cơm trước đã." Càng lật sách thì bụng cũng càng đói. Dương Vân ngẫm nghĩ một chút, xấp xỉ một tháng có lẽ sẽ xem xong toàn bộ sách ở nơi này, đến lúc đó có thể quay trở về Tĩnh Hải tham gia khoa cử được rồi.

Vừa ra đến cửa thì thấy Tôn Diệp đang đi thẳng đến, người còn chưa tới mà giọng nói đã vang lên.

"Mộng Hồi huynh, Sùng Đức huynh, hai vị có đại hỉ, tối nay phải mời ta đi ăn cơm chứ nhỉ?"

Dương Vân và Mạnh Siêu đưa mắt nhìn nhau, không ngờ mới chiều nay xin được tự mà đến tối nay cả Tôn Diệp cũng biết việc này."

"Không thành vấn đề, chúng ta đi."

Ba người đến tiệm cơm hồi trưa, thức ăn ở đây không tệ, hơn nữa rượu còn trong như nước. Khi nhìn thấy đám Dương Vân, chủ quán vui đến mức cười híp cả mắt.

Quả nhiên không làm cho chủ quán thất vọng, Dương Vân lại gọi nguyên một bàn thức ăn và rượu.

"Son Cử huynh, sao người lại biết chúng ta xin được tự?"

Tôn Diệp uống một chén rượu, khà một hơi rồi chặc lưỡi cười nói: "Hai vị huynh trưởng đang rất nổi tiếng, cả thư viện Hải Thiên không ai không biết hai người."

"Vì sao?"

"Hai người có biết quý nhân mà mình gặp được hôm nay là ai không?"

"Là ai?" Mạnh Siêu hỏi.

Tôn Diệp chỉ chỉ ngón tay lên trời: "Phúc quốc công."

"Hả!" Mạnh Siêu khẽ hét lên một tiếng. "Người này chính là quốc công lão nhân gia ư!"

Phúc quốc công là huynh trưởng của đương kim Ngô vương, nghe nói năm xưa hần nổi danh là người tài đức, được nhiều người ủng hộ kế nhiệm vương vị. Nhưng vì mẫu thân của hần là phi tần bình thường nên đã chủ động nhường lại vương vị cho Ngô vương bây giờ.

Sau khi kế vị, Ngô vương phong cho hần là Phúc quốc công, ban tước tại Phương Minh phủ.

Phương Minh phủ là phủ trị giàu có sung túc nhất Nam Ngô, nghe đâu hơn một phần tư đất đai của Phương Minh phủ đều là đất phong (4) của Phúc quốc công, hơn nữa Ngô vương còn đặc biệt ra chiếu chỉ ban cho Phúc quốc công quyền giám sát tâu sự của các quan viên trong cả năm phủ ở Nam Ngô, có thể nói hần là người quyền quý nhất Nam Ngô.

Mạnh Siêu trầm nghĩ, nếu sớm biết người trung niên kia chính là Phúc quốc công thì cử chỉ của hần nhất định sẽ không được bình tĩnh như vậy. Sau đó hần đưa mắt nhìn trộm Dương Vân, phát hiện thần sắc của Dương Vân vẫn nhàn nhã như thường thì không khỏi cảm thán, xem ra định lực của mình còn thua kém nhiều.

"Uống rượu ăn cơm..." Dương Vân gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, không quan tâm đến việc nợ mà chỉ khuyên hai người Mạnh Tôn ăn nhiều một chút.

Lúc trưa Tôn Diệp đã ăn căng bụng nên giờ chỉ uống một chút rượu, thỉnh thoảng lại gấp vài miếng nhỏ, còn Mạnh Siêu cũng có tâm sự trong lòng nên cũng ăn rất ít, sau cùng nguyên cả bàn ăn gần như đều vào trong bụng Dương Vân.

Ăn xong ba người lại ngồi tán gẫu, Dương Vân nói: "Hôm nay gặp được Phúc quốc công là chuyện may mắn, có điều tác dụng thực tế cũng không lớn. Chúng ta là học sinh, con đường của chúng ta là khoa cử để đạt được công danh, cho dù có nổi danh hơn nữa thì trên bài thi cũng che mất tên, cuối cùng cũng phải nhờ vào tài năng thực sự mới có thể trúng tuyển được."

Mạnh Siêu, Tôn Diệp hai người gật đầu tán dương, khoa cử ở nước Ngô vô cùng công bằng và minh bạch, từ khi lập quốc đến nay đã hơn trăm năm nhưng những vụ án làm rối loạn kỉ cương khoa trường có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Bài thi của thí sinh sẽ bị dán tên lại rồi được sao chép theo một thứ tự, sau đó đưa vào phòng để các thầy giáo lựa chọn, đây là cửa ải mà đại đa số học sinh không thể bước qua. Một phủ gần ngàn học sinh, số bài thi được tuyển chọn không đến một trăm, sau khi chọn được một trăm bài thi này mới lấy

bản ghi chép tên ra, do chủ khảo cuối cùng dựa vào đó để xác định thứ tự, lúc này nhân tố thanh danh bên ngoài mới có tác dụng

Sau khi đã com no rượu say, Mạnh Siêu và Tôn Diệp cùng nhau đến tầng thư lâu để đọc sách, tiền đèn cầy tuy không rẻ nhưng lúc này đã gần đến thời điểm mầu chót của mùa khoa cử, những học trò có thể đến thư viện Hải Thiên đương nhiên sẽ không keo kiệt nữa.

Dương Vân muốn tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh nên chia tay hai người một mình hành động.

"Tế Phong đình kia quả là một nơi không tồi, địa thế cao rộng, so với nơi đất bằng phẳng thì linh khí dồi dào hơn vài phần."

Buổi tối trên núi không có người, Dương Vân vừa đi vừa sắp xếp lại sách vở mới có thêm trong thức hải. Tuy những quyển sách trong thức hải đã được hần đọc thuộc đến mức nhuyễn như cháo và khắc sâu vào trí nhớ, có điều hần vẫn đưa vào tâm thần để cảm thụ sâu sắc, để thấu hiểu thông suốt, thậm chí còn muốn tiến thêm một bước là sửa cũ thành mới nữa. Ở phương diện này, nói chung thần thức suy diễn vẫn thiếu một chút linh tính.

Lúc này trong thức hải, mấy trăm bộ sách trong Kinh Luân đương đang bay lượn trên không trung, vô số ký tự vàng óng như hồ điệp xuyên hoa lượn quanh những quyển sách. Thịnh thoảng lại có vài ký tự rơi xuống sách, một luồng sáng tỏa ra bốn phía rồi hóa thành từng hàng chữ trên giấy.

Một số nét chữ sau khi hiện ra lại nhanh chóng phai nhạt rồi biến mất, có điều tổng số lượng càng lúc càng tích lũy được nhiều hơn, một phần tư số trang giấy trên quyển sách đã tràn ngập nét chữ.

Đó chính là những thẻ ngộ tâm đắc của Dương Vân, còn có một vài bản sách luận, tùy bút... có giá trị nhất định phải lưu lại. Dương Vân cứ như vậy tiếp tục đi sâu vào nghiên cứu biết đâu có một ngày sẽ viết được một cuốn luận ngữ vĩ đại.

Công pháp Ngưng Khiếu kỳ của Nguyệt Hoa chân kinh đã thôi diễn xong, tạm thời có thể sử dụng lượng chân khí nhiều nhất, phần chân khí có thể sử dụng ở Kinh Luân đương cũng tăng lên rất nhiều, hơn nữa kỳ thi đã sắp đến, Dương Vân cũng phải dốc sức tập trung tinh thần, hiện giờ Kinh Luân đương bên trong thức hải mỗi phút mỗi giây đều là cảnh tượng này, theo sự vận chuyển của Kinh Luân đương, khả năng thấu hiểu các loại kinh luận của Dương Vân càng lúc càng sâu sắc.

Khi lên đến Tế Phong đình thì Dương Vân liền ngừng sự vận chuyển của Kinh Luân đương lại, xung quanh không một bóng người, gió đêm thổi qua làm chiếc chuông vàng khẽ phát ra âm thanh đing đing đang đang, xung quanh còn có tiếng dế kêu râm ran. Một vài đám mây trôi nổi che khuất mất ánh trăng tàn, từng cơn thủy triều vỗ lên mỏm núi đá, linh khí tràn ngập chân trời.

Điều mà Dương Vân quan tâm đương nhiên chính là Nguyệt Hoa linh khí, tuy hôm nay là lúc trăng tàn nhưng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng Nguyệt Hoa linh khí.

"Ai... động tiên (5) quá quan trọng đối với sự tu luyện, hơn nữa trước khi Kết Đan mà chưa tìm được một động phù thích hợp thì tu luyện chẳng khác nào làm nhiều hương ít cả.

Dương Vân cảm thán, đời này hần vì cha mẹ và người thân nên quyết định bước lên con đường nhập thế tu luyện, vì vậy gần như không có duyên với động phù thích hợp để tu luyện, chỉ có thể cố gắng dùng công pháp để bù lại một phần.

"Tuy Nguyệt Hoa chân khí không quá ổn định, ban ngày cũng không thích hợp để tu luyện, hơn nữa mỗi tháng đều có hiện tượng thủy triều lên xuống, nhưng may mắn là so với những loại linh khí biến thái khác như Chân Từ, Âm Lôi, Huyền Thủy... thì Nguyệt Hoa chân khí còn tốt hơn nhiều, nó có khắp nơi trong thiên hạ, chỉ cần đến đêm là có thể tu luyện được, ngoài ra cũng không bị giới hạn tại những địa điểm đặc thù.

Dương Vân bùi ngùi một lát rồi lập tức bắt đầu tu luyện Nguyệt Hoa Chân kinh.

Bởi vì nơi này không bị ai quấy rầy nên Dương Vân cũng không sợ để lộ một vài dị tượng trong lúc tu luyện, ánh trăng bạc bao phủ xung quanh cơ thể hần rồi nhanh chóng ngưng kết thành mấy chục điểm sáng lung linh, chúng nhập vào người hần rồi cô đọng thành công trong khiếu huyệt.

Nguyệt Hoa chân kinh di chuyển theo các kinh mạch rồi cuộn cuộn đổ vào các khiếu huyệt, những làn sóng ngân quang bị chân khí gột tẩy từ từ trở nên nhạt dần. Khi ngân quang biến mất thì Nguyệt Hoa chân khí đang lưu chuyển cũng trở nên đậm hơn một chút, đây là do nguyệt hoa bị hấp thu vào đều đã chuyển hóa thành chân khí.

Chân khí vô hình vô sắc lập đi lập lại vòng tuần hoàn, thịnh thoảng lại phân ra một luồng chân khí để trùng kích những khiếu huyệt chưa cô đọng thành công.

Bất tri bất giác Dương Vân đã vận hành Nguyệt Hoa chân khí mười mấy chu thiên, hần lấy lại tinh thần rồi phun ra một luồng khí bản từ trong lồng ngực, sau đó hít một hơi thật sâu không khí trong lành, nhất thời cảm thấy một cảm giác vô cùng dễ chịu từ lồng ngực lan ra khắp cơ thể.

Hần ngẩng đầu ngắm bầu trời đêm, ánh trăng tàn đã rời khỏi không trung, lần này tu luyện có cảm giác lưu loát một mạch, hần tự cảm thụ một chút liên phát hiện mức độ tăng lên của Nguyệt Hoa chân khí nhiều hơn một chút so với trước kia.

"Quả là một địa điểm không tồi." Dương Vân quyết định thời gian ở thư viện Hải Thiên đành vát và một chút, mỗi buổi tối lại đến Tế Phong đình để tu luyện.

Chú thích:

(1) - Kê hoàn: kê: bói; hoàn: cái vòng -> Kê hoàn: cái vòng để bói.

Theo miêu tả như trên thì chắc là trò lên đồng xin chữ ở đây dùng một con lắc buộc vào một khoen tròn, rồi cho khoen tròn [lung lay/di động] -> con lắc đung đưa theo và vạch ra chữ. Cả dụng cụ này được gọi là kê bút.

(2) - Sa bàn (hay còn gọi là Sandbox): nghĩa đen là một cái khung, trung bình khoảng 1-2m², chứa đầy cát. Theo lịch sử thì người Hy Lạp cổ dùng nó như một bàn nháp, dùng que vạch chữ trên cát, tính toán xong cứ việc xóa đi làm lại. Theo cận đại hơn, người Âu Mỹ dựng ra để cho trẻ nít chơi. Khi chơi trong sandbox, đứa trẻ nít tha hồ muốn làm gì thì làm, xây lâu đài, làm bánh, vv. Chán rồi cứ việc xóa đi làm lại. (Bạn có thể bắt gặp dụng cụ này trong bộ phim Hero (2004) của Trương Nghệ Mưu, đây cũng là một thuật ngữ khá quen thuộc của dân IT ^_^)

(3) - Ngộ thạch mà hưng: gặp người có tự Thạch sẽ hưng thịnh, Ngộ mộng mà tặc: gặp người có tự Mộng sẽ lần nữa nổi lên (tặc: dứt rồi lại nổi lên, đàn dứt lại căng dây khác)

(4) - Đất phong: trong xã hội nô lệ hoặc phong kiến, vua chúa phong đất đai cho chư hầu, chư hầu lại cấp cho tầng lớp dưới.

(5) - Động tiên (động thiên phúc địa): một bộ phận của chốn bồng lai trong đạo giáo, thường lấy danh sơn làm chủ, cũng có thể có cảnh sơn thủy. Cho rằng nơi này có thần tiên sinh sống, đạo sĩ tu luyện ở đây có thể đắc đạo thành tiên. Từ động thiên có ý chỉ trong núi có hang động thông lên trời, nổi lên các ngọn núi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Niêm Phong

Hơn mười ngày tiếp theo, cuộc sống của Dương Vân rất có quy luật, ban ngày thì đến tàng thư lâu để "dọn sách" vào thức hải, thỉnh thoảng lại theo thông tin của Tôn Diệp mà đến học đường nghe giảng, trước nửa đêm thì lên núi tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh, sau nửa đêm lại luyện ám khí, cũng có đôi khi suy nghĩ chiều thức bảo mệnh sử dụng Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết, về việc ngày ba bữa cơm thì được giải quyết tại tiệm cơm ngoài thư viện.

Bây giờ mỗi lần gặp Dương Vân, chủ quán cơm đều niềm nở như thấy người thân, cũng khó trách, Dương Vân không chỉ hay gọi thức ăn ngon mà còn ăn nhiều, tiền kiếm được từ trên người hắn bằng cả bảy tám vị khách cộng lại.

Dương Vân đang tính đi ăn cơm trưa thì Liên Bình Nguyên tìm đến cửa, sau đó cùng Mạnh Siêu ba người cùng đến quán cơm.

"Dương tú tài đến rồi à?" Chủ quán cười tươi như hoa.

"Mau ngồi đi, ta đã giữ vị trí tốt nhất cho ngài đây." Chủ quán đưa mọi người đến một cái bàn gần đó, đích thân lấy khăn lau sạch cái bàn một lần nữa.

"Ngài đợi một chút, ta sẽ lập tức đem đồ ăn lên."

Dương Vân lười gọi món, dù sao thì đồ ăn trong tiệm này cũng không nhiều, về sau hắn dứt khoát giao việc này cho chủ quán tùy ý, với lại món nào Dương Vân cũng ăn sạch.

Không lâu sau trên bàn đã đầy ắp bát đĩa, sau đó chủ quán lại xách ra một bình rượu.

"Đây là rượu nếp lâu năm nổi tiếng của Tô gia vùng này, Dương tú tài có khách nên bình rượu này là ta mời, không cần trả tiền."

"Ha ha, cảm ơn ông chủ Trương."

Ba người rót rượu trước, kính rượu với nhau (1) vài chén rồi bắt đầu tán gẫu.

"Mấy ngày nay chắc Liên huynh đang bận rộn chuyện buôn bán nhỉ?" Dương Vân hỏi thăm.

Liên Bình Nguyên lau miệng rồi nói: "Đang muốn nhắc đến chuyện này, ta đã mướn thuyền trở về đảo một chuyến, cũng đã gom góp đủ tiền và mua đứt Trường Phúc Hào."

"Ồ! Liên huynh hành động thật nhanh." Dương Vân đáp.

Tính cả thầy cũng chỉ mới hơn mười ngày, Liên Bình Nguyên có thể được xem như là người kiên quyết, hành động quyết đoán. Sau khi quét sạch hải khấu, phần lớn người dân trên Hà đảo đều được chia bạc trắng, tổng cộng chừng bảy tám ngàn lượng, tuy Trường Phúc Hào cũng không phải là thuyền mới nhưng muốn mua được đoán chừng cũng phải bỏ ra ba đến năm ngàn lượng mới đúng.

"Ừ, đám thủy thủ vừa phát tài, tính cả thuyền trưởng thì tất cả mọi người đều thôi việc, hơn nữa lần này ra biển lại làm tàu bị hỏng phải bỏ tiền để tu sửa nên chủ thuyền cảm thấy xúi quẩy, vừa đúng lúc ta tìm đến cửa, hấn cũng không nâng giá quá cao mà bán ngay cho ta."

"Vậy thì việc làm ăn của Liên huynh đệ sắp bắt đầu được rồi, chúc mừng chúc mừng." Mạnh Siêu nói.

Liên Bình Nguyên cười khỏ, "Nhưng giờ lại gặp phát chút phiền toái."

"Phiền toái gì?"

"Hai người có nghe nói đến Tứ Hải minh không?"

"Tứ Hải minh? Là bang phái võ lâm hay sao?" Dương Vân chưa từng nghe qua cái tên này, hấn quay đầu sang hỏi Mạnh Siêu.

Mạnh Siêu cũng lắc đầu, tuy hấn có luyện võ công gia truyền nhưng phụ thân đã rời khỏi tiêu cực đã lâu, vì vậy hiểu biết của hấn về chốn võ lâm cũng có hạn, chưa bao giờ nghe nhắc đến cái tên Tứ Hải minh.

"Nghe nói đây là một bang phái mới nổi lên cách đây hai năm, có thế lực rất lớn, Phụng Minh phủ cũng có một phân đà của nó. Lần này ta mang theo mười mấy huynh đệ ở trên đảo, vừa để lộ ý muốn đi buôn thì lập tức đã có người của Tứ Hải minh đến tận cửa đòi thu tiền. Ban đầu ta cũng không muốn làm chuyện này trở nên nghiêm trọng, không ngờ một người huynh đệ của ta tính tình nóng nảy, lúc nói chuyện đã đắc tội với một tên thiếu đà chủ, bọn chúng tuyên bố sẽ không cho thuyền của ta ra biển."

"Ngang ngược như vậy sao? Không thể nào, nơi này là phủ thành, hấn muốn gây phiền toái cho một bang phái trong giang hồ thì còn có thể chứ làm gì có quyền không cho thuyền ra biển?" Mạnh Siêu nhủ mảy.

"Ta cũng nghĩ như vậy, có điều đúng là thứ ghê tởm, bây giờ không có thủy thủ nào chịu lên thuyền cả, việc này cũng chẳng hề gì, ta và các huynh đệ trên đảo cũng có thể tự lái thuyền, phiền phức là hiện giờ xưởng tàu không chịu sửa thuyền cho chúng ta."

"Thế lực của Tứ Hải minh lớn đến mức này sao?" Mạnh Siêu không nén được sự kinh ngạc.

Lúc này Dương Vân cũng nhủ mảy, rõ ràng là xưởng tàu của Phụng Minh phủ không có khả năng không có hậu trường, thế nhưng chỉ vì một chuyện vặt của Tứ Hải minh mà lập tức không chấp nhận việc sửa thuyền kiếm ăn, xem ra việc này không hề đơn giản.

Đúng lúc này, tiếng la hét huyên náo từ bên ngoài vang lên.

"Liên đại ca! Liên đại ca!"

Liên Bình Nguyên ngạc nhiên: "Hình như là Tiểu Chu trên đảo chúng ta." Hấn liền đứng dậy đi ra cửa tiệm cơm nhìn thử, gọi to: "Tiểu Chu! Ta ở đây."

Tiểu Chu vội vàng xông vào, trên mặt ướt đầm mồ hôi: "Liên đại ca, nguy rồi! Quan phủ đòi niêm phong thuyền của chúng ta!"

"Cái gì!" Liên Bình Nguyên kinh hãi.

"Cùng đi xem thế nào." Dương Vân tiếc nuối nhìn bàn thức ăn mà hấn chưa sờ được miếng nào, sau đó cùng Liên Bình Nguyên rời khỏi tiệm ăn.

Dọc đường gặp được một chiếc xe ngựa, Dương Vân vẫy tay gọi, cả đám người cùng ngồi trên xe ngựa đi về phía bến tàu.

Ngồi trên xe ngựa, Tiểu Chu vừa thở hồn hển vừa kể lại chuyện đã xảy ra, hóa ra ban nãy Liên Bình Nguyên vừa ra khỏi cửa thì có người của quan phủ đến tìm, họ nói chủ thuyền Trường Phúc Hào vướng vào một vụ kiện, yêu cầu tạm thời niêm phong Trường Phúc Hào.

Liên Bình Nguyên không có mặt nên đám dân đảo không biết làm thế nào, đành phải Tiểu Chu đi tìm hấn.

Tiểu Chu chỉ biết rằng Liên Bình Nguyên đến thư viện Hải Thiên tìm hai tu tài họ Dương và họ Mạnh, vất vả dò hỏi vài người mới tìm được tiệm cơm.

Gặp phải chuyện như thế này Liên Bình Nguyên cũng vô cùng hoảng hốt, trong lòng rầu rĩ, khi về đến bến tàu thì thấy các vật dụng đi thuyền như cánh buồm, mái chèo, dây thừng... đã bị dọn sạch khỏi Trường Phúc Hào, mười mấy tên nha dịch đang bỏ vào nhà kho, gần đó có một tên Tì lại (2) đang chỉ huy.

"Đại nhân, chúng ta có thể nói chuyện một chút được không?" Liên Bình Nguyên cười nói.

Tì lại nghiêng đầu liếc hấn một cái, "Không thấy ta đang có việc sao."

"Ta là chủ thuyền Trường Phúc Hào, đại nhân có thể nói rõ tại sao phải niêm phong thuyền của ta không?"

"Thì ra người chính là chủ thuyền, chạy đi đâu cả nửa ngày trời vậy? Người tới đúng lúc lắm, đây là thông báo niêm phong, người nhận lấy." Nói xong hấn liền lấy ra một tờ giấy rồi nhét vào người Liên Bình Nguyên.

Liên Bình Nguyên không được đi học đến nơi đến chốn, chỉ thấy một đồng chữ to trên tờ giấy trắng, có cả con dấu đỏ chói ở trên thì lập tức choáng

váng đầu óc, đành phải nhìn sang Dương Vân nhờ giúp đỡ.

Dương Vân nhận tờ thông báo rồi bắt đầu đọc, hần dần dần nhú mòi lại, rắc rối rồi đây.

Dựa theo lời giải thích trên thông báo thì chủ thuyền Trường Phúc Hào đã đem thuyền đi thế chấp cho người khác trước khi bán. Bởi vì thiếu tiền không trả nên chủ nợ kiện nguyên chủ thuyền lên quan phủ, đồng thời yêu cầu thu hồi Trường Phúc Hào để thanh toán nợ nần.

Chỉ nhìn thông báo thì không tìm ra được vấn đề gì, chỉ có thể trách nguyên chủ tàu hiếm độc. Thế nhưng việc này lại vô cùng trùng hợp, Tứ Hải minh mới đe dọa hôm trước thì hôm nay quan phủ đã niêm phong con thuyền, điều này không thể không làm cho người ta nảy sinh nghi ngờ.

"Khế ước thế chấp Trường Phúc Hào của nguyên chủ tàu ở đâu?" Dương Vân liền hỏi.

Tên Ti lại thấy Dương Vân mặc thanh sam tú tài nên đành miễn cưỡng trả lời: "Đã đưa vào án tông (hồ sơ vụ án), nếu người muốn tìm thì đến nha môn bộ hình."

"Vậy nguyên chủ tàu đâu?"

"Đang bỏ trốn, không thấy tăm hơi."

Thật là rắc rối lớn, Dương Vân cũng có cảm giác khó giải quyết.

"Trường Phúc Hào bị thế chấp cho Tứ Hải minh hay sao?" Dương Vân hỏi tiếp.

"Tứ Hải minh? Không nghe nói, ai là người cho vay thì các người tự đến bộ hình mà hỏi."

Lúc này sai dịch đã đem cánh buồm và dây thừng chuyển vào nhà kho, đóng cửa lớn cái rầm một cái rồi dán thêm một tờ giấy niêm phong có con dấu của quan phủ lên cửa.

Ti lại thấy mọi việc đã xong xuôi, không thềm để ý đến bên này nữa mà mang theo đám sai dịch nghênh ngang rời đi.

"Làm sao bây giờ Liên đại ca?" Dân đảo tụ tập lại một chỗ, họ đều hy vọng Liên Bình Nguyên nghĩ được một biện pháp.

Mặc dù Liên Bình Nguyên cũng khá gan dạ và hiểu biết nhưng hẳn chưa bao giờ trải qua những chuyện như thế này, vì vậy chỉ có thể xin giúp đỡ từ phía Dương Vân.

"Lúc mua Trường Phúc Hào, Liên huynh đệ ký văn khế trắng hay sao?" Dương Vân liền hỏi.

Liên Bình Nguyên gật đầu, cái gọi là văn khế trắng chính là khế ước của người dân chưa được đóng con dấu của quan phủ. Đối với những tài sản như con thuyền khi mua bán thường thì người dân sẽ không đến quan phủ, như vậy có thể tiết kiệm được một khoản thuế⁽³⁾.

Văn khế trắng không được quan phủ chấp nhận, nhưng trong thực tế khi xảy ra tranh chấp thì văn khế trắng vẫn có hiệu lực. Liên Bình Nguyên có thể căn cứ vào đó để chỉ ra quyền lợi của mình đối với Trường Phúc Hào, cũng có thể yêu cầu quan phủ xóa niêm phong.

Nhưng làm như vậy cũng không hoàn toàn chắc chắn, chỉ cần quan phủ tùy tiện đưa ra vài lý do thì quan tòa quyết định như thế nào cũng chẳng ai biết được. Nếu gặp phải quan tham vậy phải xem ai có nhiều mối quan hệ hơn, bỏ ra nhiều tiền hơn, cái đó gọi là "miệng quan hai lưỡi" ⁽⁴⁾, muốn nói như thế nào cũng được.

"Như vậy đi, trước tiên lão Mạnh hãy cùng Liên huynh đệ đến nha môn bộ hình điều tra, còn ta sẽ đến một nơi khác để nghĩ biện pháp." Dương Vân suy nghĩ một chút rồi đề nghị.

"Được." Mạnh Siêu lập tức đồng ý, dù sao hẳn cũng là tú tài, đi cùng Liên Bình Nguyên đến nha môn bộ hình chỉ ít có thể đảm bảo bọn họ không bị mất mặt, về phần Tứ Hải minh lên lút cầu kết với quan tham giờ trò thì hẳn đành bó tay.

Thật ra quen biết với Dương Vân cũng chưa lâu, có điều Mạnh Siêu biết hẳn là người có nguyên tắc, nếu đã nói đi tìm biện pháp thì chắc chắn không phải là ăn nói lung tung. Thấy bóng dáng Dương Vân rời đi, Mạnh Siêu tò mò thầm nghĩ không biết Dương Vân có thể tìm ra biện pháp để giải quyết việc này hay không?

Chú thích:

(1) - Nguyên văn: thời bôi hoán trần, trần (chén/ly/cốc nhỏ) là đồ đựng có dung tích nhỏ hơn bôi (chén/ly/cốc), khi uống rượu lúc uống đến tận húng người ta thường dùng thời bôi hoán trần (bỏ cốc đổi chén) ý muốn nói kính rượu với nhau, về sau thường được dùng để miêu tả mối quan hệ tốt đẹp.

(2) - Lại: chức vụ không có phẩm cấp thời phong kiến, Ti lại là người chuyên phụ trách công việc giấy tờ. Vào thời nhà Minh - Thanh, chính quyền có cơ cấu lục bộ, cũng có thể gọi là lục phòng (ví dụ như bộ hình - hình phòng, bộ hộ - hộ phòng...), những nhân viên làm việc chính ở đó được gọi là Ti lại.

(3) - Nguyên văn: Khế thuế, đây là thuế được thu khi phát sinh việc thay đổi hoặc chuyển nhượng quyền sở hữu bất động sản, người nhận được quyền sở hữu sẽ phải trả thuế này. Phạm vi phải nộp thuế là: bán quyền sử dụng đất, tặng hoặc trao đổi, mua bán nhà,... Thời nay gọi là thuế trước bạ ^ _ ^.

(4) - Nguyên văn: "Quan tự lưỡng tương khẩu" - Tục ngữ chỉ quan lại nói không giữ lời, trước sau mâu thuẫn, thay đổi thất thường, cũng dùng để chỉ quan lại dựa vào quyền thế, ngang ngược không biết lẽ trái phải.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Ba Nghìn Lượng

Dương Vân rời khỏi bến tàu rồi đi đến khu buôn bán một chuyến, hẩn đi vào hiệu sách một lát, sau đó mượn một cỗ xe ngựa, nói với mã xa phu: "Đến phủ quốc công."

Phượng Minh phủ chỉ có một vị quốc công duy nhất nên mã xa phu đương nhiên biết địa chỉ, hẩn vung roi lên không trung rồi điều khiển xe ngựa đi về phía trước.

Trên đường đi Dương Vân khép hờ hai mắt, suy nghĩ về chuyện mới xảy ra.

Trường Phúc Hào bị niêm phong tuyệt đối không phải là việc trùng hợp, Dương Vân gần như có thể xác định rằng Tứ Hải Minh đã động tay chân. Khi nói chuyện với Tỉ lại ở bến tàu, một trong thất tinh châu trên vòng tay hắc thạch - hạt châu đại biểu cảm xúc căm hận liên tục nóng lên, điều này chứng minh tên Tỉ lại kia có ác ý đối với bọn họ.

Khi Dương Vân nhắc đến Tứ Hải Minh, tuy Tỉ lại không có biểu hiện gì khác lạ trên mặt nhưng hạt châu đại biểu "Kinh" (kinh sợ/hoàng sợ) trong thất tinh lại nóng lên một chút.

Vì sao Tứ Hải Minh lại tốn nhiều công sức như vậy để đối phó với bọn Liên Bình Nguyên? Bọn họ chỉ là người dân trên đảo bình thường, hơn nữa rất hiếm khi đặt chân lên đại lục, vì vậy không có liên quan gì đến Tứ Hải Minh mới đúng. Chẳng lẽ thật sự chỉ là vì một vụ cãi nhau?

Nếu đã không nghĩ ra được nguyên nhân thì đơn giản là vứt nó ra khỏi đầu, quan trọng là giải quyết xong chuyện này.

Lúc này xe ngựa đã đến nơi, Dương Vân trả tiền rồi đi về phía người gác cổng của phủ quốc công.

"Người đến có chuyện gì?" Quản sự liếc qua Dương Vân, hỏi một cách thờ ơ.

"Vài ngày trước đây ta may mắn được ngài quốc công khen ngợi ở thư viện Hải Thiên, vì vậy hôm nay đặc biệt đến thăm, xin được bái kiến để tạ ơn." Dương Vân nói xong liền lấy ra một tấm bái thiếp.

Quản sự vừa nghe nói Dương Vân từng được gặp quốc công lập tức không dám chậm trễ, không ai không biết biết vị chủ tử trong phủ này thích nhất là gặp gỡ người có học thức, đặc biệt là những thanh niên tài hoa, ai biết được người phía trước này có được ngài coi trọng hay không?

Trên bái thiếp có danh sách lễ vật, chỉ viết một hàng chữ vô cùng đơn giản: "Ba nghìn lượng bạc ròng... Kính tặng."

Quản sự giật mình đưa mắt liếc về phía Dương Vân một cái, đối với cả phủ quốc công thì ba nghìn lượng bạc đương nhiên không tính là gì, chỉ có điều nếu đó là lễ vật thì thật sự là một khoản tiền lớn, một tú tài mới đến bái kiến lần đầu mà đã ra tay hào phóng như vậy quả thật hẩn cũng chưa từng gặp qua.

Trên bái thiếp có ghi tên Dương Vân, quản sự nói: "Xin Dương công tử đợi một chút, ta đi xin chỉ thị của tổng quản một chút."

Dương Vân gật đầu, nhàn nhả đứng đợi ở trước cổng.

Tổng quản cầm bái thiếp trong tay, sau khi nghe quản sự miêu tả thì do dự một chút, cuối cùng vẫn mang theo bái thiếp đến tìm Phúc quốc công.

Trước đó tổng quản đã hỏi thăm từ người hầu và biết được tâm tình của ngài quốc công hiện giờ không tệ, cũng không có chuyện gì đặc biệt, vì vậy hẩn liền đưa thiếp của Dương Vân lên.

"Dương Vân Dương Mộng Hồi? Là tên tiểu tử thỉnh tiên xin tự ở Tế Phong đình à, sao hẩn lại đến đây bái phỏng ta? Ba nghìn lượng bạc ròng, thủ bút thật không nhỏ, vậy thì đưa hẩn đến Bọn Nguyệt hiền gặp ta.

"Vâng." Tổng quản thở phào nhẹ nhõm rồi cung kính lui ra ngoài.

Sau khi đợi non nửa canh giờ Dương Vân mới thấy quản sự quay lại.

"Đương công tử, chủ nhân của ta cho mời."

Đương Vân gật đầu rồi theo quân sự tiến vào từ cửa bên hông, đi qua một hành lang uốn khúc thật dài vắt ngang tiền viện, phòng các dọc đường đi vô cùng khí phái nguy nga, tới tới nhà hoàn toàn nhóm to nhóm nhỏ, bộ dáng vô cùng nề nếp quy củ, kính cẩn hành lễ, dọc đường đôi người dẫn đường hai lần, ước chừng đi khoảng một khắc thì hần đến một hiên tạ sơn thủy hữu tình. (1)

"Bạn Nguyệt hiền." Đương Vân ngẩng đầu nhìn thoáng qua bức hoành ở trên cánh cửa rồi khẽ đọc.

"Xin công tử hãy đi vào." Người dẫn đường nói xong liền rời khỏi đó.

Đương Vân sửa y phục rồi bước vào trong hiên. Vừa bước qua cửa hiên, Đương Vân lập tức cảm thấy có vài ánh mắt sắc bén quét về phía mình, xem ra đó là thị vệ cao thủ ẩn nấp đâu đó.

Phúc quốc công Triệu Hàn Quảng ngồi trên cái đài cao, vừa thấy Đương Vân tiến vào liền vẫy tay cười nói: "Đương tử tài đến rồi ư!"

Đương Vân cúi người hành lễ: "Văn sinh Đương Vân, xin bái kiến Phúc quốc công."

"Không cần đa lễ, ngồi xuống đi."

Bên cạnh thạch thai có một chiếc ghế trúc, Đương Vân liền ngồi xuống đấy.

"Tú tài đến đây có việc gì vậy?" Triệu Hàn Quảng cũng không gọi người châm trà mà hỏi thẳng.

Đương Vân nói qua loa về lý do một chút, tỏ ý xin Phúc quốc công ra mặt để Phụng Minh phủ xóa bỏ niêm phong đối với Trường Phúc Hào.

Sau khi nghe xong, Triệu Hàn Quảng âm thầm cân nhắc trong lòng.

Xóa bỏ niêm phong Trường Phúc Hào đối với hắn chỉ là một việc còn con chẳng đáng nhắc đến, chỉ có điều hành vi của Đương Vân lại tỏ ra rất kì quái, theo lý thì Đương Vân này không phải là tri âm tri kỷ của mình, chỉ mới gặp mặt một lần ở Tế Phong đình, chào hỏi qua loa vài câu mà thôi, sao hắn lại dám cả gan trực tiếp đến tìm mình? Hơn nữa vừa ra tay đã là ba nghìn lượng, số tiền đó mua một chiếc thuyền mới cũng được nữa là.

Mà mình đã sớm phái người nghe ngóng chi tiết về Đương Vân, hắn đào đâu ra được ba nghìn lượng bạc, chẳng lẽ đây là một kẻ không biết nặng nhẹ, chỉ biết mạnh miệng vô căn cứ thôi sao?

"Lớn mật! Chuyện kiện cáo tranh chấp tự có quan lại xét xử công bằng, chẳng lẽ ngươi muốn chạy chọt đút lót hay sao? Hơn nữa ngươi chỉ là một tên sĩ tử nghèo, lấy ba nghìn lượng bạc ở đâu ra? Có phải ngươi cấu kết với thổ phi làm điều phạm pháp hay không? Hay là ngươi chỉ mạnh miệng để lừa gạt ta?" Triệu Hàn Quảng nghiêm mặt chất vấn, trông như bề trên hi vọng vô thường.

Nhưng Đương Vân không hề hoang mang, tuy Triệu Hàn Quảng tỏ ra rất giận dữ nhưng viên châu "Nộ" trong thất tình châu lại không hề có phản ứng, chỉ có viên châu đại biểu "Hiếu kỷ" là hơi nóng lên.

Khi còn ở Tế Phong đình, vị Phúc quốc công đại nhân này vừa nghe được tên chữ của mình liền lập tức tỏ ra kinh ngạc, sau đó còn vô cùng chú ý đến mình, tuy hắn che dấu rất khéo nhưng không thể trốn được sự dò xét của thất tình châu.

Đương Vân chấp tay đáp: "Khởi bẩm quốc công đại nhân, hiện giờ quả thật đệ tử không lấy ra được ba nghìn lượng bạc nhưng đó không phải là hư ngôn để lừa gạt."

"Ồ! Nói rõ ta xem?"

"Chắc quý phủ cũng có thấu kính dùng để phóng lớn, ngài có thể lấy ra được không?"

Phúc quốc công vỗ tay, "Một người vào Văn Huyền đường lấy thấu kính đến đây."

Một người tuân mệnh rời đi, tiếp đó Phúc quốc công Triệu Hàn Quảng chuyển sang khảo hạch học vấn của Đương Vân.

Tuy chỉ đối đáp trong chốc lát nhưng hai người đều âm thầm khâm phục nhau, Triệu Hàn Quảng thầm nghĩ: "Không ngờ tới tên Đương Vân này tuổi còn trẻ mà lại có chân tài thực học, xem ra nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì chắc chắn hắn sẽ đỗ khoa thi năm nay."

Còn Đương Vân thì không ngờ rằng một người có địa vị cao quý là quốc công như Triệu Hàn Quảng lại có học thức không hề tầm thường như vậy, nếu hắn không có Kinh Luân đường bên trong thức hải làm nền tảng thì e rằng đã lộ ra sự quê mùa, chẳng trách vị quốc công này lại nổi tiếng là người có tài có đức ở Nam Ngõ.

Khi có người mang thấu kính đến, Đương Vân liền nói: "Xin quốc công đại nhân dùng chiếc thấu kính này để quan sát danh sách lễ vật một lần nữa."

Triệu Hàn Quảng dùng thấu kính soi lên danh sách lễ vật, ở phần sau mấy chữ "Ba nghìn lượng" không ngờ lại xuất hiện thêm ba vết mực gì đó.

"Hay cho Đương Vân Dương Mộng Hồi, thì ra cơ mưu là ở đây!" Triệu Hàn Quảng cười to, thông qua thấu kính hắn thấy được ba chữ "Ba năm sau".

"Ồ? Không ngờ lại còn dùng kim văn (văn tự đúc hay khắc trên đồ đồng thời xưa, còn gọi là văn chung đỉnh)? Chữ viết thật tinh xảo, nét bút hàm súc không rõ ràng nhưng lại vô cùng ý vị, kiểu chữ nhỏ như vậy mà lại có thể bỏ công dùng kim văn viết ra, thật hiếm có hiếm có."

"Quốc công quả nhiên là tuệ nhãn, văn sinh đã tốn không ít công sức để viết mấy chữ này, hơn nữa nếu không phải ngài quốc công nổi danh nhân hậu khoan dung độ lượng thì văn sinh nào dám có hành động can rờ như vậy."

"Ha ha, bằng mấy chữ này ta sẽ giúp ngươi xử lý công bằng chuyện đó."

"Đa tạ quốc công." Dương Văn vui vẻ nói.

"Ba năm sau ta cũng không yêu cầu ngươi trả bạc, có mấy chữ này cũng đáng giá rồi, ngươi chỉ cần nhớ mình thiếu lão phu một cái nhân tình là được." Triệu Hàn Quảng cảm danh sách lễ vật nhìn tới nhìn lui, yêu thích đến mức không dứt ra được.

"Trưởng giả có lệnh, văn bối nào dám không nghe?" Dương Văn thản nhiên cười nói.

Mọi việc đã xong xuôi, Dương Văn cáo từ rồi rời khỏi phủ.

Sau khi ra khỏi cổng chính phủ quốc công, hắn quay đầu lại nhìn một cái thật sâu, chỉ thấy đình viện thâm sâu khó lường, toát ra sự phú quý giàu sang, thế nhưng lúc này đột nhiên biến ảo thành cảnh tượng nhà sập tường đổ, hoang tàn tro bụi.

Trong thời buổi loạn lạc, dù có là nơi phong lưu phú quý thì cuối cùng cũng như nước chảy hoa rơi mà biến mất.

Thôi thôi, nếu hôm nay đã kết nhân quả, ngày khác có duyên thì giúp đỡ một chút vậy, Dương Văn thở than một tiếng rồi sau đó quay đầu rời đi.

Cùng lúc đó, bên trong phủ của Phúc quốc công.

"Đại bá... đại bá, người ngồi ở đây làm gì vậy?" Thiếu nữ hồng y Triệu Giai đột nhiên đi vào Bọn Nguyệt hiên.

"Ta đang thưởng thức những chữ này." Triệu Hàn Quảng đưa tay giờ tám bát thiếp của Dương Văn lên.

Triệu Giai nhìn lướt qua, không có hứng thú nên chẳng thêm quan tâm.

"Giai Giai, nghe ta nói này, nếu con rời khỏi sư môn đi lịch lãm thì nên sớm trở về thành Đông Ngô một chuyến đi, đã hơn một năm rồi cha mẹ con chưa được gặp con đây."

"Không trở về, nơi đó toàn là quy quy củ củ, con ở với đại bá tiêu dao tự tại hơn." Triệu Giai nũng nịu trả lời, từ nhỏ nàng đã gần gũi với người đại bá không hề tự cao tự đại này, so với hẳn, cha mẹ lúc nào cũng chú trọng phép tắc uy nghiêm chẳng khác gì người dung.

Quả nhiên sau khi nghe Triệu Giai nói vậy, Triệu Hàn Quảng chỉ cười ha hả, không hề nhắc đến việc khuyên nàng về nhà nữa.

Từ lúc bị Dương Văn lừa gạt, Triệu Giai tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, mười mấy ngày nay liên tục lui tới từng con đường xó chợ ở Phụng Minh phủ, hy vọng có thể tìm thấy tên vô si kia để dạy dỗ hẳn một bài học, nàng nào biết Dương Văn một mực đọc sách bên trong thư viện Hải Thiên, sao có thể tìm thấy hắn ở trên đường.

Chẳng biết xuất phát từ tâm lý gì mà từ đó đến giờ nàng vẫn không mượn sự giúp đỡ của Phúc quốc công, mặc dù nàng biết bá phụ có thể dễ dàng tìm thấy cái tên tiểu nhân Dương Văn kia.

"Ngươi chờ đấy, không dựa vào bá phụ thì ta vẫn có thể lôi đầu ngươi ra, đến lúc đó, hừ hừ..." Triệu Giai thầm phát lời thề, trong đầu thì suy nghĩ mấy trăm phương pháp để tra tấn Dương Văn.

Chú thích:

(1) - Hiên tại: hình ảnh cho nó sinh động, trong phim kiếm hiệp TQ xuất hiện khá nhiều ^_^

<http://img.blog.163.com/photo/bfVjDdgVthpDFpm5DglFmQ==/3984278295339603405.jpg>

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Khúc Xương

Khi Dương Vân quay trở lại bến tàu thì bắt gặp đám Mạnh Siêu, Liên Bình Nguyên đang ủ rũ trở về, dễ nhận thấy bọn họ đã chịu không ít bực mình ở nha môn bộ hình.

Mấy tên dân đảo tính tình nóng nảy lắm bầm chửi kháy.

"Đúng là đồ quan lại sâu bọ, lỗ mũi cao đến trời rồi, thật đáng ghê tởm!"

"Một lũ tham quan vô lại, rõ ràng chúng ta đã bỏ tiền thật bạc thật ra mua thuyền, vào miệng bọn họ nói niềm phong liên niềm phong."

Nhìn thấy Dương Vân, Mạnh Siêu khẽ lắc đầu, tỏ ý chuyến đi này không có kết quả.

"Liên huynh không cần phải lo lắng, đệ đã nhờ một quý nhân giúp đỡ, chắc hẳn ngày mai là việc này sẽ được giải quyết." Dương Vân nói.

"Thật ư?" Liên Bình Nguyên mừng rỡ mà hỏi, "Là vị quý nhân nào?"

"Việc này huynh không cần quan tâm, chờ đến mai nhận lại thuyền là được."

Liên Bình Nguyên và đám dân đảo đều mừng rỡ, lập tức kéo Dương Vân và Mạnh Siêu đến quán rượu uống một trận thỏa thích.

Uống đến mức đỏ cả mang tai, mọi người mới bàn bạc những việc sau khi nhận lại thuyền.

Khi nghe Dương Vân nói vị quý nhân kia chỉ ra tay trong giới hạn, không thể trở thành chỗ dựa vững chắc cho mọi người, đám Liên Bình Nguyên hơi thất vọng.

"Lần này đừng phải kẻ tiểu nhân, xem ra không thể cho thuyền đi qua Phụng Minh phủ được rồi." Trải qua mấy ngày này, bọn họ đã hiểu Tứ Hải minh rất có thể lực ở Phụng Minh phủ, nếu còn muốn đi qua đường biển của Phụng Minh phủ, chỉ sợ về sau sẽ liên tục gặp phải rắc rối.

"Vậy chúng ta đi qua huyện Tĩnh Hải đi." Lần này Mạnh Siêu đưa ra chủ ý: "Tuy chỉ là một huyện nhỏ nhưng nơi đây cũng khá sầm uất, Tứ Hải minh chưa có khả năng vươn tay đến huyện này."

Mạnh Siêu cũng rất quen thuộc với những thế lực giang hồ trong huyện Tĩnh Hải, dù sao thì đó cũng là nơi hắn sinh ra và lớn lên. Hơn nữa tuy Mạnh gia của hắn đã suy tàn nhưng dù sao vẫn còn một vài mối quan hệ thân thiết năm xưa, sự môn đồng bối vân vân, cũng có thể xem như là một địa đầu xa của huyện Tĩnh Hải, chẳng qua bọn hắn khá độ lượng với mọi người, chưa từng ý thế ức hiếp ai.

Sau khi com nước đã no say, mọi người liền chia tay nhau, khi Dương Vân và Mạnh Siêu quay về thư viện Hải Thiên thì trời đã nhá nhem tối.

Mạnh Siêu đi thẳng về phòng học, còn Dương Vân thì muốn lên núi tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh nên một mình đi lên Tế Phong đình.

Trước khi bắt đầu tu luyện, Dương Vân bóp trán suy nghĩ một phen, với sự giúp đỡ của Phúc quốc công, việc Trương Phúc Hào nhất định không có vấn đề gì, chỉ là mình vẫn chưa tìm ra nguyên nhân tại sao Tứ Hải minh lại chia mũi nhọn vào đám người Liên Bình Nguyên.

Chẳng mấy chốc Dương Vân đã quảng chuyện về Tứ Hải minh ra khỏi đầu, điều hắn quan tâm hơn chính là lần này kết nhân quả với Phúc quốc công, ngày sau nhất định sẽ dây dưa đến rất nhiều việc.

Nợ người ta nhân tình đối với tu luyện giả đó là một việc rất phiền toái, không cẩn thận sẽ bị cuốn vào hồng trần, đánh mất đạo tâm, làm giảm tu vi.

Gió nổi rồi cũng sẽ kết thúc (1), một trong tam kiếp thiên địa nhân khiến người tu hành vừa nghe đã biến sắc - nhân kiếp, thông thường chính là gieo một ít nhân quả, sau này tạo ra một đại kiếp nạn.

Tuy con đường của Dương Vân là nhập thế tu luyện nhưng việc này nhất định phải hết sức cẩn thận.

"Ôi, Phúc quốc công ới Phúc quốc công, vì sao hôm nay ngươi lại nói ngày sau không cần ba nghìn lượng bạc nữa." Dương Vân thở dài một tiếng, hắn biết muốn dùng bạc để hiểu nhân quả chỉ là mong mỏi xa vời của mình mà thôi.

Ném tất cả những việc trần thế ra khỏi đầu, Dương Vân bắt đầu vận chuyển Nguyệt Hoa chân khí.

Cả ngày hôm nay uống tới hai chầu rượu nên giờ vẫn còn ngà ngà say, Dương Vân cũng không tận lực vận công thanh trừ. Từ lâu hắn đã phát hiện ra trạng thái đắm say này rất có lợi cho việc tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh.

Chớp mắt đã tu luyện xong ba vòng chu thiên, Nguyệt Hoa chân khí lại nồng đậm hơn một chút. Dương Vân đột nhiên nảy ra một ý nghĩ trong đầu, hôm nay thất tình châu đã phát huy tác dụng không nhỏ, hơn nữa thứ này đã trở thành bổn mệnh pháp bảo của mình, có nên tìm biện pháp tế luyện một chút không?

Thất tình châu là bổn mệnh pháp bảo của hắn, lại là pháp bảo có thể tâm luyện rất hiếm thấy, hơn nữa hắn còn sớm mở được thức hải, phải phù hợp các loại điều kiện đó thì Dương Vân mới có thể tế luyện thất tình châu.

Mấy ngày này Kinh Luân đường bên trong thức hải thì phục chế sách vở, nghiên cứu học tập tri thức, còn Hoàn Chân điện thì liên tục thôi diễn phương pháp tế luyện thất tinh châu, thì ra Tiểu chu thiên toàn đầu trận đã được nghiên cứu thấu triệt, căn cứ vào kinh nghiệm của kiếp trước, Hoàn Chân điện đang thôi diễn một phương pháp tế luyện có hiệu quả cao hơn, hôm nay vừa vận thôi diễn xong.

Phương pháp tâm luyện vô cùng huyền diệu, tâm niệm của Dương Vân vừa động, bên trong thức hải lập tức bắt đầu biến hóa.

Bên trong thức hải, huyền nguyệt đối ứng với thiên thời, lúc này đã có hình dạng gần như một vầng trăng tròn. Tâm luyện vừa mới bắt đầu, ánh trắng trong trong hư không lập tức sáng ngời, ánh trắng bạc vằng vặc rọi sáng bên trên cái chuồng chó xấu xí kinh khủng, nồng đậm đến mức như muốn nhỏ giọt rơi xuống.

Không lâu sau, sương mù màu bạc bao phủ toàn bộ chuồng chó, con hắc cầu đang ngủ vui bắt đầu phản ứng, đầu tiên nó khịt khịt cái mũi, sau đó mở một mắt quan sát một chút, cuối cùng mới bật dậy bằng hai chân trước.

Con hắc cầu lắc lắc lư lư đi ra khỏi chuồng chó, nó thè lưỡi, tham lam liếm lớp sương bạc đang lơ lửng trên không trung, nước dãi từng giọt rơi xuống khiến Dương Vân thấy mà sợ.

Sương bạc nhẹ nhàng bay đi, hắc cầu thè lưỡi liếm một lát thì bắt đầu không kiên nhẫn nữa, nó sủa lên ăng ăng rồi phun ra một luồng phù văn màu bạc.

Phù văn bay lên không trung, lớp sương bạc hình thành một luồng gió xoáy xoay tròn xung quanh phù văn, càng ngày càng có nhiều sương bạc bị cuốn vào, tốc độ xoay tròn cũng càng lúc càng nhanh, cuối cùng chỉ thấy một luồng ngân quang chuyển động thần tốc xung quanh một điểm trắng.

Ngân quang nồng đậm ngưng kết thành thực thể, rơi lạch cách xuống mặt đất, không ngờ lại là một khúc xương, suýt tí nữa trông mắt của Dương Vân đã rớt xuống đất.

Than ôi, phương pháp tâm luyện của mình sao lại có bộ dạng như thế này? Hắn ngẫm lại lúc sử dụng phương pháp tâm luyện ở kiếp trước, nào là phong vân biến đổi, hào quang lấp lánh, long phượng tề vũ, linh khí ngút trời, không ngờ phương pháp tâm luyện lần này lại tạo ra một khúc xương, quả thật là thúi thúi có thể nhìn nhưng bà ngoại thì chẳng thể nào.

Sửa! Nhất định phải sửa!

Chỉ có điều dù đây là bên trong thức hải của mình nhưng Dương Vân cũng không thể muốn thế nào được thế đấy.

Chẳng hạn như nói đến huyền nguyệt này, Dương Vân có thể không cần ánh trắng mà thay vào đó là một vầng thái dương hoặc một con vịt chết lơ lửng trên bầu trời đều được, chỉ có điều cái giá phải trả là sẽ phải chịu sự kháng cự của tiềm thức, làm cho thức hải vận chuyển không trôi chảy, chân khí tổn hao vô ích, nếu nghiêm trọng thậm chí có thể dẫn đến nguy cơ tái hóa nhập ma.

Hơn nữa con hắc cầu xấu xí này thật ra là chân linh hóa thân của Thiên Cầu thạch, lại là bốn mệnh pháp bảo của Dương Vân, theo một ý nghĩa nào đó, thức hải của Dương Vân đã không còn là của riêng hắn, mà phải là của hai người... không chính xác, phải là một người một chó cùng sở hữu.

Nếu đi tìm nguyên nhân tại sao lại xuất hiện khúc xương này, không nghi ngờ gì đó là do tiềm thức của con hắc cầu quấy phá. Muốn giải quyết chuyện này thì phải bắt tay vào xử lý từ gốc rễ.

Dương Vân vừa tìm tìm cười vừa đi đến trước mặt tiểu hắc, sờ sờ túm lông trắng trên đầu nó.

"Ta nói này tiểu hắc... À, ta gọi mi là tiểu hắc không sao chứ? Tốt xấu gì thì mi cũng là một con thiên cầu, chắc cũng đã được ném thử nhiều thứ nhỉ? Những thứ như khúc xương này chỉ có những con chó tầm thường ở nhân gian mới thích, chúng ta có thể đổi thử khác hay không, ví dụ như thứ này?"

Dương Vân giơ tay chỉ ngón trỏ lên trời, một luồng hào quang màu bạc tuôn ra từ ngón tay rồi ngưng kết thành hình dáng một viên đan dược. Đan dược vô cùng tròn trịa, bên trong còn có một luồng sáng màu bạc mờ ảo di chuyển.

"Mi xem xem thứ này thế nào? Đường đường là một con chó tu tiên thì nên ăn đan dược, uống thanh lộ, những thứ như khúc xương tốt nhất nên quên đi."

Tiểu hắc thấy Dương Vân tạo ra viên đan dược liền khinh khinh hừ một tiếng, nó quay đầu chia môn về phía Dương Vân.

Dương Vân giận đến điên người, suýt tí nữa đã một cước đá bay nó. Ngay khi hắn định đưa chân ra đá thì hắc cầu đột nhiên đứng dậy ngẩng đầu tru lên.

"Gâu gâu... gâu gâu gâu!"

Hơn mười cái phù văn màu bạc bay lên không trung, sau một lát liền hóa thành hơn mười khúc xương bay lượn trên bầu trời.

Viên đan dược trên tay Dương Vân bỗng nhiên nổ tung, hắn há hốc mồm không biết nói gì khi nhìn thấy mấy chục khúc xương từ trên trời rơi xuống, xếp thành một đồng ngay cạnh chân hắn.

Tiểu hắc vẫn không ngừng lại, tiếp tục há mồm tru lên.

"Không thể nào, vẫn muốn khúc xương à?" Dương Vân kêu lên thảm thiết.

Những khúc xương như mưa đá ào ào rơi xuống, cùng lúc đó Dương Văn cảm thấy Nguyệt Hoa chân khí của mình như trường giang cuộn cuộn chảy.

Huyền nguyệt trên không trung bắt đầu lay động, nếu chỉ nhìn thoáng qua thì tựa như bóng trắng trên mặt nước bị gió thổi mà lay động. Hiện tượng này là do Nguyệt Hoa chân khí bị sử dụng quá nhiều nên không có cách nào duy trì dẫn đến.

Tiểu hắc càng lúc càng sửa lớn, sau đó nó nhảy lên ngọn núi nhỏ do những khúc xương xếp thành, ngửa đầu nhìn trăng tròn mà tru lên.

"Mi là chó, không phải sói." Dương Văn bất lực, chỉ có thể đứng dưới đồng xương nói vọng lên.

Khi tiểu hắc tru lên một hồi dài, trên bầu trời xuất hiện một cái kim sắc phù văn khổng lồ, xung quanh hào quang rực rỡ, khí thế phi phàm.

Dương Văn còn chưa nhìn rõ thì kim sắc phù văn đã bay lên trên huyền nguyệt, nhập vào thành một.

Vốn ban đầu là huyền nguyệt sáng như gương đột nhiên xuất hiện một vài vết lõm đốm ở trên, nhìn kĩ thì phát hiện nó có hình dạng một cây hoa quế.

Tâm thần biến đổi, Dương Văn cảm thấy cơ thể thật của mình có điều gì đó khác thường nên vội vàng rời khỏi thức hải, hần kinh ngạc khi phát hiện ra một lượng lớn nguyệt hoa linh khí đang tụ tập xung quanh thân thể mình, ngưng kết thành vô số điểm sáng bạc li ti như đom đóm.

Những linh khí đã ngưng tụ thành thực thể dường như bị thất tình châu hấp dẫn, thỉnh thoảng lại có một vài điểm sáng bạc nhập vào bên trong vòng tay rồi biến mất.

Gặp được chuyện tốt sao lại không nhân cơ hội mà tu luyện chứ?

Dương Văn vừa mới vận chuyển Nguyệt Hoa chân kinh một chút, nguyệt hoa như thiêu thân lao đầu vào lửa lập tức ngưng tụ thành những điểm sáng rồi ào ạt đổ vào những khiêu huyết đã được cô đọng thành công, dưới sự gột tẩy cuốn cuộn của linh khí, Nguyệt Hoa chân khí trong kinh mạch nhanh chóng tăng lên như một dòng suối nhỏ sắp khô cạn biến thành dòng trường giang cuộn cuộn, dưới sự trùng kích mạnh mẽ của chân khí, huyết tử cung lập tức được cô đọng thành công. Dương Văn cảm thấy cơ thể trở nên thông suốt giống như một cánh cửa khép kín trong lồng ngực được mở ra, không khí trong lành đổ thẳng vào tim phổi.

Tâm thần quay trở lại thức hải, huyền nguyệt trong không trung đang tỏa ra hào quang nhàn nhạt, soi sáng không gian bên trong thức hải.

Dương Văn lập tức từ ảo não trở thành mừng rỡ.

"Bảo bối, thật sự là bảo bối tốt."

Hần chỉ hận không thể ôm hôn tiểu hắc một cái.

Bảo vật như thế nào mới có giá trị nhất đối với người tu hành? Không nghi ngờ gì đó chính là thứ có thể trợ giúp cho việc tu luyện, nâng cao tu vi. Không thể tưởng tượng được, thật không thể tưởng tượng được, không ngờ Thiên Cầu thạch lại có công hiệu ngưng tụ Nguyệt Hoa linh khí.

Tuy ở giai đoạn hiện nay chỉ có thể thu thập linh khí trong phạm vi mấy trăm thước, có điều đối với tu vi Luyện Khí - Ngưng Khiếu kỳ thì đây thật sự là một bảo bối nghịch thiên.

Khi Dương Văn trở lại bình thường thì tiểu hắc và đồng xương chất thành núi kia đã biến mất không thấy đâu, hắn tìm kiếm một lát mới phát hiện tiểu hắc đã chui vào chuồng ngủ khò, chỉ có điều so với lúc trước khi ra khỏi chuồng thì cái bụng của nó lúc này đã trở nên căng tròn.

Ăn hết sạch rồi?

Dương Văn trở mắt đứng nhìn, sau một lúc hắn mới cảm thán: "Thì ra mi còn ăn nhiều hơn cả ta!"

Chú thích:

(1) - Nguyên văn: "Phong khởi vu thanh bình chi mạt", có nguồn gốc từ bài "Phong phú" của Tống Ngọc nước Sở thời Chu, nguyên câu: "Phu phong sinh vu đích, khởi vu thanh bình chi mạt..."

Thông thường dùng để chỉ sự xuất hiện của một khuynh hướng hoặc một lời đồn nào đó. Dùng để hình dung những sự việc bất tri bất giác xảy ra, trải qua một trận oanh liệt rồi sau cùng mới lắng xuống.

Ngày nay người ta dùng những lời này để chỉ tình yêu không có đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Hồi Hương

Ngày hôm sau Dương Vân và Mạnh Siêu cùng đến bến tàu, quả nhiên không thấy giấy niêm phong trên nhà kho đâu nữa, còn đám người Liên Bình Nguyên thì đang phấn khởi chuyển đồ đạc lên thuyền.

"Dương huynh đệ! Mạnh huynh đệ!" Liên Bình Nguyên nhìn thấy hai người đến liền niềm nở chào hỏi.

"Chuyện lần này may mà có hai vị huynh đệ giúp đỡ, bằng không đám dân đen chúng ta đã bị ức hiếp rồi!"

"Không cần khách khí, hay là hôm nay lên đường đi, rời khỏi đây sớm chút nào đỡ rắc rối chút ấy."

"Ta hiểu, có điều nếu hai vị huynh đệ đã đến đây thì chúng ta không say không về."

Ngay lập tức, hân giao công việc cho những người khác rồi kéo hai người Dương Mạnh đến tửu điểm ở gần đó nhậu một bữa hoành tráng, lúc quay về bến tàu thì đám thủy thủ đã hoàn thành công việc chuẩn bị cho chuyến ra khơi.

Liên Bình Nguyên nhảy lên thuyền, vẫy tay chào tạm biệt hai người Dương Mạnh, Trương Phúc Hào từ từ rời khỏi bến tàu.

Cùng lúc đó ở phía bên kia của bến tàu, một vài người cùng chăm chú dõi theo Trương Phúc Hào rời bến.

"Đà chủ... cứ thả bọn họ đi như vậy sao?"

Người vừa nói là một gã trung niên ăn mặc cầu kì, nếu Liên Bình Nguyên ở đây sẽ lập tức nhận ra đây là người mà hắn từng thuê thuyền để quay trở về Hà đảo.

"Tạm thời buông tha thôi, việc chúng ta chiếm đảo là bí mật, nếu quá ồn ào thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa, dù sao trên biển cũng không phải chỉ có một hòn đảo duy nhất." Đà chủ Chu Uy hân giọng.

"Vâng, có điều thật đáng tiếc, Hà đảo quả là một hòn đảo có giá trị. Đám ngư dân này thật là không biết điều."

Chu Uy khề hừ một tiếng, "Đại sự quan trọng hơn, sau này có cơ hội rồi trừng trị bọn chúng cũng không muộn."

Sau khi Trương Phúc Hào rời bến, Dương Vân liền quay trở lại thư viện Hải Thiên, tiếp tục bắt đầu cuộc sống vừa học vừa tu luyện.

Từ khi phát hiện ra thất tình châu có tác dụng ngưng tụ Nguyệt Hoa linh khí, tốc độ tu luyện của Dương Vân gần như có thể hình dung là ngày đi ngàn dặm.

Khi tu vi ở Ngưng Khiếu kỳ, vì chân khí không có cách nào tách khỏi kinh mạch khiếu huyết nên hiệu suất hấp thu linh khí vô cùng thấp, linh khí đổ vào khiếu huyết trong cơ thể được chuyển hóa thành chân khí, còn linh khí ở bên ngoài hiển nhiên tiếp tục thẩm thấu vào trong để bổ sung.

Ban đầu là hấp thu một chút, thẩm thấu một chút rồi lại hấp thu một chút, mà bây giờ nồng độ linh khí xung quanh cơ thể được tăng lên, tốc độ thẩm thấu và hấp thu đương nhiên cũng tăng lên nhiều.

Cho dù chỉ là Nguyệt Hoa linh khí trong phạm vi mấy trăm thước nhưng chỉ hơn mười ngày ngắn ngủi, Dương Vân đã thể như chẻ tre cô đọng thành công chín khiếu huyết, hiện giờ tầng thứ tư của Nguyệt Hoa chân kinh cũng chỉ còn lại huyết thiên trung là chưa cô đọng thành công.

Trong trí nhớ của Dương Vân, tốc độ tu luyện như vậy cũng là vô cùng hiếm có. Tuy thành tựu ở kiếp trước của hắn rất cao nhưng ở Ngưng Khiếu kỳ cũng phải tu luyện mất tám năm, mới chỉ như vậy mà sư phụ của hắn đã thường xuyên khoe khoang rằng mình đã thu được một tên đệ tử thiên tài.

Tìm kiếm trong trí nhớ ở thức hải một chút, Dương Vân liền cảm thấy nhụt chí khi phát hiện có người chỉ mới mười hai tuổi đã đột phá cảnh giới Dẫn Khí kỳ, trong khi mình đã mười sáu tuổi, sắp bước sang tuổi mười bảy rồi, xem ra thành tích này cũng không là gì. Có điều hắn đành tự an ủi rằng sau này tên nhóc thiên tài kia chỉ tu luyện đến Nguyên Thần sơ kỳ, trong khi thành tựu của hắn ở kiếp trước còn cao hơn.

Trước kia Dương Vân tưởng rằng vòng tay thất tình châu bằng Thiên Cầu thạch là một gánh nặng lớn, con hắc cầu biến hóa từ Chân linh kia ngoại trừ suốt ngày ngủ khò khò thì chẳng thêm nhúc nhích gì, cũng chẳng biết tới lúc nào mới tạo ra nguyệt thực cho mình.

Không ngờ tiểu hắc lại có thể ăn, mà nó càng ăn nhiều thì càng tạo ra nhiều nguyệt hoa, cho dù chân khí chuyển hóa từ lượng nguyệt hoa hấp thu được bị nó chiếm mất bảy phần thì ba phần còn lại cũng đủ để Dương Vân sung sướng.

Trên đời này, số lượng pháp bảo có thể hội tụ linh khí nói nhiều thì chẳng phải, nhưng tuyệt đối có không ít, có điều dù có cả ngàn loại vạn loại trên đời thì bảo bối có thể hội tụ linh khí phù hợp với công pháp của mình mới có trợ giúp cho việc tu hành. Thông thường loại bảo bối này đều được cất giữ bên trong những đại tông phái nổi danh hoặc cổ xưa, trở thành phúc lợi cho đệ tử hạch tâm.

Thất tình châu được dịp ở gần mà thom lây từ Dương Vân, hơn nữa hắn thoáng cảm nhận được thất tình châu hấp thu linh khí cũng không hề lãng phí, trong quá trình hấp thu linh khí, vòng tay Thiên Cầu thạch cũng phát sinh biến hóa từng chút từng chút một, mấy ngày này dường như phạm vi hội tụ linh

khí được mở rộng hơn một chút, con tiểu hắc cũng mập lên.

Tình huống này là một việc vô cùng tốt, đại biểu thất tình châu có thể sử dụng linh khí hội tụ được để tự động tế luyện, từ đó đề thăng phẩm giai, nếu tiếp tục tế luyện, có lẽ một ngày nào đó Chân linh hắc cầu kia sẽ có thể hóa thành thành thực thể.

Dương Vân tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh vào mỗi đêm, còn ban ngày thì tiếp tục vui đùa trong thư viện mà "dọn" sách.

Thư viện Hải Thiên từ trên xuống dưới gồm ba tầng, có trên vạn cuốn sách, có điều mỗi tầng đều có một sổ sách bị trùng lặp, tính chung quy thì có khoảng sáu ngàn cuốn, trong suốt một tháng cố gắng, về cơ bản thì Dương Vân đã đọc qua toàn bộ sổ sách đó một lần, hiện giờ trong Kinh Luân đường bên trong thức hải của hắn đã có thêm vài cái giá sách lớn, bên trên sách chất thành đống, tuy cũng đã có vẻ khá hoành tráng nhưng so với cảnh tượng bên trong Hoàn Chân điện thì vẫn tồn tại một khoảng cách khó mà san lấp được.

Kinh luận tuy nhiều, kinh nghĩa mặc dù sâu sắc nhưng dù sao vẫn chỉ là tri thức của thế gian, vì vậy càng cần phải nắm vững những ý nghĩa chủ chốt, kế thừa những mạch suy luận chính, từ đó có thể thấu hiểu đạo lý trong đó. Mà những thứ trong Hoàn Chân điện còn vượt trên thế thường, thậm chí còn có thể phá vỡ căn khôn, kiếp trước Dương Vân đã phải tốn cả vạn năm mới thu thập và tạo nên trọng bảo này. Chỉ tiếc là tu vi hiện tại của hắn quá thấp, vì vậy chỉ sử dụng được một bộ phận rất nhỏ của nó, song so ra thì hiện giờ Kinh Luân đường mang đến cho hắn nhiều tác dụng hơn.

Trong quá trình dọn sách vào thức hải thì Dương Vân cũng đã đọc qua một lượt, chẳng qua là chưa có thời gian tìm hiểu thấu đáo, nhưng dù vậy thì kiến thức của hắn cũng dần trở nên phong phú. Dương Vân mơ hồ cảm thấy bản thân mình ngộ ra không ít đạo lý, cùng lúc đó học vấn cũng có xu hướng đột phá, tin chắc rằng chỉ cần tốn chút thời gian để đọc hiểu và nắm vững những bộ sách trong Kinh Luân đường thì nhất định có thể lên các tầng trên.

Trong khi Dương Vân có nhiều thu hoạch trong tu luyện và cả học vấn thì Mạnh Siêu lại hoàn toàn trái ngược, mấy ngày nay gần như lúc nào hắn cũng mặt co mày cau.

Đến phủ thành, vào thư viện Hải Thiên, Mạnh Siêu tựa như từ ao nhỏ của thị trấn nhảy vào sông lớn, dù khi còn ở ao nhỏ hắn cũng chẳng nổi bật gì lắm nhưng lúc này lại cảm nhận được sự chênh lệch giữa mình với các học sinh khác.

Lấy ví dụ như Tôn Diệp, tuy hắn có phần nói năng tùy tiện, song mỗi khi thảo luận về học vấn thì Mạnh Siêu đều có cảm giác thua kém.

Đã vậy Tôn Diệp còn suốt ngày than thở, nào là học vấn của mình thật nông cạn, nào là ngày thi sắp càng đến gần thì càng cảm thấy vô vọng, ... làm cho mọi người trở nên ừ ừ, bực dọc.

Dương Vân cũng nhận ra sự thay đổi trong nét mặt của Mạnh Siêu, song hắn vẫn tạm thời án binh bất động.

"Lão Mạnh là một người hiền lành rộng lượng, chỉ tiếc hắn quá cố chấp trong việc khoa cử." Dương Vân thầm nghĩ.

Nói tiếp về Mạnh Siêu thì cũng có chút đáng tiếc, tư chất của hắn thuộc loại thượng thừa, căn cơ cơ thể cũng rất thâm hậu, nếu chuyên tâm tu luyện võ học gia truyền thì việc đương danh giang hồ cũng không thành vấn đề. Hiện giờ hắn đã có một "Minh sư", bước vào đại đạo tu luyện cũng không khó.

Đáng tiếc là hắn quá cố chấp vấn đề công danh, có lẽ hắn muốn lấy việc này để chứng minh cho phụ thân mình thấy quyết định từ bỏ kiếp sống giang hồ là chính xác.

Mỗi khi nhắc đến Mạnh phụ, giang hồ huyện Tĩnh Hải đều nói rằng: "Một người hảo hán! Đáng tiếc lại bỏ võ theo thương, khiến cho nhà tan cửa nát."

Nếu Mạnh Siêu tham gia khoa cử, sau đó lại được làm quan thì nhân sĩ trong giang hồ sẽ phải thay đổi hoàn toàn cách nghĩ của họ.

Hơn nữa giờ lại có liên quan đến Chương tiểu thư, do đó Mạnh Siêu càng lún sâu vào con đường công danh, tuy lúc ở trong huyện hắn cũng hết sức lo lắng nhưng dù sao vẫn có chút hy vọng, song khi đến đây tận mắt thấy những nhân tài khắp đất nước, Mạnh Siêu đã phải chịu rất nhiều đả kích nặng nề.

Hôm nay ở thư viện Hải Thiên có một lớp "tủ đề", Mạnh Siêu rất xem trọng nên mới sáng sớm đã kéo Dương Vân và Tôn Diệp đến học đường, nhanh chóng tìm được mấy chỗ ngồi ở phía trước.

Người giảng bài là một cựu cử nhân đã dày công nghiên cứu kỳ thi hương hơn mười năm, vô cùng nổi tiếng ở Nam Ngô, tuy hắn chưa từng đoán chính xác đề thi nhưng đều có liên quan đến đề của mấy khoa gần đây, vì vậy tiếng tăm nổi lên, được thư viện Hải Thiên đặc biệt mời đến.

Vị giảng sư này nói đông nói dài trên bục cả nửa ngày, nói đến mức mưa tuôn ào ào, đám học sinh nghe đến mức thiếu nước lặn ra mà ngủ nhưng vẫn không dám lơ là, chỉ sợ không chú ý lại bỏ lỡ điều gì đó quan trọng.

Thao thao bất tuyệt suốt một canh giờ, đến khi mọi người gần như muốn xỉu thì thầy giáo mới cẩn thận lấy từ trong lòng ra một quyển sách mỏng, đưa ngón tay nhẹ nhàng mở ra.

"Hãy cẩn thận lắng nghe, đây là mười đề mục mà ta đã tốn tâm sức cả đời để lựa chọn một cách kỹ càng, ta chỉ đọc một lần, không được nêu câu hỏi, dù nêu thì ta cũng sẽ không giải thích, ai không nghe rõ thì coi như người đó xui xẻo."

Cả lớp học trở nên yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng cây kim rơi xuống, ánh mắt nóng bỏng của đám học sinh như muốn đâm thủng trang giấy mỏng kia.

"..." Giảng sư bắt đầu đọc đề mục với một nhịp điệp trầm bổng du dương.

Dưới đài, mấy trăm học sinh không hề hé môi nói nửa lời, cả sảnh đường chỉ vang lên tiếng bút loạt xoạt trên giấy và tiếng hô hấp nặng nề.

Sau khi đã đọc xong mười đề mục, thầy giáo rời khỏi lớp học với tư thế như một vị tướng quân thắng trận trở về, đám học sinh phía dưới lập tức lao nhao.

Mạnh Siêu nhìn về mặt Dương Vân, "Hà, ngươi không ghi chép sao?" Rồi lập tức vỗ đầu mình, "Quên mất trí nhớ của ngươi rất tốt."

Sau đó Mạnh Siêu kéo Tô Diệp sang một bên để kiểm tra lại nội dung đã ghi chép.

Sau khi kiểm tra vài lần, đến khi Tôn Diệp có chút không kiên nhẫn thì Mạnh Siêu mới cẩn thận cất trang giấy kia vào lòng. Lúc này phần lớn học sinh đã rời đi, trong lớp chỉ còn lại ba người bọn họ.

Trong thư viện Hải Thiên, ngoài Tôn Diệp ra thì vẫn còn học sinh khác có quê quán ở Tỉnh Hải, có điều hẳn khá ảm đạm với hai người Dương Mạnh nên suốt ngày đi chung với nhau.

Thấy bộ dáng trịnh trọng của Mạnh Siêu, Tôn Diệp đành thở dài: "Ai, cũng không cần quá để tâm đến thứ này, thật ra với sự khua chiêng gióng trống như lớp này thì có giám khảo nào lại ra đề tương tự chứ? Nghe nói vị giảng sư kia vẫn còn một ít đồ tốt, có điều hẳn cất giữ cẩn thận không để lộ ra, trừ khi ngươi là tri âm tri kỷ thì mới được biết." Nói xong lại hỏi tiếp: "Hai người tính làm gì đây?"

"Ai da, hình như ta nhớ nhầm một đề, lão Mạnh, cho ta mượn tờ giấy của ngươi chép một phần đi." Dương Vân nói.

"Vậy các ngươi chép đi, ta đi trước vậy." Tôn Diệp cáo từ rồi một mình rời đi.

Dõi theo bóng dáng của Tôn Diệp, Dương Vân dường như có chút dăm chiêu.

"Cho ngươi này." Mạnh Siêu lấy bản ghi chép đề thi ra, Dương Vân cũng tùy ý lướt qua một chút.

"Được rồi, đã nhớ kỹ."

"Thật hâm mộ trí nhớ siêu phàm của ngươi, ta nghĩ kì thi năm nay ít nhất ngươi sẽ nằm trong năm người đỗ đầu." Mạnh Siêu có chút hâm mộ nói.

"Không bằng chúng ta thử vận may xem thế nào?" Dương Vân đột nhiên nghiêm mặt nói.

"Thử vận may như thế nào?"

"Mỗi người chúng ta tự ra một đề cho đối phương, xem xem có thể may mắn trúng tủ hay không."

Mạnh Siêu cảm thấy thú vị nên mỉm cười đồng ý, hẳn nhắm mắt trầm tư một lát rồi viết một đề lên giấy.

Dương Vân cũng đọc một đề mục cho Mạnh Siêu, Mạnh Siêu đang muốn lấy bút ghi lại thì bị Dương Vân ngăn cản.

"Nhớ ở trong đầu là được, không cần phải ghi lại trên giấy."

"Vì sao?"

Nếu chúng ta đoán sai đề thi thì không sao, vạn nhất thật sự đoán đúng mà tờ giấy này bị lộ ra ngoài thì không tránh khỏi rắc rối. Việc hôm nay chỉ hai người chúng ta biết là được, không cần phải nói với người khác."

Mạnh Siêu lập tức đồng ý, trong lòng thầm nghĩ Dương Vân chỉ nghiêm trọng hóa đề mục được ra một cách tùy tiện này, có điều khi thấy vẻ trịnh trọng của Dương Vân, hẳn cũng không tự chủ được mà bắt đầu chú trọng, thầm nghĩ nên chuẩn bị cho đề mục này một chút.

Dương Vân biết Mạnh Siêu là một người thận trọng, nếu hắn đã đồng ý thì nhất định sẽ không nói lung tung, còn về phần Tôn Diệp thì Dương Vân không chắc chắn hẳn có thể để lộ việc này hay không, lập tức yên tâm mà gật gật đầu.

Lại hai ngày nữa trôi qua, cuối tháng đã đến, Dương Vân và Mạnh Siêu thu thập hành trang để rời khỏi thư viện Hải Thiên.

Lúc từ biệt, Tôn Diệp tiếc hận mà nói: "Nhị vị huynh trưởng, còn hai tháng nữa mới đến kỳ khoa khảo, vì sao không tiếp tục ở lại thư viện ra sức học hành? Sau khi trở về thì điều kiện đâu có được như nơi này."

"Trong nhà có việc, vì vậy không thể không quay về, cũng may là hai tháng sau chúng ta có thể gặp lại, đến lúc đó lại uống một bữa không say không về." Dương Vân đáp.

"Cũng chẳng biết khi đó có tâm tình như vậy không nữa, ai da, không nói việc này nữa, ta xin chúc hai vị huynh trưởng thuận buồm xuôi gió."

"Đa tạ cát ngôn của huynh đệ."

Sau khi chào tạm biệt Tôn Diệp, Dương Vân và Mạnh Siêu cùng đến bến tàu, lên một cái thương thuyền hướng về huyện Tĩnh Hải.

Dựa lưng vào mạn thuyền ngắm sóng biển, trong lòng Dương Văn tràn ngập những suy nghĩ.

Ngắn ngủi hơn một tháng trước khi rời khỏi huyện Tĩnh Hải, trên người mình chỉ có mười mấy lượng bạc, lần xuất hành này không chỉ Nguyệt Hoa chân kinh đột phá đến tầng thứ tư, hơn nữa còn kiếm được mấy trăm lượng bạc, một cái chận giấy bằng Thanh Vân thạch và bản mệnh pháp bảo Thất Tinh châu, có thể nói thu hoạch hết sức dồi dào, mỗi lần nghĩ đến lại cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Chỉ có điều lúc này thứ chiếm trọn tâm trí Dương Văn đó chính là tình cảm nhớ nhà da diết.

Cả đời tu luyện được chút thành tựu, quãng thời gian đi ngang qua Phượng Minh phủ để hồi hương tìm người thân đã khiến hần linh cảm được kết cục của bản thân, tâm tình khi đó hoàn toàn bị lấp kín bởi sự chán nản và tuyệt vọng. Loại tâm tình này cho dù đã bị chôn dấu dưới đáy lòng đã nhiều năm nhưng lúc này lại trở nên vô cùng rõ ràng.

Xen lẫn với cảm giác hạnh phúc khi trở về quê hương, tất cả những hối hận và đau buồn năm xưa dần nhạt phai, trong lòng chỉ còn lại một chút phiền muộn mơ hồ.

Nhân sinh nhược chích như sơ kiến, hà sự thu phong bi họa phiến. (*)

(*) Nguyên văn:

人生若只如初見, 何事秋風悲画扇.

Nhân sinh nhược chích như sơ kiến, hà sự thu phong bi họa phiến.

等闲变却故人心, 却道故人心易变.

Đẳng nhân biến khước cố nhân tâm, khước đạo cố nhân tâm dịch biến.

骊山语罢清宵半, 夜雨霖铃终不怨.

Li sơn ngữ bãi thanh tiêu bán, dạ vũ lâm linh chung bất oán.

何如薄幸锦衣郎, 比翼连枝当日愿.

Hà như bạc hạnh cẩm y lang, bi dực liên chi đương nhật nguyện.

Chú thích điển cổ: - Gió thu giành quạt: Là điển cổ về Ban Tiệp dư đời Hán. Ban Tiệp dư là phi tần của Hán Thành Đế, bị Triệu Phi Yến gièm pha hãm hại, lui về hậu hạ hoàng thái hậu như ở ẩn. Sau này, nàng có làm “Oán ca hành”, trong đó, lấy gió thu làm ví dụ biểu tả nỗi oán tình. Trong Nam Bắc Triều Lương của Lưu Hiếu Trác có ghi lại bài ca “Ban Tiệp dư oán”, lại chỉ ra câu “thiếp đây giống như gió thu giành quạt”, ý nói rằng có gió thu rồi thì quạt xếp để không. Sau này lấy điển cổ này để chỉ nỗi lòng người phụ nữ buồn thương, trước thì tương thân tương ái, giờ thì lạnh nhạt, tan tác.

- Ly Sơn, dạ vũ lâm linh, bi dực liên chi. ... đều là những điển cổ có liên quan đến thiên tình sử của Đường Minh Hoàng và Dương Quý Phi - Dương Ngọc Hoàn. Bạch Cư Dị trong “Trường Hận ca” đã từng đề cập tới.

“Thái Chân ngoại truyện” có ghi, Đường Minh Hoàng và Dương Quý Phi, mỗi đêm thất tịch (mùng bảy tháng bảy) đều ở trong Trường Sinh Điện ở Hoa Thanh cung tại Ly Sơn, thề nguyện vĩnh viễn kết làm phu thê. “Trường Hận ca” của Bạch Cư Dị viết rằng: “Trên trời nguyện làm chim liền cánh, trên mặt đất nguyện chỉ tình vợ chồng” chính là sự miêu tả sinh động cho mối tình tha thiết này.

Sau này gặp loạn An Lộc Sơn, Đường Minh Hoàng phải lưu lạc và đất Thục, ở bên sườn núi bị ép ban chết cho Dương Ngọc Hoàn. Trước khi chết nàng than “Thiếp đã phụ quốc ân, chết không hối hận”. Nhưng Minh Hoàng từ đó về sau trên đường nghe thấy tiếng mưa rơi, tiếng chuông ngân lại thấy bi thương, viết khúc “Vũ Lâm Linh” chứa chan niềm thương nhớ. Điển cổ này mang nghĩa là cho dù cuối cùng có phải đoạn tuyệt với nhau cũng không hề oán hận.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Về Đến Nhà

Con thuyền rẽ sóng mà đi với tốc độ rất nhanh, khi mặt trời vừa lên đến đỉnh đầu thì thuyền đã cập bến huyện Tĩnh Hải.

Mạnh Siêu là người đầu tiên nhảy xuống khỏi tàu, hẩn nhìn khắp bến tàu một vòng nhưng không thấy Trường Phúc Hào.

"Trường Phúc Hào không có ở đây, có lẽ nó đã rời bến rồi." Mạnh Siêu nói.

Hai người cũng không cảm thấy tiếc, hiện giờ Trường Phúc Hào chỉ chạy tuyến đường nối liền Hà đảo và huyện Tĩnh Hải, sau này không thiếu cơ hội để gặp nhau. Hôm nay không gặp có khi lại là việc tốt, bằng không khó tránh được một bữa say xỉn, lúc này hai người đều vô cùng nhớ nhà, vì vậy liền chia tay nhau ở một ngã rẽ.

"Lão Mạnh, nếu bên kia có chuyện gì thì lập tức phái người đưa thư đến cho ta, trong khoảng thời gian này ta chỉ ở nhà, thôn Tiểu Nguyệt ở Vọng Sơn trấn."

"Được." Mạnh Siêu biết Dương Vân quan tâm đến việc Chương tiểu thư, vì vậy cảm kích cười nói: "Ta đi tìm muối muối trước đã, nếu thật sự có chuyện rắc rối nhất định sẽ tìm người để bàn bạc."

"Tốt." Dương Vân vẫy tay nói lời từ biệt, một mình đi đến nhà Phạm Tuấn, trên đường tiện tay mua một phần hậu lễ.

Phạm Tuấn đang ở nhà, thấy Dương Vân lập tức mừng rỡ, cười ha hả.

"Sáng nay ta vừa thấy chim khách kêu ở trước cửa nhà, không ngờ Dương hiền chất lại trở về từ thư viện Hải Thiên nhanh như vậy?"

"Trong nhà có việc nên phải về sắp xếp một chút." Tất nhiên Dương Vân sẽ không tiết lộ việc hẩn đã đọc hết toàn bộ sách vở trong thư viện Hải Thiên, tiếp tục ở lại cũng không có ý nghĩa gì.

"Uh, vậy hiền chất tính khi nào sẽ quay lại Phụng Minh phủ?"

"Lần này trở về ta sẽ ở nhà tập trung chuẩn bị cho kì thi, đầu tháng chín đi cũng không muộn."

"Xem ra hiền chất đã tính sẵn trong lòng, Phạm thúc phải chuẩn bị quà mừng cho người sớm hơn rồi." Phạm Tuấn cười nói.

"Nào đâu, việc khoa cử chỉ có thể nghe theo thiên mệnh mà thôi."

Hai người đàm luận một chốc, khi nói đến Trường Phúc Hào thì hai mắt Phạm Tuấn nhất thời sáng rực.

"Vẫn chưa kịp đa tạ hiền chất, người thật sự đã giới thiệu cho ta một mối làm ăn lớn đấy."

Dương Vân từng có một suy nghĩ, ngoại trừ tôm biển thì Hà đảo còn có đặc sản gì khác? Hẩn lập tức nhớ đến những con thuyền đắm phía dưới Vụ đảo.

Con Bạch Nhiễm bị hẩn diệt trừ e rằng đã chiếm giữ Vụ đảo hơn mấy trăm năm, khoảng cách giữa Vụ đảo và đại lục là vừa phải, hơn nữa lại gần dòng hải lưu, vị trí địa lý rất thuận lợi, nếu không có Bạch Nhiễm và sương mù thì chỉ sợ xung quanh đã mở đường thủy từ lâu rồi.

Cho dù là vậy nhưng trong vòng mấy trăm năm, số lượng thuyền xui xẻo đi đến Vụ đảo cũng không phải ít. Dưới sự ép buộc của hải khấu, tuy rằng ngư dân trên Hà đảo đã vớt suốt một năm, thu hoạch càng ngày càng ít nhưng đó vẫn là trong hoàn cảnh bị Bạch Nhiễm uy hiếp.

Bây giờ Bạch Nhiễm đã bị tiêu diệt, ngoại trừ đá ngầm và sương mù thì vùng biển quanh Vụ đảo đã trở thành một địa điểm an toàn, nhất là đối với những người dân trên Hà đảo vốn rất quen thuộc địa hình khu vực này.

Thuyền đắm trong vùng biển Vụ đảo tất nhiên vẫn còn rất nhiều giá trị, đám Liên Bình Nguyên buôn bán tôm biển thật ra chỉ để ngụy trang, mối làm ăn thật sự chính là ở chỗ này.

Phạm Tuấn vừa mở tiệm bán hải sản, xem ra hẩn và Liên Bình Nguyên đã hợp tác với nhau, hẩn phụ trách việc tiêu thụ hàng hóa vớt được từ thuyền đắm, phần hoa hồng này chắc chắn sẽ rất lớn, đem lại lợi ích hơn xa những hàng hóa phổ thông.

"Ta chỉ là kẻ trung gian mắc nối, nào dám kể công." Dương Vân nói.

"Không được không được." Phạm Tuấn liên tục lắc đầu, "Ta và Bình Nguyên đã thương lượng, mối làm ăn này có một phần của người, mỗi cuối năm người sẽ nhận được hoa hồng."

Dương Vân biết Liên Bình Nguyên muốn chia cho mình một phần, ngoại trừ nguyên nhân cảm ơn chú ý của hẩn thì còn có giao tình trong việc giúp Trường Phúc Hào giải trừ niêm phong, song Phạm Tuấn chịu chia cho hẩn một phần là một việc khá bất ngờ, xem ra Phạm Tuấn thật sự coi trọng mình.

Nói chuyện một lát thì Dương Vân suốt ruột muốn trở về nhà, do đó từ chối lời mời dùng bữa trưa.

Vì vậy Phạm Tuấn ra ngoài tìm một chiếc xe ngựa, lấy không ít đồ vật từ trong nhà kho rồi nhét hết vào thùng xe, sau lại bảo kẻ sai vặt đến cửa hàng bên cạnh mua một đồng bánh nướng, giò heo hầm, gà, vịt... để Dương Vân mang theo đi đường có đói bụng thì ăn, còn thanh toán trước cả tiền xe.

Dương Vân cũng không từ chối, hẩn phát tay cáo biệt Phạm Tuấn rồi leo lên xe ngựa hướng về nhà.

Khởi hành vào buổi sáng, dọc đường trừ việc thỉnh thoảng dừng xe nghỉ ngơi thì đều liên tục đi, tiếng vó ngựa vang lên suốt quãng đường. Đường từ huyện Tĩnh Hải về thôn Tiểu Nguyệt khá bằng phẳng, thỉnh thoảng lại gặp vài sườn dốc nhưng ngựa vẫn dễ dàng vượt qua, đến giờ thân buổi chiều là xe ngựa đã đến địa giới thôn Tiểu Nguyệt.

Một đám trẻ con đang chơi đùa bên đồng ruộng, vừa thấy Dương Vân lập tức trở nên náo nhiệt.

"Vân thúc... Vân thúc đã về rồi."

Dương Vân bảo xe ngựa tạm dừng, từ trong đồng đồ của Phạm Tuấn lấy ra mấy món bánh kẹo ngọt rồi phát cho bọn nhỏ.

Đám con nít tranh nhau chia kẹo, tiếng gọi "Vân thúc Vân thúc" càng lúc càng ngọt.

Dọc đường ngẫu nhiên gặp vài thôn dân, thấy Dương Vân họ đều có chút cung kính hỏi thăm "Dương tú tài, phát tài rồi sao" linh tinh, Dương Vân chỉ vẫy chào đáp lời.

Gia đình Dương Vân ở phía đông của thôn, chỉ cần rẽ qua vài con đường là tới.

Đúng lúc này Dương Vân nhìn thấy trên đường có một cô gái đang vác bó củi trên lưng, hẩn nhìn kĩ thì nhận ra đó là con gái của Vương Trường Côn, Bích Chi.

Vương Trường Côn chính là ông chủ dẫn nhị ca của Dương Vân - Dương Nhạc đi biển, hai tháng trước thuyền gặp tai nạn trên biển nên đành phát mại một chiếc thuyền khác để trả nợ, cũng chẳng biết gia đình hắn đã trả hết nợ hay chưa.

Gia đình Vương Trường Côn ở kế bên nhà Dương Vương, mới vụ mùa vừa rồi, khi Dương Vân còn đi theo giúp đỡ gia đình trong việc đồng án thì vẫn thường xuyên gặp Vương Bích Chi, khi đó Vương Trường Côn vẫn chưa phát lên nhờ nghề đi biển, gia đình họ không có con trai nên việc đồng án đều do một tay Vương Bích Chi đảm đương.

"Bích Chi tỷ!" Dương Vân cao hứng gọi.

Vương Bích Chi quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện người vừa gọi mình là Dương Vân thì chẳng hiểu sao mà mặt lại đỏ lên, lập tức quay đầu trốn sang bên kia đường.

Khi Dương Vân còn đang sừng sốt thì xe ngựa đã đi qua.

Cuối cùng cũng về đến nhà, tuy nhiên cảnh vật đập vào mắt lại khác hẳn so với trước khi hắn rời nhà đi.

Như căn phòng xiêu vẹo gần sân kia giờ đã bị đập mất bức tường, gạch ngói, sỏi cát... chất đống ngoài sân.

Xe ngựa vẫn không hề dừng lại, một bóng người chạy vù đến.

"Hô ca!" Dương Vân đám lên vai Trần Hổ một cái, "Công phu không tồi!"

"Vân đệ, quả nhiên đệ đã về, hai ngày này Nhạc ca liên tục cảm rằm rằng đệ phải về rồi mới phải." Trần Hổ cao hứng nói.

"Nhanh... giúp đệ dỡ đồ xuống nào, cha mẹ đệ, đại ca, nhị ca và tiểu muội đều ở nhà sao?"

"Đại thúc cùng Sơn ca xuống đồng vẫn chưa về, những người khác thì đang ở trong." Nói xong liền cùng Dương Vân dỡ đồ trên xe ngựa xuống.

"Tam ca!"

Dương Lâm vừa bước ra thì thấy Dương Vân, nàng như một con chim nhỏ nhào vào lòng hắn.

Tiếp đó Dương mẫu và Dương Nhạc cũng đi ra, thấy Dương Vân trở về, mọi người đều mừng rỡ.

Sau khi dỡ hết đồ xuống, xa phụ vội vàng thúc ngựa rời đi, bây giờ lập tức xuất phát thì may ra có thể kịp đến Vọng Sơn trấn nghỉ ngơi.

Dương mẫu và Dương Lâm thì xuống bếp chuẩn bị cơm chiều, cả người ướt đầm mồ hôi, trời chiều nóng như đổ lửa nên mọi người dứt khoát dựng một cái mái che trong sân, Dương Nhạc sai Trần Hổ đi mua rượu, Dương Vân thì lấy đồ ăn mà Phạm Tuấn tặng bày lên bàn, sau một lúc lu bu thì Dương phụ và đại ca Dương Sơn cũng về đến nhà.

Cả gia đình cùng Trần Hổ quay quần bên nhau, Dương mẫu liền bung thức ăn nóng hổi bày lên bàn.

"Thơm quá!" Dương Vân lập tức lấy đũa gấp một miếng thịt kho tàu thật lớn, cũng không quan tâm nó vẫn còn nóng, bỏ vào miệng rồi nhai thêm một gấp cơm trắng.

Thấy Dương Vân ngon miệng, Dương mẫu cười tít cả mắt, không ngừng gấp thêm thịt cho hắn.

Một hơi ăn hết ba chén cơm và thức ăn Dương Vân mới chịu dừng đũa, hắn uống một ngụm rượu: "Ngon quá, thức ăn mẫu thân nấu vẫn là ngon nhất."

Dương phụ Dương mẫu đều kinh ngạc, lúc này Dương Nhạc mới cười nói: "Cha mẹ xem, con đã nói hiện giờ sức ăn của tam đệ tăng lên rất nhiều mà."

"Ăn được là tốt, ăn nhiều một chút, trước kia Tam nhi phải chịu khổ, ngay cả bữa cơm no cũng chưa được nếm qua." Dương phụ Dương mẫu cảm thấy chua xót trong lòng, họ nhớ đến ngày trước gia đình còn khó khăn, cho rằng Dương Vân giấu sức ăn để tiết kiệm lương thực trong nhà.

Loại chuyện này cũng chẳng thể giải thích được, Dương Vân đành xấu hổ cười cho qua chuyện.

"Đúng vậy, hiện giờ Tam ca còn ăn nhiều hơn cả Hoa Hoa của muội rồi." Dương Lâm ra vẻ nghiêm túc nói.

Cả nhà bật cười, còn Dương Vân thì thiếu chút nữa đã bật ngửa về phía sau, Hoa Hoa là con heo ốm mà Dương Lâm nuôi.

Lúc này Dương mẫu liền nhéo nhéo cánh tay của Dương Vân, trong mắt đã long lanh: "Làm sao con lại gầy như vậy chứ? Một mình rời nhà đi ra ngoài thật không dễ dàng gì, cứ ăn đi."

"Được rồi được rồi, con sẽ ăn, sẽ ăn thêm." Dương Vân lập tức nhét một đũa cơm vào trong miệng.

Ăn được mấy miếng, Dương Vân kính rượu một vòng rồi hỏi: "Phụ thân, chúng ta xây phòng mới sao?"

"Uh, con và Nhị tử mang tiền về nên hiện giờ nhà ta cũng khá dư dả, căn nhà này hơi chật nên ta muốn ba huynh đệ các con có một gian phòng mới."

Dương Thiên Trình nói lời này mà lòng thấy ấm áp, ngay cả những nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra không ít, hiển nhiên việc mấy đứa con trai không có phòng riêng là tâm bệnh của ông từ trước đến nay.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chỉ Điểm

"Đứng rồi, trên đường về con có gặp Bích Chi tỷ, bộ dáng của tỷ ấy khá kỳ quái, nhà tỷ ấy xảy ra chuyện gì sao?" Dương Vân đột nhiên nhớ tới chuyện này nên hỏi thăm.

Trong sân chìm vào yên tĩnh, vẻ mặt đại ca Dương Sơn hơi hơi đỏ lên.

Thấy cảnh tượng này, Dương Vân bỗng nhiên tỉnh ngộ, "Chẳng lẽ con sắp được gọi Bích Chi tỷ là tẩu tẩu sao?"

Dương Sơn nở nụ cười chất phác, tỏ vẻ thừa nhận.

Dương Thiên Trình ho khan một cái, tiếp nhận câu chuyện: "Uh, Tam nhi, cha đang nghĩ không biết phải nói chuyện này với con như thế nào. Vốn cha và mẹ đã đồng ý với con là chờ sau kỳ khoa cử mới quay lại bàn bạc về hôn sự của đại ca con cùng Lâm nhi."

Lúc ấy Dương Vân cũng có ý này, sợ cha mẹ vì áp lực gia đình mà buộc phải vội vàng cho hai người đính hôn, nếu Dương Vân có thể đậu kỳ khoa cử, việc cưới xin của hai người đương nhiên sẽ có vô số kẻ đưa đến tận cửa, khi đó có thể cẩn thận lựa chọn.

Khi Dương Nhạc mang bạc về nhà, cũng vừa đúng lúc Vương Trường Côn trốn nợ trở lại thôn.

Lão đã phải bán thuyền, song vẫn còn nợ gần ngàn lượng bạc, nếu đem hai trăm mẫu ruộng đi bán thì hoàn toàn dư để trả nợ.

Chỉ có điều khế ước đều ở trong tay vợ của Vương Trường Côn, bà thấy việc đi biển làm ăn trong nhà đã thất bại, nếu lại bán ruộng thì sau này ngồi không núi vàng cũng ăn hết. Hơn nữa trong thôn Tiểu Nguyệt cũng không có nhiều hộ giàu, muốn bán hai trăm mẫu ruộng này cũng không hề dễ dàng.

Đúng lúc đó trong thôn xôn xao chuyện Dương gia phát tài, vợ của Dương Trường Côn lập tức nảy ra một ý nghĩ.

Thì ra năm xưa khi Vương Trường Côn không có việc làm đàng hoàng, vì vậy lão để bà và con gái ở nhà rồi ra ngoài đi biển, lúc đó trong nhà vô cùng khó khăn, bà ở nhà lo liệu mọi chuyện, vì vậy đành phải để con gái Bích Chi lo việc đồng án.

Làm ruộng là một công việc vô cùng tốn sức, một thiếu nữ sao có thể làm được chứ? Mất thấy trời không thương người, đôi khi Vương Bích Chi khổ đến mức nằm trên ruộng mà khóc.

Cha con nhà họ Dương đều là những người phúc hậu, vì vậy Dương Sơn thường xuyên giải quyết sớm việc nhà mình, để cha nghỉ ngơi và nhâm nhi mấy điều thuốc quán tử lá cây bên cạnh bờ ruộng một lát, còn mình thì vội vàng sang giúp Bích Chi một tay.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, hai người dần dần nảy sinh tình cảm với nhau, vợ Vương Trường Côn cũng biết tâm sự của con gái, thấy Dương Sơn là người thành thật đáng tin nên cũng có ý muốn nhận làm con rể, chỉ có điều Dương gia đông con cái, gia đình lại nghèo nên bà vẫn còn do dự. Sau đó Vương Trường Côn phát tài trở về, mua nhà mua ruộng, chuyện này cũng không được nhắc đến nữa.

Vật đổi sao dời, hiện giờ Vương gia đã suy tàn, trong khi đó Dương gia lại gặp thời, gia đình Vương Trường Côn một lần nữa nảy lên ý nghĩ trước kia, nhờ người đến cửa tìm hiểu, xem xem có thể kết mối nhân duyên này hay không.

Dương Sơn vẫn chưa quên được tình cũ, vì vậy tất nhiên vô cùng vừa lòng, cô nương Bích Chi này cũng là người không tệ, cả nhà Dương gia đều cảm thấy hài lòng, không ai phản đối chuyện hôn sự này cả.

Khi hai bên nhờ người làm mai thì Dương Vân vẫn đang ở thư viện Hải Thiên, vì vậy về cơ bản thì chuyện này đã được quyết định như vậy.

Dương gia đưa ra một ngàn lượng bạc làm sinh lễ, lúc xuất giá Bích Chi cũng mang theo một trăm năm mươi mẫu ruộng làm của hồi môn, như vậy cũng không tính là hai bên mua bán ruộng đồng, nói ra ngoài cũng dễ nghe hơn một chút.

Chẳng qua bạc làm sinh lễ đều là do Dương Vân và Dương Nhạc kiếm được, Dương Nhạc ở nhà, không nói hai lời liền lấy bạc ra, Dương Vân ở Phụng Minh phủ xa xôi cũng không có cách nào kịp thời bàn bạc. Hơn nữa Dương Vân từng nhờ nhị ca dặn dò gia đình không nên dùng khoản bạc này đi mua đất, vì vậy hai cụ mới sợ Dương Vân không thoải mái.

"Hôn nhân là chuyện đáng mừng, về sau Bích Chi tỷ chính là tâu tâu của con, đại ca, chúc mừng huynh." Dương Vân nâng chén kính rượu, "Nào, huynh đệ chúng ta uống một chén."

"Được." Dương Sơn như trút được gánh nặng trong lòng, cạn chén với Dương Vân.

Cả nhà quây quần bên nhau, bữa cơm kéo dài đến tận lúc trăng đã nhô lên, gió đêm lành lạnh bắt đầu thổi mới dừng.

Thức ăn cũng không phải là sơn hào hải vị, rượu cũng không phải là mỹ tửu hiếm gặp, có phần hơi đục, chỉ sợ còn pha thêm với nước, có điều đây là bữa cơm mà Dương Vân cảm thấy ngon miệng và thoải mái nhất từ trước đến nay.

Sau cùng Dương Vân hoàn toàn say mềm, tiểu muội Dương Lâm diu hấn vào phòng nằm nghỉ, cũng may tuy Dương Vân ăn nhiều nhưng đều chuyển hóa thành tinh nguyên để dự trữ, cơ thể hấn vẫn gầy gò như trước, Dương Lâm vẫn gắng gượng diu hấn được.

Khi diu Dương Vân đến bên giường, Dương Lâm ngẫu nhiên chạm vào vòng tay Thất Tinh châu trên cổ tay hấn.

"Ồ... sao hạt châu này lại nóng vậy?"

Dương Lâm tò mò vươn tay sờ lần nữa, phát hiện đa số mười ba hạt châu đều lạnh ngắt, chỉ có vài hạt là nóng lên, trong đó hạt châu nặng vừa đụng phải lại càng nóng hơn nữa.

"Đây là cái gì? Đợi tam ca tỉnh rồi hỏi vậy." Nàng nhớ lại khi nhị ca Dương Nhạc trở về nhà, lảng máng có nhắc đến một vài việc thần kỳ của tam ca, hiện giờ lại thêm chuỗi vòng tay có thể tự nóng lên càng làm cho Dương Vân cảm thấy tò mò như có con mèo nhỏ gãi gãi trong lòng.

Mặc dù đang ngủ say nhưng thức hải của Dương Vân vẫn miệt mài hoạt động, chẳng qua là biên độ vận chuyển Nguyệt Hoa chân khí đang ở mức thấp nhất, hào quang của huyền nguyệt trong thức hải cũng hơi âm đạm, Hoàn Chân điện và Kinh Luân đường cũng thôi diễn chậm hơn không ít so với bình thường.

Bên cạnh Hoàn Chân điện, trong cái chuông chó xiêu xiêu vẹo vẹo kia, một bóng đen đột nhiên giật mình, dường như tiểu hắc đã ngủ đủ, nó bắt đầu tỉnh dậy.

Tiểu hắc chậm rãi bò ra ngoài chuông, như thường lệ ngẩng đầu về phía mặt trăng rồi tru lên, trong nháy mắt ánh trắng trở nên sáng vằng vặc, lúc này nó mới hài lòng nằm nhoài trên mặt đất, tắm mình trong ánh trăng.

Trong phòng của Dương Vân, một vài tia sáng le lói của ánh trắng xuyên qua cửa sổ đột nhiên trở nên sáng ngời, nhuộm bạc toàn bộ căn phòng, nếu không phải lúc này Dương Lâm đã đi ra ngoài thì nhất định sẽ kinh ngạc tới mức trợn mắt há mồm.

Nguyệt quang linh khí bắt đầu ngưng tụ lại, hình thành dạng chất lỏng có màu bạc sáng rực như thủy ngân, sau đó lặng lẽ không một tiếng động mà đổ vào huyết Thiên Trung của Dương Vân.

Lúc này nguyệt quang đã trở lại bình thường, tiểu hắc bên trong thức hải cũng đã trở lại chuông tiếp tục ngủ khi, mọi vật dần trở nên yên bình.

Sáng hôm sau khi tỉnh lại, Dương Vân cảm thấy tinh thần sảng khoái, một chút cảm giác đau đầu sau khi say rượu cũng chẳng có.

Phụ thân và đại ca đã xuống đồng làm việc, thật ra bây giờ không làm ruộng cũng chẳng sao, nhưng hai người họ vẫn khẳng khái muốn làm những công việc vất vả đó.

Còn Dương Nhạc và Trần Hồ thì trốn trong phòng tu luyện Đạo Hải quyết, tuy rằng mới chỉ tu luyện một thời gian ngắn nhưng hai người đều cảm thấy thần kinh thể kiện, lúc giờ tay nhắc chân cũng mơ hồ cảm nhận được có một luồng khí quán thông toàn thân, sức lực cũng tăng lên không ít, bởi vậy càng tập trung tu luyện.

Hai người đều xuất thân từ nghèo khổ, lại từng làm thủy thủ đi biển, đã gặp phải rất nhiều nguy hiểm, nếm qua rất nhiều việc cay đắng, mà công pháp Đạo Hải quyết này có đặc điểm là tuy rất dễ nhập môn nhưng nếu muốn đi từ nông đến sâu thì phải có nghị lực lớn và tính tình được ma luyện qua, yêu cầu về ngộ tính cũng không quá cao, vì vậy rất thích hợp cho hai người Dương Nhạc và Trần Hồ.

Đạo Hải quyết thích hợp cho Dương Nhạc là điều không thể nghi ngờ, dù sao thì Dương Vân đã phải tinh tuyển từ ngàn vạn bộ công pháp trong thức hải mới lựa ra được, về phần Trần Hồ thì coi như được thơm lây.

"Vân đệ, mau đến đây xem này, ta vẫn không có cách nào đi một cách trôi chảy bảy thức liên hoàn Phúc Hải bộ, phải tu luyện như thế nào mới đúng?" Vừa nhìn thấy Dương Vân, Trần Hồ vội vàng vẫy tay hỏi.

Xem xét sơ qua một lát, Dương Vân nói: "Định Thủy châm của huynh còn chưa luyện đến nơi đến chốn, Định Thủy châm của nhị ca còn có hỏa hầu hơn huynh nhưng nhị ca vẫn thành thành thật thật tập luyện Tinh Ba bộ, còn huynh lại lập tức nhảy sang Phúc Hải bộ, đi không thuận là chuyện bình thường."

Đạo Hải quyết mà một công quyết lấy ngoại nhập nội, dựa vào bộ pháp để tiến hành tu luyện, trong đó gồm bảy bộ pháp trụ cột: Định Thủy châm, Lí Thủy bộ, Tinh Ba bộ, Hà Đào bộ, Bình Hồ bộ, Phiên Giang bộ, Phúc Hải bộ, bảy bộ pháp này đi từ đơn giản đến phức tạp, tầng này liên quan đến tầng kia, tu luyện đến cảnh giới cao thâm thì có thể lăng phong đập sóng, dựa đất bay lên.

"Không thể nào, Định Thủy châm chỉ là đứng như một cái cọc, bất động không di chuyển, ta đã luyện xong từ lâu rồi mà?" Trần Hồ nói.

"Ai nói luyện Định Thủy châm thì không cần động?"

"Hả? Định Thủy châm chỉ là một tư thế, ngay cả bộ pháp cũng không có thì sao có thể động?"

Dương Vân bèn hỏi: "Nếu huynh đứng trên thuyền, thuyền ở trên mặt biển thì huynh động hay không động?"

"Cái này..." Trần Hồ vò đầu suy nghĩ một chút, "Chắc là động nhì."

"Tiếp nhé, nếu huynh đứng trên thuyền, gặp phải sóng to như lúc trên Trường Phúc Hào, trong tay huynh không níu được vật nào, vậy huynh có thể đứng được không?"

"Không được."

"Nếu luyện Định Thủy châm đến mức đạt thì dù thuyền có lắc lư đến mức nào, huynh vẫn có thể dựa vào đôi chân để đứng vững trên sàn tàu, nửa bước cũng không động."

"Lợi hại như vậy sao?" Trần Hồ chép miệng nói.

"Tam đệ nói không sai, Định Thủy châm nhìn như đơn giản nhưng cũng là nền tảng của tất cả bộ pháp, khi ta luyện sáu thức khác, nếu bước chân rối loạn thì chỉ cần sử dụng Định Thủy châm là lập tức có thể tiếp tục đi tiếp." Dương Nhạc nói ra thể hội của bản thân.

"Không sai, chính là vậy." Dương Vân vui vẻ nói, xem ra Đạo Hải quyết quả thật vô cùng thích hợp với nhị ca, nhanh như vậy đã thể ngộ được một ít tinh túy.

Trần Hồ hoàn toàn tin tưởng điều này, vội vàng quay lại luyện tập Định Thủy châm từ đầu.

Dương Vân vào bếp tìm thấy một cái nắp đầy lu nước, cái nắp này làm từ gỗ vừa to vừa nặng, hắn đặt lên cái cối xay bằng đá trong sân, sau đó để Dương Nhạc và Trần Hồ đứng lên đó để luyện tập.

Ở dưới cái nắp vốn không bằng phẳng, hai người lại đứng lên trên lập tức lung lay, hai người đang tính di chuyển chân lấy thăng bằng thì Dương Vân đứng dưới liền hô to: "Không được nhúc nhích, dùng Định Thủy châm!"

Kết quả là rầm một cái, cả hai người ngã xuống mặt đất.

"Ha ha." Dương Lâm đứng bên cạnh nhìn lên cười ngặt nghèo tới mức gập cả người.

"Tiểu nha đầu kia, cười cái gì?" Dương Nhạc mặt thể diện không nén được giận, mở miệng trách mắng.

Dương Lâm thè lưỡi, "Nhị ca, tam ca, mẫu thân sai muội đi gọi hai người vào ăn cơm."

"Đi... cơm thôi cơm thôi." Dương Vân nói.

Trên bàn ăn vẫn là mấy món cơm rau mà Dương đã quen thuộc, có điều về số lượng thì hơn trước nhiều, trên bàn còn có một cái rổ, bên trong chất đầy bánh bao, lương cao và mười mấy quả trứng gà, ngoài ra còn có cải dầm và mấy món cá muối...

"Cuối cùng cũng được ăn sáng no bụng." Dương Văn khẽ bùi bùi một chút, sau đó lập tức với tay lấy một cái bánh bao bắt đầu ăn.

"Tam ca, sao cái vòng tay của huynh lại có thể nóng lên vậy?" Nhân lúc này tiểu muội Dương Lâm liền tò mò hỏi.

"Hả...." Dương Văn nuốt miếng bánh bao lớn đang kẹt ở cổ họng xuống, lúc này mới nói: "Có việc này sao?"

"Đúng vậy, đêm qua ấy, một hạt châu trên vòng tay của huynh đột nhiên nóng lên."

"Ồ, hình như ta không cần thận dụng phải ngọn đèn dầu nên nó mới nóng lên." Dương Văn nhẹ nhàng che đậy chuyện này.

Việc sở hữu loại pháp bảo này tốt nhất là không để lộ ra ngoài, tiểu muội vẫn còn nhỏ, chỉ sợ nàng không biết nặng nhẹ lại đi ra ngoài nói lung tung, Dương Văn thầm nghĩ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Đột Phá Tầng Thứ Tư

Mọi người nhanh chóng cần quét sạch sẽ thức ăn trên bàn, sau đó Trần Hổ liền kéo Dương Nhạ đi tập luyện trên cái nắp đầy lu nước, Dương Văn thì muốn đọc sách nên một mình đi vào rừng trúc.

Nắng hè chói chang càng làm cho rừng trúc trở nên tĩnh mịch, Dương Văn đặt hai quyển sách dùng để giả vờ giả vệt lên một phiến đá xanh, tâm thần chìm vào trong thức hải.

Bên trong Kinh Luân đường, mấy cái giá sách lớn dựa vào tường mà xếp lên cao, giá sách kéo dài từ mặt đất lên đến nóc điện, cao chừng bốn thước, hầu hết sách vở ở thư viện Hải Thiên đều ở trong này, ngoài ra còn có một bộ phận nhỏ đến từ học đường huyện Tĩnh Hải.

Nếu là giá sách chân chính thì phải dùng thang mới có thể lấy được sách ở phía trên, nhưng đây lại là bên trong Kinh Luân đường, chỉ cần tâm niệm Dương Văn khẽ động, sách vở ở trên sẽ lập tức nhẹ nhàng rơi xuống.

Khi thân hình Dương Văn tiến vào Kinh Luân đường, một luồng nguyệt quang sáng ngời xuyên qua nóc điện chiếu thẳng xuống bên dưới. Nguyệt quang còn chưa kịp chạm vào mặt đất thì lập tức hóa thành mấy trăm chùm sáng nhỏ lao vào giá sách, mỗi một tia sáng lại kéo một quyển sách bay đến giữa không trung.

Dường như cùng nhận được tín hiệu, tất cả những quyển sách đồng thời mở ra, những ký tự màu bạc giống như thác nước cuộn cuộn mà bay ra.

Những ký tự bạc tạo thành một dải băng vây xung quanh Dương Văn, vô số từ ngữ như sông lớn chảy vào trong tâm của Dương Văn.

Dương Văn khép hờ hai mắt, tí míc nhỏ ngộ tình hoa của sách vở, thời gian từ từ trôi qua, cảm ngộ của hắn càng ngày càng sâu sắc, dải băng màu bạc cũng thay đổi hình dạng theo đó, một số ký tự bạc đến từ những quyển sách khác nhau bị hấp dẫn mà tới gần nhau, cuối cùng tụ tập lại một chỗ, rồi khỏi dải băng ban đầu.

Bộ phận rời khỏi dải băng càng lúc càng nhiều, cuối cùng trở thành bụi hoa tràn ngập nơi nơi, bao phủ toàn thân Dương Văn ở bên trong.

Thật lâu sau, Dương Văn mở hai mắt, thở một hơi dài, nhẹ nhàng phát tay áo, từng luồng từng luồng bụi hoa lẳng lẽ tản ra, sau đó hóa thành những điểm sáng nhỏ trong không trung.

Từ thư viện Hải Thiên thu hoạch được sáu ngàn quyển sách, cộng với số lượng đã tích lũy từ trước thì bên trong Kinh Luân đường tổng cộng có khoảng bảy ngàn quyển.

Dương Văn thầm nghĩ: "Người xưa từng nói, đọc sách phá vạn cuốn, hạ bút như có thần (1). Tuy lượng sách trong Kinh Luân đường còn chưa đến vạn quyển nhưng cũng không chênh lệch lắm, chỉ có điều phần lớn trong đó mới được đưa vào đây không lâu, còn thiếu khuyết nhiều thể ngộ về ý nghĩa của sách, đợi ta mà luyện một phen, đọc thông suốt toàn bộ sách vở ở đây một lượt, đến khi có thể đạt được một chữ 'phá' thì khoa cử chỉ là một việc nhỏ mà thôi."

Thấy trời đã lên đỉnh đầu, Dương Văn lững thững trở về nhà ăn cơm trưa và nghỉ ngơi một lúc, vừa bước tới sân thì thấy nhị ca và Trần Hổ vẫn còn đang đội nắng mà khổ luyện.

Chỉ trong thời gian nửa ngày mà bọn họ đã tiến bộ rất nhiều, đã có thể kiên trì đứng trên cái nắp đầy trong nửa khắc.

"Vân đệ, đệ thấy chúng ta luyện thế nào?" Trần Hồ thấy Dương Vân đi ra, có chút khoe khoang mà hỏi.

"Không tệ, không tệ, đã có thể đứng được rồi, bước tiếp theo nếu hai người có thể thi triển Lí Thủy bộ trên nắp đầy lu nước mới gọi là đạt."

"Hà!" Trần Hồ lão đảo cả người, làm cả hai cùng té xuống đất.

Vừa cố phui phui bụi đất trên người, Trần Hồ làm mặt đau khổ nói: "Còn phải đứng ở trên luyện bộ pháp sao?"

Dương Vân gật đầu nói: "Muốn luyện đến cảnh giới uyên thâm thì còn phải thi triển được cả Phúc Hải bộ ở trên cái nắp này nữa."

Trần Hồ đang tính nói tiếp thì bị Dương Nhạc túm cổ kéo lại, quát lớn: "Nhanh đi luyện thôi, tam đệ ta còn phải ôn bài vở."

"Đứng đứng, việc học của Vân đệ quan trọng hơn." Trần Hồ vội vàng nhặt cái nắp lên rồi đặt trên cái cối xay, cắn răng một cái rồi nhảy lên trên.

Cả buổi chiều trôi qua trong nháy mắt, tâm thần Dương Vân đắm chìm trong Kinh Luân đường, tích lũy từng chút từng chút một những thể ngộ của bản thân, hẳn cảm thấy mình thu được rất nhiều lợi ích.

Tối đến thì tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh, Dương Vân vẫn theo thói quen khi ở nhà, hẳn lấy thang rồi treo lên nóc nhà.

"Tam nhi? Trong nhà đã có đầy đủ đèn nến rồi, sao con vẫn leo lên mái nhà?" Dương mẫu khó hiểu nên hỏi.

"Không phải là con tiết kiệm tiền đèn nến đâu, con thấy học dưới ánh trăng yên tĩnh có hiệu quả hơn rất nhiều." Dương Vân dễ dàng bịa ra một lý do.

"Ồ." Dương mẫu đương nhiên tin là thật, vì vậy không quản Dương Vân nữa.

Ánh trăng rọi lên người Dương Vân, tuy chỉ là trăng non nhưng nguyệt hoa vẫn như dòng suối cuộn cuộn đổ vào, huyền nguyệt bên trong thức hải cũng trở nên sáng ngời.

Lần trước, sau khi tiểu hắc thêm một cái phù văn vào huyền nguyệt, vốn là huyền nguyệt bóng loáng như gương lại xuất hiện nguyệt ban hình cây hoa quế, cũng chính từ lúc đó mà Thất Tinh châu bắt đầu có năng lực ngưng tụ Nguyệt Hoa linh khí.

"Hà?"

Ngay khi bắt đầu tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh, Dương Vân đột nhiên kinh hải thốt lên.

Bình cảnh cuối cùng của tầng thứ tư Nguyệt Hoa chân kinh là huyết Thiên Trung, ban đầu hẳn tính toán phải mất một tháng nữa mới có thể cô đọng thành công, kết quả là ngay ở lần đầu tiên chân khí trùng kích, từ trong khiếu huyết tuôn ra một luồng nguyệt hoa vô cùng cô đọng, cùng với chân khí đang trùng kích khiếu huyết dung hòa thành một.

Tuy lượng nguyệt hoa này không lớn nhưng lại hết sức tinh thuần, gần như trong nháy mắt đã dung hòa làm một thể mới chân khí trong kinh mạch, theo hướng đi của nguyệt hoa, chân khí dễ dàng tiến vào huyết Thiên Trung.

Ong ong một cái, Dương Vân chỉ cảm thấy ngực rung mạnh, nhin không được mà hít một hơi thật dài.

Luồng khí này vừa được hít vào thì như tan biến, chỉ cảm thấy trong lồng ngực vừa đau vừa rát, một cơn ho khan dữ dội theo đó mà bùng phát.

Hắn ho ra một cục đàm, trong đàm còn lẫn rất nhiều điểm xám li ti.

Nguyệt Hoa chân khí tuần hoàn trong kinh mạch đi đến ngực đồng thời mang đến một cảm giác mát lạnh, giống như giữa trưa nắng gắt (2) được uống một chén nước đá vậy.

Dương Vân ngẩng đầu lộ ra vẻ mặt vui mừng, "Sao lại thế nhỉ? Làm sao mà vừa về nhà đã đột phá tầng thứ tư của Nguyệt Hoa chân kinh? Khi rời khỏi thư viện Hải Thiên ta chỉ mới bắt đầu trùng kích vào huyết Thiên Trung, theo lý thì phải mất một tháng mới có thể đột phá chứ."

Hắn cẩn thận ngẫm nghĩ lại, đêm qua uống say căn bản không hề tu luyện, vậy luồng nguyệt hoa giúp mình đột phá kia từ đâu mà đến?

Hắn đem tâm thần chìm vào thức hải, trước tiên quan sát qua cái chuông chó, tiểu hắc vẫn ngủ say như cũ.

Dương Vân khẽ phát tay, một quang sáng đột ngột xuất hiện, phía trên lơ lửng hiện thị những hành động của tiểu hắc từ hôm qua đến giờ.

Phần lớn thời gian tiểu hắc cầu chỉ ngủ khò, chỉ có một khoảng thời gian ngắn nó thức dậy tản bộ một chút, khi đó cũng là lúc mình say rượu ngủ mê.

Nghĩ tới nghĩ lui, điều duy nhất có thể gây ra việc này cũng chỉ có tiểu hắc, dù sao nó cũng được xem như là nửa chủ nhân của thức hải.

"Này... dậy dậy!" Dương Vân đưa tay lay lay tiểu hắc.

Tiểu hắc chỉ mơ màng mở mắt.

"Nguyệt hoa trong huyết Thiên Trung đến từ đâu? Có thể làm lại lần nữa không?"

Tiểu hắc hừ một tiếng, mí mắt của nó khẽ khép khẽ mở như muốn ra về "Người có nằm mơ không vậy", sau đó lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Dương Vân thất vọng lắc đầu, chuyện tốt như thế này rất ít khi xảy ra, xem ra sau này vẫn phải thành thành thật thật tu luyện thôi.

Nếu có tu luyện giả khác biết được ý nghĩ của Dương Vân, họ không đổ kỳ tới mức muốn giết hắn mới là lạ. Người khác ở Ngưng Khiếu kỳ chỉ có thể cần cù chăm chỉ khổ luyện, hấp thu tích lũy từng chút linh khí một, còn Dương Vân thì đã mở thức hải không nói, hắn còn biến thái đến mức sở hữu bảo vật tụ tập được thiên địa linh khí khi mới ở Ngưng Khiếu kỳ.

Tuy chỉ có thể tụ tập linh khí trong vòng mấy trăm thước nhưng cũng đủ nghịch thiên đối với Ngưng Khiếu kỳ, thật chẳng khác gì đang mang trên người một cái động tiên cá.

Ngoài ra Dương Vân còn một ưu thế lớn nhất, đó là bản mệnh pháp bảo Thất Tinh châu, trong quá trình Thất Tinh châu hấp thu linh khí để tự động tế luyện, thức hải của Dương Vân cũng nhờ đó mà được củng cố và mở rộng.

Hiện giờ, những kiến trúc trong thức hải như Hoàn Chân điện và Kinh Luân đường càng ngày càng như thật như ảo, mỹ lệ như tiên cảnh.

"Tại Ngưng Khiếu kỳ ta đã có thức hải, mà còn không ngừng được mở rộng, như vậy khi tiến vào Trúc Cơ kỳ, không biết thức hải này có thể lợi hại hơn nữa hay không!" Dương Vân trầm tư suy nghĩ.

Với tư cách là một người có nhiều kinh nghiệm trong tu luyện, Dương Vân hiểu rất rõ tầm quan trọng của thức hải, đặc biệt là ở bước cô đọng nguyên thần, thức hải tuyệt đối là nhân tố then chốt.

"Nguyệt Hoa chân kinh tầng thứ tư, không biết nó có thể mang đến cho ta thần thông gì?" Dương Vân trầm nghĩ, thần thông của ba tầng trước đều rất nổi bật, như đọc là nhớ, thỉnh phong... chỉ cần thử một chút sẽ phát hiện ngay. Hắn liền vận chuyển Nguyệt Hoa chân khí, cẩn thận cảm nhận từng phản ứng của cơ thể.

"Sao thân thể không có biến hóa gì cả?" Thần thông này rốt cuộc là cái gì?" Dương Vân vẫn chưa phát hiện ra rằng tần suất hô hấp của hắn càng lúc càng chậm lại, cuối cùng trở thành gần như không cách nào nhận ra được, toàn bộ thân thể giống như một bức tượng không nhúc nhích.

"Quên đi, cứ từ từ tìm hiểu thần thông này sau vậy." Dương Vân trầm nghĩ rồi dừng Nguyệt Hoa chân khí.

Cùng lúc hắn đình chỉ Nguyệt Hoa chân khí, hô hấp của cơ thể cũng trở lại bình thường, một luồng khí dài bị hít vào phổi.

"Đây là?" Cái thở sâu đột nhiên xảy ra cuối cùng cũng khiến Dương Vân phát hiện sự khác thường, hắn nhanh chóng thử lại vài lần.

"Đây là quy tức, có thể dùng để che dấu khí tức. Có điều thần thông quy tức này dường như có điểm khác biệt, trong lúc quy tức đồng thời ý thức dường như không phải chịu ảnh hưởng gì, xem ra thần thông này là một thủ đoạn tốt để nghe trộm bên tường."

Dương Vân nở nụ cười nham hiểm.

(1) - Câu nói của Đỗ Phủ, nguyên văn: 'Độc thư phá vạn quyển, hạ bút như hữu thần'. Ý nói đọc sách phải đọc thấu, đọc nhiều, như vậy mới có thể chứng thực dưới ngòi bút, khi vận dụng mới có thể thuận buồm xuôi gió.

(2) - Nguyên văn: ngày tam phục - chỉ thời kì nóng nhất trong năm, sơ phục: 10 ngày, tính từ canh thứ ba sau Hạ Chí; trung phục: 20 ngày, tính từ canh thứ tư sau Hạ Chí; mật phục: 10 ngày, tính từ canh thứ nhất sau Lập Thu.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chế Được

Đã đột phá thành công tầng thứ tư của Nguyệt Hoa chân kinh, Dương Vân thuận thế bắt đầu tu luyện tầng thứ năm.

Tầng thứ năm phải cô đọng những khiêu huyết ở ngực, có điều nó chủ yếu ảnh hưởng đến tim, đây cũng là một tầng vô cùng quan trọng trong Nguyệt Hoa chân kinh.

Thời gian như thoi đưa, khi thấy trăng từ từ rời khỏi bầu trời, Dương Vân liền dừng việc tu luyện lại, lúc này những ngọn đèn dầu trong nhà đều đã tắt, mọi người đang chìm vào mộng đẹp.

Dương Vân quay trở lại căn phòng của mình, ngã lên chiếc giường quen thuộc, hẳn có thể cảm nhận được Thất Tinh châu vẫn đang hấp thu nguyệt hoa.

Lúc này nguyệt hoa đã không còn tinh thuần, không thích hợp lắm cho việc cô đọng khiêu huyết, có điều dường như Thất Tinh châu không thèm để ý đến việc này.

Bên trong thức hải, tiểu hắc đã bắt đầu bài tập thể dục của mình. Theo thường lệ, đầu tiên nó điên cuồng sửa một hồi để tạo ra vô số khúc xương cho mình, sau đó là chiến đấu ngay tại chuồng.

Dương Vân nhận ra thân hình tiểu hắc dường như hơi to lên một chút.

"Xem ra không chỉ riêng thức hải được mở rộng, có điều cũng tốt, đừng để lãng phí linh khí được ngưng tụ là được."

Tuy Dương Vân không có biện pháp để trực tiếp lợi dụng lượng Nguyệt Hoa chân khí này nhưng tiểu hắc là tính linh trong bản mạng pháp bảo của hắn, nó sử dụng được thì Dương Vân hẳn cũng có lợi, hơn nữa thức hải mở rộng chính là đại biểu cho việc công năng của thức hải được tăng cường, nếu lấy tốc độ thoái triển để so sánh thì trước kia thức hải cần một phần chân khí để thoái triển ra thứ gì đó, còn bây giờ chỉ cần nửa phần chân khí ở trên là được.

Sau khi tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh xong, Dương Vân cảm thấy đầu óc thanh tỉnh nên nhất thời không ngủ được, vì vậy hắn chuyển sang suy nghĩ những vấn đề khác.

"Một tháng sau là hoàn thành việc thể ngộ, chính lý số sách trong thư viện Hải Thiên, kì khoa cử này sẽ không có trở ngại gì, mấu chốt là kì thi hội mùa xuân năm tới, có điều với Kinh Luân đường thì cũng không cần phải lo lắng quá nhiều. Việc tu luyện cũng không có gì phải bận tâm, công pháp của Ngưng Khiếu kỳ đã sớm thoái triển xong, cứ tu luyện từng bước một là được. Chỉ còn lại thủ đoạn bảo mệnh là chưa giải quyết được, phương diện này vẫn phải tìm thêm vài loại mới."

Suy nghĩ một cách cẩn thận thì thủ đoạn bảo mệnh chủ yếu của mình chính là Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết, thông qua việc sử dụng tinh nguyên để thi triển khinh công đào mệnh, cũng có thể dùng ám khí đồng xu để tấn công. Hành trình trên Vụ đảo đã khiến hắn nghĩ ra một đòn sát thủ mới, đó chính là phù lục của dã nha đầu.

Nhớ lại lúc mình dùng Phân hoa phát liễu thủ để chôn một xấp phù lục, dã nha đầu suýt tí nữa đã nhảy dựng lên, khoe miệng Dương Vân không khỏi lộ ra một nụ cười.

Sau khi tính toán vài lần, trong những phù lục chôn được thì dùng để công kích bao gồm Hóa Cầu phù, Nhận Vũ phù cùng Định Thân phù, phù phụ trợ có Huy Quang phù, Phòng Hộ phù cùng Khinh Linh phù, ngoài ra còn thêm một viên Tục Mệnh đan.

Cộng thêm vòng tay Thất Tinh châu thì đây là toàn bộ gia sản của Dương Vân hiện giờ. Về phần chiếc chặn giấy bằng Thanh Vân thạch có được từ Vụ đảo thì nó không có tác dụng gì đối với việc tu luyện, chỉ có thể trợ giúp cho số mệnh.

Nếu thiên hạ thái bình, dựa vào mấy thứ này để giữ mạng là quá đủ, có điều trong loạn thế thì khác.

Sử dụng Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết tiêu hao quá lớn, lượng tinh nguyên hắn gom góp từng tí một còn không đủ để xài hai lần. Phù lục tuy lợi hại, có thể so sánh với một kích của cao thủ Tiên thiên nhưng đó hoàn toàn là vật phẩm tiêu hao, nếu lỡ dùng hết thì chẳng thể nào tìm được người tiêu tiền như rác giống dã nha đầu để bổ sung.

"Cần phải tìm một thủ đoạn mới, uy lực không bằng phù lục cũng được nhưng nếu tiêu hao vẫn có thể dễ dàng bổ sung." Dương Vân vừa vân về cảm vừa suy nghĩ, "Biện pháp gì đây?"

"Đúng rồi, ta có thể chế được." Dương Vân mắt sáng rực, "Tu luyện đan chế khí đều cần chân nguyên nhưng ta có thể chế được như phạm nhân mà."

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Hoàn Chân điện bên trong thức hải đã bắt đầu tự động tìm kiếm, một luồng hào quang hiện lên, hơn mười quyển sách lập tức xuất hiện trên không trung của Hoàn Chân điện.

"Độc kinh", "Được tề cương mục", "Thiên văn lục - Thảo mộc thiên"... đây đều là những quyển sách ghi chép việc phạm nhân hái thuốc chế được mà kiếp trước hắn ngẫu nhiên thu thập được.

Trong nháy mắt khi những bộ sách này xuất hiện, nội dung trong sách lập tức như thủy triều cuộn cuộn đổ vào tâm Dương Vân, hắn khép hờ hai mắt, cảm thụ từng phương thuốc một nhanh chóng lướt qua đầu, thỉnh thoảng lại có một phương thuốc dừng lại một chút, lúc đó trang sách ghi chép phương thuốc này sẽ xuất hiện giữa không trung của Hoàn Chân điện.

Không bao lâu sau thì Dương Vân mở mắt, lúc này đang có mấy chục trang phương thuốc sáng rực rỡ, trôi nổi trên không trung của Hoàn Chân điện.

"Đây đều là những phương thuốc có chỗ hữu dụng, hơn nữa có lẽ sẽ dễ dàng tìm được dược liệu." Dương Vân sung sướng nhìn những phương thuốc này, trong lòng quyết định: "Ngày mai phải lên thị trấn, đến Hối Xuân đường mua một mớ dược liệu mới được."

Mấy chục trang phương thuốc hóa thành một luồng sáng rồi lao về phía một chiếc trụ của Hoàn Chân điện.

Cần thận quan sát có thể nhìn thấy trên chiếc trụ của Hoàn Chân điện có khắc chi chít các chữ viết, hình vẽ cùng kí hiệu, trong đó bao gồm mười tầng pháp quyết đầu tiên của Nguyệt Hoa chân kinh, phương pháp sử dụng Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết, các chiêu thức võ công như Phân hoa phát liễu thủ vân vân, lúc này có thêm mấy chục trang phương thuốc.

Tuy trong Hoàn Chân điện có chứa vô số bí kíp công pháp cùng tư liệu tu hành, nhưng vì cảnh giới và pháp lực bị hạn chế nên mỗi khi thôi diễn, Hoàn Chân điện chỉ có thể sử dụng một phần nhỏ trong số đó, còn thua cả hạt cát trên sa mạc.

Được ghi chép lại trên trụ của Hoàn Chân điện chính là những thứ lúc nào cũng có thể sử dụng, sách vở trên giá chẳng những phải tìm kiếm trước khi sử dụng mà tốc độ còn chậm hơn bên ngoài, hơn nữa mỗi khi sử dụng lại phải tiêu hao thêm chân khí. Trừ khi gặp rắc rối lớn, hoặc phải tìm kiếm những thứ cao siêu, nếu không hẳn cũng chẳng thêm liếc mắt đến, mà cho dù cần tìm một vài thứ để dùng ngay thì chưa chắc Hoàn Chân điện đã cung cấp được.

Ngày hôm sau Dương Vân lên thị trấn, dạo một vòng ở Hối Xuân đường rồi mua không ít dược liệu, bao lớn bao nhỏ xách về.

Mấy chục trang phương thuốc mà Dương Vân lựa chọn không ngờ lại có đến bảy tám loại có thể phối chế được. Có điều những phương thuốc này cũng chỉ chế được mấy loại thuốc thông thường để đuổi trùng tránh muỗi, thông khí trị đau, những loại độc dược để phòng thân mà Dương Vân muốn luyện chế nhất thì chẳng xài được cái nào.

Tuy có hơi thất vọng nhưng Dương Vân cũng đã dự tính trước việc này. Dù sao thì Hối Xuân đường chỉ là nơi bán dược liệu, không phải chất độc, dù có vài dược liệu có độc tính thì vẫn kém xa vài bậc so với những nguyên liệu mà Dương cần.

Có điều hẳn may mắn mua được Mạn đồ la ở Hối Xuân đường, sử dụng chủ dược này có thể phối chế được Mông Hãn dược danh tiếng lừng lẫy trên giang hồ, coi như cũng có chút thu hoạch.

Khi Dương Vân chuẩn bị rời đi thì tình cờ gặp được một thợ săn đến bán dược liệu.

Vị thợ săn này cũng khá may mắn nhặt được một tấm da rắn lột rất lớn, xem hóa hầu thì không sai biệt lắm là một con Lục Cẩm xà hơn mười năm, hẳn bán tại chỗ được năm trăm văn tiền, mừng rỡ đến mức cười không khép miệng lại được.

"Đúng rồi, mình có thể tự lên núi tìm các loại độc để phối dược mà, các khác chưa chắc đã tìm thấy nhưng trên Tiểu Nguyệt sơn có không ít Lục Cẩm xà."

Lục Cẩm xà có ki độc, người dân trong thôn Tiểu Nguyệt đều biết loại xà này, những người lên núi đều chuẩn bị sẵn xà dược, nếu không vạn nhất bị cắn thì đành bó tay chịu chết.

Hắn quyết định sẽ lên núi nên dứt khoát mua thêm một ít dược liệu, đến lúc đó có thể thuận tiện thu thập một ít Nguyệt Quang thảo để chế Kim Sáng dược.

Khi Dương Vân xách một đồng dược liệu về nhà thì cha mẹ không khỏi thắc mắc một phen.

Dương Vân chỉ nói dùng để phối chế dược ảm (thuốc sắc uống), hẳn cũng không nói dối, khá nhiều dược liệu mà hắn mua về là để phối chế các loại dược ảm linh tinh.

Tuổi tác cha mẹ đã cao, thân thể cũng mắc đủ các loại bệnh, Dương Vân dùng kiến thức và kinh nghiệm của mình để sắc vài ảm thuốc, sau khi uống xong cha mẹ đều cảm thấy thân thể thoải mái hơn không ít.

Điều chế dược ảm cần phải chú ý rất nhiều điều, thuốc để cha mẹ uống đương nhiên phải lấy tâm bổ dưỡng sinh là chính, Đạo Hải quyết mà Dương Nhạc và Trần Hồ luyện tập có một phần là ngoại công, cơ thể khó tránh khỏi một vài thương tổn, dược ảm mà bọn họ dùng cần có tác dụng khôi phục thể lực, đôi khi còn phải thích hợp để kích thích cơ năng của cơ thể, như vậy mới có thể giúp đỡ tốt cho việc tu luyện.

Dược ảm mà đại ca Dương Sơn, tiểu muội Dương Lâm dùng cũng khác nhau, may mà Dương Vân có thức hải trợ giúp, phối hợp với phương pháp nhin sắc chẩn mạch của hắn nên có thể ứng dụng đối phó.

Về phần bản thân mình, sau khi tu luyện thành công tầng thứ tư Nguyệt Hoa chân kinh, chân khí đã có thể lưu chuyển tự do trong kinh mạch của phế bộ (phổi), vì vậy Dương Vân đương nhiên có thể loại bỏ tạp chất trong thể nội, những loại dược ảm phổ thông này không có tác dụng gì đối với hắn, trừ khi tìm được một vài loại dược liệu chứa đựng linh khí.

Song song với việc phối chế cho người nhà, Dương Vân cũng tặng hàng xóm một tí dược ảm tốt, khi uống bọn họ chỉ cần lấy một bọc nhỏ ngâm trong nước sôi là được. Những láng giềng thân thiết như Trường Thịnh thúc, Vương đồ tể đều được tặng một ít.

Thường xuyên qua lại với nhau, ngay cả một vài thôn dân không quen thân lắm cũng đến đây hỏi mua dược ảm, dù sao cũng không đáng mấy đồng nên Dương Vân từ chối, chỉ tặng không bán, không ngờ từ đó mà có danh tiếng không nhỏ trong thôn Tiểu Nguyệt.

Hiện giờ người trong thôn đều biết người con trai thứ ba của Dương gia rất có bản lĩnh, từng đến thị trấn và phủ thành học một thân bản sự trở về.

Có người cảm thấy việc này được đồn thổi quá đáng, nói mỉa: "Không phải chỉ là vài thang thuốc thôi sao, có bản lĩnh gì chứ?"

Những người ủng hộ liền tranh cãi: "Người thì hiểu cái gì? Dược ảm này rất hiệu nghiệm, thất lạng của ta đã đau nhức nhiều năm, uống xong liền khỏi đi không ít, ngay cả những tạp học mà Dương tú tài cũng lợi hại như vậy, học vấn của hắn sao có thể thấp chứ? Cái này gọi là người không gì không thể."

làm."

"Hừ... còn phải xem hần có đậu được kì khoa cử năm nay không đã."

"Việc đậu rớt ai có thể nói chắc chắn được? Không chỉ riêng thôn Tiểu Nguyệt chúng ta, ngay cả toàn bộ Vọng Sơn trấn mấy năm gần đây có ai thi đậu không?"

"Không thể thi đậu, nói gì cũng vô dụng."

Không đề cập đến chuyện tranh cãi của những kẻ rảnh rỗi, mấy ngày nay Dương Văn ban ngày thi phở được, sắp xếp lại sách vở trong Kinh Luân đường, buổi tối thì chăm chỉ tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh.

Việc tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh không phải chỉ là ngày một ngày hai là thành công, có điều phương diện học vấn lại có rất nhiều tiến bộ, càng ngày càng có thêm nhiều sách vở được thể ngộ và nắm vững, học vấn của Dương Văn càng cao, cuối cùng cũng đột phá lên một nấc thang mới.

Hai kiếp người, kiến thức và lịch duyệt của Dương Văn tuyệt đối không thiếu, sau khi được bổ sung một lượng lớn lý luận, học vấn trên phương diện kinh luận đương nhiên sẽ tăng mạnh.

Dương Văn căn bản không lo lắng lắm đến kì thi này, mục tiêu của hần chính là thi hội. Những chuẩn bị từ trước đến nay cũng là vì mục đích này.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Đòn Sát Thủ

Hần nhớ đến việc thu thập độc dược, có điều vì muốn tiện thể hái Nguyệt Quang thảo nên đợi đến đêm trăng tròn Dương Văn mới len lén đi lên Tiểu Nguyệt sơn, khởi động Nguyệt Hoa linh nhãn.

Khi tu vi càng được đề cao, độ chính xác và phạm vi của Nguyệt Hoa linh nhãn cũng tăng theo, tốc độ tìm Nguyệt Quang thảo cũng nhanh hơn nhiều.

Chỉ sau khoảng thời gian hai khắc Dương Văn đã hái được mấy chục gốc Nguyệt Quang thảo, hần vứt cả vào cái giỏ trúc mà mình xách theo rồi xoa xoa tay, "Cũng đã đủ dùng, đến lúc tranh thủ thời gian tu luyện rồi."

Đêm trăng tròn là lúc nồng độ linh khí sung túc nhất, đương nhiên Dương Văn sẽ không bỏ qua.

Sau khi vận chuyển Nguyệt Hoa chân khí mười hai vòng chu thiên, Dương Văn từ trong nhập định tỉnh lại. Có lẽ là do hiệu quả của Nguyệt Hoa chân kinh trên phương diện tinh thần, vì vậy trong lúc nhập định Dương Văn vẫn có thể nhận biết được sự việc ở bên ngoài, điều này đem lại cho hần không ít thuận tiện trong quá trình tu luyện.

Có một số công pháp đòi hỏi rất khắt khe, như vừa nhập định là lập tức hôn mê bất tỉnh, muốn tu luyện loại công pháp này thì phải ở trong tĩnh thất hoặc có người thủ hộ.

Thấy ánh trăng đã lên đến đỉnh đầu, Dương Văn thầm nghĩ: "Đến lúc đi tìm Lục Cẩm xà rồi."

Hần lấy một cành cây khều khều ở mấy bụi cỏ, khe đá một chút, quả thật lừa được một vài con rắn nhỏ, có điều đó không phải là Lục Cẩm xà.

Những loại rắn phổ thông này không có độc tính nên Dương Văn cũng chẳng thèm bắt, hần tiếp tục cố gắng tìm kiếm, đi về phía triền núi khuất ánh sáng khá hoang vắng.

Có lẽ bị hành động của Dương Văn làm kinh động, một con rắn dài hơn mười thước đột nhiên bò ra từ khe đá.

Dương Văn dùng Nguyệt Hoa linh nhãn để quan sát, đó đúng là một con Lục Cẩm xà, hơn nữa cũng không hề nhỏ.

Hần thầm thôi động một lượng tinh nguyên vừa đủ rồi bước một bước dài đuổi theo.

Dường như nhận thấy Dương Văn không có ý tốt, Lục Cẩm xà nhanh chóng lẩn vào trong bụi cỏ, chỉ tiếc quỹ đạo chạy trốn của nó không cách nào thoát khỏi Nguyệt Hoa linh nhãn.

Khi Dương Văn sắp đuổi kịp thì cơ thể Lục Cẩm xà cong lại, giống như một mũi tên bắn ra xa, vừa vọt rơi xuống một cái sườn dốc, nó liền thuận thế lẩn

xuống dưới.

Nếu lúc này sử dụng Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết để thôi động thêm một lượng tinh nguyên, thì triển ra khinh công Thảo Thượng Phi hoặc Yến Sao Thủy thì Dương Văn cũng có thể đuổi theo, có điều chỉ vì một con rắn mà làm vậy dường như hơi lãng phí, Dương Văn thầm nghĩ mình nên bỏ qua.

Nhưng khi chứng kiến Lục Cẩm xà lẫn mình biến mất trong góc khuất ở chân cốc, Dương Văn lại có chút không cam lòng, vì thế hần men theo con dốc đi xuống kiểm tra.

Khi đi xuống chân dốc, Dương Văn lập tức mừng rỡ.

Một con cóc lớn đỏ thẫm đang kẹp chặt con Lục Cẩm xà dài bảy tấc kia, Lục Cẩm xà chỉ còn thoi thóp nhưng vẫn cố gắng quẩn lấy chân sau của con cóc.

"Ha ha, người xưa có câu trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, hôm nay ta lại gặp rắn cóc tranh nhau, Dương Văn đắc lợi, không tệ không tệ."

Một gậy đập vào đầu con cóc không thể di chuyển, sau đó lại tặng thêm một gậy cho Lục Cẩm xà, hai con độc vật đều chết ngay đơ, hần nhặt cả hai rồi ném vào trong giỏ.

Lúc về đến nhà thì mọi người còn đang ngủ sau, Dương Văn tiếp tục tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh, có điều lại thấy ngứa ngáy chân tay nên dứt khoát bắt đầu bào chế thuốc.

Hần lấy mật rắn ra rồi đặt ở một bên, đây là thứ tốt, hần định bụng sau này sẽ dùng để ngâm rượu.

Thật cẩn thận lấy túi độc ra, vậy này phải trải qua công đoạn cô cách thủy thành bột, tán bột, sau đó trộn thêm vài dược liệu phụ trợ là có thể chế ra một loại độc dược tên là 'Quá Sơn Phong'. Loại độc dược này gặp máu mới phát tác, vô cùng độc ác, hơn nữa sau khi xử lý, dược tính của độc xà đã xảy ra biến đổi, xà dược thông thường đều không thể giải độc.

Còn con cóc đỏ thẫm kia cũng có chỗ hữu dụng, sau khi xử lý tuy độc tính giảm bớt (độc tố tuyến biểu bì do cóc tiết ra) không mạnh lắm nhưng có thể dùng làm nguyên liệu cho vài loại độc, trong đó có một loại độc có thể khiến người ta ngứa ngáy không thể tả, dùng để trị người khác cũng không tệ.

Sau một hồi bận rộn, các loại tài liệu đều đã được xử lý sơ qua một cách thỏa đáng, một tia nắng sớm hắt qua khung cửa sổ, lúc này Dương Văn mới thấy hơi buồn ngủ, hần dọn dẹp mấy thứ còn sót lại rồi leo lên giường, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Không đến một canh giờ sau Dương Văn đã tỉnh giấc, từ ngày tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh, thời gian ngủ của hần càng lúc càng ít, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là có thể khôi phục sức khỏe, đây cũng xem như là một ưu thế lớn của Dương Văn trong giai đoạn hiện tại.

Trong mười ngày tiếp theo, Dương Văn thuận lợi phối chế thành công Quá Sơn Phong cùng Ma Dương dược (thuốc gây ngứa), hơn nữa trước đó còn dùng Mạn Đồ la chế thành Mông Hãn dược, cuối cùng hần cũng có vài loại độc để phòng thân.

Trong số đó thì Mông Hãn dược chỉ có tác dụng thông qua đường tiêu hóa, Quá Sơn Phong thì gặp máu là có hiệu lực, còn Ma Dương dược thì chỉ cần dính vào da là có hiệu quả, ba loại độc mỗi loại có một đặc điểm riêng.

Dương Văn đi mua một ít giấy thiếc, hần chia độc dược đã chế thành các gói nhỏ để thuận tiện cho việc mang theo người.

Đối với Quá Sơn Phong thì trước hết phải hơ mặt trái của giấy thiếc bằng rượu rồi hong khô, độc dược sẽ bám lên trên giấy thiếc, sau đó dùng giấy thiếc này bọc đồng xu dùng làm ám khí, tiện thể chế ra một đồng xu độc.

Nếu loại xu độc này đánh trúng người, trong khi đồng xu nổ tung, Quá Sơn Phong gặp máu sẽ tan ra, sau đó theo mạch máu ngấm vào cả cơ thể, chỉ vài phút là có thể khiến người ta hôn mê bất tỉnh, nếu không có giải dược mà Dương Văn đặc biệt phối chế thì sau nửa canh giờ sẽ chết, Dương Văn tổng cộng chế tạo ra ba mươi đồng xu độc như vậy.

Như vậy thủ đoạn sát thủ của Dương Văn chính là loại xu độc này.

Tuy không thể so sánh với phù lục về uy lực nhưng thứ này hơn ở chỗ Dương Văn tự tạo ra, trong số nguyên liệu để chế Quá Sơn Phong chỉ có túi độc của Lục Cẩm xà là hơi khó tìm một chút, những thứ còn lại đều là nguyên liệu thông thường có thể mua ở hiệu thuốc. Về phần xu độc kia thì quả thực muốn có bao nhiêu thì có bấy nhiêu, chỉ cần tốn chút thời gian là có thể dùng.

Phù lục trong tay hần vốn là lừa gạt Triệu Giai mới có được, thuộc loại vật phẩm tiêu hao dùng xong không cách nào bổ sung, chỉ dùng để đối phó với cường địch.

Tự chế xu độc nếu dùng hết còn chế thêm được, sau này còn có thể phối chế những loại độc dược lợi hại hơn, ngoài ra sử dụng ám khí tiêu hao ít tinh nguyên hơn, khi đối phó với một đám địch nhân thì hiệu quả hơn nhiều.

Dùng Nguyệt Quang thảo phối chế Kim Sáng dược thì khỏe hơn, loại thuốc này không cần dấu người trong nhà, vì vậy hần liền gọi tiểu muội Dương Lâm đến giúp đỡ.

Kết quả là Dương Lâm cảm thấy vô cùng hứng thú, sau khi được Dương Văn chỉ điểm vài lần, nàng đã có thể tự mình phối chế ra thành phẩm.

Vì vậy Dương Vân cũng tiện tay dạy nàng chế tạo vài loại thuốc thường dùng khác, dường như Dương Lâm có chút thiên phú chế được, chỉ cần nhìn Dương Vân xử lý một lần là nàng có thể trông bầu vẽ gáo (1), cơ bản có thể bắt chước được một ít, sau đó luyện tập vài lần thì có thể tự mình thao tác.

Dương Vân không khỏi cảm thán, nếu trong nhà sớm phát hiện ra thiên phú này của nàng thì sẽ lập tức đưa nàng đến Hồi Xuân đường học nghề rồi.

Hiện giờ gia đình mình đã khá giả hơn, đương nhiên Dương Lâm cũng không cần phải đi học nghề. Có điều đã có thiên phú này thì cũng không nên tùy tiện lãng phí, hơn nữa Dương Lâm cũng vô cùng có hứng thú với việc chế được, vì vậy Dương Vân dứt khoát ngồi viết hai quyển "Được tề cương mục" và "Thiên Văn lục - Thảo mộc thiên" thành sách.

Dương Lâm không được đến học đường, có điều sau khi Dương Vân đến học đường nhập môn, khi rảnh rỗi hắn cũng thường dạy nàng nhận biết mặt chữ, cũng đủ để Dương Lâm có thể hiểu được phần lớn hai quyển sách này.

Trong nhà họ Dương, cha mẹ và đại ca Dương Sơn một chữ bẻ đôi cũng không biết, nhị ca Dương Nhạc từng đến học đường trong thôn, có điều vì thấy không có khiếu học chữ nên hắn cũng không chuyên chú lắm, vài năm sau thì nghỉ học đi biển.

Còn Dương Vân khi đến học đường lập tức tỏ ra tài giỏi, vì vậy Dương gia mới cần rằng kiên trì cho hắn đi học.

Tại Kinh Luân đường bên trong thức hải, một quyển sách lơ lửng trong không trung, trang sách đang mở ra, những ký tự trong sách không ngừng phát ra kim quang.

Khi một luồng sáng mãnh liệt hiện ra, quyển sách lập tức đóng lại, rơi xuống trên giá sách.

Trong nháy mắt, tất cả những quyển sách trên giá sách đều bắt đầu chấn động, từng luồng sáng lướt dọc theo gáy sách, cuối cùng hội tụ thành một cột sáng sáng ngời, chiếu rọi toàn bộ Kinh Luân đường.

"Ha ha ha, cuối cùng cũng chinh lý xong tất cả sách trong Kinh Luân đường, bảy ngàn quyển đấy, thật không dễ dàng gì."

Nhìn những giá sách đầy ắp, Dương Vân thông thả dạo qua, lúc thì chạm quyển này, lúc thì sờ quyển kia.

Khi hắn đặt tay vào sách, nơi tiếp xúc liền xuất hiện một vòng sáng có dạng gọn sóng, lời văn và kinh nghĩa trong sách lập tức cùng hắn tâm ý tương thông, khiến hắn thông thạo như đã từng nghiên cứu suốt đời.

Trên chiếc bàn gỗ xanh bày một đồng bản nháp cao đến cả thước, đó đều là những bài văn do Dương Vân tự làm, nếu không có thức hải, muốn viết những bài văn đó ít nhất cũng phải mất vài năm khổ công, nhưng giờ hắn chỉ tốn mấy tháng ngắn ngủi.

Đưa tâm thần rời khỏi thức hải, gió nhẹ khẽ lay động rèm trúc đang đăm mình trong nắng, tâm tình Dương Vân lúc này cũng như cảnh vật bên ngoài.

"Cuối cùng thì Kinh Luân đường cũng kết thúc bước đầu tiên, sau này lượng chân khí tiêu hao cũng giảm bớt một chút." Dương Vân trầm nghĩ, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời.

"A, trưa mất rồi, về nhà ăn cơm thôi."

(1) - Thành ngữ: Chiếu hồ lô họa biều - trông bầu vẽ gáo (ví với việc mô phỏng theo hình dáng bên ngoài)

Cổ sự: Tống triều năm thứ nhất, Hàn lâm học sĩ Đào Cốc cho rằng lời văn của mình cao siêu, tài năng xuất chúng, muốn thể hiện để được thăng chức nên khuyến khích Tống thái tổ coi trọng nghề viết chữ. Triệu Khuông Dận cho rằng công việc của hắn chỉ là sao chép mà thôi, là y dạng họa hồ lô (đồ lên vật có sẵn mà ra hình vẽ), Đào Cốc không đạt được mục đích liền đề thơ lên tường: "Cứ cười Hàn lâm Đào học sĩ, mỗi năm y dạng họa hồ lô".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Mạnh Siêu Viếng Thăm

Dương Vân định bụng tản bộ về nhà, hắn vừa mới ra khỏi rừng trúc, còn chưa đi được bao xa liền trông thấy bụi đất mịt mù cùng tiếng vó ngựa rầm rập vang lên ở đầu thôn.

"Kỵ mã của ai mà đến thôn nhỏ của chúng ta nhỉ?"

Dương Vân còn đang ngẫm nghĩ thì tên kỵ sĩ kia đã chạy đến gần rồi, thân hình lập tức hiện ra.

"Mạnh Siêu?" Dương Văn thất thanh kêu lên.

Mạnh Siêu cũng không ngờ tới việc mới ở đầu thôn đã tỉnh cờ gặp được Dương Văn, hấn cấp tốc cưỡi ngựa từ sáng tinh mơ đến giờ, lúc này cả người lẫn ngựa đều ướt đầm mồ hôi, trên người bám đầy bụi đất dọc đường, nhìn bộ dạng có chút nhếch nhác.

"Lão Mạnh, đến nhà ta nghỉ một lát, có việc gì thì uống miếng nước rồi nói sau."

"Được." Mạnh Siêu gật đầu rồi xoay người xuống ngựa, vừa dắt ngựa vừa sóng vai đi cạnh Dương Văn.

Mấy thôn dân đi ngang qua liền chào hỏi: "Dương tú tài, có khách đến thăm sao?"

Dương Văn cười nói: "Đây là bạn học trên huyện của ta, có ý đến đây thăm ta."

"Ồ ồ."

Đám thôn dân thăm thì to nhỏ, bạn học của Dương Văn cười một con ngựa to cao, xem ra cũng không phải là một nhân vật tầm thường.

Khi về đến nhà, Dương Văn cất giọng gọi: "Mẫu thân, có bạn học của con đến thăm này. Tiểu Lâm, mang nước đến đây hộ huynh."

Dương Lâm liền bung một gáo nước lên, Mạnh Siêu cũng đang khát khô cả cổ họng nên cảm ơn một tiếng rồi ngựa đầu uống cạn, nước từ khóe miệng tràn ra ngoài ướt sũng cả vạt áo trước ngực.

Dương Nhạc và Trần Hồ đã quen biết Mạnh Siêu từ trước, thấy hấn đến thì lập tức từ trên cối xay luyện công nhảy xuống, hai người gần như đồng thời phát lực, cái vại nước chỉ hơi lắc lư một chút rồi lập tức ổn định lại trên cối xay.

"Được dịp Mạnh tú tài đến chơi, Hồ từ, ngươi mau đi chuẩn bị rượu." Dương Nhạc nói.

"Được rồi." Trần Hồ đáp ứng một tiếng, chân điểm một cái rồi lướt đi như bay.

Dương Lâm đem gáo nước đi cất rồi mang lên một chậu gỗ đựng nước cho ngựa, sau đó còn chất một đồng cỏ xanh ngay dưới miệng ngựa.

Mạnh Siêu thở sâu một hơi lấy sức rồi hành lễ chào hỏi mẫu thân của Dương Văn.

Thấy một vị tú tài lễ phép hành lễ với mình như đối với bậc trưởng bối, Dương mẫu cảm thấy chân tay luống cuống.

"Công tử tú tài đừng khách sáo, cứ coi nơi này là nhà mình." Dương mẫu ngập ngừng nói.

Lúc này Dương Văn mới kéo Mạnh Siêu qua một bên, dò hỏi: "Có chuyện gì xảy ra?"

Về mặt Mạnh Siêu trở nên nghiêm túc, thấp giọng nói: "Là việc Chương tiểu thư, Bạch gia chính thức đến cầu hôn rồi."

"Việc này xảy ra khi nào?"

"Mới ngày hôm qua, phỏng chừng hôm nay người đến cầu hôn sẽ mang bát tự (1) của Chương tiểu thư trở về phủ."

Theo Dương Văn được biết, khi cưới hỏi, những gia đình giàu có đều sẽ lần lượt thực hiện sáu lễ như sau: Nạp thái, Văn danh, Nạp cát, Nạp chưng (hay là Nạp lệ), Thỉnh kỳ, Thân nghinh (2), đến nhà cầu hôn chính là Nạp thái.

Chương tiểu thư là giai nhân hiếm thấy, đáng tiếc lại có một phụ thân quá quắt, khó khăn lắm Trương Bát Trảo mới có cơ hội trèo cao, chắc chắn sẽ không thể bỏ qua.

Người đến cầu hôn sẽ mang bát tự của Chương tiểu thư về để xem tuổi cho hai người, thông thường việc chỉ là hình thức, nếu không có vấn đề gì thì Bạch gia sẽ chính thức đưa sính thư.

Tuy nói miễn là Chương tiểu thư chưa bị kiêu của Bạch gia rước đi thì việc này vẫn còn có thể xoay chuyển, có điều Dương Văn cũng biết tốt hơn hết là khiến mọi chuyện thất bại trước lễ Nạp cát. Một khi Bạch gia đã đưa sính thư, Chương tiểu thư lập tức được định danh phận là con dâu của Bạch gia, làm sao Mạnh Siêu có thể chịu đựng được đả kích này? (3)

Mạnh Siêu bắt đầu kể chi tiết, thì ra nguyên nhân khiến Bạch gia vội vàng muốn kết thông gia cũng có liên quan đến bọn họ.

Khi còn ở phủ thành, sau khi bọn họ giả dạng làm hảo hán Bắc Lương dạy dỗ cho Bạch mặt rỗ và đám bạn của hấn một bài học, người dân ở Phụng Minh phủ đều thấy vui sướng (4), việc này lập tức được truyền đi từ đầu đường cho đến chợ, từ đó nhiều việc bản thủ của Bạch mặt rỗ cũng bị mọi người phàn phui, vốn thanh danh của hấn đã chẳng có gì tốt đẹp, nay lại càng đáng ghê tởm.

Việc Bạch phủ không tìm thấy đám hung thủ "Bắc Lương" càng trở thành đối tượng để mọi người bàn tán, ngay cả danh tiếng của gia tộc cũng bị ảnh hưởng.

Bên trong Bạch phủ, phụ thân của Bạch mặt rỗ - Bạch Minh Viễn vô cùng giận dữ, vì vậy lập tức quyết định hôn sự của thằng con thứ hai, hối thúc bà mồi nhanh chóng tìm nhà cầu hôn, trong đó cũng đã sớm có ý định nhận Chương tiểu thư vốn có nhân phẩm xuất chúng làm dâu trong gia, để nàng quản thúc thằng con không nên thân của mình.

Mạnh Siêu nhận được thư từ muội muội Mạnh Hà mà biết chuyện, suốt đêm lòng như lửa đốt, ngay sáng sớm đã cười con tuấn mã mới mua không lâu chạy đến đây, định bụng tìm Dương Vân bàn bạc tìm biện pháp.

Khi đến phủ thành, Mạnh Siêu từng từng hợp thấy được bộ mặt đáng ghê tởm của đám Bạch mặt rỗ, vì vậy có nói thế nào hắn cũng nhất quyết không ngồi yên mặc cho Chương tiểu thư bị gả đi, hướng chỉ theo tin tức của Mạnh Hà, Chương gia còn muốn lấy Mạnh Hà làm của hồi môn nữa.

Nghĩ tới cảnh tượng muội muội khóc lóc thảm thiết, Mạnh Siêu giận sôi cả người, âm thầm hỏi hận lần trước sao mình không một chưởng đánh chết Bạch mặt rỗ cho rồi.

Mạnh Siêu vừa dứt lời, Dương Nhạc biết chuyện lập tức giận dữ đập ba chưởng, "Là cái tên khốn kiếp kia sao? Cha nào mà lại gả con gái cho cái loại người này chứ! Mạnh tú tài, bằng không người trực tiếp cướp Chương tiểu thư đi, cứ trốn trên Hà đảo của Liên Bình Nguyên thì thế lực của Bạch gia có lớn hơn nữa cũng không thể tìm thấy hai người."

Dương Vân âm thầm lắc đầu, Chương tiểu thư là người da mặt mỏng lại ngoan ngoãn, không có hy vọng nàng sẽ đồng ý bỏ trốn cùng Mạnh Siêu, hắn phỏng đoán hai người nhiều nhất chỉ là có tình có ý với nhau, chỉ sợ còn chưa có cơ hội thổ lộ tâm tình.

Chẳng lẽ trong tình huống như vậy còn bảo Mạnh Siêu chen vào, thuyết phục Chương tiểu thư đào hôn?

Quả nhiên Mạnh Siêu liền cười khổ: "Đệ và Chương tiểu thư hoàn toàn trong sáng, chuyện bỏ trốn không cần phải nhắc đến nữa, hiện giờ chủ yếu là chính Chương tiểu thư, đệ nghe muội muội nói tuy biết Bạch mặt rỗ là người thế nào nhưng Chương tiểu thư vẫn nghe lời cha mẹ mình, lấy gả theo gả, lấy chớ theo chớ."

Còn có một việc mà Mạnh Siêu vẫn dấu diếm, đó chính là việc Chương tiểu thư đã nhờ Mạnh Hà đưa bài thơ của nàng cho Mạnh Siêu, nhưng lại dặn dò hắn đốt bài thơ đó đi.

Xem ra không phải là Chương tiểu thư vô tình với Mạnh Siêu, nhưng tặng bài thơ do chính tay nàng chép đã là việc quá giới hạn của nàng rồi.

Mạnh Siêu kéo tay Dương Vân, nôn nóng hỏi: "Vân hiền đệ, ta biết ngươi là người có nhiều chủ ý, hiện giờ còn có biện pháp nào không?"

Dương Vân chớp chớp mắt, tính toán trong đầu.

Tiếp đó hắn lập tức cười nói: "Đây chỉ là việc nhỏ, có điều Chương tiểu thư phải chịu cực khổ một chút."

"Thật ư?" "Biện pháp gì?" Mạnh Siêu và Dương Nhạc đồng thanh hỏi.

"Hắc hắc, đệ còn phải thử nghiệm biện pháp này một chút, ăn cơm trước đã, đến chiều đệ thử nghiệm xong rồi nói tiếp." Dương Vân úp úp mở mở nói.

Trần Hồ đi mua rượu về, cả nhà Dương gia cùng Mạnh Siêu, Trần Hồ ngồi ăn cơm trong sân.

Mạnh Siêu ăn mà chẳng thấy ngon miệng, vài lần nuốt tí nữa nhét nhảm thức ăn vào mũi. Có điều Dương Vân chẳng thèm giữ ý tứ chút nào, liên tục trêu chọc Mạnh Siêu là ngựa ngáy trong lòng, lo được lo mất.

~~~~~o0o~~~~

Hai ngày sau, tại Chương phủ huyện Tĩnh Hải.

Năm nay Chương viên ngoại đã hơn bốn mươi, thân thể từ từ phát tướng, có điều vẫn có thể nhận ra vẻ anh tuấn thời trẻ của ông.

Chương viên ngoại vốn là con vợ lẽ, từ nhỏ đã được an bài học tập việc quản lý các mối làm ăn của gia tộc, từ nay về sau không có duyên với con đường công danh, có điều ông cũng có chút thiên phú, hơn nữa còn là người quyết đoán tàn nhẫn, vì vậy đã làm nên nghiệp lớn ở huyện Tĩnh Hải.

Đại ca trong nhà nhiều lần không đậu khoa cử, đến già vẫn chỉ là một tú tài nhưng nhờ chạy chọt lại được phân cho một chức quan viên ngoại (5) cửu phẩm ở phủ khác, mỗi khi ra ngoài không thiếu người gọi hắn một tiếng lão gia, gia cảnh cũng vô cùng giàu có, Chương viên ngoại không áp chế được bốn gia (người họ nội) nên cảm giận từ đó đến giờ.

Đáng tiếc là hắn không có con trai, cưới cả đồng vợ bé nhưng chỉ có một người con gái là chính thất.

Gia sản tuy lớn nhưng không có người thừa kế, Chương viên ngoại vì việc này mà ức chế trong lòng, có điều cũng không còn cách nào khác.

Đến khi Bạch gia ở Phụng Minh phủ tỏ ý muốn kết tình thông gia, Chương viên ngoại lập tức mừng rỡ.

Bạch gia là một gia tộc giàu sang quyền thế đã mấy trăm năm, nguồn gốc sâu xa thậm chí còn có thể liên quan đến cả tiền triều. So với người ta, Chương phủ căn bản không cùng một đẳng cấp, việc hôn nhân này chỉ có thể coi là tèo cao.

Về phần thanh danh xấu xa của Nhị thiếu gia Bạch gia, đương nhiên ông sẽ chẳng thèm quan tâm.

Theo ông nghĩ, nếu không có vài tật xấu thì làm sao Bạch gia lại muốn kết thông gia với mình.

Việc con gái kết hôn là tốt hay xấu, Chương viên ngoại chẳng để trong lòng, dù sao cũng là con gái lấy chồng cũng như bát nước hắt đi, có gả cho ai thì cũng chẳng phải là con nhà mình nữa.

Chương viên ngoại đang ở trong thư phòng suy nghĩ xem sau khi con gái xuất giá, mình nên lợi dụng điều này thế nào để hợp tác với Bạch phủ, mở rộng việc làm ăn ra toàn Nam Ngõ.

Đột nhiên một nha hoàn luống cuống chạy vào, "Lão gia, lão gia... không hay rồi."

"Có chuyện gì mà hoảng hốt như vậy?" Chương viên ngoại lạnh lùng hỏi.

"Tiểu thư đột nhiên sinh bệnh."

"Sinh bệnh? Vậy sao còn không đi bảo quản gia mời đại phu?"

Chương viên ngoại vừa nói vừa đứng dậy, định bụng đi xem tình hình của con gái một chút.

Nha hoàn lại lấp bắp nói: "Trên tay tiểu thư nổi lên rất nhiều mẩn đỏ, có người nói... có người nói..."

"Nói cái gì?"

Nha hoàn cắn răng một cái, "Có người nói là bệnh phong."

"Bệnh phong!" Chương viên ngoại chấn động, chân mới bước được nửa bước đã phải thu lại.

"Thật sự là bệnh phong?"

"Con không biết, là Lục Phúc gia nói giống, con chưa từng thấy qua."

Chương viên ngoại cố bình tĩnh trở lại, luôn miệng thúc dục: "Mau đi mời đại phu đến đây!", nhìn xuống thì thấy chân không cất nổi bước.

Chú thích:

(1) - bát tự: tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi), là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi "Bát tự thiếp" cho nhau, còn gọi là "canh thiếp" hay "bát tự".

(2) - Sáu lễ theo tục lệ cưới hỏi của Người Hoa xưa:

+ Lễ Nạp Thái: Theo tục lệ Trung Hoa thì sau khi nghị hôn rồi, nhà trai mang sang nhà gái một cặp "chim nhận". Sở dĩ đem chim nhận là vì chim nhận là loài chim rất chung tình, không sánh đôi hai lần. Tương truyền rằng loài chim nhận rất thảo ăn, khi chúng nó gặp mồi thì kêu nhau ăn chung, vừa lúc đẻ trứng thì khi nở thế nào cũng có một con trống và con mái mà thôi. Khác với các loại chim khác, chim nhận khi có một con chết thì một con còn lại cũng buồn rầu mà chết theo. Sau này, người Trung Hoa nào còn theo cô lễ thì chỉ dùng ngỗng thay thế cho chim nhận (loài ngỗng tuy ngông nghênh, nhưng rất chung tình).

+ Lễ Vấn Danh: "Lễ vấn danh" là lễ nhà trai đến nhà gái để hỏi tên và họ của cô gái là gì, được bao nhiêu tuổi, đã có hứa hôn với ai chưa, ngày nay gọi là lễ "Chạm ngõ" hay là lễ "Đạm", có nơi kiêm cả lễ đạm và hỏi cùng một lúc gọi là lễ đạm hỏi, (Truyện Kiều có câu "Tiện đưa canh thiếp trước cầm làm ghi"). "Canh thiếp" là giấy ghi họ tên, tuổi, quê quán, con ai). Trước Cách mạng Tháng Tám 1945, ở nhiều vùng nông thôn, con gái từ khi sinh đến khi lấy chồng vẫn chưa đặt tên, nếu như gia đình không cho con gái đi học. Con gái không cần vào sổ họ, sổ làng, không đi học nên cũng không cần đặt tên vội. ở trong nhà con gái mới sinh ra được gọi là con Hầm, con Mực, con Chắt em... Trong nhà gọi tên gì thì xóm giềng gọi theo tên đó. Đến làm lễ vấn danh, ông bác hoặc bố mới đặt cho cái tên để ghi trong giấy hôn thú, có khi chính người mang tên cũng không biết mình mang tên gì trong giấy hôn thú, vì khi về nhà chồng lại gọi theo tên chồng, khi có con gọi theo tên con, có cháu đích tôn gọi theo tên cháu. Lễ vấn danh không phải để hỏi tên mà chủ yếu là hỏi tuổi, để hai họ quyết định đôi nam nữ hợp tuổi nhau thì lấy được nhau, tuổi xung khắc thì thôi.

+ Lễ Nạp Cát: Là sắm sửa lễ phẩm đem sang nhà gái cầu hôn. Tùy theo nhà giàu thì lễ quý, còn nghèo thì chút đỉnh gọi là.

+ Lễ Nạp Chung: Lễ Nạp Chung hay là Lễ Nạp Tệ ("chung" nghĩa là chứng, "Tệ" nghĩa là lựa) là lễ đem hàng lựa hay vật phẩm quý giá đến nhà gái làm bằng chứng cho sự hứa hôn chắc chắn, rồi chỉ chờ ngày cưới dẫu.

+ Lễ Thành Kỳ: Là Lễ xin định ngày giờ làm Lễ Cưới, nhưng ngày giờ thường cũng do bên trai định, rồi hỏi lại ý kiến bên gái mà thôi, song thường thì thế nào nhà gái cũng tùy ý bên trai.

+ Lễ Thân Nghinh: Là đã được nhà gái ưng thuận theo ngày giờ đã định của nhà trai. Bên nhà trai đem lễ vật sang làm lễ rước dâu về.

(3) - Nguyên văn: thành ngữ "Tình hà dĩ kham", ý nghĩa: tình cảm sao có thể chịu đựng được sự đả kích này.

(4) - Nguyên văn: thành ngữ "Nhân tâm đại khoái", ý nghĩa: chỉ việc kẻ xấu bị trừng trị, khiến mọi người cảm thấy thống khoái.

(5) - Viên ngoại: ngoài nghĩa dùng để chỉ địa chủ thân hào, nó còn là một chức quan thời xưa.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Khéo Léo Chuộc Thân Khế

Vừa nghe Chương phủ mời đến xem bệnh, đại phu lập tức mang theo hòm thuốc chạy như bay đến phủ.

Vừa vào cửa, thấy thần sắc tồi tệ trên đường có gì đó kỳ quái, đại phu lập tức lưu ý.

Có một người ra dẫn đại phu đến tú lầu mà tiểu thư ở.

"Ở trong này, mời đại phu đi vào!" Tên tồi tệ dẫn đường nói xong liền chạy mất tăm mất tích.

Trong lòng đại phu lại tăng thêm ba phần nghi ngờ.

Đẩy cửa đi vào, tú lầu có hai tầng, tầng dưới không có người, xem ra tiểu thư đang ở lầu trên.

Đại phu cũng không lên tiếng, dựng lỗ tai lên để nghe ngóng động tĩnh trên lầu, loáng thoáng nghe được vài câu nói, trong đó có một câu âm thanh hơi lớn, hai chữ "Bệnh phong" lập tức rơi vào tai hắn.

"Dưới lầu là đại phu sao?" Âm thanh của một nha hoàn nhỏ tuổi truyền đến.

"Là ta, xin mời tiểu thư xuống lầu để chuẩn bệnh." Đại phu run giọng đáp.

"Tới đây."

Tiếng bước chân vang lên, tiếp đó một nha hoàn thanh tú dìu Chương tiểu thư đi xuống lầu.

Đại phu chăm chú quan sát, trên mặt Chương tiểu thư nổi một vết mụn đỏ thấy mà phát hoảng.

"Đại phu, xem mạch luôn hay sao?" Mạnh Hà vừa dìu Chương tiểu thư vừa hỏi.

"Hà... hỏi trước, hỏi trước đã."

Đại phu nào dám đưa tay xem mạch, cứ hỏi trên trời dưới đất, nào là về thời gian phát bệnh, có những triệu chứng gì...

Vừa thấy trên cổ tay Chương tiểu thư nổi chi chít mụn nước màu hồng, đại phu lập tức cảm thấy bồn chồn, chỉ hận không thể bỏ chạy ngay lập tức.

"Này... đại phu, ông có biết xem bệnh không vậy, mấy câu này ông đã hỏi đến ba lần rồi đấy!" Mạnh Hà khó chịu trong lòng, vươn tay muốn đẩy lão một cái.

"A! Tay nguoi..." Đại phu hoảng sợ kêu thất thanh.

Trên cánh tay vừa vươn ra của Mạnh Hà không ngờ lại xuất hiện một vài vết lốm đốm hồng.

"A! Sao lại thế này, vừa rồi còn không có mà." Mạnh Hà kêu thảm.

"Ta phải về xem lại y thư đây, xin cáo từ!"

Đại phu lật đật ôm hòm thuốc, một mạch chạy ra khỏi tú lầu.

Bên ngoài tú lầu, không ít tồi tệ lộ đầu ra nhìn lên.

"Nhìn kia! Đại phu ra rồi."

Đại phu vất chân lên cổ chạy, mặt thì đỏ bừng, mồ hôi chảy như suối.

"Đại phu, tiểu thư nhà ta bị bệnh gì vậy?" Quản gia Chương phủ kiên trì chạy theo hỏi.

"Bệnh phong... nhất định là bệnh phong, ả nha hoàn kia cũng bị lây rồi." Đại phu một mực khẳng định.

"Há! Tiểu Hà bị lây bệnh phong rồi..." Đám tôi tớ lập tức tản ra, không một ai dám ở lại chỗ này nữa.

Đại phu cũng chẳng thèm thu phí xem bệnh, trong lòng chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này về nhà tắm rửa.

Tuy Chương viên ngoại đã hạ lệnh cho tôi tớ ngậm miệng nhưng tin tức tiểu thư Chương phủ bị bệnh phong vẫn nhanh chóng truyền đi khắp huyện Tĩnh Hải.

Với thái độ làm người của Chương viên ngoại, rất nhiều người cảm thấy vui sướng khi ông gặp họa, mà trong số đó kẻ hăng say truyền tin tức đi nhất không ngờ lại là bốn gia trong tộc.

Chương viên ngoại không có con trai, mấy năm nay ra ở riêng gia thế càng ngày càng phát đạt, bốn gia trông thấy mà thèm, trong lòng khó tránh khỏi có ý đồ. Nếu Chương viên ngoại gả con gái đến Bạch phủ, chẳng phải là đưa gia sản không lồ này vào miệng hổ hay sao, sau này chỉ e không chấm dứt được miếng nào.

Bởi vậy khi Chương tiểu thư vừa gặp chuyện không may, bốn gia lập tức ngấm truyền tin tức đi khắp nơi, chỉ hận không thể tự mình đem tin tức này đến tận cửa Bạch phủ.

Việc liên quan hôn nhân của Bạch nhị công tử, sao Bạch phủ lại có thể không biết chứ! Nếu như vậy thì Bạch phủ cũng không xứng với cái tên thế gia vọng tộc nhất nhì Phụng Minh phủ.

Bạch phủ cũng không tự mình đến hỏi mà sai tai mắt ở huyện Tĩnh Hải đến Chương phủ một chuyến, xác định tin tức thật giả ra sao.

Vài ngày sau, một bức thư từ Bạch phủ được gửi đến cho Chương viên ngoại, lời lẽ trong thư rất khéo léo, đại ý là sau khi được cao nhân ra quẻ, bát tự của nhị công tử nhà mình và Chương tiểu thư không hợp nhau, nếu thành thân chỉ e sẽ gây ảnh hưởng, vì vậy đành phải từ bỏ hôn sự này, Bạch phủ hết sức tiếc nuối, hy vọng Chương tiểu thư có thể kết mối lương duyên khác.

Chương viên ngoại vô cùng buồn bực, ông cũng biết trong tình huống này thì không có cách nào kết thông gia với Bạch phủ. Không có Bạch phủ, chỉ sợ khắp huyện Tĩnh Hải lúc này cũng khó kiếm được một người bằng lòng lấy Chương tiểu thư.

Trong mấy ngày tiếp theo, tuy bệnh tình của Chương tiểu thư không nặng thêm nhưng cũng chẳng thuyên giảm chút nào, sau khi bị lây bệnh, Mạnh Hà vẫn tiếp tục tận tâm hầu hạ tiểu thư, những người hầu khác chỉ dám kính nhi viễn chi. Chương phủ lại mời mấy đại phu khác, có điều không mượn có từ chối đến thì cũng chỉ dám ngồi thật xa xem bệnh, sau đó kê vài thang thuốc không có tác dụng gì.

Chương viên ngoại sầu đến bạc cả tóc.

Đúng lúc này thì quản gia chạy đến bẩm báo, huynh trưởng của Mạnh Hà là Mạnh Siêu đến bái phỏng.

"Một tên tú tài nghèo kiết xác thì đến đây làm gì? Đuổi đi cho ta." Chương viên ngoại bực mình nói.

"Lão gia, Mạnh tú tài nói rằng muốn đến để chuộc thân khế của muội muội hần, lão nô không dám quyết định nên mới bẩm báo với lão gia."

"Việc nha hoàn trong nhà sao lại không đến tìm Tam phu nhân?"

Vợ cả của Chương viên ngoại cũng chính là mẹ ruột của Chương tiểu thư, bà qua đời khi nàng mới mười hai tuổi. Chương viên ngoại cưới một đồng thiếp, lúc ấy hứa hẹn nếu người nào có thể sinh con trai cho hần sẽ trở thành phủ chính (thời xưa từ thiếp lên làm vợ), kết quả là cho đến hiện tại vị trí chính thất vẫn để không như cũ, Chương viên ngoại không có con trai, ngay cả con gái cũng chỉ có một mình Chương tiểu thư.

Trong nhà không có nữ chủ nhân, vì vậy sự vụ thông thường đều do Tam phu nhân khá tháo vát xử lý.

"Việc này... lão nô đã hỏi qua Tam phu nhân, phu nhân nói để lão gia ra quyết định."

Trong lòng đang chán nản, Chương viên ngoại cá giận: "Chuộc cái gì mà chuộc! Nói cho tên nghèo kiết xác kia biết, nếu hần có thể bỏ ra hai trăm lượng thì cứ mang muội muội về nhà."

Khi Mạnh Hà bị bán cho Chương phủ để gán nợ thì chỉ nhận được ba mươi lượng bạc, lúc này Chương viên ngoại lại muốn hai trăm, hoàn toàn là công phu sư tử ngoạm.

"Tên Mạnh Siêu kia là một tú tài, biết dùng luật pháp để giải quyết việc này, hần nói Mạnh Hà bị lây bệnh ở phủ chúng ta, dựa theo luật, nếu chúng ta không thể chữa khỏi thì hần có quyền lấy giá gốc để chuộc người về." Quản gia nói.

Lúc này Chương viên ngoại mới nhớ tới việc Mạnh Hà bị lây bệnh phong từ con gái mình, trong lòng không khỏi cân nhắc, nếu giữ Mạnh Hà trong nhà thì còn phải mời đại phu, cho uống thuốc, hơn nữa còn có nguy cơ lây bệnh, lấy ba mươi lượng rồi để Mạnh Siêu chuộc về cũng tốt.

Quản gia nhìn về mặt Chương viên ngoại, biết ông đang suy nghĩ đến chỗ then chốt nên vội vàng lên tiếng đề nghị.

"Tam phu nhân có nói nếu lão gia cho chuộc người cũng không có việc gì, có điều tiểu thư sẽ không còn ai hầu hạ, bởi vậy có chút lúng túng."

Chương viên ngoại vỗ đầu, mình thật hồ đồ, suýt nữa thì quên mất việc quan trọng này. Hiện giờ nha hoàn trong nhà chẳng kẻ nào dám đến tú lầu ở hậu viện làm việc, chỉ có Mạnh Hà có giao tình sâu sắc với Chương tiểu thư, lại cùng bị lây bệnh nên mới vất vả ngày đêm hầu hạ, nếu Mạnh Hà rời khỏi đây thì quả thật không tìm được người nào chăm sóc cho con gái.

Chương viên ngoại suy nghĩ trong chốc lát, cũng chỉ đành gấp mặt Mạnh Siêu rồi tính tiếp.

Vừa mới thấy mặt, dáng người khôi ngô của Mạnh Siêu lập tức khiến Chương viên ngoại lắp bắp kinh hãi, thật không thể tin được Mạnh Hà lại có một người ca ca như vậy.

Ông cẩn thận ngẫm lại mới nhớ trước kia Mạnh gia vốn mở tiêu cục, lúc này mới bùng nổ.

"Chương viên ngoại." Mạnh Siêu chấp tay thi lễ, "Tại hạ nghe nói tiểu muội mắc bệnh ở quý phủ nên cố ý đến đây thăm một chút, mặt khác hy vọng có thể chuộc thân khế cho muội muội, đưa về nhà tĩnh dưỡng."

"Không dám dối Mạnh tú tài, Tiểu Hà cùng mắc phải một chứng bệnh với con gái ta, sao không để nàng ở lại thuận tiện cho việc xem bệnh uống thuốc, hơn nữa hai người còn có thể chăm sóc lẫn nhau? Trong nhà Mạnh tú tài hoàn toàn không có trường bối, hai là không có đầy tớ để sai bảo, sao có thể chăm sóc người bệnh chứ?"

Dường như Mạnh Siêu cũng hơi động tâm, nhưng hắn vẫn muốn gấp mặt muội muội trước.

Chương viên ngoại không cách nào ngăn cản, đành phất quản gia đi thu xếp.

Mạnh Hà gấp ca ca nhưng không nhào đến, ngược lại nàng lùi lại phía sau vài bước.

"Ca ca, huynh đừng đến đây, cẩn thận lại lây bệnh."

Hai mắt Mạnh Siêu đã mờ hơi nước, "Tiểu Hà, huynh đến đây để đón muội về nhà. Lúc phụ thân lâm chung đã dặn dò huynh phải chăm sóc tốt cho muội, bây giờ huynh đã có tiền chuộc thân khế của muội rồi, mặc kệ muội mắc bệnh gì, huynh nhất định phải đem muội về nhà chăm sóc, huynh tin đây cũng là tâm nguyện của cha mẹ khi qua đời."

"Không được đâu, Chương tiểu thư cũng bị bệnh, nếu muội đi sẽ không ai chăm sóc tiểu thư, muội không nỡ bỏ đi." Mạnh Hà cũng nức nở.

Hai người cách nhau vài chục bước, vừa nói vừa nức nở, Mạnh Siêu thì khẳng khái muốn đem muội muội về nhà, còn Tiểu Hà thì lại không muốn đi.

Một lúc lâu sau, Mạnh Siêu quay lại tìm Chương viên ngoại.

"Chương viên ngoại, muội muội của ta và quý tiểu thư có thâm tình, vì vậy không muốn cùng ta về nhà, nhưng ta nhất định phải chuộc lại thân khế cho muội muội. Không bằng như thế này, ta chuộc thân khế cho Tiểu Hà, sau đó lại để nàng ký một khế ước giúp việc cho quý phủ, tiếp tục ở lại quý phủ hầu hạ tiểu thư?"

Khế ước giúp việc và khế bán mình khác nhau rất lớn, nếu làm vậy Tiểu Hà sẽ thoát khỏi thân phận tôi tớ của Chương phủ, Chương phủ cũng không được trừng phạt hoặc bán nàng đi, Mạnh Hà cũng có thể nghỉ việc bất cứ lúc nào.

Chương viên ngoại chứng kiến hai người bọn họ khóc lóc cả nửa ngày, đã không kiên nhẫn từ lâu, trong lòng thầm nghĩ cách sớm xử lý chuyện này để trở về nghỉ ngơi.

Ông thầm nghĩ, nếu Mạnh Siêu quyết tâm muốn chuộc muội muội, ấn theo luật pháp thì trừ khi ông có thể trị khỏi bệnh phong cho Mạnh Hà, nếu không chẳng có cách nào ngăn cản, ngược lại, chỉ cần Tiểu Hà còn ở trong phủ hầu hạ con gái thì cứ làm như vậy.

Vì thế liền nói: "Được, người tự đi tìm quản gia bàn bạc chuyện này đi."

Nghe được câu này, hai huynh muội Mạnh Siêu và Mạnh Hà đều không kìm được sự vui mừng. Sau khi nhìn nhau đầy thâm ý, Mạnh Hà đi tìm Chương tiểu thư để kể tin vui này, còn Mạnh Siêu thì nhân cơ hội đập sắt lúc còn nóng, kéo quản gia đi tìm kẻ bán mình hồi đó.

Nửa canh giờ sau, một cánh cửa bên của Chương phủ mở ra, Mạnh Siêu từ đó bước nhanh ra ngoài.

Két một tiếng, cánh cửa phía sau lập tức đóng lại.

Mạnh Siêu quay người ngóng nhìn tường viện của Chương phủ.

Ngày trước hắn đã bao lần quanh quẩn bên ngoài cái tường viện cao cao này, hắn nhớ người thân, lo lắng muội muội ở trong phủ chịu vất vả, bị người

khắc ỨC HIẾP, một bức tường bấy lâu nay ngăn cách huyết nhục tình thân.

Nam tử hán không dễ rơi lệ, vì chuyện muối muối mà Mạnh Siêu đã phải nuốt bao nước mắt vào lòng.

Không thể tưởng tượng được lần này lại dễ dàng tháo gỡ những vướng mắc trong lòng.

Tuy muối muối vẫn còn ở bên trong bức tường nhưng thân phận đã không còn là tôi tớ nữa, có thể đi bất cứ lúc nào, hoàn toàn khôi phục sự tự do.

Tâm trạng thay đổi, bức tường viện u ám trong lòng hán trước kia đột nhiên trở thành tường hồng ngói xanh, vô cùng sinh động.

Lúc này đây, ý nghĩ duy nhất trong lòng Mạnh Siêu chính là đi tìm Dương Vân uống một bữa không say không về.

Lại nói tiếp, lần này may mà có chủ ý của Dương Vân, cũng chẳng biết hán học từ đâu mà chế được loại thuốc có thể làm da nổi mụn như nhiễm bệnh phong, ngay cả mây lão đại phu cũng không nhận ra được.

Chẳng những việc hôn nhân giữa Chương tiểu thư và Bạch ma tử thất bại, nhân tiện còn chuộc được thân khế cho Tiểu Hà, Mạnh Siêu nắm chặt lấy tờ giấy mỏng kia, lo lắng lát nữa đi uống rượu với Dương Vân lại thất thố mà khóc mừng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Sự Thay Đổi Của Đồ Long Phi

Dương Vân, Dương Nhạc và Trần Hồ đều ngủ nhờ trong nhà Phạm Tuấn, khi Mạnh Siêu trở về, vừa thấy vẻ mặt của hán là mọi người đã biết việc đã thành công, tất cả đều vô cùng cao hứng.

Có điều Trần Hồ lại hơi thất vọng, thật ra chuyện này cũng không có liên quan gì đến hán, có điều ở tại thôn Tiểu Nguyệt cũng chán nên hán mới xúi Dương Nhạc cùng đến, mang tiếng là đi giúp một tay nhưng trong đầu hán chỉ mong sẽ xảy ra biến cố, sau đó cả đám sẽ lại giả làm hảo hán Bắc Lương cướp Chương tiểu thư đi.

Không ngờ việc này lại thành công một cách thuận lợi như vậy, càng không có cơ hội được làm hảo hán Bắc Lương. Nhớ đến cảnh tượng lần trước cả đám hành hạ mấy tên công tử bột ngay trên đường, Trần Hồ thầm nghĩ nếu lại được làm vậy thì thật sung sướng.

"Lão Mạnh, việc vui như thế đương nhiên phải chúc mừng rồi, hôm nay nguoi phải làm chủ." Dương Vân cười nói.

"Đương nhiên rồi... đi, Khách Bất Quy trên Khúc Thủy nhai thẳng tiến!" Mạnh Siêu đáp.

Dương Vân đi báo một tiếng với Phạm Tuấn, sau đó bốn người vừa ra khỏi cửa thì tình cờ gặp được Liên Bình Nguyên.

"Liên huynh đệ, nguoi về đến Tỉnh Hải rồi à?" Dương Vân tinh mắt nên là người đầu tiên nhìn thấy hán.

"Vừa về đến đây, ở bến tàu nhận được thư mà Dương công tử để lại, vì vậy vội vàng đến đây tìm các vị huynh đệ!" Liên Bình Nguyên cười nói.

"Thế nào, hành trình đến Thanh Tuyền lần này thu hoạch được khá chứ?"

"Một lời khó nói hết, không bằng chúng ta đi ăn com trước đã?" Liên Bình Nguyên nói.

"Được, vậy thì cùng đến Khách Bất Quy."

Trong tửu lầu Khách Bất Quy trên Khúc Thủy nhai, tên tiểu nhị đón khách vừa thấy Dương Vân thì lập tức chạy đến.

"Hoan nghênh Dương công tử, ngài vẫn ngồi phòng trên lầu hai chứ?"

Dương Vân gật gật đầu, tiểu nhị lập tức niềm nở dẫn năm người lên lầu.

Tuy Dương Vân cũng không thường xuyên đến đây nhưng lượng thức ăn mà mỗi lần hán gọi đã khác sâu và trí nhớ của tiểu nhị, sức ăn của hán không thua gì ba vị khách bình thường.

Mọi người cùng ngồi xuống, tiểu nhị liền mang khăn sạch, quả vật và trà thơm lên, tuy Dương Vân chỉ ghé qua vài lần nhưng gần như đã ném qua mọi

món ăn ở đây, vì vậy đương nhiên hẳn là người gọi món ăn.

Sau khi ghi kín hai trang giấy tiểu nhị mới sung sướng đi xuống, trong lòng thầm tính số tiền thưởng sau bữa cơm này.

Không đợi Liên Bình Nguyên hỏi, Trần Hồ đã đem chuyện của Mạnh Siêu ra kể một lần.

Liên Bình Nguyên nghe xong liền tục khen hay, nhân lúc rượu và thức ăn vừa được bung lên liền vội vàng kính Mạnh Siêu một ly.

Mọi người sôi nổi mời rượu, Mạnh Siêu rượu đến chén cạn, vô cùng hào sảng. Xem dáng điệu của hắn thì hôm nay chắc chắn không say không về, thật đúng với cái tên của tửu lâu.

Đang lúc mọi người sôi nổi thì tiểu nhị mang lên một đĩa tôm lớn, nói với mọi người: "Xin quan khách nếm thử, đây là tôm vỏ bạc mà bọn điểm tặng mọi người, cũng là món ăn vừa mới bắt đầu bán, còn chưa kịp viết tên lên thủy bài (1)."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau rồi cùng phá lên cười, khiến cho tiểu nhị ù ù cạc cạc chẳng hiểu tại sao.

Dương Vân sáng rực hai mắt, lập tức đưa đũa gấp một con tôm rồi ném vào miệng, chậm rãi nhấm nháp.

Sau một lát, Dương Vân lắc đầu thờ dãi: "Aizz... dính mùi khói, không ngon bằng lúc còn tươi sống."

Trần Hồ cũng gấp một con, "Ta thấy mùi vị cũng không tệ mà", rồi gấp thêm vài đũa nữa.

Dương Nhạc cũng nếm thử, "Cũng không tệ, có lẽ chúng ta đi biển quanh năm, ăn đồ biển đến phát ngán nên mới cảm thấy không ngon miệng đấy."

Dương Vân cũng không nói rõ nguyên nhân, thử hẳn ăn thật ra là linh khí bên trong con tôm, sau đó cười hỏi Liên Bình Nguyên: "Không phải tháng này người đi Thanh Tuyền sao, sao nơi này lại có tôm vỏ bạc để ăn?"

"Tôm vỏ bạc bán khá chạy, có điều dù sao thì sản lượng cũng có hạn, nếu dùng thuyền lớn như Trường Phúc Hào thì hơi lãng phí, vì vậy trước khi đi ta đã gom tiền trên đảo để mua một chiếc thuyền ô bông (2)."

"Thì ra là vậy."

"Mối lợi kia không phải là kẻ lâu dài của đảo chúng ta, mà tôm giáp bạc cũng chỉ có thể làm với quy mô nhỏ, vì vậy ta mới tính đến việc đi một chuyến đến Thanh Tuyền."

Dương Vân biết cái gọi là mối lợi kia chính là trục vớt thuyền đắm, cái này quả thật là càng vớt càng ít, khó trách Liên Bình Nguyên lại có tính toán về lâu dài như vậy.

"Được đấy, lá trà, đồ sứ, quặng sắt, đồng, gỗ... của Thanh Tuyền đều là thứ có thể hái ra tiền, người lại có thuyền trong tay, ta nghĩ có thể mua những hàng hóa này rồi vận chuyển về đây, đồng thời mang hàng hóa ở đây như tơ lụa, vải bông, than đá đến đó bán, chịu khó đi đi về về là có thể bán với giá tốt, rất nhiều ông chủ đều nhờ vậy mà trở nên giàu có." Trần Hồ sáng cả mắt, trong lòng nổi lên ý định muốn đi biển.

Không chỉ Trần Hồ mà ngay cả Dương Nhạc cũng có ý nghĩ như vậy, hẳn ở nhà cũng đã được một thời gian, chung quy cũng phải tìm một công việc để kiếm sống, mấy tháng liền không đi biển nên hẳn cảm thấy cả người vô cùng ngứa ngáy.

"Lần này chỉ e không thuận lợi như vậy?" Dương Vân đoán về mặt mà nói.

Trên mặt Liên Bình Nguyên hiện ra vẻ giận dữ, "Vốn đã bàn xong chuyện cung cấp hàng hóa với mấy ông chủ nơi đó, không ngờ Tứ Hải mình cũng có thể lợc ở đó, bọn chúng cho người động tay động chân, kết quả là hàng mang đến chỉ bán được một nửa, phần còn lại quy ra tiền cũng chẳng lời lỗ gì."

"Có chuyện này sao, Tứ Hải mình vẫn không bỏ qua cho Trường Phúc Hào ư?" Dương Nhạc bất ngờ, liền hỏi.

"Nghe nói đã chủ Tứ Hải mình ở đó vừa khéo lại là bạn thân giao của chủ Chu Uy bên này, hẳn cũng biết việc liên quan đến Trường Phúc Hào." Liên Bình Nguyên bắt đầu kể.

Mọi người mượn rượu mà chửi nằng nặc Tứ Hải mình ý thế hiếp người, có điều tạm thời vẫn chưa nghĩ ra biện pháp nào.

Mạnh Siêu nói: "Ta vẫn còn vài vị bằng hữu trên giang hồ, ngày mai nhờ bọn họ đi hỏi thăm chi tiết về Tứ Hải mình xem thế nào, tốt nhất là tránh được thế lực bản địa của bọn chúng. Ta không tin một cả một nước Thanh Tuyền, vùng duyên hải có hơn mười bến cảng đều có phân đà của Tứ Hải mình!"

Liên Bình Nguyên gật đầu đồng ý, "Không nhắc đến chuyện mất hứng này nữa, nào, tiếp tục uống nào..."

Lúc này Dương Nhạc uống cạn chén rượu, "Việc này cứ như vậy đã, còn bây giờ là bữa rượu cuối cùng trước kỳ khoa cử, sau đêm nay Văn đệ và lão Mạnh cứ an tâm chuẩn bị cho kỳ thi, còn chuyện thăm dò Tứ Hải mình cứ giao cho ta và Hồ tử, lão Mạnh cũng không được xen vào."

"Đứng đứng... khoa cử là việc quan trọng nhất, đợi đến khi Văn đệ và Mạnh đại ca thi đậu, lúc đó chúng ta chẳng phải sợ Tứ Hải mình nữa, Mạnh đại ca cũng có thể đường hoàng đưa Chương tiểu thư về nhà." Liên Bình Nguyên nói.

Mạnh Siêu cười khò, hẳn tự biết mình không có nhiều hy vọng thi đậu, có điều Dương Vân là người tài năng xuất chúng, Mạnh Siêu đoán chừng hẳn có đến sáu bảy thành thành công. Hắn lại nhớ đến giao hẹn với Dương Vân lúc trước, thầm nghĩ nếu Dương Vân có thể cưới Chương tiểu thư, tuy lòng hắn khó tránh khỏi chua xót nhưng vẫn hơn là để kẻ cặn bã như Bạch ma từ chà đạp giai nhân.

Cả bọn uống đến khi cả Khúc Thủy nhai đèn hoa sáng rực mới chịu ra về, nếu không phải Dương Vân nghĩ tới việc tu luyện, có khi đến khuya mới tàn cuộc được.

Liên Bình Nguyên và Mạnh Siêu giành nhau trả tiền, Dương Vân bèn nói: "Cứ để lão Mạnh trả đi, chúng ta đã nói trước rồi mà."

Lúc này Liên Bình Nguyên mới chịu thôi, cười nói: "Đáng lý ra bữa rượu mừng hai người đi thi hương hôm nay phải do ta trả mới đúng."

Kì thi hương sẽ diễn ra vào đầu tháng chín, trong từ giờ đến lúc đó chỉ còn hai mươi ngày nữa, tuy Dương Vân đã hoàn tất việc chuẩn bị cho kì thi, ngày mai đến trường thi cũng không có vấn đề gì, có điều hắn vẫn phải giả vờ đóng cửa dùi mài kinh sử như những người khác.

Tại thời điểm này nếu tỏ ra không tập trung, bị người trong học lâm phê bình vì cử chỉ lỗ mãng này thì thật xui xẻo, mà nếu tin đồn này rơi vào tay một vị chủ khảo nào đó thì càng ảnh hưởng đến tiền đồ tương lai.

Vì vậy Dương Vân dứt khoát bế quan trong nhà Phạm Tuấn không ra ngoài nửa bước, cả ngày nếu không phải tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh thì cũng là phối chế các loại thuốc.

Dược liệu trên huyện đương nhiên phong phú hơn trong thôn, ngay cả một vài loại chất độc cũng có nơi bán, Dương Vân liền nhân cơ hội đó chế thêm vài phương thuốc.

Kì thi càng lúc càng đến gần, một hôm đột nhiên Đỗ Phi Long đến tìm hắn.

Bởi vì sắp đến ngày thi nên phần lớn học sinh đều đóng cửa tận lực ôn lại lần cuối, rất hiếm người đi ra ngoài, Đỗ Phi Long đã đến đây nhất định là có việc gì đó.

Sau khi hai người ngồi xuống, Đỗ Phi Long vội vàng hỏi: "Dương huynh, người có biết tin tức về Tổng giáo dụ của bản huyện không?"

"Không biết, có chuyện gì sao?" Dương Vân liền hỏi.

"Tổng giáo dụ vừa được thăng chức, hôm qua công văn đã đến nha môn, hẳn được thăng chức lên làm Học chính (3) của bản phủ, trước cuối tháng sẽ đến nhận chức." Vừa nói đến đây, Đỗ Phi Long đã không còn kìm được sự vui mừng của mình.

"Vậy chẳng phải vừa kịp để chủ trì kì thi sao?" Dương Vân hơi giật mình, hẳn không ngờ Tổng giáo dụ lại có thể thăng chức ở thời khắc cuối cùng thế này, hơn nữa còn trở thành phó chủ khảo kì thi hương ở Phượng Minh phủ.

Xem ra Tổng giáo dụ còn có người ở trên chống lưng, được chủ trì một kì thi hương, cho dù chỉ là phó chủ khảo những vẫn có thể "thu hoạch" vài chục tên tân cử nhân làm học trò, đây chính là một "khoản" quan hệ nhân mạch không nhỏ, lẽ nào Học chính tiền nhiệm lại dễ dàng từ bỏ như vậy.

Sự cuồng nhiệt hiện ra vô cùng rõ ràng trên mặt Đỗ Phi Long, học vấn của hắn rất bình thường (4) nên cũng không có hy vọng thi đỗ, hẳn trộm sách đi bán thật ra cũng vì việc đó mà trở nên sa ngã, có điều nhờ ý tưởng lấy sách tư làm của chung mà hắn được Tổng Học chính khen ngợi không ngớt, vì vậy chỉ cần bài thi có thể được chọn thì hắn vẫn có nhiều cơ may thi đậu.

Giống như kẻ rơi vào trầm luân tìm được chút ánh sáng, mặc dù chưa chắc bài thi đã được chọn nhưng Đỗ Phi Long vẫn phấn khởi hơn hẳn.

Vì ảnh hưởng của việc kì thi đến gần, chuyện lấy sách tư làm của chung cũng đã tạm dừng từ một tháng trước, thư viện hiện giờ hoàn toàn trống rỗng, toàn bộ sách đều nằm trong tay của các học sinh, cho đến khi kì thi chấm dứt mới trả lại. Trong khoảng thời gian này Đỗ Phi Long ngày đêm ra sức học hành nên tự cảm thấy mình có thu hoạch không nhỏ, hiện giờ việc Tổng Đình Hiến thăng chức lên Học chính đã được xác định, do đó hắn không nhận được mà đến tìm Dương Vân.

Dương Vân không phải là kẻ vui mừng khi thấy người khác thất bại, nhận ra sự nóng lòng của Đỗ Phi Long nên cùng hắn hàn huyên vài câu kinh văn, cũng phát hiện ra quả thật Đỗ Phi Long có chút chân tài thực học nên thuận miệng khen tặng vài câu. Đỗ Phi Long lập tức mừng rỡ, hẳn cảm thấy học vấn ngày càng tiến bộ, có điều lúc này đi tìm người khác để kiểm chứng thì không tiện, một câu của Dương Vân đã làm cho kỳ vọng thi đậu trong lòng hắn tăng vọt.

"Nếu Đỗ mỗ may mắn thi đậu, nhất định sẽ không quên ơn giúp đỡ của Dương huynh." Khi cáo từ, Đỗ Phi Long trịnh trọng nói với Dương Vân.

Đỗ Phi Long đi rồi, Dương Vân cũng cảm thấy có chút buồn ngủ.

Vốn Dương Vân cũng không có thiện cảm với Đỗ Phi Long, việc lôi kéo hắn vào chuyện lấy sách tư làm của chung cũng chỉ bởi hắn là người phù hợp. Nhưng ban nãy khi Đỗ Phi Long nói câu nói kia, Thất Tinh châu cảm ứng được nó đến từ tận đáy lòng.

Lấy sách tư làm của chung chỉ là một việc nhỏ mà Dương Vân thuận tay làm, Tổng Học chính có coi trọng hay không hắn cũng chẳng để ý, có điều không ngờ chuyện này lại làm cho Đỗ Phi Long thay đổi thành một con người khác, nhân duyên tế hội (5) quả là thứ huyền diệu nhất trong cuộc sống.

Chú thích:

(1) - Thủy bài: một loại bảng thông báo, ví dụ như ghi chép các loại rượu trong khách sạn, tương tự như menu phóng to treo trên tường...

(2) - Thuyền ô bông: một loại phương tiện giao thông độc đáo vùng sông nước Thiệu Hưng ở Giang Nam, Trung Quốc. Thuyền được xưng là "Thiệu Hưng thủy thượng tam tuyệt", mũi thuyền được sơn màu đen nên có tên như vậy, có vài bài hát được đặt tên theo loại thuyền này.

(3) - Học chính: chức quan văn ngày xưa, quản lý việc khoa cử, chức quan này cùng với tuần phủ, tuần án đều là quan tam phẩm. Tên đầy đủ của nó là "Đề đốc Học chính", do triều đình phái đến các tỉnh để chủ trì các kì thi, hoặc đôn đốc việc học của các quan viên.

Học chính thường do các quan xuất thân từ Hàn Lâm viện hoặc tiến sĩ ở kinh đô đảm nhiệm, chủ quản hành chính.

(4) - Nguyên văn: thành ngữ "Mã mã hồ hồ", lẽ phè, qua loa, không được tốt lắm, làm việc không cẩn thận,...

Diễn cổ: ở kinh đô Đại Tống có một vị họa sĩ, khi vẽ tranh thường vẽ theo ý thích của mình, tùy tâm sở dục, khiến người ta không tài nào hiểu được bức tranh hẳn vẽ là về cái gì. Một lần, hẳn mới vừa vẽ một cái đầu hồ thì có người đến mời hẳn vẽ một bức tranh con ngựa, hẳn liền vẽ thêm thân ngựa trên bức tranh đầu hồ. Người kia hỏi hẳn bức tranh này vẽ ngựa hay hồ, hẳn đáp: "Mã mã hồ hồ!". Người kia không chịu lấy nên hẳn đành treo bức tranh trong phòng. Người con trai cả thấy liền hỏi hẳn bức tranh này vẽ gì, hẳn trả lời là hồ, khi người con thứ hai hỏi thì hẳn lại nói là ngựa.

Không lâu sau, khi người con cả ra ngoài săn thú, hẳn tưởng ngựa của người ta là hồ nên liền bắn chết, lão họa sĩ đành phải bồi thường tiền cho chủ ngựa. Khi người con thứ hai gặp phải hồ, nhưng lại tưởng là ngựa nên muốn cưỡi, kết quả là bị hồ ăn tươi nuốt sống. Lão họa sĩ vô cùng đau đớn, lập tức đem bức tranh đi đốt, còn viết một bài thơ tự trách mình, nội dung đại khái là: "Về qua loa, về qua loa, như ngựa lại giống hồ, con cả theo tranh bắn chết ngựa, con thứ theo tranh giỡn với hồ, thảo đường thiêu hủy bức vẽ qua loa, khuyên các vị đừng học theo ta."

Tuy bài thơ không hay nhưng lại có tính giáo dục sâu sắc, từ đó "Mã mã hồ hồ" được lưu truyền về sau.

(5) - Nhân duyên té hội: có duyên phận mới có thể gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Nghe Tin Bất Ngờ

Ngày hai mươi bốn tháng tám, Dương Vân và Mạnh Siêu hẹn nhau cùng đến phủ thành tham dự khoa thi, Dương Nhạc và Trần Hồ cũng đi cùng.

Trước khi xuất phát thì có thêm Liên Bình Nguyên gia nhập vào hội này, hẳn đến Phụng Minh phủ để đón người.

Người dân Hà đảo vốn nguyên gốc ở Tăng Sơn phủ trên đất liền, phủ thành này ít rừng nhiều biển, lắm núi thiếu đất, vì vậy mà các thế hệ trước của họ rời nhà đi biển, sau này mới định cư tại hoang đảo này.

Mấy chục năm trôi qua, trừ thời gian bị hải khấu uy hiếp thì dân đảo vẫn duy trì mối liên hệ với quê nhà, hiện giờ cuộc sống của họ cũng khá giả, vì vậy một vài ông bà cụ trên đảo nhân cơ hội này về thăm Tăng Sơn phủ một chuyến. Hoàn cảnh hiện tại trên Hà đảo cũng làm cho những người ở quê nhà hết sức hâm mộ, không ngừng hỏi thăm tình hình từ các cụ về thăm quê, nói tới nói lui, cuối cùng không ngờ lại có vài gia đình muốn dời đến Hà đảo. Ngoài ra còn có hơn chục thanh niên, họ không phải là con cả trong nhà, thôn nghèo nên chẳng có đất để cày cấy, cũng không cưới được vợ nên muốn ra ngoài tìm kiếm cơ hội đổi đời.

Hà đảo vốn là nơi hoang vắng, sau vụ việc hải khấu lại bị tổn thất không ít nhân khẩu, do đó người dân đảo vô cùng hoan nghênh những thanh niên trai tráng muốn dời đến đây. Tàu đắm ở Vụ đảo cơ bản đã trục vớt xong, hiện giờ Hà đảo cũng không còn bí mật gì cần phải che giấu, vì vậy mấy cụ trên đảo liền gửi thư cho Liên Bình Nguyên, giao cho hẳn xử lý việc này.

Tăng Sơn phủ và Phụng Minh phủ nằm cạnh nhau, những người dân di cư sẽ theo đường bộ đến Phụng Minh phủ, còn Liên Bình Nguyên thì xuất phát từ huyện Tĩnh Hải đến phủ thành đón người.

Sở dĩ hẳn phải vòng qua huyện Tĩnh Hải mà không trực tiếp lái Trường Phúc Hào đi đón người là vì sau khi trải qua vụ bị quan phủ niệm phong, người dân đảo và Liên Bình Nguyên kiên quyết không muốn Trường Phúc Hào cập bến tại Phụng Minh phủ một lần nữa, ai biết lần tới Tứ Hải mình sẽ giờ trò gì?

Vì vậy năm người cùng đến bến tàu, lên một con thuyền chạy suốt đêm đến Phụng Minh phủ. Thuyền chạy từ huyện Tĩnh Hải đến Phụng Minh phủ tốn không đến một ngày, đa số thuyền đi tới đi lui giữa hai địa điểm này đều ra khơi vào buổi chiều, sáng sớm hôm sau sẽ đến nơi, ban ngày thì dỡ hàng hóa, đến chiều lại quay đầu về.

"Nguyên tử, lần này ngươi vẫn còn muốn mua thuyền à?" Cả đám ngồi trong khoang thuyền tán gẫu, Trần Hồ thắc mắc.

"Đúng vậy, tôi đây sẽ có nhiều người di cư đến, đất đai trên đảo không thích hợp cho việc trồng trọt, mà thế nào cũng phải tìm cho bọn hần một công việc, với lại dù là đi biển hay đánh cá thì đều cần đến thuyền." Liên Bình Nguyên nói.

Sau khi trục vớt hết thuyền đắm gần Vụ đảo, Liên Bình Nguyên và Phạm Tuấn (người chịu trách nhiệm xử lý hàng hóa) đã kiểm được một khoản tiền không nhỏ, lúc đầu Dương Văn cũng được chia một phần, lần này Liên Bình Nguyên lại lén đưa tiếp cho Dương Văn một tấm ngân phiếu ba nghìn lượng. Vì có công trong việc trợ giúp hủy niêm phong Trường Phúc Hào và tiêu diệt con Bạch Nhiễm trên Vụ đảo nên Dương Văn cũng không hề từ chối khoản tiền này.

Lần này Liên Bình Nguyên mang theo số ngân phiếu trị giá tám nghìn lượng, hần dự định sẽ mua một hoặc hai con thuyền ở Phụng Minh phủ, sau đó sẽ thuê một ít thủy thủ để đưa người ở quê đến Hà đảo.

Vì lo lắng Tứ Hải minh sẽ gây rắc rối, Liên Bình Nguyên định bụng sẽ âm thầm lo liệu việc này, những việc cần ra mặt sẽ giao cho các tộc nhân ở Tăng Sơn phủ.

"Không tồi, ngươi sắp trở thành ông chủ của mấy chiếc thuyền rồi!" Ánh mắt Trần Hồ lộ ra vẻ hâm mộ, đã có một thời gian, trở thành một chủ tàu chính là mục tiêu phấn đấu lớn nhất của Trần Hồ.

"Có phải đâu, thuyền thì của cả đảo, ta chẳng qua chỉ là thuyền trưởng thôi." Liên Bình Nguyên cười nói.

Tán gẫu một lúc, Dương Văn liền lấy ra một quyển đao phổ rồi đưa cho Liên Bình Nguyên.

"Nguyên ca, ta thấy đao pháp của huynh có phần nông cạn, quyển Đoạn Lăng đao phổ này là do ta vô tình có được, huynh xem thử có hữu dụng hay không?"

Dương Văn nói rất nhẹ nhàng bằng giọng nên Liên Bình Nguyên cũng không quá coi trọng, hần chỉ cầm quyển đao phổ đọc qua vài trang, cảm ơn Dương Văn rồi cất vào ngực.

Trong số những người ở đây thì Mạnh Siêu là người hiểu rõ bản lĩnh của Dương Văn nhất, dù sao thì họ cũng đã từng cùng nhau trải qua việc diệt trừ Bạch Nhiễm. Dương Nhạc và Trần Hồ là hai người tiếp theo, có điều vì Dương Văn bịa ra một vị sư phụ tu luyện giả nên họ mới vô cùng xem trọng công pháp mà Dương Văn lấy ra.

Liên Bình Nguyên thì lại không biết việc này, thậm chí hần còn không biết Dương Văn giỏi võ công, vì vậy trong lòng hần cũng không quá coi trọng quyển Đoạn Lăng đao này.

Những người khác cũng không nhắc nhở Liên Bình Nguyên, dù sao thì chỉ cần hần tu luyện sẽ lập tức phát hiện ra những chỗ tốt của quyển đao phổ này. Mỗi khi tặng công pháp cho người ta, Dương Văn đều lựa chọn cẩn thận, tuyệt đối sẽ thích hợp với tư chất của mỗi người, hơn nữa đều là công pháp cao cấp, chỉ cần tu luyện sơ qua sẽ cảm nhận được sự khác biệt giữa nó và những công pháp phổ thông.

Cả đám trò chuyện cả ngày, thời gian nhanh chóng trôi qua, sau khi đêm xuống, Dương Văn theo thói quen bắt đầu tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh, đám Mạnh Siêu thấy thế cũng tự bắt đầu tu luyện. Liên Bình Nguyên cũng lấy Đoạn Lăng đao phổ ra xem vài trang, vừa đọc lập tức nhận thấy hứng thú, mãi đến giờ dần hần mới mơ màng mà ngủ thiếp đi.

"Nguyên tử, dậy mau."

Tăng sáng, Liên Bình Nguyên đang còn ngái ngủ đã bị Trần Hồ dựng dậy.

"Đến đâu rồi?"

"Đã cập bến rồi, chuẩn bị lên bờ."

Lúc này Liên Bình Nguyên mới tỉnh hẳn, hần sờ sờ quyển Đoạn Lăng đao phổ trong lòng ngực rồi đứng dậy chuẩn bị lên bờ.

Khi mấy người bước qua tấm kê xuống bến tàu Phụng Minh phủ, về mặt của Liên Bình Nguyên đột nhiên trở nên khó coi.

"Sao vậy?" Dương Văn liền hỏi.

"Đứng ở kia chính là kẻ lần trước gây chuyện với chúng ta, con trai của đà chủ Tứ Hải minh." Liên Bình Nguyên vừa nói vừa chỉ tay về phía một người ở xa xa.

Người nọ đưa lưng về phía bên này, đang nói chuyện với vài người nào đó.

Dương Văn khẽ động trong lòng, lập tức vận Nguyệt Hoa chân khí đến khiếu huyệt ở tai, thì triển ra thần thông thính phong.

Vô số tiếng động đủ kiểu đủ loại lập tức rơi vào tai Dương Văn, trên bến tàu tấp nập người đến người đi, âm thanh vô cùng huyền ảo. Thức hải tự động bắt đầu vận hành, tiến hành loại bỏ những âm thanh này, nhanh chóng tập trung vào cuộc trò chuyện của thiếu đà chủ Tứ Hải minh.

"Có Hồng gia xuất thủ, chuyện này chắc chắn sẽ dễ như trở bàn tay."

"Một đám ngư dân mà thôi, thiếu đà chủ cứ yên tâm, đây chỉ là chuyện nhỏ, trên đất liền còn khó giải quyết một chút chứ ở trên đảo thì... hắc hắc."

"Ta đã chuẩn bị xong tiệc chiêu đãi (1), chúng ta cứ vừa ăn vừa bàn chuyện, xin mời Hồng gia..."

"Ha ha, không dám không dám."

Ngư dân? Đảo? Không phải đang nói đến Hà đảo chứ? Dương Vân liền nói với đám Mạnh Siêu: "Mọi người đến khách điểm trước đi."

Sau đó không đợi đám Mạnh Siêu trả lời, thân hình hắn đã nhoáng lên một cái rồi biến mất giữa đoàn người.

Cả đám Mạnh Siêu đưa mắt nhìn nhau.

"Đi thôi, đến khách điểm trước vậy." Mạnh Siêu bắt đầu đi nói.

Khi Dương Vân và Mạnh Siêu còn đang học ở thư viện Hải Thiên, bọn hắn đã đặt thuê hai gian phòng hảo hạng ở một khách điểm, Mạnh Siêu liền đưa ba người kia đến khách điểm trước.

Kì thi càng đến gần, các khách điểm ở Phụng Minh phủ gần như chật kín khách, nhất là các khu vực gần trường thi thì càng khó để tìm được một phòng, Mạnh Siêu đặt trước nên dễ dàng thuê được phòng, cả đám sắp xếp hành lý rồi chờ Dương Vân trở về.

Đến giữa trưa Dương Vân mới mang về mặt nghiêm trọng trở về.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Dương Nhạc lo lắng hỏi thăm.

"Chuyện liên qua đến Hà đảo, tên thiếu chủ Tứ Hải minh - Chu Thế Hào đã cấu kết với hải khấu, bọn chúng muốn huyết tẩy Hà đảo." Dương nói ra một câu làm cả bọn đều khiếp sợ.

"Sao có thể thế được!" Liên Bình Nguyên hoảng hốt thốt lên, "Chúng ta và Tứ Hải minh có thâm cừu đại hận gì chứ?"

"Ta đi theo Chu Thế Hào từ bến tàu đến phân đà của Tứ Hải minh nên nghe lén được bọn hắn nói chuyện, kẻ ở bến tàu tên là Hồng Đại Bàng, là một tên hải khấu lão luyện nhiều năm, hắn đến Phụng Minh phủ để tìm Tứ Hải Minh"

"Hồng Đại Bàng?" Dương Nhạc cau mày nhớ lại rồi đột nhiên vỗ đùi, "Ta biết rồi... là Hồng Tam Nhân!"

Nhắc đến Hồng Tam Nhân, Trần Hồ cũng Liên Bình Nguyên cũng đã từng nghe qua, vẻ mặt của Liên Bình Nguyên lập tức trở nên trắng bệch.

Hồng Tam Nhân là một tên hải khấu có chút tên tuổi, thường dùng một thanh Tam tiêm cương xoa. Hắn có biệt danh này không phải vì có ba con mắt, mà là vì mỗi người chết trong tay hắn đều có ba cái lỗ thủng đâm máu.

"Trong Tứ Hải minh còn có một người, hắn nói đã từng đến Hà đảo, đến lúc đó sẽ dẫn đường cho Hồng Đại Bàng." Dương Vân miêu tả diện mạo của người đó một chút.

Liên Bình Nguyên bóp trán suy nghĩ, đột nhiên nhớ ra: "Ta biết rồi, lần đầu tiên ta từ Phụng Minh phủ trở về đảo đã thuê thuyền của người này."

Những điều mọi người vừa nói đã giải thích những nghi ngờ của Dương Vân, có điều hắn vẫn không rõ tại sao Tứ Hải minh lại muốn hạ độc thủ như vậy, dường như Tứ Hải minh cũng không tiết lộ cho Hồng Đại Bàng biết ý đồ thực sự của bọn chúng, chỉ nói rằng người trên Hà đảo đã từng đắc tội với thiếu chủ của họ thôi.

Mạnh Siêu liền phân tích: "Việc này xảy ra sau khi kẻ kia của Tứ Hải minh đến Hà đảo, ta nghĩ Tứ Hải minh đang có mưu đồ với một thứ gì đó trên Hà đảo."

"Hà đảo của chúng ta còn có cái gì? Ta dám chắc người kia không nhìn thấy số của cái vớt được, hơn nữa một bang phái lớn như Tứ Hải minh thì cần gì phải để ý đến chút tiền của này?"

"Bản thân Hà đảo thì sao?" Dương Vân liền nhắc nhở.

Một lời khiến người trong mộng bừng tỉnh, Liên Bình Nguyên cũng từng đi biển, đương nhiên hắn biết vị trí địa lý của Hà đảo là vô cùng thuận lợi, có điều chỉ vì Vụ đảo nên nó mới trở thành đảo hoang.

"Đám chó chết, không ngờ lòng dạ lại độc ác như vậy, nếu chúng muốn giết người đoạt đảo thì ta sẽ liều mạng với bọn chúng." Liên Bình Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi nói, nếu chúng âm mưu cướp thứ gì đó của bọn họ thì có thể Liên Bình Nguyên sẽ chọn cách từ bỏ để tránh tai họa, có điều Tứ Hải Minh lại muốn chiếm quê hương của hắn, hắn sao có thể đứng nhìn việc đó xảy ra?

"Các vị huynh đệ, ta xin hỏi đảo để triệu tập nhân thủ, nếu thoát được đại nạn lần này, ta sẽ trở lại uống mừng với mọi người." Liên Bình Nguyên đứng dậy cáo từ, hắn biết lần này chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều, vì vậy không muốn để đám Dương Vân bị liên lụy, trong lòng hắn chỉ tiếc một điều là Triệu Giai

không có ở đây.

"Đội đã..."

Dương Vân nói tiếp: "Huynh nghĩ không có Triệu Giai ở đây thì chúng ta sẽ không giúp được huynh sao?"

Liên Bình Nguyên bị Dương Vân nói đúng tim đen, lập tức sững người tại chỗ.

Chú thích:

(1) - Nguyên văn: tiếp phong yến, bữa tiệc mời khách từ phương xa đến dùng cơm.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Phóng Hỏa

"Thuyền của Hồng Đại Bàng đến chiều mai mới xuất phát, Bình Nguyên, chiều nay huynh lên thuyền trở về Tĩnh Hải để kịp giờ sáng mai đưa thuyền ô bông chở tôm quay lại Hà đảo. Nhị ca, Hồ ca, lão Mạnh, mọi người cùng đi theo để hỗ trợ." Dương Vân sắp xếp.

"Vậy còn đệ?" Dương Nhạc vội vàng hỏi.

"Đệ sẽ trà trộn lên thuyền của Hồng Đại Bàng."

"Cái gì? Không được, rất nguy hiểm." Cả đám đồng thanh ngăn cản.

"Đệ đương nhiên sẽ có biện pháp để che dấu, mọi người nghĩ đệ dễ dàng lên vào phân đà của Tứ Hải minh hay sao?" Dương Vân nói.

"Thế nhưng đệ trà trộn lên thuyền làm gì?" Trần Hồ liền hỏi.

Dương Vân lập tức nói chi tiết về kế hoạch của mình: "Ngày mai là hai mươi sáu, hai mươi tám thuyền của Hồng Đại Bàng sẽ xuất phát đến Hà đảo, đến lúc đó hẳn là mọi người đã chuẩn bị tốt, đệ sẽ đốt thuyền của Hồng Đại Bàng rồi lập tức nhảy xuống biển, khi đó mọi người không cần phải đến gần, chờ thuyền của hải khẩu chìm rồi cùng nhau trừng trị bọn chúng là được."

Dương Nhạc, Mạnh Siêu đều đã từng được chứng kiến thủy tính của Dương Vân, Trần Hồ còn là người được hấn cứu về từ miệng cá mập, điều duy nhất bọn họ lo lắng chính là Dương Vân làm cách nào để nấp trên thuyền suốt hai ngày mà không bị phát hiện, rồi làm sao để có thể đốt thuyền.

Vì vậy Dương Vân không thể không biểu diễn cho bọn hắn một chút Quy Tức công, "Đến lúc đó đệ sẽ chui vào trong một cái rương hàng, chắc chắn bọn hải khẩu sẽ không phát hiện được."

"Vậy làm cách nào mới có thể đốt được thuyền?" Trần Hồ hỏi tới.

"Đệ có Hỏa Cầu phù châm được từ Triệu Giai, không cần phải châm lửa đốt thuyền, cứ khoét một cái lỗ to trên thân thuyền là được." Dương Vân cười nói.

Khi biết trong tay Dương Vân vẫn còn đại sát khí đến mức này, mọi người mới yên lòng, sau đó lại cân nhắc một lúc, đều cảm thấy kế này rất khả thi.

Lúc này thì Liên Bình Nguyên, Dương Nhạc, Trần Hồ, Mạnh Siêu liền lên thuyền trên bến tàu. Người của Tăng Sơn phủ hai ngày sau mới đến đây, Liên Bình Nguyên vội vàng viết một lá thư, Dương Vân sẽ tìm một tên tiểu nhị ở khách điếm đi đưa thư, bảo bọn họ tập trung ở địa điểm đã giao hẹn thêm vài ngày.

Sau khi mọi người rời đi, đầu tiên Dương Vân đi tìm một gian tửu lâu ăn một bữa, hai ngày tiếp theo phải phiêu bạt trên biển, vì vậy phải ăn cho căng bụng mới được.

Dương Vân ăn rất khỏe vì hắn hấp thụ tinh nguyên rồi dự trữ bên trong cơ thể, hắn cũng có thể chậm rãi sử dụng Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết, vài ngày không ăn cơm cũng không phải là vấn đề lớn.

Có điều bụng đói thì rất khó chịu, vì vậy Dương Vân liền bảo tửu lâu chuẩn bị chõng bánh nướng áp chảo để mang theo người.

Khi đêm đến, Dương Văn lặng lẽ lên vào bến tàu.

Thuyền của Hồng Đại Bằng được nguy trang thành thương thuyền phổ thông đỗ ở bến tàu, vì vậy không thể nào giống trống khua chiêng mà tuần tra canh gác, có điều vẫn có người trông coi. Dương Văn sử dụng tinh nguyên để thi triển Khinh Thân thuật, lặng lẽ không một tiếng động mà lên lên thuyền.

Phần lớn đám hải khấu rất hiếm khi mới được lên bờ, vì vậy cả bọn đều vào thành ăn chơi đàng điếm, chỉ có một vài tên xui xẻo trúng phiên trực của mình nên phải nằm chết dí trên thuyền. Bởi vì tang vật trộm cướp đã được dọn sạch, khoang hàng chỉ còn lại một ít vật tư tiếp tế thông thường, đám hải khấu cũng khá lơ lửng trong việc canh gác nên Dương Văn dễ dàng lên vào khoang hàng.

Hắn tìm được một cái rương hàng lớn, bên trong chất đầy áo vải. Hải khấu cũng cần mặc quần áo, hơn nữa cường độ làm việc trên biển rất nặng nhọc, quần áo cũng nhanh chóng rách nát, bởi vậy trong những vật tư tiếp tế cũng có mấy thứ này.

Để không lưu lại dấu vết, Dương Văn đành phải tiêu hao thêm một chút tinh nguyên, chuyển hóa thành Ưng Trảo công để gỡ một tấm ván trên khoang thuyền xuống, để lộ ra vách ngăn nước biển giữa khoang thuyền, hắn nhét đồng áo vải vào trong đó rồi lấp tấm ván lại như ban đầu.

Khoảng trống trong rương vừa vặn có thể giấu một người, Dương Văn chui vào đó và khép rương lại, sau đó lại chui vào sâu bên trong đồng quần áo rồi vận khởi thần thông quy tức, ngay lập tức biến mất thần không biết quỷ không hay, tin tưởng ngay cả cao thủ Tiên thiên đến đây cũng chưa chắc đã phát hiện ra hắn.

Sau khi sử dụng thần thông quy tức, Dương Văn tiến vào trạng thái không minh, vô tưởng vô thức, nhiệt độ cơ thể giảm xuống, hô hấp chậm lại đến mức tối thiểu, toàn bộ suy nghĩ và cảm xúc dường như đã bị loại bỏ, chỉ bảo trì một tia thần trí lạnh nhạt bàng quan.

Thậm chí ngay cả huyền nguyệt bên trong thức hải cũng bắt đầu âm đạm dần, chỉ giữ lại một vài vầng sáng lơ mơ. Hoàn Chân điện, Kinh Luân đường cũng trở nên tĩnh lặng, mọi thời diễn đều bị đình chỉ.

Mọi việc phẳng phai như chỉ xảy ra trong nháy mắt, con thuyền bắt đầu lắc lư rồi nhanh chóng rời cảng, một vài tên hải khấu tán dóc với nhau, ra ra vào vào khoang hàng nhưng không một ai phát hiện ra Dương Văn. Màn đêm dần buông xuống, cuối cùng khoang hàng cũng trở nên yên tĩnh, ngoại trừ đám hải khấu đang điều khiển thuyền thì những người còn lại đều ngủ say trong khoang thuyền.

Tia thần trí được bảo trì kia đột nhiên giật mình, giống như là khởi động dây cót, đầu tiên là huyền nguyệt trong thức hải bắt đầu sáng ngời, tiếp đó các loại cảm giác như khách tha phương trở về cơ thể của Dương Văn.

Sau khi sử dụng thính phong xác định trong khoang hàng không có ai, Dương Văn mới tỉnh táo lại rồi chui từ trong rương ra.

Khi vừa mới ra ngoài, Dương Văn liền cảm thấy bụng kêu ọc ọc, đồ ăn được dự trữ ở khoang thuyền bên kia, Dương Văn chỉ có thể lấy bánh nướng áp chảo mà mình mang theo ra ăn tạm, tinh nguyên được dự trữ trong cơ thể nếu không bắt buộc thì tốt nhất không nên dùng, đồ đều là vật bảo mệnh lúc mấu chốt.

Đang ăn bánh nướng áp chảo, một luồng hương rượu mát lạnh bay vào trong mũi.

"Hả? Nơi này còn có cả rượu ngon."

Dương Văn lần theo hương rượu, phát hiện trong góc phòng có chất mùi mảy mò rượu.

"Xem ra Hồng Đại Bằng là kẻ mê rượu, những vò rượu này vẫn chưa mở ra mà đã thơm mát như vậy, chất lượng đương nhiên sẽ không tầm thường, chẳng biết đám hải khấu này tự mình mua hay được Tứ Hải minh tặng nữa."

Dương Văn cười hắc hắc, từ mùi hương có thể đoán được đây đều là rượu mạnh, xem ra vật để nhóm lửa cũng chẳng cần tìm rồi.

Những vò rượu này đúng là do Tứ Hải minh tặng, Hồng Đại Bằng mê rượu như mạng, xem đồng rượu này như bảo bối.

Thật ra cũng không có nhiều tên hải khấu mê rượu lắm, nhưng Hồng Đại Bằng sợ cất ở khoang chứa đồ ăn nước uống sẽ bị thủ hạ lên nếm thử, vì vậy mới cố tình giấu ở nơi ít người đến như khoang hàng, không ngờ lại làm lợi cho Dương Văn.

Dương Văn nuốt một ngụm nước miếng, kiềm chế không động tay vào những vò rượu này, trong nháy mắt lên đến phía sau một thùng hàng lớn, khoan chân ngồi xuống bắt đầu tu luyện.

Việc tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh dù chỉ một khắc cũng không được lơ lửng, một khi lơ lửng, kiếp này có thể tạo ra một con đường mới hay không hoặc ngay cả có thể đạt được thành tựu như kiếp trước hay không cũng là một vấn đề lớn.

Bên trong khoang thuyền không có nguyệt quang, hiệu quả tu luyện sẽ kém hơn một chút, bất quá có Thất Tinh châu không ngừng tụ tập nguyệt quang, điểm khác biệt này cũng không quá lớn. Nghĩ đến việc trong đám hải khấu chắc cũng chẳng có tu luyện giả nào có thể phát hiện sự dị thường của linh khí, Dương Văn yên tâm lớn mật mà tu luyện.

Sau khi vừa tu luyện xong hai vòng chu thiên, cửa vào khoang hàng đột nhiên phát ra tiếng động, Dương Văn lập tức rời khỏi trạng thái tu luyện, phát hiện có hai tên hải khấu đang lang lút đi đến.

Chui vào rương tròn cũng chẳng kịp nữa, cũng may là Dương Văn đang ăn náu sau lưng một thùng hàng, hơn nữa trong khoang tối đen như mực, chỉ có

ánh sáng lơ mờ phát ra từ cái đèn nhỏ trong tay hai tên hải khấu, không sợ bị phát hiện.

Hai tên hải khấu này trực tiếp mò đến nơi giấu rượu, khẽ kêu lên một tiếng hoan hô.

"Ta đã nói ở trong này mà."

"Ôm lấy một vò đi."

Hai tên hải khấu cao hứng ôm một vò rượu rồi rời khỏi đó, Dương Vân chỉ mỉm cười, một lần nữa bắt đầu tu luyện.

Sau khi hoàn thành mười hai vòng chu thiên, nhận ra Nguyệt Hoa chân khí lại tăng lên một chút, Dương Vân mới chui vào rương rồi bắt đầu quy tức.

Thời gian hai ngày thoáng chốc đã trôi qua, từ khi hai tên hải khấu kia đến đây trộm rượu, tính toán thời gian không sai biệt lắm, Dương Vân dùng Quy Tức công rồi tỉnh lại, bắt đầu dùng thần thông thỉnh phong để nghe ngóng động tĩnh ngoài khoang thuyền.

Chừng một canh giờ sau, hần chợt nghe thấy âm thanh quát lớn triệu tập đám hải khấu tập trung trên boong tàu của Hồng Đại Bàng ở bên ngoài.

"Các huynh đệ, nửa canh giờ nữa chúng ta sẽ đến Hà đảo, lần này khách hàng lớn có yêu cầu không được lưu lại bất cứ người nào trên đảo, đến lúc đó mọi người hãy tỉnh táo, đừng để lúc mấu chốt chúng thừa cơ náo loạn mà chạy mất."

"Hồng lão đại, đàn bà con gái cũng không tha sao?"

Đám hải khấu bật cười ha hả, một giọng nói ồm ồm vang lên: "Luru lão tử, người chơi bởi ở Phụng Minh phủ còn chưa đủ hay sao mà còn thêm cả ngư phụ nữa?"

"Lượn chỗ khác đi, lão tử xui xẻo phải canh gác cả đêm, lúc các người phong lưu khoái hoạt thì lão tử đang phải đứng trên thuyền uống gió trơ mắt ếch mà nhìn. Đến trưa đám tụi bay mới trở về, khi lão tử lên bờ chỉ có thể tìm hàng loại hai ở gần đó, hòa khí ngược lại còn cháy mạnh hơn."

Hồng Đại Bàng bực mình nói: "Trước hết giết sạch đám đàn ông, còn lại cho các người giày vò trong hai ngày, dù sao thì chỉ cần trước khi đi không để lại người nào sống sót là được."

"Được." Đám hải khấu đồng thanh hoan hô.

Dương Vân khẽ cười lạnh một tiếng, tiếp tục dùng thỉnh phong nghe lén.

Lại qua một khắc, hần lại nghe được tiếng hải khấu hô lên từ cột buồm.

"Nhìn về phía đảo kia, có một con thuyền đang hướng về phía chúng ta."

Tên dẫn đường do Tứ Hải minh phái đến có mang theo kính viễn vọng, hần trèo lên cột buồm quan sát xung quanh một chút rồi quay lại nói: "Là Trường Phúc Hào, thuyền của đảo kia."

Hồng Đại Bàng không chút do dự quát: "Áp sát nó."

Dương Vân biết thời cơ đã đến, hần đi đến chỗ vò rượu đập vỡ niêm phong bằng bùn trên một vò, hai tay ôm lấy vò uống ừng ực một ngụm lớn.

"Rượu ngon." Ngụm rượu mát lạnh đổ vào miệng tỏa ra mùi thơm ngát, uống xong lập tức hóa thành một luồng hỏa tiễn trong cổ họng, ở ngực, trong bụng tràn ngập hơi nóng gay gắt.

"Đáng tiếc đây lại là rượu ngon." Dương Vân hất rượu trong tay lên trên boong thuyền, rồi lại lấy một đồng quần áo trong rương hàng ra ném về phía sàn thuyền đã ướt đẫm rượu, sau đó lấy môi lửa ra.

"Sẽ tiễn cái nguoi xuống biển một cách sung sướng."

Vừa dứt lời, hần châm lửa rồi ném xuống sàn thuyền, ngọn lửa lập tức bùng lên, lan đến những vò rượu còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Vui Quá Hóa Buồn

Dương Vân tay ôm hai vò rượu ung dung đi ra khỏi khoang hàng, lập tức chạm mặt một tên hải khấu.

"Ngươi là ai?" Hải khấu giận dữ hét lên, gươm đao chém đến.

Dương Vân bước tới rồi lách qua phía sau hắn, xoay tay đập vò rượu vào gáy hắn.

Tên hải khấu ngã rầm xuống đất, khi những tên hải khấu khác nghe có tiếng động lao đến thì chỉ thấy bên cạnh thân thuyền tung tóe bọt sóng.

Đám hải khấu ngăn người, đang muốn cứu tinh đồng bọn bị tập kích thì đột nhiên phát hiện ra khói bay mù mịt bên trong khoang hàng.

"Đi lấy nước mau lên!" Đám hải khấu hoảng hồn la hét.

Hồng Đại Bàng chạy như bay đến, mặt tái mét.

"Mau dập lửa bên trong!"

Một tên hải khấu đá văng cửa khoang thuyền, hơi lửa xông thẳng vào mặt hắn, trong nháy mắt râu tóc đã bị cháy đen thui, hắn vừa kêu la thảm thiết vừa vội vàng chạy đến cạnh thùng nước, nhúng thẳng đầu mình vào trong.

Đám hải khấu cầm thùng gỗ liên tục hắt nước vào trong, có tên còn đục một cái lỗ trên boong thuyền để hắt nước vào trong, có điều thế lửa đã quá mạnh, lửa từ trong khoang lan ra ngoài thiêu cháy cả boong thuyền, bên trong dày đặc khói đen và hỏa xà, boong tàu từ từ cháy vụn chẳng còn chỗ để đặt chân.

Hồng Đại Bàng thấy tình hình không ổn, lập tức lao đến thuyền ba lá.

Ở đó đã có một đám hải khấu chạy trốn tập trung, đối mặt với thần chết, chẳng kẻ nào chịu nhường nhau, có tên đã bắt đầu động quyền động cước.

"Tránh ra!" Hồng Đại Bàng quát lớn một tiếng, tay múa Tam tiên cương xoa, liên tục đâm chết hai tên hải khấu chắn đường.

Chứng kiến sự cơn đồ của hắn, đám hải khấu vội vàng né sang một bên, Hồng Đại Bàng nhanh chóng chiếm được thuyền ba lá.

"Mau chèo thuyền!" Hồng Đại Bàng tay cầm cương xoa, như hô rình mỗi bảo vệ cho thuyền ba lá, đám hải khấu ở trên đưa mắt nhìn nhau, lập tức vung mái chèo.

Những tên hải khấu khác không lên được thuyền ba lá thì chỉ có thể ôm đại lấy một tấm ván gỗ nào đó rồi nhảy tùm xuống nước.

Xa xa, trên Trường Phúc Hào, đám người Liên Bình Nguyên vô cùng mừng rỡ khi thấy cảnh tượng đó.

"Vân đệ thật sự đốt được thuyền của hải khấu rồi!"

"Mau nhìn kia..."

Theo hướng Trần Hồ chỉ tay, mọi người nhìn thấy một vệt sóng trắng xóa lơ lờ lao thẳng về phía Trường Phúc Hào.

"Cái này... là Vân đệ sao? Hắn bơi... hơi bị nhanh nhỉ?" Dương Nhạc giật mình nói.

Chỉ một lát sau, vệt sóng đã lướt đến bên cạnh Trường Phúc Hào, một đầu người trôi lên khỏi mặt nước, đưa tay về phía thuyền vẫy vẫy.

"Đúng là Dương huynh đệ, mau lấy dây thừng ném xuống." Liên Bình Nguyên vui vẻ nói.

Dương Vân nhanh chóng leo lên Trường Phúc Hào, trên người vẫn còn xách theo hai vò rượu kia.

"Đây là cái gì?" Mọi người nghen lời trần trối nhìn mà hỏi.

"Là rượu ngon của tụi hải khấu, đợi lát nữa sau khi giết sạch chúng rồi ăn mừng." Dương Vân mỉm cười nói.

Lúc này mọi người mới nhớ tới đám hải khấu, vội vàng căng buồm.

Trường Phúc Hào đã sớm được trang bị đá, gỗ để lặn, lưới đánh cá, móc sắt, cọc dài... ngoài ra còn cả cung tiễn, đối phó với hải khấu bị rơi xuống nước thì chẳng khác gì điều hầu bắt gà con vậy.

Đáng thương cho đám thủ hạ của Hồng Đại Bàng, chúng vốn là hải khấu tung hoành trên biển, không ngờ cả đám chẳng có chút sức lực để chống cự, cứ như vậy mà chôn thây trong biển cả.

Mùi máu tươi hấp dẫn một đám cá mập đến, bọn hải khấu lại càng không có đường sống.

Hồng Đại Bàng vô cùng hung ác, hắn biết ngồi thuyền ba lá thì không cách nào thoát khỏi sự truy đuổi của hải thuyền, lập tức chỉ huy đám thuộc hạ chèo thuyền về phía Trường Phúc Hào, muốn liều mạng để cướp thuyền.

Một tên hải khấu kêu thảm một tiếng, hắn vừa trúng một tiễn trên người.

Về hung ác lóe lên trong mắt Hồng Đại Bàng, hắn đưa tay kéo tên hải khấu trúng tên về phía mình, lấy thuộc hạ chặn mũi tên.

Phập phập phập, âm thanh tên cắm vào thịt liên tục vang lên, tên hải khấu kia lập tức kêu la thảm thiết hơn nữa, sau một lát liền im bất động không một tiếng động.

"Đó chính là Hồng Đại Bàng, ngàn vạn lần không thể để hắn lên được thuyền." Một thủy thủ lớn tuổi biết hung danh của Hồng Đại Bàng, kinh hồn bạt vía hét lên.

"Tên không bán chết được hắn, chỉ bằng chúng ta đưa thuyền đâm chết hắn đi." Một người thủy thủ trẻ tuổi muốn thử xem sao.

"Không được! Thuyền vừa đến gần hắn sẽ lập tức nhảy lên." Người lớn tuổi vội vàng khuyên can.

Trên thuyền còn đang bàn bạc, Hồng Đại Bàng cũng đã nghĩ ra chủ kiến.

Hắn đưa tay bắt lấy hai tên hải khấu sau lưng, kẻ trước người sau ném bọn họ xuống biển.

Hồng Đại Bàng cười dài một tiếng, dùng sức giẫm lên đầu thuyền, phóng người lên cao. Mũi thuyền ba lá đột ngột chìm xuống, có điều không bị nước tràn vào, mấy tên hải khấu còn sót lại lập tức kinh hãi hét lên.

Hồng Đại Bàng nhảy lên cao mấy trượng, khi rơi xuống vừa vặn đạp lên người tên hải khấu thứ nhất, tên này phun ra một ngụm máu rồi chìm xuống, Hồng Đại Bàng mượn lực lại vọt lên, nhảy đến trên người tên hải khấu còn lại, sau đó bay lên trời, như chim đại bàng từ từ hạ cánh xuống thuyền, hắn đang lơ lửng giữa không trung liền cười gằn: "Đám tiểu tử kia, ông nội đến thịt chúng mày đây."

Chứng kiến cảnh Hồng Đại Bàng từ trên trời lao xuống như ma thần, đám thủy thủ của Hà đảo sợ đến mức tan lòng nát mật, lập tức láo nháo tìm đường trốn đi.

"Ta đến đây!" "Xem ta đây!"

Hai tiếng hét lớn vang lên, Dương Nhạc và Trần Hồ vác theo một chiếc cọc dài đâm về phía Hồng Đại Bàng trên không trung.

Giữa không trung, Hồng Đại Bàng múa cung xoa đỡ đòn, tiếng keng keng vang lên giòn giã, hai chiếc cọc dài không ngờ lại bị cung xoa đánh gãy vụn thành nhiều mảnh nhỏ bắn ra đầy trời.

Dương Nhạc và Trần Hồ cảm thấy hồ khẩu tê dại, cúi đầu nhìn thì phát hiện có tơ máu chảy ra.

Hồng Đại Bàng rơi xuống đầu thuyền, một luồng đao quang như sóng bạc xông thẳng đến đầu hắn, người ra tay chính là Liên Bình Nguyên.

"Chút tài mọn." Hồng Đại Bàng cười khinh thường, hắn xoay cung xoa, cung đao trong tay Liên Bình Nguyên lập tức bay lên giữa không trung.

Hắn vừa định thuận thế đâm chết Liên Bình Nguyên thì bên hông truyền đến một luồng áp lực vô cùng nặng nề, Hồng Đại Bàng vội vàng liếc mắt nhìn, một người thanh niên mặc trường sam đang đánh một chưởng về phía thắt lưng của hắn.

"Một hòn ngư đảo mà lại có nhiều tu luyện giả đến vậy ư?" Hồng Đại Bàng không có thời gian để suy nghĩ nhiều, thật ra thời gian luyện công của đám Dương Nhạc, Trần Hồ, Liên Bình Nguyên cũng chưa được bao lâu, công phu hiện giờ vẫn có hạn, có điều Mạnh Siêu từ nhỏ đã luyện tập công pháp gia truyền, căn cơ rất thâm hậu, hơn nữa còn được Dương Văn truyền thụ Sơn Quân công, hắn càng như mảnh hổ thêm cánh.

Một chưởng này đánh tới không ngờ lại mơ hồ phát ra tiếng phượng minh hồ gầm, đã gần có khí thế của một cao thủ nhất lưu trong giang hồ.

Hồng Đại Bàng không dám sơ suất, cung xoa nhất thời không thu về kịp, hắn liền quyết đoán bỏ xoa xuất quyền đọ sức với một chưởng của Mạnh Siêu.

Một âm thanh trầm đục vang lên, cả người Mạnh Siêu bị bắn ngược lại, đến khi đụng vào cửa khoang thuyền mới ngừng được.

Có điều Hồng Đại Bàng cũng bị chưởng lực của Mạnh Siêu đánh lui về phía sau, tuy võ công của hắn cao cường nhưng phải chạm trán với một đám người trên thuyền, hết đỡ cọc dài rồi lại đánh bay cung đao của Liên Bình Nguyên, sau một loạt động tác thì lực cũ đã cạn, lực mới chưa kịp sinh thì đã phải liều mạng đỡ một chưởng của Mạnh Siêu, rốt cuộc không giữ vững được thân hình.

Một bước, hai bước, toàn bộ thủy thủ trên thuyền đều nhìn chăm chăm vào cước bộ của Hồng Đại Bàng, hy vọng hắn cứ thế mà ngã khỏi thuyền.

Đáng tiếc là kết quả không như mong muốn, khi Hồng Đại Bàng lùi đến sát mép thuyền, chỉ một bước nữa là lập tức ngã xuống thì hắn lại lắc người một cái rồi ổn định trở lại.

Người trên thuyền lập tức trầm xuống, tất cả mọi người đều thấy rõ màn giao thủ vừa rồi, công phu của Hồng Đại Bàng hơn cả tiếng đồn, mọi người

đoán chừng cũng chỉ có Mạnh Siêu là có thể đấu với hắn một chút, nhưng cũng không phải là đối thủ của hắn.

Lúc này tất cả mọi người đều quên đi sự tồn tại của Dương Văn, tuy nhiều người biết hắn có chút bản lĩnh thần kỳ nhưng tuổi của Dương Văn còn quá nhỏ, rất dễ bị người khác bỏ qua.

Hồng Đại Bàng cũng vô cùng kinh hãi trong lòng, nghĩ đến mà sợ không thôi, nếu dưới tình huống này mà rơi xuống biển sẽ không mượn được lực để nhảy lên lại, nhân lúc đó người trên thuyền từ trên cao mà công kích xuống thì chẳng còn con đường sống nào.

Bởi vậy ngay sau khi ổn định được thân hình, lại thấy đám thủ hạ còn sót lại đang liều mạng bơi về phía này, hắn lập tức nảy ra một ý định trong đầu, do đó cười ha hả âm ỉ.

Đang cười khoái trá, một luồng sáng màu bạc vô thanh vô tức bay vào miệng hắn, sau đó nổ tung thành vài mảnh.

Đột nhiên bị trọng thương, tiếng cười của Hồng Đại Bàng lập tức đình chỉ.

Miệng bị thương cũng chẳng có gì, điều khiến Hồng Đại Bàng kinh hãi chính là hắn không hề cảm thấy đau đớn chút nào.

Trên ám khí có độc, hơn nữa còn là kịch độc.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu Hồng Đại Bàng thì Quá Sơn Phong trên đồng tiền đã mạnh mẽ phát tác, cảm giác choáng váng đột ngột kéo tới khiến Hồng Đại Bàng không đứng vững được nữa, hắn té ngã rồi bỏ nhào thẳng xuống biển.

Người trên Trường Phúc Hào đực mặt ra, mọi người há miệng to đến mức có thể nhét cả cái trứng gà vào. Sự việc xảy ra quá bất ngờ khiến mọi người khó mà tiếp thụ được, vài tên thủy thủ còn khoa trương hơn, trực tiếp đưa mõng ngòi bệt xuống sàn tàu, vừa vỗ ngực vừa thở hồng hộc.

Vừa rồi Hồng Đại Bàng còn đang cười như điên, sao chỉ trong nháy mắt mà miệng hắn đã đầy máu rồi ngã xuống biển?

Còn có người chưa yên tâm, vội vàng chạy đến mép thuyền kiểm tra, kết quả là nhìn thấy trên mặt nước nổi lên bọt khí, tên đầu sỏ hải khấu uy danh hiển hách rốt cuộc cũng chịu nằm yên dưới đáy biển.

Trong số những người trên thuyền, chỉ có Mạnh Siêu là lập tức nghĩ đến người vừa ra tay là Dương Văn.

"Vân đệ, vừa rồi đã có chuyện gì xảy ra vậy?" Mạnh Siêu bước đến bên cạnh Dương Văn rồi hỏi.

"Há? Chẳng phải Hồng Đại Bàng đỡ một đòn của huynh rồi bị nội thương, sau đó không chống được mà liên tục lui lại, cuối cùng thương thế phát tác nên mới hộc máu và rơi xuống biển sao?" Dương Văn mỉm cười trả lời.

Đám thủy thủ bên cạnh nghe xong cũng gật gù đồng ý, chỉ có như vậy mới giải thích được việc vừa rồi.

Mạnh Siêu nghe Dương Văn nói vậy, huyết khí ban nãy bị Hồng Đại Bàng làm chấn động lại dâng lên, thiếu chút nữa thì bị nội thương.

"Đệ... Aizz." Mạnh Siêu chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

"Nhanh nào nhanh nào, trừng trị bọn chúng cho xong để còn đi uống rượu ăn mừng chứ." Dương Văn phấn khởi vừa ôm vò rượu vừa hò reo, hai ngày nay hắn chỉ ăn có mấy cái bánh nướng áp chảo, bao tử cũng sắp thùng đến nơi rồi.

Người trên Trường Phúc Hào cũng không phải là những kẻ thích chém giết, tên đầu sỏ đã bị tiêu diệt, đám hải khấu còn sót lại cũng chẳng gây họa lớn được, vì vậy mọi người quyết định không chém giết nữa, chỉ dùng lưới đánh cá để vớt đám hải khấu lên.

Hồng Đại Bàng đã thăng thiên, bọn hải khấu sót lại không còn ý chí chống cự, cả đám thúc thủ chịu trôi.

Những hải khấu này vừa bị kéo lên thuyền lập tức bị Mạnh Siêu phế bỏ võ công, số phận lao động khổ sai đang chờ bọn chúng.

Trong đám tù binh, mọi người không tìm thấy tên dẫn đường của Tứ Hải minh, xem ra hắn đã chôn thân dưới đáy biển.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Đây Là Sự Thật Sao

Ngày hai tháng chín, tại khu vực trường thi khoa thi hương của Phượng Minh phủ.

Phượng Minh phủ có chín huyện, mấy trăm thị trấn nhỏ, những học sinh là tú tài đều đang vây quanh phía ngoài cổng trường thi, ước chừng tập trung hơn một ngàn người, tất cả đều lo lắng chờ đợi khoảnh khắc cửa mở.

Những người này sẽ cạnh tranh nhau sáu mươi danh ngạch cử nhân, từ đó có thể thấy được mức độ cạnh tranh ác liệt của kỳ thi.

Bên ngoài cổng, toàn bộ nha dịch của Phượng Minh phủ đã được điều động để duy trì trật tự ở đây. Nhưng những nha dịch này đều không thể tiến vào viện tường quá mười thước, đó là phạm vi mà trấn quân của phủ thành chịu trách nhiệm, bất cứ kẻ nào tự ý xông vào đều giết không tha.

Ngay trước tường viện, cứ mười bước lại có một tốp trấn quân, mỗi tốp gồm hai giáo úy, bọn họ chẳng những bảo vệ sự an toàn của trường thi mà còn đảm đương trách nhiệm kiểm tra những đồ vật bị cấm - chủ yếu là những tài liệu mà thí sinh bí mật mang theo.

Khi tiếng ken két vang lên, cổng lớn của trường thi bị đẩy ra, đám học sinh bắt đầu xôn xao, có điều dưới sự đàn áp của sai dịch vẫn miễn cưỡng duy trì được trật tự.

Quan viên của nha môn Học chính bước ra đặt một cái bàn ở trước cổng, trấn quân thủ vệ bắt đầu để học sinh tiến vào.

Những học sinh tiến vào chẳng những bị lục soát xem có mang tài liệu vào trường thi hay không, quan viên của nha môn Học chính còn căn cứ vào công văn tùy thân của học sinh để kiểm tra chính xác thân phận tú tài của bọn họ, đề phòng có người thi hộ hoặc kẻ không đủ tư cách trà trộn vào đây.

Trên công văn có ghi rõ tên họ của học sinh, tuổi tác, quê quán, dung mạo cùng những thông tin như người tiến cử... Học sinh mang theo người một bản, nha môn Huyện học giữ lại đây một bản, hai bản phải ăn khớp nhau, hoàn toàn phù hợp mới được.

Số người dự thi rất nhiều, tuy đây là mùa thu nhưng những quan viên chịu trách nhiệm kiểm tra vẫn ướt đầm mồ hôi.

Đám đông tụ tập ở cổng giảm dần với tốc độ của ốc sên.

Nhân thủ của nha môn Học chính có hạn, tốc độ kiểm tra trong kì thi hương bao năm nay vẫn thế, những người có kinh nghiệm sẽ đến trường thi sớm để xem xét tình hình, thông thường họ sẽ đến trường thi xếp hàng từ tối hôm trước. Những gia đình giàu có thì phái tôi tớ đến xếp hàng, còn đám dân thường thì đành phải đích thân ra trận.

Thậm chí còn có vài ông lão tóc đã bạc trắng mà vẫn đến đây xếp hàng, chẳng biết là tú tài bạc đầu vì công danh hay là các cụ chịu vất vả vì con cháu nữa.

Thế nhưng vào thời khắc mấu chốt để cá chép vượt long môn, chẳng lẽ lại có những thí sinh có thể bình chân như vại sao? Cho dù đến trường thi sớm hơn một chút thì bất quá cũng chỉ là đổi một phương thức dày vò khác mà thôi.

Đoàn người tuy dài, bắt đầu tiến vào từ canh ba giờ mữa, mãi cho đến gần giờ thìn rốt cuộc cũng vào hết, lúc này ngoài cổng chỉ còn lại ba học sinh cuối cùng đang chờ đến lượt mình vào trường thi.

Cuối cùng thì ba học sinh nọ cũng đã được kiểm tra xong rồi tiến vào trường thi, đám quan viên rảnh rồi bắt đầu thu dọn tài liệu công văn, còn bọn quan binh thì chuẩn bị đi đóng cổng chính.

"Chờ một chút!"

Một tiếng hô to vang lên, hai bóng người vội vàng chạy đến.

"Đợi một chút, vẫn còn hai vị tú tài!" Đoàn người cũng đồng thanh hô lên.

Tên binh sĩ đang đóng cổng do dự một chút, đưa mắt dò hỏi ý kiến quan viên của nha môn Học chính.

Tên quan viên kia ngẩng đầu nhìn đồng hồ, chỉ thấy kim đồng hồ đang nằm ngay vị trí giờ thìn.

Quan viên vừa định bảo binh lính đóng cửa thì hai bóng người kia đã xuất hiện ngay trước mặt mình.

"Nhanh vậy sao?" Quan viên hơi sững sốt, hấn lại nhìn đồng hồ, do dự một chút rồi khoát tay chặn lại: "Công văn đâu?"

"Ở đây." Dương Văn và Mạnh Siêu vội vàng đưa công văn lên, ngay cả mồ hôi trên trán cũng không kịp lau đi.

Sau khi xử lý xong việc hải khẩu tập kích đảo, Dương Văn và Mạnh Siêu mới nhớ đến việc phải đi thi, vì vậy Trương Phúc Hào lập tức đi suốt đêm để đưa bọn họ đến Phượng Minh phủ.

Ai ngờ vận đen kéo đến, đêm vừa xuống thì trên biển lập tức nổi gió to, Trương Phúc Hào ngược gió mà đi vô cùng gian nan, ước chừng tốn gấp hai lần thời gian bình thường mới đến được Phượng Minh phủ.

Mất thấy sắp trễ giờ thi, Dương Văn và Mạnh Siêu lập tức bỏ lại đám Dương Nhạc mà chạy thực mạng, may mà đến được trường thi vào phút chót.

Sau khi kiểm tra công văn không có sai sót gì, Dương Văn cùng Mạnh Siêu tiến vào bên trong trường thi, tên lính vội vàng đóng cổng chính.

Lúc này lại có thêm vài bóng người chạy vội đến, tên quan viên kia vô cùng bức bối vì bị làm phiền, thầm nghĩ sao mà lắm người đến thế, lúc này có nói gì cũng không cho ai vào nữa.

Kết quả là họ đến gần mới biết trong số đó không có ai mặc thanh sam tú tài.

Đám người Dương Nhạc, Liên Bình Nguyên, Trần Hồ không theo kịp tốc độ của Dương Văn và Mạnh Siêu nhưng vẫn nhanh chóng đuổi theo, khi đến trước trường thi thì thấy cổng chính đã đóng chặt, cũng không thấy hai người Dương Mạnh mới hơi yên lòng. Sau đó lại hỏi thăm những người xung quanh một chút, biết vừa rồi hai người đã kịp vào trường thi mới thở phào nhẹ nhõm.

Liên Bình Nguyên vẫn còn sợ, vừa lau mồ hôi vừa nói: "May mà hai vị huynh đệ Dương Mạnh đến kịp lúc, nếu vì chuyện của ta mà họ bỏ lỡ kì thi thì ta hổ thẹn đến chết mất."

Dương Nhạc cũng lau mồ hôi lạnh, lấy lại bình tĩnh rồi nói với Liên Bình Nguyên: "Cũng may là không có việc gì, người nên trở về bến tàu trông giữ, cẩn thận không Tứ Hải mình giờ trò độc ác."

Liên Bình Nguyên gật đầu đồng ý: "Vậy ta về trước thu xếp một chút, ngày mai khi hai vị huynh đệ rời trường thi ta sẽ đến." Ngoại trừ việc đề phòng Tứ Hải mình, hẳn còn phải thu xếp cho các cụ từ quê ra, hơn nữa còn phải làm cả đồng việc để mua thuyền.

Việc lần này đã khiến Liên Bình Nguyên tỉnh ngộ, xem ra sau khi mua thuyền, số bạc còn lại phải dành để mua một ít vũ khí đề phòng, tốt nhất là có thể mua thêm nhiều cung nỏ, về sau phòng ngự trên đảo mới được gia tăng thêm nhiều, không thể cứ suốt ngày trông cậy vào Dương Văn tỉnh cờ nghe được kế hoạch của kẻ địch như lần này được.

Liên Bình Nguyên lo lắng cho chiếc Trường Phúc Hào ở bến tàu nên vội vàng về trước kiểm tra, khi phát hiện không có việc gì xảy ra mới yên tâm hơn một chút. Hẳn thầm nghĩ tin tức hải khẩu do Hồng Đại Bằng lãnh đạo bị giết toàn bộ chắc hẳn là còn lâu mới đến được tai của Tứ Hải mình, vừa đúng lúc này có bão to, có khi Tứ Hải mình lại tưởng rằng thuyền của hải khẩu bị chìm trong cơn bão ấy chứ!

Sau khi suy nghĩ một lúc, Liên Bình Nguyên mang theo hai thùy thủ đến đón người ở quê nhà Tăng Sơn phủ.

Dương Nhạc và Trần Hồ cũng trở về khách điểm, cũng may lúc còn ở trọ họ đã nộp đủ bạc, hành lý và căn phòng chưa bị ai động vào.

Ông chủ khách điểm có chút khó hiểu đối với những vị khách giao tiền mà không ở này, có điều ông cũng không lắm mồm mà đi dò la.

Sau khi chui vào phòng uống mấy bát trà to, Trần Hồ thở phào một hơi rồi nói: "Nhạc ca, mấy ngày nay Văn đệ và lão Mạnh không được nghỉ ngơi thoải mái, sẽ không bị ảnh hưởng gì chứ?"

Dương Nhạc cũng lo lắng nhưng vẫn an ủi hẳn: "Không sao đâu, lão Mạnh là người điềm tĩnh chín chắn, sẽ không dễ bị ảnh hưởng. Còn đệ đệ ta thì..." Dương Nhạc suy nghĩ cả nửa ngày, đột nhiên cười gượng: "Nó đã trở nên quá lợi hại, ta cũng chẳng thể nhìn thấu, có điều hai ngày rồi nó chẳng lộ ra chút lo lắng nào."

"Hy vọng là Văn đệ và lão Mạnh đều thi đậu, sau này chúng ta sẽ được nở mày nở mặt, đến lúc đó đệ sẽ trở thành tá điền (1) của nhà huynh, về sau địa tô cũng chẳng phải nộp." Trần Hồ có chút ao ước mà nói.

"Chỉ mong được vậy." Dương Nhạc nói.

Bên trong trường thi, lúc này đã sắp công bố đề thi.

Dương Văn và Mạnh Siêu vào quá muộn nên bị xếp vào hào xá (2) xa nhất, vì vậy cũng chẳng nghe rõ lắm đề thi mà chủ khảo đứng trên bục công bố.

Mạnh Siêu thở dài, hẳn biết rõ tình hình của mình, hy vọng thi đậu rất xa vời, chỉ mong Dương Văn có thể thành công mà thi đậu. Có điều ngay lúc bắt đầu kì thi đã không được thuận lợi, chẳng biết Dương Văn có bị ảnh hưởng hay không?

Nghĩ đến đây, Mạnh Siêu bèn ngẩng đầu nhìn về phía hào xá của Dương Văn ở đối diện.

"Này..."

Cảnh tượng trước mắt khiến Mạnh Siêu tròn xoe mắt nhìn.

Không ngờ Dương Văn lại đang ngủ khò ngay trên bàn... ít nhất cũng phải ghi lại đề thi chứ!

"Tai Dương Văn rất tỉnh, có lẽ hẳn đã nghe xong đề thi rồi." Mạnh Siêu tự an ủi chính mình.

Đề đề phòng lộ đề, chỉ có quan chủ khảo mới biết đề thi trước khi công bố đề, sau đó dán kín trong ống tre. Khi công bố, phó chủ khảo sẽ kiểm tra lại phong ấn, tiếp đó mới tháo ra và đọc cho các thí sinh.

Cũng để tránh việc các thí sinh ghi sót, đề thi sẽ được sao chép lại trên một tờ giấy trắng, được các quan viên cầm đi khắp trường thi.

Một tên thư lại cầm tờ giấy ghi đề thi đi đến gần, Mạnh Siêu vội vàng trừng to mắt.

"A!" Mạnh Siêu không tự chủ được khẽ hô lên, hai mắt như muốn lòi ra.

Tên thư lại không hề dừng lại, Mạnh Siêu nhìn theo bóng lưng hắt dần đi xa, lúc này mới phát hiện tim mình không kiểm soát được mà đập thình thịch.

"Trúng tú! Không ngờ lại trúng tú rồi! Đây là sự thật sao?" Cảm giác vui mừng khôn xiết dâng lên khiến Mạnh Siêu gần như không thể suy nghĩ được gì.

Người đoán trúng đề đương nhiên không phải là thầy đồ ở thư viện Hải Thiên mà là Dương Vân.

Mạnh Siêu theo bản năng nhìn về phía Dương Vân, thấy hắn vẫn đang nằm gục trên bàn mà ngủ, mấy tên lính và quan viên tuần tra trường thi đi qua đều liếc xéo kẻ lạc loài này.

"Thật sự là hắn may mắn đoán trúng đề thi sao?" Mạnh Siêu trầm ngâm ngẫm.

Có điều trong nháy mắt Mạnh Siêu đã lắc đầu phủ định phỏng đoán của mình, trước tiên không nói Dương Vân có bản lĩnh đó hay không, khi đoán đề hai người vẫn còn ở thư viện Hải Thiên, chỉ sợ lúc đó đề thi còn chưa được ra nữa là.

Bởi vì Dương Vân chỉ đoán một đề duy nhất, do vậy khi chuẩn bị, Mạnh Siêu còn tốn nhiều công sức hơn mười đề thi mà thầy đồ đoán.

Lúc này nhớ lại, những chương tiết và câu cú đã khổ tâm chuẩn bị lập tức hiện rõ trước mắt, Mạnh Siêu không hề chán chường, bắt đầu ghi chép lại trên giấy thi.

Chú thích:

(1) - Tả điền: nông dân làm ruộng thuê của địa chủ.

(2) - Hào xá: phòng thi của học sinh ngày xưa, ai xem Tể tướng lưng gù sẽ biết

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Thứ Bậc

Buổi chiều giờ thân ngày ba tháng chín, hai ngày thi dài đằng đẵng cuối cùng cũng chấm dứt, cánh cổng trường thi khép kín đã lâu lập tức được mở ra, thí sinh chen chúc nhau ủa ra.

Bên ngoài trường thi đông nghịt mấy ngàn người nhà đang chờ đợi trong lo lắng, cảnh tượng vô cùng lộn xộn.

Thí sinh bắt đầu ra khỏi trường thi, người thì lo vẻ mừng rỡ lớn tiếng trò chuyện, kẻ thì ủ rũ ôm đầu khóc lóc như chết đến nơi, nhưng về mặt phần lớn các thí sinh đều mù mờ, trong lòng không nắm chắc chút nào, có điều cũng chẳng phải là hoàn toàn mất hi vọng mà là trạng thái lo được lo mất, thấp thỏm bất an.

Dương Nhạc, Trần Hồ, Liên Bình Nguyên đã chờ ở bên ngoài từ lâu, cũng là những người đầu tiên đón được thí sinh thi xong - hai người Dương Mạnh.

Đã đoán trước được đề, hạ bút đương nhiên thần tốc, không cần phải cực khổ suy nghĩ, vét hết kiến thức trong bụng để chuẩn bị câu cú như những tú tài khác.

Chỉ nửa ngày Mạnh Siêu đã hoàn thành bài thi, thời gian còn lại hắn một mực kiểm tra lỗi chính tả, cũng chẳng biết đã kiểm tra mất trăm lần nữa nhưng đến khi một đến mức đầu choáng quáng mắt mới chịu thôi.

Còn Dương Vân thì gần như ngủ suốt ngày thi đầu tiên, đến đêm tinh thần trở nên tỉnh táo hắn mới bắt đầu khoanh chân ngồi tu luyện bên trong buồng thi, so với cảnh ban ngày hắn ngủ vùi thi hành vi này có vẻ như rất bình thường. Các giám khảo từng gặp nhiều người thậm chí còn đứng dậy gào thét, đập đầu vào tường ngay nửa đêm, dưới áp lực của kì thi, các thí sinh có những hành động quái gở trong trường thi trái lại là chuyện rất bình thường.

Sáng hôm sau, khi Mạnh Siêu còn đang vật lộn với việc kiểm tra lỗi thì cuối cùng Dương Vân cũng bắt đầu làm bài, hắn ung dung hạ bút, chẳng thèm nháp, sau đó cũng chẳng thèm kiểm tra lại.

Ở buổi thi đối diện, Mạnh Siêu thấy thế thì lo lắng không thôi, lại không có cách nào để nhắc nhở Dương Văn. Cho dù văn chương có hay đến đâu, vạn nhất mắc phải vài lỗi thì vẫn sẽ bị loại bỏ. Hắn đương nhiên không biết bài văn dự thi này đã được Kinh Luân đường trong thức hải của Dương Văn gọt đũa qua vô số lần, gần như đạt đến mức chính Dương Văn cũng không thể thêm bớt một chữ nào. Hơn nữa khi Dương Văn làm bài thi, thức hải lập tức tự động kiểm tra và đối chiếu, cần gì phải kiểm tra thêm một lần nữa chứ?

Người đi kiểm tra còn có thể để sót, có điều thức hải không có linh tính, tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm.

Sau khi làm xong Dương Văn liền đặt bài thi sang một bên, bắt đầu trừng mắt đực người ra. Trên thực tế hắn đang đưa tâm thần chìm vào trong thức hải, không ngờ lại khiến Mạnh Siêu sốt ruột cả buổi.

Khi kì thi kết thúc, Dương Văn và Mạnh Siêu là hai người đầu tiên nộp bài, buổi thi của bọn họ cũng gần công ra nhất nên mới có thể ra đầu tiên.

Lúc đầu chỉ có vài người đi ra, Dương Nhạc lập tức nhìn thấy hai người Dương Mạnh, sau khi bọn hắn chen qua đám đông để tụ họp lại, đại quân thí sinh mới chậm rãi từng cửa xông ra, để lại một bãi chiến trường lộn xộn phía sau.

"Làm bài thế nào?" Dương Nhạc không nhìn được mà hỏi.

"Cũng tạm ổn, chắc chắn khoảng bốn năm phần." Dương Văn trả lời, nói xong liền nháy mắt với Mạnh Siêu: "Chắc lão Mạnh cũng làm bài tốt nhỉ?"

Mạnh Siêu hiểu ý mỉm cười, "Cũng được, có điều ta chỉ nắm chắc hai ba phần thôi."

Dương Nhạc mừng rỡ: "Đi thôi... tìm từ điểm lớn nhất, chúng ta phải ăn một bữa no say, hôm nay ta mời, không tên nào được tranh với ta."

Liên Bình Nguyên liền nói: "Như vậy sao được, lần trước đã nói ta sẽ mời mà."

"Lần trước chỉ nói người sẽ mời rượu mừng thi đậu."

"Không được không được, đến khi yết bảng xong, thiếp mời hai vị huynh đệ đến dự tiệc chỉ sợ còn chật đến tận trời ấy chứ! Lần này phải do ta mời."

Dương Văn cười nói: "Đến lúc đó dù có nhiều thiếp mời hơn nữa, chúng ta nhất định vẫn sẽ uống rượu của Nguyên tử huynh đầu tiên... lần này để nhị ca đệ trả tiền đi."

"Tốt, một lời đã định." Liên Bình Nguyên cao hứng nói.

Hơn mười ngày nữa mới yết bảng, đám Dương Văn dứt khoát ở lại Phụng Minh phủ dạo chơi. Không riêng gì bọn họ, những thí sinh chờ đợi yết bảng trong lo lắng cũng sẽ không ru rú bên trong khách điểm, mọi người đều ra ngoài đi lại, trong nhất thời Phụng Minh phủ còn náo nhiệt hơn so với trước kì thi.

Gió thu lành lạnh, trái cây chín thơm, mùa này quả thật đúng là thời điểm tốt để đi du ngoạn.

Đương nhiên cả đám cũng không hoàn toàn là đi dạo, ngoài ra còn có mục đích khác là giúp đỡ Liên Bình Nguyên.

Số lượng người ở quê đến đây đã vượt quá dự tính của Liên Bình Nguyên, ngoại trừ tám hộ là cả gia đình chuyển đi thì vẫn còn gần trăm tên thanh niên trai tráng, hiện giờ Hà đảo thiếu thốn rất nhiều người lao động, việc người dân di cư đến đây là giải quyết phần nào tình hình khẩn cấp này.

Vùng biển xung quanh Hà đảo có nguồn tôm biển rất dồi dào, trên đảo cũng còn khá nhiều đất hoang có thể khai khẩn. Những người mới di cư đến tuy không được chia khoản lợi nhuận từ vụ vớt tàu đắm ở Vụ đảo nhưng tự nuôi sống bản thân thì không thành vấn đề.

Hơn nữa bọn họ còn có thể làm thủy thủ trên con thuyền mà Liên Bình Nguyên mới mua được, người có sức khỏe còn có thể tham gia vào Hộ thôn đội mới được thành lập.

Hộ thôn đội là do Liên Bình Nguyên thành lập để chống lại sự uy hiếp của Tứ Hải minh, Hà đảo cũng đã chính thức đệ trình giấy tờ lên huyện Tĩnh Hải để nhập tịch cho các hộ gia đình đến đây.

Sau khi có quan viên chịu trách nhiệm lên đảo kiểm tra và nhập vào sổ sách, Hà đảo sẽ chính thức thuộc địa giới của huyện Tĩnh Hải, có quyền thành lập quân đội hộ vệ của mình, thậm chí còn có thể mua được binh giáp từ kho vũ khí của huyện.

Đương nhiên điều đó cũng có nghĩa là từ nay về sau họ sẽ phải nộp thuế cho huyện Tĩnh Hải.

Dù sao thì Hải minh cũng chỉ là một bang phái bán công khai, sao dám ngang nhiên ra tay giết hại người trên đảo được.

Bước đầu là nhân thủ đã có, hiện giờ còn cần thêm một lượng lớn trang bị (vũ khí, quân trang, khí tài), theo tính toán của Liên Bình Nguyên, trước tiên đội hộ vệ sẽ gồm hai mươi người được trang bị bì giáp đầy đủ, ngoài ra thì khiên, trường thương, phác đao (một loại binh khí cũ, lưỡi dài, hẹp, cán ngắn, sử dụng bằng hai tay), cung tiễn cũng không thể thiếu. Đoạn Lăng đao phổ mà Dương Văn tặng là thứ tốt, Liên Bình Nguyên dự định sẽ truyền dạy nửa bộ đao pháp cho các thành viên trong đội hộ vệ, nhanh chóng tăng cường sức chiến đấu của mọi người.

Liên Bình Nguyên không có thời gian đến huyện Tĩnh Hải mua vật tư, trong khi đó phụ thân Mạnh Siêu có một vị sư đệ ở ngay Phụng Minh phủ, vì thế Mạnh Siêu liền cùng Liên Bình Nguyên đến nhà bãi phỏng một chuyến, tìm con đường thu mua những thứ này.

Thuyền mới cũng đã mua xong, là một chiếc hải thuyền có ba cột buồm khá giống với Trường Phúc Hào, vì lần này lái Trường Phúc Hào đến đây nên Liên Bình Nguyên chia thủy thủ thành hai nhóm, một nhóm thì đưa người dân của Tăng Sơn phủ về Hà đảo, còn hẳn ở lại Phụng Minh phủ tuyển thêm vài tên thủy thủ, trên cơ bản cũng có thể đưa thuyền ra khơi.

~~o0o~~

Tại bến tàu, phân đà chủ Chu Uy của Tứ Hải minh đang đứng cạnh con trai mình là Chu Thế Hào, hẳn lạnh lùng nhìn hai chiếc thuyền đang cùng cập bến.

"Cha, đám ngư dân già kia đã ở đây hơn mười ngày rồi, còn Hồng Đại Bàng thì nửa điểm tin tức cũng chưa thấy truyền về, chúng ta có nên phái người đến Hà đảo nghe ngóng không?"

"Cũng tốt, tìm một chiếc thuyền ở bên ngoài mà dùng."

"Chẳng lẽ thuyền của Hồng Đại Bàng thật sự gặp tai nạn?"

"Có thể, mấy ngày trước có một con bão không nhỏ. Có khi nào đám nhà quê kia đã trừng trị Hồng Đại Bàng, khiến hẳn vùi thân trên biển không nhỉ?"

Chu Uy cũng không ngờ rằng những lời hẳn thuận miệng nói ra này lại chính là sự thật.

"Đám nhà quê này thật là may mắn!" Chu Thế Hào bức mình nói, "Có cần tìm quan phủ, dùng có vi phạm lệnh cấm mua vũ khí để trừng trị bọn chúng không?"

"Không ỏn, lần trước chẳng biết vì sao mà phủ Phúc quốc công lại ra mặt cho bọn hẳn, nếu vẫn chưa tìm ra nguyên nhân thì không tên quan nào dám tham gia nữa đâu. Hơn nữa bọn hẳn rất cẩn thận, thu mua gì cũng không vi phạm lệnh cấm quá mức, không có áo giáp và nỗ tiễn thì có bất cũng chỉ là tài sản phi pháp mà thôi."

"Vậy đành phải bắt lực nhìn bọn hẳn ngang nhiên như thế sao? Việc này chẳng khác nào tát vào mặt Tứ Hải minh chúng ta cả, nếu biết vậy thì lần trước con quyết không buông tha bọn chúng dễ dàng như vậy đâu." Chu Thế Hào không cam lòng.

Chu Uy trừng mắt với hẳn: "Người chỉ là một tên tiểu bối trong giang hồ, cần gì phải chú ý thể diện đến mức đó?"

"Đối với cha thì con chỉ là con trai của cha, nhưng con còn có thể diện với bằng hữu..." Chu Thế Hào tranh cãi.

"Hừ, đánh rắn không chết tất có hậu hoạn, cho dù là chỉ là một con tiểu thảo xà cũng không thể sơ suất được. Tạm thời cứ để bọn chúng càn rỡ vài ngày, đợi đến khi tìm được cơ hội ta sẽ diệt tận gốc bọn chúng." Trong mắt Chu Uy lộ ra sát khí.

Chu Thế Hào có phần không phục, thầm nghĩ dù sao cũng chỉ là một đám nhà quê mà thôi, cần gì phải đợi lúc có cơ hội, xem ra cha đã già rồi, không còn khí phách sát phạt trong chốn giang hồ của năm đó nữa.

Với tư cách là nhân tài mới xuất hiện của Tứ Hải minh, phụ thân lại là phân đà chủ nên hẳn đã quen với việc được người trong võ lâm ở Phụng Minh phủ tăng bốc tán tụng, vì thế việc Hà đảo liên tiếp không được như ý đã khiến hẳn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chủ tàu của Tứ Hải minh - kẻ đã tìm người dẫn đường cho Hồng Đại Bàng chính là thủ hạ trực thuộc của Chu Thế Hào.

Lúc đó Tứ Hải minh đang tìm một hoang đảo ở hải ngoại để thành lập căn cứ, Chu Thế Hào liền đệ trình Hà đảo lên trên, hàng loạt sự việc xảy ra sau đó chính là do hẳn liên hệ với Hồng Đại Bàng để xử lý.

Bởi vậy Hà đảo còn ở trong tay đám người Liên Bình Nguyên thêm ngày nào, Chu Thế Hào liền cảm thấy mất mặt ngày ấy, thật ra Hà đảo không trở thành hải đảo căn cứ của Tứ Hải minh cũng chẳng sao, có điều chỉ vì Chu đại thiếu gia bị mất mặt nên việc này chưa thể chấm dứt được.

~~o0o~~

Bên trong viện khảo thí, các Phòng sư (1) đã bắt đầu tổng hợp các bài thi đã chấm, chủ khảo và các phó chủ khảo thì cùng nhau đánh giá và sắp xếp thứ bậc.

Có một bài thi chẳng những văn chương bay bướm, hơn nữa còn dùng các điển cố, đạo lý, ý tứ bài văn hết sức tuyệt vời, cả bài làm không sai sót một chữ, bài này lập tức được lọt vào danh sách thi đậu, chỉ chờ ghép tên là xong.

Những bài thi khác có trình độ không đồng đều, có điều chính phó chủ khảo đều là những người kỳ cựu đắm chìm trong đạo nhiều năm, tuy không thể không có sai sót gì nhưng về cơ bản thì thứ bậc cuối cùng không có vấn đề gì.

Cuối cùng cũng đến thời điểm ghép tên, các phòng tổng hợp bài thi lại một chỗ, bài thi được mở ra đầu tiên chính là bài xếp đầu.

"Ồ? Là tú tài Dương Vân của huyện Tĩnh Hải, ha ha, người này chỉ mới mười sáu tuổi, đúng là tuổi trẻ tài cao."

Vị chủ khảo đến từ bộ lễ ngạc nhiên nói, thuận tay cầm bài thi của Dương Vân lên, không khỏi lớn tiếng khen lần nữa: "Văn hay, sử dụng quán các thể thật khéo (2), rất nhiều tiến sĩ chẳng bằng được người này."

Phó chủ khảo chính là giáo dụ của huyện Tĩnh Hải, Tổng Đình Hiến, hần lập tức cảm thấy vinh dự, liền chen vào: "Dương Văn này là người có chân tài thực học, sự kiện lấy sách tư làm của công của huyện Tĩnh Hải chính là do hần đề xướng."

"Thật hiếm có, hiếm có." Chủ khảo gật gù thưởng thức bài thi một lúc, thích thú không nỡ buông tay: "Bài thi này xếp thứ nhất."

Không một ai có ý kiến khác, tiếp tục lấy bài thi thứ hai.

"Ồ? Lại là huyện Tĩnh Hải, Thái Bạch Hoa."

Chủ khảo không thể không nhíu mày, nhìn bài thi rồi nói: "Bài thi này rất tốt, có điều dường như văn chương quá già dặn, thiếu đi nhuệ khí của người thanh niên, theo ta thấy nên xếp sau."

Tổng Đình Hiến biết đây là do chủ khảo không muốn huyện Tĩnh Hải quá nổi trội, vì vậy mới cố tình đề ép một chút. Có điều chính bản thân hần cũng không tưởng tượng được đầu bảng và nhì bảng đều đến từ Tĩnh Hải, Dương Văn trở thành thủ khoa đã quá vinh dự rồi, nhì bảng cũng là Tĩnh Hải thì khó tránh khỏi việc có người cho rằng hần mới được thăng chức lên làm Học chính đã thiên vị quá mức, bởi vậy Tổng Đình Hiến không hề lên tiếng, chấp nhận đề nghị của chủ khảo.

Sau khi quyết định xong ba vị trí đồ đầu, tốc độ cũng bắt đầu nhanh hơn, đến thời điểm lựa chọn danh ngạch cử nhân cuối cùng thì có ba bài thi không chênh lệch nhau lắm, chủ khảo phải tay cười nói: "Mời Tổng đại nhân tùy tiện chọn một bài."

Tổng Đình Hiến cầm lấy bài thi, không ngờ trong đó lại có hai bài đến từ huyện Tĩnh Hải, một người tên là Tôn Diệp, còn người kia chính là Đỗ Long Phi.

Tổng Đình Hiến không chút do dự chọn bài thi của Đỗ Long Phi, "Vậy chọn người này đi."

"Được." Chủ khảo lập tức sai thư lại sao chép bằng vàng.

Sau khi chép xong, chính phó chủ khảo kiểm tra lại rồi đóng con dấu của mình lên trên.

"Yết bảng đi." Chủ khảo dặn dò kẻ dưới.

Chú thích:

(1) - Phòng sự: trong chế độ khoa cử thời nhà Minh - Thanh, Phòng sự là cách gọi kính trọng của các cử nhân, tiến sĩ làm giám khảo chấm bài thi. Bởi vì trong các kì thi hương, thi hội, họ sẽ được phân vào các phòng chấm bài thi, bài thi của các thí sinh phải được các giám khảo mỗi phòng đọc và lựa chọn, ghi thêm lời bình luận phía sau để đề cử cho quan chủ khảo hoặc quan tổng tài (chức quan đứng đầu cơ quan soạn sách thời Thanh ở Trung Quốc), bởi vậy mới có tên này.

(2) - Quán các thể: văn phong mà chính phủ sử dụng, đặc biệt đề chỉ chữ Khải (một trong những cách viết chữ Hán cơ bản gồm các cách sau: Triện, Khải, Lệ, Hành, Thảo, Giáp cốt, Chung đỉnh văn). Trong các kì thi ngày xưa thường phải sử dụng loại văn phong này, nó cường điệu tính chung của chữ Khải, tức là tính quy phạm, mỹ quan, gọn gàng, chuyên nghiệp, không cường điệu tính cá nhân. Có điều này cũng bởi vì lịch sử Trung Quốc chưa bao giờ xem thư pháp là nghệ thuật mà coi nó là văn hóa. (Thông tin này mình không hiểu lắm nên không đảm bảo tính chính xác)

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Thăm Lại Chốn Xưa

"Yết bảng! Yết bảng rồi!"

Thư lại vừa mới cầm bảng vàng bước ra cổng, đám đông bên ngoài đã lập tức nhao nhao trông chờ.

"Đỗ rồi! Ta đỗ rồi!" Trong đám đông có người thất thố mà lớn tiếng hét chói cả tai, nước mắt dàn dụa trên mặt.

Những người khác không may mắn bằng người này thì cố gắng tìm trên bảng vàng thêm một lần nữa, xem xem có tên mình hay không.

"Vì sao? Vì sao? Vì sao ta đã bạc cả đầu vì công danh mà vẫn không thi đậu?" Một vị tú tài đầu tóc bạc trắng ngồi bệt xuống mặt đất, lúc thì kêu cha, khi thì than ông nội, sau đó lập tức có cổng đưa hần đi.

"Nhạc ca, ta không nhìn lầm chứ, đầu bảng chính là Văn đệ sao?" Trần Hồ kéo kéo tay Dương Nhạc, vẻ mặt không dám tin.

Trần Hồ không biết chữ, có điều hắn có thể nhận ra hai chữ Dương Văn, chẳng qua là hắn không dám tin mà thôi.

Tay Dương Nhạc đã run rẩy: "Là thật đấy, nhị đệ của ta đã đậu Giải nguyên rồi (đỗ đầu trong kỳ thi hương)." Hắn dừng lại trong chốc lát, đột nhiên ngửa mặt lên trời mà cười ha hả, cười đến nước mắt cũng chảy ra.

Lúc này Dương Văn không hề có vẻ ung dung như lúc dự thi, vẻ mặt hắn có phần nghiêm túc, cau mày lướt nhanh qua bảng vàng.

Tên của mình xếp đầu tiên, việc này hắn đã đoán được trước nên chỉ nhìn thoáng qua.

Thái Bạch Hoa đã từng là Giải nguyên, nhưng hiện giờ chỉ đành xếp thứ tư, bị loại khỏi ba thứ hạng đầu, việc này cũng không có gì bất ngờ, Dương Văn cũng có thể hiểu đại khái ý nghĩ của chính phó chủ khảo.

Tại vị trí tên người đỗ thứ mười bảy, Dương Văn thấy tên của Mạnh Siêu, lúc này Dương Văn mới nở một nụ cười, quay đầu lại nhìn Mạnh Siêu thì thấy hắn đang nhìn chằm chằm lên bảng vàng với vẻ mặt kích động, hai tay siết chặt lại.

"Mạnh huynh ơi Mạnh huynh, cuối cùng thì chúng ta cũng chấm dứt được những tiếc nuối của kiếp trước, ta cũng không cần phải thay người cười Chương tiểu thư nữa." Dương Văn mỉm cười, ngừng đầu tiếp tục xem bảng.

Khi nhìn đến cuối, không ngờ Đỗ Phi Long lại đứng ở cuối danh sách, lòng Dương Văn không tự chủ được mà trầm xuống.

Mỗi lần yết bảng, ngoại trừ ba thứ hạng đầu, thông thường người đậu cuối cũng sẽ hấp dẫn sự chú ý của mọi người, không ít người ở đây đều cảm thán với vận *** chó của tên họ Đỗ này.

Một số người rời khỏi đám đông, Dương Nhạc vẫn còn kích động nên chưa rời đi, "Phải mau chóng đưa tin tốt lành này về nhà mới được."

Dương Văn nói: "Ngay khi yết bảng thì tin tức đã được gửi đến các huyện rồi, ngựa trạm họ dùng là khoái mã chạy liên tục được bốn trăm dặm, các nhóm báo tin mừng đã chờ sẵn ở huyện, một khi tin tức vừa đến là lập tức chuyển tin đến gia đình các thí sinh thi đậu, cần gì chúng ta phải tốn công đi báo tin?"

"Thì ra là thế." Trần Hồ và Liên Bình Nguyên đều không rõ việc này lắm, nghe xong liền chép miệng.

Trần Hồ nói: "Vậy về sau Văn đệ coi như là quan rồi đúng không?"

"Bây giờ thì vẫn chưa, phải đậu tiến sĩ hoặc trở thành một quan dự khuyết mới được." Dương Văn giải thích.

"Dù sao thì sớm hay muộn cũng đều là quan, việc này nói sau, nhanh nhanh, bữa rượu hôm nay ta mời." Liên Bình Nguyên đã nôn nóng quỳnh đi.

"Nguyên tử, thật xin lỗi, tối nay đệ muốn cùng lão Mạnh đến một nơi."

"Nơi nào?"

"Huynh không cần hỏi, trưa mai đệ nhất định sẽ uống rượu mời của huynh."

"Vậy cũng được, ta sẽ đi tìm một quán ăn ngon nhất, đặt một phòng tốt nhất." Liên Bình Nguyên thăm nghĩ như vậy cũng tốt, có rất nhiều món ngon cần phải đặt trước mới có, lúc này trời đã sắp đến hoàng hôn nên có lẽ sẽ chuẩn bị không kịp, mời một vị tân cử nhân lão gia đi ăn cơm nhất định chuẩn bị tốt nhất.

Hiện giờ Liên Bình Nguyên cũng được coi như là một người có của ăn của để, tiêu số bạc này tuyệt đối không đau lòng chút nào.

Ngay sau đó Dương Nhạc, Trần Hồ và Liên Bình Nguyên tự đi tìm nơi uống rượu chúc mừng, còn Dương Văn thì cùng Mạnh Siêu đi về một hướng khác.

Trên đường đi, Dương Văn đi vài bước lại dừng một chút, dường như đang phân biệt phương hướng, màn đêm từ từ buông xuống, không ngờ Dương Văn lại đi lệch về phía một con đường vừa tối vừa hẻo lánh.

Khi Dương Văn một lần nữa gặp phải ngõ cụt phải quay đầu lại, Mạnh Siêu rốt cuộc không nhịn được mà hỏi: "Mộng Hồi hiền đệ, chúng ta đang đi đâu vậy?"

Dương Văn vừa đi vừa trả lời: "Lão Mạnh, người có bao giờ cảm thấy hai chúng ta mới gặp lần đầu đã thân không?"

Mạnh Siêu suy nghĩ một chút thì phát hiện quả đúng như thế, khi Dương Văn mới đến huyện Tĩnh Hải học, chỉ một ngày sau đã quen mình, lần đó uống rượu ở một cửa hàng nhỏ, mình bất tri bất giác đã nói rất nhiều chuyện, ngay cả việc liên quan đến Chương tiểu thư cũng kể ra. Hiện giờ nhớ lại quả thật cảm khái duyên phận giữa hai người lúc đó, cái gọi là khuyển cái như cố (1) bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi.

Dương Văn nói tiếp: "Ta từng có một giấc mơ, trong mơ hai chúng ta cùng thi rớt, sau đó cùng nhau kéo đến một quán rượu hẻo lánh uống rượu giải sầu, ta muốn xem xem liệu có một quán rượu như vậy không."

Mạnh Siêu cười khanh khách, việc trong mộng sao có thể là thật? Không ngờ Dương Văn còn nghiêm túc đi tìm nữa chứ.

Có điều hành động này của Dương Văn khiến Mạnh Siêu cảm thấy hần quả đúng là một thiếu niên.

Chém Bạch Nhiễm, vừa cười nói vừa diệt hải khẩu, có một vị sư phụ tiên nhân thần bí, còn cả bộ đề tử thần kì kia nữa, tất cả đều khiến Mạnh Siêu vô tình cảm nhận được chút áp lực.

Đôi khi Mạnh Siêu còn có một ảo giác, dường như Dương Văn không phải là một thiếu niên học sinh mà là một tuyệt đỉnh cao nhân vô cùng thần bí, giống như thần long có thể hô phóng hoá vũ, luôn thích giấu mình thật sâu bên trong mây mù.

Dưới hào quang của Giải nguyên, Mạnh Siêu càng cảm thấy khoảng cách chênh lệch giữa mình cùng Dương Văn, nếu không nhờ Dương Văn tử trùng đề thi, có cho hần thi thêm mười lần nữa chưa chắc đã đậu.

Hành động đi tìm một quán rượu trong mơ của Dương Văn thật ra lại khiến loại cảm giác xa cách vừa xuất hiện trong lòng Mạnh Siêu phai nhạt đi không ít.

"Đúng rồi, chính là nơi này!" Dương Văn mừng rỡ hô lên, túm Mạnh Siêu đi thẳng vào trong.

Bên trong quán rượu tối hù, chỉ có vài chiếc đèn lò mờ sáng. Khi nhìn thấy gần như có thể cạo được cả lớp dầu đen trên mặt bàn, Mạnh Siêu không khỏi nhú mày.

Nhưng Dương Văn có vẻ như chẳng quan tâm đến những điều này, ngược lại còn cao hứng ngồi xuống một chiếc bàn.

"Chính là nơi này, lão Mạnh, mau đến đây. Ông chủ... cho một bình rượu trắng và vài món đồ nhắm."

Mạnh Siêu nhìn cái ghế dài bản chẳng kém chiếc bàn, miễn cưỡng ngồi xuống một góc.

Rượu nhanh chóng được mang lên, Mạnh Siêu lập tức phát hiện rượu rất đục, hơn nữa còn pha thêm nước. Bát canh đậu thì nước đen như mực, củ cải dai đến mức như nhai mì sống, ngoại trừ dưa muối không mặn thì món nào trên bàn cũng mặn chát.

"Aizz!" Dương Văn thở dài một hơi.

"Sao vậy?"

"Không phải mùi vị này."

"Mùi vị gì?"

"Mùi vị trong mơ." Ánh mắt Dương Văn như hoang mang, xen lẫn chút phiền muộn.

Mạnh Siêu cười ha hả, nói: "Uống cũng đã uống rồi, chúng ta có thể đi được chưa?"

"Đi thôi." Dương Văn vừa định đứng dậy thì đột nhiên nhìn ra cửa quán rượu đến ngây dại.

Mạnh Siêu lập tức đưa mắt nhìn, "Ồ? Đó không phải là Tôn Diệp sao?"

Hắn vừa định đi qua đó thì Dương Văn đã kéo tay áo hắn lại, khề lắc đầu.

Mạnh Siêu sức nhớ ra Tôn Diệp không có tên trên bảng, hắn một mình một người đến quán rượu heo lán này, nếu lúc này hai người bọn họ đến đó, dù nói gì cũng sẽ bị hiểu thành những lời châm chọc cay độc mà thôi.

Hai mắt Tôn Diệp đăm đăm, hoàn toàn không phát hiện ra hai người Dương Mạnh, hắn đặt mông ngồi xuống, chỉ nói một chữ: "Rượu!"

Nhìn thấy Tôn Diệp nốc từng ly từng ly một như uống nước lã, hai người biết tới này Tôn Diệp muốn say.

Dương Văn khề than một tiếng, ném một khối bạc vụn lên bàn rồi kéo Mạnh Siêu ra khỏi quán rượu.

Khi rời đi, Dương Văn tình cờ nghe thấy tiếng lầm bầm thật nhỏ của Tôn Diệp.

"Vì sao hắn có thể thi đậu còn ta thì không, rõ ràng hắn không bằng ta. Aizz, hắn mới là Tôn Sơn... ta là Tôn Sơn cũ, ta không phải là Tôn Sơn."

Ra khỏi quán rượu, trăng tròn đã treo trên cao, ánh trăng mờ ảo nhưng sáng ngời, một cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng tràn ngập thiên địa.

"Lão Mạnh, người về trước đi, ta muốn yên tĩnh một chút."

Dương Văn nói xong cũng không chờ Mạnh Siêu trả lời, trong nháy mắt đã đi về phía màn đêm ở góc đường.

Mạnh Siêu hơi khó hiểu một chút, có điều lúc này trong lòng hắn đang tràn ngập sự vui sướng nên chẳng thể hiểu được tâm tình của Dương Vân. Có lẽ Dương Vân cao hứng quá mức nên mới có những hành động kì quái như vậy.

Mạnh Siêu vừa nghĩ vừa cất bước đi về phía khách điểm. Thăm nghĩ rằng nếu có thể gặp được đám Dương Nhạc thì có nên uống tiếp tăng hai hay không? Vừa rồi gần như hắn chẳng ăn chẳng uống được gì, hiện giờ bụng còn sôi ùng ục.

Đi thẳng một mạch, Mạnh Siêu cảm thấy tối nay ánh trăng thật sáng ngời, màn đêm vô cùng bình yên, ngay cả những con gió nhẹ trong không trung cũng khiến hắn chên choáng say.

Chú thích:

(1) - Khuynh cái như cô: thành ngữ chỉ việc tình cờ làm quen với bạn mới nhưng lại thấy tình bạn thâm thiết như người quen cũ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Buồn Vui Được Mất

Dương Vân say.

"Trăng có lúc tròn lúc khuyết, đời có lúc thăng lúc trầm, vụn toàn xưa nay khó."

"Nước đầy sẽ tràn, trăng tròn sẽ khuyết."

"Không trong không thấy gan, không hiểm không sợ nguy."

Dương Vân cao giọng ngâm lên một bài thơ, sau đó lại uống một ngụm rượu.

Rượu vẫn đục và chua như trước nhưng không pha thêm nước, đó là vì Dương Vân đã quay trở lại quán rượu kia để mua nguyên một bình rượu.

Rượu không pha loãng đương nhiên để uống hơn.

"Nhân quả có căn nguyên, khổ tập diệt đạo (1), chư hành vô thường (2), ta tu luyện hai đời người, nhìn thấy nhưng không hiểu được, khi nhìn thấu thì không dứt được, có lẽ nguyên nhân thất bại trước đại thiên kiếp chính là đây."

Dương Vân không hề nhận ra lúc này vòng tay Thất Tinh châu trên cổ tay hắn đang nóng lên, mười ba hạt châu như mười ba cái miệng của trẻ con hấp thu từng ngụm từng ngụm Nguyệt Hoa linh khí đang được tụ tập lại.

Toàn bộ lượng linh khí đổ vào Thất Tinh châu đều biến mất một cách lạ lùng, tuy Nguyệt Hoa linh khí là một trong những loại linh khí thường thấy nhất nhưng cũng là một trong những loại linh khí thần bí nhất, không một ai biết giữa Nguyệt Hoa chân khí và tinh thần rốt cuộc có mối liên hệ gì.

Được vô số người từ xưa đến nay gọi gắm tình cảm, có lẽ bản thân nguyệt hoa đã có linh tính nào đó.

Dương Vân đưa nguyên cả bình rượu lên miệng mà uống, rượu tràn ra ngoài thấm ướt vạt áo.

Đột nhiên có một tiếng la từ dưới vọng lên.

"Tên khốn nào nửa đêm không ngủ mà trèo lên nóc nhà la hét vậy?"

Dương Vân đã ngà ngà say, giật dứ quát: "Hôm nay ta thi rớt, hét vài câu thi sao?"

Sau đó hắn đột nhiên ném bình rượu trong tay xuống dưới, choang một tiếng, bình rượu vỡ thành vô số mảnh trên mặt đất, rượu văng tung toé khắp nơi.

Người dưới nhà dường như hoảng sợ, nhỏ giọng thì thầm vài câu: "Thì ra là một tên tú tài nghèo kiết xác thi rớt, không thèm chấp nhặt với người." Sau đó không nói gì nữa.

Dương Vân không còn rượu nên đành ngồi trên nóc nhà, cao giọng ngâm:

"Trên trời Bạch Ngọc Kinh, mười hai lầu năm thành.

Tiền nhân phủ trước mặt, kết tóc thụ trường sanh.

Niềm vui nơi nhân thế, chỉ cùng lý loạn tình.

Thánh quân chín sáu vị, như phù vân hư danh.

Thiên địa đổ một cuộc, vị tất sẽ chiến tranh.

Mộng bá vương nghiệp lớn, hiển miện ngôi vang danh.

Ngẫm ra sai cang thâu, ra biển chí tu hành.

Múa kiếm cười tự ngẫm, vẫn chưa ắt đã thành..."

Giọng hần càng lúc càng lớn, sau cùng gần như là đã gân cổ lên hét.

"Điên rồi điên rồi, người này điên rồi!" Giọng nói kia lại khẽ vang lên.

"Gâu gâu... ăng." Tiếng chó sủa liên tiếp vang lên như tiếng hát đệm cho Dương Vân ngâm nga.

Trong lúc này, Nguyệt Hoa linh khí bị ngưng tụ đã nồng đậm đến một mức độ vô cùng khủng bố, có điều nó lấy Dương Vân làm trung tâm, chỉ bao phủ trong phạm vi hơn mười thước quanh hần nên không gây ra sự chú ý đến các tu luyện giả ở Phụng Minh phủ.

Đột nhiên một cảnh tượng thần kì xuất hiện, ánh trăng chiếu lên người Dương Vân chợt hiện ra bảy màu, cảnh tượng này giống như một dải cầu vồng vắt ngang qua người hần.

"Đây là chuyện gì?"

Không đợi Dương Vân tìm hiểu, Nguyệt Hoa chân kinh đã tự động vận chuyển, linh khí cô đọng như thủy ngân cuộn cuộn đổ vào thân thể của Dương Vân.

Loại linh khí này vừa tiến vào cơ thể liền nóng ran như dầu sôi, Nguyệt Hoa chân khí lập tức bùng lên, mãnh liệt trùng kích kinh mạch.

Dưới sự trùng kích như hồng thủy của chân khí, những khiếu huyết như Thần tàng, Linh khư, Thần phong... lập tức khai mở, vốn cần ít nhất mấy tháng công phu mới có thể đã thông những kinh mạch này, thế nhưng bây giờ chỉ tốn mấy lần hô hấp ngắn ngủi đã cô đọng thành công.

Chân khí tuần hoàn một vòng trong kinh mạch và khiếu huyết ở ngực, tầng thứ năm của Nguyệt Hoa chân kinh cứ như vậy mà đột phá.

Sau khi đột phá, Dương Vân có một cảm giác rất khó hiểu, tâm thần của hần và Thất Tinh cầu đã hình thành một mối liên hệ nào đó, mối liên hệ này vô cùng huyền diệu, như có như không, nhìn không thấy sờ không được nhưng lại có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Vốn đã biết Thất Tinh châu có thể cảm ứng hi nộ ái ố... của người khác, có điều Dương Vân chỉ có thể thông qua nhiệt độ của hạt châu mà gián tiếp cảm ứng. Nhưng hiện giờ dường như Dương Vân đã có thể trực tiếp cảm nhận được những cảm xúc này.

Bầu không khí xung quanh như bị bao phủ bởi một tầng phấn nộ, đó chính là oán niệm của những người bị Dương Vân làm phiền nên không ngủ được.

"Khi nào tên tú tài nghèo này mới chịu đi?"

"Có cần len lén cho hần ăn gạch không nhỉ?"

"Nếu ta mắng tiếp, hần có nhảy xuống mà mượn rượu làm càn không?"

"Đáng kiếp, cả đời ngươi cũng không thi đậu được!"

Đủ loại tiếng lòng rõ ràng như có người thì thầm bên tai Dương Vân.

Xem ra đây chính là thần thông của Nguyệt Hoa chân kinh tầng thứ năm, có thể cảm ứng được cảm xúc của người khác và nghe được những suy nghĩ riêng tư trong một khoảng thời gian ngắn, thần thông này có thể gọi là linh cảm.

Dương Vân thử mở rộng phạm vi linh cảm, lập tức phát hiện khi phạm vi được mở rộng thì không thể nghe rõ những tiếng lòng, chỉ có những cảm xúc hi nộ ái ố... đan vào nhau, giống như những con thủy triều dâng lên hạ xuống liên tục.

Một lát sau, những cảm xúc phức tạp này lần lượt biến mất, trong không trung trở nên trống rỗng, chỉ có một cảm giác hiu quạnh thấp thoáng vờn quanh hần.

Dương Vân dần đắm chìm bên trong loại cảm xúc này, thời gian thoáng chốc đã trôi qua, cho đến khi trăng tàn ngày lên, ánh mặt trời hắt lên người hần mới tỉnh lại.

"A! Không ngờ đã sáng rồi, thiếu chút nữa là chậm trễ đại sự." Dương Văn vội vàng nhảy xuống nóc nhà, xác định phương hướng rồi vắt chân lên cổ mà chạy.

"Có lẽ là nơi này?" Dương Văn chạy được một lúc rồi dừng lại ở đầu một con phố.

"Uh... Chính là ở đây, thấy gốc Khôa long hòe rồi (3)."

Dương Văn chỉnh lại quần áo trên người, hít sâu một hơi rồi đi về phía gốc Khôa long hòe, đến gần có thể thấy một lá cờ vải bay phấp phới, bên trên viết bốn chữ "Thiết khẩu thần đoạn", xung quanh còn có một vài ký hiệu kì dị.

Có điều chủ nhân của lá cờ vải đang bị gốc cây che mất.

Dương Văn đi đến bên cạnh, "Hà? Sao Tôn Diệp lại ở đây?"

Dương Văn dừng lại, cuối cùng cũng thấy người đứng sau cây.

Một lão đạo sĩ đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, đối diện hẳn chính là Tôn Diệp.

Cả người Tôn Diệp nồng nặc mùi rượu, quần áo trên người còn dính cả bùn đất.

Dương Văn cảm thấy hoảng hốt, hẳn nhớ đến một cảnh tượng đã xảy ra nhiều năm về trước, hẳn uống say rồi bị người ta vứt xuống rãnh cống.

"Đại sư, vì sao ta không có mệnh thi đậu?"

"Ta đã xem tướng cho ngươi, vốn có thể đạt được công danh nhưng không biết vì sao thiên đạo lại thay đổi, chỉ có mệnh mà không có vận thì bất thành."

"Vậy phải làm sao để có được vận?"

"Có được vận thì thế nào? Một đời đế vương cuối cùng chỉ còn một nắm mộ (4), công danh lợi lộc chỉ là độc dược sát thân. Sao có thể hiểu được đạo trường sinh tiêu dao tự tại?" Lão đạo sĩ nói xong mặt mày hớn hờ, vuốt vuốt chùm râu bạc trắng.

"Trên đời thật sự có tiên nhân, có trường sinh ư?"

"Thôi được, ta sẽ chỉ điểm cho ngươi một chút." Lão đạo sĩ đưa tay vỗ vào gáy Tôn Diệp, cao giọng quát: "Định trung kiến tuệ."

Hai mắt Tôn Diệp lập tức mờ màng, hẳn ngồi ở đó nhưng lại phảng phất như linh hồn đã ngao du thiên ngoại.

Đúng lúc này Dương Văn bước đến, "Kính chào đại sư." Hắn cung kính vái một cái.

Lão đạo sĩ nhìn Dương Văn, khẽ nhủ mảy, miệng thì thảo tự nói, "Quả là mầm tốt, nhưng nhìn không thấu, đáng tiếc, đáng tiếc."

"Đại sư có thể giải thích cho tại hạ biết một chút về mệnh không?"

"Ngươi muốn hỏi công danh sao? Ngươi vốn là người phú quý, không cần phải hỏi."

Dương Văn lắc đầu: "Ta muốn hỏi về được mất."

Lão đạo sĩ nôn nóng xoa tay nói: "Không được, cũng chẳng mất, người đừng hỏi ta, hỏi chính mình đi."

"Ta hiểu ra rồi!" Đột nhiên một tiếng hét vang lên, Tôn Diệp tỉnh dậy.

"Hà? Dương huynh cũng ở đây sao?"

Tôn Diệp chào hỏi Dương Văn rồi lập tức bước đến trước mặt lão đạo sĩ, khom người vái.

"Sư phụ... Xin người thu nhận đệ tử."

Lão đạo sĩ gạt đầu, xoa xoa đỉnh đầu của Tôn Diệp một chút rồi lại nhìn Dương Văn, sau đó một luồng sáng lóe lên, lão đạo sĩ và Tôn Diệp cùng nhau biến mất.

Trong không trung phảng phất truyền đến bốn câu xướng:

"Thiên ý xưa nay chẳng ai thấu, ẩn sau mây mù ấy trăng thâu.

Đông hải sóng cuộn gột trần niệm, thiên địa ngao du thỏa chí cầu."

Dương Văn cung kính quỳ trên mặt đất, hướng về phía đông dập đầu lạy ba cái.

Khi đứng dậy, trong lòng hấn ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

Chính hấn khiến Tôn Diệp thi rớt, cuối cùng Tôn Diệp lại thay hấn trở thành đồ đệ của sư phụ, giữa cuộc đời bao la (5) chẳng lẽ thực sự có thiên ý sao.

Dương Vân chậm rãi tản bộ về phía khách điểm, trong miệng còn lẩm bẩm nhắc tới: "Cái gì là ngao du thiên hạ, cái gì là đắc đạo trường sinh chứ, toàn những lời lừa người, kết quả là chính mình còn chưa bước tới cánh cửa Kết Đan đã bỏ lại một đồng môn hạ đệ tử như cỏ dại không nơi nương tựa. Cái gì là tông môn chứ, thật ra chỉ hơn tán tu một chút mà thôi."

Nói xong những lời oán trách này, trên khóe mắt hấn bất tri bất giác có chút ẩm ướt.

...

Trên đường trở về khách điểm, mặt trời đã lên cao, xa xa đã nhìn thấy một đám đông tụ tập ngoài khách điểm.

Một tên tiểu nhị tinh mắt nhìn thấy Dương Vân bước đến, lập tức hô lên: "Giải nguyên công đến rồi!"

Đám đông trở nên lao nhao, thoáng chốc đã chen nhau lao đến.

"Đúng là tuổi trẻ tài cao!"

"Sao văn khúc hạ phẩm" (6)

"Mau tránh ra, ta không nhìn thấy Giải nguyên công."

"Đừng chen lấn! Lấn phải quý thể của Giải nguyên công, người gánh nổi không?"

Cho dù Dương Vân có lịch duyệt của hai đời người nhưng lúc này cũng cảm thấy ăn không tiêu.

Hấn nở nụ cười, chấp tay vái xung quanh rồi nhanh chóng trốn vào trong phòng.

Vừa bước vào phòng, Dương Vân không khỏi cười khanh khách.

Trước mắt hấn là cảnh tượng nhị ca Dương Nhạc ôm một bầu rượu, nửa thân dựa lên ghế, phần còn lại thì nằm dưới bàn, một bàn chân của hấn còn vắt ngang qua người Trần Hồ đang nằm trên mặt đất.

Không ngờ Mạnh Siêu lại lết lên được tới giường, có điều hấn cũng chẳng thèm coi giày, chiếc mền làm từ tơ lụa hảo hạng in đầy dấu chân.

"Chẳng biết hôm qua mấy cha này uống hết bao nhiêu rượu nữa!" Dương Vân nhìn những bầu rượu lăn lóc khắp nơi, chặt lưỡi nói.

Dương Vân lập tức động thủ, ném cả đám lên trên giường.

Cho dù bị quăng tới quăng lui nhưng cả ba người đều không có phản ứng gì, xem ra có khi đến tối mới tỉnh nổi.

Dương Vân đành phải ra ngoài ăn cơm một mình, chủ khách điểm len lén quan sát, thấy có cơ hội nên vội vàng chạy đến tiếp đón.

"Giải nguyên công.. Giải nguyên công có thể trọ ở tiểu điểm này là vinh hạnh của chúng ta, chút lễ mọn này xin tặng ngài để tỏ lòng tôn kính." Ông chủ nói.

"Ông chủ khách sáo rồi." Dương Vân đáp lễ.

"Chẳng hay tiểu điểm có may mắn được Giải nguyên công tặng cho vài chữ không?" Bên cạnh ông chủ đã có người mang theo giấy và bút mực hầu hạ.

Sau khi thi đậu, việc lưu lại một bức thư pháp ở khách điểm mình trọ gần như đã trở thành một truyền thống, Dương Vân cũng không ngoại lệ, lập tức sáng khoái nhắc bút lên, hỏi: "Viết gì đây?"

Ông chủ nói: "Nhiều người nói tên của tiểu điểm không tốt, xin Giải nguyên công đặt một cái tên mới."

Dương Vân gật gật đầu, vận bút như gió, loạt xoạt viết mấy chữ to: "Duyên Lai khách điểm."

Ông chủ mừng rỡ sai người thu bức thư pháp lại, sau đó liền đi tìm thợ khắc mấy chữ này thành một bức hoành.

Chú thích:

(1) - Khổ tập diệt đạo: tứ diệu đế, bao gồm:

Khổ đế : chân lý về sự Khổ: Chân lý thứ nhất cho rằng mọi dạng tồn tại đều mang tính chất khổ não, không trọn vẹn. Sinh, lão bệnh, tử, xa lìa điều mình ưa thích, không đạt sở nguyện, đều là khổ. Sâu xa hơn, bản chất của năm nhóm thân tâm, Ngũ uẩn là các điều kiện tạo nên cái ta, đều là khổ.

Tập khổ để chân lí về sự phát sinh của khổ: Nguyên nhân của khổ là sự ham muốn và ghét bỏ, Ái, tìm sự thỏa mãn dục vọng, thỏa mãn được trở thành, thỏa mãn được hoại diệt. Các loại ham muốn này là gốc của Luân hồi.

Diệt khổ để chân lí về diệt khổ: Một khi gốc của mọi tham ái được tận diệt thì sự khổ cũng được tận diệt.

Đạo để chân lí về con đường dẫn đến diệt khổ: Phương pháp để đạt sự diệt khổ là con đường diệt khổ tám nhánh, Bát chính đạo. Không thấu hiểu Tứ diệu đế được gọi là Vô minh.

(2) - Chư hành vô thường: tất cả các pháp hữu vi ở thế gian đều vô thường, dời đổi, biến chuyển, sinh diệt không ngừng. Chúng sinh không nhận biết điều này nên đối với vô thường mà lầm chấp là thường, nên triển miên thống khổ, vì thế Phật nói vô thường để phá chấp thường của chúng sinh.

(3) - Khôa Long hộc: một dạng hòe, họ đậu, tên khoa học là *Sophora japonica* "Pendula", là cây cỏ thụ lâu năm, nhánh nhiều rủ xuống, tán dày như cái dù, cành lá xum xuê uốn khúc như rồng, cây càng lâu năm càng xanh biếc, lá kép lông chim lẻ. Cây có nguồn gốc từ Trung Quốc và được gây trồng rất rộng rãi ở Nhật Bản và bắc Việt Nam.

(4) - Nguyên văn: "đế vương tương tương, hoàng thổ nhất bồi".

Đế vương tương tương: quân chủ của đế quốc hoặc những người thống trị cao nhất (hoàng đế, vương hầu...) thường được ngồi ở vị trí này cả đời rồi sau đó cha truyền con nối. Ý chỉ tầng lớp thống trị thời phong kiến.

Hoàng thổ nhất bồi: dùng để chỉ phần mộ, hiện nay dùng để ví von kẻ không có nhiều ruộng đất hoặc thế lực phản động nhỏ bé, yếu ớt.

(5) - Nguyên văn: "nhất ẩm nhất trác", ẩm: uống nước; trác: chim ăn. Trước kia dùng để chỉ loài chim muốn ăn thì ăn, muốn uống thì uống, cuộc sống tự do tự tại, sau này cũng dùng để chỉ ẩm thực của con người.

(6) - Sao văn khúc: một trong hai mươi tám chòm tinh tú, người Trung Quốc thời xưa cho rằng đây là tinh tú nắm giữ công danh và văn vận của thế nhân, cũng dùng để chỉ người đỗ đầu trong các kì khoa cử.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Thế Thiên Hạ

Quả nhiên sau buổi trưa đám Mạnh Siêu mới tỉnh lại, sau khi ăn sạch hai bát mì, Dương Vân và Mạnh Siêu cùng đến bãi kiến hai vị chính phó chủ khảo đại nhân.

Sau này hai vị đó chính là tọa sư của Dương Mạnh, tuyệt đối không thể sơ suất được.

Nay Dương Vân đã là Giải nguyên của khoa thi, bởi vậy hai vị chủ khảo không hề xem thường hắn. Sau khi ngồi xuống và kiểm tra học vấn, hai vị tọa sư đều cảm thấy vừa lòng, căn dặn Dương Vân hãy cố gắng hơn nữa để đoạt được vị trí cao trên bảng vàng kì thi hội vào mùa xuân năm sau.

Sau khi từ biệt hai vị lão sư trở về, Dương Vân và Mạnh Siêu hoàn toàn thả lỏng người, Liên Bình Nguyên đã đặt xong tiệc rượu nên hai người không trở về khách điểm mà trực tiếp đến tửu lầu đã hẹn trước.

Nếu trở về khách điểm, phòng chừng hai người sẽ bị một con thủy triều thiếp mời bao phủ. Phụng Minh phủ được xưng là đứng đầu trong năm phủ của Nam Ngô, hào môn quý tộc tùy tiện cũng vợ được cả năm, tuyệt đối có không ít thế lực muốn lôi kéo tân khoa Giải nguyên.

Cho dù không có ý lôi kéo cũng sẽ biếu tặng lễ vật để chúc mừng, tương lai kết hạ mỗi thiện duyên cũng tốt.

Thi đỗ, chính là có tư cách làm quan, có điều dù không lên làm quan thì với số lễ vật này cũng đủ để phát tài.

Tuy là bánh ít đi bánh qui lại, nhưng đối với tân cử tử thì không cần phải đáp lễ, đây đã trở thành quy ước mà mọi người ngầm đồng ý, cũng là để những cử tử có gia cảnh bần hàn nhanh chóng thu được thể diện.

Để có được bữa tiệc rượu tối nay, Liên Bình Nguyên đã dốc hết vốn của mình, hết lên rừng rồi lại xuống biển, các loại sơn hào hải vị đều đủ cả, ngay cả rượu cũng chính là rượu ngon đã ủ năm mươi năm.

Dương Vân cũng không hề khách sáo với Liên Bình Nguyên, hắn ăn như rồng cuốn, tinh nguyên như suối ào ạt chuyển hóa rồi tích tụ lại.

Có điều lần này mọi người cũng không uống quá nhiều rượu, bởi vì ngày mai bọn họ sẽ phải trở về huyện Tĩnh Hải.

Tuy chuyến này đi hơi vội vàng, nếu ở lại thêm hai ngày có khi còn nhận được thêm vài thành lễ vật chúc mừng, có điều Dương Văn và Mạnh Siêu đều có ý nghĩ nhanh chóng áo gấm về làng trong đầu, dù chỉ thêm một ngày thì bọn hắn cũng không đợi được nữa.

Sáng hôm sau Trường Phúc Hào rời khỏi bến tàu, ngay sát bên cạnh là con thuyền mới mua được.

Con thuyền mới được đặt tên là Hà Đảo Hào, bởi vì trên cả hai con thuyền đều có không ít người mới nên mới xuất phát sớm một chút, để cho những người mới có thời gian thích ứng với cuộc sống trên biển.

Trên Trường Phúc Hào, Dương Văn trốn trong khoang thuyền, vừa kiểm kê sắp xếp lễ vật vào giỏ, vừa nở một nụ cười tươi rói.

Có người tặng bạc trắng, cũng có người tặng ngân phiếu đi kèm với lễ vật, lúc này đều được Dương Văn cất vào trong lòng, còn những thứ như lụa là gấm vóc, ngọc ngà châu báu... thì bị xếp thành một đống trong góc của khoang thuyền.

Có người tặng nhà cửa đất đai, kẻ đất cũng được hắn cất vào lòng, tính sơ sơ thì hắn đã nhận được số lễ vật trị giá hơn vạn lượng ở Phụng Minh phủ, ngoài ra ở huyện Tĩnh Hải nhất định vẫn còn nhiều lễ vật đã được gửi thẳng đến nhà.

"Giàu rồi, giàu to rồi." Kiểm kê xong, Dương Văn nở nụ cười hài lòng, quay đầu hỏi Mạnh Siêu: "Lão Mạnh, ngươi được tặng bao nhiêu?"

"Ha ha..., ta sao hơn được Giải nguyên như ngươi chứ, được khoảng bốn năm nghìn lượng bạc." Mạnh Siêu cười nói.

"Sinh lễ đã có, khi trở về ngươi mau chóng mời một vị trưởng bối ra mặt để hắn đến Chương phủ cầu hôn. Đừng keo kiệt sinh lễ, dù sao thì Chương viên ngoại chỉ có một vị khuê nữ, đến lúc đó của hồi môn cũng đủ để hai người các ngươi sống dư dả."

Mạnh Siêu nghe xong mặt mày trở nên hớn hờ, nghĩ đến cảnh tâm nguyện nhiều năm sắp trở thành sự thật, lúc này Mạnh Siêu còn cảm thấy dường như mình vẫn còn ở trong mộng.

Đúng lúc này Dương Nhạc cùng Trần Hồ một thân đầm mồ hôi bước vào, sau khi hai người bọn họ ra biển, thấy đám thủy thủ mới lộn xộn không có quy tắc gì cả nên nhin không được đi tới giúp đỡ, mãi cho đến bây giờ đám người mới mới có chút dáng vẻ của thủy thủ.

"Oa... nhiều bảo bối như vậy sao?" Trần Hồ vừa nhìn thấy số châu báu trong khoang thuyền liền kêu lên, trong mắt lộ ra vẻ hâm mộ, "Lần trước khi chúng ta phân chia của cải ở Hà đảo, ta cứ nghĩ mình đã được không ít, không ngờ Văn đệ vừa mới thi đậu mà đã nhận được số lễ vật có khi còn gấp mười lần lúc đó ấy chứ?"

"Ha ha, có mặt có phần, huynh cầm lấy này..." Dương Văn ném một cái hồ lô bằng vàng đến, "Bên trong trống rỗng, có thể dùng để chứa rượu."

Trần Hồ mừng rỡ, vuốt ve không dứt được, "Được được, lấy cái này uống rượu cho mọi người sợ chơi."

"Nhị ca, của huynh này." Dương Văn đưa cho Dương Nhạc một miếng ngọc cổ, "Lấy một sợi dây rồi dắt ở thắt lưng có thể trừ tà minh tâm."

Dương Văn lục lọi trong đống bảo vật rồi phân ra một đống nhỏ: "Đây là của cha mẹ, cái này của tiểu muội, những cái này khi đến thị trấn sẽ tặng cho Phạm thúc, phần này là của đại ca, à, đại tẩu tuy vẫn chưa xuất giá nhưng cũng nên chuẩn bị một ít, phần còn lại sau này nhờ Phạm thúc bán ra để đổi lấy bạc."

Mạnh Siêu thấy những thứ Dương Văn muốn bán đi đều là các loại đồ cổ, thư họa linh tinh, còn đồng vàng bạc ngọc ngà thì giữ lại gần hết.

"Văn đệ, ngươi cho rằng thế đạo sẽ loạn sao?"

Dương Văn dừng tay, cười hỏi: "Lão mạnh, vì sao ngươi lại hỏi vậy?"

"Tục ngữ có nói thịnh thế đồ cổ, loạn thế hoàng kim, mấy năm nay nước Ngô quốc thái dân an, giá lương thực, giá tiền hàng năm đều giảm xuống, còn đồ cổ thì liên tục tăng giá, ta thấy ngươi chỉ giữ lại vàng bạc còn đồ cổ thì bán đi cả. Hơn nữa ta vẫn còn nhớ ngươi từng nói một hai năm sau giá đất sẽ giảm mạnh." Mạnh Siêu nghiêm túc nói.

Nghe Mạnh Siêu nói vậy, Dương Nhạc và Trần Hồ cũng có phần khần trương, chăm chú nhìn Dương Văn chờ hắn trả lời.

"Trong thời bình phải nghĩ đến thời loạn, người xưa có nói vui quá hóa buồn, khổ tận cam lai, sự thái bình yên ổn của nước Ngô chỉ sợ không duy trì được bao lâu nữa."

"Không thể nào, nếu là loạn thì chỉ có loạn trong giặc ngoài mà thôi, nhưng thân thể Ngô vương rất khỏe mạnh, tiếp tục ngồi trên ngôi mười mấy năm nữa cũng không thành vấn đề, hơn nữa địa vị của thế tử rất vững vàng, quốc nội bình yên, thế gia, võ tướng, hoàng thân quốc thích tuy có mâu thuẫn với nhau nhưng về tổng thể thì vẫn bình ổn, mỗi loạn này không thể xảy ra."

Mạnh Siêu bàn đến kinh luận học vấn có thể còn yếu một chút nhưng hắn xuất thân từ võ lâm, tự nhiên hiểu rõ việc thiên hạ đại sự hơn những học sinh vùi đầu vào học tập kia, vì vậy phân tích rõ ràng đầu ra đấy.

"Về phần họa ngoại xâm thì Sơn Việt không cần phải nhắc đến, tuy binh lính Sơn Việt dũng mãnh nhưng Việt vương không có chí lớn, hơn nữa quốc lực của Ngô quốc hơn xa họ nên không cần phải lo lắng. Đại Trần, chẳng lẽ Đại Trần xảy ra vấn đề gì? Hiện nay tình hình của Đại Trần và Ngô quốc không khác nhau lắm, đều là tuấn kiệt vô, thực lực quốc gia phồn thịnh, hơn nữa Ngô vương luôn luôn kính cẩn đối với Đại Trần, tuân thủ bổn phận của một nước phụ thuộc, nếu nói Đại Trần sẽ dấy binh thảo phạt thì chỉ e sẽ bị chính quốc nội gây khó dễ."

"Lão Mạnh phân tích không tệ, có điều nếu ngay cả bản thân Đại Trần cũng khó giữ nổi thì sao?"

"Cái gì? Sao có thể như thế được!" Mạnh Siêu, Dương Nhạc cùng Trần Hồ đồng thanh kinh hô.

"Đại Trần hùng cứ mười ba châu, lãnh thổ quốc gia hơn ngàn dặm, quân đội thiết giáp hơn trăm vạn, lập quốc đã mấy trăm năm, tuy hiện giờ thực lực quốc gia không bằng thời đầu lập quốc nhưng vẫn là cường quốc đương thời, sao lại có chuyện Đại Trần khó giữ nổi mình chứ?" Mạnh Siêu nói.

"Đại Trần hùng mạnh, có điều vẫn còn quốc gia hùng mạnh hơn." Dương Văn chậm rãi nói.

"Chẳng lẽ là Bắc Lương? Tuy Bắc Lương hùng mạnh hơn Đại Trần một chút nhưng cũng có giới hạn. Huống chi Đại Trần còn có sáu nước phụ thuộc là Ngô, Việt, Thanh Tuyền, Sơn Quế, Dạ Lang, Đại Lý, nếu Bắc Lương dấy binh, sáu nước phụ thuộc không thể thờ ơ được." Mạnh Siêu vẫn không tin.

"Quốc lực của Bắc Lương chưa hẳn đã hùng mạnh hơn Đại Trần, có điều phương bắc nhiều ngựa, người dân dũng mãnh nên có rất nhiều tinh binh, bởi vậy thật ra quân lực hơn xa Đại Trần, chẳng qua là phía bắc của Bắc Lương hàng năm vẫn bị Thiên Âm bách bộ xâm lấn, phía tây thì bị cường địch Tây Hải Địch giam chân, bởi vậy từ trước đến nay không thể xưng bá thiên hạ."

Chung quy thì Dương Văn cũng không thể nói ra những việc hắn đã trải qua ở kiếp trước, cho nên chỉ có thể thử phân tích cho mọi người hiểu.

"Hơn sáu mươi năm trước, sau khi đánh bại đại quân có ý định xâm lược phía nam của Bắc Lương, Ngô quốc tự cho rằng mình có thể kê cao gối mà ngủ, những năm gần đây dần có xu thế trọng văn khinh võ, sĩ tốt binh giáp mặc dù tinh nhuệ nhưng đã liên tiếp nhiều năm không trải qua chiến sự. Trái lại, Bắc Lương cùng Thiên Âm, Tây Hải Địch gần như đều nổ ra chiến tranh hàng năm, mấy năm nay đã tích lũy được hơn trăm vạn tinh binh, hơn nữa trong quân xuất hiện lớp lớp danh tướng, nào là chiến tích ngàn kỵ binh xông vào Thiên Âm, cần quét ngàn dặm của đại tướng kỵ binh Vạn Đại Niên; nào là Thường Thanh lấy mười vạn đánh với hai mươi vạn, đại bại Tây Hải Địch; hay là nhân tài mới xuất hiện gần đây - Lê Du, đây đều là những danh tướng trong thiên hạ, nếu là loạn thế, chỉ một người trong số đó cũng có thể bình thiên hạ."

"Còn Đại Trần thì sao? Chỉ có mỗi một mình Sư Văn Bân, hơn nữa hắn chỉ là đại đô đốc thủy quân, ngoài ra còn bị văn thần trong triều xa lánh. Nếu Bắc Lương dấy binh trên quy mô lớn, Đại Trần sẽ gặp rắc rối to."

"Không phải đệ nói Bắc Lương bị Thiên Âm cùng Tây Hải Địch kiềm chế sao?" Trần Hồ chen vào hỏi.

"Hai mươi năm gần đây Bắc Lương liên tục thắng lợi, quốc lực của Tây Hải Địch đã không còn hùng mạnh như trước, nhất là sau khi Thường Thanh xuất hiện đã liên tục đánh bại Tây Hải Địch, hiện giờ quốc chủ của Tây Hải Địch đã có ý định cầu hòa với Bắc Lương."

"Còn Thiên Âm? Nghe nói địa vực của Thiên Âm vô cùng rộng lớn, thậm chí còn vượt qua Bắc Lương, dù thời tiết nơi đây quanh năm lạnh giá, đất rộng người thưa, nhưng những bộ lạc sinh sống ở đây vô cùng thô bạo dũng mãnh, thậm chí còn có việc đói ăn thịt người, khát uống máu người, chẳng lẽ khi Bắc Lương nam hạ trên quy mô lớn, bọn họ lại không chớp thời cơ này làm loạn hay sao?" Lần này người đặt câu hỏi là Dương Nhạc.

"Đây là điểm mấu chốt, thật ra người nói cho đệ biết việc này chính là sư phụ đệ."

Roi vào đường cùng, Dương Văn đành phải mời vị sư phụ có lẽ có kia lên sân khấu, quả nhiên sau khi nghe đến lão sư tiên nhân của Dương Văn, vẻ mặt mọi người lập tức trở nên cung kính.

"Thật ra..." Dương Văn chậm rãi sắp xếp từ ngữ, "Sau khi tu luyện thành công, sư phụ đệ có thể ngự kiếm phi hành, ngày đi ngàn dặm chỉ là chuyện nhỏ. Có một lần người đi du ngoạn, tình cờ bay đến địa giới của Thiên Âm, kết quả là vô tình nghe được một bí mật kinh thiên động địa."

"Bí mật gì?" Mọi người tò mò hỏi.

"Trong Thiên Âm bách bộ, có bốn mươi hai bộ lạc đã kết minh với Bắc Lương, cùng dấy binh nam hạ."

"Cái gì?" "A!" "Trời ơi!"

Một câu này của Dương Văn như long trời lở đất, ba người đồng thanh la hoảng lên.

"Thật sự là vậy ư?"

"Có đúng hay không thì đệ không biết, dù sao cũng chỉ là lời của sư phụ đệ. Lão nhân gia căn bản không quan tâm đến việc chém giết của thế tục, dù có nghe được cũng sớm vứt ra khỏi đầu, có điều khi người dạy bảo bản lĩnh cho đệ thi thuật miệng nói ra việc này, người bảo thiên hạ sắp đại loạn để đệ lưu tâm một chút, sớm tìm một con đường lui mà giữ mạng."

Lúc này ba người đã hoàn toàn tin việc này có thật, cả đám đưa mắt nhìn nhau, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi và bất lực.

Loạn thế, chẳng lẽ sắp xảy ra rồi?

Bên trong khoang thuyền nhất thời trở nên trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Làm Phiền

Thật ra Phụng Minh phủ và huyện Lâm Hải cách nhau cũng không xa, có điều giữa hai nơi lại bị núi rừng cách trở, giao thông không thông suốt, vì vậy người lui đến giữa hai nơi này thường dùng đường thủy.

Đường thủy cũng không hề thẳng tắp, phải men theo một bán đảo hẹp dài tên là Lục Giáp mới ra được biển, Phụng Minh phủ nằm ở phía bắc của bán đảo, còn huyện Tĩnh Hải thì nằm ở tây nam, hải thuyền muốn lui tới thì trước hết phải vòng qua mũi đất nhọn của bán đảo.

Lúc này ở trên Trường Phúc Hào và Hà Đảo Hào đã có thể nhìn thấy mỏm đá nhô ra của bán đảo Lục Giáp.

Mỏm đá này được người dân gọi là Tê Ngưu tham hải (sừng tê giác nhô ra biển), phía trên mỏm đá khoảng mười trượng có dựng một ngọn hải đăng để xác định phương hướng cho những con thuyền đi ngang qua.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, sau khi đến đây đoàn thuyền sẽ tách ra, Trường Phúc Hào tiếp tục hướng về Tĩnh Hải, còn Hà Đảo Hào thì chờ người của Tăng Sơn phủ đi thẳng về Hà đảo để thu xếp cho mọi người.

"Hả? Có quân thuyền của Trường Hải trấn, họ phát cờ ra hiệu cho chúng ta dừng thuyền lại." Tên thủy thủ ngồi trên cột buồm quan sát tình hình hô lớn.

"Quân thuyền của Trường Hải trấn?" Liên Bình Nguyên lao đến đầu thuyền nhìn xung quanh, quả nhiên thấp thoáng thấy bóng dáng vài chiếc quân thuyền.

Trường Phúc Hào cùng Hà Đảo Hào liền ngừng lại.

Trường Hải trấn là thủy quân chính quy của Ngô quốc, đóng quân ở huyện Tân Dương. Huyện Tân Dương quản lý việc thuyền ra vào biển từ bán đảo Lục Giáp, tuy nơi này nhiều núi nhiều đá, là một huyện nghèo nhưng lại nằm ở sườn nam của Lục Giáp, có một vách núi tự nhiên bao quanh tạo thành bến tàu nên được Trường Hải trấn chọn làm nơi trú quân.

Thông thường quân thuyền của Trường Hải trấn chỉ ra khơi để huấn luyện, có điều họ vẫn có chức trách tuần hải kiểm tra.

Mọi người trên Trường Phúc Hào đành thở ngắn thở dài, bị quân thuyền tuần tra của Trường Hải trấn bắt gặp thì chỉ có thể nói mình xui xẻo mà thôi.

Người đi biển có ai không có vài vật cất trên thuyền đâu? Trước tiên không nói đến việc có hàng lậu trốn thuế hay không, chỉ nói đến đồng cương đao cung tiễn mà mỗi con thuyền đều trang bị, dù chỉ là để phòng hải khấu nhưng cũng đã vi phạm lệnh cấm vũ khí của Ngô quốc.

Liên Bình Nguyên trầm tính toán trong lòng, xem xem cần tốn bao nhiêu tiền mới có thể giải quyết được chuyện này.

Quân thuyền đi rất nhanh, không bao lâu sau bốn chiếc thuyền đã vây quanh Trường Phúc Hào cùng Hà Đảo Hào, một chiếc thuyền dẫn đầu đến gần Trường Phúc Hào, sau đó bắc một tấm ván giữa hai con thuyền.

Sau khi tiếp xúc mạn thuyền, một nhóm binh sĩ mặc khinh giáp bước lên boong tàu Trường Phúc Hào, bắt đầu khống chế cả con thuyền.

Lúc này mới có hai người ăn mặc kiểu quan quân lần lượt bước lên thuyền.

Khi tên quan quân đi trước bước qua tấm ván thì một con sóng đánh tới, tấm ván lắc lư khiến hắn hoảng sợ hét lên, cả người lão đảo suýt tí nữa đã rơi thẳng xuống biển, may mà tên quan quân phía sau nhanh tay nhanh mắt đỡ được.

Đám thủy thủ trên Trường Phúc Hào thầm cười khê một trận, nhưng vì kiêng nể những tên binh sĩ bên cạnh nên tiếng cười cũng không lớn.

Khi hai tên quan quân bước lên boong tàu thì mọi người mới phát hiện vị quan quân dẫn đầu còn rất trẻ, ăn mặc theo kiểu võ quan, vẻ mặt thì âm trầm, Liên Bình Nguyên thầm than không tốt, xem ra tiếng cười nhạo vừa rồi của bọn thủy thủ đã bị hắn nghe thấy.

"Thuyền các ngươi có vận chuyển hàng cấm hay không? Nếu có thì sớm giao ra đây, chớ để chúng ta tra ra."

Quả nhiên giọng điệu của vị võ quan trẻ tuổi này không hề kiêng nể chút nào.

Liên Bình Nguyên kính cẩn cười nói: "Đại nhân, ngài thật biết nói đùa, chúng ta chỉ là những người dân sinh sống trên thuyền, nào dám vi phạm lệnh cấm chứ?" Hắn vừa nói vừa lén lấy một tấm ngân phiếu ra, không lâu sau khi trở thành chủ thuyền Liên Bình Nguyên mới học được những mảnh khốc này, vì vậy vẻ tươi cười trên mặt vẫn còn chút cứng nhắc.

Tên võ quan hất tay không nhận, cả giận nói: "Người muốn làm gì? Định hối lộ bản quan sao?"

Liên Bình Nguyên sững sờ, cũng chẳng biết có nên rút tay về hay không.

"Người đâu! Lục soát con thuyền này cho ta!" Tên võ quan phẫn nộ quát.

Đám binh sĩ đồng thanh tuân lệnh, chuẩn bị xông vào trong khoang thuyền.

Ầm một tiếng, cửa khoang thuyền đột nhiên bật tung, bên trong có hai người bước ra.

Đám binh sĩ lập tức dừng lại, bởi vì hai người kia mặc trang phục của cử nhân.

So với trường sam màu xanh nhạt của tú tài thì y phục của cử nhân có màu xanh đậm, nhìn qua thì bắt mắt hơn nhiều, hơn nữa màu này cũng chính là màu quan bào của quan lại từ lục phẩm trở xuống, chỉ khác nhau ở hoa văn phía trên.

Cử nhân vẫn chưa chính thức nhận chức quan nên trên trường bào đương nhiên không có bất cứ hoa văn gì, nhưng màu xanh sáng loáng này vẫn khiến người ta thấy chói mắt.

Dương Vân và Mạnh Siêu lập tức bước đến trước mặt hai vị quan quân, chấp tay thi lễ: "Xin ra mắt hai vị đại nhân."

Hai tên quan quân không dám thất lễ, vội vàng chấp tay đáp lại.

Lúc này Dương Vân mới nhìn rõ tên quan quân phía sau, không ngờ lại là một vị giáo úy.

Giáo úy là quan võ bát phẩm, võ quan thì chỉ là cửu phẩm, cử nhân vẫn chưa có phẩm nhưng nếu trực tiếp làm quan thì có thể đảm nhiệm chức quan cửu phẩm, lẽ ra thì thân phận song phương tương đương nhau, có điều những năm gần đây Ngộ quốc trọng văn khinh võ, địa vị của quan văn liên tục tăng lên, nếu cấp bậc từ phó tướng trở lên thì còn tốt, còn những quan quân bậc trung, bậc thấp dưới giáo úy gặp phải quan văn đồng cấp đều không ngẩng đầu lên được.

Vừa rồi khi lên thuyền thì chỉ có mình tên võ quan kia hô đồng quát tây, lúc này giáo úy mới mở miệng nói chuyện: "Ha ha, không ngờ trên thuyền này lại có hai vị cử nhân công, nhị vị lên thuyền hỏi hương sao?"

Giáo úy vừa nói vừa kinh ngạc về dung mạo còn quá trẻ của Dương Vân, tuy Mạnh Siêu cũng chỉ mới hai mươi nhưng hắn có vóc dáng vạm vỡ, thoát nhìn thì già hơn so với tuổi thực tế, còn Dương Vân thì ốm yếu non nớt, vừa nhìn đã thấy chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi.

"Tại hạ là Dương Vân, vị này chính là bạn đồng khóa của ta, Mạnh Siêu. Quả thật chúng ta đang lên thuyền trở về huyện Tĩnh Hải." Dương Vân nói.

Giáo úy hơi giật mình, không ngờ trong hai người thì người trẻ tuổi hơn lại lên tiếng trước, hắn vừa định hỏi thăm lai lịch của hai người thêm một chút thì tên võ quan phía sau đã vội vàng nói chen vào.

"Được rồi, có thể kiểm tra khoang thuyền chưa?"

Lời này vừa nói ra ngay cả giáo úy cũng hơi nhú mảy, có điều tên võ quan đứng sau nên không nhận ra.

Dương Vân cười tủm tỉm: "Đừng vội đừng vội, chờ thêm một chút cũng không muộn, dù sao nếu có vi phạm hàng cấm thì chúng cũng chẳng thể mọc chân mà bay xuống biển được đúng không?"

"Chúng ta là thuyền tuần tra của Trường Hải trấn, có công vụ trong người, sao có thể kéo dài lỡ việc được?" Tên võ quan nói với giọng không hề kiêng nể.

Dương Vân cười nói: "Không phải là tại hạ muốn cản trở việc công của nhị vị, có điều ta và Mạnh huynh vừa mới thi đỗ, bên trong khoang thuyền chất không ít lễ vật chúc mừng, nếu chư vị muốn điều tra thì đương nhiên không có vấn đề gì, bất quá xin phiền hai vị chờ một chút để hai chúng ta mang lễ vật ra đây để kiểm, chỉ cần hai vị đại nhân ký lên giấy tờ là có thể điều tra."

Nói xong hắn quay đầu lại hô: "Hô từ... nhanh mang danh mục lễ vật ra đây, đừng để hai vị đại nhân phải chờ lâu."

"Tới đây." Trần Hồ xách theo một chiếc giỏ trúc mà chạy ra, trút thẳng lên trên sàn tàu, các món lễ vật ào ào xếp thành một đống.

"Nhiều vậy sao?" Hai tên quan quân tròn tròn mắt.

"Tại hạ kém cỏi, may mắn mới đoạt được vị trí Giải nguyên kỳ khoa cử năm nay của Phượng Minh phủ, được các vị phụ lão nâng đỡ nên quả thật có hơi nhiều một chút. Có điều không cần phải gấp gáp, chúng ta cứ chậm rãi kiểm kê... Hô từ, còn không mau kiểm!"

"Vâng!" Trần Hồ làm bộ làm tịch khom người cúi xuống, bắt đầu mở danh mục lễ vật ra.

Da đầu tên giáo úy ngựa ran, người trẻ tuổi này chính là Giải nguyên của Phụng Minh phủ sao? Thân phận này rất ghê gớm, không phải là một tên giáo úy nhỏ bé như hắn có thể động vào được, lập tức xua tay nói: "Không cần, không cần đâu, nếu đã là thuyền mà Giải nguyên công ngồi thì chắc hẳn không có hàng hóa gì vi phạm lệnh cấm, không cần phải tra."

Nói xong hắn cũng chẳng thèm đếm xỉa đến tên võ quan phía sau, liên tục đưa mắt ra hiệu, cao giọng hô: "Thu quân!"

Đám binh sĩ đồng thanh tuân lệnh, lần lượt ly khai.

Tên võ quan chẳng biết làm sao, hung hăng trừng mắt với Dương Văn một cái rồi cũng theo đoàn người rời đi.

Sau khi quân thuyền rút tằm ván về rồi chậm rãi đưa thuyền rời đi, mọi người trên Trường Phúc Hào mới nhỏ giọng reo hò.

Trên biển xui xẻo gặp phải quân thuyền tuần tra thì chẳng bao giờ tránh khỏi trầy vi tróc vảy, không ngờ lần này Dương Văn chỉ nói vài câu đơn giản đã có thể đuổi bọn họ đi.

Trần Hồ vốn thuộc tầng lớp thấp nhất, hơn nữa trước kia khi còn đi biển đã từng gặp phải quân thuyền đi tuần tra, còn bị một tên lính tát cho vài cái, vừa rồi hắn chỉ cố gắng tỏ ra mạnh mẽ trước mặt đám quan quân, lúc này nghĩ lại mà vẫn thấy sợ.

"Nếu vừa rồi hai tên quan quân kia khăng khăng đòi lục soát thì sao?" Trần Hồ lau mồ hôi trên trán rồi hỏi, dưới khoang đáy của Trường Phúc Hào có chứa bị giáp, cung tiễn, đao thương... mà Liên Bình Nguyên vừa mua được, dù lớn hay nhỏ thì vẫn là tội.

"Đệ đã sớm giấu vài món đồ nhỏ có giá trị trên người, nếu bọn họ khăng khăng đòi lục soát thì đệ sẽ tranh thủ thời cơ vứt chúng xuống biển, đến lúc đó dù bọn họ có mò năm miệng mười cũng khó mà thanh minh được. Đáng tiếc tên giáo úy kia là người thông minh, không bị dính vào rắc rối này." Dương Văn cười nói.

"Vân đệ, đệ thật cao tay." Trần Hồ cảm thán nói, trong lòng thầm nghĩ người đọc sách thật đen tối, âm hiểm như nhau cả.

Ai ngờ dường như Dương Văn đoán được những gì hắn nghĩ trong đầu, liền nói một câu với Trần Hồ, "Thật ra đệ cũng không đen tối lắm, tên võ quan kia mới thực sự âm hiểm."

"Cái gì?" Trần Hồ lại càng hoảng sợ.

"Huynh có nhận ra tên võ quan kia không?" Dương Văn hỏi.

Trần Hồ còn đang suy nghĩ thì Mạnh Siêu đã chen vào, "Hình như là một trong những tên ác thiếu mà chúng ta đã trừng trị ở Phụng Minh phủ."

Mạnh Siêu nói câu này rất khế, cũng chỉ có Dương Văn, Trần Hồ, Dương Nhạc cùng Liên Bình Nguyên là những người có liên quan mới nghe thấy.

Trần Hồ lắp bắp kinh hãi: "Việc lần trước bị lộ sao?"

"Có lẽ là không, lần trước lão Mạnh nắm một quyền khiến hắn nằm lăn quay trên mặt đất mà rên rĩ, nếu là vì chuyện này mà đến đây thì hẳn phải nhìn chằm chằm vào lão Mạnh mới đúng." Dương Văn nói.

"Có lý, lúc ấy chúng ta đều đã hóa trang, có điều vóc dáng lão Mạnh không thay đổi mấy, hẳn là người dễ bị phát hiện nhất." Dương Nhạc nói.

"Bỏ qua việc này đi, vì sao lại nói tên võ quan kia âm hiểm?" Mạnh Siêu hỏi.

"Nhìn ánh mắt của hắn là biết, làm gì có chuyện hắn đến đây tuần tra, rõ ràng là muốn tìm cơ để đưa chúng ta vào chỗ chết."

"Không thể nào, dù có tra ra vũ khí thì cũng chỉ phạt tiền, cùng lắm là giam thuyền, sao có thể giết người được?"

"Nếu trong lúc ra quân kiểm kê và tịch thu vũ khí, trên thuyền chúng ta có người nhảy ra tấn công binh lính thì sao?"

"Sao có thể? Làm gì có ai trên thuyền lại đi làm việc này!" Liên Bình Nguyên cả kinh nói.

"Huynh hãy thẩm tra người kia đi." Dương Văn ra dấu, Liên Bình Nguyên lập tức nhìn lại, trong lòng khẽ động, người bị chỉ chính là một trong những thủy thủ mới được tuyển ở Phụng Minh phủ.

"Ta đi hỏi một chút." Liên Bình Nguyên đứng dậy.

Quả nhiên tên thủy thủ kia có tật giật mình, mới bị hỏi vài câu mà mặt đã tái mét, bắt đầu nói quanh co.

Liên Bình Nguyên lập tức bắt hắn lại, định bụng đưa vào khoang thuyền để tra khảo.

"Đội chút!" Dương Văn nói.

"Sao?"

"Cho huynh thứ này, sau khi trối hấn thì hãy rắc một chút lên mặt." Dương Vân ném một bọc nhỏ Ma Dương được đến.

Liên Bình Nguyên chụp lấy bọc thuốc, cũng không hỏi nhiều mà đi luôn.

Không bao lâu sau, trong khoang thuyền vang lên tiếng kêu thảm thiết của tên thủy thủ kia, mọi người nghe được đều cảm thấy sồn gai ốc.

Liên Bình Nguyên chậm rãi bước ra, "Này, thuốc của đệ dùng thật tốt, có điều làm sao để giải độc? Người kia giờ chỉ có thể gât đầu, ngay cả muốn nói cũng chẳng mở miệng được."

"Lấy ít nước rửa sạch là được." Dương Vân nói.

"Tốt." Liên Bình Nguyên lại chạy vào trong khoang thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Viễn Hành (Đi Xa)

"Ầm" một tiếng, Liên Bình Nguyên đâm một quyền thật mạnh lên vách thuyền.

"Lại là Tử Hải minh, rốt cuộc ta và tên Chu Thế Hào kia có thâm cừu đại hận gì chứ?"

Tên thủy thủ kia bị bôi Ma Dương được bí chế của Dương Vân, trên mặt như bị ngàn vạn con kiến cắn, chỉ hận không thể gãi rách cả da mặt, hai tay hấn bị trói nên chỉ có thể kêu la thảm thiết, cầu xin tha thứ.

Sau khi bị dội cho một thùng nước, hấn lập tức khai báo từ đầu đến đuôi.

Lại là tên thiếu đà chủ Chu Thế Hào của Tử Hải minh giờ trò quý, tên võ quan kia tên là Quế Sùng Cửu, là con trai độc nhất của Quế Bình, một trong ba tổng binh của Trường Hải trấn, trước kia hấn và Chu Thế Hào là đôi bạn cùng tiến nổi danh Phụng Minh phủ.

Lần trước Quế Sùng Cửu bị Bạch ma tử làm liên lụy nên ăn phải một quyền của Mạnh Siêu, sau đó hấn nằm giả chết nên thương thế không nghiêm trọng lắm.

Nhưng đám ác thiếu này ngày thường chuyên gây thù kết oán, sau khi bị đánh lại khiến dư luận xôn xao bàn tán, người trong phủ thành mượn cớ thêm nắm thêm muối vào những việc xấu của bọn chúng rồi truyền đi khắp nơi.

Tiếng đồn rơi vào tai lão gia tử của hấn, ông lập tức phái một đội binh áp giải Quế Sùng Cửu đến nơi đóng quân của Trường Hải trấn, trực tiếp sắp xếp hấn làm một tên võ quan trong quân.

Lần này Chu Thế Hào thiết hạ độc kế, trước tiên là phái người trà trộn vào Trường Phúc Hào, sau đó truyền tin tức cho Quế Sùng Cửu để hấn dẫn thuyền đến tuần tra.

Quả đúng như lời của Dương Vân, tên thủy thủ nội ứng này dự định tìm thời cơ đánh bị thương hai tên lính, sau đó Quế Sùng Cửu sẽ nhân lúc náo loạn mà chỉ huy binh lính giết sạch toàn bộ người trên thuyền.

Tuy phía trên Quế Sùng Cửu vẫn còn giáo úy, có điều chỉ cần có có thì giết vài tên dân đen đi biển cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Quế Bình, lão gia tử của Quế Sùng Cửu chính là tổng binh ngũ phẩm, chỉ huy mấy ngàn nhân mã, hơn trăm chiến thuyền, là một nhân vật có tư cách được gọi là tướng quân.

Đến lúc đó chỉ cần xem Trường Phúc Hào là thuyền hải khấu mà báo lên cấp trên, có khi còn kiếm được một ít chiến công.

May mắn mà Dương Vân ở trên thuyền, cố tình khua chiêng gióng trống trống mang cờ Giải nguyên mà xuất hiện. Tên giáo úy kia là người hiểu biết, giúp công tử của thượng cấp bắt nạt vài tên binh dân thì không sao, nhưng nếu động vào tân khoa cử tử, khiến việc này đến tai triều đình thì đừng nói phụ thân của Quế công tử là tổng binh, cho dù là đề đốc đại tướng của Trường Hải trấn cũng chưa chắc đã che dấu được việc này.

Đến lúc đó người xui xẻo nhất chính là tên giáo úy nhỏ bé như hấn, bởi vậy hấn lập tức quyết đoán thu binh rồi đi, Quế Sùng Cửu có khóc cũng không

làm gì được, tên nội ứng càng không có cơ hội nhảy ra.

Tuy đã tránh được kiếp nạn lần này nhưng bọn họ không biết Chu Thế Hào sẽ còn giữ những trò quỷ gì nữa, ngoài ra Trường Hải trấn lại có dây mơ rễ má đến Quê võ quan, sau này khó mà bước qua được cửa ải này dễ dàng.

Cả đám bàn bạc một phen, Liên Bình Nguyên quyết định khi trở về sẽ mau chóng hoàn thành tư cách hương binh hộ vệ, có thân phận hợp pháp để sử dụng vũ khí, cho dù Trường Hải trấn lại đến gây rắc rối cũng phải kiên đề ba phần.

Liên Bình Nguyên định bụng khi vừa đến Tĩnh Hải sẽ đuổi đám thủy thủ tuyền được ở Phụng Minh phủ đi, hoàn toàn diệt sạch hậu hoạn. Về sau nếu muốn tuyền người thì thà chịu rắc rối một chút, về Tăng Sơn phủ tìm người là được.

Không có tai mắt, muốn ngăn thuyền đến Hà đảo trên bên cả mệnh mông chẳng phải chuyện dễ.

Bọn họ vội vàng thương lượng đối sách, ai cũng tò mò hỏi Dương Vân vì sao hắn lại biết tên thủy thủ kia là nội gián.

Sau đó hai chiếc thuyền chia nhau hành động, Trường Phúc Hào tiếp tục hướng về huyện Tĩnh Hải, khi đi ngang qua một hoang đảo sẽ ném tên thủy thủ nội ứng lên đó cho hắn tự sinh tự diệt.

Quãng đường kế tiếp không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm hôm sau Trường Phúc Hào thuận lợi cập bến huyện Tĩnh Hải, Liên Bình Nguyên cũng lên bờ, hắn muốn đến nha môn huyện để xử lý việc nhập tịch cho dân đảo.

Vừa lúc Dương Vân và Mạnh Siêu cũng phải đi viếng thăm tri huyện, vì thế ba người cùng đi.

Tân khoa Giải nguyên vừa trở về Tĩnh Hải đã đến cửa bá kiến, việc này khiến tri huyện đại nhân vô cùng nở mày nở mặt, huống chi Dương Vân còn tặng một phần lễ vật không hề nhỏ cho hắn.

Vị tri huyện này cũng khá keo kiệt, nghe nói gia đình Dương Vân vốn bản hàn nên sau khi tặng lễ vật cũng không hi vọng sẽ nhận được đáp lễ tương tự, không ngờ kết quả lại khiến hắn vui mừng khôn xiết.

Khách chủ hàn huyền một hồi, tri huyện cũng không hề tỏ vẻ kiêu căng của quan trên, tuy hắn cũng là một vị quan phụ mẫu nhưng nào có được tiền đồ không thể hạn lượng của vị Giải nguyên trẻ tuổi như Dương Vân chứ, chỉ cần sau này Dương Vân có thể đậu tiến sĩ thì vào cung làm quan lớn cũng không phải là không thể.

Tri huyện có tâm tạo mối quan hệ nhưng nếu bỏ thêm lễ vật thì lại đau lòng, vừa đúng lúc Dương Vân nhắc đến chuyện Hà đảo, lúc này lập tức vỗ ngực đáp ứng trong vòng ba ngày sẽ làm xong.

Lúc mọi người rời khỏi huyện nha thì trời đã sẩm tối, Dương Vân nóng lòng muốn về nhà nên chia tay với Liên Bình Nguyên và Mạnh Siêu ngay tại đấy.

Tri huyện phái bốn tên nha dịch và hai chiếc xe ngựa để tiễn Dương Vân về nhà, mọi người ngồi trong xe ngựa chuyên dụng của quan phủ mà đi một mạch về thôn Tiểu Nguyệt, tuần mã phi nước đại khiến người dọc đường đều phải tránh sang một bên, Trần Hồ cảm thấy thật sáng khoái, thầm nghĩ nếu có một ngày mình được nở mày nở mặt như thế thì cũng đáng giá.

Xe ngựa chậm rãi dừng trước cửa nhà Dương Vân, hắn lấy ra vài lạng bạc thưởng cho đám sai dịch khiến họ vô cùng cảm kích rồi rời đi.

Thôn dân tụ tập thành một nhóm nhỏ đứng ở bên cạnh, ánh mắt nhìn về nơi này có chút ngưỡng mộ và cung kính, trong đó còn có hai gia đình bên cạnh nhà Dương Vân.

Trước cửa nhà có dán giấy đỏ, trên mặt đất thì rải rác đồng pháo vụn.

Dương Vân bước vào trong sân thì nhìn thấy hai cụ diu nhau dựa vào cửa trông mong, trong lòng nhất thời đau xót.

"Cha, mẹ... Tam nhi đã về rồi."

"Tốt tốt tốt..." Cha hắn chẳng biết nói gì thêm, còn Dương mẫu thì ở bên cạnh lau nước mắt.

"Ai da, cha mẹ, tam ca, sao lại khóc trong ngày vui chứ." Dương Lâm từ bên cạnh nhảy ra, cười hì hì.

"Đúng vậy, đây là chuyện vui, Dương gia chúng ta đã có ngày cam lai rồi. Mẹ tam nhi à, mau đi nấu com cho con trai đi."

"Ừ..." Dương mẫu đáp lại một tiếng, "Tam nhi, hôm nay mẹ sẽ làm món thịt kho tàu con thích ăn nhất."

"Hay quá."

Cả gia đình quây quần bên nhau ăn uống, không khí vô cùng hòa thuận và ấm áp.

Giữa buổi tiệc, Dương Vân lấy đồng lễ vật nhận được ở Phụng Minh phủ ra chia cho mọi người, ai ai cũng hoa cả mắt.

Phần lớn lễ vật ở huyện Tĩnh Hải đã được đưa thẳng đến nhà, tính sơ sơ thì cũng được khoảng bốn năm nghìn lượng. Nhờ có khoản tiền này mà Dương

gia đã thực sự phát tài, trở thành phú hộ trong huyện.

Nghĩ lại những gian khổ trước kia, ai cũng không khỏi thôn thức, ngày xưa cả gia đình cần rắng tạo điều kiện cho Dương Vân đi học, hẳn luôn luôn không chịu thua kém ai, quả thật đã thi đỗ cử nhân trở về, hôm nay rốt cuộc đã nhận được hồi báo.

~~~~~o0o~~~~

Sau khi Dương Vân trở về, ngày nào nhà cũng chật cứng khách, vô cùng náo nhiệt, có điều Dương Vân lại bắt đầu có chút chán nản.

Hắn đã thực hiện được mục tiêu đầu tiên, đó là bù đắp sự tiếc nuối lớn nhất của kiếp trước, có điều việc loạn thế sắp xảy ra lại như một tảng đá luôn canh cánh trong lòng hắn.

Thi đậu làm quan thì sao, gia đình phát tài thì sao, lúc thiết kỵ của Bắc Lương và bốn mươi hai bộ Thiên Âm cần quét đến thì ngay cả đế vương còn không lo được thân mình, huống chi là gia đình một tên cử nhân nhỏ nhoi như hắn.

Việc tu luyện không thể nôn nóng, xem ra đã đến lúc bắt đầu thực hiện kế hoạch dự tính từ lâu rồi, Dương Vân hạ quyết tâm thông báo quyết định của mình với mọi người, khiến hai cụ không ngừng sửng sốt.

"Cái gì? Con muốn đến Đại Trần du học?" Cha mẹ Dương Vân cả đời chỉ ở trong thôn Tiểu Nguyệt, ngay cả thị trấn cũng chỉ đến một hai lần, đối với họ thì cuộc sống ở huyện Tĩnh Hải chính là toàn bộ thiên địa, khi đột nhiên nghe Dương Vân nói muốn lang bạt ngàn vạn dặm để đến một dị quốc thì đều khiếp sợ đến mức không nói nên lời.

"Nhưng... đầu xuân năm sau con còn phải đi thi cơ mà." Nửa ngày sau Dương phụ mới lắp bắp hỏi được một câu.

"Cha đừng lo, năm sau con mới chỉ mười bảy tuổi, cho dù bỏ lỡ kì thi này thì thi vào đợt sau cũng không muộn." Dương Vân nói.

Đại ca Dương Sơn không có chủ ý gì, còn Dương Nhạc thì nói giúp cho Dương Vân.

"Cha, mẹ, hiện giờ tam đệ đã trưởng thành, đã có chủ ý của chính mình, đây là chuyện tốt mà. Đệ ấy muốn đi những nơi khác để trải qua đường đời, cũng là một phương pháp để mở mang hiểu biết."

Dương phụ và Dương mẫu sao lại không biết điều này, chẳng qua là hai cụ cảm thấy Dương Vân vẫn còn nhỏ, lo lắng hắn sẽ chịu nhiều vất vả nơi đất khách quê người.

"Thật ra đường đến Đại Trần cũng rất thuận tiện, không phải con đã từng đến Phụng Minh phủ vài lần sao, Đại Trần cũng chỉ xa hơn đó một chút."

Nhớ lại lúc Dương Vân lên huyện học, hoặc đến thư viện Hải Thiên của phủ thành thì đa số thời gian đều là hắn đi một mình, Dương phụ và Dương mẫu cũng biết hắn có thể tự chăm sóc bản thân.

Sau một hồi đắn đo giải thích, cuối cùng hai cụ cũng đồng ý để Dương Vân đến Đại Trần, đồng thời hỏi hắn muốn đi bao lâu.

Dương Vân vui vẻ nói: "Lần này con rời nhà chậm thì một năm, nhanh thì nửa năm nhất định sẽ trở về."

Sau khi việc này đã được quyết định, Dương Vân tiếp tục ở lại nhà hơn mười ngày, đến ngày mười hai tháng mười, một ngày hoàng đạo để đi xa thì hắn bắt đầu bước lên con đường du học của mình.

Cả gia đình rơi lệ khi biệt ly.

"Cha, mẹ, mọi người đừng quên lên thị trấn, cứ mua một mảnh đất lớn ở trong thôn rồi cất nhà, đại ca có thể lo liệu được chuyện này. Nhị ca, Hổ ca, hai người hãy cố gắng luyện công, chờ đệ trở về sẽ có việc nhờ đến hai người. Tiểu Lâm, muội đừng khóc, mấy quyển sách ta đưa muội phải chăm chỉ học, khi trở về ta sẽ kiểm tra đấy."

Dương Vân dặn dò từng người, "Được rồi, đã đến lúc con phải đi, chậm thì một năm, nhanh thì nửa năm sau con sẽ trở về, đến lúc đó sẽ mang đặc sản Đại Trần về làm quà cho mọi người."

Cả gia đình dõi theo bóng lưng Dương Vân, đến khi hắn biến mất ở cuối con đường đất của thôn mới an ủi nhau mà trở về nhà.

Dương Vân đến huyện Tĩnh Hải trước, việc quan trọng nhất là đi tìm Mạnh Siêu.

Khi hắn đến nhà Mạnh Siêu thì vừa lúc gặp một vị thúc trong gia tộc của Mạnh Siêu và bà mới bước ra khỏi cửa.

"Vân đệ, cuối cùng ngươi cũng đến." Mạnh Siêu nắm lấy cánh tay hắn, "Đi... chúng ta đi uống rượu."

"Chương phủ đồng ý việc hôn sự rồi sao?"

"Đồng ý rồi, may mà có ngươi, nếu không ta và Chương tiểu thư kiếp này đã không có duyên phận với nhau."

Tin tức Chương tiểu thư mắc bệnh phong đã sớm truyền đi khắp nơi, ngày thường thì người đến nhà cầu thân nườm nượp không dứt, nhưng hiện giờ

ngay cả quỹ cũng chẳng có lấy đến một con, Chương viên ngoại mặt cau mày cau cả ngày.

Đúng lúc này thì Mạnh Siêu thi đậu trở về, vừa mở miệng đã đồng ý dùng năm nghìn lượng để làm sinh lễ, còn tuyên bố sẽ mời thầy tìm thuốc để chữa khỏi bệnh cho Chương tiểu thư.

Tuy Chương viên ngoại là kẻ khác bạc nhưng dù sao cũng chỉ có một mụn con gái duy nhất, mắt thấy ngày nào bệnh tình chưa thuyên giảm thì Chương tiểu thư chẳng thể gả được cho ai, còn Mạnh Siêu tốt xấu gì cũng đã thi đậu, cũng xứng với con gái của mình, vì thế ông lập tức đồng ý.

Mạnh Siêu cần gì phải tìm thầy tìm thuốc, giải dược của Dương Vân đã được hắc cần thận cất trong ngực, chỉ cần việc hôn sự được quyết định sẽ lập tức đưa cho Chương tiểu thư.

Để tránh đêm dài lắm mộng, Mạnh Siêu dự định hai tháng sau sẽ rước Chương tiểu thư về nhà.

"Chúc mừng lão Mạnh, có điều chỉ e ta không được uống rượu mừng của ngươì và Chương tiểu thư rồi."

"Như vậy sao được, thiếu ai thì thiếu nhưng ngươì thì không được vắng mặt!" Mạnh Siêu vội vàng la lên.

Dương Vân bèn kể việc mình muốn đến Đại Trần du học cho Mạnh Siêu.

"Thì ra là vậy." Mạnh Siêu trầm ngâm một chút rồi nói: "Vân đệ, ta có thể nhận ra ngươì không phải là ngươì tầm thường, nam tử hán đại trượng phu chí ở thiên hạ, ta sẽ không giữ ngươì ở lại, về sau có chuyện cần đến ta thì chỉ cần đưa thư đến là được."

Sau khi cùng Mạnh Siêu uống rượu chia tay, viếng thăm Phạm Tuấn một chút rồi để lại một bức thư cho Liên Bình Nguyên thì đã không còn gì vướng bận ở huyện Tĩnh Hải nữa, Dương Vân ung dung đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Đông Ngô Thành

Tuy đã rời khỏi huyện Tĩnh Hải nhưng Dương Vân không thể trực tiếp đến Đại Trần, vì vậy trước tiên hấn đến Phụng Minh phủ, báí kiến Học chính Tổng Đình Hiến.

Khi nghe Dương Vân dự định đến Đại Trần du học, Tổng Đình Hiến cũng hơi giật mình, có điều hấn biết nền văn học của Đại Trần rất phát triển, quả thật có không ít học sinh của Ngô quốc đến đây du học, chẳng qua Dương Vân là Giải nguyên, tuổi lại còn quá nhỏ nên ông mới hơi bất ngờ mà thôi.

Có điều ngẫm lại thì Tổng Đình Hiến rất tán thưởng hành động của Dương Vân, tuổi còn trẻ đã thi đỗ Giải nguyên nhưng lại không hề tự cao tự đại, không nóng vội mưu cầu công danh, quả thật rất hiếm có.

Ông cho rằng năm tới Dương Vân thi tiến sĩ thì quả thật có hơi sớm, tuy văn chương của Dương Vân đã đạt đến trình độ của tiến sĩ nhưng làm quan khi còn quá trẻ chưa hấn đã là chuyện tốt.

Vì vậy Tổng Đình Hiến lập tức bằng lòng cấp cho Dương Vân công văn đi đường, sau khi căn dặn một hồi mới cho hấn đi.

Có công văn của phủ học chính vẫn chưa đủ, Dương Vân còn phải đến lễ bộ ở Đông Ngô thành đổi công văn thì mới có thể đến nước khác được.

Dương Vân lên một con thuyền, mấy ngày sau thì đến được Đông Ngô thành, chỉ thấy nơi này còn phồn hoa hơn Phụng Minh phủ nhiều.

Đông Ngô thành cạnh rừng gần biển, có điều cửa ngõ nội hà khá hẹp, chỉ có quân thuyền và thuyền của quan phủ mới có thể cập bến, bên ngoài thành có một bến cảng dành cho thuyền của dân.

Khi bước xuống bến tàu, Dương Vân lập tức bị bao phủ bởi một đoàn người chen chúc nhau, quay đầu lại nhìn thì thấy trong bến cảng có cả ngàn cánh buồm ở đây, hơn vạn thương nhân tập trung một chỗ, cảnh tượng vô cùng hưng thịnh và phồn vinh.

Vất vả lắm hấn mới lách qua dòng người mà ra khỏi bến tàu, sau đó lên một chiếc xe ngựa để vào thành, mã phu quát roi, cỗ xe chạy dọc theo con đường lớn lát bằng đá thạch anh hướng về phía Đông Ngô thành.

Xe của tư nhân đã trả thuê vào thành theo đầu người, vì vậy lúc qua cổng thành xa phu không cần phải ngừng lại mà đi thẳng một mạch.

Khi xe ngựa đã qua cổng thành thì Dương Văn mới phát hiện mình đã ở trong nội thành, hần bèn hướng ra phía ngoài quan sát xung quanh, chỉ thấy tường thành của Đông Ngô cao đến hơn mười thước, toàn bộ đều được xây dựng bằng một loại gạch màu xanh, quả xứng với danh hiệu thiên hạ hùng thành.

Sau khi vào thành, trước tiên Dương Văn đi tìm một khách điểm để nghỉ ngơi thu xếp ổn thỏa, sau đó hỏi thăm đường đến nha môn lễ bộ.

Ở địa phương mình, với thân phận cử nhân thì Dương Văn cũng được coi là một nhân vật không nhỏ, có điều khi vào kinh thành, nhất là vào một trong lục bộ - nha môn lễ bộ, hần mới phát hiện phân lượng của mình cũng chưa là gì.

Nơi này tùy tiện gặp một vị lại viên (chỉ chức quan nhỏ trong quan phủ) cũng là quan bát cữu phẩm, nhưng những người đó chỉ làm công việc bưng trà rót nước, về phần người có chức quan chính thức thì toàn một đám ngao mạn thâu trời, khi nhận công văn và trát của Dương Văn thì chỉ lướt qua rồi vút sang một bên, bảo hần ngày mai quay lại chờ thư.

May là Dương Văn cũng không vội, nhân cơ hội này hần liền dạo chơi quanh Đông Ngô thành.

Nói ra thì xấu hổ, tuy kiếp trước Dương Văn đã sống không biết mấy vạn năm rồi nhưng hần vẫn chưa từng đến nơi này.

Thật ra điều này không có gì khó hiểu, mười sáu tuổi Dương Văn đã dấn thân vào con đường tu luyện, khi trở về thì Đông Ngô thành đã bị hủy bởi chiến tranh, sau này cũng không được trùng kiến lại, nếu không phải đã từng dự thi cử nhân thì ngay cả Phụng Minh phủ hần cũng không có cơ hội đến thăm.

Tất nhiên là sau khi tu luyện thành công, Dương Văn cũng không ít lần được đến những thành thị còn hùng vĩ hơn Đông Ngô thành mấy lần, có khi là mấy chục lần, thậm chí còn có những thiên thành chỉ toàn tu luyện giả cư trú nhưng có nguồn gốc từ thủ phủ của một quốc gia. Khi đó hần chẳng thêm để những thứ đó vào trong mắt, cũng là một điều tiếc nuối nho nhỏ.

Hiện giờ đang là giữa tháng mười nhưng phía nam Đông Ngô thành vẫn có không khí của mùa thu, từng cơn gió thu hiu hiu lướt qua. Dương Văn dạo qua các con phố lớn ngõ nhỏ ở Đông Ngô thành một cách tùy hứng, thấy cảnh đẹp thì thích thú đến gần để ngắm, thấy thức ăn ngon thì nếm thử, dù sao thì hần cũng có Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết trong người, ăn nhiều đến đâu đều có thể tiêu hóa hết.

Nếu Thao Thiết biết Dương Văn có loại công quyết này, chỉ sợ nó sẽ bất chấp tất cả để đoạt được. Có thể ăn bất cứ thứ gì mình thích thì quả thật là một điều thú vị trong đời người.

Hiện giờ Dương Văn cũng có cảm giác này, chỉ nửa ngày hần đã viếng thăm hơn mười tiệm ăn vật đặc sắc, thế nhưng vẫn chưa cảm thấy tận hưởng, nếu có người đi theo hần từ đầu đến giờ nhất định sẽ bị sức ăn của hần dọa đến phát khiếp.

Dương Văn men theo phố ăn vật mà càn quét về phía trước, sau khi nếm qua vô số món ăn, hần mới phát hiện mình đã đến khu chợ buôn bán các loại hàng tạp hóa.

Khu chợ thật lớn, Dương Văn không hề quên làm cách nào mà mình kiếm được bạc ở huyện Tĩnh Hải. Hần có kiến thức của cả một đời, bên trong thức hải có thể tìm ra rất nhiều tài liệu bất cứ lúc nào, cũng như các loại văn hay tranh đẹp..., nói chung là đó là đại sát khí cần thiết cho việc kiếm lậu. (1)

Dương Văn lập tức tiến vào trong khu chợ, đi một chút lại dừng một chút, hai bên đường nơi này đều là các cửa hàng, ở giữa con đường còn bày cả các quầy hàng, khi thì Dương Văn ghé vào các quầy hàng nhỏ, chốc lại quẹo vào trong các cửa hàng, sục sạo suốt một canh giờ nhưng chỉ dạo được phần nửa con phố.

"Haizz... Đông Ngô thành này vốn nổi danh là chợ nhiều như cỏ, nhưng sao đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng một món hàng tốt nào?"

Dương Văn buồn bực mà thầm nghĩ, tuy chẳng phải là không có thứ gì tốt, trong ngực hần hiện giờ đang cất vài món trân ngoạn mới mua được, nhưng mấy thứ này đều là các loại đồ cô linh tinh, tuy có giá trị xa xỉ nhưng sau khi phát tài thì Dương Văn đã không còn đặt những thứ này vào mắt nữa.

Thứ hần muốn tìm chính là những vật có liên quan đến việc tu luyện.

Cũng không phải chỉ tu luyện giả mới có thể tìm được bảo vật liên quan đến tu luyện, thiên địa vốn vô cùng rộng lớn, với dân số khổng lồ của phạm nhân thì việc phát hiện thiên tài địa bảo, hoặc những vật thất lạc từ giới tu hành tuyệt đối có không ít.

Mà phần lớn phạm nhân đều không nhận ra giá trị của những vật đó, thông thường sau khi qua tay nhiều người sẽ lưu lạc đến những khu chợ như thế này, cũng như bản mạng pháp bảo vòng tay Thất Tinh châu của Dương Văn vậy.

So với huyện Tĩnh Hải thì chợ ở Đông Ngô thành có quy mô lớn hơn mấy chục lần, thế nhưng ngay cả một vật như vậy cũng không xuất hiện thì quả thật đã khiến Dương Văn có chút kinh ngạc.

"Hả? Kia là cái gì?" Dương Văn tinh mắt, thấy ở một sạp bán kì thạch phía xa có một viên đá màu cam không bắt mắt nhưng thấp thoáng hào quang.

Dương Văn tiến về phía đó, càng đến gần càng thấy rõ hơn, trong lòng hần đã chắc chắn bảy tám phần đó là một viên tinh thạch thuộc tính hỏa.

Trong thiên địa có rất nhiều loại linh khí, nếu những linh khí đó đủ nồng đậm, ở một điều kiện nhất định có thể ngưng tụ thành tinh thạch, những loại tinh thạch như vậy luôn luôn các tu luyện giả tìm kiếm, có thể dùng để tu luyện, luyện đan, chế khí, hoặc có thể bổ sung năng lượng cho pháp bảo..., có tinh thạch thì không cần phải tiêu hao chân nguyên của bản thân.

"Tĩnh thạch hóa hệ, tuy chỉ là hạ phẩm nhưng chỉ cần ta tu luyện đến Dẫn khí Xuất khiếu kỳ, lúc đó là có thể kích phát linh khí bên trong để luyện đan rồi." Dương Vân thầm nhủ trong lòng.

Ngay khi chỉ còn vài bước nữa là Dương Vân sẽ đến quầy hàng, từ bên cạnh đột nhiên có một người bước đến, cầm lấy viên tĩnh thạch kia.

"Viên đá này bao nhiêu tiền?" Người kia hỏi.

"Năm trăm lượng bạc." Chủ quầy thấy người kia có vẻ vội vàng, vì vậy liền quyết định sử dụng công phu sư tử ngoạm.

"Năm trăm lượng thì hơi đắt, cho người hai trăm lượng đây." Người kia rút ra một tấm ngân phiếu rồi ve vẩy trước mặt chủ quầy.

Chủ quầy lập tức trở nên cung kính, kính cẩn mà nói: "Vâng, ngài nói nhiều hay ít thì chính là vậy."

Hai trăm lượng bạc cũng đủ để chủ quầy như hân mừng khôn kể xiết, hẳn có được viên đá này ở quê, căn bản không tốn một đồng nào, đây là do người khác tặng hẳn lúc thu thập các loại đá.

Dương Vân tức đến méo cả mũi, chỉ thua có hai bước mà bị người khác đoạt mất đồ.

Sau khi mua được tĩnh thạch người kia cũng không tiếp tục ở lại, lập tức đứng dậy rời đi. Dương Vân khẽ động trong lòng, dõi theo người đó quẹo vào một cái ngõ nhỏ xa xa.

Hắn đi vào đầu ngõ, trên một chiếc mộc bài có viết ba chữ "Ngõ Bàn Giác".

Dương Vân tiến vào bên trong, thật không hổ là ngõ Bàn Giác, nơi này hẹp đến nỗi chỉ có thể chứa tối đa ba bốn người đi song song, hơn nữa còn ngoằn ngoèo quanh co không thấy cuối ngõ.

Sau khi quanh quẩn hơn nửa vòng tròn, phía trước bị chặn bởi một bức tường gạch.

Rõ ràng Dương Vân thấy người kia đi vào ngõ, hơn nữa đường thẳng một mạch không có ngã rẽ, rốt cuộc người đã đi đâu?

Dương Vân nảy ra một ý nghĩ trong đầu, cẩn thận quan sát tường gạch một phen, quả nhiên phía trên tường có một đồ án hình áng mây nhợt nhạt.

"Nơi này là phường thị của tu luyện giả!" Dương Vân vui vẻ nói, "Tuy chỉ là cấp thấp nhất là một áng mây, có điều lại rất phù hợp với cấp bậc hiện tại của ta."

Nếu đã xác định nơi này là phường thị, như vậy bức tường gạch chắn đường này chắc chắn là ảo trận.

Dương Vân khởi động Nguyệt Hoa linh nhãn bắt đầu dò xét, đừng tưởng rằng ảo trận chỉ đơn giản là mê hoặc mắt người, nếu người thường đến đây mà đâm đầu vào, ảo trận sẽ tự động phát sinh một luồng lực tương ứng, kết quả là không khác gì đâm vào một bức tường gạch thực sự.

Nói như vậy thì chỉ có người từ Dẫn Khí kỳ trở lên, có thể phóng chân khí ra ngoài cảm ứng thiên địa mới có thể tìm được khe hở của ảo trận để tiến vào trong, có điều Dương Vân cậy vào thần thông linh nhãn, hơn nữa còn có rất nhiều kiến thức về trận pháp mà kiếp trước tích lũy được, sau khi chơi đùa một lúc trên bức tường gạch không ngờ lại thành công tiến vào trong.

Nhìn qua thì bên trong ngõ Bàn Giác không khác ở ngoài nhiều lắm, chỉ rộng hơn một chút, nơi này không có quầy hàng, dọc hai bên ngõ rải rác mười mấy cửa hàng.

Thoạt nhìn thì kiến trúc của những cửa hàng này không có gì khác so với cửa hàng dân gian, dù sao thì đây cũng là phường thị cấp thấp nhất, nhà cửa đều được xây dựng bằng gạch đá và các vật liệu gỗ, chẳng qua là chiều bài của các cửa hàng có chút đặc biệt hơn.

Chiều bài phía trên các cửa hàng ở đây đều có các loại hình vẽ không ngừng biến ảo, như một cửa hàng trước mặt Dương Vân chẳng hạn, trên chiều bài có một gốc linh thảo đang bén rễ nảy mầm, rồi nở hoa kết quả, sau đó hóa thành những điểm sáng tán đi bốn phía, trên chiều bài hiện ra hình dáng một lọ đan dược, cuối cùng huyền hóa thành một chữ "Đan" màu vàng lóng lánh.

Lúc này Dương Vân bắt đầu phát sầu, ngoại trừ vòng tay Thất Tinh châu, hơn mười tấm phù và một viên Tục Mệnh đan trên người thì hẳn không có thứ gì mà tu luyện giả có thể sử dụng. Thất Tinh châu là bản mạng pháp bảo của hắn, đương nhiên không thể động vào, những phù lục này và Tục Mệnh đan đều là vật bảo mệnh, hơn nữa cũng là vật cơ bản nhất của tu luyện giả, không ai muốn thu mua làm gì.

Tuy trên người hắn có không ít ngân phiếu, nhưng dù chỉ là phường thị một áng mây thì cũng không dùng bạc để buôn bán hàng hóa ở đây.

Chẳng lẽ vào bảo sơn mà lại về tay không sao?

Chú thích:

(1) - Kiểm lậu: dùng giá hời mua được đồ cổ giá trị, hơn nữa người bán thường không biết điều đó.

Kiểm lậu là thuật ngữ chuyên ngành trong giới đồ cổ, chủ yếu thể hiện cho từ "Kiểm", bởi vì giới đồ cổ thường cho rằng kiểm lậu là hành vi khả ngộ bất khả cầu, vì vậy người miền bắc thường dùng từ "Kiểm" để ngụ ý nó rất hiếm thấy, là một cách diễn đạt hài hước, cũng là để hình tượng hóa văn hóa trên

đũa của Hán ngữ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Tính Kế Và Bị Tính Kế

Dương Vân quanh quần tới tới lui lui trong phường thị hai vòng, nhìn mà thèm đến nổi rơi cả nướn miếng.

Toàn là đồ tốt cả, trừ pháp khí đủ các kiểu mà hiện giờ Dương Vân vẫn chưa dùng được thì phù lục chính là thứ tốt nhất, lần trước chạm trán Bạch Nhiễm ở Vụ đảo, nếu không có phù lục của Triệu Giai thì bọn họ đã nằm trong bụng xà rồi.

Nơi này có rất nhiều chủng loại phù lục, hơn nữa còn có cả loại có thể tự động bổ sung năng lượng, ví như tấm Liệt Hỏa phù này chẳng hạn, phù được khắc lên trên một khối Hắc Sa mộc, chỉ cần dùng giới chỉ đặc chế ma sát một chút là có thể phóng ra một đạo hỏa trụ dài hơn mười thước.

Sau khi sử dụng, chỉ cần ném Hắc Sa mộc vào đồng lửa đốt một chút là có thể tự động bổ sung năng lượng để sử dụng lần nữa. Lửa thông thường không thể đốt cháy Hắc Sa mộc nhưng có thể kích phát chuyển hóa thành hỏa linh khí để bổ sung năng lượng cho phù lục. Đương nhiên nếu làm vậy Hắc Sa mộc sẽ có hao tổn, nhưng chủ tiệm cam đoan ít nhất cũng bổ sung năng lượng được mười lần.

Ngoài ra còn có các loại đan dược dùng để củng cố nền tảng như Tẩy Tủy đan, Hóa Trần đan, Thanh Tâm đan, tuy Dương Vân không có nhu cầu dùng nhưng người trong nhà lại cần, những đan dược thông thường nhất này chính là vô thượng tiên đan đối với phàm nhân, với tuổi tác của cha mẹ thì chỉ cần ăn vài viên đan dược này, ít nhất cũng có thể làm cho cơ năng của thân thể khôi phục bảy tám năm, hơn nữa còn có thể làm giảm thiểu bệnh tật.

Còn nếu mua được Tạo Hóa đan thì ngay cả đại ca Dương Sơn có tư chất không tốt cũng có thể tu luyện đến Ngưng khí, chỉ tiếc là Tạo Hóa đan ở đây bán với giá trên trời, ngay cả đan dược cấp thấp nhất như Tục Mệnh đan mà Dương Vân cũng chỉ có một viên duy nhất mà thôi.

Ở đây còn có một loại đan độc, ngay cả cao thủ Tiên Thiên kỳ cũng có thể hạ độc được, so với đan độc này thì Quá Sơn Phong do Dương Vân tự chế ra còn chẳng được tính là độc dược.

Dương Vân chỉ có tu vi Ngưng Khí kỳ, trong mắt tu luyện giả thì cũng không khác gì phàm nhân. Đương nhiên trong phường thị không phải là không có người có tu vi này, nhưng họ đều là các đệ tử hậu bối được trưởng bối dẫn dắt, chỉ đạo qua hai vòng mà Dương Vân đã vô cùng chướng mắt.

"Vị tiểu ca này, ngươi muốn mua gì đó nhưng có rắc rối với tính thạch đúng không?"

Dương Vân đang đứng bên ngoài một cửa hàng đan dược ở đầu ngõ, chợt có một lão giả có ba chùm râu trên mặt, dáng vẻ tiên phong đạo cốt lên tiếng.

Dương Vân liền chấp tay: "Ra mắt tiền bối, quả thật tại hạ đang muốn mua ít đan dược và phù lục, có điều trên người không còn gì, khiến tiền bối chê cười rồi."

"Không sao không sao, chúng ta không phải là người xuất thân từ danh môn đại phái, cùng là tán tu với nhau thì ai mà không vất vả vuron lên từ cảnh giới của người chứ?" Lão giả cười ha hả mà nói, vẻ mặt vô cùng hòa nhã.

Dương Vân cũng cười nói: "Nào đâu, tiền bối đã có thể mở cửa hàng trong phường thị, sao có thể là người mà vẫn bối sánh được? Tiền bối chỉ cần tùy tiện lấy ra một viên đan dược cũng bằng cả gia sản của vãn bối rồi."

"Ha ha, gia sản cả đời của lão phu đều ở đây, không giống như những người trẻ tuổi các ngươi, tiền đồ còn rộng mở." Lão giả vuốt vuốt râu, ân cần nói.

"Có điều lão phu thấy ngươi rất thuận mắt, muốn giúp đỡ ngươi một phen, nhưng mở tiệm đương nhiên có quy định của tiệm, ta cũng không thể lấy đồ tặng không cho ngươi... Như vậy đi, ta có một đề nghị thế này!" Lão giả chuyển đề tài.

"Đề nghị gì?"

"Ngươi hãy đợi một chút."

Lão giả bước vào trong tiệm, khi quay trở lại thì mang theo một chiếc hộp bằng hàn ngọc. Lão giả cẩn thận mở ra, một luồng khí hương ập vào mặt khiến Dương Vân cảm thấy khoan khoái và thư sướng, dường như sự dễ chịu thấm vào cả ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông trên người.

Trong hộp có đặt một gốc linh thảo màu đỏ rực, trên ngọn kết thành một búp hoa màu vàng nhạt lớn bằng hạt gạo.

"Thơm quá, đây là loại linh dược gì?"

"Tiểu huynh đệ thật có phúc, đây là Tương Tư Diễm Hồng thảo, là một loại linh dược có thể gia tăng chân khí. Có điều đây là lần đầu tiên tiệm của ta nhập loại linh thảo này, vẫn chưa biết nó có bao nhiêu hiệu quả, vì vậy để thu hút đan sư mua về chế dược thì phải có người thử nghiệm."

Lão vừa dứt lời, Dương Vân lập tức trở nên hớn hờ như đứa bé được cho kẹo, "Tại hạ có thể làm người thử nghiệm."

Lão giả hài lòng mà vuốt vuốt râu, nói: "Nhưng trước tiên ta phải cảnh báo một việc, ta không hề biết rõ linh thảo này có hiệu quả gì, việc thử nghiệm là do người tự đồng ý, nếu xảy ra vấn đề gì thì người phải tự mình chịu trách nhiệm."

"Vậy thử nghiệm xong có được thù lao gì không?" Dương Vân liền hỏi.

"Đương nhiên không thể để người làm không công được, người có thể tùy ý chọn một loại đan dược ở kia làm thù lao." Lão giả đưa tay chỉ sang bên cạnh.

Dương Vân quan sát một chút, ở đó toàn là những đan dược cấp thấp nhất như Tục Mệnh đan..., hắn không nhận được mà thậm chí lão giả keo kiệt.

Khi nói lão giả vẫn chưa thành thật mọi chuyện, lão đã che giấu một tin tức mấu chốt, đó chính là còn một loại linh thảo thường lẫn với Tương Tư Diễm Hồng thảo, hình dáng gần như không có gì khác nhau, có tên là Đoạn Hồn Diễm Hồng thảo, mà công dụng của nó thì hoàn toàn trái ngược với Tương Tư Diễm Hồng thảo, dùng để tán công.

Đan dược sư cấp thấp thường không có cách nào phân biệt được hai loại linh thảo tương tự nhau này, trong khi đó công hiệu của chúng lại hoàn toàn tương phản nên lúc luyện đan tuyệt đối không được dùng nhầm, bởi vậy thường sẽ tìm người để thử nghiệm.

Nếu là thử nghiệm dược tính, đương nhiên không dùng cả gốc dược liệu mà chỉ thử một ít, liều lượng như vậy có hiệu quả vô cùng nhỏ đối với người có tu vi Dẫn Khí kỳ, đôi khi còn không phân biệt được, vì vậy mới cần người có tu vi Ngưng Khí kỳ thử nghiệm.

Lão giả vốn định ra ngoài phường thị để tìm người thử nghiệm dược tính, không ngờ vừa đúng lúc gặp Dương Vân ở đây nên muốn dùng hắn luôn cho tiện, có điều lại không nói cho hắn biết nếu gặp phải Đoạn Hồn Diễm Hồng thảo, bao nhiêu chân khí mà Dương Vân khổ công tu luyện được có khi sẽ bị phế đi.

"Có thể cho tại hạ thêm một lọ đan độc này hay không?" Dương Vân chỉ vào đúng loại đan độc có thể hạ độc cao thủ Tiên thiên.

Người nhỏ mà bụng to, lão giả thậm chí trong lòng.

Có điều loại đan độc này là sản phẩm phụ trong quá trình luyện đan, hơn nữa chỉ có thể đối phó với người trước cảnh giới Thiên Cảnh, đối với tu luyện giả thì đẳng cấp này có phần không đủ, hơn nữa khi thi triển lại khá bất tiện, thường thì tu luyện giả sẽ coi trọng các loại kì độc có thể luyện cùng pháp khí như Ngũ độc Hồ Lô sa, Phấn hồng Hương Yên la...

"Một lọ thì không được, nhiều lắm là một nửa, người tự chuẩn bị lọ đựng đi." Lão giả thầm nghĩ cứ lừa hắn thử nghiệm dược tính rồi tính sau, nếu là Đoạn Hồn Diễm Hồng thảo thì lúc đó tên tiểu tử này còn đang khóc lóc rên rĩ, làm gì có thời gian nghĩ đến thù lao? Nếu may mắn có khi chẳng phải tốn viên đan dược nào làm thù lao.

"Được!"

Kết quả là Dương Vân lập tức cầm lấy một phiến lá của linh thảo, lão giả vừa định lên tiếng: "Không dùng nhiều như vậy, một nửa đó là được."

Không ngờ Dương Vân đã nhanh tay nhét phiến lá vào miệng, bắt đầu nhấm nháp. Vừa rồi hắn đã dùng Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết để sử dụng Phân hoa phát liễu thủ nên động tác mới nhanh như vậy, khiến cho câu nói kia của lão giả đành nghẹn lại ở cổ họng.

Lão giả đành tự an ủi mình, thầm nghĩ nếu dùng lượng quá ít khiến không có hiệu quả gì chẳng khác nào trắng tay.

Thật buồn cười, Dương Vân đã sớm nhận ra đó đúng là Tương Tư Diễm Hồng thảo hàng thật giá thật, linh thảo đến miệng mà không ăn hết thì đúng là đồ ngốc.

Lão giả hơi khàn trương khi quan sát biểu hiện của Dương Vân, tuy cũng có thể dùng Đoạn Hồn Diễm Hồng thảo để luyện đan nhưng giá trị kém hơn nhiều, không phải là loại đan dược tăng tiến tu vi đứng đầu.

Khi linh thảo xuống bụng thì lập tức hóa thành một luồng nhiệt lưu như mũi tên, tập trung lại rồi dung nhập vào Nguyệt Hoa chân khí mà Dương Vân tu luyện.

Như dầu bén lửa, Nguyệt Hoa chân khí lập tức bốc cháy hùng hực, linh dược phụ trợ tu luyện giả dùng trên người Ngưng Khí kỳ quả thật có hiệu quả không hề tầm thường, cho dù đó chỉ là một phiến lá.

Vừa đúng lúc Dương Vân tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh đến tầng thứ sáu, đang cô đọng các khiếu huyệt ở tràng vị nên hiệu quả càng cao.

Dưới sự thúc đẩy của luồng nhiệt khí do linh thảo hóa thành, Nguyệt Hoa chân khí liên tiếp đột phá hai khiếu huyệt, sau cùng mới tạm thời dừng lại tại vùng lân cận huyệt Khí Hải.

Lão già đã sớm ngấm phóng chân khí ra để tra xét những biến hóa của thân thể Dương Vân, lập tức mừng rỡ nói: "Đúng là Trương Tư Diễm Hồng thảo rồi! Tốt lắm!"

"Hả? Không phải lúc này tiền bối đã nói nó là Trương Tư Diễm Hồng thảo sao?" Dương Vân tỏ vẻ khó hiểu.

"Người quan tâm nhiều như vậy làm gì, mau chọn đan dược cho mình đi."

Về mặt lão già hơi dỗi, lão khẩn trương thu lại hộp hàn ngọc, giờ đã biết đó đúng là Trương Tư Diễm Hồng thảo nên lão bắt đầu đau lòng về việc Dương Vân đã nuốt hơn phân nửa phiến lá kia.

"Lọ đan độc kia thì sao?"

Lão già chớp chớp mắt, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, lão vội vàng chạy vào bên trong, khi quay trở lại thì hộp hàn ngọc đã biến mất, trong lòng lão lại có thêm một đồng dược thảo.

"Vận khí của tiểu huynh đệ quả không tệ, không bằng thử thêm vài loại dược liệu nữa, thế nào?"

Dương Vân cười rộ lên: "Mong cũng chẳng được, nào dám từ chối."

Khi Dương Vân rời khỏi cửa hàng đan dược, trong túi đã có thêm một viên Tịch Mệnh đan, một viên Cuồng Khí đan, một bao Hóa Công phân, một lọ đan độc và vài gốc linh thảo cấp thấp.

Tuy đều là đồ có cấp bậc thấp nhất nhưng tính ra thì đến nay Dương Vân đã không còn là kẻ tay trắng nữa, chẳng những không tốn chút công sức nào mà còn được ăn một bụng linh dược, Nguyệt Hoa chân khí cũng tăng lên khá nhiều.

Ngoài ra Dương Vân còn phát hiện Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết có một tác dụng mới, đó chính là có thể luyện hóa độc dược, làm cho dược tính của độc dược không có cách nào phát tác.

Thật ra đạo lý này rất đơn giản, thức ăn mà Dương Vân ăn vào được Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết chuyển hóa thành tinh nguyên, không cần cơ thể hấp thu mà trực tiếp tồn trữ. Độc dược cũng vậy, sau khi bị Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết luyện hóa, độc tính còn chưa kịp phát tác đã bị cô đọng thành hai luồng độc nguyên tương tự với tinh nguyên, được Dương Vân tạm thời tích trữ ở hai đầu ngón út.

Dương Vân cũng rất có trách nhiệm, hắn vẫn nói rõ dược tính của các loại linh dược kia cho lão chủ tiệm, theo góc độ này mà nói thì Dương Vân thật sự là một người xứng đáng với chức vụ thử nghiệm dược tính của mình. Dù độc dược hoàn toàn không bị cơ thể hấp thu nhưng hắn vẫn miêu tả căn cứ theo kiến thức của mình, hoàn toàn ăn khớp với tình huống phát tác thực tế.

Sau cùng lão già kia vô cùng ngạc nhiên và nghi ngờ, Dương Vân đã thử mấy chục loại dược liệu, trong đó cũng có đến bảy tám loại độc dược, lúc thì nói là đau bụng, lúc thì lại nói là chân khí loạn, có điều hắn không có chút đáng về gì là đau đớn cả.

Những biểu hiện này không giống như tu vi tăng lên, tự nhiên lão già có thể tra ra, sau khi Dương Vân kể ra dược tính thì lão có thể nhắm nháp một ít độc dược để nghiệm chứng.

Lão già cũng là người cẩn thận, vì vậy đã lén đưa cho Dương Vân hai loại dược liệu mà mình biết hiệu quả, kết quả là Dương Vân vẫn nói không sai chút nào.

Cuối cùng lão già cũng nhận ra Dương Vân không đơn giản, có điều tu vi của hắn thật sự chỉ là Ngưng Khí kỳ, hơn nữa không có sư môn trưởng bối nào đi theo chỉ bảo.

Có lẽ chỉ là may mắn hoặc thể chất đặc thù, lão già đành kết luận vậy. Lão cũng không có ý thử Dương Vân lần nữa, đó gọi là giang hồ càng già đảm lượng càng nhỏ, thật ra người trong giới tu hành cũng chẳng khác gì. Lão già tu luyện cả đời cũng chỉ đạt tới Dẫn Khí kỳ, mở được một cửa tiệm ở phường thị, bốn sự khác không có nhưng nhân lực và bản lĩnh tránh phiền toái đều là hạng nhất, lòng hiếu kỳ đối với những điều như vậy đã biến mất từ lâu lắm rồi.

Dù là tính kế hay bị tính kế thì cuối cùng hai người đều thu được lợi, không cần phải truy đến cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Bị Nhớ Thương

Sau khi dạo một vòng quanh phường thị ở ngõ Bàn Giác, Dương Văn thăm hạ quyết tâm tương lai nhất định sẽ quay lại đây một lần nữa, hốt sạch những thứ hôm nay chỉ có thể nhìn mà không được sờ vào.

Trời đã dần tối nhưng Dương Văn vẫn chưa muốn quay trở lại khách điểm, hắn tìm một vài tên địa đầu xà làm người dẫn đường, đi nếm thử thức ăn của tửu lâu có tiếng tăm nhất Đông Ngô, sau đó thì đến hồng lâu tú phảng (1) nổi tiếng nhất.

Dương Văn không có ý định gần gũi với vị Hồng cô nương này, có điều đến đây thưởng thức ca vũ hồng lâu lừng danh Ngô quốc cũng là một điều vô cùng thú vị của nhân sinh.

Miệng nếm vị cay nồng của rượu, tai thưởng thức âm thanh của ca khúc, trong mắt thì tràn ngập hoa tú sắc, mũi thì thơm ngát hương phấn, đương nhiên cũng không thể thiếu tay ôm tay áp mũi nhân nồn nà như ngọc. Dương Văn thả lỏng tâm hồn mà tận tình cười nói, ngâm thơ ca hát, không khí vô cùng vui vẻ.

Ánh trăng trên cao chiếu lên người hắn, vòng tay Thất Tinh châu khi lạnh khi nóng. Nguyệt Hoa chân kinh vận chuyển, chân khí lưu động tuần hoàn ở từng khiếu huyết một, giống như một dòng thanh tuyến cuộn cuộn.

Nguyệt Hoa chân kinh là một loại công pháp nhập thể tu luyện, hoàn toàn bất đồng với những loại công pháp khác. Ngoài ra công pháp này chú trọng đến bản tâm, cần phải minh tâm kiến tính (2), mà luyện bản tâm trở nên kiên cường như đá, bất động như núi mới là tu luyện thành công.

Có điều Nguyệt Hoa chân kinh cũng rất kì quái, buồn cũng được, vui cũng được, ưu sầu cũng được, phẫn nộ cũng được, nó không quan tâm đến tất cả những điều đó, chẳng những không bị ảnh hưởng mà ngược lại còn có thể trở thành trợ lực giúp đột phá cảnh giới, tăng tiến tu vi. Cũng vì thế mà nó vô cùng xứng đôi với bản mạng pháp bảo Thất Tinh châu của hắn - có lẽ phải lý giải ngược lại mới đúng, bởi vì tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh nên Thất Tinh châu mới có thể trở thành bản mạng pháp bảo của hắn.

Mặt trăng từ từ khuất dần, nguyệt hoa chậm rãi suy yếu, Dương Văn cảm bầu rượu trên tay tiêu sái rời khỏi hồng lâu. Một vài ánh mắt lưu luyện dõi theo hình bóng của hắn, hắn đã để lại số bạc đủ để nghỉ lại vài ngày, có điều dường như đã mang theo vài trái tim cùng đi.

Sáng sớm hôm sau, Dương Văn quay trở lại nha môn lễ bộ.

Dương Văn đã chuẩn bị hoàn tất công văn chứng minh thân phận của mình, có điều còn cần một vị chủ sự của Học chính lễ bộ ký tên đóng dấu, vì vậy đành phải mang theo công văn đến xếp hàng chờ.

Vài người đứng trước Dương Văn có vẻ rất sốt ruột, còn hắn thì lại bình tĩnh ôn hòa, để tâm thần chìm vào trong thức hải thể ngộ những tâm đắc tu luyện của Nguyệt Hoa chân kinh.

Sau khi mất trọn một buổi sáng, cuối cùng Dương Văn cũng đi chuyển đến vị trí đầu tiên, chỉ một lát nữa là có thể đi vào.

Cửa vừa mở ra, người xếp hàng trước hắn đi tới với bộ dáng như vừa trút được một gánh nặng, Dương Văn cất bước đi vào.

Vừa bước vào cửa, không ngờ vị chủ sự kia lại đứng lên niềm nở vẫy tay, mặt tươi như hoa.

"Hả? Hình như mình không có đãi ngộ này?" Dương Văn quay đầu lại nhìn xung quanh, quả nhiên có một vị thái giám trung niên đang mỉm cười gật đầu với vị chủ sự kia.

"Tô chủ sự, ông đã chuẩn bị xong việc kia chưa? Chủ tử của ta đang hỏi thúc đây này."

"Hồ công công, việc đó đã được chuẩn bị hoàn tất, ngài phái một tên tiểu thái giám đến lấy là được, cần gì phải đích thân đến đây chứ."

"Chủ tử có lệnh, phận tôi tớ đương nhiên phải tận tâm tận lực rồi."

Hai người hàn huyên với nhau như Dương Văn không hề tồn tại vậy.

Ngươi một câu ta một câu cả nửa ngày, cuối cùng cũng đến lúc vị thái giám kia nói: "Ta phải trở về phục lệnh rồi."

"Hồ công công đi thông thả."

Lúc này vị chủ sự kia mới để Dương Văn lọt vào mắt mình, tùy tiện nói: "Hết giờ rồi, giờ sừu chiều nay quay lại."

Với bản lĩnh dưỡng khí của mình mà Dương Văn cũng hơi nổi giận.

Người bước qua mái hiên thấp, không cúi đầu cũng phải cúi đầu, Dương Văn chỉ đành tự nhủ mình xui xẻo, tuy hắn không phẫn nộ nhưng lúc rời đi vẫn thầm ghi nhớ vị chủ sự họ Tô này.

~~o0o~~

Hoàng thành của Ngô quốc, bên trong Uyển Ngưng cung.

Triệu Giai đang khoác lên người một bộ cung trang lộng lẫy, nhìn mười mấy cung nữ như ruồi bọ vây quanh mình, nàng cảm thấy nhàm chán và buồn bực đến mức chỉ muốn mắng người.

Có điều khi thấy vẻ mặt nom nớp lo sợ của bọn họ, cuối cùng nàng cũng thấy mềm lòng.

Tính đi tính lại, nếu nổi cáu thì lát nữa thượng cung của Uyển Ngưng cung lại trách phạt bọn họ.

"Công chúa điện hạ thiên tuế." Một vị thái giám đi tới hành lễ, nếu Dương Vân có mặt ở đây, chắc chắn hắn sẽ lập tức nhận ra đó chính là người hại hắn đến chiều mới hoàn thành được công văn, Hồ công công.

Triệu Giai lộ ra vẻ vui mừng, liền hỏi: "Đã lấy được rồi sao?"

"Hồi bẩm công chúa điện hạ, thần đã lấy được, danh sách cử nhân của Phụng Minh phủ đều nằm ở đây."

Triệu Giai đón lấy bản danh sách, đưa tay mở ra.

Trên trang đầu tiên có viết hai chữ "Dương Vân" to rõ, mặt sau còn có vài tư liệu như tuổi tác, quê quán..., được viết tay tỉ mỉ bằng chữ Khải nhỏ, dễ nhận thấy người sao chép đã bỏ ra khá nhiều công sức.

Triệu Giai mừng rỡ: "Tóm được rồi! Dám trêu chọc ta, hừ hừ, người chờ đấy cho bản cô nương!"

Thấy công chúa điện hạ cười không kìm chế chút nào, mấy cung nữ xung quanh đều tỏ ra xấu hổ. Trong số đó có một cung nữ lớn tuổi liền khẽ nhắc nhở: "Công chúa điện hạ, đã đến giờ học lễ nghi với Dung thượng cung."

Triệu Giai nhất thời trút giận bằng cách phồng mang trợn má, lẩm bẩm một mình: "Lễ nghi lễ nghi, suốt ngày học rồi lại học, mệt chết đi được."

Từ nhỏ nàng đã được đưa đến sư môn học nghệ, vì vậy nên những lễ nghi cử chỉ mà công chúa đáng ra phải có đều khiếm khuyết, hơn một tháng trước nàng bị Ngô vương phái người áp giải từ Phụng Minh phủ về đây, kể từ đó gần như mỗi ngày đều phải đi theo nữ quan dạy lễ nghi để học bù, việc này khiến nàng luôn miệng kêu khổ, thậm chí sớm biết vậy thì thà rằng trốn trong sơn môn không ra khỏi cửa còn hơn, ngày hôm đó chỉ trễ một chút mà giờ chẳng khác nào phải ngâm mình trong nước hoàng liên vậy. (DG: hoàng liên rất đắng)

Thật ra đối với người đã tiếp cận Ngưng Khí kỳ đại thành như Triệu Giai mà nói, việc học tập lễ nghi vốn không quá khó khăn, nàng vẫn có thể thoải mái hoàn thành vài động tác kỹ thuật cao đối với nữ tử bình thường, hơn nữa tư thế còn vô cùng hoàn mỹ.

Nhưng từ nhỏ nàng đã tu luyện, tính tình dần trở nên tự do thoải mái, có điều Ngô vương và vương hậu lại muốn nhân cơ hội này để cải tạo nàng nên đã chỉ thị cho Dung thượng cung từ trước, từ đó gia tăng yêu cầu và độ khó lên vô số lần, hờ ra là bắt nàng phải giữ nguyên một tư thế suốt nửa ngày, bởi vậy một người hoạt bát hiếu động như Triệu Giai mà không kêu khổ thối trời mới là lạ.

Kêu khổ thấu trời cũng không có tác dụng, Triệu Giai vẫn phải đi theo Vinh thượng quan.

Lần này phải làm tư thế vạn phúc (lời chào của phụ nữ thời xưa), chân khom, tay khép nép mà đứng như con rối gỗ, chẳng khác nào bị phạt cả.

Các cung nữ theo hầu nàng cũng đang duy trì tư thế tương tự ở bên cạnh, nếu Triệu Giai có bất cứ động tác nhỏ nào khiến Dung thượng cung không hài lòng, tất cả mọi người đều sẽ bị phạt theo. Nhờ có chiêu này mà Dung thượng cung mới trị được Triệu Giai.

Triệu Giai thầm oán hận: "Dương Vân chết tiệt, nếu không phải vì tìm người ở Phụng Minh phủ mà trễ thời gian về nhà, hiện giờ bản công chúa đã không phải chịu khổ như thế này, người cứ chờ đấy cho ta!", rồi lại thầm ghi thêm một tội của Dương Vân vào sổ đen trong lòng.

"Hiện giờ vẫn chưa có cơ hội chuồn ra khỏi cung, có điều cũng chẳng sao, ta không tin tháng ba năm sau người lại không đến Đông Ngô thành để thi tiến sĩ, đến lúc đó thì... hừ hừ, hắc hắc."

"Khi vạn phúc, muốn cười thì phải cười mỉm! Không được cười rộ lên như vậy!" Tiếng gầm gừ của Dung thượng cung vang lên bên tai khiến Triệu Giai sợ đến mức giật cả mình, tư thế vạn phúc lập tức không duy trì được nữa, thế là nàng bị Dung thượng cung phạt phải luyện thêm một canh giờ nữa.

Triệu Giai và các cung nữ khác quả thật khóc không ra nước mắt.

"Ất xì... ất xì..." Sau khi nhận được công văn, vừa mới rời khỏi cổng lễ bộ thì Dương Vân đột nhiên hắt xì bảy tám cái liên tiếp.

"Có chuyện gì vậy nhỉ? Ai đang nhớ đến mình sao?" Dương Vân gãi gãi đầu.

"Có công văn trong tay thì có thể đến Đại Trần được rồi."

Ngô quốc là một nước phụ thuộc Đại Trần, công văn do bộ lễ ký có tác dụng chứng minh thân phận cử nhân của Dương Vân, thân phận này cũng được thừa nhận ở Đại Trần. Tuy không thể dựa vào thứ này để làm quan ở Đại Trần, có điều vẫn có thể dùng để qua lại biên giới, là giấy chứng nhận để nghỉ lại khách điểm, hơn nữa còn có thể tham gia các hoạt động trong phạm vi nhóm quan lại sĩ tử ở Đại Trần.

Khi trở lại khách điểm, Dương Vân gọi đại một phần cơm ở dưới lầu, vừa ăn vừa suy nghĩ làm sao để tìm người dẫn đường đến Đại Trần. Kiếp trước

Dương Văn đã từng đến Đại Trần, có điều là đến bằng cách phi hành, về phần đường dành cho xe hăng cái thì hẳn hoàn toàn không biết.

Cách tốt nhất là đi theo một cái thương đội, bằng không thì đành tốn thêm ít tiền để tìm tiêu cục.

Đúng lúc này, Dương Văn nghe được hai người ngồi ở bàn gần đó tán gẫu.

"Lão Quách, khi nào thì thương đội của lão xuất phát?"

"Sáng ngày mai."

"Ta nói lão nghe, đi đường biển đến Đại Trần vừa gần lại dễ đi, còn không thì men theo phía bắc sông Lăng Thủy cũng được, sao lão lại khăng khăng đi qua dãy núi phía tây nhỉ?"

"Người không biết rồi, hai con đường kia tuy dễ đi nhưng chính vì vậy mà được nhiều người chọn, khiến lợi nhuận cũng giảm theo. Đường phía tây hiểm trở nên ít người đi, đôi khi còn có thể tìm được vài thứ đáng giá trên núi, nhờ đó mà kiếm được thêm chút tiền."

"Thì ra là vậy."

Dương Văn mừng thầm trong lòng, đúng là buồn ngủ mà gặp chiều manh, khi không lại tìm được người dẫn đường.

Hắn liền bước đến chấp tay thi lễ: "Xin chào nhị vị."

Hai người thấy Dương Văn mặc trường sam xanh đậm nên không dám chậm trễ, cùng nhau đứng lên đáp lễ.

"Vừa rồi ta vô tình nghe được hai vị nói chuyện, vừa hay ta đang muốn đến Đại Trần du học, chẳng biết có thể cùng đi với thương đội của Quách lão bản một đoạn đường không?" Dương Văn hỏi thẳng vào vấn đề.

Quách lão bản do dự một chút: "Việc này..., chắc công tử cũng nghe được chúng ta phải đi qua dãy núi Sở Tú, con đường này rất hiểm trở, sao công tử không đến bến tàu tìm một con thuyền đi Đại Trần? Có thể đi thẳng đến thủ đô của Đại Trần, Thiên Trữ thành mà."

"Vì đi du học nên ta muốn thưởng thức phong cảnh dọc đường. Từ lâu đã được nghe về sự hùng vĩ của núi Sở Tú, vừa hay có dịp thăm quan một lần."

Quách lão bản cười khỏ, thầm nghĩ mình còn phải chuyên chở hàng hóa, làm gì có thời gian thanh thoi ngắm cảnh núi non như vị thư sinh này. Vừa định từ chối thì dường như Dương Văn đã biết ý định của ông, liền nói vài câu chặn họng, cuối cùng thì ông đành bất đắc dĩ mà đồng ý.

Sáng sớm hôm sau Dương Văn đến gặp thương đội của Quách lão bản, hơn một trăm người cùng lừa ngựa chậm rãi rời khỏi Đông Ngô thành, bắt đầu hành trình tiến về phía tây.

Chú thích:

(1) - Hồng lâu: tương tự thanh lâu, là nơi ở của kỹ nữ, hồng lâu tú phảng là hồng lâu trên một con thuyền.

(2) - Minh tâm kiến tính: "trực chỉ minh tâm, kiến tính thành Phật", là một đạo lý nhà Phật.

Minh tâm là nhận rõ bản tâm hay bản tính chân thật, nghĩa là phải biết rõ cái tâm nào chân thật và cái tâm nào giả dối. Kiến tính là ngầm nhận hay thấy rõ tính chân thật của chính mình. Minh tâm kiến tính hiểu đơn giản là tìm ra và hiểu thấu bản tính vốn có của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Hàm Quang Kiếm

Ngày hai chín tháng mười, thương đội của Quách lão bản đi qua Lũ Sơn quan - biên cảnh của Ngô quốc, chính thức bước vào lãnh thổ của Đại Trần.

Trên đường đi, Quách lão bản dần tiếp nhận du học sinh Dương Văn trở thành một thành viên của thương đội.

"Dương công tử, mau đến đây, có người bị độc trùng cắn!" Một tiểu nhị (1) của thương đội lo lắng gọi.

"Để ta xem xem."

Dương Văn lấy một thanh chủy thủ ra cắt ống quần của người bị thương, để lộ ra một vết sưng to bằng miệng chén trà.

"Bị ma hạt cắn, không có gì phải lo." Dương Văn thuận thực lấy một gốc thảo dược từ trong túi ra, hấn ngắt lấy một chiếc lá, vè nát rồi rắc lên miệng vết thương, một cảm giác mát lạnh lan ra khiến người bị thương cảm thấy dễ chịu mà khẽ rên rĩ.

"Lấy thuốc bột này hòa vào nước rồi uống, đến tối là vết sưng sẽ khỏi." Dương Văn đưa cho hắn một bọc thuốc bột nhỏ.

"Đa tạ Dương công tử."

Quách lão bản đến gần rồi nói: "Dương công tử, may mà có cậu, khi tìm được một thôn trấn mà vẫn chưa chữa khỏi vết thương này, dù có đại phu khám chữa thì có khi vẫn phải cắt bỏ cái chân này."

"Chỉ là cái nhấc tay mà thôi, Quách lão bản không cần phải khách khí."

Quách lão bản gật gù đầu, không nói thêm gì. Ban đầu ông vốn xem thường người đọc sách, nhưng Dương Văn lại là ngoại lệ, hấn dám một mình đi ngàn dặm để cầu học, chỉ riêng dũng khí này cũng đủ để khiến Quách lão bản khâm phục ba phần.

Dọc đường đi, thỉnh thoảng Dương Văn lại rời khỏi thương đội trong một thời gian ngắn, nói là muốn đi hái thuốc. Lúc đầu Quách lão bản Quách Thông còn khuyên can hấn vài lần, sợ hấn gặp phải nguy hiểm nơi hoang dã, không ngờ lần nào Dương Văn cũng có thể trở về an toàn, hơn nữa còn hái được không ít dược liệu.

Số dược liệu đó rất nhanh chóng phát huy công dụng, cả thương đội có hơn một trăm thành viên, trên đường đi có người xui xẻo ốm đau cũng là việc bình thường, chỉ là trong thương đội không có đại phu, trước kia phải dựa vào kiến thức của những người có kinh nghiệm để xử lý qua loa, nếu gặp vết thương nghiêm trọng thì đành phải đợi đến khi tìm được thành trấn mới khám chữa được.

Xa quê hương thì bất tiện, mỗi lần thương đội xuất hành đều không tránh khỏi có người bị thương mà nằm lại nơi đất khách quê người.

Có lần một người đột nhiên phát sốt, nơi rừng núi nào có đại phu nên Dương Văn bèn chủ động xin đi giết giặc, người trong thương đội nửa tin nửa ngờ nhưng vẫn đồng ý cho hấn khám thử. Không ngờ mới uống chén thuốc đầu tiên, ngày hôm sau người đó đã hết sốt. Từ đó về sau người trong thương đội liền xem Dương Văn là thầy thuốc của mình, có bệnh tình gì cũng đều tìm hấn.

Dương Văn cũng không làm mọi người thất vọng, sắc thuốc, châm cứu, xoa bóp... hấn đều làm được, tuy không thể nói là thuốc đến bệnh trừ, diệu thủ hồi xuân nhưng cũng không hề kém hơn những danh y ở một vài thành thị lớn chút nào.

Càng lúc càng cách xa Lũ Sơn quan, những bức tường nơi quan ải dần khuất sau những ngọn núi hùng vĩ. Thỉnh thoảng Dương Văn lại quay đầu trông về phía xa, Quách Thông nhìn thấy thì nghĩ hấn đang nhớ nhà.

"Dương công tử, cậu đang nhớ về những người thân trong nhà sao?"

"Hà, không phải... Ta đang nghĩ sự phòng thủ của Lũ Sơn quan khá lỏng lẻo." Dương Văn nói.

Lời là phòng thủ? Quách Thông chẳng biết nên khóc hay nên cười nữa, Ngô quốc là nước phụ thuộc Đại Trần, hai nước đã có quan hệ thân thiết với nhau qua nhiều thế hệ, tuy Lũ Sơn quan cũng có một doanh binh nhưng tác dụng chỉ là chắn nhiep bọn cướp và thu thuế những thương đội đi ngang qua mà thôi, nơi đó có gì mà phải canh phòng? Đúng là chẳng hiểu nổi trong đầu của học sinh chứa những cái gì.

Dương Văn bèn đổi đề tài: "Quách lão bản, mất bao lâu chúng ta mới đến được Cửu Hoa phủ?"

Cửu Hoa phủ là trạm đầu tiên mà thương đội đi qua trong lãnh thổ Đại Trần, muốn đến được Cửu Hoa phủ thì trước tiên họ phải băng qua dãy núi Sở Tú.

Dãy núi Sở Tú có diện tích vô cùng lớn, thậm chí còn vượt qua tổng diện tích của Ngô quốc, phần lớn dãy núi nằm trong biên giới Đại Trần nhưng cũng có một bộ phận kéo dài sang bọc lấy tây bộ của Ngô quốc, ngoài ra còn kéo dài đến lãnh thổ của Việt quốc ở phía nam.

Thậm chí có thể nói tây bộ của Ngô quốc, toàn bộ Việt quốc và vùng phía nam đều thuộc dãy núi Sở Tú.

"Đường núi rất hiểm trở nên có lẽ phải mất mười lăm đến hai mươi ngày đường, thật ra đây chỉ mới là ngọn núi ở rìa, so với những ngọn núi trong dãy Sở Tú thì chẳng khác nào thôn trấn với phủ thành." Vừa nói xong Quách Thông liền cảm thấy hối hận, tự dưng nói đến việc này làm gì không biết, nếu Dương Văn nổi hứng muốn đi vào nơi thâm sơn đó thì không phải là chuyện đùa nữa.

Trong truyền thuyết, thâm sơn chính là nơi có yêu thú tồn tại, ngay cả những hộ vệ có thân thủ cao cường trong thương đội của ông cũng không dám mạo hiểm đi vào.

Cũng may Dương Văn không có vẻ gì là muốn đi vào thâm sơn, Quách lão bản thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Khoảng hai mươi ngày à, tính ra thì cũng là tốc độ bình thường. Dù sao cũng không biết chính xác khi nào Cửu Hoa tiên phủ mới hiện thế, đến đó thử thời vận cũng tốt." Dương Văn trầm nghĩ.

Nguyên nhân chính khiến lần này Dương Văn khẳng khái đến Đại Trần du học, hơn nữa còn chọn theo thương đội của Quách lão bản đi con đường phía tây chính là vì Cửu Hoa tiên phủ này.

Căn cứ vào trí nhớ của kiếp trước, ở Cửu Hoa phủ ở Đại Trần có một động phủ của đại tu sĩ đắc đạo Nguyên Thần lưu lại, năm đó nghe nói nơi này bị vài phạm nhân phát hiện ra, chấn động một thời.

Nhưng khi hàng loạt tu luyện giả nghe được tin tức mà lục đục kéo đến, những thứ giá trị nhất đã bị người nhanh chân đến trước nâng tay trên. Kẻ đoạt được những bảo vật này đều là những phạm nhân, sau khi đoạt được phần lớn đều trở thành gia bảo gia truyền, biến mất không còn tung tích.

Có điều tuổi thọ của phạm nhân có hạn, sau khi những người kia chết thì hoặc con cháu của họ chẳng ra gì, lập tức đem những chí bảo đó bán lấy bạc, hoặc dấu vết lộ ra bị người phát hiện được, vì vậy cứ sau vài chục hoặc vài trăm năm, thỉnh thoảng lại có bảo vật của Cửu Hoa tiên phủ hiện thế trong giới tu hành, mỗi lần đều gây ra những chấn động không nhỏ.

Khi đó Dương Văn chỉ là loại tôm tép, mỗi lần nghe nói có Cửu Hoa tiên bảo hiện thế thì đều thêm đến chảy cả nước miếng, chỉ hận mình không thể lập tức trở thành một cao thủ để gia nhập vào đại quân đoạt bảo.

Sau khi tu vi tăng lên thì hẳn cũng tìm được một vài món Cửu Hoa tiên bảo, có điều lúc đó tầm mắt cũng cao hơn, hơn nữa cũng không đoạt được những bảo vật nổi danh nhất của Cửu Hoa tiên phủ, vì vậy mà cảm thấy rất tẻ nhạt và vô vị.

Nếu phạm nhân cũng có thể tìm được bảo vật trong Cửu Hoa tiên phủ, chẳng có lý do gì mà mình lại không đến thử vận may xem sao.

Không phải là nơi khác không có kho tàng động phủ, có điều với tu vi hiện giờ của Dương Văn thì e rằng còn không đến được gần đó.

Còn Cửu Hoa tiên phủ là một trường hợp đặc biệt, thông thường động phủ của tu hành giả đều có pháp trận che chắn, phạm nhân không có cách nào phát hiện được, có phát hiện cũng không vào được, vào được cũng chẳng ra được, nhưng chẳng hiểu tại sao lúc đó vị cao nhân tu thành Nguyên Thần kia lại để lại một lối ra cho những phạm nhân.

Tuy chỉ là khu vực ven dãy núi Sở Tú nhưng đường vẫn hiểm trở như trước, thường xuyên phải băng qua các khe núi, bờ vực hoặc vách núi cheo leo, thương đội của Quách Thông đã nhiều lần đi qua con đường này nên cũng không gặp nhiều trở ngại. Dương Văn mừng thầm vì đã tìm đúng người, nếu một mình hắn đi đường này thì đến chết cũng không tìm được lối ra khỏi dãy núi.

Thoáng cái đã bốn năm ngày trôi qua, lúc này đã là tháng mười một, tuy nằm ở phía nam nhưng khi ở bên trong dãy núi vẫn cảm thấy từng cơn ớn lạnh.

Ban ngày thương đội gắng sức vượt qua những địa thế gập ghềnh, đến tối thì cắm trại nghỉ ngơi, dù nằm trong lều nhưng vẫn cảm nhận được hơi lạnh thấu xương, nhất thời càng có nhiều người lên cơn sốt. Dương Văn bèn hái vài loại thảo dược như Kim Ngân hoa, Khô Cúc điệp... rồi phối chế thành dược ẩm, đến bữa cơm tối thì sắc một nồi thuốc cho mọi người uống, uống xong toàn thân lập tức trở nên ấm áp, có bệnh hết bệnh, người khỏe mạnh thì phòng thân, được mọi người tán thưởng không ngớt.

Tối hôm nay cắm trại, Quách Thông theo thường lệ tuần tra xung quanh một lần, công việc của lão là xác định xung quanh không có dấu vết mãnh thú thường lui đến, sau đó xem xét các vết nước đọng để xác định nơi này không bị nước lũ quét qua. Tuy bây giờ không phải mùa mưa nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Khi Quách Thông trở về thì lửa trại đã được đốt lên để hâm nóng canh, tên tiểu nhị chịu trách nhiệm nấu ăn cười nói: "Lão bản mau đến đây, Dương công tử đã nấu cho chúng ta canh giò hầm thuốc, nhanh đến đây nếm thử."

Quách Thông hỏi ra mới biết đầu đuôi, thì ra dọc đường hôm nay hộ vệ thương đội may mắn gặp được một con heo rừng, mấy tên xúm lại bắt để cải thiện bữa cơm cho mọi người.

Dương Văn nhìn một lúc rồi nói thịt lợn rừng có tính hàn, đừng dịp mới đi ngang qua một nơi gồ ghề hoang dã sinh trưởng nên đào được khá khá, ngoài ra còn tìm được một ít dược liệu như đương quy, bạch thuật... và một vài loại rau dại, vì vậy hắn đã chỉ mọi người nấu một nồi canh giò hầm thuốc.

Quách Thông được tiểu nhị múc cho một bát đầy, chẳng biết Dương Văn đã cho vào nguyên liệu gì nhưng chỉ trong chốc lát thịt lợn rừng đã được ninh nhừ, nước canh rất trong, hơn nữa còn có một mùi thơm độc đáo. Khi nhai mùi thịt tỏa ra thơm ngát, sau đó lại được uống một bát canh nóng thì những mệt nhọc của một ngày lập tức bị xua tan.

"Dương công tử, cậu đúng là người không gì không làm được. Tục ngữ có nói trị quốc cũng như nấu món ăn, sau này cậu nhất định sẽ trở thành một đại nhân vật trong triều đình." Quách Thông tấm tắc khen, lúc này ông đã thật tâm bội phục Dương Văn.

"Quá khen rồi, trước kia Quách lão bản cũng từng đi học sao?" Dương Văn hỏi.

"Cũng từng đi học nhưng thi rớt tú tài, vì thế nên cùng mọi người đi làm ăn." Năm đó Quách Thông tự phụ mình có tài học, không ngờ lại rớt tú tài vì không thuộc kỹ vài câu kinh văn, từ đó về sau thương tâm nên miệng toàn chỉ hô già đã (1), không có thiện cảm với các học sinh, chỉ có Dương Văn là ngoại lệ.

Dương Văn vừa định trò chuyện thì phía xa đột nhiên truyền đến tiếng sói tru.

"Sói hoang!" Quách Thông la một tiếng rồi nhảy dựng lên.

Để nhận thấy thương đội đã từng gặp phải những trường hợp tương tự, mọi người lập tức tự động tập trung thành một vòng tròn, có người chịu trách nhiệm trối ngựa và lừa lại, có người thì đi nhặt củi để nhen thêm cho đồng lửa, hộ vệ thương đội đều rút phác đao sáng loáng ra bảo vệ bên ngoài.

Trong thương đội không có người già yếu, dù là người bệnh thì lúc này cũng phải ráng mà ngồi dậy, có người lấy ra một chiếc bao to rồi dốc ngược miệng túi xuống mặt đất, tất cả đều là dầu thiết thương bén ngọt.

Hóa ra người trong thương đội đều cầm một cây gậy gỗ, bình thường dùng để dò đường, giờ có thêm dầu thương thì lập tức trở thành một cây thương sắc bén. Lại có người lấy cung tiễn ra rồi bắt đầu giương cung, mọi việc đều đã đầu vào đấy.

Nửa khắc sau tất cả mọi người đều đã có vũ khí, ngoại trừ Dương Vân là hai tay trống trơn, chẳng biết Quách Thông lục lợi trong chiếc bao nào mà tìm được một thanh trường kiếm, ông vớt cả kiếm lẫn vỏ cho Dương Vân.

"Dương công tử, xin tặng kiếm này cho cậu để phòng thân."

Dương Vân đưa tay đón, hần rút cái xoẹt ra một thanh kiếm dài một xích, một luồng hàn quang lập tức ánh lên chân mây.

"Hảo kiếm!" Dương Vân thốt lên.

"Kiếm này tên là Hàm Quang, một người bạn đã tặng cho ta, có điều ta không am hiểu kiếm thuật, mang nó theo người cũng lãng phí." Quách Thông có chút luyến tiếc, dù sao thanh kiếm này cũng đã đi theo ông nhiều năm, nếu không thấy Dương Vân bắt phàm, Quách Thông tuyệt đối không nỡ lấy ra nữa là.

"Vây ta xin nhận." Dương Vân cũng không khách sáo, hần là người có công danh, có thể quang minh chính đại mang theo bội kiếm, có điều trước đó vẫn chưa tìm được bảo kiếm nên hần không muốn mang kiếm tầm thường trên người."

"Lát nữa cậu cứ đứng ở vòng tròn phía trong thương đội, nghe tiếng hú thì có vẻ quy mô bầy sói không lớn lắm, hần là không có chuyện gì đâu." Quách Thông nói.

Chú thích:

(1) - Nguyên văn: Hòa kếp. Có ba nghĩa, một là người hợp tác/đồng nghiệp, hai là đề chỉ đầy tớ và người phục vụ ngày xưa, ba là cách xưng hô giữa huynh đệ ở khu vực tự trị của Giang Đông.

Người ở thành phố Nghi Xương tỉnh Hồ Bắc cũng gọi bạn gái hoặc vợ của mình là hòa kếp. Ở phía bắc Trung Quốc, hòa kếp là cách gọi thân thiết của những người đàn ông thân nhau.

Theo tình tiết mình tạm dịch là tiểu nhị.

(2) - chỉ, hò, giả, dă: trợ từ dùng trong văn ngôn, để diễn tả bài văn hoặc lời nói không rõ ràng, cũng dùng để châm chọc những người hay tía tốt câu chữ (thói chỉ bám vào câu chữ mà không linh hoạt thực chất tinh thần).

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Cao Thủ

Tiếng sói tru càng ngày càng gần, kèm theo đó là tiếng chân giẫm lên cỏ khô.

"Không đúng! Hình như bầy sói đang đuổi theo một con mồi nào đó." Quách Thông dựng thẳng lỗ tai để nghe ngóng xung quanh rồi nói.

Vừa dứt lời, trong rừng cây phía trước đột nhiên xuất hiện hai bóng người, dường như họ thấy thương đội nên mới đổi hướng chạy sang bên này.

Tên tiểu nhị trong thương đội thảm máng một tiếng, sau đó liền chuẩn bị chiến đấu với sói hoang.

Bốn đến năm mươi con sói hoang từ trong rừng cây chạy ra, thấy số lượng sói hoang chỉ có thế, mọi người trong thương đội đều thở phào nhẹ nhõm.

Hai người chạy trốn là một già một trẻ, ông già kia râu tóc bạc trắng, trường bào trên người phấp phới, tuy đang chạy trốn nhưng không hề có vẻ hoảng loạn chút nào, mỗi một bước đều nhẹ nhàng tiến lên trước bầy tám thước, xem ra công phu khinh thân rất khá.

Người thiếu niên tầm mười bốn mười lăm tuổi chạy theo sau thì không được như vậy, hắn vừa chạy vừa thở hổn hển không nói, quần áo còn bị vướng vào cành cây mà rách tứ lung tung, trông bộ dạng chẳng khác nào người của cái bang.

"Su phụ... xin người chậm một chút! Con sắp không theo kịp rồi!" Tên thiếu niên kia la lên.

Lão giả tạm thời dừng bước, xoay người lại cốc vào đầu thiếu niên một cái thật mạnh rồi quát lớn: "Mấy con súc sinh nho nhỏ mà đã dọa người thành ra thế này, đúng là không có tiền đồ!"

Thiếu niên âm ức mà nói: "Su phụ, chẳng phải người cũng đang chạy trốn đó sao?"

Lão giả lại cốc thêm một cái, "Ta đang mượn cơ hội này để ma luyện cho người, người nghĩ ta thực sự sợ mấy con sói hoang này sao! Nhìn này...", vừa dứt lời, lão giả nhẹ nhàng phát tay áo về phía bảy sói.

"Su phụ!"

Thiếu niên hoảng sợ la lên, người trong thương đội cũng mở to mắt nhìn xem lão giả kia đối phó với bảy sói như thế nào.

Lão giả phát tay áo bên trái, tà áo lập tức phồng lên như cánh buồm căng gió.

"Đi..."

Lão giả quát một tiếng, một đạo cuồng phong cuộn cuộn lao ra từ ống tay áo khiến bụi đất mù mịt, bốn năm con sói hoang dẫn đầu lập tức bị cuồng phong cuốn lên không trung bảy tám trượng, con nào con nấy đều tru tréo và gãy dựa thảm thiết.

"Đây,,, đây là Phách không chương! Là cao thủ Tiên thiên!" Một tên hộ vệ thương đội kinh hãi hét lên.

Những tuyệt học trong truyền thuyết của võ lâm như phi hoa trích diệp, chương phong đã nhân, cách không điểm huyết hoặc kiếm quang, đao cương vân vân, muốn thi triển những chiêu thức đó đều phải có một điều kiện, đó chính là chân khí ly thể phóng ra ngoài, mà đây là bản lĩnh chỉ những cao thủ Tiên thiên mới có được.

Xét theo quan điểm của tu luyện giả thì chân khí là sự quá độ của việc tu luyện ra chân nguyên, quá trình phóng ra ngoài thật ra chính là dẫn khí xuất khiếu, từ đó có thể trực tiếp hấp thu và cảm ứng linh khí trong thiên địa. Chỉ cần có thể phóng chân khí ra ngoài là bước vào Dẫn Khí kỳ, sơ bộ có thể xem như một thành viên trong giới tu hành.

Có thể dẫn khí xuất khiếu thì chẳng khác nào đã thoát khỏi tiêu chuẩn của phạm nhân, trở thành một tu luyện giả. Tuy có không ít người xuất thân từ võ lâm từng dựa vào nỗ lực và cơ duyên mà tu luyện được đến Dẫn Khí kỳ, nhưng họ không có cơ duyên để tiến thêm một bước nữa. Phần lớn những đệ tử Dẫn Khí kỳ của các tông môn tu luyện chân chính đều đang bế quan tu luyện, cố gắng sớm ngày bước vào Trúc Cơ kỳ, thông thường phạm nhân chỉ gặp những người xuất thân từ võ lâm, họ không tìm được công pháp để tiến thêm bước nữa nên đành dừng lại ở Dẫn Khí kỳ, những người này thường được xưng là cao thủ Tiên thiên.

Tuy tu luyện giả chính tông rất khinh thường cái gọi là cao thủ Tiên thiên này, có điều đối với người luyện võ phổ thông thì đó đã là một cảnh giới cao không với tới, trong mười vạn người chưa chắc đã xuất hiện một người như vậy.

Súc sinh cũng có linh tính, bảy sói gặp phải sự tấn công nên biết con mồi trước mắt không dễ xơi, hơn nữa còn có thương đội người đông thể mạnh, trong tay lại có đao thương, đuốc lửa khiến bọn chúng kiêng kỵ. Sau khi do dự một lát, con sói đầu đàn tru lên một tiếng rồi dẫn bảy rút lui.

Mọi người trong thương đội đều thở phào nhẹ nhõm, tuy bọn họ không sợ sói hoang nhưng nếu không phải chém giết thì bao giờ cũng tốt hơn, không ai có thể bảo đảm mình không bị thương hoặc chết khi chống lại bảy sói hoang cả.

Lão giả kia ung dung bước đến, tên thiếu niên với vẻ mặt sùng bái cũng kè kè theo sau.

Nhóm hộ vệ thương đội đều có bộ dáng kính sợ, những người khác từng vào nam ra bắc nên cũng có nhiều kiến thức, mọi người biết lão giả kia thật ra là một đại cao thủ nên đều tỏ ra cung kính.

"Thương đội của các người muốn đi đâu?" Lão giả cất tiếng hỏi.

Quách Thông bước lên đáp: "Bái kiến tiền bối, chúng ta là thương đội đến từ Ngô quốc, đang muốn đi đến Cửu Hoa thành."

"Cửu Hoa thành? Lão phu cũng đang muốn đến đó du ngoạn, có thể đi cùng các người không?"

"Có thể có thể, được đón tiếp tiền bối là vinh hạnh của toàn thể thương đội chúng ta... Chẳng hay nên xưng hô với tiền bối như thế nào?"

"Ta tên là Hướng Nhựt Sơn, có người gọi ta là Thanh Phong lão tổ, các người gọi ta là Hướng lão hoặc lão tổ đều được." Lão giả có chút vênh vào tự đắc mà nói.

Người trong thương đội lập tức xúm lại, vừa luôn miệng gọi lão tổ lão tổ, vừa dẫn Hướng Nhựt Sơn đi vào bên trong, sau đó dùng bộ đồ ăn tinh xảo nhất để mời lão com nước rượu thịt. Dù là nơi rừng rú hoang vu nhưng vẫn không thiếu những kẻ nịnh hót các cao thủ Tiên thiên.

Trong khi mọi người còn đang thấp thỏm lo lắng không biết cao thủ Tiên thiên có vừa miệng với những món com canh tầm thường của họ hay không, Hường Nhược Sơn đã không hề khách sáo mà bắt đầu ăn.

Sau khi uống một ngụm canh thịt, Hường Nhược Sơn khẽ tán thưởng: "Không tồi, ở nơi núi non hẻo lánh này mà có thể nấu được món này thì thật hiếm có."

"Đây là canh hầm thuốc, do Dương Vân Dương công tử nấu." Một tên nhiều chuyện bép xép.

Dương Vân còn chưa trả lời thì người nọ đã cướp lời: "Y thuật của Dương công tử cũng vô cùng lợi hại, đã chữa khỏi rất nhiều căn bệnh cho chúng ta, so với một vài danh y còn lợi hại hơn."

Hường Nhược Sơn bỗng lóe lên một tia quang mang khó phát hiện trong mắt, lão nói thêm hai câu không tồi rồi uống cạn bát canh, sau đó ăn một chút lương khô tự mang, com nước xong xuôi rồi đi đến bên cạnh ngồi xuống nghỉ ngơi.

Thương đội cũng đã dùng xong com chiều, tụ tập thành tốp ba tốp năm quanh vài đồng lửa trại để tán gẫu với nhau, vì kính sợ thân phận cao thủ Tiên thiên của Hường Nhược Sơn nên không có ai dám đến gần lão.

Hường Nhược Sơn cũng chẳng quan tâm, lão chiếm cho mình một đồng lửa trại, ung dung nhàn nhã mà nhắm mắt dưỡng thần, còn đồ đệ của lão thì không có việc gì nên buồn chán, thấy Dương Vân có vẻ bằng tuổi mình nên sáp lại gần.

"Dương đại ca, huynh học y thuật từ đâu?" Thiếu niên đến gần hỏi.

"Ta chỉ đọc qua một số y thư, người tên là gì?"

Thiếu niên ưỡn ngực: "Ta tên là Lư Nhi, không phải nhĩ trong từ nhĩ đoá (lỗ tai), là..., dù sao thì cũng là từ khác."

Dương Vân mỉm cười, xem ra người này không được học hành nhiều.

"Sư phụ người rất lợi hại nhĩ?" Dương Vân hỏi với giọng điệu xen lẫn chút chế nhạo.

Kết quả là vị thiếu niên Lư Nhi kia lập tức ra vẻ đắc ý, thấp giọng nói: "Đó là đương nhiên, ta nói cho huynh biết một bí mật..., sư phụ ta là một vị tiên nhân."

"Cái gì?" Dương Vân lấp bắp kinh hãi.

Tuy Lư Nhi đã thấp giọng nói nhưng những người tò mò bên cạnh vẫn có thể nghe được.

"Tiên nhân?" "Trời ơi!" Từ bên cạnh vang lên vài tiếng thì thầm với giọng điệu hoảng sợ xen lẫn hâm mộ, khiến cho Lư Nhi càng thêm đắc ý.

"Thật sự có tiên nhân sao?" Dương Vân liền hỏi.

"Còn giả được sao, ta đã tận mắt thấy lão nhân gia bay trên trời, hiệp khách nổi danh nhất trong thị trấn của chúng ta là Ngũ hổ đạo Lí đại hiệp khi gặp sư phụ còn quỳ xuống ngay tại chỗ nữa là."

Có thể bay? Vậy chính là Trúc Cơ kỳ rồi, sư phụ của hắn ở kiếp trước cũng chỉ có tu vi Trúc Cơ kỳ đỉnh phong, chẳng lẽ mình nhìn nhầm sao? Dương Vân lén lút sử dụng thần thông linh cảm để dò xét Lư Nhi một chút.

Lư Nhi quả nhiên là một cậu bé thành thật, một chút cảm xúc khoe khoang khoác lác hay lừa gạt đều không có, chỉ có duy nhất tình cảm vô cùng tôn sùng đối với sư phụ hắn.

Dương Vân cũng không tùy tiện dò xét Hường Nhược Sơn, vạn nhất hắn đoán sai, Hường Nhược Sơn quả thật là cao nhân Trúc Cơ kỳ thì linh cảm của hắn chỉ là mảnh khước mang họa vào thân mà thôi.

"Nếu sư phụ người là tiên nhân, vậy người có học được bản lĩnh gì không?" Dương Vân tiếp tục hỏi.

Lư Nhi lập tức trở nên ỉu xiu, "Ta rất dốt, sư phụ đã liên tiếp rèn luyện cho ta nhưng ta không nắm bắt được cơ hội. Vừa rồi khi bị sói hoang đuổi theo, ta sợ đến mức chẳng nhớ được gì, haizz, thật ra có sư phụ ở bên thì đừng nói là một bầy sói hoang, dù là cả một bầy hổ cũng không cần phải sợ.", nói xong hắn lập tức thấy hối hận.

Dương Vân âm thầm quan sát Hường Nhược Sơn ở xa một lần nữa, nghi ngờ một chút rồi lắc lắc đầu.

Cứ như vậy, hai thầy trò Hường Nhược Sơn và Lư Nhi bắt đầu gia nhập thương đội, cùng nhau tiến về Cửu Hoa phủ.

Việc Hường Nhược Sơn là tiên nhân đã được truyền khắp thương đội, phần lớn mọi người đều nhìn Hường Nhược Sơn với ánh mắt vô cùng nóng bỏng, ai cũng mong muốn kiếm được vài chỗ tốt từ tiên nhân nhưng lại không biết mở miệng như thế nào, vì vậy liên tục có người mượn cớ đến để nịnh bợ, ngay cả bên cạnh Lư Nhi cũng thường xuyên có một nhóm nhỏ tập trung.

Hường Nhược Sơn chẳng ừ hừ gì cả, có người tặng thức ăn nước uống thì lão nhận, hoàn toàn không đề cập đến việc chi điểm chút nào, trái lại mọi

người còn cảm thấy tiên nhân quả không giống người phạm tục.

Chưa hết một ngày, cuối cùng thương đội cũng băng qua khỏi dãy núi, đi vào địa giới do Cửu Hoa phủ quản lý.

Tuy nơi đây không phải là bình nguyên nhưng đã thấp thoáng một vài hộ dân cư trên sườn đồi, thỉnh thoảng cũng có thể thấy thôn xóm và ruộng vườn.

Hiển nhiên là thương đội đã từng đến nơi này, mọi người nhanh chóng tìm được một thôn trại để ngủ trọ, còn mua được một ít rau tươi từ những người dân, mấy ngày rồi ở trong núi chỉ toàn ăn lương khô và thịt thú rừng nên ai cũng thèm được ăn rau xanh cả.

Khu thôn trại này ở kế bên dãy núi, vùng lân cận còn có một phiên chợ, người dân ở đây gom góp tích lũy được một ít thổ sản, nói chung thương đội cũng mua được một ít da thú, sâm núi, các loại nấm quý, được thảo...

Buổi tối sau khi cơm nước xong, Hướng Nhựt Sơn tìm gặp Quách Thông.

"Quách lão bản, mấy ngày cùng đi duyên phận cũng không cạn, nhưng dù tiền ngàn dặm thì vẫn không có buổi nào nào là không tàn cả, ngày mai hai thầy trò chúng ta xin cáo biệt mọi người."

"A, Hướng lão phải đi rồi sao?"

"Đúng vậy, người tu hành phải tùy ngộ nhi an (1), có thể cùng đi với nhau vài ngày cũng là giao tình, mọi người đã rất cung kính đối với ta nên có ai gặp phải chuyện khó xử thì có thể nói ra, biết đâu ta lại giải quyết được."

Cả đám đang chen chúc nhau ở gần đó hóng chuyện, vừa nghe Hướng Nhựt Sơn nói vậy liền lập tức xông đến.

"Lão tổ! Người có thể nhận ta làm đệ tử không, ta nguyện đi theo phụng dưỡng lão tổ!"

"Ta... ta cũng muốn trở thành đệ tử của lão tổ!"

"Đừng chen nhau, lão tổ còn chưa nói gì mà, mọi người yên lặng một chút!"

Vừa thấy có nhiều người như vậy muốn đoạt sự phụ của mình, Lưu Nhĩ nhất thời nổi nóng, hét lên: "Đừng tranh giành, ta và sự phụ còn phải đến một nơi rất nguy hiểm, tốt nhất mọi người đừng đi theo."

Hướng Nhựt Sơn giận dữ quát lớn: "Im miệng! Không phải ta đã bảo người không được nói ra sao! Tin tức về động phủ tiên gia có thể tùy tiện để lộ được sao?"

Cả đám người im lặng một chút rồi lập tức xôn xao nhốn nháo như ấm nước sôi.

"Ta đi! Ta không sợ nguy hiểm!"

"Ta có võ công, ta cũng muốn đi!"

Cả đám người chen nhau la hét. Nói đùa sao, đó là động phủ của tiên gia đấy, nếu có thể vào đó kiếm được chút tiên đan tiên bảo chẳng phải là lập tức giàu to sao? Nguy hiểm thì sợ cái gì, chúng ta không sợ được với tiên nhân, có điều tên tiểu tử Lưu Nhĩ kia rõ ràng là người thường, ngay cả võ công còn không có mà cũng được đi, tại sao chúng ta lại không được đi?

Dương Vân sững sốt, Quách Thông choáng váng, chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn thương đội trở nên hỗn loạn.

Chú thích:

(1) - Tùy ngộ nhi an: tùy theo hoàn cảnh gặp phải mà an vui/gặp sao yên vậy...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Vào Núi

Một câu tiên phụ của Hướng Nhựt Sơn đã khiến thương đội đại loạn, ngay cả lão bản Quách Thông cũng không cách nào khống chế được cục diện. Nếu đã có thể theo thương đội lặn lội ngàn dặm xa xôi từ Ngõ quốc đến Đại Trần, bất kể là tiểu nhị hay hộ vệ đều có một điểm giống nhau, đó chính là

có gan lớn muốn kiếm được nhiều tiền.

Khi nghe được tin tức về tiên phủ, trong cả thương đội phòng chừng cũng chỉ có vài người là không động dung lẫn không động tâm. Quách Thông cười khổ một tiếng, ông có một loại linh cảm không rõ ràng.

Hướng Nhược Sơn bị đám đông vây vào giữa, mọi người nhao nhao cãi nhau, hấn đề khí hét lớn một tiếng: "Im lặng!"

Đám đông ngay lập tức ngậm miệng lại, vị Thanh Phong lão tổ này chính là mấu chốt quyết định mọi người có đạt được tiên duyên hay không, bởi vậy đắc tội ai thì được chứ không thể đắc tội với lão tổ.

"Thôi được, nếu các ngươi đã biết chuyện này thì coi như là duyên phận của mọi người. Có điều ta phải nói trước, nhiều nhất ta chỉ bảo vệ được mọi người đi đến bên ngoài tiên phủ, hơn nữa cũng không dám đảm bảo là an toàn tuyệt đối, nếu ai không may gặp nguy hiểm hoặc bị thương mà mất mạng thì đừng oán trách ta."

"Nào dám trách cứ lão tổ? Đây đều là do chúng ta tự nguyện mà." Một tên hộ vệ thương đội cướp lời.

Hướng Nhược Sơn hài lòng, gật đầu rồi nói tiếp: "Vẫn còn một điều nữa, các ngươi đều là phạm nhân, thu được được vài chỗ tốt ở bên ngoài tiên phủ thì phải nhanh chóng rời khỏi đó, đến lúc đó chớ có lòng tham không đáy mà rước họa vào thân."

"Không tham, không tham." Mọi người vội vàng lên tiếng trả lời.

"Vậy được rồi, rốt cuộc có bao nhiêu người muốn đến tiên phủ cùng ta?"

Sau khi thương đội lộn xộn thêm một lúc, có hơn một nửa thành viên quyết định đi thử vận may. Lưu Nhĩ thấy vậy rất bất mãn, đứng bên cạnh hờn dỗi mà bủn rủn, nhưng lúc này làm gì có ai chú ý đến hắn?

Nói thật Quách Thông cũng thoáng động tâm một chút, nhưng sau cùng ông cảm thấy miếng bánh từ trên trời rơi xuống này không đáng tin lắm. Cùng cách nghĩ với Quách Thông là một vài người khá lớn tuổi trong thương đội và mấy người có chút gia sản, phần nhiều họ không muốn mạo hiểm như vậy.

Người trong thương đội thường có quan hệ thân thích hoặc bằng hữu với nhau, khi một vài người báo danh đến tiên phủ thì ngay lập tức bị trưởng bối của họ xách tai kéo về, chỉ có thể nhìn bạn mình đứng thành một hàng phía sau Hướng lão tổ với ánh mắt hâm mộ.

Điều khiến Quách Thông kinh ngạc chính là Dương Vân lại gia nhập hàng ngũ những người muốn đi tiên phủ. Ông bèn tới khuyên: "Dương hiền đệ, đệ đã là cử nhân, sau khi đi du học trở về Ngô quốc, bằng tài năng và học vấn của đệ thì thi đậu tiến sĩ là chuyện không thành vấn đề, đến lúc đó có thể ra làm quan lớn, được cười tuần mã, hà cớ gì phải chen vào vùng nước đục này?"

Dương Vân có phần cảm kích mà nhìn Quách Thông, biết ông thật tâm thật ý muốn nhắc nhở hắn. Có điều mục đích hắn đến Cửu Hoa chính là để tìm tiên phủ, tuy Dương Vân vẫn hoài nghi Hướng Nhược Sơn nhưng lão đã có thể nói ra được hai chữ tiên phủ, nói không chừng lão thật sự biết điều gì đó chính xác, vậy cũng đủ để hắn đi theo thử xem thế nào.

"Quách Thông đại ca, đệ biết đại ca có ý tốt nên mới nhắc nhở, có điều nếu đệ một lòng muốn làm quan thì chuyến này đã không đi du học. Bất kể việc tiên phủ là thật hay giả nhưng cũng đều là cơ hội để mở mang kiến thức, khi đi đệ sẽ hết sức cẩn thận, đại ca có thể yên tâm."

Sau việc tặng kiễm, Dương Vân và Quách Thông nhanh chóng thân thiết với nhau hơn, ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi, hiện giờ cứ gọi qua gọi lại là đại ca và hiền đệ.

"Dương hiền đệ, nếu đệ đã hạ quyết tâm thì ta cũng không khuyên giải nữa. Hãy nhớ khi gặp chuyện thì đừng vội xông lên, phải suy nghĩ thấu đáo trước." Quách Thông đành chịu không biết làm sao, cũng may từ lời nói của Dương Vân ông nhận ra hắn không phải là người bị tiên phủ làm cho choáng váng đầu óc, có lẽ sẽ không có chuyện gì lớn xảy ra.

"Còn chuyện của Quách đại ca thì sao? Đã có một nửa thành viên trong thương đội muốn đi, đại ca sẽ giải quyết thế nào?"

"Không sao, tiền công của những người rời đi đương nhiên sẽ bị cắt giảm, hơn nữa bọn họ chỉ có thể nhượng lại hàng hóa của mình cho người khác với giá thấp. Nơi này đã có vài thôn xóm, đi thêm vài ngày nữa là đến phủ thành Cửu Hoa, ta sẽ mướn một ít phu quân vác bản địa để bán tổng hàng hóa ở Cửu Hoa phủ, nói không chừng còn kiếm được nhiều hơn bình thường." Quách Thông đáp.

Thương đội của Quách Thông khá đặc biệt, ông chính là chủ hàng lớn nhất, nhưng cũng không cấm đám tiểu nhị mang theo hàng hóa. Lại nói tiếp, thương đội này giống như một nhóm tiêu thương chung vốn và lấy Quách Thông là người đứng đầu, nếu một nửa trong số họ đã muốn rời đi, có thể thu mua hàng hóa mà bọn họ mang theo với giá thấp quả thật có thể kiếm được một khoản không nhỏ.

"Có điều đám hộ vệ đều đi cả, dọc đường gặp phải cường đạo thì phải làm sao?"

"Chúng ta đã ra khỏi dãy núi, từ giờ cho đến Cửu Hoa phủ cũng khá là an toàn, sau khi bán xong hàng hóa ở Cửu Hoa phủ ta sẽ xem xét tình hình mà quyết định, nếu tiếp tục đi buôn thì sẽ mướn một vài hộ vệ ở ngay Cửu Hoa phủ. Mới đầu năm, tìm cóc bốn chân còn khó chứ dao khách hai đuôi có cả đồng."

Hai người cười ha ha, trò chuyện với nhau thêm vài câu rồi nói lời từ biệt.

Quách Thông mang theo thương đội có quy mô bằng một nửa lúc trước đi về hướng tây để đến Cửu Hoa phủ, nửa còn lại thì bầy gà con lon ton theo sau Hướng Nhựt Sơn, chuyển hướng về phía tây nam.

"Lão thần tiên, rốt cuộc tiên phủ này nằm ở đâu vậy?" Một tên hộ vệ đến gần rồi hỏi.

Hướng Nhựt Sơn lạnh lùng đáp lại: "Cứ đi theo là được, hỏi nhiều vậy để làm gì?"

"Vâng vâng, chỉ là ta đang suy nghĩ không biết cần chuẩn bị cái gì thôi." Tên hộ vệ cười trừ.

"Hả? Cũng có chút đạo lý. Lưu Nhĩ..."

"Sư phụ, con ở đây."

Đọc đường đi Lưu Nhĩ vẫn ôm một bụng giận dữ, có điều sự phụ đã gọi thì hắn vẫn phải nhanh chóng chạy đến.

"Người dẫn những người này..." Hướng Nhựt Sơn tùy dùng tay tùy tiện vẽ một vòng tròn, trong đó tính cả tên hộ vệ vừa nói chuyện thì có mười mấy người, "Đi đến thôn trấn phía trước mua vài thứ."

"Vâng thưa sư phụ. Người muốn mua gì vậy?"

"Ngu xuẩn, cái này cũng cần ta dạy sao? Cầm lấy danh sách này."

Lưu Nhĩ đưa tay đón rồi đi cùng mười mấy người đang cao hứng kia, những người còn lại cắm trại ngay tại chỗ.

Khi đêm đến, Lưu Nhĩ và đoàn người đã quay trở lại.

Thấy bọn họ đi mua sắm trở về, thiếu chút nữa Dương Văn đã bật cười ra tiếng.

Đúng là một đồng lộn xộn, nào là mấy cuộn dây thừng, mấy chục cái bao bố, các công cụ kim khí như búa, đục, xẻng, rìu, một vài cây gậy trúc dài, dây mà là trang bị để đi thăm dò tiên phủ sao? Có khi bánh nướng áp chảo, thịt khô, dưa muối... còn có nhiều tác dụng hơn.

Có lẽ Hướng Nhựt Sơn cũng cảm thấy thoạt nhìn có chút khó coi, vì vậy đành giải thích với mọi người: "Ban đầu vốn không cần những thứ này, có điều đây là những thứ chuẩn bị riêng cho những phạm nhân như các người."

Mọi người vâng vâng dạ dạ đáp lại, nhưng những người đi mua đồ cùng Lưu Nhĩ lại có vẻ mặt không tốt lắm, thì ra tên đồ đệ của lão thần tiên này cũng khác người, hắn không thèm mang theo một cắc bạc nào trên người nên phải chìa tay xin tiền của bọn họ. Khi mọi người còn đang do dự thì hắn làm mình làm mẩy, nói linh tinh cái gì là nếu không mua được thì khi trở về sẽ đòi tiền sư phụ, mọi người nào dám vì chút chuyện còn con này mà quấy rầy Hướng Nhựt Sơn, vì vậy đành đau khổ mở hầu bao.

Báu vật trong tiên phủ còn chưa thấy bóng dáng đâu, trong khi đó tiền thật bạc thật của mình đã phải bỏ ra ngoài.

Lần sau nếu có loại "chuyện tốt" như vụ mua đồ này nhất định phải từ chối để đẩy người khác đi, mọi người âm thầm nhất trí như vậy.

Hướng Nhựt Sơn chỉ huy đại quân năm sáu mươi người mất trật tự này tiến về phía trước, thương đội chẳng giống thương đội mà có chút trật tự người trong giang hồ kết bang lập hội, người dân đi đường gặp phải hội này đều phải tránh sang một bên.

Chỉ vài ngày sau bọn họ đã tiến vào địa phận dãy núi giáp ranh phía nam Cửu Hoa phủ, đưa tầm mắt ra xa chỉ thấy núi non trùng trùng điệp điệp, mây mù giăng kín đất trời bao la, khiến người trong đội tâm báo kích động không thôi.

Tuy từ Ngô quốc đến đây cũng là đường núi nhưng núi non không được hùng vĩ như vậy, càng không có được vẻ đẹp tráng lệ như nơi này, trong lòng mọi người đều có những cảm xúc riêng, càng xem càng thấy rừng núi nơi này có khí chất của tiên gia.

Chỉ có Dương Văn là dùng linh nhãn để quan sát, hắn cảm thấy những ngọn núi đó tuy đẹp nhưng linh khí cũng bình thường, hoàn toàn không được xem là phúc địa của tiên gia, thông thường sẽ không có ai mở động phủ ở nơi này, vì vậy Dương Văn không khỏi nhíu mày. Chẳng lẽ tiên phủ trong lời của Hướng Nhựt Sơn hoàn toàn không có quan hệ gì với Cửu Hoa tiên phủ mà mình đang tìm kiếm? Chẳng lẽ lại phải quay trở lại Cửu Hoa phủ, dựa theo kế hoạch trước kia là nghe ngóng tin tức ở phủ thành rồi mới quyết định?

Dương Văn loáng thoáng nhớ lại truyền thuyết của kiếp trước, khi Cửu Hoa tiên phủ hiện thế đã có điềm báo trước nên có rất nhiều phạm nhân phát hiện ra, khiến cho phần lớn tiên bảo bị thất lạc. Sau khi tin tức đến tai các tu luyện giả thì tiên phủ đã đóng kín, mà số phạm nhân đi tìm kiếm bảo vật lại quá nhiều, hơn nữa những người có nhiều thu hoạch sau đó đều rời khỏi quê hương, dấu vết của vô số bảo vật cũng biến mất từ đó.

Nếu đã có không ít phạm nhân biết được tin tức này, có lẽ sẽ nghe ngóng được gì đó ở Cửu Hoa phủ.

Dương Văn đang do dự thì ở phía trước có một đám giang hồ hào khách ục ục đi đến.

Thấy cảnh Hướng Nhựt Sơn dẫn theo một đoàn người ngô không ra ngô, khoai không ra khoai, đám giang hồ hào khách như tìm được đối tượng để xả nổi bực dọc trong lòng, cả đám ngông nghênh cười ha hả.

"Cái gì thế này, hội này mà cũng muốn đi tầm bảo sao?" "Xem kìa, cách ăn mặc của họ hình như là tiểu nhị của thương đội, nhìn mũ trên đầu bọn họ kìa..."

Người trong đội tầm bảo đều tỏ ra khó chịu, vẻ mặt trầm xuống vì bị cười nhạo, có điều lại không thể bác lại... vì bọn họ chính là tiểu nhị của thương đội mà.

Trái lại, Hường Nhượng Sơn ra vẻ cao cao tại thượng, "Đừng để ý đến bọn chúng, những kẻ tầm thường mà thôi."

Khi đã cười no nê, một người trong đám hào khách quát lớn: "Đám nhà quê các ngươi đừng mơ tìm được bảo bối, lo mà quay trở về đi, phía trước không phải là nơi mà các ngươi có thể đến."

Một tên khác bổ sung: "Ngươi nhắc nhở bọn chúng làm gì, lần này rõ là cụt hứng, mau quay về thôi."

Đám hào khách nhanh chóng lướt qua như một trận gió, Dương Vân nhủ thầm, cuối cùng cũng quyết định dùng linh cảm với Hường Nhượng Sơn.

Nguyệt Hoa chân kính bắt đầu vận hành dọc theo lộ tuyến của tầng thứ năm, nếu có thể quan sát bên trong cơ thể, sẽ phát hiện ở những khiếu huyết trong tâm mạch của Dương Vân loáng thoáng ánh lên hào quang màu bạc, ngoài ra còn có một luồng hào quang bao phủ phần ngực.

Thất Tinh châu trên cổ tay dường như cũng đáp lại, mấy hạt châu bắt đầu hơi nóng lên, đồng thời màu sắc tựa hồ cũng đậm hơn một chút.

Tiếng lòng của những người xung quanh lập tức như thủy triều cuộn cuộn đổ vào não hải của Dương Vân, hần điều hòa một chút, bước chậm lại để những người phía trước che chắn mình, sau đó tập trung lực chú ý lên người Hường Nhượng Sơn, hai tay cầm hai vật, vật thứ nhất là một đồng xu độc, tay kia cầm một tấm Hỏa Cầu phù.

"Thì ra là thế!" Dương Vân nở một nụ cười thần bí, hần thu hồi thần thông linh cảm, đồng thời cũng cất vật trên hai tay đi.

"Đi thôi, tiến vào núi." Hường Nhượng Sơn chỉ tay về phía con dốc phía trước rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Quân Cờ

"Cái gì? Sao lại không cho chúng ta đi qua, các ngươi quá ngang ngược rồi đấy!" Đội tầm bảo do Hường Nhượng Sơn lãnh đạo bị người ta ngăn cản ở sơn khẩu.

Hai mươi người to cao vạm vỡ đang chặn kín con đường tiến vào sơn khẩu, bọn họ cầm cương đao sáng loáng trong tay, làm cho những người đến từ thương đội tức giận mà không dám nói gì.

Tuy nhân số gấp ba lần đối phương nhưng chỉ có mười mấy người là xuất thân từ hộ vệ, có võ nghệ kha khá một chút, còn đối phương thì chỉ nhìn qua là biết đều thuộc một bang phái nào đó trên giang hồ, trên người họ toát ra sát khí mà người thường không có.

Dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, Hường Nhượng Sơn đành bước ra khỏi đám đông, mặt âm trầm quát lớn: "Các ngươi là người của bang phái nào? Vì sao lại ở đây cản đường?"

"Lão nói nhầm làm gì, nhanh chóng dẫn người cút đi, coi chừng các đại gia đây lột da rút gân của các ngươi bây giờ."

Hường Nhượng Sơn giận dữ vung ống tay áo, một luồng kinh phong vù vù đánh về phía tên đại hán vừa vô lễ.

"Lão thần tiên ra tay rồi!" Cả đám mở to hai mắt dõi theo, trên mặt lộ ra sự sung sướng khi thấy người gặp họa.

Tên đại hán bị cuồng phong cuốn bay ra xa bốn năm trượng, hần kêu thảm rồi đầu đập rầm một cái xuống mặt đất, ói ra một ngụm máu lẫn vài cái răng.

Đám đại hán cản đường gân cổ hét lên rồi vung vẩy cương đao, có điều chẳng tên nào dám đến gần.

Chưa tiếp xúc với nhau, chỉ dựa vào cuồng phong mà có thể đánh bay người, đây chính là thủ đoạn của cao thủ Tiên thiên. Đám đại hán chặn đường biết mình không phải là đối thủ, ánh mắt không hèn mà cùng nhìn về phía cái đình nghỉ mát ở ven đường.

Bên trong đình có một lão giả áo nâu, ngoài ra còn có một tráng hán trung niên.

Lão già áo nâu khề nhếch mép, tên đầu lĩnh của đám đại hán chặn đường có vẻ cung kính lắng nghe, còn những người khác thì không hề nghe thấy một chữ nào.

Truyền âm, một từ trong truyền thuyết liền xuất hiện trong lòng mọi người, có thể khiến cho âm thanh ngưng tụ thành một đường mà không bị phân tán ra ngoài, việc này đương nhiên chỉ có thể là cao thủ Tiên thiên mới làm được.

Không ngờ lão già áo nâu kia lại là một cao thủ Tiên thiên, và nếu đã có thể ngồi ngang vai ngang vế với lão thì xem ra tu vi của tráng hán trung niên kia cũng không hề kém hơn, người trong đội tầm bảo lập tức cảm thấy áp lực trong lòng.

Không ngờ đại hán cầm đầu kia nghe xong liền vùng tay lên, chỉ huy thủ hạ tách ra để lộ một con đường nhỏ.

"Hà lão có nói, người nể mặt vị tiên sinh này nên mới cho các ngươi đi qua."

Mọi người mừng rỡ, xem ra Hướng lão tổ vừa ra tay đã làm hai vị cao thủ kia bị chấn động, ai ai cũng cảm thấy nở mày nở mặt, nghênh ngang đi qua con đường ở giữa, còn đám đại hán đứng hai bên đường thì như là đang đưa tiễn.

Hai người bên trong đình nghỉ mát bắt đầu lên tiếng, tráng hán kia nói: "Hà cung phụng, tuy người nọ có thể cách không đánh người nhưng có vẻ chường phong của hắn tán mà không tụ, rõ ràng là vừa mới thăng cấp lên Tiên thiên không được bao lâu, vẫn chưa thể khống chế tốt chân khí phóng ra ngoài, người như thế không cần Hà lão ra tay thì tại hạ cũng có thể đối phó, vì sao lại để bọn họ đi qua?"

Lão già áo nâu cười ha hả rồi trả lời: "Tần hộ pháp, nếu không cho bọn họ đi qua thì tin tức tiên bảo hiện thế sẽ bị truyền ra ngoài, người đến thử vận may sẽ càng ngày càng nhiều, Tứ Hải minh chúng ta chặn ở sơn khẩu này cũng không phải là kế lâu dài. Sau cùng sẽ có người từ bên ngoài âm thầm len vào, hoặc vài ngày sau sẽ có những nhân vật lợi hại đến đây, chưa chắc chúng ta đã thủ được ở sơn khẩu này, vậy chi bằng sớm đi tìm tiên bảo thì hơn. Ngoại trừ lão già kia thì những người khác đều không thể chịu nổi một kích, cứ để cho bọn họ đi thử thời vận, nếu có người may mắn đoạt được bảo bối thì chẳng lẽ lại thoát được khỏi bàn tay của hai chúng ta sao?"

Tần hộ pháp cười nói: "Hà lão cao kiến, vậy thì để bọn chúng đi trước thí nghiệm, chúng ta ở sau làm ngư ông."

Mọi người trong đội tầm bảo chẳng hề biết mình đã trở thành quân cờ dò đường của kẻ khác, còn tưởng rằng lão thần tiên ra tay chấn nhiếp đối phương nên hết sức phấn khởi và tiến lên núi.

Tháng mười một sắp kết thúc, những ngày đông giá rét đã đến gần, tuy phương nam không phải là nơi trời băng đất tuyết như phương bắc nhưng bên trong núi thẩm toàn là hàn phong rét thấu xương, những dòng suối trong hẻm núi thì lạnh như băng, trên đỉnh một vài ngọn núi cao xuyên tầng mây ở phía xa thậm chí còn bị phủ kín bởi băng tuyết.

Hướng Nhược Sơn dẫn mọi người bốn ba rông rã một ngày ở trong núi, hết băng dốc rồi lại vượt suối, nhiệt huyết của mọi người dâng cao, hoàn toàn không cảm thấy vất vả và mệt nhọc vì trời giá rét.

Trời dần tối, mọi người dừng lại cắm trại ở một khu vực bằng phẳng, lúc này sự mệt mỏi trên người mới bắt đầu phát tác, sau khi ăn xong bữa cơm tối, cả đám lập tức chui vào trong lều nghỉ ngơi và tránh hàn phong thấu xương.

Một mình một lều, Dương Vân liền chui vào trong để tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh, lúc này trên bầu trời chỉ có trăng khuyết, nồng độ Nguyệt Hoa chân khí cũng thấp hơn bình thường không ít, có điều nhờ vòng tay Thất Tinh châu ngưng tụ lại nên trong chiếc lều nhỏ nhỏ vẫn tràn ngập hào quang của linh khí.

Một luồng Nguyệt Hoa chân khí nồng đậm chuyển động xung quanh huyết Khí Hải, thỉnh thoảng lại phân ra một luồng linh khí để trùng kích

một chút. Sau khi được ăn linh dược ở Đông Ngô thành, mấy ngày vừa rồi hắn đã từ từ luyện hóa xong, nhờ đó mà tu vi của Dương Vân có những đột phá lớn, tầng thứ sáu của Nguyệt Hoa chân kinh đã bắt đầu cô đọng huyết Khí Hải, huyết cuối cùng và cũng là huyết quan trọng nhất. Khi khiếu huyết này thông suốt, kinh mạch ở trạng vị sẽ hoàn toàn được đả thông, chẳng biết đến lúc đó sẽ có thần thông gì xuất hiện nữa, trong lòng Dương Vân tràn ngập sự mong đợi.

Bên ngoài lều vang lên âm thanh sột soạt, Dương Vân lập tức rời khỏi trạng thái nhập định, Nguyệt Hoa chân khí như thủy triều rút khỏi những khiếu huyết đã cô đọng thành công, hắn mở mắt yên lặng chờ đợi.

"Dương đại ca, đừng lên tiếng, ta là Lư Nhĩ."

Đầu tiên là có một tiếng gọi khẽ vang lên từ bên ngoài lều, tiếp đó một kẻ hồ của chiếc lều bị vén lên, cuối cùng là Lư Nhĩ thò đầu vào.

"Dương đại ca, mau thức dậy thu dọn một vài thứ mang theo người, còn những thứ linh tinh như lều trại thì đừng động vào, cũng đừng tạo ra âm thanh gì, sự phụ ta bảo mọi người xuất phát trong đêm." Lư Nhĩ nói.

"Được, ta sẽ lập tức thu dọn."

Sau khi nghe thấy tiếng trả lời của Dương Vân, Lư Nhĩ tiếp tục lò mò đi sang những chiếc lều kế tiếp.

Đồ đạc của Dương Vân rất đơn giản, hắn mang một cái túi vải trên lưng, bên hông dắt Hàm Quang kiếm rồi bước ra ngoài.

Chẳng biết lửa trại đã bị dập tắt từ khi nào, một số người bắt đầu di chuyển ra khỏi trại, dưới ánh trăng trong trẻo nhưng vắng lặng, mọi người lặng lẽ thu dọn đồ đạc.

Thấy mọi người trên cơ bản đã chuẩn bị xong, Hường Nhược Sơn phát tay rồi dẫn đầu đoàn người đi về phía một rừng cây ở ngoài khu cắm trại. Đám đông rong rã theo sát phía sau, Dương Vân cố ý đi cuối cùng, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía một vài địa phương chìm trong bóng tối với ánh mắt thăm dò.

Sáng sớm ngày thứ hai, hai vị cao thủ Tiên thiên của Tứ Hải minh nhận được báo cáo.

"Cái gì? Bị mất đầu đám người kia sao? Một đám ăn hại!"

Tần hộ pháp tính tình nóng nảy, nâng chưởng phóng một đạo kinh phong sắc bén về phía người mặc áo đen đang quỳ trên mặt đất.

Người áo đen đỏ mồ hôi hột, có điều vẫn ưỡn ngực không hề nhúc nhích.

Chưởng phong lảng lẽ đi được nửa đường thì bỗng biến mất, Hà cung phụng thân nhiên thu chưởng vào trong tay áo, mỉm cười: "Đừng vội tức giận, cứ để hãn kê chuyện gì đã xảy ra đã."

Tần hộ pháp thăm dò mình, tự nhủ: "Công phu của lão già này dường như còn hơn cả đồn đại."

Người áo đen cũng không dám lau mồ hôi trên trán, vội vàng bẩm báo: "Khởi bẩm cung phụng, hộ pháp, lúc nửa đêm đối phương đã lặng lẽ khởi hành vào một rừng cây, thuộc hạ không dám chậm trễ nên đã phái ba nhóm đi theo, kết quả là toàn bộ đều bất tỉnh một cách khó hiểu, không hề phát hiện được người nào đã ra tay."

"Vậy nên người trở lại sao?" Trong giọng nói của Tần hộ pháp đã mang theo chút hàn ý.

"Thuộc hạ biết mình đã sơ suất nên lập tức trở về nhận tội với hai vị đại nhân, có điều thuộc hạ đã tăng gấp đôi số người đi tìm kiếm, tin rằng một đám đông như vậy không thể không để lại bất cứ dấu vết nào, có lẽ không bao lâu nữa sẽ nhận được tin tức."

Lúc này về mặt Tần hộ pháp mới giãn ra một chút.

"Một khi đã như vậy thì tạm thời người hãy quay lại chủ trì việc tìm kiếm, nếu tìm được người thì ta sẽ tha tội cho người, còn không thì phạt hai tội, người biết rồi chứ?" Hà cung phụng nói.

Thấy Tần hộ pháp không có ý định nói gì nữa, người áo đen hành lễ rồi nhanh chóng rời đi.

Tần hộ pháp cảm thấy hơi khó chịu trong lòng, mặc dù võ công của Hà cung phụng khá cao nhưng bình thường rất ít khi tham gia vào những công việc nội bộ, thế mà lần tầm bảo này mình chủ trì lại cố tình hạ lệnh để Hà cung phụng chủ trì, điều này khiến hắn có cảm giác có tiếng mà không có miếng.

"Hành tung của đám người kia khá quỷ dị, có phải họ đã tìm ra điều gì đó không? Tần hộ pháp nhíu mày nói.

"Đâu dễ dàng vậy chứ, người của chúng ta đã lục soát trong núi hơn mười ngày nhưng một chút tiến triển cũng không có..., có điều cũng không thể sơ suất được, nếu đã như vậy thì có lẽ phải thêm người thủ ở nơi này."

Hai người đang bàn bạc thì đột nhiên có người bước vào bẩm báo.

"Cái gì? Phi cấp truyền thư của mình chứ?"

Hai người liền mở ra xem, "Thì ra mình chủ đã suy trước tính sau, quyết định nhân cơ hội này một mẻ hốt gọn những đối thủ của bản mình.", Tần hộ pháp nói.

"Lần này ngoại trừ Hồng Cân hội, những kẻ đối đầu với bản mình như Danh Kiếm sơn trang, Phiệt bang, Kim Đào môn cùng La Phu phái đều đã phái ra toàn bộ tinh nhuệ, xem ra khúc xương này cũng khá gặm đây."

"Đừng lo, mình chủ sẽ đích thân ra tay đối phó với lão già của Danh Kiếm sơn trại, ba vị hộ pháp khác cũng sẽ có mặt ở đây, ngoài ra còn có sáu trong số tám đại đường chủ, lần này mình chủ là tình thế bất buộc."

"Hy vọng mọi việc đều thuận lợi, mình chủ bảo chúng ta gây ra động tĩnh lớn một chút ở đây để thu hút kẻ thù nhanh chóng đi tìm cái chết, vì vậy không cần chặn ở sơn khẩu nữa, tránh để trình thám của bọn chúng phát hiện ra hai chúng ta đã vào núi. Quá nửa là bọn chúng đã tưởng rằng chúng ta đã phát hiện ra manh mối của bảo vật, chờ bọn chúng trở về báo cáo thì còn sợ đám Danh Kiếm sơn trang không chạy như bay đến đây sao?"

"Kể hay, cứ làm như vậy đi." Tần hộ pháp mừng rỡ.

Vừa khéo hãn và Hà cung phụng đang xử lý công việc ở gần Cửu Hoa phủ, sau khi nhận được tin tức về tiên bảo đã lập tức chạy đến đây, đồng thời cấp báo cho mình chủ. Ban đầu hãn còn tưởng chỉ đơn giản là hành động đoạt bảo, không ngờ mình chủ lại mượn chuyện này để làm ra một tác phẩm hoành tráng.

Có điều việc này cũng có nghĩa là trong khoảng một thời gian ngắn, mình chủ và các cao thủ khác sẽ không kịp có mặt ở đây, vậy chẳng phải những tiên báo đó sẽ rơi vào tay người của mình sao?

Nghĩ đến đây Tần hộ pháp lập tức sốt ruột như có lửa trong lòng, đó là tiên báo đấy, nếu hắn có thể đoạt được thì một chức hộ pháp nho nhỏ của Tứ Hải minh tính là gì? Dù là ngai vàng của mình chủ cũng không phải là thứ không thể với tới.

Đột nhiên một ý nghĩ nảy lên trong đầu hắn, vì sao mình chủ lại muốn Hà cung phụng chủ trì việc tầm bảo? Chẳng lẽ là để đề phòng hắn sao? Ý nghĩ này vừa xuất hiện, trong nháy mắt sau lưng hắn đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Phương Pháp Ngủ Dốt Nhất

Một ngày nữa lại trôi qua, nhóm người áo đen chịu trách nhiệm tìm kiếm của Tứ Hải minh đã sốt ruột đến độ như kiến bò trên chảo nóng, đến giờ họ vẫn chưa thấy bóng dáng đám người mà cung phụng và hộ pháp muốn tìm đâu cả. Khi nghĩ đến sự trừng phạt nếu không hoàn thành được nhiệm vụ, mỗi người đều toát mồ hôi lạnh trên lưng.

Lúc này đội tầm bảo do Hường Nhược Sơn lãnh đạo đã thành công đi vào một sơn cốc bí mật.

Tối hôm qua, sau khi đi vào rừng cây, Dương Văn đã âm thầm xử lý những kẻ theo dõi của Tứ Hải minh, sau đó còn xóa mọi dấu vết đi lại của mọi người, trong rừng cây tối đen như mực thì việc này quá dễ dàng đối với người có Nguyệt Hoa linh nhân như Dương Văn.

Giải quyết xong việc, hắn lại thần không hay quỷ không biết mà bắt kịp mọi người, không một ai phát hiện ra Dương Văn đã từng rời khỏi đội. Hường Nhược Sơn cũng có chút mưu ma chước quỷ, lão tìm được một vách núi cao và dốc rồi bảo người trong đội tầm bảo lần lượt leo xuống dưới bằng dây thừng, dùng cách này để thoát khỏi những kẻ bám theo.

Hường Nhược Sơn ở lại sau cùng, chờ mọi người leo xuống hết lão mới tháo dây thừng buộc ở bên tảng đá ra, ném từ trên vách đá xuống.

Mọi người ở dưới đang xem xét xung quanh, nào có ai chú ý đến việc này. Lưu Nhĩ là người phản ứng đầu tiên, hắn mừng rỡ la lên: "Nhìn kia, sư phụ ta đang bay xuống."

Chỉ thấy Hường Nhược Sơn vung hai tay áo lên rồi nhảy từ trên vách đá xuống, một luồng kinh phong nâng cơ thể lão lên khiến lão từ từ rơi xuống, thoát nhìn thì không khác nào bay như tiên.

"Tiên nhân!" Một âm thanh sợ hãi xen lẫn thán phục khê vang lên trong đám đông, thậm chí còn có người quỳ trên mặt đất mà dập đầu vái lạy, nếu nói Phách không chừng trước kia chỉ là thủ đoạn của người trong võ lâm, lần này cảnh tượng Hường Nhược Sơn lẳng không bay xuống đã hoàn toàn khiến mọi người tin vào thần phận tiên nhân của lão.

Chỉ có Dương Văn là cười khanh khách, thì ra phi hành như lời Lưu Nhĩ nói chính là thế này, hại mình phải cận thận từng tí một mấy ngày liền..., thì ra chỉ là một tấm phủ lục phong hệ Diệp Lạc phủ, cũng chỉ có thể lừa gạt những người không có hiểu biết.

Nếu thật sự là cao thủ Trúc Cơ kỳ thì lão đã có thể tự phi hành, có thể ngự kiếm ngàn dặm, còn nếu là Kết Đan kỳ thì càng khủng khiếp hơn, có thể đi ngàn dặm trong chớp mắt. Loại kỹ thuật bay xuống này cũng không cần phủ lục, nếu công pháp thích thích hợp và biết một vài bí quyết thì ngay cả Dẫn Khí kỳ cũng có thể làm được.

Có điều nhờ hành động này của Hường Nhược Sơn mà mọi người đã thành công thoát sự theo dõi của Tứ Hải minh. Dù sao thì đội tầm bảo cũng có đến vài chục người, Dương Văn không thể nào xóa hết mọi dấu vết đi lại, hơn nữa Tứ Hải minh chắc chắn sẽ có cao thủ am hiểu thuật lần theo dấu vết, nếu không có gì bất thường thì chắc chắn bọn họ sẽ bị phát hiện.

Hường Nhược Sơn dẫn mọi người đi suốt một đêm, sáng hôm sau mới dừng lại nghỉ ngơi một chút, đến trưa cũng chẳng dám nhóm lửa nấu ăn, chỉ uống nước lạnh dưới suối và ăn chút lương khô mang theo rồi lại tiếp tục lên đường. Cảnh tượng thần kỳ đêm qua đã khiến tinh thần của mọi người dâng trào, không ai có ý nghĩ bỏ cuộc giữa chừng cả.

Khi trời nhá nhem tối, cuối cùng họ cũng đi vào trong một sơn cốc bí ẩn, Hường Nhược Sơn thở phào nhẹ nhõm, bảo mọi người nghỉ ngơi ở đây một đêm, ngày hôm sau là có thể bắt đầu đi tìm tiên phủ.

Hai bên sơn cốc là vách núi ngăn cản hàn phong, hơn nữa còn tìm được vài sơn động, mọi người chui vào trong động thấp lửa cùng nhau sưởi ấm, tuy không thể dựng trại nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Sáng hôm sau, khi mặt trời vừa lên, Hướng Nhực Sơn chỉ huy mọi người đi đến một vách núi, lão chỉ vào một vị trí rồi bảo mọi người bắt đầu đào.

Lúc này mọi người mới biết tác dụng của những công cụ đã mua ở dọc đường, mất thấy tiền phủ đã trong tầm tay, mọi người đều ra sức đào bới.

Bởi vì phải gấp gáp lên đường, ai cũng đồ mồ hôi và nhiễm lạnh, lại không được ăn thức ăn nóng sốt nên có vài người trong nhóm đã sinh bệnh, Dương Vân liền mượn danh nghĩa hái thuốc chữa bệnh để tự do hành động trong sơn cốc, chỉ cần không ra khỏi sơn cốc thì Hướng Nhực Sơn cũng không thèm quan tâm đến hẳn, nhờ vậy mà Dương Vân không cần phải vất vả làm cu li.

Dương Vân lại lén dùng linh cảm để dò xét Hướng Nhực Sơn, tuy linh cảm có rất nhiều hạn chế như chỉ có thể cảm nhận được suy nghĩ của người khác trong thời gian ngắn, phần lớn nội dung dò xét được đều là những ý nghĩ thông thường như đói khát, vui buồn hoặc hờn giận, nhưng nếu dò xét nhiều lần, hơn nữa chỉ tập trung vào tin tức về tiền phủ trong suy nghĩ của Hướng Nhực Sơn thì cũng nắm được vài tin tức.

Hướng Nhực Sơn vốn là một phạm nhân, võ nghệ cũng bình thường, chỉ có khinh công là khá khá một chút. Một năm trước lão trốn tránh sự truy sát của kẻ thù nên mới đến đây, không ngờ lại đi lạc vào tiền phủ.

Đáng tiếc là tiền duyên của Hướng Nhực Sơn không đủ, chỉ lấy được một hộp phủ lục phong hệ trong tiền phủ, còn chưa kịp lấy những bảo vật khác thì đã bị trận pháp truyền tống ra ngoài.

Với số phủ lục đó trong tay, Hướng Nhực Sơn đã nghênh ngang giả mạo cao thủ Tiên thiên, nhờ đó mà lừa được không ít chỗ tốt, có điều chung quy cũng sẽ có một ngày lão dùng hết phủ lục, vì vậy không ngày nào mà Hướng Nhực Sơn lại không nghĩ tới việc quay lại tìm kiếm tiền phủ. Trước đó không lâu lão đã thành công dụ được người của thương đội đi theo, bởi vậy lập tức thực hiện kế hoạch khai quật của mình.

Nhưng Hướng Nhực Sơn có nghĩ nát óc cũng không giải thích được bằng cách nào mà tin tức về tiền phủ lại bị lộ ra, vì sao Tứ Hải minh và những kẻ khác trong giang hồ đều biết đến việc này.

Phương pháp của Hướng Nhực Sơn đơn giản đến mức hài hước, năm đó nơi lão bị truyền tống đến chính bên trong sơn cốc này, sau đó tận mắt thấy thông đạo phía sau mình hóa thành thạch bích, vì vậy lão liền bắt tay đào từ nơi này vào trong.

Những người có chút kiến thức về trận pháp nhất định sẽ khinh bỉ hành động này của Hướng Nhực Sơn, có điều với tư cách là một phạm nhân mà nói, đây cũng là biện pháp duy nhất mà lão có thể làm thử.

Nhưng khi mượn việc hái thuốc để thăm dò xung quanh sơn cốc, Dương Vân lại hết sức ngạc nhiên khi phát hiện ra hành động cực kỳ ngu dốt này của Hướng Nhực Sơn lại thật sự thành công.

Chẳng biết vì lý do gì mà linh khí ở sơn cốc này và những khu vực xung quanh đặc biệt loãng, đối với việc tu luyện thì đây chính là nơi tử địa, đáng ra không có ai ngu ngốc mà đặt động phủ ở đây mới đúng.

Nơi khác thường sẽ có những việc khác thường, sơn cốc này quý dị như vậy có khả năng chính là do tiền phủ gây ra, khiến cho linh khí bị cạn kiệt, dưới tình hình đó sự vận hành của pháp trận nhất định sẽ xảy ra vấn đề, có lẽ lần trước truyền tống Hướng Nhực Sơn ra khỏi tiền phủ đã là hồi quang phản chiếu cuối cùng của pháp trận, bởi vậy khoảng cách truyền tống rất ngắn, cũng không thể sử dụng thủ đoạn nghịch chuyển không gian.

Ví như một ông chủ kiệt sức vì bệnh tật trong người, hấn dốc toàn lực mới một cước đá tên trộm ra khỏi nhà được, sau đó còn chưa kịp khóa cửa lại thì đã hôn mê bất tỉnh.

Hiện giờ, tên trộm đó đã mang theo đồng bọn đến gõ cửa lần nữa.

Tìm mòn gót giày mà không thấy, có được lại chẳng tốn chút công lao, chẳng biết tiền phủ này có phải là Cửu Hoa tiền phủ lừng danh thiên hạ kia không nữa.

Chẳng qua loại chuyện như tiền phủ vô chủ xuất thế này cả trăm năm cũng chưa chắc đã có một lần, theo xác suất mà nói, hai tiền phủ đồng thời xuất hiện ở một nơi gần như là việc không có khả năng.

Nghĩ đến những tiên bảo nổi danh trong Cửu Hoa tiền phủ, Dương Vân cũng cảm thấy lòng như lửa đốt.

Người đồng lực mạnh, chỉ ngần ngừ hai ngày mà mọi người đã đào được một cái hang rộng hai thước, sâu bảy tám thước trên vách núi.

Càng vào sâu, đất đá bị đào ra cũng dần dần thay đổi màu sắc, ban đầu là màu nâu đen, sau đó nhạt dần rồi cuối cùng trở thành màu trắng tuyết. Hiện tượng kỳ lạ này càng khiến mọi người càng thêm vững tâm, dù mệt nhọc nhưng vẫn hăng hái như muốn đào xuyên qua cả vách núi.

Càng ngày càng có thêm nhiều người ngã bệnh, số dược liệu mà Dương Vân hái được dần không đủ dùng.

Có một người trong thương đội được mọi người gọi là lão Mã, ông đã ngoài bốn mươi, trừ Hướng Nhực Sơn thì ông là người lớn tuổi nhất ở đây. Những người xấp xỉ tuổi ông trong thương đội đều lựa chọn đi đến Cửu Hoa tiền phủ.

Thể lực lão Mã không bằng những người trẻ tuổi, đã thế ông còn tiếc rẻ không muốn nhượng lại hàng hóa của mình với giá thấp, bởi vậy đành chọn cách vác một bao hàng nặng trên lưng, những người nhìn thấy cảnh này đều lườm nguýt.

Vào hôm xuất phát lúc nửa đêm, lão Mã cứ khăng khăng muốn mang theo bao hàng của mình nên bị Hướng Nhực Sơn đánh một chưởng ngã lăn trên mặt đất, từ đó đến nay vẫn luôn mang về mặt than khóc thảm thiết.

Sau khi đến sơn cốc thì lão Mã lên con sốt, thế nhưng vẫn kiên trì đào vách núi, hôm nay bị ngắt xiù nên mọi người khiêng ông đến chỗ Dương Vân.

"Lão Mã à, ông cũng liều mạng vừa phải thôi, nhiều người tham gia đào vách núi như vậy thì thiếu mình ông cũng chẳng sao, hơn nữa mọi người cũng biết ông có bệnh trong người, cứ nghỉ ngơi vài ngày cho khỏe." Dương Vân vừa chuẩn bị thuốc vừa nói.

"Ha ha, mọi người đều gắng sức nên ta thấy xấu hổ khi chỉ đứng một bên, chút bệnh này có đáng gì đâu, uống chút thuốc của Dương công tử là đỡ ngay ấy mà." Lão Mã thật thà nói.

"Chẳng lẽ còn chưa đủ nghiêm trọng sao? Ông vừa hôn mê đấy." Dương Vân cho được liệu vào nôi đá, thêm nước rồi bắt đầu đun.

Trong lúc sắc thuốc, Dương Vân cùng lão Mã trò chuyện với nhau, từ đó mới biết ông có bốn cô con gái, vì muốn chuẩn bị của hồi môn cho các con nên đến tuổi này mà lão Mã vẫn phải cực khổ ra ngoài bôn ba.

"Lúc ta rời đi thì bà nhà vừa có thai, hy vọng lần này có thể sinh được cho ta một thằng cu." Khi nói những lời này, vẻ mặt lão Mã tràn đầy hy vọng và hạnh phúc.

Dương Vân trầm mặc, hần lặng lẽ bỏ thêm một mảnh lá nhỏ của linh thảo có thể giúp khôi phục tinh lực vào nôi thuốc của lão Mã.

Lão Mã vừa uống thuốc xong, đột nhiên bên ngoài vang lên những âm thanh ồn ào náo động.

"Tiên bảo... phát hiện ra tiên bảo rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Kế Dọa Cường Địch

Khi nghe tin đã tìm ra ra tiên bảo, Dương Vân liền đi ra ngoài xem xét, phát hiện khu vực khai quật hiện đã ngừng hoạt động, tất cả mọi người đều tập trung ở trước cửa hang, cố chen nhau nhìn vào phía trong động.

"Tiên bảo, chắc chắn đó là tiên bảo."

Một người vừa từ trong hang đi ra, vẻ mặt còn vẫn kích động hô to.

"Phát hiện ra cái gì vậy?" Người bên ngoài vội vàng hỏi.

"Một khối ngọc bích khổng lồ, bề mặt trong suốt đến mức có thể thấy bóng người ở trên."

"Lớn khoảng bao nhiêu?"

"Không biết, đã đào rộng ra vài thước nhưng vẫn không thấy cạnh của nó ở đâu."

Sau một hồi huyền não, Hướng Nhực Sơn từ trong động bước ra, căn dặn mọi người: "Tiếp tục đào xung quanh khối ngọc bích."

Mọi người âm âm đồng ý, ai cũng anh dũng tranh lên trước.

Khi màn đêm buông xuống, mọi người ăn chút cơm rồi tiếp tục khai quật, bận rộn đến nửa đêm mới đào rộng ra gần mười thước, có điều vẫn không phát hiện ra mép ở đâu. Lúc đào bới không thể tránh được việc công cụ va vào ngọc bích, không ngờ lại phát hiện ra rằng khối ngọc bích này còn cứng hơn cả sắt thép, dù lấy những công cụ bằng thép tốt nện lên cũng không hề lưu lại một vết xước nào.

Lúc này đất đá xung quanh khối ngọc bích đã không còn chống đỡ được nữa mà bắt đầu lắc rắc rơi xuống, nếu tiếp tục thì cả hang động có thể sụp bất cứ lúc nào, vì vậy mọi người đành bắt đầu dừng lại.

Hướng Nhực Sơn âm trầm đứng trước khối ngọc bích, hiện giờ đã không thể đào rộng ra nữa, mà hần nghi ngờ rằng toàn bộ tiên phủ đều được loại ngọc bích này bao phủ, nhưng khó mà có thể phá bỏ khối ngọc bích, xây núi chín nhận, chẳng lẽ giờ lại thất bại trong gang tấc sao? (1)

"Các ngươi rời khỏi hang động đi." Hướng Nhực Sơn ra lệnh.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đều có vẻ không cam lòng nhưng không dám cãi lời lão, đành chậm chạp lùi ra ngoài.

"Ngươi cũng đi ra ngoài." Hướng Nhực Sơn nói với tên đồ đệ Lưu Nhĩ.

Lưu Nhĩ bủi môi, mặt nhăn như khi ăn ớt, có điều vẫn ngoan ngoãn rời đi.

Đợi đến khi không còn ai xung quanh, Hướng Nhực Sơn lập tức bỏ nhào vào khối ngọc bích, hai đầu gối quỳ xuống đất, hai tay cố gắng ôm lấy ngọc bích.

"Tiền phù, tiền phù, ta là người hữu duyên mà, ngươi cho ta đi vào một lần nữa đi. Chỉ cần cho ta vào thì ngài sai bảo gì cũng được, ta nguyện làm trâu làm ngựa mà."

Ngoài động, Dương Văn thiếu chút nữa bật cười, tiếp tục vênh tai nghe.

Hướng Nhực Sơn liên tục cầu xin, đến nước mắt nước mũi chảy ra cũng dính lên ngọc bích, thế nhưng ngọc bích không hề có phản ứng gì. Hắn thất vọng mà đứng lên, lấy từ trong lòng ra một tấm phù lục, lùi lại phía sau một khoảng cách rồi cắn răng mở tấm phù ra, mấy luồng hào quang sáng ngời lập tức bao quanh hai tay của hắn.

"Đi!" Hướng Nhực Sơn hét lớn một tiếng, cuồng phong ầm ầm thổi về phía khối ngọc bích.

Gió từ trong hang động thổi ra khiến mấy người đứng gần đó ngã trái ngã phải, Hướng Nhực Sơn ở bên trong lại đứng mũi chịu sào, hắn ôm chặt lấy một khối đá lớn ra từ trên vách, cuồng phong tới tập tễn đến nhưng vẫn hé một mắt để quan sát sự biến hóa của ngọc bích.

"A!"

Trên bề mặt trong suốt của ngọc bích đột nhiên xuất hiện một vài hình ảnh mờ mờ hồ hồ không thấy rõ lắm, nhưng hình như là mấy tiên nhân đang phi hành.

Trường sam của tiên nhân pháp phới, bảo kiếm trong tay bay lượn xuôi ngược.

Đột nhiên một luồng sáng chói mắt xuất hiện từ một khe hở trên khối ngọc bích, phát ra âm thanh long ngâm hồ gầm rồi lướt qua bên cạnh Hướng Nhực Sơn, lao ra khỏi động xông thẳng lên trời cao.

"Tiên bảo hiện thế rồi!" Những người ngoài động nhìn thấy cảnh tượng kì diệu như vậy, lập tức òa lên những tiếng hò hét ầm ĩ.

Luồng sáng như một dải lụa trắng vắt ngang qua bầu trời đêm, trong phạm vi hơn mười dặm đều có thể thấy rõ cảnh tượng này.

Trên một đỉnh núi cách đó vài dặm, Hà cung phụng cùng Tần hộ pháp của Tứ Hải minh cũng nhìn thấy hiện tượng này.

"Tiên bảo lại xuất hiện!" Tần hộ pháp vui vẻ nói.

"Nhớ kĩ vị trí không?" Hà cung phụng lớn tiếng hỏi.

Tiên bảo đã nhiều lần hiện thế trong mấy tháng gần đây, có điều lần nào cũng bay lên trời cao mới bị người khác phát hiện ra. Hiện giờ Tứ Hải minh đã bố trí đầy đủ nhân thủ, mấy trăm người thức trắng đêm liên tục quan sát các đỉnh núi khác, chỉ sợ cũng không dám nháy mắt một chút. Hà cung phụng đã hạ nghiêm lệnh, khi tiên bảo lại xuất hiện, nếu ai để mất dấu vị trí của tiên bảo sẽ lập tức trầm không tha, nếu tất cả mọi người đều không nhìn thấy thì cùng chịu phạt.

Hình phạt đã được công bố trước, một lần không nhìn thấy thì chặt một cánh tay, sau đó lần lượt đến các bộ phận khác.

Bang quy nghiêm khắc, không ai cho rằng Hà cung phụng đang nói đùa cả. Tên thủ lĩnh đám áo đen kia không làm hết chức trách, liên tiếp ba ngày không tìm ra đám người Hướng Nhực Sơn nên hai tay và một chân của hắn đã vĩnh biệt cơ thể, việc này đã được mọi người truyền tai nhau hơn ba lần.

"Ta thấy rồi... là từ nơi đó bay lên."

"Ta cũng nhìn thấy, đúng là ở đó."

Hai người hôn hờ kêu lên, chỉ tay về phía vị trí sơn cốc mà nhóm Dương Văn đang có mặt.

Hai người Hà Tần mừng rỡ vọt lên cao, không chờ thủ hạ mà phá không bay vút đi.

Cuồng phong bên trong hang động đã dừng lại, Hướng Nhực Sơn mặt xám mày tro chạy đến trước khối ngọc bích để xem xét, điều khiến hắn tuyệt vọng chính là khối ngọc bích vẫn không hề sứt mẻ chút nào, ngay cả những hình ảnh mờ nhạt phía trên cũng đã biến mất.

Hướng Nhực Sơn bần não ruột, ngồi bệt xuống phía trước ngọc bích, trong đầu trống rỗng. Một lúc sau, Lưu Nhĩ và mọi người không kiên nhẫn được nữa nên đã lò dò tiến vào.

"Các ngươi đi vào làm gì?" Hướng Nhực Sơn hét lớn chất vấn.

"Cái này..." Đám Lưu Nhi đang định trả lời thì bên ngoài đột nhiên vang lên một tràng cười trung tròi.

"Thì ra đám chuột nhắt các ngươi trốn ở đây, quả là tìm đúng chỗ."

"Hướng lão thần tiên, chúng ta phải làm sao bây giờ? Xem ra đó là những người trong bang phái đuổi tới."

Hướng Nhực Sơn cố gắng bình tĩnh, xua tay nói: "Không sao, để ta ứng phó." Nói xong lão liền dẫn mọi người ra khỏi hang động.

Bên ngoài hang động có hai người cao to đứng đó, thần khí trên mặt vô cùng sung túc, phía đối diện là hơn mười người của đội tầm bảo co rút lại một chỗ, cảnh tượng này chẳng khác nào mãnh hổ đang vờn con mồi. Thấy Hướng Nhực Sơn đi ra, mọi người như thấy cứu tinh mà bắt đầu la hét.

"Lão thần tiên mau đến cứu mạng, hai người kia quá hung ác, vừa xuất hiện lập tức đánh ngã vài người của chúng ta."

Lúc này Hướng Nhực Sơn mới phát hiện có bốn năm người nằm trên mặt đất, không thấy khí tức của họ, xem ra đã lãnh ít dữ nhiều.

Nhận ra đối phương chính là hai cao thủ của Tứ Hải minh gặp khi vào núi, Hướng Nhực Sơn kiên cường bước tới chất vấn: "Vì sao các ngươi lại ra tay đã thương người?"

"Các ngươi lén lút lút lút trốn ở đây, lại đào một cái hang động lớn, rốt cuộc là muốn làm gì?" Tàn hộ vệ quát lớn.

"Ngươi quản chúng ta làm gì, làm việc phải có trước có sau, chúng ta tìm thấy nơi này trước thì tất cả đều là của chúng ta."

"Ha ha, thật buồn cười, từ khi nào người trong giang hồ như chúng ta lại chú ý đến thứ tự trước sau vậy, mọi việc đều được quyết định bằng nắm đấm, người quang minh chính đại không làm chuyện mờ ám, mọi người đều vì tiền bảo mà đến đây thì độ võ công thử xem, thế nào hả lão thần tiên?" Giọng điệu của Tàn hộ pháp ở câu cuối cùng có chút chế giễu, hần nghiêm người rồi chấp tay nói.

"Lão thần tiên, xin hãy dạy bảo kẻ không biết trời cao đất rộng này."

Hướng Nhực Sơn thâm kêu khổ trong lòng, tay siết chặt tấm phủ lục bảo mệnh cuối cùng, rốt cuộc không cam tâm buông tha cho tiên phủ đã nằm trong trong tầm tay, lão hạ quyết tâm rồi bước ra giữa.

"Ngươi đã một lòng muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi." Ngoài miệng thì nói cứng nhưng hai chân của Hướng Nhực Sơn đã bắt đầu run rẩy.

Tàn hộ pháp tỏ vẻ hồ hững nhưng thật ra trong lòng lại hết sức cảnh giác, dù sao hần cũng đã nhận định Hướng Nhực Sơn là một cao thủ Tiên thiên, diễn xuất vừa rồi chỉ là cố tình chọc giận người này mà thôi.

Hướng Nhực Sơn hét lớn một tiếng rồi ra tay trước, một luồng bạch quang bay về phía Tàn hộ pháp.

"Đây là cái gì?" Tàn hộ pháp thầm rùng mình, cao thủ Tiên thiên có thể phóng chân khí ra ngoài nhưng rất ít người có thể phóng ra hào quang. Đó là bởi vì phần lớn công pháp trong chốn võ lâm đều là vô thuộc tính, điểm mạnh của những công pháp đó là nhanh chóng nhập môn, có thể dùng bất cứ linh khí gì để cô đọng khiêu huyết, có điều hậu quả chính là linh khí quá hỗn tạp, sau này muốn đột phá là việc vô cùng khó khăn.

Cũng chính vì nguyên nhân đó mà người luyện võ có số lượng khổng lồ, nhưng có thể trở thành cao thủ Tiên thiên đúng là phượng mao lân giác, vô cùng ít ỏi.

Tàn hộ pháp không dám sơ suất, vận đủ chân khí toàn thân rồi xuất một kích Phách không chừng để đỡ đòn.

Chưởng phong sắc bén vừa va chạm với quang cầu màu trắng, quang cầu lập tức nổ tung thành hơn mười luồng bạch quang bay lượn, ánh sáng chói lòa khiến mọi người hoa cả mắt.

Tàn hộ pháp hoảng sợ, loáng thoáng cảm nhận được đây không phải là thủ đoạn của người trong võ lâm, cũng may dường như Phách không chừng có hiệu quả, dưới sức ép của chưởng phong, những luồng bạch quang nọ đều bay toán loạn sang hai bên, sắp sửa lướt qua bên cạnh hần.

"Chỉ có vậy thôi sao." Về mặt Tàn hộ pháp như trút được gánh nặng, Hà cung phụng đứng cạnh cũng bật cười.

Dị biến xuất hiện, đột nhiên một chùm bạch quang bên hông Tàn hộ pháp bỗng nổ tung, hơn mười đạo phong nhận màu trắng như lốc xoáy rít gầm lao đến khiến hần không kịp có phản ứng.

"A!" Tàn hộ pháp hét lên thảm thiết, nửa người lập tức bị nhuộm đỏ bởi máu, cả cơ thể đổ sụp xuống.

Vù một tiếng, Tàn hộ pháp sắp ngã xuống mặt đất đột nhiên đứng dậy một cách quỷ dị, sau đó liền bay lên không trung.

Thì ra Hà cung phụng vừa tung ra một đạo tiên ảnh (tiên: roi), cuốn lấy Tàn hộ pháp rồi bay lên không trung chạy trốn.

"Đây là công phu gì? Một kích đã đánh trọng thương Tàn hộ pháp, chính mình cũng không có bản lĩnh này. Người họ Hướng kia quả là sâu không lường

được. Có điều một kích này tuy lợi hại nhưng có vẻ như không thể liên tục thi triển, hay cứ triệu tập nhân mã, dùng thủ hạ tiêu hao chiêu này của họ Hường rồi tính sau."

Cái này gọi là giang hồ càng lão đảm lượng càng nhỏ, Hà cung phụng vốn là một siêu cấp cao thủ trong Tiên thiên, không ngờ lại bị dọa mà sợ quá chạy mất.

Hai chân run rẩy của Hường Nhược Sơn cũng đã trở lại bình thường, chuyện xảy ra vừa rồi hắn cũng chẳng hiểu tại sao. Phù lục đã nổ tung vì sao lại có thể phát uy lần thứ hai, có trăm cái đầu hắn cũng không giải thích được điều này.

Có điều tám phù lục này chính là bảo bối áp hòm của hắn, chỉ đoạt được một tám nên chưa từng dùng qua, có lẽ tám phù lục này lợi hại như vậy đấy.

Tám phù lục mà Hường Nhược Sơn xem như chí bảo thật ra chính là Nhận Vũ phù, một loại phù thông thường nhất trong giới tu hành, cũng không có khả năng phát nổ lần thứ hai.

Vừa rồi chính Dương Vân đã diễn lại trò cũ khi đối phó với Bạch Nhiêm, hắn dùng một tám Nhận Vũ phù bọc lấy đồng xu phóng trúng phong nhận của Hường Nhược Sơn, tạo ra hiệu quả tấn công lần thứ hai.

Thoạt nhìn thì việc này rất đơn giản nhưng người thực hiện cần phải quan sát và phán đoán cực kỳ chuẩn xác, ngoài ra cũng không được thiếu bất cứ thứ nào trong số Nguyệt Hoa linh nhãn, Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết và thức hải, đương nhiên cũng phải nhắc đến tám Nhận Vũ phù đoạt được của Triệu Giai.

Dương Vân thở phào nhẹ nhõm, Hà cung phụng còn chưa ra tay, chỉ mới Tần hộ pháp mà đã khó đối phó như vậy, nếu Hà cung phụng không hoảng sợ mà rút lui thì hắn cũng chỉ có thể bỏ mặc mọi người mà thoát thân thôi.

Chú thích:

(1) - Nguyên văn: Vi sơn cửu nhận, công khuỷu nhất quĩ, tạm dịch: xây núi chín nhận, thất bại trong gang tấc.

Ý nghĩa: Khi kiến tạo một ngọn núi chín nhận (đơn vị đo lường thời xưa, bằng 7 hoặc 8 thước), nếu hòn đá cuối cùng không nằm ngay ngắn trên đỉnh thì ngọn núi sẽ không đạt được độ cao chín nhận, khiến cho việc kiến tạo thất bại. Tồn thất này không thể kiên trì được. Ngày nay dùng để chỉ những việc chỉ thiếu một chút nữa là đã thành công, tỏ ý đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Mở Tiên Phủ

Đương nhiên mọi người không biết Dương Vân đã động tay động chân, chỉ nghĩ là Hường lão thần tiên thể hiện thần uy đánh cho hai tên cao thủ Tiên thiên phải bỏ chạy, vì vậy bắt đầu lao nháo hoan hô.

Hiện giờ, những người còn chút nghi ngờ trong lòng cũng đã hoàn toàn tin rằng Hường Nhược Sơn chính là lão thần tiên.

Hường Nhược Sơn trầm ngâm một lát, đột nhiên cảm thấy giờ không phải là lúc để ngần ngại nên vội vàng lao vào trong hang động. Những người khác cũng chen nhau đi theo, Hường Nhược Sơn vừa định ngăn cản thì một ý nghĩ chợt nảy ra, dù sao lão cũng không có biện pháp gì để xử lý khối ngọc bích, không bằng để những người này vào thử, biết đâu lại nghĩ ra được phương pháp nào đó.

Chẳng mấy chốc bên ngoài đã không còn ai, mọi người tranh nhau chui vào hang động.

Dương Vân bước tới cạnh những người bị cao thủ của Tứ Hải minh hạ gục, có điều lại phát hiện tâm mạch những người này đã bị chấn đứt, khí tuyệt mà mất mạng.

"Quá tàn nhẫn." Dương Vân hít một ngụm lãnh khí, với tư cách là một cao thủ Tiên thiên, những thủ đoạn đối phó với người bình thường như thế này nói gì chẳng nữa cũng là quá thâm độc.

Một âm thanh từ bên cạnh vang lên, lão Mã đang chấp tay trước ngực, miệng lẩm bẩm.

"Lão Mã, ông đang làm gì vậy?"

"Mọi người đã cùng đi đến đây, cũng nên cầu siêu cho bọn họ." Lão Mã nghiêm túc nói.

Dương Vân đợi lão Mã cầu siêu xong mới nói: "Chúng ta hãy vào trong xem thử."

Bên trong hang động, khu vực xung quanh khối ngọc bích đã được mở rộng ra rất nhiều, chịu khó chật chội một chút thì mấy chục người vẫn chen vào được. Dương Vân và lão Mã đứng ngoài cùng, có điều vẫn nhìn thấy khối ngọc bích lung linh dưới ánh lửa của những ngọn đuốc qua khe hở giữa đám đông phía trước.

Dương Vân vừa mừng vừa sợ, cuối cùng cũng xác định được nơi này chính là Cửu Hoa tiên phủ nổi tiếng.

Thứ ngọc bích này tên là Bạch Lam trầm ngọc, là nguyên liệu dùng để kiến tạo tinh thất tu luyện. Khi người trong giới tu hành biết đến Cửu Hoa tiên phủ thì tiên báo đã thất lạc trong tay những phạm nhân, có điều loại ngọc bích bên ngoài này vừa dày lại vừa nặng, phạm nhân không thể di chuyển hoặc chia nhỏ ra, cuối cùng bị những người tu hành chuyển đi không ít.

Năm đó Dương Vân từng đến thăm một môn phái, họ đã dùng loại Trầm ngọc bích đến từ Cửu Hoa tiên phủ này để xây dựng tinh thất tu luyện cho đệ tử, lúc đó chương môn phái kia đang cao hứng nên mới kể cho hắn biết.

Có điều Dương Vân lại khẽ nhíu mày, xem ra xung quanh tiên phủ đều là loại ngọc bích này, hắn cũng không có cách nào để tiến vào trong.

Dù không còn trận pháp gia trì nhưng người dưới Trúc Cơ kỳ không thể nào phá hủy được loại ngọc bích này. Dương Vân nhìn thoáng qua, sau khi xác định đó là Bạch Lam trầm ngọc đã lập tức quảng ý nghĩ xông vào ra khỏi đầu.

Kiếp trước những phạm nhân này dùng cách gì để tiến vào trong nhỉ? Dương Vân nhìn thoáng qua bóng lưng của Hướng Nhựt Sơn, thầm nghĩ ở kiếp trước hẳn là có một người khác phá hủy ngọc bích, có vẻ Hướng Nhựt Sơn cũng không có biện pháp nào.

Nơi này không thể ở lâu được, bất cứ lúc nào Tứ Hải minh cũng có thể quay lại, nếu tiếp tục ở lại thì chẳng khác nào cá trong chậu. Dương Vân thầm nghĩ mình nên nhắc nhở mọi người một chút, về phần bọn họ có nghe lời khuyên của hắn mà trốn đi hay không thì hắn không quản được nhiều như vậy.

Hướng Nhựt Sơn đứng trong cùng, mọi người mồm năm miệng mười cãi nhau nhưng vẫn không nghĩ ra biện pháp nào, có người dùng lực đục khối ngọc bích, tia lửa từ công cụ bằng thép tốt văng khắp nơi, thậm chí gây thành mấy đoạn nhưng khối ngọc bích vẫn tròn bóng như mặt kính, dường như đang cười nhạo những phạm nhân không biết tự lượng sức mình này.

Hướng Nhựt Sơn buồn bã, năm nay lão đã gần sáu mươi, từ nhỏ đến giờ mọi việc đều không được như ý. Khoảng thời gian mà lão vui vẻ nhất chính là sau khi lạc vào tiên phủ, nhờ vào số tiên phù ngẫu nhiên lấy được mà nở mày nở mặt suốt một năm. Ai cũng nghĩ lão là cao thủ Tiên thiên, luôn muốn tăng bốc và nịnh bợ, vì những mệnh lệnh của lão mà chạy đông chạy tây, loại cảm giác này lão chưa từng được cảm thụ trước đó.

Còn bây giờ thì sao, chẳng lẽ sau những ngày sung sướng gần gũi, lão lại phải trở về nguyên hình? Bị những người đi cùng khinh thường, bị đệ tử vứt bỏ, tiếp tục những ngày tháng không ai biết đến như trước kia sao?

Nhớ lại lần trước mình rơi xuống vách núi nên mới vô tình lạc vào tiên phủ, nghĩ đến đây Hướng Nhựt Sơn cảm thấy trong lòng hụt hẫng, lão hét một tiếng, hai mắt đỏ ngầu lao đầu về phía khối ngọc bích. Trong lòng chỉ có một ý nghĩ duy nhất, nếu không vào được tiên phủ thì cứ chết quách đi cho rồi, mọi chuyện sẽ kết thúc từ đây.

Ầm một tiếng, Hướng Nhựt Sơn va đầu vào ngọc bích, máu bắn ra tung tóe.

Mọi người thất thanh hét lên, nhưng đúng lúc này một luồng sáng lóe lên, khối ngọc bích phát ra bạch quang mãnh liệt, sau đó trên ngọc bích lộ ra một lỗ hổng thật lớn, một thông đạo chợt xuất hiện cùng với vô số màu sắc.

Đã lao đến của Hướng Nhựt Sơn chưa hết, lão nghiêng nghiêng ngã ngã rồi chui tọt vào trong.

Mọi người hét lên rồi chen chúc nhau xông vào.

Chỉ trong nháy mắt, trong động chỉ còn lại mình Dương Vân còn đang trợn mắt há mồm.

"Cái... cái này cũng hơi quá đáng rồi đó, động phủ nhà ai mà lại có thể dùng đầu đập để vào hả trời." Dù đã trải qua hai đời người nhưng Dương Vân cũng khó có thể nghĩ ra được phương pháp tiến vào tiên phủ như vậy. Nếu hắn có nghĩ ra thì cũng tuyệt đối không dám làm thử, người thông minh luôn sợ chết, Dương Vân cũng không ngoại lệ.

"Tính ra nói Hướng Nhựt Sơn có số đỏ cũng đúng, nói hắn đại trí giả ngu cũng được, dù sao nếu tiên phủ không mở ra thì mình sẽ phải tay không ra về rồi." Dương Vân nhìn thoáng qua bên ngoài hang động, hắn khom người sờ soạng trên mặt đất một chút rồi mới đứng dậy vỗ vỗ tay, sau đó chui vào bên trong thông đạo.

Bên trong thông đạo lung linh đủ màu sắc khiến người ta hoa mày chóng mặt, chân mềm nhũn như bước trên mây, không có chút sức lực nào.

Đột nhiên phía trước trở nên sáng ngời, Dương Vân bước tới một không gian mây mù lượn lờ. Nơi này núi rừng trùng trùng điệp điệp, cơ thể bỗng lơ lửng trong hư không, quanh người bị bao phủ bởi những áng mây ngũ sắc, phảng phất như trở thành thần tiên.

Dương Vân biết những thứ này đều là ảo giác, không gian tiên phủ không thể lớn như vậy, hắn bèn sử dụng Nguyệt Hoa linh nhãn để quan sát xung quanh.

Đoàn người cùng đi lúc này đang phân tán ở trên không trung, bọn họ không biết mình đang ở trong ảo trận, những thứ mà họ nhìn thấy, sờ vào đều là ảo giác. Bọn họ đang làm những hành động vô cùng kì quái, có bơi lội, có bò trườn, có người còn giang hai tay ra vỗ cánh như chim bay, họ cảm thấy mình đang tiến về phía trước nhưng thật ra chỉ là quanh quẩn tại chỗ.

Dương Vân mỉm cười cất bước, hần đi như đang ở trên mặt đất bằng phẳng.

Cảnh vật trước mắt đột nhiên biến đổi, một ngọn núi không như đàn voi lao về phía Dương Vân với khí thế kinh người, chỉ một giây nữa là nó sẽ nghiền nát hần thành đồng thịt vụn.

Dương Vân đứng bất động, quả nhiên ngọn núi kia lướt qua người hần rồi hóa thành một đám mây trôi đi.

"Thiếu linh khí chống đỡ nên uy lực của ảo trận này cũng giảm đi nhiều, chỉ cần tâm bình tĩnh thì ngay cả phạm nhân cũng có thể vượt qua." Dương Vân thầm nghĩ rồi tiếp tục cất bước, chợt thấy Hướng Nhựt Sơn ở phía trước.

Hướng Nhựt Sơn quay đầu lại thì thấy Dương Vân, quang mang trong mắt chợt lóe lên, lão chủ động chờ Dương Vân đến gần rồi bắt chuyện: "Dương công tử, người quả nhiên không hổ là người đọc sách, chỉ trong thời gian ngắn đã tìm ra phương pháp hành động ở đây."

"Hướng lão có vẻ như ngựa quen đường cũ, phải chăng đã từng đến tiên phủ này?"

Hướng Nhựt Sơn nghiêm mặt: "Không cần nhiều lời, nếu đã đến được đây thì đều là người có tiên duyên cả."

Dương Vân gật gù đầu, hai người tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh đã đến trước một khối thạch bích.

Khối thạch bích này không phải là do ảo trận biến hóa thành mà là một bộ phận chính của động phủ, trên thạch bích có hai cánh cửa bằng thanh ngọc thấp thoáng hào quang, trên cửa thỉnh thoảng lại hiện ra một vài ký hiệu màu vàng.

"Dương công tử, có hai cánh cửa, không bằng người chọn trước một cái đi?" Hướng Nhựt Sơn dừng lại rồi nói.

Dương Vân không chút do dự bước vào cánh cửa bên trái, một luồng sáng lóe lên rồi cả cơ thể lập tức biến mất. Hướng Nhựt Sơn thở phào nhẹ nhõm, lão chỉ sợ Dương Vân chọn cánh cửa bên phải, hoặc là không chịu chọn trước. Lão quay đầu lại thì thấy không có ai theo sau, vội vàng chui vào cánh cửa bên phải.

Không ngờ rằng Dương Vân hiểu được ký hiệu trên cánh cửa thanh ngọc. Ký hiệu trên cánh cửa bên trái là để chỉ nơi cư trú của chủ nhân động phủ, còn bên phải chỉ là nơi tạm trú.

Quả thật không cần nói cũng biết chủ nhân của động phủ sẽ đặt bảo bối ở đâu, nhưng Hướng Nhựt Sơn không hiểu được tiên văn, lần trước lão đi vào cánh cửa bên phải nên bây giờ vẫn chọn bên phải, lão còn cho rằng hai cánh cửa mang ý nghĩa một sinh một tử, hoàn toàn không biết rằng mình đã bỏ lỡ cơ duyên lớn nhất.

Sau khi Dương Vân bước qua cánh cửa, đập vào mắt hần là một tiên viên, khí tức nồng đậm của linh dược xộc vào mũi, các loại linh thảo xanh um tươi tốt, tranh nhau khoe sắc. Có điều ánh mắt của Dương Vân lại lạc về phía một gốc cây có bộ dáng cổ xưa.

Thân cây cứng cáp như Cầu Long (rồng có sừng), điều thần kỳ nhất chính là trên cây không hề có một chiếc lá nào, phía trên treo lủng lẳng một linh quả đỏ rực như hỏa diễm.

"Chu quả!" Dương Vân thầm mừng rỡ, đó là thứ tốt, Chu quả có thể dùng để luyện chế rất nhiều loại đan dược, tuy có vẻ ngoài đỏ rực nhưng thật ra nó là một loại linh quả rất ôn hòa, trực tiếp dùng cũng có thể thúc đẩy chân nguyên tăng lên. Điều này làm cho nó được rất nhiều tu luyện giả không giới hạn đan khao khát.

Nó cũng là một trong số ít các loại linh quả mà phạm nhân trong võ lâm có thể ăn được. Phần lớn các loại linh dược giúp tu luyện giả gia tăng chân nguyên đều là độc dược đối với phạm nhân, nếu ăn vào sẽ chết ngay lập tức, còn Chu quả lại có đặc tính ôn hòa, làm cho dược lực của nó có thể chậm rãi phát sinh hiệu quả trong thời gian dài, người luyện công ăn được có thể gia tăng công lực, người thường ăn vào cũng có thể kéo dài tuổi thọ, điều này làm cho Chu quả rất có danh tiếng trong dân gian, thậm chí trong vài bản ghi chép các vật kỳ lạ và hiếm thấy còn viết rằng Chu quả là một loại tiên quả.

Nếu ngẫu nhiên chọn mười phạm nhân rồi bảo bọn họ nói ra tên một loại linh quả, trong mười người có khi sẽ có đến tám người nhắc đến Chu quả.

Dương Vân thuận tay cất bảo bối này vào trong túi, sau đó hướng ánh mắt về phía một tòa lưu ly bảo tháp hình bát giác bảy tầng ở phía trước.

Vừa nhìn Dương Vân liền phát hiện ra điểm khác thường, theo sự bố trí của trận pháp và toàn bộ tiên phủ thì tòa bảo tháp này là trung tâm của tiên phủ mới đúng, hần là nằm ở vị trí linh nhãn của tiên phủ, thứ nhất là để cung cấp năng lượng cho tất cả những đại trận của tiên phủ, thứ hai là có thể nuôi dưỡng những bảo vật ở bên trong.

Thế nhưng tòa bảo tháp này lại âm đạm vô quang, linh khí xung quanh thì khô cạn, thậm chí còn kém hơn cả nồng độ linh khí ở bên ngoài.

Sau khi đến gần tỉ mỉ quan sát, Dương Vân mới phát hiện ra tòa bảo tháp bị bao phủ bởi một tầng hơi khí khá cổ quái, hơi khí này dường như không phải vật của bảo tháp, nó bao phủ toàn bộ tòa bảo tháp như một lớp bụi đất. Hơn nữa lớp hơi khí này còn khẽ dao động, nhìn thoáng qua thì không khác gì một bầy kiến bám quanh.

Dương Vân khởi động thức hải, bắt đầu tìm kiếm lai lịch của loại hồi khí kỳ lạ này.

Vàng trắng non bên trong thức hải tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, chiếu xuyên vào Hoàn Chân điện. Ánh sáng bạc lần lượt xuyên qua từng giá sách, tìm kiếm những ghi chép phù hợp với loại hồi khí này.

Dương Vân vẫn chưa nhận ra tiểu Hắc vẫn luôn ngủ khò bên cạnh Hoàn Chân điện đã vô tình tỉnh lại, đôi mắt của nó sâu thẳm thăm.

Tiếng "Gâu gâu" vang lên, Thất Tinh châu trên cổ tay Dương Vân đột nhiên trở nên nóng hổi, một bóng đen nhỏ bé từ trong Thất Tinh châu nhảy ra rồi lao đến phía bảo tháp.

"Tiểu Hắc!" Dương Vân giật mình hét lên, chưa kịp ngăn cản thì tiểu Hắc đã lao vào bên trong tầng hồi khí bao quanh bảo tháp.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Không May

Thất Tinh châu là bản mạng pháp bảo của Dương Vân, nhưng nó lại có Chân linh của bản thân, cũng chính là tiểu Hắc bên trong thức hải của Dương Vân.

Tuy tiểu Hắc vẫn chưa thể hóa hình nhưng nó lại là Chân linh đã thành công mở linh thức, theo cấp bậc thì ngang với Trúc Cơ kỳ, chênh lệch hai đại cấp bậc với Dương Vân.

Vì có thức hải, chẳng biết Dương Vân xui xui rui rui thế nào lại tâm luyện Thất Tinh châu thành bản mạng pháp bảo, nhưng không có cách nào hoàn toàn dung hợp luyện hóa tiểu Hắc.

Đuôi to khó vậy, sự tự do của tiểu Hắc khá cao, thậm chí còn có thể không bị Dương Vân khống chế.

Dương Vân gấp đến độ chỉ muốn giậm chân, chưa thăm dò chi tiết mà đã tùy tiện hành động chính là điều tối kỵ của người tu hành, trong thiên địa có vô số thứ lợi hại, dù là tu luyện giả cao cấp thì số kẻ chết vì điều này là nhiều không đếm xuể.

Tiểu Hắc gắn liền với thức hải của Dương Vân, nó vừa tiến vào bên trong khí xem, trong thức hải của Dương Vân lập tức xuất hiện một lớp sương mù màu xám quỷ dị. Nó tràn ngập trong không trung khiến Dương Vân không thể thấy rõ những kiến trúc như Hoàn Chân điện, Kinh Luân đường..., huyền nguyệt trên bầu trời cũng bị hồi khí che phủ như bị nhốt trong một cái lưới dây, sự hoạt động của thức hải trở nên trì trệ.

Đúng lúc này Dương Vân chợt nhìn thấy tầng hồi khí trên bảo tháp nhanh chóng nhạt dần, chỉ trong chốc lát mà hồi khí đã hoàn toàn tán đi, để lộ ra hào quang xanh tím của chính bảo tháp.

Tiểu Hắc bỗng chui trở lại trong vòng tay Thất Tinh châu, sau đó biến mất không để lại tung tích nào.

Dương Vân hoảng hồn khi phát hiện lớp sương mù trong thức hải của mình đã trở nên nồng đậm dị thường, hơn nữa khi dùng thần niệm dò xét thì như bị đánh vào một lớp keo dán đặc sệt, chỉ trong chốc lát đã suy giảm rồi biến mất.

Sau khi liên tiếp tổn thất vài luồng thần niệm, Dương Vân lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng, vì vậy không dám tiến vào thức hải nữa.

Không thể tiến vào thức hải, chẳng phải thức hải đã bị phế bỏ sao?

"Tiểu Hắc, con chó hư này, mau lăn ra đây cho ta, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?" Dương Vân chỉ có thể phẫn nộ mà gọi tiểu Hắc, thế nhưng tiểu Hắc dường như đã hoàn toàn biến mất, một chút động tĩnh cũng không thấy đâu.

"Sớm biết thế này thì đã không ham việc ngưng tụ Nguyệt Hoa linh khí rồi, đáng ra nên tìm biện pháp tách tiểu Hắc ra khỏi thức hải mới đúng." Dương Vân bắt đầu thấy hối hận.

Mãi đến khi bảo tháp liên tục vang lên những tiếng nổ vang trời thì Dương Vân mới bừng tỉnh, hiện giờ không phải lúc để đau buồn, quan thức hải đã biến thành dạng gì chứ, phải nhanh chóng đoạt lấy tiên bảo mới là khôn ngoan.

Dương Vân ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện ra tiếng gầm rít phát ra từ một đạo kiếm quang khổng lồ trên không trung, đạo kiếm quang này như một con rồng bay về phía chân trời, khí thế như thiên quân vạn mã mà nhìn xuống Dương Vân ở dưới. Đột nhiên một vài tin tức bỗng xuất hiện trong đầu Dương

Vân, khiến hắn hiểu được lai lịch của đạo kiếm quang này.

Tầng hồi khí kia là một loại dị vật không rõ lai lịch, nó có thể cắn nuốt linh khí, không biết vì sao nó lại phát hiện ra tiên phủ này, sau đó phá vỡ đại trận phòng ngự rồi như đĩa bám vào trung tâm tiên phủ, từ đó bắt đầu hấp thu và cắn nuốt tòa bảo tháp.

Ban đầu phía dưới bảo tháp có một cái linh tuyến, kết quả là bị cắn nuốt đến nỗi một giọt nước cũng không còn sót lại, sau đó hồi khí bắt đầu cắn nuốt bảo tháp cùng linh khí của những bảo vật được giấu ở trong.

Thanh kiếm tiên này không cam lòng bị cắn nuốt, có điều nó bị bảo tháp hạn chế, bản thể không cách nào rời khỏi nơi này nên đành bỏ lại bản thể mà chạy trốn, do đó mới xuất hiện một đạo kiếm quang lơ lửng trên không trung của tiên phủ. Thỉnh thoảng nó lại bay vòng quanh khu vực bên ngoài của tiên phủ, vì vậy mà phạm nhân mới phát hiện ra sự tồn tại của tiên phủ.

Kiểm quang lay động, linh khí trong bản thể của nó đã bị hồi khí cắn nuốt sạch sẽ và trở thành một khối sắt vụn, lúc này nhìn thấy Dương Vân liền xoay một vòng trên không trung, sau đó khi một tiếng kiếm minh vang lên thấu tận trời xanh, nó hóa thành một tia chớp lao về phía Dương Vân.

Hàm Quang kiếm trên người Dương Vân bỗng phát ra những âm thanh chấn động, kiếm tuốt ra khỏi vỏ khoảng hơn một thước, vừa vặn đón lấy ánh chớp từ bầu trời hạ xuống, ánh chớp xanh tím quanh quẩn trên thân kiếm, tóe lên những đốm lửa lớn rồi dần dần biến mất, tiếp đó Hàm Quang kiếm lần nữa trở vào vỏ kiếm.

Trong khoảnh khắc khi ánh chớp hạ xuống, toàn bộ lông tơ trên cơ thể Dương Vân lập tức trở nên tê rần, giống như là cảm giác bị một người cầm tuyệt thế bảo kiếm kê lên cổ họng vậy. Sau khi Hàm Quang kiếm trở vào vỏ, cảm giác này cũng biến mất.

Dương Vân vừa định xem xét biến hóa của Hàm Quang kiếm, đột nhiên có một âm thanh giận dữ vang lên từ phía sau: "Tiểu tử, tiếng động vừa rồi là do ngươi tạo ra sao?"

Dương Vân lập tức xoay người lại, phát hiện Hà cung phụng của Tứ Hải minh đang nhìn chăm chăm vào mình với vẻ mặt âm trầm, giống như độc xà đang đánh giá con mồi.

Ở bên trong tiên phủ, các thần thông linh nhãn, thánh phong, linh cảm của Dương Vân đều bị giới hạn, hơn nữa thức hải của hắn vừa có những thay đổi lớn, vì vậy mới không nhận ra Hà cung phụng đã ở phía sau.

"Xúi quẩy thật, sao lão gia hỏa này không chọn cánh cửa bên trái nhỉ!" Dương Vân thầm than.

Bộ dáng của Hà cung phụng có chút chật vật, quần áo trên người bị cháy vài mảnh lớn, ngay cả tóc cũng thiếu một mảng, hơn nữa lại đi một mình, không có thủ hạ nào theo sau.

Dương Vân bật cười, xem ra những bố trí trong động của hắn đã phát huy tác dụng.

Hà cung phụng dẫn thuộc hạ quay trở lại thì phát hiện không còn ai ở đó, hắn lần theo dấu vết mà tiến vào trong động, không ngờ đúng lúc đó toàn bộ huyết động sụp xuống vì Hóa Cầu phủ mà Dương Vân lưu lại nổ tung, thủ hạ của hắn không chết thì cũng bị chôn vùi, số còn lại thì bị đất đá rơi xuống cản lại ở bên ngoài.

Hà cung phụng ý mình có võ công cao thâm, trước khi hang động sụt lở đã xông vào thông đạo dẫn đến tiên phủ, tuy người vào được nhưng khó tránh khỏi mặt xám mày tro, người đẩy bụi đất.

Tuy hắn không biết vì quỷ kế của Dương Vân mà mình mới nhếch nhác như vậy, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng đến việc sát ý đối với Dương Vân đang dâng lên trong lòng hắn.

"Ngươi cười cái gì?" Hà cung phụng nén giận mà hỏi, cảnh tượng một tia chớp từ trên bầu trời lao xuống người Dương Vân vừa rồi rất kinh người, khiến hắn không dám tùy tiện ra tay.

"Đường đường là cao thủ của Tứ Hải minh sao lại trở thành như thế này? Tóc của ngươi đâu?" Dương Vân chế giễu hắn, ra vẻ không biết trời cao đất dày.

Ánh mắt Hà cung phụng toát lên sự hung ác, tuy hắn khá cẩn thận nhưng tuyệt đối không hề sợ hãi, càng không để một tên tiểu tử còn chưa ráo máu đầu châm chọc mình.

Hà cung phụng liền đánh một chưởng về phía Dương Vân, thầm nghĩ mặc kệ tên tiểu tử này vừa có kỳ ngộ gì, dù sao thì hắn cũng không thể lập tức trở thành một cao thủ tuyệt đỉnh được.

Về mặt Dương Vân trở nên nghiêm trọng, hắn lắc mình né chưởng thế rồi đưa tay rút Hàm Quang kiếm ra.

"Hà?" Không ngờ Hàm Quang kiếm lại như bị hàn trong vỏ kiếm, dù có dốc hết sức để rút ra cũng không nhúc nhích tí nào.

Xui xẻo! Quá xui xẻo!

Đầu tiên là tiểu Hắc không nghe theo sự điều khiển, khiến thức hải bị phế đi, sau đó thì bị Hà cung phụng đuổi giết, vào thời khắc mấu chốt lại không rút Hàm Quang kiếm ra được, hắn còn tưởng sau khi có được tia chớp kia thì nó sẽ trở nên lợi hại chứ, đúng là xui như năm hạn mà.

Hà cung phụng đánh mấy chưởng đều bị Dương Vân né tránh, trong lòng thầm than không ngờ thân pháp của tên tiểu tử này lại trơn như trơn thế này, Dương Vân rút kiếm đã khiến hấn cảnh giác, vì vậy liền tháo trường tiên đang dắt ở thắt lưng xuống, tiên ảnh đầy trời lập tức đánh tới.

Trong giang hồ, người dùng trường tiên làm vũ khí không nhiều lắm, chỉ là nếu đã có danh hiệu thì không người nào không phải là cao thủ tuyệt đỉnh cả, lực sát thương của trường tiên khá thấp, trừ khi đó là dị bảo, nếu không lực công kích không cách nào so sánh được với những vũ khí cứng như đao kiếm...

Nhưng người ở cảnh giới Tiên thiên đã có thể quán chú chân khí vào trong vũ khí, trường tiên lập tức trở thành một loại vũ khí đáng sợ. Tiên ảnh đầy trời như đàn rắn cắn xé, lại giống như cây trúc lay động, trên dưới hai bên đều là những tiếng rít găm phá không của trường tiên, đầu roi liên tục phát ra những tách tách trong không khí, tựa như có người không ngừng đốt pháo bên cạnh tai Dương Vân.

Trong nhất thời, Dương Vân đã lâm vào hiểm cảnh!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Tình Thế Nguy Hiểm

Dương Vân toàn lực vận chuyển Nguyệt Hoa linh nhãn, dùng võ Hàm Quang kiếm để chống đỡ các đòn tấn công của trường tiên.

Đáng tiếc là không có sự phối hợp của thức hải, dù Nguyệt Hoa linh nhãn có thể nhìn thấu tiên ảnh nhưng không cách nào tìm được sơ hở để phản kích. Hơn nữa Hà cung phụng còn quán chú chân khí vào trường tiên, vì vậy Dương Vân đành phải sử dụng một lượng lớn tinh nguyên dự trữ trong cơ thể để ngăn cản.

Hai tay hấn đã bị chân khí hùng hậu của Hà cung phụng chấn rách hồ khẩu, từng giọt máu tươi từ ngón cái chảy xuống, rơi lên võ Hàm Quang kiếm.

Nhưng điều Dương Vân lo lắng nhất chính là số lượng tinh nguyên mà hấn đã tích góp từng tí một trong cơ thể, nó đang tiêu hao với tốc độ của băng tuyết giữa trưa hè, một khi tinh nguyên bị cạn kiệt, Nguyệt Hoa chân khí lại không thể sử dụng được, Dương Vân chỉ còn một con đường chết.

Dương Vân cắn răng kiên trì, cũng không sử dụng số phù lục chôn được từ Triệu Giai, hấn biết phù lục của mình có đẳng cấp quá thấp, muốn đối phó với cao thủ tuyệt đỉnh như Hà cung phụng thì phải tìm cơ hội để một chiêu đoạt mạng, nếu không thì chẳng có tác dụng gì cả.

Đáng tiếc là Hà cung phụng vô cùng xảo quyết, có lẽ vì có vết xe đổ của Tần hộ pháp nên hấn chỉ dùng trường tiên tấn công từ xa, hơn nữa còn liên tục thay đổi vị trí, khiến Dương Vân vẫn chưa tìm được cơ hội nào.

Hà cung phụng nhận ra Dương Vân không đủ công lực nên càng không chịu đến gần, hấn tiếp tục chiến thuật tấn công từ xa, dựa vào chân khí hùng hậu của mình để làm Dương Vân kiệt sức mà chết.

Sau khi cảm cực thêm một lát, cuối cùng thì tinh nguyên của Dương Vân cũng cạn kiệt, hai chân hấn mềm nhũn, thân pháp cũng trở nên chậm chạp, lập tức bị trường tiên quét trúng ngực.

Dương Vân kêu thảm một tiếng, lớp áo trên ngực bị xé thành từng mảnh nhỏ bay phát phơ, hấn phun ra một ngụm máu tươi rồi cả cơ thể đổ sụp xuống mặt đất.

Hà cung phụng vẫn chưa ngừng tay, tiếp đó quét một roi về phía huyết thái dương của Dương Vân. Dương Vân đang ngã xuống thì trúng phải đòn này, cả cơ thể lập tức bị đánh bay về phía sau mấy trượng, rơi cái ầm xuống mặt đất như một cái bao tải, tay chân co giật vài cái rồi trở nên bất động.

Hà cung phụng phóng chân khí ra kiểm tra thì thấy Dương Vân đã ngừng thở, tim cũng ngừng đập, không thể chết thêm một lần nào nữa.

Hà cung phụng cười ha hả rồi ngẩng đầu nhìn bảo tháp bát giác, thăm nghĩ bảo tháp này có chút quái dị, không cần phải vội vàng đi vào, trước hết xem thử tên tiểu tử này có thứ gì tốt không đã.

Khi bước đến gần thi thể của Dương Vân, Hà cung phụng là người từng trải, cho dù kết luận Dương Vân đã chết nhưng hấn vẫn vận chân khí toàn thân để đề phòng.

Lớp áo ở ngực của Dương Vân bị xé rách, những vật hấn cất trong ngực đều bị rơi ra ngoài, Hà cung phụng chỉ liếc mắt một cái liền nhìn thấy Chu quả đồ rực kia.

"Chu quả! Ha ha ha, không ngờ lại là loại thiên tài địa bảo này, may mắn, may mắn thật!" Trong lòng Hà cung phụng mừng khôn xiết, hân hoan quất roi kéo Chu quả về phía mình, lòng bàn tay cảm nhận được khí tức ôn hòa của Chu quả, thầm nghĩ đây thật sự là dị bảo trời ban, lẽ ra dù có đoạt được thứ này thì hẳn cũng phải hiến cho mình chủ, thế nhưng Tần hộ pháp - người cùng hắn giám sát lẫn nhau lại sợ ý bị thương, những kẻ khác thì trúng mai phục nên không vào được đây, những việc xui xẻo đó giờ chẳng khác nào là ý trời muốn Chu quả nằm trong tay hắn.

Lo lắng thủ hạ bên ngoài sẽ dọn dẹp hang động để tiến vào đây, Hà cung phụng không chút do dự nuốt Chu quả vào bụng. Hắn biết Chu quả có được tính ôn hòa, không cần phải nhập định luyện hóa.

Quả nhiên vừa mới nuốt Chu quả vào bụng, một luồng khí nóng liền dâng lên trong bụng hắn, đem lại cảm giác ấm áp thật là thoải mái.

"Há? Không đúng, sao được tính của Chu quả lại mãnh liệt như thế này!"

Hà cung phụng thầm há hê, vừa đi được hai bước thì đột nhiên cảm thấy như có một luồng hỏa diễm bùng lên trong bụng, lực phủ ngũ tạng đau đớn như bị thiêu cháy. Hắn vội vàng vận chân khí để áp chế, kết quả là chân khí bất ổn, vừa vận công thì cảm giác bị thiêu đốt kia đột nhiên tăng lên vô số lần, cơn đau thấu xương khiến Hà cung phụng cảm thấy trời đất tối sầm lại, lăn đùng ra đất ngất xỉu.

Sau khi Hà cung phụng ngã xuống đất, "thi thể" Dương Vân bỗng nhúc nhích tay chân, tiếp đó đứng dậy với bộ dáng quần quai.

"Nguy hiểm thật!" Dương Vân đứng lên rồi cảm thán một tiếng. Hà cung phụng không phải là cao thủ Tiên thiên bình thường, đối với người thường thì cao thủ Tiên thiên là những kẻ cao cao tại thượng, nhưng thật ra trong số họ cũng có thể chia ra năm ba bảy loại, Hà cung phụng chắc chắn là cao thủ Tiên thiên bậc trung.

Nếu Hà cung phụng trẻ lại khoảng mười tuổi, lại có một quyền công pháp tu hành, không chừng còn có thể trùng kích đại quan Trúc Cơ kỳ.

Chuyện này không phải là điều bất khả thi, Hà cung phụng đã từng đoạt được một quả Chu quả có công hiệu phạt kinh tẩy tủy, nếu hắn tìm được một quyền công pháp trong tiên phủ này thì sẽ có hy vọng bước lên con đường tu luyện.

Đáng tiếc, Hà cung phụng.

Dương Vân phát tay xuất ra một đạo Hòa Cầu phù, trong ánh lửa, một đôi cao thủ hơn mười tuổi đã vùng vẫy trong giang hồ, khi trưởng thành bộc lộ tài hoa kinh tài tuyệt đỉnh, lúc trung niên uy chấn võ lâm, tiểu ngạo thiên hạ, về già ẩn tài trong võ, địa vị cao quý, kẻ mạnh nhất sau mình chủ của Tứ Hải minh, cứ như vậy mà hóa thành tro tàn.

Chứng kiến cảnh đại địch biến mất khỏi thế gian, Dương Vân ho ra mấy ngụm máu loãng, đau đớn lấy ra một viên Tục Mệnh đan, nhìn thoáng qua thì phát hiện nó vốn là của Triệu Giai, hắn lại nhớ tới bộ dạng tức tối đến mức đỏ cả mặt của Triệu Giai nên không tự chủ được mà bật cười, kết quả là lại ho ra một ngụm máu lớn, choáng váng cả đầu óc.

Dương Vân đổi thành viên Tục Mệnh đan lấy được ở Đông Ngô thành rồi nuốt vào bụng.

Quả không hổ là linh dược của tiên gia, vừa vào miệng liền hóa thành một luồng khí mát lạnh, sự đau đớn ở ngực lập tức giảm đi ba phần.

Trận chiến này Dương Vân thắng rất hiếm, sau lần đột kích đầu tiên của Hà cung phụng, Dương Vân vẫn luôn tự hỏi mình phải làm sao để đối phó với lão gia hỏa này. Khi đó thức hải vẫn chưa mất đi tác dụng, hắn đã thiết kế được vài phương án nhưng đều không hài lòng, bởi vì từ thời điểm thì xác suất giành thắng lợi đều không quá ba thành.

Cho đến khi phát hiện ra Chu quả trong tiên phủ thì một ý tưởng bỗng nảy ra, lúc này Dương Vân mới thiết kế được một phương án hoàn chỉnh.

Dương Vân cho đan độc vào trong Chu quả, đồng thời giấu một tấm Phòng Hộ phù trong ngực.

Trận chiến với Hà cung phụng là thật, đối mặt với một cao thủ Tiên thiên cáo già như Hà cung phụng thì sao hắn có thể giả vờ được, tình nguyện cận kề với cũng là sự thật, chẳng qua là lúc trúng roi, Dương Vân đã di chuyển cơ thể một cách cực kỳ chuẩn xác sao cho trường tiên đánh trúng Phòng Hộ phù ở ngực.

Khi Phòng Hộ phù bị đánh trúng lập tức xuất hiện quang mang trong quá trình khởi động, Dương Vân nửa thật nửa giả phun ra một ngụm máu tươi để che dấu hiện tượng đó.

Dưới sự bảo vệ của Phòng Hộ phù, roi tiếp theo đánh lên đầu nên hắn không bị thương nghiêm trọng lắm, sau đó Dương Vân lập tức dùng thần thông quy tức để giả chết, đồng thời vờ để roi Chu quả đã chuẩn bị từ trước.

Vì vết thương nặng nhất của Dương Vân là đến từ một roi trúng ngực, lúc đó hắn hoàn toàn phải cắn răng chịu đựng. Một roi của cao thủ Tiên thiên không phải là chuyện đùa, dù là cao thủ có chân khí hùng hậu trong võ lâm, trúng một kích như vậy nhất định sẽ đứt tâm mạch mà chết.

Nguyệt Hoa Chân kinh mà Dương Vân tu luyện cũng là một thứ quái thai, người khác đầu tiên là luyện khiếu huyết ở tứ chi, còn hắn thì lại luyện phần đầu và tâm phế trước, tuy Nguyệt Hoa chân khí không thông đến tứ chi, không cách nào dùng để đối địch nhưng vẫn có thể hộ mạch bảo mệnh. Hơn nữa trước đó Dương Vân đã dùng Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết để luyện hóa hai gốc linh dược, lúc trúng đòn hắn lập tức sử dụng được lực để chữa thương, lúc này mới may mắn giữ được tính mạng.

Dược lực của Tục Mệnh đan đã có tác dụng, tuy phần ngực của Dương Vân vẫn đau đớn theo từng đợt nhưng ít ra cũng có thể đi lại được.

Nhìn Hà cung phụng hóa thành một đồng tro tàn, Dương Vân liền cảm thấy hối hận, lúc ấy đáng ra nên dùng Nhận Vũ phù, giờ thì những vật mà Hà cung phụng mang theo trên người đã bị thiêu hủy toàn bộ.

Nhưng lúc ấy đang đứng trên mép vực sinh tử, Dương Vân cũng không biết đan độc có bao nhiêu tác dụng đối với Hà cung phụng, hẳn lại hôn mê một lúc lâu nên chỉ có thể dùng phù lục có uy lực lớn nhất trên người, lập tức lấy mạng dịch nhân mới là thượng sách.

Một cơn gió thoảng qua, Dương Vân bỗng thấy trong tro tàn lấp lánh ô quang, sau khi tìm kiếm thì phát hiện đó là một tấm lệnh bài bằng huyền thiết.

Trên lệnh bài có khắc ba chữ Tứ Hải lệnh, đây hẳn là tín vật nào đó của Tứ Hải minh, cũng chẳng phải là bảo vật gì nhưng nguyên liệu của nó lại có chút tác dụng, Dương Vân thoáng thất vọng rồi cất lệnh bài vào giữa thắt lưng.

Lần này đúng là lỗ lớn rồi, tinh nguyên bao ngày tích góp đã cạn kiệt hoàn toàn, Chu quả cũng chẳng còn mà lại phải dùng mất mấy tấm phù lục. Sau khi kiểm kê lại, phù lục chôn được từ Triệu Giai chỉ còn một tấm Định Thân phù, hai tấm Nhận Vũ phù, hai tấm Huy Quang phù cùng một tấm Khinh Linh phù, hẳn đã dùng hết Hỏa Cầu phù và Phòng Hộ phù.

Ngoài ra thì vẫn còn thanh Hàm Quang kiếm không rút ra được, hiện giờ chỉ có thể dùng nó như cây còi lò, thảm thương nhất chính là thức hại đã bị phế bỏ, chỉ cần nghĩ đến điều đó là Dương Vân lại thấy đau thấu tim thấu gan, hận không thể lập tức xông vào thức hại để hành hạ tiểu Hắc một trận.

Chẳng biết trong bảo tháp có bảo vật gì, có thể bù lại tổn thất lần này hay không. Ôm ý nghĩ này trong lòng, Dương Vân cất bước tiến về phía bảo tháp bát giác.

Dương Vân đưa tay đẩy cánh cửa trên bảo tháp, đầu ngón tay vừa chạm vào cửa thì dị biến đột ngột phát sinh, một luồng sáng cực kỳ chói mắt xuất hiện, hắn bị bất ngờ nên không kịp đề phòng, lập tức mất đi thị giác.

Khi Nguyệt Hoa linh khí vận chuyển lên đôi mắt, hai mắt Dương Vân lập tức xuất hiện ngân quang, cảnh tượng trước mắt lại xuất hiện một lần nữa.

Dương Vân trở mắt nhìn vội về mặt không thể tin nổi, một tòa bảo tháp khổng lồ đã biến mất, chỉ lưu lại trên mặt đất một cái động lớn đen tuyền.

Giống như lúc trúng phải trường tiên của Hà cung phụng, Dương Vân hoàn toàn ngây dại, sau một lúc lâu mới bắt đầu dần dần mà ngửa mặt lên trời thở dài.

"Chao ôi... xem ra ta và Cửu Hoa tiên bảo không có duyên với nhau."

Đứng rồi, còn có một dược viên, Dương Vân lết cơ thể bị thương trở lại lối vào dược viên.

"Ở đây còn một gốc Kim Tích thảo, có thể dùng để chữa vết thương." Dương Vân lựa chọn rồi nhét bảy tám gốc linh thảo vào miệng, nhắm nháp một chút rồi nuốt xuống bụng. Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết tự động vận hành, luyện hóa dược lực của linh thảo rồi đưa đến các vết thương.

Không hổ là linh thảo, tuy chưa luyện chế thành đan dược nên hiệu quả yếu đi rất nhiều, nhưng loại chân khí này còn có kì hiệu khác đối với vết thương của Dương Vân, ngoài ra ban nãy hắn đã ăn một viên Tịch Mệnh đan, lúc này về mặt đã bắt đầu hồng hào trở lại.

"Không thể về tay không được, mang toàn bộ những linh thảo có tác dụng về vậy." Dương Vân cũng không phải là người tham lam, có một vài loại linh thảo muốn ngắt thì phải dùng thủ đoạn đặc thù để bảo tồn, nếu không sẽ làm mất đi dược lực, hắn liền chọn những linh thảo có thể bảo tồn để mang đi.

Đúng lúc này thì người trong thương đội lục tục kéo đến, thấy Dương Vân đang ngắt linh thảo, mọi người lập tức gia nhập vào hội hái lượm. Họ không giống Dương Vân, gần như gặp gì ngắt đó khiến hắn đành phải chỉ bảo họ vài câu, cũng nói cho họ biết những tiên thảo đó phải dùng đồ chứa gì mới bảo tồn được, về phần họ có có nghe, có hiểu hoặc có làm theo hay không thì Dương Vân không quản được.

Khó khăn lắm mới đến được đây nên mọi người không bỏ sót thứ gì, dù không giữ được dược hiệu của linh thảo thì đó vẫn là vật hiếm thấy trong thế tục.

"Ồ?" Dương Vân ngẫu nhiên phát hiện ánh sáng trên cánh cửa thanh ngọc đang dần dần mờ đi.

Xem ra việc trung tâm tiên phủ mất tích đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự vận chuyển của những bộ phận sót lại trong tiên phủ.

Quả nhiên không bao lâu sau, cùng với những tiếng ầm ầm vang lên, mọi người cảm thấy như trời đất quay cuồng, sau khi mọi việc trở lại bình thường thì đều ngạc nhiên khi phát hiện mình đã rời khỏi tiên phủ, đứng ở một nơi nào đó trong dãy núi.

Ánh nắng của buổi bình minh rọi xuống đỉnh đầu, những đàn chim tước đang bay toát loạn vì bị kinh động đến, thì ra mọi người đã đi suốt một đêm.

Hướng Nhược Sơn và những người lựa chọn cánh cửa bên phải cũng đồng thời xuất hiện ở đây, bọn họ ai nấy đều nở nụ cười tươi rói, bao lớn bao nhỏ trên người đều căng phồng.

Hướng Nhược Sơn nhìn thấy Dương Vân, cười to nói: "Dương công tử có thu hoạch gì không?"

"Tại hạ chỉ hái được vài cọng linh thảo." Dương Vân nhẹ nhàng trả lời.

"Ha ha, linh thảo à, được, không tệ." Hướng Nhược Sơn có vẻ mặt như nghĩ một đằng nói một nẻo, người có mắt đều có thể nhận ra điều này.

Những người chọn cửa bên trái thấy nhóm kia tìm được rất nhiều thứ, lại cúi xuống nhìn mấy cọng hoa cỏ thảm thương trong tay mình, mắt như muốn phun ra lửa.

Dương Vân tò mò nên lên vận thần thông linh cảm, lúc này trong đầu mọi người đều nghĩ về những thu hoạch của mình, Dương Vân dễ dàng dò xét được hết sức rõ ràng.

Thật ra phần đông những người chọn cánh cửa bên phải cũng không có nhiều thu hoạch lắm, cửa bên phải thông đến biệt viện của tiên phủ, là nơi chỉ dùng để tiếp đãi khách, tuy được trang trí xa hoa lộng lẫy nhưng trên cơ bản không có những vật mang theo linh khí. Những thứ ngọc thụ quýnh hoa, kim chuyên ngọc bích đó dù có chất đầy vài bao lớn cũng không bằng một gốc linh thảo bình thường nhất.

Có điều đối với phạm nhân thì thu hoạch như vậy đã đủ để họ hài lòng rồi, nếu thực sự tìm được tiên bảo, chỉ e những người này chẳng những không có phúc hưởng mà còn rước họa vào thân.

"Nếu mọi người đã có thu hoạch thì cũng không uổng công ta đưa mọi người đến tiên phủ, trần duyên giữa chúng ta đã kết thúc, hãy tạm biệt ở đây." Vừa dứt lời, Hường Nhượng Sơn vung tay áo rồi nhanh chóng đi về phía con đường dẫn ra khỏi dãy núi.

Lưu Nhi ngậy người một lúc, lập tức la lên: "Sư phụ, đợi con một chút...", rồi nhanh chóng đuổi theo.

Lại nói tiếp, thật ra Hường Nhượng Sơn là người có thu hoạch lớn nhất, chẳng những tìm được thêm một ít phù lục mà còn đoạt được một quyển công pháp.

Đáng tiếc quyển công pháp này tên là Lực Giáp quyết, không phải là công pháp tu luyện mà là dùng để điều khiển khôi lỗi lực sĩ trong tiên phủ. Chủ nhân tiên phủ đặt bản công pháp này ở biệt viện có lẽ là để thuận tiện cho việc đãi khách, nó tương tự như sách hướng dẫn, khách nhân có thể tự điều khiển khôi lỗi.

Dương Vân cũng không có ý định nhắc nhở Hường Nhượng Sơn, với tuổi tác và tư chất của lão, dù có công pháp đỉnh cấp trong tay thì có tác dụng gì chứ? Cứ để lão ôm hy vọng mà nghiên cứu bản pháp quyết này.

Sự tuyệt vọng khi biết mình vô duyên với tiên lộ, hoặc không thu hoạch được gì sau bao năm tận lực nghiên cứu, bất cứ kết quả nào cũng đều tàn nhẫn đối với Hường Nhượng Sơn.

Nếu Hường Nhượng Sơn được lựa chọn, Dương Vân chẳng biết lão sẽ lựa chọn như thế nào, chính bản thân hắn cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tân Thần Thông

Hường Nhượng Sơn vừa đi, những người khác của đội tầm bảo cũng giải tán. Tiền tài động lòng người, khi đi thì mọi người cùng đồng tâm hiệp lực, về sau ngoại trừ bạn bè thân thiết nhất, ai cũng hận không thể hành động một mình được.

Trong nháy mắt chỉ còn lại Dương Vân và lão Mã.

Lão Mã đột nhiên ngồi bệt xuống đất, hai tay ôm lấy mặt mà nước nớc.

"Lão Mã, ông sao vậy?" Dương Vân hỏi.

Lão Mã chỉ lắc đầu mà không nói gì, có điều Dương Vân đã dùng thần thông để xem có chuyện gì xảy ra.

Thì ra sau khi vào tiên phủ, lão Mã tốn rất nhiều thời gian mới học được cách khống chế hành động của cơ thể, nhưng lúc này tiên phủ đã truyền tống mọi người ra ngoài. Mắt thấy mọi người đều có thu hoạch còn mình thì trắng tay, lão Mã không nén được nỗi buồn trong lòng.

Dương Vân lấy ra một gốc linh thảo rồi nhét vào lòng lão Mã, nói: "Ông hãy cầm thứ này đến cửa hiệu chính của Hồi Xuân đường ở Đông Ngô thành, nói với bọn họ ông muốn một vạn lượng bạc."

Lão Mã ngẩng đầu lên, nghẹn ngào chưa biết nói gì cho phải thì Dương Vân đã đi mất.

Dương Vân đi một mình vào sâu trong núi, việc cấp bách là tìm một nơi an toàn và yên tĩnh để dưỡng thương, sau đó thì nghiên cứu vấn đề của thức hải.

Hắn tìm được một cái sơn cốc có suối nước nóng, tuy đang là trời đông giá rét nhưng cỏ cây ở đây vẫn sum xuê, ấm áp như mùa xuân. Có điều nơi này bị một đàn rắn chiếm giữ, rắn to rắn nhỏ gần như phủ kín cả sơn cốc.

Dương Vân lấy gốc Kì Hoàng thảo ngắt được trong tiên phủ ra rồi nghênh ngang đi về phía đàn rắn, giống như thủy triều hạ, đàn rắn đánh hơi thấy mùi của Kì Hoàng thảo thì lập tức bò sang một bên, để lộ ra một con đường.

Dương Vân đột nhiên sáng ngời hai mắt, hắn phát hiện ra một con rắn có hoa quan đỏ rực trên đỉnh đầu trong bầy rắn, vội vàng chạy đến đặt Kì Hoàng thảo lên đầu nó.

Hồng Quan xà cuộn người lại, chiếc lưỡi thè ra rụt vào như muốn phản kháng. Nhưng khi vừa tiếp xúc với Kì Hoàng thảo, cả cơ thể nó trở nên cứng đờ, không hề có năng lực phản kháng.

Dương Vân dùng Hàm Quang kiếm nện vào chỗ bầy tắc trên người Hồng Quan xà, sau đó tóm lấy đầu con rắn đã bị hạ gục nhấc lên, tốt quá, hắn đã nhấc đầu rắn đến bả vai mà đuôi nó vẫn còn lơ lửng trên mặt đất, đúng là một con đại xà.

Dương Vân tìm được một cái hang, bên trong cũng không sâu lắm, điều khiến hắn hài lòng chính là có rất nhiều dây leo xung quanh cửa hang, từ bên ngoài rất khó phát hiện ra, nếu hắn không dùng Nguyệt Hoa linh nhãn cẩn thận quan sát thì cũng không tìm được nơi này.

Cầm theo Kì Hoàng thảo dạo một vòng để đuổi hết rắn rết ra khỏi hang, sau đó Dương Vân bắt đầu mổ bụng rắn, lấy mật của Hồng Quan xà ra rồi nuốt vào bụng.

Dưới sự vận chuyển của Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết, tinh hoa trong mật của Hồng Quan xà nhanh chóng bị hấp thu, bổ sung cho lượng tinh nguyên đã gần như cạn kiệt của Dương Vân.

Điều khiến Dương Vân mừng rỡ chính là sau khi luyện hóa mật rắn thì vẫn còn một luồng khí thanh lương, hơn nữa còn có thể dung nhập vào Nguyệt Hoa chân khí.

Tuy chỉ là một luồng khí ít ỏi nhưng vẫn có lợi đối với Nguyệt Hoa chân khí. Rắn là động vật có thuộc tính âm, muốn tu luyện và tiến hóa thì phải hấp thu nguyệt hoa. Loại Hồng Quan xà này là dị chủng trời sinh, khi mới ra đời đã có thể theo bản năng mà hấp thu nguyệt hoa, chỉ cần nó sống được hơn trăm năm sẽ có thể ngưng kết nội đan, trở thành yêu thú.

Tuy không bằng mật nhưng huyết và thịt của những con rắn loại này đều có chứa một lượng nhỏ Nguyệt Hoa linh khí, hàm lượng tinh nguyên cũng hơn xa những thức ăn thông thường. Ở ngoài chỉ e có hơn một vạn con rắn sinh sống, ước chừng số lượng Hồng Quan xà cũng không ít, Dương Vân lập tức quyết định ở lại đây dưỡng thương và tu luyện một thời gian ngắn, có Kì Hoàng thảo chuyên khắc chế rắn rết, trước hết cứ biến toàn bộ Hồng Quan xà ở đây thành tu vi cùng tinh nguyên của mình rồi tính sau.

Dương Vân thử dùng thần niệm tiến vào dò xét thức hải thì phát hiện bên trong vẫn là một lớp sương mù mờ ảo như trước, có điều dường như hơi khí đã nhạt đi một chút, điều này khiến Dương Vân mừng rỡ không thôi. Hắn cũng không dám ở lại lâu, sau khi xem xét lập tức quay trở về.

Lúc này Dương Vân mới có tâm trạng để kiểm tra sự biến hóa của Hàm Quang kiếm, hắn dốc hết sức nhưng vẫn không rút thân kiếm ra được, cuối cùng đành đi tìm một tảng đá, choang choang keng keng mà đập suốt nửa ngày mới rút được bảo kiếm ra khỏi vỏ.

"Sao lại trở thành thế này?" Dương Vân giật mình la lên, ban đầu Hàm Quang kiếm vốn sắc bén như mặt nước, hàn khí bức người, thế nhưng lúc này lại loang lổ những vết rỉ sét, hào quang hoàn toàn biến mất.

Xuất hiện nhiều vết rỉ sét như vậy hèn gì không rút được ra khỏi vỏ kiếm, Dương Vân thất vọng tiện tay ném Hàm Quang kiếm sang một bên, không ngờ mũi kiếm vừa chạm vào tảng đá dùng để đập vỏ kiếm vừa rồi lại như cát đậu hủ, xé đôi hòn đá kiên cố thành hai nửa.

Dương Vân giật mình, cẩn thận quan sát mới phát hiện ra rằng ri sắt bao phủ thân kiếm lại là tạp chất do đạo kiếm quang kia ép ra, Hàm Quang kiếm chân chính ẩn mình sau đồng tạp chất này, sự sắc bén không hề lộ ra ngoài.

"Hảo kiếm, thật sự là hảo kiếm." Dương Vân tấm tắc lấy làm lạ, dường như cảm nhận được lời khen của hắn, Hàm Quang kiếm phát ra một tiếng kiếm mình du dương, không ngừng rung lên trong tay Dương Vân.

Trong sơn cốc chỉ toàn là rắn, không có vết tích nào của chim hoặc thú, cũng chẳng có ai đến quấy rầy nên Dương Vân an tâm trú ẩn ở đây, vừa tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh, vừa đợi thức hải phục hồi. Đói thì cứ tìm vài con Hồng Quan xà mổ bụng lấy mật, chỉ trong chớp mắt đã hai ngày trôi qua.

Dương Vân xếp bằng ngồi trong động, nguyệt quang lốm đốm rơi vào trong qua những khe hở của dây leo ngoài cửa động. Tuy có vấn đề xảy ra với thức hải nhưng năng lực ngưng tụ nguyệt hoa của Thất Tinh châu vẫn không bị ảnh hưởng, hơn nữa Dương Vân còn cảm thấy phạm vi tu tập nguyệt hoa còn được mở rộng ra.

Nguyệt Hoa linh khí mát lạnh như nước, ôn hòa như ngọc thấm vào từng khiếu huyết đã được đả thông của Dương Vân, những khiếu huyết đó như một nguồn suối, không ngừng chuyển hóa linh khí thành Nguyệt Hoa chân khí, xung quanh huyết khí hải được bao phủ bởi một tầng chân khí khá nồng đậm, nó đang lặp đi lặp lại quá trình gột rửa huyết đạo này.

Một luồng hào quang màu bạc nhỏ bé và yếu ớt, lao đảo như người say tiến vào huyết khí hải, dưới sự phối hợp giữa trong và ngoài, huyết khí hải lập tức trở nên thông suốt, Nguyệt Hoa chân khí như dòng thác cuộn cuộn đổ vào, trong nháy mắt đã lưu chuyển một vòng tuần hoàn bên trong kinh mạch.

Cuối cùng thì Nguyệt Hoa chân kinh tầng thứ sáu cũng đại thành, trong khi đó Dương Văn chỉ mới luyện thành Nguyệt Hoa chân kinh tầng thứ năm cách đây ba tháng. Để có được tốc độ nhanh như vậy thì phải nhắc đến số linh thảo thu được trong phường thị ở Đông Ngô thành và Cửu Hoa tiên phủ, chúng có tác dụng vô cùng quan trọng đối với việc này.

Chẳng biết tầng này của Nguyệt Hoa chân kinh sẽ mang lại thần thông gì nữa, Dương Văn không nén được sự háo hức trong lòng, tầng thứ nhất là linh nhãn, tầng thứ hai là đọc đến đâu nhớ đến đó, tầng thứ ba là thánh phong, tầng thứ tư là quy tức, tầng thứ năm là linh cảm, cả năm thần thông này đều vô cùng hữu dụng, đem lại sự trợ giúp rất lớn cho Dương Văn.

Chân khí của tầng thứ sáu đang tuần hoàn trong kinh mạch, Dương Văn tỉ mỉ cảm nhận để tìm hiểu những khác biệt của thân thể so với ngày trước.

"Rột rột."

Bụng Dương Văn kêu lên, một cảm giác vô cùng đói khát như lửa cháy dâng lên trong bụng hắn.

"Kỳ quái, trước khi luyện công chẳng phải đã ăn nửa con rắn nướng rồi sao? Mà lúc này cũng không dùng Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết."

Cảm giác đói bụng mãnh liệt khiến Dương Văn không thể không ngừng việc vận hành Nguyệt Hoa chân khí, hắn lúi từ đồng lửa tàn ra nửa con rắn nướng còn sót lại rồi lột lớp da đã cháy đen, hơi nóng bốc lên, chẳng quan tâm có bị phỏng hay không mà bắt đầu gặm.

Chỉ trong chốc lát con rắn xấu số đã trở thành một đồng xương, có điều cảm giác đói bụng lại càng thêm mãnh liệt. Loại cảm giác này tương tự với cảm giác xảy ra ở lần đầu tiên Dương Văn thử dùng Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết trong rừng trúc, sau khi hắn tỉnh lại từ giấc chiêm bao.

"Chẳng lẽ thần thông tầng thứ sáu lại là dạ dày vương sao?" Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Dương Văn lập tức hiểu ra, thần thông của tầng thứ sáu đúng là có quan hệ với việc ăn uống.

Sau khi thi triển thần thông này, khả năng tiêu hóa ít nhất có thể tăng lên mấy lần, hơn nữa còn có thể hấp thu hoàn toàn tinh nguyên trong thức ăn.

Dương Văn cười khỏ, xem ra sau này hắn phải vác theo một cái dạ dày vương rồi.

Cảm giác đói bụng rất khó chịu, Dương Văn ra ngoài suốt đêm lùng bắt được bốn năm con rắn, nhóm lửa rồi nướng cả đầu lẫn mình, sau khi ăn xong con đói mới giảm được một chút.

Sau vài lần thử nghiệm, Dương Văn phát hiện ra tân thần thông này có lợi lẫn hại, lợi chính là khi phối hợp với Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết có thể làm tốc độ hấp thu và chuyển hóa thành tinh nguyên tăng lên rất nhiều, trước kia Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết còn có giới hạn tối đa, hấp thu được một lượng tinh nguyên nhất định sẽ dừng lại, nhưng hiện giờ hắn không cảm thấy có hạn chế gì, dường như ăn bao nhiêu thì đều có thể tiêu hóa bấy nhiêu.

Ưu điểm cũng chính là khuyết điểm, hiện giờ việc hấp thu và chuyển hóa quá nhanh, tốc độ ăn uống lại trở thành hạn chế lớn nhất, nếu là những thức ăn thông thường, tốc độ ăn vào sẽ kém tốc độ tiêu hóa rất nhiều, dẫn đến việc cơ thể sinh ra cảm giác đói bụng như lửa thiêu.

"Xem ra về sau phải đổi thói quen rồi, trừ khi là những thức ăn có chứa linh khí, nếu không không cần phải dùng Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết." Dương Văn trầm nghĩ, hiện giờ việc sử dụng Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết đã trở thành bản năng của hắn, mỗi lần yết hầu hoạt động là nó lập tức bắt đầu vận chuyển, thói quen này bắt buộc phải thay đổi rồi.

Tương tự với thần thông đọc đến đâu nhớ đến đấy, cả hai thần thông này đều là loại bị động, không cần vận chuyển Nguyệt Hoa chân khí cũng có thể phát huy tác dụng, lúc ăn có muốn dùng chắc cũng chẳng được.

Sau khi rời khỏi đây, có lẽ nên tìm vài loại thức ăn giàu tinh nguyên, thử xem có thể cô đọng ra Tinh Nguyên châu được không.

Dương Văn trầm tính toán, nếu thật sự có thể thành công thì quá tốt, Tinh Nguyên châu là tinh nguyên ngưng kết thành thực thể, cao thủ Trúc Cơ kỳ có thể dùng pháp thuật để luyện Tinh Nguyên châu từ các loại thức ăn. Có thể dùng Tinh Nguyên châu vào rất nhiều việc, nhưng đối với Dương Văn, kỳ vọng lớn nhất nếu có Tinh Nguyên châu chính là chân khí do Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết chuyển hóa thành có thể sẽ đột phá Tiên thiên, đạt đến trình độ xuất khiếu ly thể.

Nếu có Tinh Nguyên châu, khi đối mặt với cao thủ Tiên thiên như Hà cung phụng, Dương Văn cũng sẽ không lâm vào tình cảnh một chút lực phản kích cũng không có.

Sau khi hiểu rõ tân thần thông, trong lòng Dương Văn chợt động, thức hải vốn đã yên lặng nhiều ngày đột nhiên có động tĩnh, dường như có một âm thanh nào đó đang kêu gọi hắn tiến vào để xem xét, hắn lập tức đưa tâm thần tiến vào bên trong thức hải.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Dị Biến Của Thức Hải

Đúng vậy, chính là cảm giác mênh mông, đây là một cảm giác rất mới mẻ đối với Dương Vân bởi thức hải vốn là tâm thần của tu luyện giả biến ảo thành, dù thức hải rộng lớn đến mức nào chẳng nữa, thậm chí như biển cả không bến bờ thì nó vẫn nằm trong tâm thần của chủ nhân, chỉ một ý nghĩ trong đầu là có thể đến bất cứ đâu, không chỗ nào là không thông suốt, vì vậy tuyệt đối không thể xuất hiện cảm giác thức hải của mình vô cùng mênh mông được.

Sau khi cẩn thận thể ngộ, Dương Vân phát hiện quả thật thức hải đã lớn hơn một chút, nhưng đó không phải là nguyên nhân dẫn đến cảm giác vừa rồi.

Nguyên nhân chân chính có lẽ là do tăng hơi khí nộ gây ra, thì ra hơi khí không hề tiêu tan mà tập trung ở bên ngoài thức hải, vì vậy thần niệm của Dương Vân vừa đến ranh giới của thức hải sẽ biến mất, lúc này mới khiến Dương Vân xuất hiện cảm giác thức hải trở nên mênh mông, vô biên vô hạn.

Tạm thời không có thời gian quan tâm đến hơi khí này, Dương Vân vội vàng tiến hành kiểm tra thức hải.

Huyền nguyệt trên không trung vẫn bình thường, đây là nguồn gốc mọi năng lượng của thức hải, là trung tâm chuyển hóa Nguyệt Hoa chân khí, nguyệt quang yếu ớt đang chiếu sáng mọi ngõ ngách trong thức hải.

Hoàn Chân điện và Kinh Luân đường cũng bình yên vô sự, Dương Vân lo lắng nhất chính là Hoàn Chân điện, đó là nơi lưu trữ vô số tư liệu từ kiếp trước. Sau khi xác định không có vấn đề gì, Dương Vân mới thả lỏng được một chút.

Hoàn Chân điện đã trở lại hoạt động bình thường, một lần nữa bắt đầu hi hục tìm kiếm lai lịch của hơi khí. Không chờ nhận được kết quả, tâm niệm Dương Vân khẽ động, thân thể được huyền hóa ra lập tức xuất hiện ở ranh giới của thức hải, bắt đầu tự mình nghiên cứu.

Bất kể hơi khí là cái gì thì ít nhất nó đã đạt tới một trạng thái cân bằng nào đó với thức hải của hắn, sẽ không làm ảnh hưởng đến sự hoạt động của thức hải một lần nữa, bởi vậy tâm tình Dương Vân lúc này rất nhẹ nhõm.

Nếu hơi khí này đã có thể xâm nhập vào thức hải của hắn, hắn sẽ là một loại tinh thần dị lực nào đó, có điều vẫn không thể giải thích được tại sao nó lại có thể cắn nuốt linh khí. Linh khí là vật hữu hình hữu chất, hiện tượng kỳ quái này khiến Dương Vân nghĩ nát óc cũng không ra, xem ra phải đợi Hoàn Chân điện tìm ra lai lịch của hơi khí, phân tích lần nữa mới tìm được nguyên nhân chân chính.

Dương Vân định quay người biến mất thì dư quang bỗng thoáng qua khóe mắt, bên trong tầng hơi khí như sương mù mờ ảo đột nhiên hiện ra một luồng sáng hai màu xanh tím đan vào nhau.

Đó là... bảo tháp của Cửu Hoa tiên phủ! Sao nó lại xuất hiện ở đây!

Dương Vân hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

Bảo tháp! Bảo tháp của Cửu Hoa tiên phủ, đó chính là thật thể mà, làm cách nào nó lại xuất hiện bên trong tầng hơi khí ở ranh giới thức hải?

Dương Vân có thể xác định đây tuyệt đối là tầng bảo tháp bên trong Cửu Hoa tiên phủ, chứ không phải là do tinh thần huyền hóa ra. Khi nhìn thấy hào quang xanh tím, hắn đã cảm ứng được hai hệ linh khí kim và thổ.

Tuy thức hải có thể biến ảo thành vạn vật nhưng không thể tồn tại linh khí chân chính, hơn nữa nền tảng thức hải của Dương Vân là Nguyệt Hoa linh khí, dù có linh khí thì cũng phải là nguyệt chúc, không thể nào xuất hiện linh khí hệ ngũ hành như kim, thổ...

Thần niệm Dương Vân khẽ động, hắn lập tức xuất hiện bên trong Hoàn Chân điện, lúc này Hoàn Chân điện đã tìm ra kết quả, một quyển sách bìa đen, phong cách vô cùng cổ xưa đang lơ lửng trong không trung.

Quyển sách này không có chút gì là bất mất, nhưng lại có một luồng khí tức thâm lương hùng hậu phát ra, trên bìa sách có viết ba chữ màu trắng "Hỗn Độn dẫn".

Dương Vân đảo thần niệm qua, nội dung trong sách lập tức hiện lên trong đầu.

"Thái Nhất hỗn độn huyền khí! Nó thật sự tồn tại trên đời sao?" Dương Vân kinh hãi, "Hỗn Độn dẫn" là một quyển kì thư mà hắn có được khi tu luyện đến Thiên Cơ kỳ ở kiếp trước, quyển kì thư này có lai lịch không rõ ràng, tác giả không có, cũng chẳng biết ai đã từng sở hữu nó hay chưa, nội dung bên trong huyền bí khó lường, khi đọc qua Dương Vân có cảm giác rất mới mẻ, song nó không có nhiều tác dụng đối với việc tu luyện nên hắn chỉ ghi nhớ chứ không nghiên cứu nữa.

Không tưởng tượng được hôm nay quyển sách này lại phát huy công dụng.

"Nếu đây thật sự là Thái Nhất hỗn độn huyền khí, theo kiến giải của Hỗn Độn dẫn, loại huyền khí này có thể lớn nhỏ, ẩn hiện tùy ý, có thể nuôi dưỡng vạn vật, có thể nhập u thông huyền, thậm chí còn có thể diệt độ thiên địa." Trước kia hắn từng cảm thấy ý kiến này quá mức khoa trương, nhưng hôm nay được chứng kiến thì quả thật là quá thần kỳ, không ngờ nó có thể chuyển hoá giữa thần niệm cùng thực thể, còn có thể cất giữ thực thể của bảo tháp.

Dương Vân vô cùng cảm thán, con đường tu luyện quả là muôn phần kì diệu, cho dù kiến thức ở kiếp trước của hắn rất phong phú nhưng vẫn có rất

nhiều điều trong thiên địa mà hắn chưa biết đến, ví như Thái Nhất hỗn độn huyền khí này chẳng hạn, trước kia hắn không tin nó tồn tại, thế mà hôm nay nó lại sờ sờ ngay trước mắt.

Đáng tiếc là Hỗn Độn dẫn chỉ giới thiệu về một vài đặc tính của loại huyền khí này, muốn có phương pháp để khống chế và sử dụng loại hỗn độn huyền khí này thì Dương Vân cần phải chậm rãi tìm hiểu.

Dương Vân thầm tính toán một chút, điểm mấu chốt hẳn là nằm trên người Chân linh tiểu Hắc của Thất Tinh châu, thân hình hắn chợt lóe lên, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh cái chuông chó ngoài Hoàn Chân điện.

Cái ổ kia vừa nhỏ lại vừa xấu, có điều cả Dương Vân lẫn tiểu Hắc đều không có ý định sửa lại.

"Này... hơi khí kia là do mày nuốt vào, nhanh nhanh cho tao một phương pháp để tế luyện nó đi." Dương Vân nắm lấy cổ tiểu Hắc, lắc qua lắc lại một hồi.

Tiểu Hắc mơ màng mở đôi mắt còn đang ngái ngủ, không ngờ nó lại gặp một cái vô cùng nhân tính, sau đó một phương pháp tế luyện đột nhiên xuất hiện trong đầu Dương Vân.

"Phương pháp tâm luyện? Ha ha ha, tốt quá."

Hiện tại Dương Vân chưa có chân nguyên, cũng chỉ có thể sử dụng phương pháp tâm luyện. Bên trong thức hải, việc sử dụng phương pháp tâm luyện là vô cùng nhanh chóng và thuận tiện, thần niệm vừa động, trong hư không đột nhiên xuất hiện ngàn vạn huyền nguyệt, trong đó có tròn có khuyết, từ trắng tròn văng vặc mười lăm cho đến trắng tàn cuối tháng, đủ hình đủ dạng, huyền nguyệt chân chính thấp thoáng bên trong vô số mặt trăng, hoàn toàn không thể phân biệt được.

Tiếng ầm ầm bỗng vang lên, toàn bộ thức hải như chấn động, vô số huyền nguyệt tròn khuyết, to nhỏ lập tức bắt đầu biến hóa, thức hải như trở thành hải dương mặt trăng, vừa mộng ảo mà lại mê ly.

Mặc dù thức hải xảy ra động tĩnh lớn như vậy nhưng hỗn độn huyền khí không hề có chút phản ứng gì, ngay khi Dương Vân đang nghĩ phương pháp tâm luyện này không có hiệu quả, đột nhiên có một tia từ lớp hơi khí vô biên vô hạn tách ra rồi xông thẳng vào bên trong thức hải.

Hơi khí vừa tiến vào thức hải, tất cả mặt trăng đều đồng loạt sáng ngời lên, vô số nguyệt quang tụ tập lại rồi chiếu lên trên hơi khí. Dương Vân khẩn trương quan sát cảnh tượng này, dưới sự bao phủ của nguyệt quang, hỗn độn huyền khí chậm rãi nhạt dần, cuối cùng biến mất.

Ngay khi hơi khí tan biến, ngay tại đó đột nhiên xuất hiện một chiếc rương vuông vắn chừng một thước, rương có màu trắng bạc, chất liệu phi kim phi mộc, trên thân rương tự động ngưng kết thành một cái phù văn màu vàng.

"Hả, đây là phù văn trừ nạp mà!" Dương Vân nghĩ đến một khả năng khiến hắn kích động đến mức toàn thân phát run, lóe lên một cái, thân thể hắn đã rời khỏi thức hải.

Bên trong hang động, tâm thần Dương Vân đã trở về bản thể, hắn bắt đầu nhìn chăm chăm vào một hòn đá nhỏ trên mặt đất.

Qua một lúc lâu, Dương Vân đột nhiên nhảy dựng lên rồi la lớn: "Ta hiểu rồi!" Hắn vung tay lên, hòn đá trên mặt đất đột nhiên biến mất.

Dương Vân vung tay lên lần nữa, hòn đá lại xuất hiện ở chỗ cũ.

Cùng lúc Dương Vân làm hòn đá biến mất, tâm thần hắn lập tức tiến vào thức hải, quả nhiên hòn đá kia đang lẳng lẳng nằm bên trong rương nạp vật.

Dương Vân ôm rương nạp vật chạy vội đến chuông chó, một tay ôm lấy tiểu Hắc rồi thom lên trán nó một cái.

"Ha ha ha, quá lợi hại, không ngờ lại là không gian trữ vật, không gian trữ vật mở ra bên trong thức hải, quá lợi hại!"

Dương Vân cười ha hả ầm ỹ, tiểu Hắc đột nhiên giãy dụa rồi cắn một cái vào cổ tay Dương Vân.

"A... mày cắn tao làm gì?" Tuy là thân thể do tinh thần biến ảo nhưng hắn vẫn có cảm giác đau đớn khi bị tiểu Hắc cắn, Dương Vân luôn cố gắng dựa theo quy luật thực tế để xây dựng nên thức hải, vì vậy bị cắn sẽ cảm thấy đau nhức.

Tiểu Hắc thoát ra khỏi tay hắn, giận dữ trừng mắt nhìn Dương Vân rồi chui thẳng vào cái ổ của mình, không chịu đi ra nữa.

"Hay là..." Dương Vân đột nhiên nghĩ đến một khả năng, "Mì là chó cái sao?"

Trả lời Dương Vân là một tiếng ầm, chuông chó đột nhiên xuất hiện một cánh cửa, đóng sầm lại ngay sát mũi Dương Vân.

Sờ sờ cái mũi suýt tí nữa đã bị cửa đập vào, Dương Vân phấn khởi rời khỏi thức hải.

Sau khi trở lại bản thể, hơn nửa ngày tiếp đó Dương Vân không ngừng kích động, thức hải do tinh thần biến ảo lại có thể nạp vật, việc này có ý nghĩa gì? Đây vốn là bản lĩnh phải tu luyện đến cảnh giới vô cùng cao mới có thể có, dựa theo đường lối tu luyện thông thường, không tốn mấy ngàn năm thì đừng hòng đạt tới cảnh giới này.

Tuy rằng trong tu luyện giới có rất nhiều pháp bảo trừ vật, chỉ cần là Trúc Cơ kỳ đã có thể sử dụng, nhưng đây lại là không gian trừ vật bên trong thức hải, không gian này hoàn toàn chịu khống chế từ thần niệm của Dương Vân, tuy đây chỉ là một không gian có kích thước bằng một chiếc gương nhưng nó cũng tương đương với một tiểu thế giới của Dương Vân, không giống với không gian trừ vật mang theo trên người, nơi này tuyệt đối không bị người khác phát hiện, càng không lo bị cướp đi, chỉ thuộc về duy nhất Dương Vân.

Khi tu vi tăng lên, Dương Vân thậm chí còn có thể sửa lại quy tắc của tiểu không gian này, nghịch thiên, rất nghịch thiên. Cứ nghĩ đến việc này Dương Vân lại cảm thấy hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Hậu Quả Khi Đi Đường Tắt

Sau hơn hai mươi ngày tĩnh dưỡng, thương thế của Dương Vân đã hoàn toàn phục hồi, Nguyệt Hoa Chân Kinh đột phá tầng thứ sáu, thức hải chẳng những đã khôi phục chức năng mà còn có thêm một cái gương nạp vật thần kỳ.

Hồng Quan Xà trong hẻm núi đã bị Dương Vân làm thịt đến mức gần như tuyệt chủng, lượng tinh nguyên dự trữ cũng đã khôi phục bằng mức trước trận ác chiến với Hà Cung Phụng nên Dương Vân quyết định rời khỏi hẻm núi, tiến về kinh đô của Nam Trần - Thiên Ninh thành.

Mấy ngày nay, tin tức tiên phủ xuất hiện tại đây đã được tràn lan khắp nơi, mấy con đường ra vào núi chật ních người đến tìm bảo, lên núi thì còn dễ nhưng nếu xuống núi sẽ bị kiểm tra. Dầu vậy, đó chỉ là những kẻ tạp nham trong giang hồ nên đương nhiên là không làm khó Dương Vân được, hẩn lợi dụng khi đêm xuống để tránh đi sự quan sát của trạm gác, âm thầm rời đi.

Trên đường đi nhìn thấy các thôn dân giăng đèn kết hoa, mặt mày vui sướng hơn hờ, Dương Vân mới giật mình năm mới đã đến rồi, thì ra sinh nhật của hẩn đã âm thầm trôi qua lúc còn dưỡng thương trong núi, hiện giờ hẩn đã mười bảy tuổi rồi.

Nhưng trong lòng Dương Vân không vui mừng nhiều, một năm trôi qua có nghĩa là thời loạn lại đến gần hơn một năm. Mặc dù về cơ bản hẩn đã đạt được một ít thành tựu nhưng vẫn còn quá nhỏ bé trong tu tiên giới, có thể bị nghiền nát trong thời loạn bất cứ lúc nào.

Loạn thế, không đơn giản là chuyện của phạm nhân. Thế giới phạm nhân là trụ cột của tu luyện giả, chuyện thiên hạ dậy sóng không tách rời với việc tranh đấu và sự biến đổi thế lực của tu luyện giả. Bất cứ lần loạn thế nào cũng đều có rất nhiều môn phái tu luyện tiêu tan, cũng sẽ có một nhóm mới nổi dậy, tựa như thủy triều lên xuống thay đổi vậy.

Trừ khi giống như kiếp trước, trong lúc loạn thế Dương Vân lánh ra hải ngoại mấy chục năm mới có thể đảm bảo bản thân tránh được một kiếp này.

Nhưng quê hương ở đâu chứ? Hải ngoại cũng không phải chốn thần tiên, bão táp, khí hậu xa lạ, cướp biển, yêu thú, hải tộc, thế lực các nước, tu luyện giả, mọi thứ cũng trùng trùng nguy hiểm.

Dẫn theo một đoàn phạm nhân ra hải ngoại chưa chắc đã ít nguy hiểm hơn với ở lại quê hương. Ở kiếp trước, Dương Vân ẩn cư tu luyện tại môn phái trong hai mươi năm rồi mới rời đi, nhờ đó tránh được họa loạn thế. Sau khi rời môn phái, dù việc tu luyện Dương Vân đạt được chút thành tựu nhưng cũng nhiều lần gặp nạn, trăm cay nghìn đắng mới có thể trở về đại lục tìm người thân.

"Hay là đi Thiên Ninh Thành xem thử tình hình Đại Trần thế nào, khi đại quân Bắc Lương xuôi nam thì loạn thế sẽ bắt đầu, nếu như Đại Trần có thể đứng vững không bị diệt quốc thì với thân phận là nước phụ ở phía đông nam, nước Ngô sẽ an toàn hơn." Ôm suy nghĩ này trong lòng, Dương Vân vội đi ngày đêm, cuối cùng sau một tháng đã đến được Thiên Ninh Thành.

Mình Dương Vân lẻ loi trợ trợ trải qua ngày hội năm mới trong một quán trọ thôn quê.

Thiên Ninh Thành là thành lớn ai cũng biết, nếu nói về mức độ phồn hoa thì nó được xưng là thiên hạ đệ nhất thành.

Thiên Lan giang bao la hùng vĩ uốn lượn ở phía bắc của Thiên Ninh thành, nó cũng chính là tấm chắn tự nhiên lớn nhất cho thành trì này, dựa vào dòng sông rộng hơn mười dặm này cùng với trường thành vững chắc xây từ cự thạch, Đại Trần đã được lập quốc từ hơn bốn trăm năm trước, ngoại trừ mấy lần tranh đấu nội bộ thì chưa bao giờ Thiên Ninh Thành rơi vào tay giặc ngoài.

Khi Dương Vân tiến vào trong Thiên Ninh Thành đã là hai mươi tháng giêng, trong thành vẫn treo đèn kết hoa, đêm vừa xuống thì đèn đuốc liền sáng trưng lên, tựa như bầu trời ngàn sao.

Lễ hội đèn lồng này sẽ tiếp tục diễn ra cho đến cuối tháng, hằng năm đều có hơn mười vạn người từ bên ngoài đến xem lễ ngắm đèn, khiến cho các quán trọ to nhỏ trong Thiên Ninh Thành đều chật ních, Dương Vân hỏi liên tiếp ba quán trọ đều không có phòng trống.

Đang lúc Dương Vân nghĩ rằng không khéo hôm nay phải ăn ngủ ngoài trời, hần bỗng phát hiện bên cạnh có hai vị khách cũng vì không tìm được phòng nên đang bàn bạc đến hội quán do đồng hương xây dựng để ngủ nhờ.

Dương Vân vỗ đầu một cái, thầm nghĩ chắc là nước Ngô cũng có hội quán ở đây, tìm chủ quán trọ hỏi thăm một chút, quả nhiên không những là có mà chỉ cách đây có ba con phố, có thể đi đến bất cứ lúc nào.

Dương Vân liền vừa đi vừa ngắm cảnh phố phường đèn hoa rực rỡ, chậm rãi hướng đến hội quán Đông Ngô.

Lúc này con đường cái vốn có thể chứa mười chiếc ngựa đi song song đã bị chen lấn chật ních như nêm, xe ngựa giữa ngã tư của các nhà giàu có cũng chỉ có thể nhích dần dần theo dòng người, thế nhưng sự lung linh rực rỡ của đèn hoa hai bên đường đã khiến người trong xe chẳng thấy phiền chán gì.

Đi thêm một đoạn, Dương Vân cảm thấy càng thêm chật chội, gần như không nhắc nổi bước chân nữa.

Rồi đoàn người phía trước bắt đầu xôn xao, có người hô lớn: "Đến rồi đến rồi, sắp chằm ngồi rồi đấy."

Quả nhiên lời vừa dứt thì một tiếng nổ vang ầm lên, sau đó có một cột sáng lấp lánh phóng lên giữa không trung, phóng ra các tia sáng muôn màu trong bầu trời đêm.

Trong khi đám đông hò reo hoan hô, càng lúc càng có nhiều pháo bông bay lên trên không trung.

Một người bên cạnh Dương Vân bĩu môi nói: "Phùng gia này cũng coi như là bậc thầy nhưng sao đốt pháo không bằng Hồ gia đêm qua vậy?"

Một người khác nói: "Chờ một lát đi, phần chính chắc chưa đến, Phùng gia là chủ nhân của sáu mươi tám cửa hiệu liên tiếp, hơn nửa đêm qua Hồ gia đã ra oai, nhất định hôm nay họ sẽ tìm cách đè Hồ gia xuống."

Nghe bọn họ nói chuyện mới biết thì ra phú hộ ở nam thành đã hẹn nhau mỗi nhà sẽ đốt pháo vào một tối, bắt đầu từ mười sáu tháng giêng, đợt đốt pháo này phải kéo dài đến nửa tháng. Nhà nào đốt pháo tốt, rực rỡ đều trở thành chủ đề bàn tán của toàn thành.

Khi họ đang nói chuyện, lại có một quả pháo được bắn lên không trung. Khác với những pháo hoa còn lại, quả pháo này vẫn chưa nổ tung mà bay càng lúc càng cao, dường như đi vào tận trong tầng mây.

Dường như biết cao trào đã đến nên đám đông nín thở chờ đợi.

Rốt cục pháo đã lên tới đỉnh, từ dưới ngược nhìn lên chỉ có thể thấy một đốm sáng.

Đốm sáng bỗng vỡ vụn, biến thành hàng trăm hàng nghìn tia sao băng rơi xuống, khác với những quả pháo bình thường khác, trong không trung không vang lên âm thanh nổ tung giòn vang của thuốc nổ mà là một tràng du dương, trong veo như tiếng sáo.

Nhìn thấy sao băng nổ tung, đám đông liền điên cuồng hô lên, lúc này sao băng bắt đầu tăng tốc, càng ngày càng gần đỉnh đầu đám đông, đồng thời phát ra tiếng rít vù vù.

Đám đông bắt đầu rối loạn, rất nhiều người lộ ra vẻ sợ hãi.

Khi sao băng rơi xuống cách đỉnh đầu bọn họ mười thước, có một số kẻ nhất gan đã bắt đầu kêu gào xô đẩy. Đúng lúc này, toàn bộ sao băng đều lớp ba lớp bốp nổ tung, biến thành từng đám từng đám như những bó hoa tươi, càng thêm kỳ diệu đó là người ở dưới rõ ràng người thấy được một luồng hương thơm ngát của hoa xuân trong vườn.

Bấy giờ, ngay sau đó liền có một cột pháo bay lên giữa trời rồi lập tức nổ tung, trong không trung xuất hiện tám chữ lớn "Quốc thái dân an, thịnh thế vinh hoa" lơ lửng. (Nước mạnh dân giàu, đời vui phú quý)

Trong tiếng vỗ tay hoan hô như sóng triều, Dương Vân kinh ngạc, Đại Trần đã hào hoa xa xỉ đến mức này rồi ư, không ngờ lại dùng phù chú để làm ngòi nổ đốt pháo, mà còn có tu luyện giả đồng ý tạo loại phù lục diễm hỏa này nữa chứ.

Đám người đang đắm chìm say mê trong thịnh thế này có biết loạn thế sắp đến rồi hay không, đến lúc đó vinh hoa sẽ nhanh chóng tàn phai như hoa rơi nước chảy.

Dương Vân nhìn không được thúc dục một ít tình nguyên, thi triển thân pháp Du Ngự xoay phải lách trái giữa khe hở trong đám đông, cuối cùng đi tới giáp biên.

Trước mắt hắn là một con hẻm nhỏ, Dương Vân cầm đầu chui vào, chẳng màng mình đang đi đến đâu. Cùng lắm khi tắc đường thì vượt nóc băng tường, dù phải tiêu hao một ít tình nguyên hắn cũng không muốn ở lại trong đám đông chật chội này.

Ngõ nhỏ im ắng vô cùng, lúc đầu còn có thể vô tình gặp được vài người đi đường, về sau người đi đường dần dần tuyệt tích, chỉ còn Dương Vân một mình tiến vào hẻm nhỏ tối đen.

"Ồ? Phía trước không có đường."

Thì ra là một cái ngõ cụt, trách không được càng đi càng chẳng có lấy một người.

Trước mặt là bức tường của một trạch viện lớn, Dương Vân ước chừng phương hướng một chút, nếu băng qua ngôi nhà này có lẽ sẽ đến được con đường nơi có hội quán Đông Ngô, hần lảng nghe thấy trong sân không có động tĩnh gì liền thúc dục vừa đủ tinh nguyên, sử dụng thế Thê vân tung nhẹ nhàng phóng qua mái tường.

Chỗ này nhìn qua là biệt của một gia đình giàu có, sân sau là một cái hoa viên, thế nhưng một người gác đêm cũng không thấy, không nhẽ là lười biếng trốn việc?

Dương Vân cũng không muốn suy nghĩ nhiều, cố lo mà kiếm đường đi.

Băng qua mấy cái cây cảnh, một hòn non bộ bỗng xuất hiện trước mắt Dương Vân, hần lấy làm kinh ngạc trong lòng, mặc dù việc một hòn non bộ nằm trong vườn hoa là chuyện rất bình thường, nhưng ở vị trí này kết hợp với cây cối xung quanh thì lại rất giống một trận thế kỳ môn độn giáp nào đó.

"Không ổn, hần là ở đây có cao nhân nào đó trấn giữ, tốt hơn hết là chuồn cho lẹ." Dương Vân quay lại hướng ban đầu, vừa băng băng chạy vừa vận dụng thần thông dò xét khắp nơi, nhưng dù phạm vi dò xét đã kéo đến tiền viện thì vẫn không phát hiện ra gì, tựa như trong trạch viện to lớn này không có một bóng người.

"Không đúng! Xem ra trận này có thể ngăn cản ta dò xét, nơi này không nên ở lâu." Dương Vân thúc dục tinh nguyên, thân hình như sao băng lướt trên mặt đất phóng về phía bức tường.

Chỉ một cú nhảy nữa Dương Vân sẽ rời khỏi đây, nhưng hần chợt dừng lại.

Đường lui đã bị chặn lại, có vài người đang đứng dàn hàng trước bức tường, ung dung chờ đợi.

"Băng hữu đã đến đây thì sao lại vội vã rời đi vậy?" Một giọng nói trong trẻo cất lên.

Tổng cộng có năm người chặn Dương Vân lại, tất cả đều đều là nữ. Ở giữa là một người mặc váy màu xanh lục, trên đầu chít một cái khăn đỏ, vừa nói chính là người này.

"Ha ha, nếu như tại hạ nói là vô tình tiến vào đây thì mấy vị cô nương sẽ tin sao?"

"Nếu người không phải là thám tử của Tứ Hải Minh thì ta sẽ lập tức tin người chỉ vô tình." Cô gái chít khăn đỏ vừa cười vừa nói.

"Ta không có chút quan hệ gì với Tứ Hải Minh, càng không phải là thám tử."

"Nếu công tử chịu để cho ngũ muội của ta lục soát một chút...chúng ta sẽ tin lời người...thế được chăng?" Cô gái cầm đầu che miệng vừa cười vừa nói: "Yên tâm, ngũ muội của ta là một cô gái tốt, đến nay vẫn chưa xuất giá, chịu đi lục soát thì người được lợi lớn rồi đó."

Theo ánh mắt của nàng, Dương Vân phát hiện người được gọi là ngũ muội kia cũng đang đứng đối diện, có điều đập vào mắt hần là một khuôn mặt như cái chậu bạc đang cười ha ha không ngừng, trời ạ, đây là sư tử cái hả, vừa nghĩ đến việc bị cô ngũ muội này sờ lung tung trên người, hần đã nổi da gà toàn thân.

"Không dám làm phiền, chẳng qua nếu như được cô nương lục soát, tại hạ ... xem ám khí!" Mới nói được một nửa Dương Vân bỗng hét lớn một tiếng rồi phóng ra hơn mười đồng xu, chia ra bay về phía năm người.

Nữ khăn đỏ cạy vào võ công cao cường của mình, lại ý người đông thể mạnh, thấy Dương Vân ăn mặc như thư sinh trẻ tuổi nên mới cười đùa mấy câu với hần để trừu chọc tên nhóc này. Không ngờ được rằng Dương Vân lại đột ngột ra tay, thật vượt quá dự đoán của nàng.

"Tặc tử to gan!"

Nữ khăn đỏ quát lên một tiếng lạnh lạnh, gương mặt xinh đẹp giận tái đi, hai tay giơ lên, hai ống tay áo màu xanh lục uốn lượn như làn khói, mọi đồng xu đều bị đánh bay.

"Xui xẻo! Sao lại là cao thủ Tiên thiên chứ." Dương Vân tức giận gào lên trong lòng, từ lúc nào cao thủ Tiên thiên lại rẻ mạt như vậy chứ, trong một cái viện nhỏ cũng có thể gặp được.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Nhận Thức Sai Lầm

Nếu muốn ra tay thì chỉ có thể kiên trì xông đến, khiến mấy mợ kia không có cách nào lục soát, bó tay chịu trói không phải là phong cách của Dương Vân. Hơn nữa trong ngực hân còn có Tứ Hải lệnh lấy được từ Hà cung phụng, bị mấy cô nàng này nhìn thấy thì có trăm cái miệng cũng không thể giải thích được.

Dương Vân né ngũ muội ở bên phải rồi tiến về phía tay trái, cô gái bên này thoát nhìn có vẻ nhỏ tuổi nhất, hẳn là để đối phó hơn.

Không ngờ tuổi nhỏ nhưng hung hãn có thừa, nàng không nói không rằng đã lấy Độc Nha tiên ra đánh tới, khắp nơi đều là tiếng gió vù vù và tiên ảnh.

"Lại là roi sao?" Dương Vân trầm buồn bực rồi lao thẳng vào giữa tiên ảnh, cũng may tiên pháp của cô gái này kém xa Hà cung phụng, chẳng qua là cạy vào gai độc trên roi, Dương Vân nghiêng người lao vào giữa nơi nguy hiểm, nhanh chóng chui qua khỏi khu vực dày đặc tiên ảnh.

Quả nhiên những người khác cũng cố kỵ uy lực của trường tiên, chẳng những không tiến lại gần mà còn lùi lại vài bước, chỉ vây quanh từ xa.

Độc Nha tiên của trường tiên nữ (cô gái dùng trường tiên) chính là một loại dị bảo, ngay cả cao thủ Tiên thiên cũng thấy đau đầu với kịch độc bên trên. Các nàng thấy Dương Vân không biết tốt xấu là gì, đều chờ kết cục trúng roi độc phát của hân.

Một bước, hai bước, ba bước...

Cái gì! Sắc mặt của các nàng đều thay đổi, không ngờ dưới tầng tầng lớp lớp tiên ảnh như mưa xối xả mà Dương Vân lại có thể nhẹ nhàng xuyên qua như đi dạo, như một mũi tên sắc bén phóng về phía trường tiên nữ.

"Cứu muội chú ý!" Mấy nàng thất thanh la lên.

Nữ trường tiên phản ứng rất quyết đoán, thấy Dương Vân sắp lao đến gần không ngờ lại bỏ trường tiên, lấy ra một thanh đoản kiếm lấp lánh hàn quang đâm thẳng đến.

Nào ngờ nàng vừa nâng cánh tay lên, một đồng xu lập tức bắn vào ma huyết trên khuỷu tay, thời điểm ám khí này phóng đến vô cùng xảo diệu, giống như cô ta cố ý nâng cánh tay lên để đồng xu đánh trúng vậy.

Đoản kiếm roi leng keng trên mặt đất, đồng xu cũng rơi xuống, lăn trên đất hai vòng.

"To gan!" "Cứu muội mau tránh ra..." Bốn cô gái khăn đỏ đứng gần đó không hẹn mà cùng lao đến cứu viện, vòng vây bắt giặc xuất hiện một chỗ trống.

Không ngờ Dương Vân lại đột nhiên đổi hướng, vừa vặn tránh được một đạo chưởng phong lăng lệ đến từ nữ khăn đỏ, xông ra khỏi vòng vây.

Từ khi lao vào tiên ảnh, phóng đồng xu rồi đến đổi hướng phá vòng vây, tất cả đều được hoàn thành trong tích tắc, tốc độ nhanh đến mức người ta không kịp chớp mắt.

"Người này là ai? Không ngờ lại có thể tính toán chuẩn xác như vậy, gần như có thể xưng là diệu tuyệt vô lâm." Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu nữ khăn đỏ, ngoại trừ thân pháp không hề tầm thường và công phu ám khí tài giỏi, Dương Vân không hề dùng bất cứ chiêu thức tinh diệu nào, cũng chẳng thể hiện công lực hùng hậu, cứ như vậy mà ung dung phá vòng vây. Nếu vận may của hân không phải nghịch thiên thì kẻ sách của hân là nghịch thiên, sự biến hóa chiêu thức của bọn họ trước sau vẫn nằm trong tính toán của hân mới có thể có hiệu quả như vậy.

Thật ra Dương Vân phải dựa vào sự thôi diễn của thức hải mới thành công thoát khỏi bọn họ, hân nhún người nhảy lên đầu tường, lại còn quay đầu lại cười nói: "Không phiền các vị cô nương đưa tiễn, ngày sau có duyên... ôi chào!"

Một luồng quang mang ngũ sắc phát ra từ lòng bàn tay của cô gái khăn đỏ, như tia chớp phóng đến Dương Vân.

Dương Vân vừa bực bội vừa khó hiểu, hân và các nàng có thâm cừu đại hận gì chứ, không ngờ lại dùng phù lục để đối phó với hân, chẳng lẽ phù lục ở Đại Trần đều rẻ mạt như vậy sao?

Vội vàng thúc dục Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết đến mức cao nhất, thân hình đang nhảy lên của Dương Vân đột nhiên quay ngược trở lại, sau đó vượt lên một đoạn một cách khó hiểu, tránh được sự công kích của phù lục trong gang tấc.

"Thê vân tung!" Chứng kiến loại khinh công trong truyền thuyết này, nữ khăn đỏ lập tức động dung, có điều vẫn không hề lúng túng, nàng giơ tay lên, năm ngón tay khép lại xếp thành hình miệng hạc, từ xa đánh về phía Dương Vân.

Ngay sau khi thoát được quang đoàn, thân hình Dương Vân đang lao lên nên không có cách nào tránh được lần nữa, hự một tiếng, đồn tấn công đã trúng thân thể Dương Vân.

"Khốn kiếp! Ngũ Vân phù! Không ngờ lại là phù lục trung cấp!" Dương Vân thầm hét lên một tiếng đau đớn, thân thể bị mất kiểm soát mà ngã xuống mặt đất. Chỉ có cao thủ Tiên thiên trở lên dùng chân khí mới có thể kích phát phù lục trung cấp, hơn nữa còn có thể phóng chân khí ra ngoài để khóa địch nhân lại, điều khiển phù lục lần theo mà tấn công.

Có điều phù lục trung cấp khá trân quý, thông thường chỉ có đệ tử Dẫn Khí kỳ của các tông môn tu luyện ra ngoài hành tẩu mới được trưởng bối trong sư môn ban thưởng để phòng thân. Đối với người trong võ lâm, dù là cao thủ Tiên thiên cũng rất hiếm người sở hữu loại phù lục này, đại cao thủ như Hà

cung phụng cũng không có đến nửa tấm, không tưởng tượng được cô gái khăn đỏ này vừa ra tay đã dùng đến phù lục trung cấp.

Dưới hiệu quả của phù lục, thân mình Dương Vân trở nên cứng ngắt rồi ngã xuống từ đầu tường, chẳng khác nào một cây gậy gỗ lắc lư rơi từ trên cao xuống.

"Thu!" Nữ khăn đỏ đưa thủ thế tiên hạc về phía sau, thân thể Dương Vân như bị một sợi dây kéo vào trong, ầm một tiếng đập lên mặt đất, khiến bụi đất bay lên.

"Đại tỷ, Không hạc công của tỷ lại tinh tiến rồi." Người vừa lên tiếng có vẻ lớn tuổi hơn nữ khăn đỏ nhưng lại gọi nàng là đại tỷ, xem ra các nàng xưng hô theo thứ tự thân phận.

Nữ khăn đỏ thờ một hơi dài, "Nhị muội, ta bế quan chính là vì tu luyện Không hạc công này, cũng bởi vậy mà bỏ lỡ hành trình Cửu Hoa phủ, không ngờ nhờ đó mà tránh được tai họa."

Nhắc đến Cửu Hoa phủ, vẻ mặt các nàng đều trở nên nặng nề, nhị muội, người lớn tuổi nhất lên tiếng: "Không ngờ võ công của mình chủ Tứ Hải minh lại cao cường như thế, ngay cả Tạ lão gia tử của Danh Kiếm sơn trang cũng không phải là đối thủ của hắn."

"Tạ lão gia tử bị trọng thương, cao thủ tinh anh của những bang phái khác cũng thất bại hơn phân nửa, chỉ có Hồng Cân hội chúng ta là may mắn tránh được kiếp này, nhưng võ lâm Giang Nam chắc chắn sẽ có nhiều biến hóa, rất khó để áp chế thế lực của Tứ Hải minh."

"Đại tỷ, có thể mời thúc tổ của tỷ ra tay không?"

"Rất khó, nếu thúc tổ của ta đích thân ra tay đối phó với mình chủ Tứ Hải minh thì đó chỉ là chuyện nhỏ, thế nhưng tông môn của người có quy củ không được tùy tiện nhúng tay vào những việc trong chốn võ lâm. Lần trước ta xin được tám Ngũ Vân phù này từ thúc tổ lão nhân gia, vốn định bụng dùng để đối phó với mình chủ Tứ Hải minh."

"Hả? Tám phù này rất giá trị, sao tỷ lại tùy tiện dùng như vậy?" Nhị, tam, ngũ, cửu muội cùng kinh hãi thốt lên.

"Không dùng thì sao? Năm tỷ muội chúng ta đã đồng loạt ra tay, nếu tên tiểu tặc này chạy mất thì Hồng Cân hội chúng ta còn mặt mũi gì nữa chứ? Hơn nữa..." Nữ khăn đỏ thờ dài, "Từ việc lần này Tứ Hải minh chủ xuất thủ có thể thấy tám phù lục này khó mà đối phó được hắn... Trừ khi Tứ Hải minh chủ chịu đến đây, dựa vào trận thế do thúc tổ của ta tự tay bố trí thì mới chắc chắn giành được phần thắng."

"Nhưng việc đó sao có thể? Trận thế ở đây từ lâu đã không còn là bí mật, Tứ Hải minh chủ có điên thì mới chủ động mò đến."

Trong lúc nói chuyện với nhau, mấy nàng bước đến gần Dương Vân, nữ khăn đỏ vẫn canh cánh trong lòng việc bị tổn thất Ngũ Vân phù, tức mình đưa chân đá Dương Vân vài cái, sau đó mới cúi người xuống bắt đầu lục soát.

Không lâu sau, gia sản trên người Dương Vân đã bị lôi ra chất thành đống.

"Đây là thứ đồng nát gì vậy?" Nữ khăn đỏ cả giận nói, trên mặt đất là một thanh bảo kiếm rỉ sét, một cây chủy thủ vô cùng bình thường, một ít ngân phiếu và chút bạc vụn, còn có cả một bao tiền xu.

"Ồ?" Đôi mắt nữ khăn đỏ sáng lên, từ lồng ngực Dương Vân lấy ra một vật.

"Tứ Hải lệnh! Quả nhiên là tặc tử của Tứ Hải minh!" Mấy cô nàng bên cạnh cả kinh thốt lên.

"Nhưng mà... Tứ Hải lệnh là lệnh bài cao nhất của Tứ Hải minh, ngoại trừ tam đại cung phụng và tứ trưởng lão thì ngay cả bát đại đường chủ cũng không có, có điều ta chưa từng nghe nói đến một người trẻ tuổi như thế này sở hữu lệnh bài cả." Nhị muội cau mày suy nghĩ một lúc rồi nói.

"Có một người." Cửu muội lạnh lùng nói một câu.

"Ai?" Nhị muội hỏi.

Nữ khăn đỏ chợt hiểu ra, "Mọi người quên việc Tứ Hải minh chủ có một đồ đệ sao?"

"Đúng vậy, ngọc long bách biến Trâu Thao, chắc chắn là người này."

Nữ khăn đỏ đưa tay nhéo má cái trên mặt Dương Vân, cười nói: "Còn không thêm dịch dung, tên Trâu Thao này thật quá khinh suất."

"Việc chúng ta đến đây vốn là quyết định nhất thời, có lẽ tên Trâu Thao này cho rằng chúng ta còn đang ở trong sánh, xem ra hắn muốn tìm hiểu trận thế ở nơi này." Nhị muội nói.

Phân tích này rất hợp tình hợp lý, mọi người đều gật đầu đồng ý.

Khi biết mình bắt được ái đồ của Tứ Hải minh chủ, tâm tình của nữ khăn đỏ vô cùng thoải mái, chung quy sử dụng Ngũ Vân phù cũng là việc chính xác.

Sau khi xác định trên người Dương Vân không còn đồ vật gì nữa, nàng vỗ vỗ tay rồi đứng lên.

Những thứ như phù lục, độc dược, linh thảo và công văn thân phận của Dương Vân đều nằm trong rương rập vật ở thức hải nên không bị lục soát, còn Tử Hải lệnh thì hẳn nghĩ nó không có tác dụng gì, hơn nữa không gian cũng không đủ nên mới cất vào ngực.

"Mọi người nói xem, chúng ta phải xử lý tên tặc tử này thế nào?"

"Còn phải nói sao, cứ chém đầu hắn rồi vứt ở phân đà của Tử Hải minh." Tam muội, người có vóc dáng nóng nảy liền nói.

"Hi hi, nghe nói tên Trâu Thao này rất phong lưu hào sảng, đã phá hủy danh tiết của không ít các cô nương con nhà danh môn quyền quý, không bằng biến hắn thành thái giám rồi sau đó phế đi võ công của hắn, ta thấy về sau chắc chắn hắn sẽ sống không bằng chết." Ngũ muội nghĩ ra một độc kế.

Một đạo điện quang xẹt qua đầu nữ khấn đỏ, nàng nảy ra một kế vô cùng tuyệt diệu.

Nữ khấn đỏ mừng rỡ: "Ha ha ha, ta vừa nghĩ ra một biện pháp rất hay, nói không chừng có thể khiến Tử Hải minh phải nuốt một cục tức, vừa có thể xoay chuyển tình thế khó khăn hiện tại của chúng ta."

"Cái gì?" "Biện pháp gì?" "Mau nói đi." Mọi người lao nhao hỏi.

Nữ khấn đỏ lắc đầu, nói: "Kế này có liên quan đến một người, hiện giờ không thể nói với mọi người được, sau này ta sẽ giải thích."

"Chao ôi, tò mò chết đi được."

"Được rồi được rồi, ta còn có việc phải nhanh chóng hoàn thành, mọi người trông nhà cẩn thận, sau một canh giờ ta sẽ trở về." Vừa dứt lời, nữ khấn đỏ nhét hết đồng đồng nát vào lồng ngực Dương Vân, sau đó xách Dương Vân lên như một cái túi.

"Hả? Sao người hắn mềm nhũn vậy?" Ngũ muội hỏi.

"Khi trúng phải Ngũ Vân phù thì năm giác quan sẽ bị mất, năm loại hiệu quả luân phiên phát tác, lần lượt là cứng còng, xụi lơ, mê loạn, cuồng bạo, bất tỉnh, hiện giờ có lẽ là xụi lơ." Nữ khấn đỏ giải thích.

"Thật thần kỳ." Ngũ muội cảm thán.

Một khắc sau, một chiếc xe ngựa rời khỏi cửa chính trạch viện này, biến mất vào bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Thoát Thân

Trong thức hải của Dương Vân, có năm đám yên vân (mây khói) đủ các màu sắc đang từ từ bay lên, rồi dần dần lan tỏa ngập tràn cả không gian thức hải.

Tiểu Hắc nhảy ra, nó bắt đầu sửa lớn về phía yên vân, những làn khói đang khuếch tán bỗng chốc dừng lại.

Ngay sau đó hơi khí dọc theo thức hải tách ra một tia, chui đầu vào trong yên vân.

Yên vân bắt đầu rung động mãnh liệt, dường như nó muốn đuổi hơi khí ra ngoài, nhưng hơi khí lại ngoan cố lạ thường, bất kể yên vân cố gắng như thế nào nhưng vẫn không thấy hơi khí bị hao tổn chút nào, mà ngược lại yên vân từ từ nhạt dần rồi hoàn toàn biến mất.

Dương Vân chậm rãi khôi phục thần trí, hắn vẫn chưa vội mở mắt mà lặng lẽ vận khởi thần thông thăm dò hoàn cảnh xung quanh.

Ấm thấp quá, nóng nực quá.

Đây là cảm giác đầu tiên của Dương Vân, có tiếng nước suối chảy róc rách tiến vào trong tai, nhưng hắn không hề nghe thấy tiếng người.

Rốt cục Dương Vân cũng mở mắt ra, đây... đây là nơi nào vậy?

Đập vào mắt hắn là hơi nóng bốc lên khắp nơi, nhìn xuyên qua hơi nóng có thể thấy một ao nước xanh biếc, bao quanh nó là một bức tường bạch ngọc.

Một pho tượng thiếu nữ bằng bạch ngọc nghiêng mình tựa bên cạnh ao, từng lớp lụa mỏng vô cùng tinh xảo phảng phất như có thể bay lên cùng gió, ở

đầu vai pho tượng thiếu nữ là một bình ngọc để nghiêng, một dòng nước ấm chảy từ miệng bình ra ngoài, hòa vào trong ngọc trì, làm bắn tung lên những đám bọt nước. Trên mặt nước còn rải đầy những cánh hoa tươi.

Ảnh hưởng của Ngũ Vân Phù đối với tinh thần của Dương Vân đã bị khu trừ, nhưng nó vẫn còn lưu lại hệ lụy đối với thân thể của hân, hiện giờ hân cảm thấy cả người cứng ngắc, hoạt động vô cùng bất tiện.

Từ phía ngoài có tiếng bước chân truyền đến, lại còn có tiếng người nói chuyện, tai Dương Vân tức thì vênh lên.

"Công chúa sắp sửa đi tắm rồi, các người đi theo ta kiểm tra một phen." Người vừa nói là một nữ tử, giọng nàng không lớn nhưng vô cùng trong trẻo, khiến người nghe có một cảm giác ngân nga như liên miên bất tận, vừa nghe đã biết võ công của nàng không kém, một khi đã nhắc tới công chúa thì hơn phân nửa là người này là nữ hộ vệ theo hầu rồi.

Dương Vân lập tức hiểu ra tình cảnh của mình, công chúa - hoàng cung - đi tắm, cái mũ quần khăn đỏ kia thật quá độc ác, không ngờ nàng ta lại hãm hại mình như thế này.

Có điều làm vậy có lợi gì cho nàng cơ chứ? Nhất thời trong lòng Dương Vân vẫn ngổn ngang trăm mối không lời giải đáp.

Cho dù có trí tuệ cao đến đâu đi chăng nữa thì hân cũng không thể đoán biết chính xác được thân phận của những người đã bắt mình, cũng không thể biết được mối quan hệ qua lại giữa Hồng Cân hội và Tứ Hải minh, cùng lắm là có thể suy đoán lung tung những gì liên quan đến Tứ Hải lệnh mà mình mang trên người mà thôi, nghĩ tới đây Dương Vân sờ lại vào trong ngực, quả nhiên Tứ Hải Lệnh vẫn còn, nếu vậy mấy mụ này kỳ thực muốn đến đây để hãm hại Tứ Hải minh hay sao?

Có điều chỉ với một tấm lệnh bài này thì sao họ có thể chắc chắn mình là người của Tứ Hải minh chứ? Nói cách khác, phải làm thế nào để công chúa biết được mình là người của Tứ Hải Minh đây? Dương Vân không thể nào ngờ được, mình chủ Tứ Hải còn có một đồ đệ có khuôn mặt bách biến, là thần long thấy đầu không thấy đuôi, bỗng dưng hân lại nước phải một nỗi oan ức lớn đến vậy.

Đám nữ nhân khăn đỏ cũng không ngờ được là Dương Vân có thể đánh chết Hà cung phụng của Tứ Hải Minh, đoạt được Tứ Hải lệnh này. Trong Tứ Hải minh cũng chỉ có lác đác vài người sở hữu lệnh bài này, họ đều là cao thủ hàng đầu, hơn nữa tin tức Hà cung phụng đã chết cũng vẫn chưa truyền tới.

Thật ra điều này cũng phải trách bản thân Dương Vân, khi hân dùng hỏa cầu hóa Hà cung phụng thành tro bụi thì xung quanh lại không có ai khác, trên dưới Tứ Hải minh còn tưởng sau khi Hà cung phụng có được tiên bảo liền trốn mất, mới liên tục lùng bắt, làm sao có thể truyền tin tức Hà cung phụng bỏ mình ra chứ?

Dương Vân nghĩ mãi mà không hiểu, tiếng bước chân bên ngoài lại càng lúc càng đến gần rồi, cũng may hoàng cung khá lớn, tai Dương Vân lại thính nên hiện giờ còn một chút thời gian để ứng phó.

Hiệu quả của Ngũ Vân phù vẫn còn chưa trôi đi hết, lúc này ngay cả bước đi Dương Vân cũng cảm thấy khó khăn, hân chạy trốn làm sao được chứ? Huống hồ chỉ có một cửa vào, nếu lúc này hân ra ngoài nhất định sẽ bị tóm ngay.

Dưới tình thế cấp bách, Dương Vân bò đến bên cạnh ao, vịn dọc theo ngọc thạch trì từ từ trườn mình vào trong nước.

Nước ao khẽ rung động, cánh hoa trên mặt nước hơn tàn đi, nhưng ngay sau đó lại khôi phục lại như lúc ban đầu.

"Rầm---", cửa bị đẩy ra, ba nữ hộ vệ đi tới, dò xét xung quanh một vòng, cũng có người tới nhìn thoáng qua mặt nước, nhưng khắp nơi đều là cánh hoa, nên không hề phát hiện dưới đáy ao còn có một người ẩn nấp.

Nơi này là bên trong hoàng cung, được canh phòng hết sức sâm nghiêm, thậm chí ở bên ngoài còn có pháp trận theo dõi do tu luyện giả bố trí, ba nữ hộ vệ cũng chỉ là vào kiểm tra lấy lệ một chút rồi nhanh chóng rời đi.

Cửa lại một lần nữa bị đẩy ra, lần này là bảy tám thiếu nữ kéo nhau tiến vào, tiếng cười vang tức thời tràn ngập cả gian phòng.

"Thật là thoải mái." Có người nhõng nhẽo kêu lên.

Mặc dù ao này rất rộng, nhưng có bảy tám người tiến vào cùng một lúc cũng khiến Dương Vân đang núp ở đáy ao nhất thời cảm thấy khó lòng ẩn nấp.

Tựa như một con cá lớn uốn lượn né tránh trong rừng ngọc chi (chân ngọc), những thân thể uyển chuyển phía trên như ẩn như hiện khiến thân thể thiếu niên của Dương Vân căng phồng cả huyết mạch.

Được nước ao ấm áp bao phủ, máu huyết trong cơ thể lại được lưu động nhanh hơn trong chốc lát, Dương Vân bỗng cảm thấy cả người dần dần có khí lực.

"Không thể tiếp tục như vậy được." Tâm thần Dương Vân khẽ động, hân lấy một ống nễ hương từ thức hải ra. Đây là nễ hương do Dương Vân mua được liệu ở Đông Ngô thành về phối chế, người trong giang hồ thường gọi nó là Kê minh ngũ cô Phán hồn hương. (1)

Một đoạn ống trúc lặng lẽ nhô lên khỏi mặt nước, khói trắng lượn lờ bốc lên rồi nhanh chóng hòa lẫn vào trong hơi nước xung quanh, không hề có ai nhận ra gì khác lạ.

"A----", một cung nữ hơi trượt chân, dường như đụng phải thứ gì, khuôn mặt nàng đỏ lên, quay sang cung nữ bên cạnh hô: "Giỏi nha, người dám đánh

lén ta nữa."

Người bên cạnh còn đang không hiểu mô tê gì thì một đám bọt nước đã tới tấp đánh vào đầu, nàng không chút do dự bắt đầu phản kích.

Tức thì, sóng nước trong ao nổi lên khắp bốn phía, xuân ý rạo rực, khắp nơi là tiếng cười duyên của các thiếu nữ.

Dần dần, tiếng cười cũng nhỏ dần, bọt nước cũng không tung tóe lên nữa, mỗi thiếu nữ đều mất đi tri giác nằm trên mặt nước với đủ mọi tư thế cả nghiêng cả ngửa.

Thấy thân thể các thiếu nữ đang từ từ chìm xuống, Dương Vân nổi lên từ trong nước, tay kéo ngực ôm chân móc mà đưa các thiếu nữ lên trên bờ nằm, suốt cả quá trình không tránh khỏi chiếm được một khoản tiện nghi lớn, khắp tay đều cảm thấy như châu quang thủy hoạt. (Cái này để nguyên cho trí tưởng tượng bay xa =))

Mặc dù có trí nhớ của kiếp trước, nhưng hiện giờ thân thể Dương Vân mới chỉ là thiếu niên chưa tới mười bảy tuổi, hơn nữa, ảnh hưởng của cuộc sống hiện tại càng lúc càng lớn, kiếp trước tựa như một mộng cảnh mơ màng, cảnh tượng hương diễm yêu kiều thể này thiếu chút nữa khiến Dương Vân không tài nào làm chủ được bản thân.

Nhìn những thân ngọc da tuyết nằm ngổn ngang trên đất, đột nhiên Dương Vân nảy ra một suy nghĩ vô cùng vô vị trong đầu, không biết đâu là công chúa nhỉ? Đều lột hết cả quần áo ra rồi, không tài nào nhận ra được nữa.

Cười ha ha một tiếng, Dương Vân xóa sạch những ý nghĩ vớ vẩn trong đầu, hấn nhặt y phục trên mặt đất phủ lên mỗi tấm thân mềm mại rồi đột nhiên xoay người ra khỏi đại môn.

Vừa ra khỏi cửa, Dương Vân đã liếc mắt thấy ở cách đó hơn mười thước về phía bên trái, có một bóng người vội nấp mình vào sau cây.

Giả vờ như không hề phát hiện, Dương Vân sai bước về phía trước, khi qua cái cây nọ, đột nhiên hấn nhảy vọt một bước đến sau thân cây, đưa tay che lấy cái miệng anh đào đang sắp sửa la lớn.

Vẫn còn muốn trốn sao, ở bên trong kia ta đã nghe thấy tiếng ngươi hô hấp rồi, Dương Vân nghĩ thầm.

Quan sát tù binh của mình một chút, đó là một tiểu cung nữ chừng mười bốn mười lăm tuổi, mặc một bộ cung trang màu vàng nhạt, trên khuôn mặt đầy vẻ kinh hoàng.

"Chỉ cần ngươi không kêu lên thì ta sẽ bỏ tay ra, nghe rõ chưa?" Dương Vân nói.

Tiểu cung nữ đáng thương gật đầu, mà Dương Vân cũng bỏ tay ra ngay sau đó, nhưng lại lập tức mạnh tay che lại, khiến tiếng kêu cứu của tiểu cung nữ lại bị chặn lại ngay miệng.

Nhìn đôi mắt của tiểu cung nữ tỏ ra kinh ngạc không thể hiểu được, Dương Vân đắc ý nói: "Vô ích thôi, lúc nào ta cũng có thể biết được ngươi đang nghĩ gì, không tin chúng ta thử làm lại một lần nữa." Nói dứt lời hấn lại buông tay ra.

Lúc này tiểu cung nữ không hề hô hoán lên ngay mà là há lớn miệng, thầm đếm trong lòng đến bảy, nàng vừa định lên tiếng thì kết quả tay Dương Vân lại lập tức che lên.

"Ngươi thấy không, ta chẳng đã nói rồi sao."

Tiểu cung nữ nhìn chằm chằm Dương Vân như đang thấy một con quái vật.

"Được rồi, giờ thì dẫn ta đi tìm một bộ y phục thái giám, nếu ngươi không nghe lời thì, hừ hừ ----" Dương Vân móc ra chủy thủ trong ngực, khoa tay múa chân trên mặt tiểu cung nữ vài cái.

Tiểu cung nữ tỏ ra sợ hãi, không còn cách nào khác đành phải gật đầu đồng ý.

Không lâu sau, hai người tìm được một gian phòng cho thái giám ở, bên trong không hề có ai, nhờ đó mà Dương Vân bớt được một lần động tay động chân.

Một tay Dương Vân đẩy tiểu cung nữ vào trong phòng, ngay sau đó hấn đóng cửa lại.

"Ngươi muốn làm gì?" Tiểu cung nữ run rẩy hỏi, lúc này nàng mới ý thức được, ngoại trừ mặt bị rạch ra còn có một mối nguy khác còn kinh khủng hơn.

Dương Vân không đáp lời, bắt đầu lục lọi trong phòng, chẳng mấy chốc hấn tìm được mấy bộ y phục thái giám, tiếp đó thay quần áo ngay trước mặt tiểu cung nữ.

Tiểu cung nữ che mắt lại, rồi lại không yên tâm len lén nhìn qua kẽ tay. Thấy Dương Vân chỉ thay lớp áo ngoài đã ướt đẫm, sau đó lại mặc trường bào thái giám lên người, mới cảm thấy an tâm.

Dương Vân thay quần áo xong lại ném một bộ y phục thái giám khác cho nàng, bảo "Thay đi!"

Tiểu cung nữ hơi sững sốt một hồi rồi lập tức hiểu ra, Dương Vân còn muốn nàng dẫn đường ra khỏi nơi này, một cung nữ và một thái giám cùng đi với nhau, quả là không ra thể thống gì cả.

"Người ----- có thể quay mặt sang chỗ khác một lúc được không?" Khi tiểu cung nữ hỏi những lời này vốn không hề ôm chút hi vọng nào, không ngờ tên tiểu tử ép buộc nàng kia lại gật đầu, thật sự xoay người sang chỗ khác rồi.

Nàng vừa tắt tả thay quần áo lại vừa len lén bước ra phía cửa sổ. Nàng xem chừng Dương Vân, thấy hắn vẫn không quay đầu lại liền lặng lẽ thò một tay đẩy cửa sổ.

Cửa vừa mới hé ra một khe nhỏ gió rét đã lọt vào, thổi tới cánh tay để trần khiến nàng không khỏi rung mình một cái.

Choang một tiếng, Dương Vân không hề quay đầu lại mà lật tay ném ra thứ gì đó đập vào ô cửa sổ, tiểu cung nữ sợ hết hồn, cúi đầu nhìn lại thì thấy hóa ra là một đồng tiền, nàng thở dài oán hận, lại đóng cửa sổ lại.

Sau khi thay quần áo xong, Dương Vân kéo tay tiểu cung nữ, bắt nàng dẫn đường cho hắn ra khỏi cung.

Diện tích trong cung rất rộng lớn, chỉ riêng thái giám đã có mấy vạn người, hai tên tiểu thái giám đi cùng với nhau bình thường chẳng mấy ai để ý tới, Dương Vân dựa vào cảm ứng tránh xa khỏi những nơi đông người, thẳng đường đi tới tường thành phía ngoài cung.

"Người không ra được đâu, cửa cung canh phòng rất nghiêm ngặt, không có yêu bài làm việc thì không ai có thể ra ngoài." Tiểu cung nữ không nhìn được mà nói.

Dương Vân đột nhiên hiểu ra, thom lên mặt tiểu cung nữ một cái, "Cảm ơn người đã dẫn đường, tiểu cung nữ xinh đẹp."

Lập tức hắn thấy trong nháy mắt khuôn mặt tiểu cung nữ hiện lên một vạt hồng, ngay cả cổ cũng phát đỏ.

Cười ha ha một tiếng, Dương Vân toàn lực thúc dục Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết, thân thể phóng lên cao như hỏa tiễn, tới nửa đường hắn rút ra Hàm Quang Kiếm cắm lên tường thành, mượn lực nhảy lên đầu tường, chỉ trong mấy hơi đã không thấy tăm hơi đâu.

Tiểu cung nữ sững sốt hồi lâu, vênh tai lên nhưng vẫn không nghe thấy trên tường thành có động tĩnh gì, xem ra cái tên ghê tởm kia cũng không bị tên lính tuần tra nào phát hiện, giờ này hắn là hắn đã đào tẩu mất rồi.

Cũng phải thôi, cái tên tinh quái như quỷ này, nhất định là đã tính được thời gian tuần tra của tên lính ở trên tường thành.

Không biết vì sao, tiểu cung nữ lại hơi cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Chú thích:

(1) - Kê minh ngữ cổ Phản hồn hương: trong truyện của Cổ Long từng có một loại độc dược là Kê minh ngữ cổ Đoạn hồn tán, người trúng độc đến đúng lúc gà gáy mới phát tác, loại mê hương của Dương Vân cũng tương tự đó, đến lúc gà gáy mới tỉnh lại được.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Nghi Vấn Mất Nước

Thuận lợi thoát ra khỏi hoàng cung, Dương Vân thừa dịp đêm khuya người vắng đi xuyên qua đường phố yên tĩnh, cho đến khi tìm được một quảng trường tập trung các cửa hàng liền len lén vào trong một cửa hàng may.

Sau khi trút bỏ bào phục thái giám cùng với quần áo bên trong đã ướt sũng nước, thay quần áo thoáng mát, Dương Vân tức thì cảm thấy cả người thư thái, lại thấy sắc trời đã khá muộn, hắn quyết định không đi nữa mà ngồi xuống tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh, Nguyệt Hoa chân kinh tầng thứ bảy là ngưng luyện khiếu huyết ở các bộ vị như thận, tỷ, từng tia từng tia Nguyệt Hoa chân khí rót vào trong khiếu huyết, một cảm giác tê tê dâng lên từ bên hông, những mệt nhọc khắp người dường như đều bốc thành khói thoát ra ngoài.

Một lần tu luyện đã là mười hai chu thiên, Dương Vân ngưng luyện thành công một khiếu huyết mới, Nguyệt Hoa chân khí lưu chuyển trong kinh mạch đã ngưng luyện thành công, hóa thành thanh lưu cuộn cuộn, nơi nó tràn qua cũng đồng thời cuốn sạch đi những mệt mỏi và cực nhọc.

Nửa đêm đã trôi qua nhưng Dương Vân không hề cảm thấy buồn ngủ chút nào, kể từ khi tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh, giấc ngủ của hắn cũng ngắn đi nhiều so với người bình thường, đây cũng là một ưu thế của Nguyệt Hoa chân kinh, nhờ đó Dương Vân có thể dùng nhiều thời giờ hơn vào việc học tập

và thể ngộ các phương diện khác.

Lần này tuy rằng thất thủ bị bắt, nhưng cuối cùng cũng coi như không bị tổn thất gì, may mà hắn có không gian thức hải, nếu không số phù lục và linh thảo kia chắc chắn là không cánh mà bay, hắn cũng không có hy vọng xa vời rằng mấy nữ nhân kia có thể bỏ qua những thứ này.

"Hừm... chờ tu luyện đến Tiên Thiên kỳ xong, ta nhất định phải báo thù này. Nữ nhân quần khăn đỏ trên đầu hắn là có chút danh khí trong chốn võ lâm, ngày mai ta sẽ đi hỏi thăm một chút, hắn là không khó để biết được xuất thân của nàng. Lại thêm tinh nguyên dự trữ cũng chẳng còn được một nửa so với ban đầu, ngày mai phải tìm nơi ăn một bữa ngon để bồi bổ tinh nguyên mới được." Dương Vân nhẩm tính.

Một đêm trôi qua rất nhanh, khi trời còn tờ mờ sáng Dương Vân đã rời khỏi tiệm may.

Sau khoảng chừng hai hồi chuông, người làm thuê của tiệm may lại bắt đầu làm việc, vừa mở cửa hàng, con mắt hắn đã lập tức tròn tròn lên.

"Ông chủ ơi ---- cửa tiệm chúng ta lại bị trộm nữa rồi!"

Ông chủ cuống quýt kiểm tra lại, sau khi xem qua một lượt liền thở phào, hình như chỉ thiếu vài bộ y phục, trên quầy hàng còn có đặt một thỏi bạc.

Hắn đưa tay gõ đầu tên người làm một cái, "Không được nói bậy, đây là vị hảo hán giang hồ nào đó hạ cổ tới cửa tiệm chúng ta, nhanh nhập sổ chỗ bạc kia đi."

Lúc này Dương Vân đã ở trên phố bán quà vặt, ăn như gió cuốn mây tan hết cả nửa con phố, nào là vằn thắn, bánh bao hấp, miến thang, bánh nhân thịt, trứng luộc nước trà, ... đều như nước chảy trời vào trong bụng hắn, cũng may hắn ăn vài món lại đổi một tiệm, nếu không thì cả con phố sẽ khó ẩm lên mặt.

"Ôi chà ... cũngหอม hờm rồi." Dương Vân thỏa mãn vỗ vỗ bụng, ý là đại khái hắn đã ăn no được khoảng bảy tám phần --- mà đây là kết quả khi hắn còn chưa vận dụng hết sức Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết đấy, nếu không thì, mấy thứ này có nhiều lên gấp đôi hắn cũng ăn được tuốt.

Sau khi hỏi được đường tới hội quán Đông Ngô, lần này hắn đến đó vô cùng thuận lợi.

Ở cửa hội quán, hắn chạm trán với một người.

"Quách đại ca!"

"Ô? Dương hiền đệ!" Quách Thông vừa mừng vừa sợ, hắn vội vã lôi Dương Vân vào trong nói chuyện.

"Sao Quách đại ca cũng đến Thiên Trữ thành?"

"Sau khi từ biệt ở Cửu Hoa phủ, ta nhanh chóng bán hết hàng hóa, những người khác thì hầu hết đều ở lại Cửu Hoa phủ mua sắm vật tư rồi trở về, ta lại không muốn về sớm như vậy liền đến Thiên Trữ thành xem có mối làm ăn nào thích hợp để làm hay không."

"Thì ra là thế." Dương Vân không khỏi cảm thán, chuyện trùng hợp trên thế gian này thật quá nhiều, mới cách đây không lâu hắn còn tưởng là có thể sau này sẽ không còn được gặp lại Quách Thông nữa chứ.

"Dương hiền đệ ... hành trình tới tiên phủ lần đó rốt cuộc thế nào rồi?" Quách Thông thì thảo nói, hiếu kỳ hỏi han.

Dương Vân tóm tắt lại một hồi, có điều hắn không nhắc tới việc hắn đại chiến với Hà cung phụng mà chỉ nói tìm được trong tiên phủ vài cây linh thảo.

Vừa nói, hắn vừa lên cảm ứng suy nghĩ của Quách Thông nhưng phát hiện ông chỉ là hâm mộ cực kỳ chứ không hề có tâm tư muốn xem bảo vật gì cả.

"Quách đại ca, huynh có tìm được mối làm ăn nào ở nơi này không?"

"Thiên Trữ thành là tòa thành phồn hoa của thiên hạ, sao có thể không tìm được mối làm ăn nào chứ?" Quách Thông nghe vậy cười nói, "Chỉ sợ mối làm ăn quá nhiều, nhiều đến hoa cả mắt thôi." Tiếp đó Quách Thông lại giải thích cho Dương Vân nghe, Thiên Trữ thành nằm kế bên sông Thiên Lan, dòng sông lớn nhất thiên hạ, mặt sông rộng rãi, những bến cảng ở ngoài thành vận thương tập hợp, tập hợp hầu như đủ loại hàng hóa có trong thiên hạ.

Ở Thiên Trữ thành chỉ có người không nghĩ ra thứ gì để mua chứ tuyệt đối không có thứ gì người không mua được hoặc bán không xong cả.

"Đệ lấy được hai gốc tiên thảo từ trong tiên phủ, có thể bán được ở đây chứ?" Linh thảo mà Dương Vân hái được không chỉ có hai cây, nhưng những cây khác đều có chỗ hữu dụng, chỉ còn lại hai cây này là hắn định bán đi.

Hai mắt Quách Thông sáng lên, "Tiên thảo? Hắn là có thể đến tiên thị để bán."

"Tiên thị?" Dương Vân nghĩ thầm, có lẽ là phường thị của tu luyện giả rồi, người trong thế tục gọi tu luyện giả là tiên sư, linh thảo là tiên thảo, vậy phường thị gọi là tiên thị cũng không có gì lạ.

Quách Thông cho rằng Dương Vân không biết tiên thị là cái gì liền giải thích: "Tiên thị nghe là biết, chính là nơi các tiên nhân buôn bán hàng hóa, ta từng nghe người ta nói, muốn đi tới tiên thị này cũng không khó, có điều phải có thứ gì đó mà các tiên nhân để mắt đến, bằng không phạm nhân như chúng ta không có tư cách đi vào đó đâu."

"Vậy làm phiền Quách đại ca hỏi thăm giúp đệ một chút xem làm thế nào có thể tiến vào tiên thị này, khi sự thành đệ sẽ lấy một thành làm thù lao cảm ơn."

Quách Thông sững sốt một chút rồi nói: "Hàng hóa thông thường thì môi giới sẽ thu một phần thù lao, nhưng của hiền đệ là tiên thảo mà, một thành nhiều quá, ta cũng không dám nhận."

"Nói một thành là một thành, vậy mới sáng khoái chứ, khi huynh tặng Hàm Quang kiếm cho đệ cũng không keo kiệt mà." Dương Vân cười nói.

Lúc này Quách Thông mới gật đầu đồng ý, Dương Vân thấy ánh mắt lưu luyến nhìn Hàm Quang kiếm của ông liền vội vã thúc giục Quách Thông ra ngoài hỏi thăm tin tức.

Sau khi thấy Quách Thông ra ngoài hẳn mới thở phào một hơi, may là xúi được ông ra ngoài chứ nếu mà để ông thấy hình dáng hiện giờ của Hàm Quang Kiếm, không biết có trở mặt tại chỗ với Dương Vân không nữa.

Dương Vân cũng chẳng ngồi không mà đi hỏi thăm những người trong hội quán một chút về vị trí của Đại Trần Lý Phiên viện, sau đó mướn xe ngựa ra ngoài.

Đi tới Lý Phiên viện, viện này thuộc Lễ bộ ở Đại Trần nhưng bản thân nó lại thực thi những công việc nha môn độc lập, nó phụ trách xử lý các loại sự vụ về các nước phụ thuộc của Đại Trần. Chương viện của Lý Phiên viện còn có hàm Thị lang, là quan lớn từ nhị phẩm trở lên, địa vị tương đối cao, điều này cũng cho thấy mức độ coi trọng của Đại Trần đối với các nước phụ thuộc.

Ở nơi này, Dương Vân được đãi ngộ cũng không tệ so với khi ở Đông Ngô thành, có thể là giống như nghe kinh của hòa thượng từ xa tới dễ lọt tai hơn không biết chừng. Sau khi kiểm tra công văn thân phận của Dương Vân, một chủ sự của Lý Phiên viện ôn tồn hỏi mục đích tới đây của Dương Vân.

"Tại hạ từ lâu đã ngưỡng văn hoa phong lưu của mộ Đại Trần, nơi đã mở màn cho một trào lưu mới, nên muốn tiến tu vào Quốc tử giám một phen."

Chủ sự cười nói: "Hóa ra là Dương cử nhân muốn vào Quốc tử giám, vốn dĩ chuyện này rất dễ dàng, Lý Phiên viện chúng ta chỉ cần ra một công văn là Quốc tử giám sẽ thu nhận --- có điều hiện giờ lại khác, vì năm nay cứ ba tháng lại có hội khảo nên rất nhiều người cũng muốn đi theo con đường tiến vào Quốc tử giám này, bởi vậy Thánh thượng đích thân giao cho Tông Hạo đại nhân làm người tế rượu, năm trước vừa mới thi thử đã gạt bỏ hơn trăm thí sinh không hợp cách, vì vậy hiện giờ muốn vào đó phải trải qua sát hạch mới được."

"Cũng không còn cách nào khác, ta đã từng đọc qua văn chương của Tông đại nhân ở Đông Ngô, giờ có cơ hội thỉnh giáo trực tiếp thì đúng là cầu còn không được nữa là."

"Tốt lắm, ta sẽ viết cho ngươi một phong công văn, ngươi có thể cầm nó tới Quốc tử giám tham gia sát hạch nhập giám."

Dương Vân cầm công văn quay đầu đi tới Quốc tử giám, sau đó đưa công văn cho một tên điển học, hẳn nói cho Dương Vân biết: "Cuộc thi tiếp theo là vào ngày mùng một tháng hai, chỉ còn vài ngày nữa là tới rồi, đây là kỳ sát hạch nhập giám cuối cùng trước khi thi hội, nếu đỗ thì ngươi có thể trực tiếp tham gia thi hội."

Dương Vân cáo từ lui ra ngoài, âm thầm tự nhủ may mà hẳn cũng không bị trễ thời gian của lần thi cuối này. Hẳn là người nước Ngô, tuy rằng Ngô là nước phụ thuộc Đại Trần nhưng thân phận cử nhân này cũng không thông dụng, hẳn không thể trực tiếp tham gia kỳ thi hội của Đại Trần được.

Điều này có liên quan tới quy mô khoa cử khảo thí của hai quốc gia. Đại Trần có mười ba châu, mà diện tích của nước Ngô lại chỉ tương đương với một châu của Đại Trần, nhân khẩu cũng gần bằng một phần mười Đại Trần, đối với kì thi hương để chọn ra cử nhân, Đại Trần thiết lập ở cấp châu, mà nước Ngô lại còn ở cấp phủ, từ đó có thể thấy được khác biệt giữa hai nước.

Mặc dù số lượng cử nhân trúng tuyển ở một châu của Đại Trần nhiều hơn so với nước Ngô, nhưng cũng chỉ xấp xỉ gấp ba lần, bởi vậy độ khó của việc trúng cử cử nhân và tiến sĩ ở Đại Trần cũng vượt xa nước Ngô rất nhiều.

Hơn nữa ở phía đông Thiên Trữ thành còn có mấy châu khác, người ta thường gọi là Giang Tả tam châu (ba châu bên trái bờ sông), bao gồm cả Thiên Trữ thành thì càng là nơi tập trung nhân tài, văn hoa phong lưu, người ở địa phương khác khó có thể tưởng tượng nổi mức độ cạnh tranh kịch liệt của khoa cử khảo thí ở nơi này. Đã từng có học tử nước Ngô đi du học ở Giang Tả tam châu trở về, cảm thán thốt lên rằng văn chương của thiên hạ đều bắt nguồn từ Giang Tả, ở đâu lại có một nơi mà bất kỳ cử nhân nào cũng có thể đỗ tiến sĩ ở nước Ngô, mà tiến sĩ thì có thể đỗ trạng nguyên ở nước Ngô, cái này tuyệt đối không phải chỉ là lời nói khoa trương.

Dương Vân đến Đại Trần du học chủ yếu là nhằm vào Cửu Hoa Tiên Phủ, mặc dù hiện giờ đã đạt được mục đích nhưng hẳn cũng không muốn bỏ qua cơ hội tham gia kì thi hội, hẳn muốn mau chóng tăng cường thế lực của mình trước khi loạn thế tới, mong có thêm một chút lực lượng để đủ sức tự bảo vệ mình, tâm nhìn của Dương Vân đã vượt quá nước Ngô, chuyển đến nước Trần giàu có, sức mạnh kinh tế lớn nhất hiện giờ.

Sau ba tháng tiến vào Đại Trần, tuy hẳn cảm thấy nước Ngô từ trên xuống dưới đều trọng văn khinh võ, nhưng thói xa hoa còn thịnh hành hơn cả, quan lại cũng tham ô thói nát hoành hành, may mà buôn bán và du lịch phát triển, mặc dù người dân bị chiếm đoạt đất đai nghiêm trọng, có không ít lưu dân nghèo đến không có đất cắm dùi, nhưng quan phủ và một số nhà giàu còn có thể cứu tế một chút, ai không có cơm ăn còn có thể vào trong thành làm công hộ.

Về tổng thể thì Đại Trần vẫn được coi là quốc gia có thực lực mạnh mẽ, là đại quốc có thể đặt ngang hàng với Bắc Lương. Quân đội vài trăm vạn tuy rằng chưa từng trải qua chiến trận, nhưng cũng có thể coi như mấy trăm vạn chú cừu, số lượng như vậy ở nơi nào có chứ, trang bị cũng hoàn mỹ, một bộ

phận quân đội còn được trải qua huấn luyện. Hướng hồ Đại Trần còn có danh tướng như Đại đô đốc thủy quân Sư Văn Bản, ở vùng sông nước Giang Nam này chắc chắn đủ để chống lại liên quân Bắc Lương và Sơn Âm.

Nhưng vì sao ở kiếp trước Đại Trần lại mất nước nhanh như vậy? Khi Đại Trần, Đông Ngô lần lượt bị diệt vong, Dương Vân còn đang tiềm tu trong tông môn ở Đông Hi, chờ tới khi hấn xuất quan tìm người thân thì mọi chuyện sớm đã lùi vào dĩ vãng, Dương Vân cũng không rảnh đi truy cứu vì sao Đại Trần lại mất nước, chỉ là Đại Trần đã mất rồi, ngay cả các quốc gia phụ thuộc như nước Ngô cũng cùng bị kéo vào vực sâu.

Có điều đời này lại bất đồng, vì sao Đại Trần mất nước là một vấn đề Dương Vân không thể không tìm hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Tề Lão

Khi Dương Vân trở lại hội quán thì Quách Thông đã có mặt ở đây, vừa thấy hấn Quách Thông liền thần thần bí bí kéo hấn sang một bên.

"Dương hiền đệ, ta đã tìm được tin tức về tiên thị."

"Thật sao?"

"Đương nhiên rồi, tin tức này đến từ một bằng hữu ở Thiên Trữ thành của ta, tuyệt đối không có vấn đề." Quách Thông vỗ ngực đảm bảo.

"Khi nào thì có thể đi?"

"Chớ suốt ruột, muốn đến tiên thị thì trước hết phải đi qua Minh Hòa phường, mà nơi đó chỉ mở cửa vào ban đêm."

"Minh Hòa phường? Chợ đêm này bán những gì?"

"Đồ cổ thư họa, thảo mộc trân thực, trùng điệp ngư thú, trân kì hải ngoại, tư vật của danh nhân,... đều có bán cả, nghe nói đại lão bản đứng sau vài cửa hàng ở đó là tiên nhân, liên tục thu mua những thứ kì quái, chỉ cần để bọn họ xem qua những vật kia, nếu đủ giá trị thì chúng ta sẽ có cơ hội đến tiên thị."

Dương Vân giật mình, tuy thần thông của tu luyện giả rất lớn nhưng phải trường kỳ tu luyện bên trong động tiên, ngoại trừ tài nguyên của phúc địa thì không tránh khỏi việc phải trao đổi các đồ vật cần thiết trong tu luyện với ngoại giới. Ngoài việc các tông môn tu luyện trao đổi bổ sung cho nhau thì thu thập từ nhân gian cũng là một cách tương đối quan trọng, dù sao thì thiên hạ cũng vô cùng rộng lớn, phạm nhân thì đông đúc, số lượng thiên tài địa bảo có thể tập hợp được tuyệt đối là một con số kinh người.

Phạm nhân thường không biết tác dụng của đồ tu luyện, phần lớn đều sẽ đem bán ở những địa điểm như Minh Hòa phường, tu luyện giả phái người đến thành lập một vài cửa hàng để thu mua những thứ này là việc hết sức bình thường. Giống như ở Đông Ngô thành cũng có ngõ Bàn Giác là phường thị nhất văn, chẳng phải cũng mở ra ở bên cạnh một phiên chợ của phạm nhân sao.

Cuối cùng cũng chờ được đến chiều, Dương Vân và Quách Thông cùng đi đến chợ đêm Minh Hòa phường.

Cả khu phố đã chật kín người, không khí vô cùng náo nhiệt, bên đường còn có dựng vô số cột đèn, soi sáng cả khu phố.

"Những lồng đèn này đều dùng mỡ của Đông Hải tử kinh, đốt lên thì vô cùng sáng, hơn nữa cũng không có khói. Có điều vì có mùi nhàn nhạt gì đó nên các gia đình giàu có thường không thích dùng, vì vậy càng thích hợp để sử dụng ở các con phố." Quách Thông chỉ vào các cột đèn rồi giải thích.

Dương Vân vô cùng hứng thú với những thứ xung quanh, nơi đây không hổ là thiên hạ đệ nhất thành, chỉ phiên chợ đêm này cũng có quy mô gấp mấy lần ở Đông Ngô thành rồi, hàng tốt thì nhiều không đếm xuể, nếu hôm nay không phải đi cùng Quách Thông, nhất định hấn sẽ dạo vài vòng ở đây cho bằng được.

Quách Thông như ngựa quen đường cũ dẫn Dương Vân đến một cửa hàng, "Tới rồi."

Dương Vân ngẩng đầu lên nhìn, đây là một căn lầu năm tầng tách biệt với các kiến trúc khác, những quầy hàng như ngầm quy ước với nhau mà tách ra khỏi căn lầu này một khoảng cách, tại một nơi vô cùng nhộn nhịp như thế này mà bên ngoài căn lầu vẫn có một mảnh đất trống trồng hoa cảnh lớn như vậy, khiến nơi này toát ra phong thái không hề tầm thường.

Đi vào trong, tùy ý quan sát xung quanh một chút, Dương Vân nhất thời sửng sốt, nơi này cũng chỉ bán những hàng hóa phổ thông mà thôi, ít nhất thì hấn chưa phát hiện ra có vật gì liên quan đến tu luyện, chẳng qua là chút vật dụng của thế tục.

"Chúng ta lên lầu hai đi." Quách Thông dẫn Dương Vân đi thẳng đến cầu thang, vừa đi vừa nói chuyện: "Ta đã hẹn Tề lão gặp mặt ở đây, chúng ta không nên đến muộn."

Thoạt nhìn thì Tề lão hơn năm mươi tuổi, râu đã bắt đầu điểm bạc, khi thấy Quách Thông đến thì chỉ gật đầu chào rồi hỏi thẳng vào vấn đề: "Vị này chính là tiểu hữu mà ông nhắc đến ư? Hẳn thật sự có linh thảo sao?"

Dương Vân nhận thấy Tề lão gọi đó là linh thảo, chứ không phải là tiên thảo mà người bình thường hay nói.

"Đúng vậy, năm trước tại hạ may mắn đi đến Cửu Hoa tiên phủ một chuyến nên hái được ít dị thảo, cũng không biết có phải là linh thảo như lời Tề lão nói hay không."

Đã đến đây thì Dương Vân cũng không giấu diếm lai lịch của linh thảo nữa, cùng vào Cửu Hoa tiên phủ với hắn có đến mấy chục người, trong số họ nhất định đã có người bán những thu hoạch từ tiên phủ nên chuyện này có lẽ đã lan truyền khắp nơi. Vì có biến số là Dương Vân nên Cửu Hoa tiên bảo cũng không hiện thế, thu hoạch hiện giờ không đủ để khiến tu luyện giả có lòng tham, với bối cảnh của nơi này hẳn là có thể yên tâm lấy ra.

"Cửu Hoa tiên phủ? Khó trách, chắc người đã chọn cánh cửa bên trái nhỉ? Nếu vậy thì đúng là linh thảo rồi."

Quả nhiên Tề lão cũng biết khá nhiều tình tiết bên trong Cửu Hoa tiên phủ.

"Vâng, tại hạ đã tiến vào cánh cửa bên trái."

Trong mắt Tề lão lộ ra vẻ vui mừng, nói: "Mau lấy ra ta xem."

Dương Vân lấy một hộp ngọc từ trong lòng ra, để che đậy tai mắt kẻ khác nên hôm nay hắn đã chuẩn bị cái hộp này, vốn hắn vẫn bảo quản bên trong không gian thức hải, Dương Vân phát hiện ra đó là nơi tốt nhất để bảo tồn linh thảo, một chút linh khí cũng không bị tiêu tan.

Tề lão hài lòng mà gật gù đầu, "Không tệ, không ngờ người cũng biết phương pháp bảo tồn linh thảo, có một vài người phạm tục đã dùng vải bố để gói linh thảo lại, kết quả là linh khí bị tiêu tan đi không ít, có người còn buồn cười hơn, họ cất linh thảo và vàng bạc vào cùng một cái hộp sắt, kết quả là phẩm cấp cũng rơi xuống."

Miệng thì liên tục lải nhải còn tay thì mở hộp ngọc ra.

"Phong Linh tu... có cả Tam hỏa Tam dương Tam Diệp thảo." Tề lão mừng rỡ nói.

Quách Thông lạnh lùng nói: "Tiên thảo này có công dụng gì?"

Tề lão nghiêng đầu liếc Quách Thông một cái, "Nói ra thì ông cũng không hiểu, nhưng quả thật hai cây này chính là linh thảo, hơn nữa còn là linh thảo khá hữu dụng."

Quách Thông nghe xong trên mặt lập tức lộ vẻ vui mừng, nếu đã xác định đó là tiên thảo thì một thành ưu đãi của ông nhất định sẽ như nước lên thuyền lên.

Quách Thông không hiểu nhưng Dương Vân đương nhiên là biết, tuy hắn không dùng hai gốc linh thảo này nhưng vẫn nắm rõ công hiệu của nó. Nếu không xác định đây là thứ có giá trị, Dương Vân cũng chẳng tốn sức đem nó đến phường thị của tu luyện giả để bán.

Như linh thảo hắn cho lão Mã chẳng hạn, đó chỉ là linh thảo có tác dụng chữa thương chữa bệnh, trực tiếp bán lấy bạc là được.

Phong Linh tu có màu xanh nhạt, tựa như một chiếc lông chim thật dài, nhìn qua thì có vẻ mỏng manh vô cùng, phảng phất một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi bay. Đây là tài liệu chính để luyện chế một vài đan dược thuộc tính phong, cũng là nguyên vật liệu dùng để bố trí trận pháp hoặc luyện chế pháp khí phong hệ.

Một loại khác, Tam hỏa Tam dương Tam Diệp thảo thì giá trị hơn, nó có ba chiếc lá hình con thoi, phân biệt là ba màu hồng phấn, hồng nhạt và hồng đỏ, bên trong mỗi lá đều có chứa một loại hỏa dương chi lực, có thể sử dụng riêng từng chiếc lá, cũng có thể luyện thành đan dược không tệ. Nhưng nếu có đan tu thông thạo thì có thể luyện chế hỏa dương trong ba chiếc lá dung hợp thành một, luyện chế ra một loại linh dược giúp tăng tiến tu vi của tu luyện giả - Tam Dương đan.

Đối với tu luyện giả Dẫn Khí kỳ hỏa hệ thì đan dược này có thể xem là linh dược, đối với tu luyện giả Trúc Cơ kỳ cũng có tác dụng nhất định.

Tề lão nói: "Không biết vị tiểu huynh đệ này muốn bán với giá bao nhiêu?"

Kết quả là Dương Vân lắc đầu trả lời: "Tại hạ không cần bạc."

"Hả? Những linh vật này dùng bạc để đánh giá quả thật không ổn, vậy tiểu huynh đệ muốn trao đổi với kỳ trân dị bảo gì? Nếu người muốn cầu việc gì thì cứ nói, ta cũng có thể thay người giải quyết." Khẩu khí của Tề lão khá hào phóng nhưng Dương Vân vẫn lắc đầu.

Tề lão tỏ vẻ giật mình, "Ái chà, ta hồ đồ rồi, người trẻ tuổi như tiểu huynh đệ xem ra là có chí tại tiên đạo nhỉ, chỉ bằng dùng hai gốc linh thảo này để hiến tặng, ta sẽ đề cử người trở thành đệ tử ngoại môn của một tiên môn, thế nào? Nếu người có duyên, lại có tư chất, ngày sau không chừng có thể trở thành

một vị tiên sư chân chính."

Lời vừa nói ra, ngay cả Quách Thông cũng bắt đầu run rẩy, đây là một con đường tươi sáng để trở thành tiên sư đấy! Trong suy nghĩ của ông, bất kể thế nào đi chăng nữa Dương Vân nhất định sẽ đồng ý.

Không ngờ Dương Vân vẫn lắc đầu, "Không đối gạt Tề lão, chí hướng của tại hạ không nằm ở tiên đạo, phú quý của thế gian ta còn chưa được hưởng thụ, lần này đi du học chính là để tăng thêm kiến thức, tại hạ muốn đến tiên thị để mở rộng tầm mắt."

Tề lão nghe vậy bèn thở dài một tiếng, "Thật đáng tiếc, vậy ngươi hãy cầm tấm lệnh bài này đi đến Mộng Thai sơn ở phía đông Thiên Trữ thành, sẽ có người đưa ngươi đến tiên thị."

Dương Vân nhận lấy lệnh bài, tay vừa chạm vào bỗng cảm thấy hơi trầm xuống, một lệnh bài nho nhỏ không ngờ lại nặng như vậy. Hắn quan sát một chút, lệnh bài được đúc bằng xích cương tinh, phía trên có khắc hai chữ Mộng Thai, ngoài ra còn có một ký hiệu, xem ra đó là dấu hiệu của tông phái nào đó.

Sau khi đưa lệnh bài cho Dương Vân, Tề lão không còn hứng thú gì với hai bọn họ nữa, phát tay ra hiệu cho họ rời đi.

Ra đến cửa, Quách Thông buồn bực hỏi: "Dương hiền đệ... đệ, sao đệ lại không chấp nhận sự tiến cử của Tề lão?"

"Tiên đạo cũng không sung sướng như người ta thường nghĩ đâu, làm một đệ tử ngoại môn, ai có thể cam đoan chắc chắn sẽ trở thành tiên sư? Hơn nữa dù là tiên sư nhưng cũng chỉ sống lâu hơn vài trăm năm so với phàm nhân, mỗi ngày đều phải tu luyện, vị tất sẽ vui vẻ hơn cuộc sống của phàm nhân."

Lời này của Dương Vân chính là nhận thức của bản thân hắn, hơn nữa tiên sư mà Tề lão có thể giới thiệu cùng lắm chỉ là tu luyện giả Trúc Cơ kỳ, chỉ bằng bọn họ mà cũng muốn làm lão sư của hắn sao? Nếu hắn muốn bá sư thì cũng sẽ trở thành môn hạ của lão sư kiếp trước..., nếu kiếp này có thể yên tâm về cha mẹ thân nhân, Dương Vân nhất định sẽ không chút do dự một lần nữa trở thành môn hạ của lão sư, dù lão sư cũng chỉ là một tu luyện giả Trúc Cơ kỳ, cảnh giới của Dương Vân ở kiếp trước đã sớm vượt qua người vô số lần.

Quách Thông gật gù đồng ý, ý nghĩ của Dương Vân cũng có vài phần đạo lý.

"Dương hiền đệ, ta quên mất đệ là một cử nhân, sau khi trở về nước Ngô trở thành tiến sĩ cũng không thành vấn đề, tương lai đệ có thể làm quan lớn, được cười tuần mã, quả thật không nhất định phải đi tìm tiên lộ."

"Không đâu Quách đại ca, đệ đã trình công văn lên Quốc tử giám của Đại Trần, đầu tháng một đệ sẽ tham gia sát hạch nhập giám." (1)

"Ồ." Quách Thông cũng không quá để tâm, ông chỉ biết Quốc tử giám là nơi bồi dưỡng học sinh trí thức, còn cụ thể thì không rõ lắm.

"Nếu có thể vào Quốc tử giám, đệ sẽ được tham gia kỳ thi hội ba tháng một lần ở Đại Trần." Dương Vân biết Quách Thông không rành chi tiết trong đó, vì thế đành giả vờ giả vịt trước mặt Quách Thông nên mới phải vậy, bằng không sẽ khiến người ta cảm thấy hắn quá cuồng ngạo.

"Cái gì? Đệ cũng có thể tham gia kỳ thi hội của Đại Trần sao?" Quách Thông sững sốt.

"Giám sinh của Quốc tử giám đều có thể trực tiếp tham gia kỳ thi hội, không cần phải trải qua kỳ thi hương ở các châu thuộc Đại Trần."

"Thì ra là thế, vậy Dương hiền đệ nhất định phải chuẩn bị cho tốt."

"Vâng, ngày mai sau khi đến tiên thị đệ sẽ bắt tay vào ôn luyện." Dương Vân đáp, thật ra hắn hoàn toàn không cần phải chuẩn bị vì đã có thức hải, chẳng qua là muốn giả vờ giả vịt trước mặt Quách Thông nên mới phải vậy, bằng không sẽ khiến người ta cảm thấy hắn quá cuồng ngạo.

Chú thích:

(1) - Giám: tên gọi của quan phủ thời xưa.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Hành Trình Đến Tiên Thị

Mộng Thai sơn là một danh thắng nằm ở phía đông của Thiên Trữ thành, ngày thường liên tục có du khách đến thăm quan, nườm nượp không dứt. Dù lúc này đang là cuối đông nhưng vẫn có thể bắt gặp một vài du khách đang leo lên núi thám hiểm di tích cổ.

Có điều nếu Tề lão đã nói nơi này có tiên thị thì đương nhiên Dương Vân sẽ không nghi ngờ, sáng sớm hôm nay hắn đã khởi hành lên Mộng Thai sơn.

Leo lên con đường mòn uốn lượn hướng thẳng lên đỉnh núi, rất nhanh sẽ gặp được một cái đình nghỉ mát ở lưng chừng núi, từ nơi này có thể trông thấy dòng sông hùng dũng và khúc khuỷu ở phía bắc, đón từng cơn gió lạnh phả vào mặt, cảnh tượng sông nước cuộn cuộn, núi đồi nhấp nhô khiến người ta cảm nhận được sự mênh mông và thế lương của trời đất.

"Hả?" Đột nhiên Dương Vân cảm thấy lệnh bài tiên thị trong lòng ngực khẽ rung lên, ngay sau đó cảnh vật trước mắt biến đổi, ở phía sau mái đình, bên trong rừng cây um tùm xuất hiện một con đường nhỏ uốn khúc.

Con đường này tuyệt đối là vừa mới hiện ra, có điều những người qua đường đang nghỉ chân trong đình lại không thể nhìn thấy, Dương Vân lập tức hiểu ra đây là tác dụng của huyền pháp.

Hắn nhắc chân bước vào con đường nhỏ, khi quay đầu nhìn lại thì lối vào và cái đình đã biến mất, nhưng vẫn có thể nghe được âm thanh tán gẫu của vài người, dường như bọn họ không hề phát hiện việc một người đang sống sờ sờ như Dương Vân lại biến mất.

Đi dọc theo con đường khoảng mấy trăm thước, phía trước đột nhiên xuất hiện một trận mây mù, Dương Vân đứng yên bất động chờ sương mù tản ra, trước mắt hắn lập tức hiện ra cảnh tượng nhộn nhịp của phường thị tu luyện giả.

Phường thị này nằm ở bên trong một cái sơn cốc, Dương Vân đi một mạch đến đây nhưng không hề cảm thấy không gian thay đổi, hiển nhiên nơi này vẫn nằm trong Mộng Thai sơn, chẳng qua là bị các tu luyện giả dùng trận pháp để che dấu, người thường không có cách nào vào được.

Trên lệnh bài tiên thị tỏa ra hồng quang nhàn nhạt, Dương Vân bèn lôi nó ra đặt ở bên hông.

Trên một cây đại thụ có ký hiệu hai áng mây, xem ra đây là phường thị nhị vân, so với ngũ Bàn Giác ở Đông Ngô thành thì cao hơn một cấp bậc.

Theo thường lệ, phường thị nhị vân sẽ không đón tiếp những phạm nhân còn chưa đạt đến Dẫn Khí kỳ như Dương Vân, vì vậy lúc này mới thể hiện được tác dụng của lệnh bài, thỉnh thoảng lại có khòỉ lỗi pháp thuật đi tuần tra xung quanh đây, khi chúng nhìn thấy lệnh bài trên người Dương Vân thì đều quay đầu rồi đi, nếu không có lệnh bài, Dương Vân sẽ bị tu luyện giả chủ trì phường thị này xóa trí nhớ rồi đuổi ra ngoài.

Những người xuất hiện ở đây cơ bản đều là Dẫn Khí kỳ, ngẫu nhiên cũng có một cao nhân Trúc Cơ kỳ đi ngang qua, người trong phường thị đều cung kính hành lễ rồi tránh sang một bên.

Dương Vân đi dạo một vòng quanh phường thị, trong đầu cũng đại khái nắm bắt được giá cả và các vật phẩm ở đây.

"Mau đến xem... tài liệu của yêu thú Huỳnh quy! Ngày hôm qua yêu vật này đã gây ra một trận sóng gió ở sông Thiên Lan, phá hoại mấy chiếc thuyền chở hàng nên bị Hàn Phong môn chúng ta tiêu diệt, các tài liệu vẫn còn đầy đủ, ta phải trở về tông môn phục lệnh nên muốn bán gấp!" Một đại hán vừa vào phường thị liền cao giọng hô to.

Ngay lập tức đã có một đám người vây xung quanh hắn, có người lớn tiếng: "Yêu đan... ta mua yêu đan!"

"Không bán, yêu đan thuộc về tông môn chúng ta." Đại hán trả lời.

"Èo..." Đám đông lập tức tản ra hơn nửa.

Đại hán phát tay, trên mặt đất liền xuất hiện một chiếc mai rùa có đường kính hơn mười thước, phía trên còn chất một đống các loại tài liệu khác.

"Cừ thật, xem ra đây là một lão gia hỏa hơn ngàn năm tuổi, mai rùa này đúng là tài liệu luyện khí tuyệt hảo, không biết bán thế nào?"

"Không bán lẻ, cả tấm mai rùa đổi sáu mươi viên tinh thạch phong hệ, tinh thạch khác thì bảy mươi viên."

Thật ra tinh thạch phong hệ không quý hơn các loại tinh thạch khác, có điều tông môn của đại hán này tu luyện công pháp phong hệ là chính, linh thạch phong hệ có nhiều tác dụng đối với bọn họ hơn.

Vừa may có người sở hữu tinh thạch phong hệ, sau khi tính toán lời lỗ một chút rồi bước lên trả giá, hai người nhanh chóng đạt được thỏa thuận với nhau, dùng năm mươi viên tinh thạch phong hệ để mua tấm mai rùa.

Những tài liệu còn lại cũng lần lượt được người khác mua, bốn chiếc vuốt, huyết, da, thậm chí cả đôi mắt cũng có người mua về để luyện chế Tị Thủy châu, sau cùng trước mặt đại hán chỉ còn lại một núi thịt rùa không người hỏi han.

Lúc này Dương Vân mới bước lên trước, hỏi: "Thịt rùa này có thể đổi bằng linh thảo không?"

Đại hán khẽ kinh ngạc, hắn nhìn thoáng qua lệnh bài tiên thị trên người Dương Vân rồi mới trả lời: "Đổi, người có linh thảo sao?"

Dương Vân lấy Phong Linh tu ra, đại hán vừa thấy trên mặt lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ: "Được, không ngờ lại là Phong Linh tu, ta và người trao đổi với nhau."

"Số thịt rùa này không đáng giá lắm, nếu đổi với Phong Linh tu thì hơi thiệt, người cho ta thêm một tấm phù lục đi."

"Người muốn phù lục gì?"

"Phong Dao phù, Thần Hành phù, Toàn Phong phù, mười tám là được."

"Người tìm đúng người rồi đấy, phù lục cấp thấp của tông môn ta khá nổi tiếng về những loại này, được rồi, cho người..." Đại hán ném qua một xấp phù lục, "Vừa đúng mười tám."

Sau đó đại hán lại lấy ra một tấm phù, kích phát xong liền xuất hiện một luồng bạch quang thu hết đồng thịt rùa bằng cả căn phòng lớn kia.

"Đây là Nạp Vật phù, có điều chỉ là cấp thấp nhất, cũng chỉ có thể dùng bảy ngày, trong thời gian đó nhất định phải lấy thịt rùa ra." Đại hán dặn dò thêm.

"Tốt." Dương Văn cất phù lục rồi rời khỏi đó, đại hán thuận lợi bán xong tài liệu nên cũng lập tức rời khỏi phùng thị. Trong lòng còn thắc mắc một phẩm nhân mùa nhiều thịt Huỳnh quy như vậy để làm gì, thôi kệ, có lẽ hẳn là người phụ trách mua sắm của bang phái trong võ lâm, đối với tu luyện giả thì thịt rùa không có nhiều tác dụng lắm, nhưng đối với người trong võ lâm, đặc biệt là những kẻ tu luyện ngoại công lại là thứ đại bổ.

Đối phương dùng linh thảo phong hệ, cũng là thứ mà tông môn mình cần dùng, để đổi lấy một đồng thịt rùa không có tác dụng và một tấm phù lục cấp thấp, vụ mua bán này đúng là có lãi.

Sau khi mua thịt rùa, Dương Văn đi thẳng tới một mục tiêu hắn đã nhắm đến từ trước, đây là một căn lầu được bao phủ bởi mây mù, dựa vào núi mà xây dựng nên, bên ngoài lầu còn có một dòng suối trong vắt bao quanh, vài con tiên hạc đứng dưới suối nhàn nhã chải vuốt lông vũ.

Trước đó Dương Văn đã vào đây một lần, đáng tiếc là chưa đến cửa đã bị một sức mạnh nào đó ngăn cản, xem ra lệnh bài trên người hắn không đủ quyền hạn.

Dương Văn vừa bước vào phạm vi của căn lầu thì lập tức cảm thấy một luồng thần niệm sắc bén tập trung lên người, hắn biết hộ vệ nơi này đã bắt đầu không kiên nhẫn với kẻ không mời mà đến hai lần này.

Dương Văn cung kính chấp tay thi lễ, nói: "Tạ hạ không có ý mạo phạm, sau khi đi khắp phùng thị, xem chừng chỉ có nơi này là xứng đáng với linh thảo trên người tại hạ."

Một âm thanh hồ hững từ không trung truyền đến: "Khẩu khí quả không nhỏ, người vào đi, để ta xem người có nói khoác hay không."

Dương Văn ung dung bước vào bên trong, quả nhiên lần này không bị cản trở gì.

Khi đi ngang qua dòng suối bốc lên sương trắng, Dương Văn hít một hơi thật sâu, nhất thời cảm thấy tim phổi mát lạnh, xung quanh tràn ngập một mùi thơm đặc biệt, điều này càng khẳng định suy đoán của hắn.

Bước vào cửa chính căn lầu, bên trong là một đại sảnh vô cùng rộng lớn, dễ nhận thấy nơi này đã dùng không gian pháp trận, đây là không gian chân chính, ảo trận tuyệt đối không thể so sánh được.

Xung quanh đại sảnh là vô số gian phòng, những cánh cửa phát ra hồng quang thì đóng chặt, còn những cánh cửa tỏa ra hào quang xanh biếc thì lại mở toang, dường như đang đợi người tiến vào.

Dương Văn chọn ngẫu nhiên một gian phòng, cửa phòng lập tức tự động đóng lại và trở thành màu hồng.

Bên trong chỉ bày một bàn một ghế, Dương Văn bèn ngồi xuống ghế, cũng không lên tiếng mà chủ động lấy Tam hóa Tam dương Tam Diệp thảo ra đặt vào một cái khay ngọc trên bàn.

Khay ngọc bay lên đến một màn hào quang, những phù văn ở đó không ngừng lưu chuyển, chợt hồng chợt xanh lóe lên trong chớp lát.

Màn hào quang biến mất, trước mặt Dương Văn bỗng xuất hiện một lão giả, tuy tóc đã bạc nhưng vẫn hồng hào, tráng kiện.

Dù biết đó là hình ảnh do pháp thuật huyền hóa ra nhưng Dương Văn vẫn lập tức đứng lên, thi lễ rồi nói: "Bái kiến tiên sư."

Lão giả khẽ gật đầu rồi mở miệng nói chuyện, có điều âm thanh không phát ra từ hình ảnh của hắn mà truyền đến từ bốn phương tám hướng trong phòng, giống như là âm thanh của tự nhiên.

"Người nói rất đúng, quả thật chỉ có nơi này mới luyện chế Tam hóa Tam dương Tam Diệp thảo thành Tam Dương đan, nói đi, người muốn thứ gì?"

Dương Văn lập tức trả lời: "Phù lục... năm mươi tám phù lục cấp thấp, mười tám phù lục trung cấp, nếu có một bộ Phàm Dương du lịch sáo trang thì tốt, còn không thì bộ sáo trang khác cũng được. Ba viên Duyên Niên đan, ngoài ra xin giúp tại hạ luyện chế thịt Huỳnh quy trong tám Nạp Vật phù này thành Tinh Nguyên châu."

Vừa dứt lời, hắn liền đặt Nạp Vật phù lên khay ngọc. Phàm Dương du lịch sáo trang là một bộ phù lục tiêu chuẩn được một tông môn am hiểu chế phù tên là Phàm Dương môn trang bị cho các đệ tử cấp thấp của họ khi ra ngoài hành tẩu rèn luyện. Bộ phù lục này phối hợp một cách hợp lý các loại phù lục công kích, phòng ngự, phụ trợ và điều trị, dù về sau phương thức phối hợp này bắt đầu trở nên phổ biến, không còn là sản phẩm của riêng Phàm Dương môn nhưng vẫn được gọi là Phàm Dương du lịch sáo trang.

Bạch quang chợt lóe lên, Tam hỏa Tam dương Tam Diệp thảo và Nạp Vật phù trên khay ngọc đều biến mất, âm thanh của lão giả lại truyền đến nhưng lại vô cùng ngắn gọn, chỉ là một chữ: "Đợi."

Lão giả này hẳn là Trúc Cơ kỳ, việc tinh luyện Tinh Nguyên châu đối với hắn chỉ là một bữa ăn sáng, quả nhiên chỉ một lúc sau bạch quang lại hiện lên, trên khay ngọc xuất hiện một xấp phù lục, một cái bình ngọc nhỏ nhỏ và tám Nạp Vật phù ban đầu.

"Đây là những thứ ngươi muốn, bên trong Nạp Vật phù có hai mươi bốn viên Tinh Nguyên châu. Theo nguyên tắc từ trước đến nay, ta sẽ phải trích ra ba phần từ tổng số lợi tức giao dịch của ngươi cho người cấp lệnh bài, có điều giá bán của Tam hỏa Tam dương Tam Diệp thảo khá thấp nên ngươi không cần phải quan tâm, ta sẽ chỉ giúp ngươi."

"Đa tạ tiên sư." Dương Vân cũng đã đoán được việc này từ trước.

"Được khí ở đây có lợi đối với ngươi, ta cho phép ngươi ở lại gian phòng này nửa canh giờ, sau nửa canh giờ hãy tự động rời khỏi đây." Vừa dứt lời, hình ảnh lão giả cũng biến mất.

Cái gọi là được khí, thật ra chính là thứ hình thành từ việc nơi đây liên tục luyện chế các loại đan dược trong thời gian dài, quả thật có công hiệu tăng cường thể chất một cách nhất định, nếu lão giả đã nói vậy thì Dương Vân cũng không khách khí, hắn ở lại trong phòng hết nửa canh giờ để tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh, tuy không phải là buổi tối nhưng dưới sự trợ giúp của được khí, tu vi cũng có tiến bộ nhỏ nhỏ.

Sau nửa canh giờ cửa phòng tự động mở ra, Dương Vân chậm rãi rời khỏi đây.

Dương Vân đi đến rừng cây cạnh phường thị thì một con chuồn chuồn bằng trúc bay đến, nó dừng hai chỉ trước kẹp lấy lệnh bài của hắn.

Sau khi đợi một lát, trong rừng cây lại xuất hiện một con đường, Dương Vân bước dọc theo con đường nhỏ, khi ngẩng đầu lên thì hắn đã trở lại cái đình nghỉ mát ở Mộng Thai sơn.

Hoàng hôn sắp buông xuống, gió núi bắt đầu trở nên lạnh lẽo, từng cơn gió thổi qua khiến người ta cảm thấy phát run.

Trong khi đó nhiệt độ và ánh sáng của phường thị vẫn không hề thay đổi gì, dường như thời tiết ở đây vẫn luôn cố định sau giờ Ngọ của mùa thu, thật khó tránh khỏi việc phạm nhân đến đây nghĩ rằng đây là nơi ở của tiên nhân chân chính.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Tinh Nguyên Châu

Đến nửa đêm Dương Vân mới trở lại hội quán, hành trình đến phường thị của Mộng Thai sơn lần này đã mang lại thu hoạch không nhỏ cho hắn. Thuận lợi bán được hai góc linh thảo và đổi được một đồng phù lục. Sau lần chạm trán với nữ nhân khăn đỏ đã khiến số lượng Ngũ Vân phù giảm đi nhiều, Dương Vân hạ quyết tâm sẽ trang bị phù lục đến tận răng, lần này rốt cuộc cũng được toại nguyện.

Duyên Nguyên đan là để chuẩn bị cho cha mẹ, đan dược này rất hữu dụng đối với phạm nhân, tuy là đan dược cấp thấp nhất nhưng lại luyện chế khá phiền toái, rất khó mua được ở những phường thị của tu luyện giả bình thường.

Lão giả vừa rồi có thể đưa ra Duyên Nguyên đan thì hẳn là một đan sư không tồi, nếu xuất hiện ở nhân gian, đan dược này chắc chắn sẽ có giá trên trời, bình thường chỉ có vua chúa hoàng đế mới cơ hội được dùng.

Có điều sinh lão bệnh tử vốn là quy luật của thiên địa, Duyên Nguyên đan có thể đem lại bao nhiêu hiệu quả cũng khó mà nói được, ví như một người trung niên dùng đan dược này sẽ không có nhiều ảnh hưởng, còn một ông cụ đang hấp hối sử dụng thì có lẽ chỉ kéo dài thêm tính mệnh được vài ngày, nhưng cha mẹ Dương Vân thì khác, hai cụ năm nay gần năm mươi tuổi, tính ra vẫn chưa già nhưng vẫn luôn làm lụng vất vả nên mới có vẻ ngoài như người sáu mươi, nếu được dùng đan dược này sẽ có hiệu quả rất tốt.

Quách Thông đã đợi cả ngày, vừa thấy Dương Vân hai mắt ông lập tức sáng lên.

Hai người cùng vào trong phòng, khép kín cửa lại.

"Dương hiền đệ thu hoạch thế nào?"

Dương Vân mỉm cười, "cũng không tệ lắm", hắn lấy ra hai tấm phù lục và một chiếc bình ngọc nhỏ, "đây là một tấm Nhận Vũ phù và một tấm Phòng Hộ

phù, còn trong bình là Duyên Nguyên đan".

Phù lục thì không cần nói, vì Quách Phong cũng không rõ tác dụng của chúng, còn Duyên Nguyên đan thì chỉ nghe tên đã biết đây là vật không tầm thường, Quách Thông lập tức cười toe toét.

Dương Vân lập tức kể lại những cảnh tượng ở tiên thi, khiến Quách Phong vừa nghe vừa tròn mắt há mồm.

"Haizz... Dương hiền đệ thế giới của tiên nhân thật thần kỳ nhỉ." Quách Phong không nhịn được lại tiếc thay cho Dương Vân, từng có cơ hội tốt như vậy mà từ bỏ, chẳng biết khi già hán sẽ hối hận đến mức nào?

Khi cảm nhận được ý nghĩ của Quách Phong, Dương Vân bỗng thấy buồn cười. nếu hán muốn tu hành chẳng lẽ còn cần tu hành giả cấp thấp này chỉ điểm hay sao? Bất cứ công pháp, bí quyết nào hán cần cũng có trong thức hải, chỉ sợ phải sầu nào vì nhiều quá không luyện hết mà thôi.

Sau khi chia xong đan phù, hai người tiếp tục nói về chuyện sát hạch của Quốc Tử giám, Quách Thông lại căn dặn Dương Vân chuẩn bị thật tốt.

Sau khi đáp ứng Quách Thông, quả nhiên vài ngày sau Dương Vân không bước ra khỏi cửa, Quách Thông còn tưởng hán đang miệt mài học tập, vì vậy hàng ngày đều bảo từ lâu trực tiếp đưa thức ăn đến phòng Dương Vân.

Thật ra Dương Vân hoàn toàn không cần chuẩn bị cho việc tham gia sát hạch, với Kinh Luân đường, cần gì hán phải tốn sức hại não ôm khur khur mấy quyển sách này chứ? Hán nhân thời gian rảnh rỗi này để nghiên cứu sự biến hóa của thức hải.

Nếu Hỗn Động Thái Nhất huyền khí có thể diễn biến thành không gian thực thể bên trong thức hải của hán, có lẽ hán cũng có thể di chuyển Cửu Hoa bảo tháp bên trong hỗn động huyền khí vào trong thức hải của mình.

Bên trong thức hải, nguyệt quang sáng ngời đang tách ra một tia để chiếu lên hơi khí ở bên cạnh, hào quang xanh tím và nguyệt quang lần lượt đan vào nhau rồi đột nhiên biến mất.

"Haizz!" Dương Vân thở dài, hán vẫn không thể di chuyển tầng bảo tháp của Cửu Hoa tiên phù.

Tất cả tinh hoa của Cửu Hoa tiên phù đều nằm trong tòa tháp này. Ở kiếp trước vì tiên bảo trong kiếp trước xuất hiện nên mới làm cho toàn bộ giới tu hành chấn động, thậm chí ngay cả những cao thủ Kết Đan cũng động tâm mà đi tranh đoạt. Có điều thế hệ này lại khác, Cửu Hoa tiên phù mở ra đường như chỉ là một việc nhỏ không đáng kể, ngoại trừ những người đi vào cánh cửa bên trái thu hoạch được một ít linh thảo, những thứ còn lại ngay cả tu luyện giả Dẫn Khí kỳ cũng chẳng thèm nhìn.

"Rốt cuộc thì sai cái gì nhỉ?" Dương Vân suy nghĩ, cứ mỗi lần nghĩ đến Cửu Hoa tiên bảo nổi danh, hán lại cảm thấy ngứa ngáy như có kiến bò trong lòng. Thấy nhưng không ăn được, cảm giác này thật khó chịu.

"Thôi kệ, dù sao bây giờ cũng có được tầng bảo tháp, với tu vi hiện tại cũng chẳng thể dùng được món tiên bảo nào." Dương Vân tự an ủi mình.

Có điều hán cũng không hề trắng tay, khi nguyệt quang quay trở về có lẫn theo một tia hỗn động hơi khí, sau khi luyện hóa xong có thể mở rộng rương nạp vật thêm một chút.

Những vật quan trọng như phù lục đan dược, Tinh Nguyên châu, một lượng lớn ngân phiếu và công văn thân phận đều nằm trong rương nạp vật, không gian không lớn lắm nhưng trong rương đã gần chật kín.

Có điều muốn luyện hóa hơi khí thì cần phải có nguyệt quang từ huyền nguyệt trong thức hải, cũng chính là cần tiêu hao Nguyệt Hoa chân khí.

Dương Vân vất vả lắm mới tu luyện được Nguyệt Hoa linh khí, nhưng chẳng những phải chống đỡ sự tiêu hao của thức hải mà còn phải tròng kích các khiếu huyết cần cố động, bây giờ lại phải phân ra một phần để luyện hóa hơi khí, quả thật là có phần thiếu thốn.

Việc này cũng không có cách nào khác, thức hải đã cố gắng thôi diễn ra tỉ lệ tiêu hao hợp lý nhất, muốn giải quyết triệt để vấn đề thì chỉ có nước chờ tu vi Nguyệt Hoa chân kinh tăng lên.

Một khi có thể tiến vào Trúc Cơ kỳ thì chân khí có thể chuyển hóa thành chân nguyên, hiệu suất khi có thể nói là một trời một vực với hiện tại.

Đành tạm thời từ bỏ việc tìm kiếm tầng bảo tháp, Dương Vân chuyển mục tiêu sang Tinh Nguyên châu. Trong giai đoạn này, đây mới là thứ quan trọng nhất để gia tăng thực lực của hán.

Trở về bản thể, Dương Vân lấy ra một viên Tinh Nguyên châu, trình độ của vị đan sư Trúc Cơ kia thật không tồi, có thể tinh luyện ra từng viên đan châu vừa to vừa tròn, tỏa ra ánh sáng mờ mờ như trần châu. Dương Vân há miệng nuốt Tinh Nguyên châu vào trong miệng.

Huỳnh quy là một loại yêu thú, thịt của nó ẩn chứa rất nhiều linh khí và tinh nguyên, nhưng nếu phải xử từng miếng trong núi thịt kia thì có lẽ Dương Vân phải ngồi bất động, tập trung chuyên môn vào duy nhất một việc này, may ra thì trong vòng một năm có thể ăn hết..., hơn nữa trước đó còn phải xào nấu mấy ngày với một loại nguyên liệu đặc thù, nếu không sau một năm Dương Vân dùng nghĩ đến chuyện dùng răng của mình nữa.

Nhưng tinh luyện thành Tinh Nguyên châu thì khác, Dương Vân có thể trực tiếp nuốt vào bụng.

Đương nhiên cái giá phải trả chính là chẳng khác nào nuốt vào bụng một mặt trời nhỏ, khi tinh nguyên tan ra như núi lửa bùng nổ sẽ khiến dạ dày Dương

Vân xuất hiện cảm giác đau đớn.

Nếu Dương Vân chưa tu luyện thành công tầng thứ sáu của Nguyệt Hoa chân kinh, chỉ sợ lượng tinh nguyên khổng lồ sẽ trực tiếp đốt cháy dạ dày của hắn.

Dương Vân thúc Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết đến cực hạn, tinh nguyên lập tức như con hồng thủy điên cuồng càn quét dọc theo huyết mạch, nếu nói tinh nguyên được luyện hóa trước kia như một dòng suối thì hiện giờ nó chính là dòng trường giang mãnh mẽ cuộn cuộn, mồ hôi trên người Dương Vân toát ra như suối, mồ hôi trên đầu bốc hơi rồi tụ thành một luồng khói trắng từ từ bay lên.

Dưới sự luyện hóa của Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết, cuối cùng một bộ phận tinh nguyên đã bắt đầu bị khống chế, giống như buộc được dây cương lên một con ngựa hoang bất kham, lượng tinh nguyên này liền trở thành hạch tâm, phần tinh nguyên còn lại từng bước được ngưng tụ, mấy viên Tinh Nguyên châu dần dần được hình thành trong cơ thể Dương Vân.

Dương Vân vẫn chưa thể nội thị nhưng Hoàn Châu điện bên trong thức hải đã có thể mô phỏng ra hình ảnh, ở vị trí trung tâm của phần bụng xuất hiện một cái quang cầu màu trắng nóng rực, giữa quang cầu lại phân ra thành bốn cái bạch tuyến phân biệt kéo dài đến tứ chi của Dương Vân.

Điểm kết thúc của bạch tuyến là hai cổ tay và hai huyết dũng tuyến, từ bốn địa điểm này, Tinh Nguyên châu chậm rãi ngưng tụ thành hình, quang cầu màu trắng ở bụng cũng bắt đầu mờ dần, cuối cùng là biến mất.

Bên trong bụng, bốn viên Tinh Nguyên châu bạc trắng tỏa ra hào quang nhàn nhạt.

Ban đầu Tinh Nguyên châu vốn lớn bằng hạt nhân, nhưng sau khi được Tịch Nguyệt Hóa Tinh quyết luyện hóa lần nữa đã chia ra làm bốn, trở thành những viên Tinh Nguyên châu nhỏ như đậu tương tích trữ trong cơ thể Dương Vân.

"Thành công." Lúc này mồ hôi trên người Dương Vân đã bốc hơi hết, trên quần áo chỉ sót lại vài vết li ti như muối.

Trước kia Tịch Nguyệt Hóa Tinh quyết chỉ là một tiểu thuật dùng để ngưng tụ tinh nguyên trong kinh mạch, sau đó đánh ra một kích. Sau khi được Dương Vân sửa đổi, nó đã phát triển thành một bộ công pháp hoàn chỉnh dùng để tập hợp luyện hóa, tích trữ và ngưng tụ thành một khối.

Nếu công pháp này được lưu truyền ra ngoài phòng chưởng trong chốn giang hồ sẽ xuất hiện một môn phái tên là Thao Thiết, công pháp này rất dễ nhập môn, tu luyện cũng nhanh chóng, chắc chắn sẽ được rất nhiều người lựa chọn, Dương Vân thầm nghĩ.

Tinh Nguyên châu đã tạm thời thành công, Dương Vân vội vàng bắt đầu thí diễn. Tịch Nguyệt Hóa Tinh quyết thúc dục Tinh Nguyên châu ở cổ tay trái, một luồng khí nóng từ Tinh Nguyên châu phát ra rồi dọc theo kinh mạch mà xông đến ngón trỏ tay trái, từ huyết thương dương bắn ra một đạo quang mang màu trắng nhạt, một tiếng âm vang lên, gạch xanh trên mặt đất lập tức bị khoét thành một lỗ thủng thật sâu.

Dương Vân khẽ động tâm niệm, một đạo tinh mang từ huyết thiếu trạch ở ngón út tay trái, so với đạo tinh quang vừa rồi thì nó có màu xám nhạt, hơn nữa còn có mùi hôi tanh khiến kẻ khác buồn nôn.

Ầm một tiếng, đạo tinh mang này cũng đục thủng một lỗ hổng trên gạch xanh, xung quanh lỗ thủng có vết cháy xém, một con côn trùng cách cứng xui xẻo đi ngang qua bị khói đen từ gạch xanh bốc lên

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Quốc Tử Giám

Mùng một tháng hai, tại Quốc tử giám của Đại Trần.

Sau khi bước vào cổng chính đồ sộ của Quốc tử giám, Dương Vân được điển học đưa đến một đại sảnh, đây có lẽ là nơi bình thường lão sư giảng bài, trên mặt đất đặt rất nhiều bộ đoàn, trước mỗi bộ đoàn còn có một chiếc bàn nhỏ, chỉ sợ cũng không dưới bốn năm trăm cái.

Dương Vân được phân vào vị trí ở một góc xó xỉnh, nơi này đã có hai ba mươi người đang lo lắng chờ đợi. Điển học xếp chỗ xong thì lập tức quay lưng bỏ đi, sau một lúc lâu không thấy ai đến nữa, nhóm học sinh chuẩn bị sát hạch liền ngồi xôm xuống để chân đỡ mỏi, bắt đầu than thở với nhau.

"Hừ!" Một âm thanh buồn bực vang lên, sau đó một lão giả từ cửa hông bước ra, nhóm học sinh lập tức cảm thấy ngược ngừng, bắt đầu ngồi ngay ngắn lại và không dám liếc mắt lung tung.

Phía sau lão giả là một hàng giám sinh chính thức tấp nập nối đuôi nhau bước vào, họ nhanh chóng ngồi kín đại sảnh, thậm chí còn phải đặt thêm vài chiếc

ghế ở hành lang.

Tuy phần lớn đều là giám sinh chính thức nhưng cả đám đều nghiêm túc tiến vào chỗ ngồi của mình, sau đó toàn bộ đại sảnh trở nên yên tĩnh không một tiếng qua, tiếng sê, không khí trong phòng như dây cung đã kéo căng.

"Đây chẳng phải là sát hạch nhập giám sao?" Nhóm học sinh mới ở góc phòng ngơ ngác nhìn nhau, có điều không ai dám đặt câu hỏi.

"Lão phu là Tông Hạo, nhờ ơn đức của thánh thượng nên được tể rượu cho Quốc tử giám." Lão già cất cao giọng, câu nói đầu tiên đã dọa những người mới nhảy dựng cả lên.

Tể rượu cho Quốc tử giám ư, Tông Hạo chính là nhân vật có tên tuổi lẫy lừng trong giới văn học của Đại Trần, có điều người này cũng khá cá tính, chỉ mặc một bộ đồ bình dân đến đây, không hề dùng quan phục tứ phẩm để tể rượu.

"Ta biết rất nhiều người ở đây xem việc tiến vào Quốc tử giám là con đường tắt để tham gia thi hội, bất kể có bản lĩnh hay không thì đều cố gắng chen chúc vào đây, các ngươi không thấy làm như vậy là không công bằng đối với những học sinh gian khổ học tập, mất hơn mười năm để từng bước vượt qua các kì thi huyện, phủ, châu hay sao? Hơn nữa nếu các ngươi không đủ tài năng và học vấn mà lại thật giả lẫn lộn tham gia vào kì thi hội, sau cùng bản thân mất thể diện không nói, ngay cả Quốc tử giám cũng sẽ thấy hổ thẹn vì các ngươi!"

Tông Hạo cao giọng nói, ánh mắt sắc bén còn quét về phía những học sinh phía dưới.

"Ta nói cho các ngươi biết một vài con số, các ngươi có biết số lượng cử tử các châu mỗi khoa thi là bao nhiêu không? Có châu nhiều có châu ít, nhưng số lượng cũng không quá một trăm, tóm lại tân khoa cử tử trên cả nước chỉ có bốn ngàn hai trăm người, họ là những người đã bộc lộ tài năng trong số gần trăm vạn học sinh trên toàn quốc, cuối cùng là tham gia thi hội, mà số lượng thi đậu kỳ thi hội là bao nhiêu? Bất cứ ai trong các ngươi cũng biết điều này cả, chỉ có sáu trăm người, hơn nữa số lượng cử tử có thể tham gia mỗi kỳ thi hội thường là hai vạn người."

"Trong hai vạn người chỉ đậu sáu trăm, các ngươi biết tỉ lệ bao nhiêu không? Ta lại nói thêm vài lời nữa, ba năm trước đây có một ngàn hai trăm người ở Quốc tử giám trực tiếp tham gia thi hội, cuối cùng các ngươi biết có bao nhiêu người đậu không? Không ngờ chỉ có mười sáu người, so với tỉ lệ thi đậu thông thường còn thấp hơn! Việc này đã làm cho Quốc tử giám bị người bên ngoài cười nhạo suốt ba năm qua!"

"Vì vậy lão phu quyết định lần này chỉ có ba trăm người ở Quốc tử giám có tư cách tham gia thi hội, giám sinh chính thức ở đây có tổng cộng năm trăm linh bảy người, ngoài ra còn có hai mươi tám người đến tham gia sát hạch nhập giám, ba trăm người đó sẽ được lấy từ cuộc sát hạch lần này, được rồi, bây giờ sẽ phát đề, thời gian trả lời là một canh giờ, các ngươi tự lo cho thân mình đi."

Vừa nói xong, Tông Hạo liền quay trở lại bục giảng ở trước đại sảnh rồi ngồi xuống, mười mấy tên điển học và giảng sư bắt đầu phát bài thi.

Cái gọi là bài thi thật ra chỉ là một trang giấy trắng, phía trên đã viết sẵn đề mục.

Lúc này Dương Văn mới hiểu ra, trách không được những giám sinh chính thức lại căng thẳng như vậy, cuộc sát hạch này cũng tương đương với kỳ thi hương của bọn họ, phải vượt qua mới có tư cách tham gia thi hội.

Theo tỉ lệ vừa rồi mà Tông Hạo nói, ai cũng biết dù được thi hội nhưng hy vọng đậu tiến sĩ cũng không cao, nhưng ai cũng cố gắng thử một phen, nhóm giám sinh ở đây không ai dám thả lỏng cả, tất cả đều nghiêm túc làm bài thi.

Dương Văn vừa nhắc bút lên liền cảm thấy ở bên trái có một ánh mắt ghen ghét nhìn về phía mình.

Khi nhìn về hướng đó, Dương Văn phát hiện có một giám sinh chính thức vừa quay đầu lại. Dương Văn mỉm cười, hắn biết mình là người đến để tham gia sát hạch nhập giám thì không tránh được việc bị người khác ghen ghét, bọn họ là giám sinh chính thức, chắc chắn đã bị Tông Hạo hành hạ vài lần, mà khi biết những người này cũng có cơ hội như bọn họ, có giám sinh chính thức nào mà vẫn thoải mái trong lòng chứ?

Cũng chẳng thèm quản người kia, Dương Văn ung dung bắt đầu làm bài thi.

Chưa đến nửa canh giờ một bài văn đã được hoàn thành, Dương Văn thông thả thả lỏng người, hắn đặt bút xuống rồi chờ mực khô để đi nộp bài.

"Ngươi tên là Dương Văn, là cử tử đến từ nước Ngô sao?" Tông Hạo đứng cạnh Dương Văn đặt câu hỏi, ngay từ đầu cuộc sát hạch, Tông Hạo đã đi tuần tra khắp nơi, Dương Văn làm bài rất nhanh nên khi đi ngang qua ông đều quan sát vài lần.

"Vâng." Dương Văn cung kính trả lời, cũng không nói thêm gì.

"Ừ." Tông Hạo gật gù đầu, sau đó đi về một hướng khác.

Những người xung quanh lộ vẻ hâm mộ, tuy Tông Hạo chỉ hỏi một câu đơn giản nhưng việc này chứng tỏ ít ra ông đã nhớ kỹ cái tên Dương Văn, cũng chú ý đến người này.

Ánh mắt ghen ghét ở bên trái lại xuất hiện, lần này Dương Văn cũng lười chẳng muốn nhìn người kia, hắn chờ nét mực khô rồi lập tức nộp bài thi.

Sau khi hỏi một vị điển học mới biết kết quả kì thi sẽ được công bố vào ngày hôm sau, Dương Văn ung dung rời khỏi Quốc tử giám, ánh mắt của nhóm giám sinh nhìn hắn không chỉ là hâm mộ, ghen tị mà còn cả tán thưởng, nghi ngờ vân vân.

Ngày chiều hôm đó, Dương Văn đi tham quan các di tích cổ và danh lam thắng cảnh ở Thiên Trữ thành, tối thì đến chợ đêm ở Minh Hòa phường, dựa vào linh nhãn của mình để vơ vét vài món hàng tốt, chi tiếc là không tìm thấy vật nào có thể dùng trong tu luyện. Người bán hàng ở đây rất cáo già, nếu gặp phải thứ gì không phân biệt được thì sẽ mang đến những cửa hàng do tu luyện giả đứng sau như Tề lão để kiểm tra, những thứ tốt trên cơ bản đã bị lọc qua.

Bọn họ ra giá cũng rất hào phóng, đối với tu luyện giả thì việc dùng vàng bạc châu báu để trao đổi tài nguyên tu luyện không có gì là đau lòng cả. Bị bọn họ sàng qua một lần như vậy, Dương Văn muốn kiếm lậu để tìm thứ tốt là vô cùng khó khăn.

Dương Văn đi dạo đến khuya mới trở lại hội quán để nghỉ ngơi, sau khi tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh thì tinh thần lại trở nên tỉnh táo. Sáng sớm hôm sau liền khởi hành đến Quốc tử giám.

Trên một bức tường bên trong Quốc tử giám đã có dán danh sách những người thông qua cuộc sát hạch, Dương Văn không tốn nhiều thời gian đã tìm được tên của mình.

Hắn đi tìm một vị điển học, trước tiên nhận một bộ y phục của giám sinh chính thức, sau đó là sắp xếp kí túc xá, nếu đã là giám sinh thì Quốc tử giám sẽ bao toàn bộ tiền ăn ở, thậm chí mỗi tháng còn có một khoản trợ cấp.

Dương Văn cũng không muốn chơi trội, hắn chuyển vào trong Quốc tử giám rồi bắt đầu cuộc sống học hành.

Quốc tử giám không hổ là học phủ lớn nhất của Đại Trần, những giảng sư như Tông Hạo đều có thể xưng là bậc thầy, kinh nghĩa mà bọn họ giảng giải đã đem lại không ít suy nghĩ mới cho Dương Văn. So với những người mà học vẫn thăm dãn cả một đời, chỉ với một cái thức hải đơn đơn giản giản thì không cách nào vượt qua được.

Ấn tượng của Tông Hạo đối với Dương Văn là rất tốt, bài thi của Dương Văn được ông đích thân đánh giá, theo các tiêu chuẩn có sẵn thì hắn thuộc trình độ thượng thừa trong số các giám sinh. Bởi vậy mỗi lần Dương Văn có câu hỏi gì thì ông đều cẩn thận giải đáp.

Quốc tử giám còn có một ưu đãi khác, đó chính là thư viện vô cùng phong phú ở đây, so sánh quy mô giữa thư viện Hải Thiên ở Phượng Minh phủ với gần vạn quyển sách và thư viện nơi này thì chẳng khác nào là ao nước và hồ lớn vậy.

Dù sao thì thư viện Hải Thiên cũng chỉ là thư viện cấp phủ của nước Ngô, còn Quốc tử giám lại là học phủ lớn nhất của cả Đại Trần.

Dương Văn đắm chìm trong đồng sách vô cùng phong phú của Quốc tử giám, lại một lần nữa hắn có cảm giác tốc độ "đọc sách" của mình quá chậm, mặc dù nếu có người khác nhìn thấy phương pháp đọc sách của hắn thì nhất định họ sẽ giật mình trợn mắt há mồm. Hắn làm gì có đọc sách chứ, mỗi trang đều không hề dừng lại chút nào, hoàn toàn là lật sách.

Thi hội sẽ diễn ra vào ngày mười tháng ba, chỉ còn hơn một tháng nên Dương Văn cảm thấy không có đủ thời gian, dù mỗi ngày hắn lật sách đến mức tay mỏi nhừ và tê nhức thì sách trên giá của thư viện vẫn phong phú như trước.

Cẩn rằng một cái, Dương Văn thúc dục Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết chuyển hóa thành chân khí, thi triển Phân hoa phát liễu thủ để lật sách cho nhanh, nếu tiền bối sáng tạo tuyệt học này biết tuyệt kỹ giúp mình xưng bá võ lâm được dùng vào mục đích này, không biết người đó sẽ có cảm tưởng gì nữa. Nếu làm vậy thì Dương Văn đành phải sử dụng không ít tinh nguyên, dù sao đây cũng là khoản chi tiêu có tính liên tục, có điều nhờ Tinh Nguyên châu nên hắn vẫn có thể chịu đựng được. Để sớm càn quét sạch sẽ núi sách trước mắt, Dương Văn có thể trả bất cứ giá nào.

Sau khi "lật sách" xong, các giá sách bên trong Kinh Luân đường lại được mở rộng thêm một chút, điều này khiến Dương Văn có cảm giác rất hài lòng.

Sách trong Quốc tử giám tập hợp đủ các thứ hỗn tạp chứ không chỉ riêng những nội dung liên quan đến những kỳ khoa cử. Mọi tri thức của thế giới phẩm nhân như thiên văn, địa lý, toán học, truy nguyên (1), các nghề thủ công, y dược, binh pháp, tinh tượng (2), nông học... gần như đều có thể tìm được ở đây.

Thậm chí ở đây còn có một vài loại công pháp của võ lâm, có điều chỉ là những công pháp thiên về cường thân kiện thể, ngoài ra còn có một vài truyền thuyết về thần quỷ và những tóm tắt về tri thức tu luyện. Những bộ sách Đại Trần cao thâm cũng không phải là không có, nhưng xem ra sẽ không được đặt ở đây để tránh làm các giám sinh sao lãng việc học. Dương Văn không hề từ chối bất cứ điều gì, toàn bộ sách vở đều được dọn vào bên trong thức hải của hắn.

Mỗi ngày đều ngâm mình trong thư viện, thỉnh thoảng mới đi nghe Tông Hạo và các bậc thầy khác giảng bài, vì vậy Dương Văn gần như không quen biết ai trong các giám sinh, có điều hắn lại rất nổi tiếng, trong kỳ sát hạch vào mùa một tháng hai chỉ có hai người mới là thi đậu, trong đó tính cả Dương Văn, hơn nữa cả ngày hắn đều ru rú bên trong thư viện, hầu hết giám sinh đều biết ở Quốc tử giám có một tên điển vi sách.

Cũng không phải là Dương Văn không quen biết ai, người cùng thi đậu với hắn tên là Lưu Uẩn, bởi vì hai người có cùng "xuất thân", lại ở cùng một kí túc xá nên cũng nhanh chóng thân quen với nhau.

Chú thích:

(1) - Truy nguyên: đi sâu vào nghiên cứu các quy luật của sự vật hoặc sửa chữa hành vi của con người. Đây là một trong những khái niệm quan trọng trong tư tưởng nho gia cổ đại của Trung Quốc, xuất hiện sớm nhất là từ "Lễ kí - Đại học", sau đó trở thành một vấn đề quan trọng trong nhận thức luận.

(2) - Tinh tượng: từ độ sáng, vị trí của sao chiếu mệnh mà suy đoán số mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Ca Vũ

"Vân tử, suốt ngày đọc sách ngươi không thấy nhàm chán sao, đi, hôm nay ta đưa ngươi đến một nơi rất thú vị." Lưu Uẩn thần bí kéo Dương Vân vào một góc rồi thì thầm.

"Không được, mấy ngày nữa là đến kì thi mùa xuân rồi." Dương Vân lắc đầu, gần đây hắn bỗng có cảm giác bị cuốn hút bởi việc điên cuồng đọc sách, bên trong thư viện chỉ còn lại một giá sách là hắn vẫn chưa đụng đến.

Hiện giờ số lượng sách vở bên trong Kinh Luân đường đã tăng lên mấy chục lần, Dương Vân rất vui sướng khi phát hiện ra dù hắn vẫn chưa kịp thể ngộ những bộ sách mới, nhưng khi lượng tri thức tăng lên thì học vấn của hắn cũng như nước đầy thuyền lên, so với trước kia thì tiến bộ hơn nhiều.

"Này... chính vì sắp đến kì thi mùa xuân nên mới phải ra ngoài thả lỏng một chút, ta không lừa ngươi đâu, đây tuyệt đối là một nơi rất thú vị, đây cũng là vì tình huynh đệ giữa chúng ta chứ người khác có cầu xin ta cũng không dẫn họ đi."

"Hả? Nói chi tiết thử xem." Dương Vân cảm thấy có chút hứng thú, mấy ngày này hắn đã liên tục đọc sách, quả thật cũng cần thả lỏng một chút.

"Từng nghe đến Tiêu Vân lâu bao giờ chưa?" Trên mặt Lưu Uẩn lộ ra vẻ đắc ý.

Thấy Dương Vân không có phản ứng gì, Lưu Uẩn giật mình, "À, ta quên mất ngươi đến từ nước Ngô, nói cho ngươi biết, Tiêu Vân lâu là cái... ấy nổi tiếng nhất ở Thiên Trử thành đấy." Nói xong hắn liền nháy mắt một cái.

"Cái gì?" Dương Vân tỏ vẻ không hiểu.

"Trời ơi, chính là thanh lâu chứ gì nữa, có điều trong Tiêu Vân lâu hầu hết là thanh quan nhân(1), chỉ bán nghệ chứ không bán thân, những học sinh trẻ tuổi như chúng ta luôn được các thanh quan nhân yêu thích, nếu ngươi lọt vào mắt xanh của họ, nói không chừng còn có thể bỏ tiền chuộc thân mà đi theo."

"Vậy ngươi có dự định tìm hiểu một vị hồng nhan tri kỷ à?" Dương Vân giễu cợt.

"Không được đâu, ông già nhà ta quản rất chặt, thỉnh thoảng đi giao lưu một chút còn được, chứ một khi đã dẫn về nhà thì chỉ e ta cũng chẳng còn đủ chân."

"Vậy ngươi lo mà thành thân sớm đi, khi thành thân sẽ có chính thất, cha ngươi cũng chẳng quản được những việc này nữa." Dương Vân cũng không rõ gia thế nhà Lưu Uẩn, có điều từ một vài chi tiết nhỏ vẫn có thể nhận ra hắn là danh môn ở Đại Trần, bằng không hắn cũng sẽ không nhờ vào tư cách ẩm cử (1) để tiến vào Quốc tử giám.

Người có tư cách bước vào Quốc tử giám chủ yếu phân làm ba loại: cử giám, ưu giám và âm giám. Cử giám là những người đã là cử nhân, đến Quốc tử giám thuần túy là để bồi dưỡng thêm, có điều số lượng loại này tương đối ít bởi vì nếu là cử nhân thì sẽ có tư cách trực tiếp tham gia thi hội, không cần phải chiếm một suất trong ba trăm người được tham gia thi hội của Quốc tử giám nữa.

Ưu giám là những người được lựa chọn từ các tú tài ưu tú, tuy hiện giờ bộ máy chính quyền ở các địa phương khá lỏng lẻo, nạn tham ô thối nát rất phổ biến, vì vậy mà ưu giám trở thành một con đường mà không ít người lựa chọn để lách vào cánh cửa thi hương, nhưng quả thật cũng có khá nhiều người ưu tú, họ vì xui xẻo hoặc ngã bệnh nên dù có tài năng nhưng lại không được tham gia kì thi trở thành cử nhân, do đó mới được giới thiệu vào Quốc tử giám.

Số còn lại chính là những quan lại có tước vị hoặc cấp bậc nhất định, họ có thể dành một suất nhập giám cho con cháu của mình. Lưu Uẩn chính là loại âm giám này, có điều hắn cũng có trình độ nhất định, nhìn vào việc hắn có mặt trong danh sách ba trăm người là biết.

"Thành thân? Còn quá sớm, và lại cũng chỉ là đối người quản lý mà thôi." Lưu Uẩn vội vàng lắc đầu như trống bỏi, "Rốt cuộc ngươi có đi hay không nè?"

"Đi." Nhiệt huyết tuổi trẻ trong người Dương Vân bỗng nổi lên, hắn lập tức đồng ý.

Hai người cùng nhau bước ra ngoài, trên đường gặp phải Vương Tiêu Thiên.

"Trễ vậy mà hai người còn đi đâu?" Vương Tiêu Thiên cau mày hỏi.

"Người quân nhiều như vậy làm gì?" Lưu Uẩn trả lời không hề khách sáo chút nào.

Vương Tiêu Thiên chính là người nhìn Dương Vân với ánh mắt ghen ghét lúc sát hạch nhập giám, có điều người này cũng khá khôn ngoan, thường ngày không hề bộc lộ cảm xúc vui giận gì cả.

Có lẽ vì trực giác mà Lưu Uẩn không hề thích người này.

"Điền học cho phép ta quản lý học xá..."

Vương Tiêu Thiên còn chưa nói hết câu thì Lưu Uẩn đã kéo Dương Vân nghênh ngang bước qua, còn cố ý thì thầm một câu, "Mang theo lông gà làm thẻ lệnh."

Vương Tiêu Thiên tức đến mức xanh cả mặt, nhìn hai người biến mất với ánh mắt hiểm độc.

Vương Tiêu Thiên là một tên ưu giám, xưa nay luôn tự kiêu về tài năng và học vấn xuất chúng của mình, không ngờ khi thi hương vì sa sút phong độ nên không có mặt trên bảng vàng, sau khi được giới thiệu vào Quốc tử giám thì trong lòng luôn đố kỵ với các cử giám, thấy ám giám thì lại ghen ghét với gia thế của bọn họ, Lưu Uẩn và Dương Vân chính là hai loại người mà hắn ghét nhất, chẳng biết có cố tình hay không mà đến cuộc sát hạch cuối cùng mới xuất hiện, hôm nay lại khiến hắn mất mặt nên hắn đã hoàn toàn xem hai người là kẻ thù.

Trái lại, Dương Vân và Lưu Uẩn chẳng hề để Vương Tiêu Thiên ở trong lòng, hai người ra khỏi cửa thì tìm một chiếc xe ngựa, vui vẻ bước vào Tiêu Vân lâu.

Quả nhiên không hổ với cái tên Tiêu Vân lâu, so với bảo tháp thì nơi này còn cao hơn nhiều, ước chừng có khoảng mười tầng. Hơn nữa diện tích mỗi tầng lầu đều lớn hơn cả bảo tháp, những âm thanh đàn sáo ca múa từ không trung nhẹ nhàng rơi xuống.

Bên ngoài Tiêu Vân lâu có đủ các loại xe ngựa, quan lại quý nhân nườm nượp đi vào, thậm chí có vài người còn mang theo cả bạn gái, những cảnh tượng đó khiến Dương Vân cảm thấy rất mới lạ.

Khi bước vào đại sảnh bên trong Tiêu Vân lâu, Dương Vân lại có thêm một sự ngạc nhiên nho nhỏ, không ngờ bên trong đại sảnh lại có bóng cây che phủ, thác đổ suối lượn, cầu nhỏ rừng trúc, đây rõ ràng là cõi tiên sơn thủy, nào có dáng vẻ gì của thanh lâu?

Khi quan sát tỉ mỉ hắn mới nhận ra bên trong Tiêu Vân lâu xây dựng theo hình chữ hồi (回), không gian ở trung tâm được thiết kế thành một cái lâm viên. Lúc này trời đã vào đêm, muôn loại hoa đăng thấp sáng cả lâm viên.

Một tên sai vặt mặc quần áo đỏ chạy đến, lịch sự đón tiếp: "Xin hỏi hai vị quý khách có thẻ bài của bản lâu không?"

Lưu Uẩn lấy ra một tấm ngọc bài lấp lánh, tên sai vặt lập tức tươi cười: "Thì ra là khách quý tới nhà, xin hỏi nhị vị trực tiếp đến tầng cao nhất chăng?"

"Lên tầng cao nhất."

"Mời quý khách bước lên vân thai."

Tên sai vặt đưa hai người đến cái mà hắn gọi là vân thai, cái vân thai này cũng khá kỳ quái, có một nửa được khảm vào bên trong vách tường của lầu.

Trên cái đài đã có bảy tám người, sau khi Dương Vân và Lưu Uẩn bước lên trên thì chợt nghe có tiếng người hô: "Lên...", ầm một tiếng, cả cái vân thai không ngờ lại bay lên.

Dương Vân sử dụng thần thông cảm ứng một chút, thì ra cái vân thai này được chia làm hai bộ phận cao thấp, phía dưới được che phủ bởi một lớp vải bố thật dày, bên trong không ngờ lại là mười mấy người trong võ lâm có chân khí hùng hậu, bọn họ dùng tay nâng vân thai, chân đạp lên những điểm đặt chân đã lưu lại từ trước trên vách đá, cứ như vậy mà nâng vân thai lên trên.

Một đám mây mù không biết từ nơi nào trôi đến rồi lượn lờ xung quanh vân thai, khiến người trên vân thai thoáng như thần tiên, thì ra cái tên vân thai là như vậy.

Đi thẳng một mạch đến tầng trên cùng, nơi này là một căn phòng vô cùng yên tĩnh, lầu các phân bố ở bốn phía theo hình chữ hồi, cửa sổ mỗi nơi đều quay mặt về phía trung tâm.

Lưu Uẩn và Dương Vân cũng đi tìm một gian phòng mà ngồi xuống, các loại kì trân dị quả lập tức như nước chảy bèo trôi tiến vào, hai người vừa ăn vừa vui. Hai tỷ nữ xinh xắn vui vẻ đứng ở bên cạnh hầu hạ, thỉnh thoảng lại bóc vỏ trái cây rồi đưa đến tận miệng hai người.

Đang lúc khoái hoạt, mọi âm nhạc trong Tiêu Vân lâu đột nhiên ngừng lại, Dương Vân biết màn trình diễn đặc sắc sắp bắt đầu, những vị khách khác cũng có ý nghĩ tương tự, tiếng trò chuyện ồn ào dần dần thấp xuống.

Một âm thanh từ ngọc tiêu vang lên, nó như một dòng u huyền trên trời cao chậm rãi rơi xuống.

Cùng với tiếng tiêu du dương, một nữ tử mặc áo trắng như tuyết như cánh hoa mềm mại từ không trung đáp xuống, tà áo dài của nàng phấp phới vút lên trời cao khiến mọi người gần như quên đi việc hít thở.

Nữ tử áo trắng như một tiên nữ nhẹ nhàng dừng lại ở trung tâm của căn phòng, khi tiếng đàn sáo kèn trúc đột nhiên vang lên, nàng bắt đầu điệu múa dịu dàng của mình, dưới ánh trăng mờ ảo, nàng tựa như tiên tử trên cung trăng lạc xuống nhân gian.

Dương Vân tinh mắt nên phát hiện ra nơi nữ tử đặt chân ca múa là dây thép được sơn màu đen, có điều để nhảy múa trên một sợi dây thép mảnh như sợi tóc như vậy thì võ công của nữ tử này cũng không kém.

Lúc này nữ tử mới xoay người lại, khuôn mặt nàng vừa vặn quay về phía Dương Vân, tuy nàng đã mang một cái mạng che mặt nhưng Dương Vân vẫn nhận ra.

"Hả? Là nàng!" Dương Vân giật mình, cũng quên luôn việc hắt đang cầm miếng trái cây đặt ngay trước miệng. Rất khó để nghĩ ra nữ tử lạnh lùng tay cầm trường tiên đoán kiếm, mỗi chiêu đều muốn đoạt mạng người khác lại là ca kĩ ở đây.

"Thế nào? Xem đến ngây người rồi à." Luru uẩn đắc ý.

"Chắc gì đã được thưởng thức điệu múa trên không trung này vài lần trong đời." Dương Vân ăn miếng trái cây rồi trả lời, Luru Uẩn gật đầu lia lịa, sau đó lại vội vàng quay lại thưởng thức điệu múa này như sợ để lỡ mất một đoạn.

Sau khi múa xong, tiên tử áo trắng lẳng không bay đi, tiếng vỗ tay lập tức vang lên đến nửa ngày mà vẫn chưa dứt.

Lúc này lại có hai thị nữ vẻ mặt xinh xắn bước vào phòng, mỗi người bưng một cái khay trong tay.

"Đây là cái gì?" Luru Uẩn thắc mắc.

"Khỏi bầm hai vị công tử." Giọng nói thánh thót như tiếng chuông bạc của một thị nữ vang lên, "Người vừa biểu diễn chính là Cửu cô nương mới đến đây, nàng tinh thông âm luật và ca múa, muốn tìm một vị tri âm cùng sở thích để trò chuyện đêm nay. Có điều nàng chỉ chọn một người, để tránh ảnh hưởng đến hòa khí của mọi người nên ý của Cửu cô nương là các vị công tử xưa nay vốn đều không quen biết, chỉ bằng tùy tiện đặt một vật tùy thân lên chiếc khay này, Cửu cô nương sẽ đích thân lựa chọn một vật để tìm người có duyên, những vật còn lại xin trả về nguyên trạng."

Luru Uẩn cảm thấy thú vị, nói với Dương Vân: "Hai người chúng ta cũng thử chút chứ?"

"Được."

Luru Uẩn tháo chiếc ngọc bội hình cá chép đỏ tung tăng trong biển từ thắt lưng, Dương Vân cũng lấy ra một vật, lần lượt đặt ở hai chiếc khay khác nhau, các thị nữ dùng vải đỏ che khay lại rồi cầm đi.

Chú thích:

(1) - Thanh quan nhân: những cô gái bán nghệ không bán thân. Các nàng không chỉ có dung mạo thanh lệ thoát tục mà còn có thể đọc sách viết thư pháp, ngâm thơ vẽ tranh. Nhưng đối với các thanh quan trong kĩ việc thì tài hoa của các nàng chính là dục vọng được bao phủ bởi một lớp voan mỏng, một khi thực sự khiến khách có hứng thú, nó lập tức trở thành một giá trị không hề tồn tại.

Quan hệ giữa kỹ nữ và thanh quan rất vi diệu, nó giống như tiền và ngân phiếu: tiền chưa chắc là ngân phiếu, nhưng ngân phiếu chắc chắn là tiền. Kỹ nữ không nhất thiết từng là thanh quan, nhưng thanh quan cuối cùng cũng sẽ trở thành kỹ nữ. Khách thường đối xử với thanh quan và kỹ nữ không khác gì nhau, bởi thanh quan cũng chỉ là một loại bán thân cao cấp hơn, phải trả một giá khá đắt mới có thể mua được.

(2) - Âm: ở thời đại phong kiến, do cha ông có công mà đem lại quyền lợi cho con cháu được đi học và được bổ làm quan.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Triền Đầu

Thời gian chờ đợi như nhích từng chút một, một âm thanh ở ngoài cửa vang lên: "Sao lại lâu vậy? Mấy mợ sinh con cũng chẳng chậm chạp như vậy!"

Luru Uẩn nhíu mày, giận dữ nói: "Không biết là kẻ dui mù nào mà lại làm càn như thế?" Hắt cùng Dương Vân bước ra ngoài cửa xem sao.

Hơn phân nửa số người ở đây cũng đã rời khỏi phòng, họ lập tức nhìn thấy một tên mập bụng phệ đang đứng giữa hành lang, bộ dạng không coi ai ra gì, miệng thì tung tóe nước bọt.

"Sao lại là tên khốn này?" Lưu Uẩn có chút bất đắc dĩ mà nói.

"Đó là ai?"

"Con trai trưởng của Cao Bình công, Hầu Cảnh, lúc về già lão quốc công mới có được đứa con trai này, hiện giờ vì tuổi già sức yếu mà ốm đau thường xuyên, không thể rời giường nên chẳng ai có thể quản thúc được hắn, Hầu lão quốc công từng có công cứu giá tiên hoàng, dù là đương kim thánh thượng cũng không biết làm sao với hắn."

"Mau gọi vị Cửu cô nương kia ra đi!" Hầu Cảnh tiếp tục đứng đó kêu gào, dù cách thật xa thì mọi người vẫn có thể nhận ra bộ dạng ngà ngà say của hắn.

Một thị nữ lên tiếng khuyên giải: "Xin Hầu thiếu quốc công đợi một lát, nếu ngài trúng ý của Cửu cô nương, đương nhiên nàng sẽ mời thiếu quốc công đến gặp mặt!"

"Làm trò gì vậy? Trước mặt bổn thiếu gia mà còn giả vờ thanh cao, cái gì là tâm ý hay không tâm ý chứ, lão tử bỏ ra năm vạn lượng ngân phiếu của Long Thịnh hào đây, có kẻ nào dám đưa ra giá cao hơn không?"

"Hầu Cảnh, bớt tranh cãi đi, còn chưa thấy mặt sao!" Lưu Uẩn ngửa mặt nói.

Hầu Cảnh nghiêng đầu liếc Lưu Uẩn một cái, "Tuồng ai, hóa ra là Lưu nhị công tử." Hắn nhấn thật mạnh lên chữ "Nhị" kia, "Người chỉ là thứ tử không được kế thừa tước vị, có tư cách gì để nói ta?"

Về mặt Lưu Uẩn trở nên xanh mét, cũng không nói lại câu nào.

Trái lại, dường như Hầu Cảnh không muốn buông tha cho Lưu Uẩn, chỉ vào hắn rồi nói: "Người có đủ khả năng trả mức giá này không? Hay là tên thư sinh nghèo kiết xác đứng cạnh người có thể? Nói cho người biết, dân đen đừng hòng nhìn thấy bạc trắng. Người đừng nghĩ vị Cửu cô nương thanh cao kia giống như tiên nữ, chẳng lẽ nàng không muốn kiếm năm vạn lượng bạc trắng sao?"

Về mặt Lưu Uẩn trở nên tím ngắt, hắn kéo Dương Vân, "Chúng ta đi, không nên làm hỏng tâm trạng."

"Đợi một chút." Dương Vân không muốn đi ngay.

Hầu Cảnh cười ha hả: "Xem kia xem kia, một kẻ nghèo kiết xác phải dựa vào một tên tiểu bạch kiểm (1), vậy mà còn hi vọng Cửu cô nương sẽ chọn hắn hay sao? Ha ha ha, cười chết mất."

Dương Vân sờ sờ mặt mình, âm thầm buồn bực, mình trắng lăm sao? Đầu phải chứ.

"Tới rồi tới rồi, Cửu cô nương đã chọn được người." Đúng lúc này, xa xa có người hô lớn, sau đó có một toán thị nữ xếp thành hai hàng tiến về phía này.

"Ha ha ha..." Hầu Cảnh điên cuồng mà cười ha hả, "Cửu cô nương chọn ta đúng không?" Hắn cố gắng lắc lắc thân hình béo ú của mình để ưỡn ngực đứng thẳng, ai ngờ lại khiến bản thân chẳng khác nào một con cóc.

Hai toán thị nữ lập tức lướt qua bên cạnh Hầu Cảnh rồi dừng lại trước mặt Dương Vân, thị nữ dẫn đầu chào vạn phúc một cái: "Xin chào công tử, Cửu cô nương nhà ta cho mời."

Về mặt Hầu Cảnh nhanh chóng chuyển từ hồng sang trắng, rồi lại từ trắng thành đen. Trong con tức giận, ngay cả cảm giác say cũng tỉnh ba phần.

"Ha ha!" Lần này đến lượt Lưu Uẩn cười ha hả không dứt, hắn đẩy Dương Vân, "Giai nhân đã có lời mời, còn không mau đi."

Dưới ánh mắt hâm mộ của đám đông, Dương Vân bị các thị nữ vây chặt mà lúi đi. Chẳng biết đã rẽ bao nhiêu khúc cua, lên lầu xuống lầu cả nửa ngày mới đến được bên ngoài một căn phòng.

"Cửu cô nương đang ở trong phòng, công tử cứ tùy tiện." Vừa dứt lời, đám thị nữ lập tức lui xuống.

Dương Vân đẩy cửa ra, trước mặt hắn là một bức rèm che bằng thạch anh, dưới lửa hồng của ngọn nến, châu quang lung linh tỏa ra bốn phía. Phía sau tấm rèm thấp thoáng nửa khuôn mặt của mỹ nhân.

"Người đẹp cuốn rèm châu, lặng ngồi nhủ đôi mày." (2) Dương Vân cười ha hả, "Tại hạ là Dương Vân, đến bái phỏng Cửu cô nương."

Hắn đưa tay đẩy bức rèm che, thấy Cửu cô nương đang nghiêng người tựa lưng lên ghế, nàng mặc một bộ quần áo trắng tinh, trên mặt che một tấm lụa mỏng.

"Đêm thanh rất ngắn, thứ cho tại hạ vô lễ." Nói xong Dương Vân lướt qua cái bàn, đưa tay vén chiếc lụa mỏng trên mặt Cửu cô nương.

Đầu ngón tay vừa chạm vào tấm lụa mỏng mềm mại, Cửu cô bỗng cười rộ lên, mùi hoa lan tỏa ra, tấm lụa mỏng đột nhiên bay lên rồi trùm lên mặt Dương Vân.

Tầm mắt Dương Vân bị tấm lụa mỏng che khuất, có điều hắn vẫn chuẩn xác vờn tả chương ngăn chặn một chỉ đang tấn công đan điền, ngay sau đó đưa

hữu chưởng lên chặn một quyền đánh về phía ngực mình.

Một chi một quyền này đều ẩn chứa chân khí thâm hậu, Dương Vân nhanh chóng sử dụng Tinh Nguyên châu, chuyển hóa ra chân khí hùng hậu tràn ngập kinh mạch trong lòng bàn tay, lúc này mới có thể ngăn cản được.

Đối mặt với hai chiêu vô công, giai nhân cũng không hề chớp mắt, nàng nhún người nhảy lên rồi đá một cước đến hạ bộ của Dương Vân.

Dương Vân hoảng hốt nhảy dựng lên, giận dữ nói: "Nữ nhân thật độc ác!"

Đối diện lập tức truyền đến tiếng cười khanh khách, lúc này Dương Vân mới đẩy được tầm lụa mỏng sang một bên, cuối cùng cũng nhìn thấy khuôn mặt của nữ tử phía trước.

"Ha ha, thì ra không phải là Cửu cô nương, đại tỷ lại đích thân xuất mã sao. Tuy đại tỷ có chút hoa tàn ít bướm (3) nhưng đáng người vẫn được giữ gìn rất tốt, ta đành miễn cưỡng thu nhận vậy."

Nữ khăn đỏ năm nay đã hai mươi chín tuổi, độ tuổi này là nhạy cảm nhất, vừa nghe bốn chữ hoa tàn ít bướm, lửa giận lập tức dâng lên trong lòng, có điều về mặt nàng vẫn lạnh lùng như trước, mỉm cười mà nói: "Nếu Trâu công tử đã phong lưu như vậy, ta cũng không thể không thử thân cận với người một lần."

Nếu mấy tỷ muội của nàng có mặt ở đây, nhất định sẽ biết khi đại tỷ càng tươi cười thì lại càng nguy hiểm.

Quả nhiên âm thanh chưa dứt, nữ khăn đỏ đã lập tức tung mình về phía trước, ngón tay ngọc khép lại thành kiếm đâm về phía các chỗ hiểm như mắt, cổ họng, ngực của Dương Vân.

"Chao ôi, đúng là một nữ nhân hung hãn, ăn không tiêu rồi." Dương Vân liên tục sử dụng Tinh La bộ pháp để tránh né, trong lòng thắc mắc tại sao nữ khăn đỏ lại gọi mình là Trâu công tử.

Giao đấu được một lúc, nữ khăn đỏ thăm giạt mình trong lòng. Lần trước khi bắt được Dương Vân, tuy nàng cảm thấy thân pháp của hắn rất linh hoạt, mưu kế vô song nhưng chân khí lại không hề hùng hậu, hôm nay nàng giả dạng thành cửu muội đợi ở đây chính là muốn tìm cơ hội đến gần để đột kích, khiến hắn không thể phát huy được ưu thế thân pháp, lập tức chế trụ tên tiểu tử trơn như lươn này.

Không ngờ cơ hội lại đến nhanh như vậy, tiểu tử này đúng là một tên dám tặc vô đối, chẳng biết sống chết hay sao mà dám tiến vào đây chơi đùa. Nàng cứ nghĩ việc lần này sẽ dễ như trở bàn tay, không ngờ không biết vì sao mà chỉ hơn một tháng ngắn ngủi, chân khí của hắn đột nhiên tăng mạnh, tựa hồ như đã đột phá cảnh giới Tiên thiên, có thể chính diện ngăn cản chưởng lực của nàng.

Trong lòng nữ khăn đỏ nảy sinh sự kiêng kỵ, tiểu tử này đã tiến bộ thần tốc như thế thì tuyệt đối không thể để hắn tiếp tục phát triển, bằng không không đến vài năm sau, hắn đã trở thành Tứ Hải minh chủ thứ hai rồi.

Nữ khăn đỏ thăm suy nghĩ nhưng tay chân không hề dừng lại, Dương Vân né tránh một lát, đột nhiên hét lớn: "Dừng lại!"

"Vì sao?"

"Nếu chúng ta tiếp tục đánh, không ai làm gì được đối phương cả, chi bằng ngồi xuống nói chuyện, thế nào?"

"Được..." Lời còn chưa dứt, nữ khăn đỏ lại vùng chưởng tấn công.

Quả là phụ nữ cũng như trẻ con, đều khó bảo như nhau. Khi nghe nữ khăn đỏ gọi mình là Trâu công tử, Dương Vân đã đoán được phần nhiều là hai bên hiểu lầm nhau, muốn dừng tay để hỏi rõ đầu đuôi, không ngờ nữ khăn đỏ hoàn toàn không cho hắn cơ hội giải thích.

"Vậy không chế cô nương trước rồi nói sau." Dương Vân thăm suy nghĩ, hắn lặng lẽ vận dụng thần thông linh cảm để dò xét phương hướng công kích tiếp theo của nữ khăn đỏ.

Là bên trái!

Dương Vân vẫn tĩnh bơ như trước nhưng lại âm thầm chuẩn bị, quả nhiên nữ khăn đỏ tấn công đến từ bên trái, Dương Vân khẽ nghiêng người né tránh, hắn mỉm cười rồi mở song chưởng ra đợi nữ khăn đỏ tự chui đầu vào lưới.

Nữ khăn đỏ đột nhiên nở nụ cười như quý khách đã thành công, trong lòng Dương Vân liền nảy sinh sự cảnh giác, trong mưa chưởng bão quyền, không ngờ nữ khăn đỏ đột ngột đảo người, trong nháy mắt đã thay đổi phương hướng lao thẳng về phía Dương Vân. Một đôi ngọc chưởng cao thấp tung bay, tuyệt học Lạc anh chưởng đã xuất thủ!

Dương Vân vội vàng thi triển Phân hoa phát liễu thủ, một hồi ầm ầm ầm liên tiếp vang lên, trong nháy mắt tay hai người đã chạm nhau vô số lần, lòng bàn tay đều bị chấn động mà đau nhức không ngừng.

Ở kích cuối cùng, Dương Vân vừa định mượn lực va chạm của chưởng thế để lùi về phía sau, không ngờ nữ khăn đỏ lại khép mười ngón tay lại, hai tay đối mặt hai tay, nàng nắm chặt lấy hai bàn tay của Dương Vân, tiếp đó bay lên đá một cước.

"Sao lại là chiêu này? Cô muốn liều mạng à!" Dương Vân hét lớn, hắn không có cách nào để tránh né, dưới tình huống cấp bách, hai chân đột nhiên khép

lại kẹp chặt lấy bàn chân đang đá tới của nữ khăn đỏ. Không ngờ chân kia của nữ khăn đỏ cũng không đứng yên, uyên ương song phi thối, một luồng kinh phong ập đến huyết thái dương của Dương Vân.

Dương Vân vội vàng vuron đầu về phía trước, cả khuôn mặt cũng lao vào ngực của nữ khăn đỏ mới tránh hiểm được một cước này.

Thấy một cước thất bại, nữ khăn đỏ định rút chân về để tấn công bằng đầu gối thì bị Dương Vân đâm sầm vào, ầm một tiếng, cả hai người cùng ngã xuống đất.

Sau một hồi vận vẹo tranh đấu trên mặt đất, hai chân hai tay của hai người lần lượt kiểm chế nhau, không ai cử động được mà chỉ bốn mắt nhìn nhau, ngực bụng tiếp xúc nhau, duy trì một tư thế cực kỳ mập mờ, cả hai đều cảm thấy xấu hổ nhưng không ai dám buông tay trước.

"Này... bà cô chanh chua, chỉ giao đấu với nhau có cần phải liên tiếp hạ độc thủ như vậy không?" Sau khi nhìn nhau trong chốc lát, Dương Vân cất tiếng phá tan không khí im lặng này.

"Ngươi mau buông tay ra trước, bằng không ta sẽ gọi các tỷ muội đến." Nữ khăn đỏ đe dọa.

"Cô đừng có hù người, cô là một vị đại tỷ kiều ngạo, không sợ các nàng nhìn thấy bộ dạng này sao?"

"Thấy thì thấy, có gì ghê gớm chứ? Bây giờ ngươi buông tay ra, ta còn có thể cân nhắc việc cho ngươi một con đường sống, nếu không ta sẽ giao ngươi cho ngũ muội xử lý... đến lúc đó ngươi sẽ biết cái gì gọi là sống không bằng chết."

Dương Vân cười thâm trong lòng, nếu cô không sợ mất mặt thì vừa nãy đã hét lên rồi, còn ở đây nói điều kiện gì nữa chứ?

"Cũng không phải là không thể buông tay, có điều cô phải nói cho ta biết một điều, vì sao vừa rồi đang tấn công giữa chừng cô còn có thể biến hướng?"

"Ha ha, không phải ngươi cũng có thể đoán được chiêu thức mà người khác xuất thủ sao? Sau trận chiến lần đó ta đã suy nghĩ rất nhiều, liền đoán được kỹ xảo của ngươi, chẳng lẽ còn không đề phòng hay sao?"

"Việc đó nói sau, cô tên là gì?"

Trên mặt nữ khăn đỏ lộ ra vẻ giận dữ, "Đừng kéo dài thời gian, chẳng lẽ ngươi còn không biết ta là ai sao?" Nữ khăn đỏ có dáng người vô cùng hoàn hảo, hơn nữa đã nhiều năm luyện võ, tố chất cơ thể cũng rất tốt, Dương Vân cảm thấy như mình đang đè lên một nàng tiên cá phi thường co dãn, phối hợp với dung nhan tinh xảo của nàng thì thân thể hần xuất hiện phản ứng là điều tất nhiên, hai bên lại tiếp xúc rất gần gũi với nhau, không thể nào có chuyện nữ khăn đỏ lại không có cảm giác.

Dương Vân có chút ngưng ngừng, việc này hần cũng không thể không chế được.

"Vì sao lại gọi ta là Trâu công tử? Ta không phải họ Trâu, ta họ Dương, tên là Dương Vân."

"Nói linh tinh, nếu ngươi không phải là ngọc long bách biến Trâu Thao, sao có thể sở hữu Tứ Hải lệnh?"

"Thì ra là thế." Cuối cùng Dương Vân cũng hiểu được vấn đề, "Tên Trâu Thao này là một nhân vật quan trọng của Tứ Hải minh ư?"

"Còn giả bộ, sư phụ của ngươi không phải là Tứ Hải minh chủ sao?"

"Ta hiểu rồi, nói cho cô biết, ta không phải là Trâu Thao, còn tấm Tứ Hải lệnh kia là do ta tìm được trên thi thể Hà cung phụng khi ở bên trong Cửu Hoa tiên phủ."

Nữ khăn đỏ sững sốt, chẳng lẽ mình thật sự nhận lầm người? Dường như Hà cung phụng cũng đã không xuất hiện trong một thời gian dài, có điều lão gia hỏa này thường xuyên bề quan nửa năm một năm, điều này cũng chưa chắc chắn lắm.

"Ta tên là Dương Vân, là học sinh đến từ nước Ngô, hiện đang học ở Quốc tử giám, tin rằng cô có thể tra được điều này. Được rồi, điều cần nói cũng đã nói, ta sẽ buông cô ra."

Nghe Dương Vân nói vậy, nữ khăn đỏ cũng đã tin vài phần, có điều khi nghĩ đến việc mình bị làm cho nhục nhã, lửa giận trong lòng nàng không hề giảm đi chút nào, "Ta không quan tâm ngươi có phải là Trâu Thao hay không, đã chiếm tiện nghi như vậy mà còn muốn vô mộng bỏ đi sao? Biện pháp lần trước của ngũ muội cũng không tệ, cứ đối phó với hần như vậy đi."

Dương Vân ra vẻ sắp buông tay, nhưng lại đột ngột dừng lại, nở một nụ cười quỷ dị với nữ khăn đỏ.

"Ngươi cười cái gì?"

Nữ khăn đỏ hé miệng hỏi, không ngờ đó cũng chính là thời khắc Dương Vân đang đợi, hần lập tức thổi một hơi về phía miệng của nàng.

"Ngươi muốn làm gì?" Nữ khăn đỏ mới hô lên một câu, lập tức cảm thấy đầu óc trở nên choáng váng, "Không tốt! Mê hương!"

Không quản Dương Vân làm cách nào để đưa mê hương vào miệng, nữ khăn đỏ vội vàng há miệng định la lên, trong lúc nguy cấp đành phải bất chấp thể diện, đầu óc nàng càng lúc càng mê man, các tỷ muội đều bị nàng bố trí ở các cửa ra vào để đề phòng Dương Vân chạy trốn, không có mệnh lệnh

của nàng, không ai dám tự tiện rời khỏi vị trí.

Đột nhiên miệng nàng bị một vật gì đó mềm mại chặn lại, tiếng kêu cứu cũng không cách nào vang lên.

"A... Tên khốn kiếp, buông..." Nữ khấn đỏ ra sức giãy dụa, miệng loáng thoáng vang lên tiếng rên rỉ.

Sau một lúc lâu, nữ khấn đỏ nghiêng đầu sang một bên, cuối cùng cũng ngất đi, tay chân đang dây dưa với Dương Vân cũng nói lỏng ra.

Dương Vân tách tay chân nàng ra, hơi lưu luyến một chút rồi đứng lên, hần ôm nàng đặt lên giường, thuận tay tháo một chiếc trâm ngọc trên đầu nàng cất vào túi.

Lúc này khi dây dưa, tuy tay chân không thể cử động nhưng Dương Vân vẫn có thể sử dụng thần niệm lấy đồ từ trong thức hải ra. Chỉ cần vật đó không quá thân thể Dương Vân một thước, hần có thể cho nó xuất hiện ở bất cứ vị trí nào.

Dương Vân ngừng thở, làm cho mê dược trực tiếp xuất hiện bên trong khoang miệng, sau đó thổi một hơi vào miệng của nữ khấn đỏ, vừa thực hiện đã thành công, có điều nàng cũng là cao thủ Tiên thiên, dù mê dược mà Dương Vân mới phối chế ra có thêm một vị linh thảo mê hồn, nàng vẫn có thể chống chọi được một lúc.

Dương Vân chỉnh lại trang phục, sau đó ung dung rời khỏi gian phòng. Trên đường hần còn gặp được cửu muội đang canh gác ở ngã rẽ.

"Xin chào." Dương Vân chủ động lên tiếng.

"Người... người!" Cửu muội như nhìn thấy quỷ, vội vàng lướt ánh mắt về phía sau Dương Vân để xem xét, nhưng lại không phát hiện ra đại tỷ đâu.

"Ta đã giải thích rõ ràng những hiểu lầm với đại tỷ của cô, vì vậy nàng để ta đi. Đứng rồi, hình như nàng đang tìm cô." Dương Vân vừa nói bừa vài câu vừa không ngừng bước tới, không ngờ cửu muội lại thật sự xống về phía căn phòng kia, để mặc Dương Vân.

"Chao ôi... vừa rồi có cơ hội tốt như vậy mà mình lại không thừa cơ làm chút gì đó, đúng là đáng khinh bỉ mà." Dương Vân lẩm bẩm lầu bầu, nhanh chóng rời khỏi Tiêu Vân lâu.

Chú thích:

(1) - Tiểu bạch kiểm: chỉ người đàn ông ham muốn tiền tài, khát vọng phú quý, muốn có cuộc sống xa hoa vật chất nhưng lại ham ăn biếng làm, vì vậy không tiếc bán đi tôn nghiêm của bản thân để làm tình nhân; hoặc thành tâm yêu người cung ứng cho mình nhưng không thể kết hôn cùng nàng, cam chịu làm tình nhân không có danh phận; hoặc muốn có quyền thế nên đã dựa vào những người phụ nữ quyền lực, trở thành tình nhân của những người phụ nữ đó.

Tiền lệ sớm nhất trong lịch sử Trung Quốc chính là việc Võ Tắc Thiên nuôi dưỡng rất nhiều "trai lơ", đó chính là một loại tiểu bạch kiểm.

(2) - Hai câu đầu bài thơ "Oán tình" của Lý Bạch:

Mỹ nhân quyền châu liêm

Thâm tọa tần nga mi

Đàn kiến lệ ngân tháp

Bất tri tâm hận thủy

Người đẹp cuốn rèm châu

Lặng ngồi nhủ đôi mày

Ngấn dài đôi hàng lệ

Lòng nào biết hận ai

Bản dịch của Tân Đà: (Buồn vì tình)

Người xinh cuốn bức rèm châu.

Ngồi im thăm thẳm nhẩn chau đôi mày.

Chi hay giọt lệ rơi đây,

Đó ai biết được lòng này giận ai!

(3) - Hoa tàn ít bướm: ví với người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Hội Khảo Bất Đầu

Bên trong Tiêu Vân lâu, cửu muội vội xông vào phòng, chỉ liếc mắt qua là thấy đại tỷ đang nằm trên giường, không hề động đậy chút nào.

Chẳng lẽ? Một ý nghĩ đáng sợ xuất hiện trong lòng cửu muội.

Không thể nào, không thể nào, cửu muội lảo đảo, khi bước lại gần mới nhận ra đại tỷ chỉ bị hôn mê, trên người cũng không có vết thương nào, lúc này tiếng tim đập loạn thình thịch trong ngực mới bình tĩnh trở lại.

Tiêu Vân lâu này là sản nghiệp trọng yếu của Hồng Cân hội ở Thiên Trữ thành, có điều gần đây liên tục bị Tứ Hải minh chèn ép nên có xu thế suy sụp, bởi vậy nhị đương gia của Hồng Cân hội mới nghĩ ra một biện pháp để xoay chuyển tình hình hiện tại, đó là để cửu muội ra tay trình diễn ca vũ trên không trung. Còn việc tuyển người tri âm qua đêm thì hoàn toàn là một mảnh khoe bịp bợm, đến lúc đó các nàng tùy ý sắp xếp một người khác là được.

Bọn họ tưởng rằng tên Trâu Thao kia đã tìm tới cửa, vì thế đại tỷ đã đích thân xuất mã nhằm một lưới gô cổ tên tiểu tử này lại. Không ngờ không bắt được tặc tử, chẳng những bị đối phương đùa giỡn mà ngay cả đại đương gia, người được các tỷ muội xem như thần minh cũng không giữ chân được tiểu tử này, hơn nữa còn bị hôn mê trong phòng.

Khi nhận được tin tức, cả đám nhị, tam, tứ, ngũ muội lập tức tập trung bên trong phòng, vội vàng vàng vắt óc suy nghĩ hòng tìm cách giải mê được. Kết quả là mọi loại giải được đều vô dụng, cuối cùng phải nhờ đến người am hiểu y thuật nhất là tứ muội dùng ngân châm châm cứu, kích thích huyết khí của nữ khấn đồ, sau cả canh giờ nàng mới dần dần tỉnh lại.

Cuối cùng mọi người cũng buông được tảng đá trong lòng.

Khi vừa tỉnh lại, nữ khấn đồ lập tức nhận ra vẻ mặt vô cùng cổ quái của các tỷ muội khác.

"Đúng là lão nương tám mươi còn bị hài nhi lừa gạt, còn gì là mặt mũi nữa chứ!" Nữ khấn đồ trầm nghĩ trong lòng, xoay người ngồi dậy.

Đột nhiên mái tóc dài của nàng rũ xuống che kín cả khuôn mặt, nàng đưa tay lên sờ thì phát hiện trâm ngọc trên tóc đã biến mất.

Tác dụng của mê dược vừa mới tan đi, nữ khấn đồ vẫn còn chút mơ màng, thuận miệng hỏi một câu: "Trâm ngọc của ta đâu? Ai lấy vậy?"

Mấy tỷ muội đưa mắt nhìn nhau, sau đó liền tập trung ánh mắt về phía cửu muội.

"Khi muội đến đã không còn rồi."

Cả đám lập tức quay sang nữ khấn đồ, vẻ mặt vô cùng thú vị.

Nữ khấn đồ giận tím cả mặt: "Tiểu tặc khá lắm!" Nàng đánh một chưởng thật mạnh lên giường, rắc một tiếng, không ngờ vạc giường làm bằng gỗ lim vô cùng chắc chắn lập tức bị một kích đánh lộn xuống, nữ khấn đồ như cá chép tung người nhảy khỏi giường, tóc tai bù xù mà hét lên: "Tiểu tặc! Hạ Hồng Cân ta thì không đội trời chung với ngươi!"

"Tiểu oan gia, tại thiên nhai, thiên na lí lục dương kham hệ mã" (1) Dương Vân ngâm nga một điệu hát dân gian, đi thẳng một mạch về Quốc tử giám.

Lúc này trời đã về đêm, cổng vào Quốc tử giám cũng đã đóng chặt, có điều việc này không thể làm khó được Dương Vân, hần lập tức lên ra bên hông vượt tường mà vào.

Khi hần trở lại phòng, vô tình đánh thức Lưu Uẩn vẫn còn đang lịm đim ngủ.

"Hà? Sao ngươi lại về nhanh vậy, ta cứ nghĩ ngươi đi suốt đêm chứ?" Lưu Uẩn nghi ngờ nhìn Dương Vân từ đầu đến chân, "Ngươi không có vấn đề gì chứ?"

"Vị Cửu cô nương kia rất hung hãn, ăn không tiêu." Dương Vân liên tục lắc đầu, sau đó xếp bằng ngồi trên giường, bắt đầu tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh.

"Này này... trước tiên đừng luyện công nữa, hãy nói cho ta biết Cửu cô nương kia trông như thế nào?" Luru Uẩn hào hứng xoay người ngồi xuống, trên mặt lộ rõ hai chữ tò mò.

"Cái gì? Nhanh như vậy đã nhập định rồi sao!" Từ khi vào Quốc tử giám, mỗi tối Dương Vân đều tu luyện ở trong ký túc xá nên không thể gạt được Luru Uẩn. Khi bị hỏi đến thì Dương Vân trả lời qua loa rằng hần đang tu luyện một công pháp tu thân dưỡng tính, có điều dường như Luru Uẩn cũng chẳng quan tâm lắm.

Luru Uẩn bức bối như có vuốt mèo cào trong lòng, có điều hần cũng biết khi luyện công thì rất kiêng kỵ chuyện bị quấy rầy, vì vậy đành quay trở lại giường, trong lòng tò mò không biết có phải vì tu luyện công pháp này mà Dương Vân có vài tật xấu, khiến cơ thể hần có vấn đề gì đó hay không? Nếu không có sao lại không nghỉ tại nơi có Cửu cô nương như tiên nữ kia?

Đêm trời qua rất nhanh, canh năm vừa đến, bên ngoài ký túc xá đã truyền đến tiếng đập cửa.

"Dương Vân, Luru Uẩn... mau thức dậy mở cửa."

Luru Uẩn mơ mơ màng màng ngồi dậy, "Ai đó?"

"Ta là Vương Tiêu Thiên, điển học đến kiểm tra phòng, mau mở cửa ra."

Luru Uẩn kéo cửa lộ ra một khe hở, "Vào mà kiểm tra."

Vương Tiêu Thiên dẫn theo một vị điển học hằm hằm xông vào phòng.

"Dương Vân đâu?" Vừa thấy giường của Dương Vân trống trơn, Vương Tiêu Thiên đặc ý nói. Đêm qua hần đã căng mắt theo dõi phòng hai người Luru Dương, nài cho đến khi đèn tắt cũng không phát hiện Dương Vân trở về, sáng sớm hần lập tức đi tìm điển học để kiểm tra phòng, hy vọng có thể tóm được tội đi đêm không về của Dương Vân.

"Hắn à, lúc canh bốn đã đến tầng thư lâu rồi, các người muốn gặp thì đến đó mà tìm."

Vương Tiêu Thiên làm gì tin, "Điển học đại nhân, đêm hôm qua Dương Vân một mình ra ngoài dạo chơi, việc này ta đã tận mắt chứng kiến, đương nhiên hần vẫn còn đang ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, làm sao có thể ở tầng thư lâu được?"

Điển học có vẻ là người khá cẩn thận, nói: "Tầng thư lâu cách nơi này cũng không xa, đi xem thế nào."

Nếu quả thực trước đêm thi hội mà không về, chuyện này nói lớn cũng được, nói nhỏ cũng chẳng sao, Vương Tiêu Thiên định bụng khiến việc này càng ồn ào càng tốt, nếu khiến Quốc tử giám trực tiếp hủy bỏ tư cách giám sinh của Dương Vân thì càng tuyệt. Hần thăm nghĩ đi một chuyến đến tầng thư lâu cũng được, đến lúc đó chỉ cần không tìm thấy Dương Vân, ngay cả Luẩn Uẩn cũng sẽ chịu tội bao che.

Hai người tiến vào tầng thư lâu rồi hỏi người trực đêm, quả nhiên lúc mới qua canh bốn có một học sinh đã đến đây.

Về mặt Vương Tiêu Thiên lập tức trầm xuống, trên sổ đăng ký, ngay ở hàng dưới cùng là tên của Dương Vân, trong lòng hần vô cùng khó hiểu.

Hần đã tận mắt thấy hai người Luru, Dương kẻ vai sát cánh ra ngoài, đến gần lúc đóng cửa thì Luru Uẩn mới một mình trở về, chẳng lẽ Luru Uẩn tìm người giả mạo Dương Vân để ký tên sao?

Vương Tiêu Thiên lập tức khẳng định suy đoán của mình, vì vậy liền xúi điển học vào trong tìm người.

Điển học có chút không kiên nhẫn, có điều Vương Tiêu Thiên là người được hần đề cử quản lý học xá, ít nhiều gì cũng là chỗ đỡ lưng cho hần, vì vậy đành gạt đầu đồng ý, tuy nhiên hần không đi vào trong mà tìm một cái ghế dựa ngồi xuống ở cạnh cửa, "Người cứ tìm, mặc kệ người nọ có phải là Dương Vân hay không, hãy đem hần đến gặp ta."

Đã được phân phó, Vương Tiêu Thiên hớn hờ lục tung cả tầng thư lâu.

Tìm suốt cả khắc nhưng vẫn chưa phát hiện ra ma nào ở đây, vì thế hần lập tức quay trở lại cửa vào để báo cáo.

Người trực đêm nổi giận, "Ta tận mắt nhìn thấy người vào, giờ vẫn chưa hề ra khỏi đây, chẳng lẽ ta bị hoa mắt sao? To đầu như vậy mà cũng không tìm nổi một người, đúng là đồ ăn hại."

Vương Tiêu Thiên bốc hỏa, "Ông nói bên trong có người, ông tự tìm xem!"

Người trực đêm nhìn Vương Tiêu Thiên với ánh mắt khinh miệt, "Cần phải đi tìm sao? Người nhìn này..." Hần nhìn cái tên trên sổ đăng ký rồi hướng lên lầu hét to: "Dương Vân! Nhanh đến đây!"

Tiếng hô vừa cất lên, âm thanh đã vang vọng khắp nơi, chỉ một lúc sau Dương Vân cầm một quyển sách bước ra.

"Tìm ta làm gì?"

Người trực đêm cười hả hê, vênh vao nhìn Vương Tiêu Thiên, chỉ thiếu nước viết hai chữ "Ăn hại" lên mặt.

Mặt Vương Tiêu Thiên ngờ ngạc như cha chết, chỉ vào Dương Văn nói: "Người... vừa rồi người ở đâu?"

"Ồ lâu ba, khu du ký, người vừa thoáng qua cửa chính là người sao, tìm ta có chuyện gì? Ban nãy sao không gọi ta một tiếng?"

"Người... ta..." Vương Tiêu Thiên nghẹn ngào nói không ra lời, lâu ba vốn chứa những bộ sách không liên quan đến việc thi cử, vì vậy hẳn chỉ đứng ở cửa nhìn qua một chút chứ không đi sâu vào bên trong, nào ngờ xuân khảo đã đến chân mà lại có người canh bốn đến đây đọc sách tiêu khiển chứ?

Điền học bèn lên tiếng: "Ha ha, cũng không có chuyện gì, khi đi kiểm tra phòng chúng ta thấy người vắng mặt, mới sáng sớm đã đi đọc sách, thật đúng là tấm gương hiếu học cho các giám sinh, tiếp tục cố gắng đi, tranh thủ xuân khảo nhất cử nhất đắc (2), ta không quấy rầy nữa." Điền học trừng mắt nhìn Vương Tiêu Thiên một cái, sau đó quay đầu rời đi.

Wang Xiao Tian như chó nhà có tang, mặt ỉu xiu lều đẹo theo sau.

Dương Văn chỉ mỉm cười, tiếp tục quay lại đọc sách.

Mùng ba tháng mười, kì thi hội được cả vạn người ở Đại Trần quan tâm cuối cùng cũng bắt đầu, cử tử đến từ mười ba châu trên toàn quốc tập trung về một nơi, tính cả người nhà, tôi tớ của bọn họ thì có khoảng hơn mười vạn người tấp nập kéo đến, khiến Thiên Trữ thành không lồ cũng bắt đầu có vẻ chật chội.

Để chuẩn bị cho kì thi hội, nhiều nhóm học sinh đã đến kinh thành trước đó một năm rưỡi, thậm chí có người còn khoa trương hơn, dù chưa đậu cử tử nhưng vẫn thuê chỗ trọ ở Thiên Trữ thành, trực tiếp chờ ba năm sau sẽ thi lại.

Tuy cử nhân đã có thể ra làm quan nhưng lại không được đề tên lên bảng vàng, ngoài ra nếu được cả thiên hạ biết đến chẳng phải sẽ oai phong hơn sao? Huống chi khả năng được đề bạt của tiến sĩ hơn xa so với cử nhân, thực lòng mà nói, nếu lấy thân phận cử nhân ra làm quan, e rằng cả đời chỉ quanh quẩn ở mấy cấp bậc trong phủ huyện, nếu trước khi về hưu mà may mắn trở thành quan ngũ phẩm ở phủ thành chủ thì cũng là nhờ tổ tiên linh thiêng phủ hộ rồi. Còn nếu là tiến sĩ, huyện phủ cũng chỉ là khởi điểm, châu tỉnh bộ đường, thậm chí ngay cả vào triều làm quan cũng có thể.

Vì lý do đó mà số lượng cử nhân đến tham gia mỗi kì thi hội đều nhiều như các diều qua sông (3), khoa này không đậu, khoa sau lại đến, có điều tỉ lệ thi đỗ tiến sĩ thật sự quá thấp, đa số cử nhân đều là cả đời vẫn không thể thi đậu.

Các cử nhân đều sẽ tham gia ba đến bốn lần thi hội, nếu vẫn không đậu mới cam tâm về quê nhà đi dự khuyết thân phận quan viên. Nhưng vẫn có người chấp nhận nghèo nàn cả đời, đến khi tóc đã bạc trắng mà vẫn muốn dự thi.

Hơn mười năm trước, tiên hoàng Đại Trần cảm động vì điều đó nên đã hạ ý chỉ, hễ là người hơn bảy mươi mà vẫn lấy thân phận cử tử tham gia thi hội thì trực tiếp ban cho "Tứ đồng tiến sĩ xuất thân". Nói trắng ra chính là để an ủi mà cấp cho tư cách tiến sĩ, để bọn họ sớm mang theo thân phận này về quê dưỡng lão, tránh phải việc chết ở ngày kì thi.

Quyết định này vừa được ban xuống, không ngờ số lượng thí sinh đầu bạc lập tức giảm đi không ít, cũng xem như là việc có ích cho dân.

"Ầm phành" một tiếng, dưới lực đẩy của mười mấy tên lính, cánh cổng màu đỏ thẫm nặng nề của trường thi đã được khép lại, ngăn cách vô số ánh mắt lo lắng cùng chờ mong ở bên ngoài.

Khoa thi hội năm đinh mao của triều đại Đại Trần chính thức bắt đầu.

Tổng số người dự thi là hai vạn lẻ chín trăm năm mươi ba người, bọn họ sẽ phải giành giật sáu trăm tư cách cống sĩ, có thể nói mức độ cạnh tranh là vô cùng quyết liệt.

Trong hơn hai vạn người này còn có bóng dáng của Dương Văn.

Chú thích:

(1) - Một câu trong tác phẩm "Đại đức ca - hạ" của Quan Hán Khanh, thể loại tán khúc (hình thức từ khúc thịnh hành trong các thời Nguyên, Minh, Thanh ở Trung Quốc)

Tiểu oan gia, tại thiên nhai, thiên na lí lục dương kham hệ mã.

Khốn tọa nam song hạ, sở đối thanh phong tường niệm tha.

Nga mi đạm liễu giáo thủy họa? Sáu nham nham tu đá thạch lưu hoa.

Mở đầu là tiếng gọi "Tiểu oan gia"(người chồng/vợ đi xa nhà) vô cùng thân thiết, thể hiện tình yêu say đắm, nỗi nhớ nhung da diết và tình cảm lo lắng, u oán của thiếu phụ đối với người tình ở phương xa, cũng giải bày dư vị của cuộc sống ân ái đắm đắm ngày xưa.

Người tình đang ở chân trời góc biển ngàn dặm xa xôi, chẳng lẽ chỉ có gốc dương thụ mới là nơi chàng dừng chân hay sao? Ý thoát ra khỏi ngôn từ, nghi

ngờ tình nhân mãi mê với niềm vui mới ở nơi tha hương nên không quay lại. "Lục dương hệ mã" ý chỉ ngày hè, cũng thể hiện tình cảm oán trách, lòng nghi ngờ tình nhân đã phụ lòng người yêu.

Những câu sau nói lên tâm trạng chán nản vô nghĩa của nàng, không thể tiếp tục kiên trì được nữa, nhưng trong lòng vẫn không quên được hắn, vì thế buồn bã ngồi dưới cửa sổ hướng nam đón gió mát mùa hè, trầm trở và hoài niệm người trong lòng. Nàng nghĩ đến tuổi thanh xuân của mình từ từ trôi đi, hồng nhan dần già, lại nhớ đến những ngọt ngào khi ở bên người tình.

"Nga mi đậm liễu giáo thù họa?", họa lên khát vọng muốn trở về chốn xưa. Nhưng người đã xa cuối chân trời, sầu oán vô hạn khiến thân thể nàng trở nên gầy yếu. Tuy hoa lựu rực rỡ như lửa, nhưng một người gầy yếu thất thân sao có thể gài một bông hoa kiều diễm như vậy? Dù có gài bông hoa đầy sức sống như vậy thì "Tiểu oan gia" cũng không ở đây, rốt cuộc có ai thương thức, hay đó là nguyên nhân nàng "Tu đài - thẹn thùng cài"?

Quan Hán Khanh là nhà viết kịch đời Nguyên, cũng là một trong những nhà văn vĩ đại nhất trong lịch sử văn học và lịch sử kịch nói Trung Quốc. Trong 700 năm qua, vở bi kịch "Nỗi oan của nàng Đậu Nga" do ông sáng tác luôn nhận được sự hoan nghênh của khán giả, và được dịch sang nhiều thứ tiếng, truyền bá rộng rãi khắp các nơi thế giới.

(2) - Nhất cử: một lần hành động/một lần duy nhất. Chiết quế: hái quế, các kì khoa cử thời xưa thường tiến hành vào mùa hoa quế nở, vì vậy cổ tình ví von với việc thi đậu trạng nguyên.

(3) - Nguyên văn: "Quá giang chi tức", sau khi triều đại Đông Tấn (từ năm 317-420, do Nguyên Đế - Tư Mã Duệ - lập nên, đóng đô ở Kiến Khang, thuộc Nam Kinh ngày nay) được thành lập ở Giang Nam, các trí thức phương bắc đều tiến vào Giang Nam, lúc ấy có người nói rằng "Quá giang danh sĩ đa vu tức - danh sĩ qua sông nhiều như cá diếc", ví von một việc rất thịnh hành/hợp thời. Sau này được dùng để hình dung những người chạy theo trào lưu mới, nhưng có hàm ý mỉa mai và phong trào.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Tâm Cảnh

Kì thi hội kéo dài ba ngày liên tiếp, gần như tất cả cử tử rời trường thi đều có vẻ mặt xanh xao vàng vọt, thần sắc đờ đẫn, khiến người ta có cảm giác như họ vừa mới thoát khỏi bàn tay tử thần. Nhưng Dương Vân là ngoại lệ, một lần nữa hắn là người rời khỏi trường thi sớm nhất, để lại sau lưng đại quân thí sinh như hồng thủy trút xuống, hắn thầm nghĩ có lẽ những người này còn chưa biết một điều, đây đã là kì thi hội cuối cùng của Đại Trần rồi.

Sau khoa thi này, một thiên quốc thượng triều cường thịnh như Đại Trần đã như nhà chọc trời sụp đổ, tan nát dưới ánh mắt không thể tin được của người dân. Đối với đại đa số thí sinh, việc thi đỗ khoa này hay quả là họa phúc được mất khó nói.

Có lẽ hôm nay oai phong, nhưng ngày mai bắt buộc phải chỉ huy quân dân bảo vệ gia đình và giữ gìn đất nước, cuối cùng chết dưới gót sắt của Bắc Lương. Có lẽ hôm nay không được như ý, trái lại có thể sống nơi thâm sơn cùng cốc, tránh được loạn thế trong quãng đời còn lại, điều này ai có thể chắc chắn?

Có điều mình nhất định phải đậu tiến sĩ, Dương Vân thầm nghĩ, tuy tiến sĩ cũng chưa là gì nhưng ít nhất cũng có thể vào triều, nếu liều lĩnh cũng có thể trực tiếp dâng thư lên hoàng đế.

Có lẽ, chính là có lẽ sẽ có một chút hy vọng ít ỏi giúp Đại Trần không bị diệt vong? Dù chỉ có thể khiến Đại Trần kéo dài hơi tàn trước thế công của Bắc Lương vài năm cũng tốt, như vậy chiến tranh sẽ lan đến nước Ngô muộn vài năm.

Trong ký ức của kiếp trước, sau khi Bắc Lương diệt Đại Trần, dư uy đại thắng lên cao, Bắc Lương lần lượt quét sạch các nước phụ thuộc Đại Trần như Ngô, Việt, Sơn Tuyền, Đại Lý, Dạ Lang, nhưng khi quốc thế như mặt trời giữa trưa, đầu tiên là đạo quân vô địch của Bắc Lương thảm bại một trận xưa nay chưa từng có trước Sơn Quế, nước phụ thuộc cuối cùng của Đại Trần, tiếp đó hoàng đế Bắc Lương băng hà, các hoàng tử tranh đoạt ngôi vị, Bắc Lương hùng mạnh không ai bì nổi cũng bắt đầu tụt dốc. Đại Trần diệt vong, Bắc Lương phân liệt, thiên hạ đại loạn, cho đến mười mấy năm sau mới bắt đầu ổn định trở lại một chút.

Nếu Đại Trần có thể kéo dài vài năm, có lẽ nước Ngô còn có cơ hội tồn tại, như vậy Dương Vân cũng không cần phải dốc hết tâm tư vào việc bảo vệ cha mẹ và người thân trong loạn thế.

"Dương hiền đệ... thi thế nào?"

Đang mơ màng màng, Dương Vân gặp được Quách Thông đang đợi ở ngoài trường thi.

"Cũng tạm ổn, Quách đại ca, sao huynh lại đến đây?"

"Việc lớn như thi hội thì sao ta có thể không đến xem chứ. Đi... chúng ta đi ăn một bữa no nê nào."

Trong ba ngày ở trường thi, ngày nào cũng vật lộn với đậu hủ rau xanh, quả thật Dương Văn thấy thèm ăn.

"Được, vậy xin quấy rầy Quách đại ca rồi."

Hai người tìm được một quán rượu, Quách Thông biết Dương Văn ăn khỏe nên gọi một lúc hơn hai mươi món ăn, tô đĩa xếp đầy trên bàn.

Vừa ăn vừa tán gẫu, Dương Văn mới biết trong mấy ngày hẩn tham gia kì thi, Quách Thông đã bán Duyên Niên đan ra ngoài.

Người mua là một vị quý nhân ở Thiên Trữ thành, dựa vào Duyên Niên đan, Quách Thông đã tạo được mối quan hệ với vị quý nhân này, dự định sau này không cần phải lần lộn trên tuyến thương lộ phía tây nữa, mà sẽ như đại đa số thương nhân lui đến Đông Ngô và Thiên Trữ thành theo đường thủy.

Thiên Trữ thành gần như là thành thị sầm uất nhất trên thiên hạ, còn Đông Ngô thành là thủ phủ của nước Ngô, nếu bàn về mức độ phồn hoa và số lượng dân cư, tuyệt đối có thể xếp ở một trong ba vị trí ngay sau Thiên Trữ thành. Cả hai thành đều có bến cảng, đường thủy thuận lợi có thể khởi hành liên tục, đây thật sự là thương tuyến hoàng kim.

"Nói gì thì nói, lão ca ta có được cơ hội này cũng là nhờ hường phúc từ đệ, nào nào, ta kính đệ một ly."

"Làm gì có chứ, vẫn là nhờ bản lĩnh của Quách đại ca, chỉ cần có cơ hội là lập tức một bước lên trời." Dương Văn tăng bốc, thăm nghĩ Quách Thông chọn thương lộ này cũng tốt, dù ở lại Thiên Trữ thành hay trở về Đông Ngô, hẩn đều sẽ có một kênh tin tức vừa thuận tiện lại kịp thời.

"Ta thì có gì chứ, giờ hiền đệ mới là một bước lên trời, đậu tiến sĩ, còn là tiến sĩ của Đại Trần, đó chính là chuyện làm rạng rỡ tổ tông, nếu đệ về nước, triều đình không lập tức phong cho đệ một chức quan lớn mới là lạ! Đến lúc đó lão ca còn phải dựa vào sự chiếu cố của hiền đệ."

"Đệ vẫn chưa quyết định có trở về Đông Ngô hay không, giờ nói thì sớm quá."

"Không sớm, dù không quay về thì đệ vẫn có thể làm quan lớn ở Đại Trần. Nào nào, uống đi chứ."

Tâm tình Quách Thông rất vui vẻ, chẳng biết từ khi nào mà ông đã uống say trước, cuối cùng Dương Văn là người trả tiền, hẩn thuê một chiếc xe ngựa đưa Quách Thông về hội quán, còn mình thì quay lại Quốc tử giám.

Sau khi hội khảo kết thúc, Quốc tử giám cũng lỏng lẻo hơn trước, Lưu Uẩn không có lý do gì để trợ bên ngoài nên đã bị một chiếc xe ngựa áp giải đi.

Những giám sinh là dân bản địa cũng lần lượt rời đi, Dương Văn nhìn ký túc xá không một bóng người, đột nhiên có chút hoài niệm khoảng thời gian hàng ngày đều đến tầng thư lâu điên cuồng đọc sách, sau đó hẩn trở lại ký túc xá để tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh, còn cả những lúc tán gẫu với Lưu Uẩn nữa.

Mười bảy tuổi, nếu Dương Văn không có được những ký ức từ kiếp trước, có lẽ khát vọng lớn nhất trong lòng hẩn chính là cuộc sống đơn đơn giản giản như thế này đây.

Ở kiếp trước, sau khi báii nhập Đông Hải tông môn, mười mấy năm đầu Dương Văn cũng ngày đêm điên cuồng tu luyện như vậy, cuộc sống đơn giản mà cũng rất nhàm chán, hơn mười năm không khác một ngày, sau cùng sư phụ hẩn không bước đến được cánh cửa Kết Đan, tông môn trong nháy mắt đã biến đổi, hẩn đành phải bước lên con đường ngao du.

Nhớ đến sư phụ, ánh mắt Dương Văn bắt đầu trở nên đăm chiêu. Tu luyện chính là con đường nghịch thiên cải mệnh, đến thời điểm mấu chốt, ngoại trừ dựa vào chính mình thì chẳng ai có thể giúp được ai.

Dù kiếp trước Dương Văn đã tu luyện đến Đại Thiên Kiếp kỳ nhưng vẫn còn vô số việc mà hẩn lực bất tòng tâm, hẩn không khiến người chết sống lại, không thể đảo ngược những tai họa đã từng xảy ra. Đến kiếp này, rất nhiều chuyện hẩn vẫn bất lực như trước.

Hẩn không thể ngăn việc cha mẹ già đi, chỉ có thể giúp các cụ sống lâu hơn một chút, được hưởng cuộc sống hạnh phúc hơn trước. Hẩn không thể ngăn cản sự diệt vong của Đại Trần hay chiến loạn của thiên hạ, hẩn cũng không thể giúp sư phụ kiếp trước kết đan thành công. Tu luyện giả không phải là người làm được tất cả.

Có quá nhiều việc không thể khiến Dương Văn trở nên suy sụp, những phiền não bất chợt nảy sinh trong lòng khiến hẩn không tự chủ được mà muốn hét lên thật to, muốn tùy ý phát tiết một phen.

Đúng lúc này, Thất Tinh châu trên cổ tay Dương Văn tỏa ra một luồng hàn khí, cảm giác lạnh lẽo dần dần khiến tâm cảnh của Dương Văn hồi phục. Hẩn biết vừa rồi mình đã vượt qua một cánh cửa quan trọng. Trên con đường tu luyện, người ta không chỉ phải đấu với trời, đấu với đất, đấu với người mà còn phải đấu với chính bản thân mình, đó chính là tâm ma. Nếu đã quyết định tu luyện trong chốn hồng trần thế tục, nấc thang lớn nhất trên con đường tu luyện của hẩn chính là cái gọi là nhân kiếp trong tu hành giới.

Trong tam kiếp của việc tu hành, nhân kiếp có thể là tâm ma của chính mình, cũng có thể là nhân họa đến từ bên ngoài, đương nhiên cũng có thể lần lộn bởi kiếp số, tỷ như nếu vừa rồi Dương Văn cúi đầu trước tâm ma của bản thân, ra ngoài điên cuồng giết chóc sẽ bị một nhân vật lợi hại diệt trừ, đó là tâm ma và nhân họa đan xen nhau bởi kiếp số.

Càng bị vướng vào hồng trần, nhân duyên tề hội, nhân kiếp sẽ càng trở nên lợi hại. Vì vậy có rất nhiều tông môn tu luyện chọn lánh đời giữa núi sông, hồng trần được kiếp số hồng trần.

Nhưng cũng không thể dễ dàng tránh được kiếp số như vậy, ẩn mình trong thâm sơn, không hỏi thế sự quả thật có thể khiến nhân kiếp giảm đi, nhưng tài nguyên tu luyện trong thiên địa nhiều như vậy, người không tranh giành, không chiếm đoạt thì sẽ không dễ dàng tiến cảnh được, không có đan khí pháp bảo thì làm sao vượt qua được hai kiếp thiên, địa. Còn nếu đi tranh giành chém giết, họa nhân kiếp sẽ lập tức ập xuống đầu.

Tu luyện cũng giống con thuyền đi trên biển, xung quanh đều là đại dương mênh mông, tiến hay lùi đều do bản thân lựa chọn, nếu lựa chọn đúng có thể tìm được một hoang đảo mà tạm dừng chân, kết cục ngược lại chính là bị nộ hải nuốt chửng.

Cần phải có thực lực, có kiến thức, nhưng càng phải cần thêm số mệnh. Đừng nhìn vào kiếp trước của Dương Vân để đánh giá, chính bản thân hắn cũng không chắc chắn kiếp này có đạt được thành tựu như vậy hay không. Nếu hắn nắm chắc mười phần, đó ngược lại chính là tự hại.

Dương Vân chăm chú quan sát Thất Tinh châu, bất kể hắn có nguyện ý hay không, chiếc vòng tay làm từ Thiên Cầu thạch này đã trở thành bản mạng pháp bảo của hắn, gắn kết với số mệnh của hắn, cùng họa cùng phúc. Thất Tinh châu còn có năng lực đoạt tinh trấn thần, nếu biết cách sử dụng thì nó sẽ là một sự trợ giúp rất lớn trên con đường tu luyện của hắn, dùng sai thì là đại họa, hắn cũng không có nhiều kinh nghiệm ở phương diện này, đành phải tự tìm tòi từng chút một.

Dương Vân đột nhiên mỉm cười, tại sao phải suy nghĩ nhiều như vậy chứ, chẳng lẽ hắn đã quên quyết định của bản thân khi vừa tỉnh mộng sao? Kiếp này hắn không cầu đắc đạo phi thăng, cứ tùy tâm sở dục mà tu luyện, buron trái giữa chốn hồng trần cũng chẳng sao, chỉ cầu giữ tâm bình thản, bản thân và người nhà có thể hưởng một cuộc sống hạnh phúc, thuận tay sẽ dễ bắt đến bằng hữu.

Được cũng tốt, mất cũng tốt, thành cũng thế, bại cũng thế, chỉ cần đời này vui vẻ, hữu tư hữu vị là được.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Tiến Sĩ

"Yết bảng!"

Ngày hai mươi lăm tháng ba, dưới vô số ánh mắt chờ mong, cuối cùng thì hoàng bảng được muôn người quan tâm đã xuất hiện trên tường cao tại trường thi.

Lúc này bên ngoài trường thi đã chật như nêm, trong đám đông thỉnh thoảng lại vang lên tiếng reo hò vô cùng hưng phấn, có điều tiếng gào thét và khóc lóc thảm thiết còn nhiều hơn.

Tỷ lệ đậu tiến sĩ quả thật quá thấp, tuyệt đại đa số thí sinh ở đây sẽ phải ôm nỗi thất vọng mà trở về. Cơ hội cá chép vượt long môn, không phải cá chép nào cũng có thể nắm lấy.

Thật ra thí sinh cũng không cần đích thân đến xem bảng, bởi khi yết bảng thì nha dịch của trường thi sẽ tự động khuai chiêng gõ trống đi báo tin và chúc mừng các tiến sĩ tân khoa.

Có điều phần lớn thí sinh đều hy vọng có thể biết sớm một chút, có người đích thân đến, có người nhờ người thân bạn bè, vì vậy nơi yết bảng mới náo nhiệt như vậy.

Trong số những người thấp thỏm bất an, lo được lo mất tuyệt đối không có Dương Vân, lúc này hắn đang ở bên trong hội quán Đông Ngô, cùng uống rượu và nói chuyện phiếm với Quách Thông, thậm chí hắn còn ngăn ý định đi xem bảng của Quách Thông.

"Nếu đậu sẽ có người đến báo tin, đại ca không cần đi." Dương Vân cười nói.

Quách Thông không thể không bội phục công phu dưỡng khí của Dương Vân, tựa hồ lúc nào hắn cũng duy trì được thần sắc nhẹ nhàng ung dung, dường như không có việc gì có thể làm khó được hắn, khi khám và chữa trị bệnh cho thương đội thì thuận buồm xuôi gió, khi tiến về tiên phủ thì kiên định quả quyết, còn lúc này thì là phong thái ung dung, mỗi lần đều khiến người ta có cảm giác cử trọng nhược khinh, nhưng lại vô cùng đáng tin cậy.

Một tiếng trống vang lên ngoài cửa, Quách Thông bỗng đứng lên, "Ta ra xem thế nào."

Dương Vân đưa tay kéo ông ngồi xuống, "Không cần đâu, chúng ta tiếp tục uống nào."

Đứng là chỉ qua đường, tiếng trống bắt đầu nhỏ dần, Quách Thông đành ngồi xuống lần nữa.

Rượu và thức ăn dần dần biến mất, thế nhưng người đến báo hi vẫn chưa thấy đâu, tuy biết thứ bậc càng cao thì người báo hi xuất phát càng muộn, có điều dù là đội báo hi cho hội nguyên thì cũng đã đến nơi rồi mới phải.

Quách Thông cảm thấy nặng nề, về mặt vẫn bình thản nhưng trong lòng bắt đầu suy nghĩ nên khuyên giải Dương Vân như thế nào.

Đột nhiên Dương Vân đứng lên, nói: "Cũng không chênh lệch lắm, chúng ta ra ngoài xem thôi."

Quách Thông buồn bực, có điều ông vẫn đứng dậy đi cùng. Hai người vừa ra đến cửa, chợt nghe thấy tiếng trống và pháo mừng vang trời trên con đường ngoài hội quán.

"Chúc mừng Dương lão gia, hý danh Vân, đậu công sĩ nhất giáp đệ thất danh (1) khoa đình mào, kính báo liên đăng hoàng giáp." (2) Người báo hi cất giọng hô to ngoài cửa.

Đậu rồi, mà còn đứng thứ bảy! Quách Thông như muốn nhảy dựng lên, có phần bị thức bậc này dọa đến phát khiếp. So với các quốc gia khác, dù là quy mô hay trình độ thi khoa cử ở Đại Trần đều xứng đáng là đệ nhất, đương thời chỉ có Bắc Lương là có thể ngang hàng với Đại Trần, có điều quy mô khoa cử của Bắc Lương vẫn nhỏ hơn nhiều, Bắc Lương áp dụng phương thức kết hợp khoa cử và tiền cử để tuyển chọn quan lại. Nếu là một tiến sĩ bình thường ở Đại Trần, người đó có thể là trạng nguyên của nước Ngô, vậy đứng thứ bảy ở Đại Trần thì nên gọi là gì?

"Ai là Dương lão gia? Hội quán Đông Ngô chúng ta có Dương lão gia đậu tiến sĩ Đại Trần ư?" Người trong hội quán nghĩ nát óc vẫn không nhớ ra, bắt đầu kêu loạn lên.

Dương Vân không nổi bật lắm khi ở hội quán, hơn nữa khoảng thời gian này hắn đều ở trong Quốc tử giám, rất ít người nhận ra hắn, mà người biết hắn tham gia khoa cử của Đại Trần thì chỉ có một mình Quách Thông.

"Không nhầm đấy chứ, trên bảng dan có viết rõ ràng là Ngô quốc Phụng Minh phủ Dương Vân, nơi này không phải là hội quán Đông Ngô sao?"

"Hả? Chẳng lẽ lại là Dương công tử đi cùng với Quách lão bản?" Có người cả kinh thốt lên.

Lúc này Dương Vân đã đi ra, "Tại hạ chính là Dương Vân."

"Dương lão gia, chúc mừng ngài đỗ nhất giáp đệ thất danh, vì lão gia có ghi là giám sinh của Quốc tử giám nên chúng ta đến Quốc tử giám trước, khi biết chỗ ở của lão gia ở đây mới vội vàng chạy đến, bởi vậy có hơi trễ một chút."

"Các vị vất vả rồi." Dương Vân lấy ít bạc ra làm phần thưởng, người báo hi đưa tay nhận, ánh chừng có vẻ khá hậu hình nên trong lòng rất mừng rỡ.

"Dương lão gia đúng là sao văn khúc hạ phẩm, tiểu nhân xin chúc lão gia thi đình chiết quế, phú quý muôn đời."

"Ha ha, xin đa tạ cát ngôn."

Người báo hi vừa rời đi, người trong hội quán đã xôn xao tập trung lại.

"Dương lão gia, ngài thật sự đã mang vinh quang về cho nước Ngô chúng ta rồi!"

"Dương lão gia, đây là chút lễ vật chúc mừng của tại hạ, ta là..., chỉ là chút quà mọn tỏ lòng ngưỡng mộ mà thôi."

"Đứng thứ bảy trong thiên hạ ư, đúng là sao văn khúc hạ phẩm!"

Mọi người chen nhau đến chúc mừng, sau lại đến cạnh Quách Thông lần la làm quen.

Mặc dù Quách Thông cũng có chút gian sản, có điều thương nhân của Đông Ngô chỉ có thể xếp vào tầng lớp sau chót tại Thiên Trữ thành, trước kia không ít lần ông phải chịu đựng sự khinh thường và lạnh nhạt, lúc này lại bị một đám đại thương gia giàu có và quyền thế hơn mình vây quanh nịnh hót, trong lúc nhất thời ông cảm thấy có chút choáng váng.

Vất vả lắm mới đối phó xong tình huống này, sau khi đồng ý đêm nay sẽ đến dự yến tiệc do các thương nhân ở hội quán Đông Ngô cùng tổ chức, lúc này Dương Vân mới có thể thoát thân.

Quách Thông đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, khi thấy Dương Vân vẫn giữ được thần sắc vinh nhục không hoảng, ông âm thầm bội phục từ đáy lòng.

Vừa ngồi xuống ghế không được bao lâu, ngoài cửa lại trở nên ồn ào.

"Xin Dương văn khúc mau đến, Tổng chiêm sự bái phỏng!" Có người chạy đến báo tin.

Dương Vân cười khỏ với Quách Thông, vị Tổng chiêm sự này quả là nắm thông tin thật nhanh, người báo hi rời khỏi đây chưa được bao lâu thì hắn đã chạy đến.

Tổng chiêm sự là quan lại của nước Ngô, có hàm lục phẩm, hắn thường trú ở Thiên Trữ thành, chịu trách nhiệm xử lý, sắp xếp các công việc liên quan

đến quan hệ giữa hai nước, tuy chức quan không cao lắm nhưng sức ảnh hưởng đối với các thương nhân ở hội quán lại không nhỏ chút nào.

Ai cũng biết rằng nước Ngô rất cung kính đối với Đại Trần, thông thường quan chiêm sự chỉ lưu lại ở Thiên Trữ thành vài năm, khi trở về là có thể thăng lên một cấp, trở thành chủ quan của một phủ thành nào đó. Ngay cả hữu tướng hiện tại của nước Ngô, Điền Viễn Trung, cũng từng đảm nhiệm chức quan này.

Tổng chiêm sự cũng xuất thân từ tiến sĩ, có điều hẳn là tiến sĩ ở nước Ngô, đương nhiên hiểu được vị tiến sĩ Dương Vân này nặng nhọc thế nào. Khi được báo tin, việc đầu tiên hẳn là sai người chuẩn bị xe ngựa đăng môn bãi phòng.

Tiếp đó vẫn còn kỳ thi đình, không ai biết liệu Dương Vân có thể tiến thêm một bước hay không, hoàng đế Đại Trần hiện nay thường có nhiều chủ ý mới trong các kì thi đình chứ không như tiền hoàng, trên cơ bản là chỉ định trạng nguyên theo thứ tự thi hội.

Tuy Hoàng đế Đại Trần có chút khác người nhưng vẫn chú trọng thứ bậc khi thi đình, ba vị trí được cả thiên hạ quan tâm là trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa nhất định phải chọn từ mười người đứng đầu kì thi hội.

Cũng vì vậy mà vị trí thứ bảy của Dương Vân rất vi diệu, theo suy nghĩ của Tổng chiêm sự, có lẽ chủ khảo không muốn thí sinh đến từ nước Ngô quá nổi bật nên mới đè ép một chút, đương nhiên cũng có thể là vì muốn bảo vệ Dương Vân, sợ hẳn quá nổi bật mà trở thành chim đầu đàn. Nhưng nói thế nào đi chăng nữa, hoàng đế Đại Trần hiện tại là một người thẳng thắn, lại có phần đáo to búa lớn, nếu người cao hứng thì việc Dương Vân trở thành trạng nguyên cũng không phải là không thể.

Sau khi trò chuyện với Dương Vân một lúc, biết Dương Vân có xuất thân bản hàn, không có bối cảnh lai lịch gì, Tổng chiêm sự nhất thời nảy sinh ý định lôi kéo. Đương nhiên bản thân hẳn không có tư cách lôi kéo Dương Vân, có điều hẳn vốn thuộc phe cánh hữu tướng ở nước Ngô, nếu Dương Vân muốn về nước phát triển, hữu tướng đại nhân đương nhiên sẽ có tư cách này. Quyết định cụ thể thì còn phải báo cáo lên phía trên, Tổng chiêm sự chỉ kín đáo lộ ra một vài ý tứ.

Mà Dương Vân cũng chỉ trả lời nước đôi, hai người nhìn nhau cười, biết đối phương đều là người thông minh, lúc này chắc chắn sẽ không đưa ra quyết định nào.

Sau khi để lại một phần lễ vật chúc mừng, Tổng chiêm sự liền cáo từ, hẳn đã phái người đi tìm bài thi lần này của Dương Vân, nếu đúng là vẫn như người (3), hẳn nhất định sẽ tiến thêm một bước mà phân tích thiệt hơn cho Dương Vân.

Ở một nơi khác trong Thiên Trữ thành, đại đương gia Hạ Hồng Cân của Hồng Cân hội cũng đang cầm trong tay một tấm bảng đàn khoa năm nay.

Nàng hé ra một chút, sau đó lập tức giận dữ ném sang một bên.

"Chuyện quái quỷ gì thế này, người như vậy mà cũng có thể đậu tiến sĩ ư?"

Người đưa tin đưa mắt nhìn trộm rồi cúi đầu không nói gì, hẳn không rõ tại sao đại đương gia lại đột nhiên có hứng thú với hội khảo của những kẻ đọc sách, hơn nữa sau khi xem bản đàn lại nổi giận như vậy.

"Ở đây không còn việc gì nữa, người lui xuống đi." Hà Hồng Cân cũng hiểu tính khí của mình có chút quái lạ, hạ giọng nói.

"Vâng!" Người đưa tin vội vàng lùi lại rồi rời khỏi khuê phòng.

"Đại tỷ, sao tỷ lại nổi giận như vậy?" Nhị đương gia của Hồng Cân hội đẩy cửa tiến vào, nàng đang ở bên ngoài, chợt nghe thấy giọng nói giận dữ của Hạ Hồng Cân.

"Đây là cái gì?" Không chờ Hạ Hồng Cân trả lời, nàng đã nhặt trang giấy bị vứt ở bên cạnh.

"Cái gì? Tên tiểu tử kia lại là cống sĩ đứng thứ bảy sao?" Nhị tỷ cả kinh thốt lên.

"Có gì giỏi chứ, cũng chẳng phải là trạng nguyên. Có điều hiện giờ nếu muốn tìm hắn báo thù thì có chút phiền phức." Hạ Hồng Cân bắt đầu dĩ mà nói, lần trước nàng đã phải ăn quả đắng ở Tiêu Vân lâu, chẳng những bị tên tiểu tử họ Dương kia dùng mê dược mà còn bị trộm đi trâm ngọc trên tóc, khiến nàng cảm thấy mình trở thành trò cười trong mắt các tỷ muội. Hơn nữa tên tiểu tử kia còn làm một việc còn xấu xa hơn, tuy rằng các tỷ muội không biết điều đó.

Hạ Hồng Cân cảm thấy như thể diện của mình đã bị Dương Vân quét sạch, trên giang hồ quan trọng nhất là thể diện, nhất là đối với nàng, tuổi nàng không lớn lắm, dung nhan lại xinh đẹp mà có thể chấp chương một bang hội khổng lồ như vậy, nếu muốn thuộc hạ kính trọng và nghe lệnh thì thể diện càng quan trọng hơn nữa.

Sau chuyện ở Tiêu Vân lâu, nàng cảm thấy các tỷ muội đã trở nên tùy tiện hơn trước, như vừa rồi chẳng hạn, nhị đương gia không hề gõ cửa mà đã vào phòng, lại còn tiện tay xem đồ của nàng, tuy lúc ấy nàng ản nhặn không nói gì nhưng từ đáy lòng lại cảm thấy rất khó chịu.

Kỳ thật Hạ Hồng Cân không hề nhận ra người thật sự trở nên khác thường chính là nàng, mặc dù nàng luôn tỏ vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị trước mặt các thành viên trong hội, nhưng khi ở chung với các tỷ muội kết nghĩa, mọi người đều không câu nệ lễ tiết như vậy, chỉ có nàng là nghi thần nghi quỷ, cho rằng các tỷ muội khác có hành vi bất thường.

Nhị tỷ luôn là người đa mưu túc trí của Hồng Cân hội, có điều nàng lại không hề để ý đến sự biến hóa trong tâm lý của Hạ Hồng Cân, có thể đó là vì hai

người đã quá quen thuộc với nhau.

"Hi... thật ra tên tiểu tử họ Dương này cũng không tệ, không những võ công cao cường mà còn có văn tài, chỉ bằng Hồng Cân hội chúng ta chọn hắn làm rể, cửu muội có thể... à không được, tính tình cửu muội rất cứng rắn, e rằng không thể khuất phục được tên lâu cá này, nếu không thì đại tỷ đích thân xuất mã đi? Vừa vận tỷ cũng chưa thành thân mà."

"Muội nói hươu nói vượn gì vậy! Đi ra ngoài..."

Không ngờ chỉ một câu nói đùa bình thường đã khiến Hạ Hồng Cân giận dữ như vậy, hơn nữa còn quở trách nhị đương gia, người luôn kính trọng nàng.

Sau khi bị đuổi ra khỏi phòng, cánh cửa phía sau nhị đương gia đóng ầm một cái. Nàng có phần khó hiểu, đây là loại tà hỏa gì vậy? Chuyện này rất kỳ lạ, nàng lắc đầu, trong nháy mắt đã đi tìm các tỷ muội khác.

Chú thích:

(1) - Nhất giáp: đỗ đầu trong chế độ khoa cử thi đình. Vào thời nhà Đường, tiến sĩ không được phân giáp. Đến thời Tống mới được phân giáp, lúc ấy nhất giáp có vài người. Đến thời Nguyên - Minh thì nhất giáp giới hạn lại còn ba người, lần lượt là trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa. Dương Vân đứng thứ bảy trong những người đỗ đầu ^^.

(2) - Kinh báo liên đăng hoàng giáp: lời nói khách sáo khi chúc mừng người thi đậu khoa cử, ý chỉ tin mừng thi hội, thi đình sẽ nhanh chóng được đưa đến.

(3) - Nguyên văn: "Văn như kì nhân", trước dùng để chỉ việc phong cách văn chương của tác giả cũng tương tự đặc điểm tính cách; hiện nay dùng để chỉ việc văn phong phản ánh tư tưởng, lập trường và thế giới quan của tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Thiên Hạ Chí Thánh

Bên trong kim loan bảo điện (1) uy nghiêm và hùng tráng, sáu trăm vị công tử tân khoa đang ngồi ngay ngắn, có người khẽ hướng ánh mắt về phía trước, có người nhắm mắt trầm tư, có người múa bút thành văn.

Trên giấy có bốn chữ to, thiên hạ chí thánh, đây chính là đề mục kì thi đình lần này.

Điểm mấu chốt trong việc trả lời đề của kì thi đình chưa bao giờ là học vấn và tài văn, mà là đoán được thánh ý, phương diện này có rất nhiều điều cần chú ý. Đối nghịch với ý nghĩ của hoàng đế lão gia đương nhiên sẽ không có kết quả tốt đẹp, nhưng nếu hòa theo quá đáng thì lại có thể khiến người cảm thấy mình không có chủ kiến, là kẻ ba phải, vì vậy cũng sẽ không nhận được nhiều lời khen ngợi. Hơn nữa khi hòa theo ý kiến của thánh thượng còn có thể đắc tội với thanh lưu sĩ tử (2), bị mọi người xem là kẻ chuyên vỗ mông ngựa, con đường quan lại về sau cũng trở nên khó khăn.

Vì vậy tốt nhất là giữ đúng chỗ ngựa, vừa bộc lộ tài học của bản thân, vừa thể hiện năng lực ứng biến linh hoạt của mình, khiến người đọc bài thi tán thưởng, và cuối cùng còn không đắc tội với người nào.

Việc đoán ý này phải vừa đủ hòa hầu mới được. Có điều... rốt cuộc đề thi lần này có ý gì? Hoàng đế Đại Trần Lí Kỳ Nguyên muốn phô trương thánh minh của mình, đề người dưới tâng bốc ca tụng chăng? Không ít công tử đầu óc đơn giản đã viết theo ý nghĩ này, đương nhiên người có thể đậu công tử cũng không phải là kẻ đần độn, những lời nịnh bợ muốn nói cũng không thể nói quá được, phải biết cách tán dương để hoàng đế cảm thấy dễ chịu, hơn nữa còn không đánh mất sự thanh cao của chính mình, đây là một việc vô cùng khó khăn, có vài người nghĩ đến nát óc, miệng cắn cắn bút lúc nào không hay.

Những người có tâm tư sâu sắc cũng đang vắt óc suy nghĩ về cục diện triều chính, về đại thế thiên hạ hiện tại, cố gắng vẽ được một ý nào đó có liên quan đến đề thi. Dù là đoán sai nhưng cũng có thể bộc lộ tài năng chính trị và kiến thức của bản thân.

Thi đình chỉ kéo dài trong một canh giờ, khi nhang dùng để tính thời gian cháy được một nửa, tuyệt đại đa số thí sinh còn đang múa bút thành văn, mà lúc này Dương Vân đã viết xong, hần buông bút rồi chấn chỉnh lại bài thi, thoạt nhìn có vẻ như hắn đang ngồi ngay ngắn, nhìn không chớp mắt, thật ra thì phần lớn tâm tư của hắn đã tiến vào bên trong thức hải.

Sau khi thể ngộ trong chốc lát, bên trong Kinh Luân đường đã tăng thêm một bộ sách mới, thời gian thoáng cái đã trôi qua, cây nhang nhanh chóng cháy sạch, tất cả mọi người trật tự rời khỏi đại điện.

Lí Kì Nguyên đã ngồi suốt một canh giờ nhưng thần thái vẫn ung dung, không hề có chút mệt mỏi nào.

"Mang bài thi của mười người đứng đầu thi hội lên đây." Hoàng đế Đại Trần ngồi trên ngai vàng cao cao bỗng lên tiếng, sau giây lát đã nhận được mười bài thi.

Đương nhiên sẽ có những đại thần khác chịu trách nhiệm chấm những bài thi còn lại, nếu Lí Kì Nguyên phải xem toàn bộ sáu trăm bài thi, ông không kiệt sức mà chết mới là lạ.

Lí Kì Nguyên lần lượt đặt mười bài thi lên ngọc án, ánh mắt bắt đầu quét qua các bài thi. Cách làm này đã trở thành thói quen của ông, có thể xem cả mười bài thi trong một lần.

Bài thi đầu tiên hấp dẫn sự chú ý của ông chính là của Dương Văn, bởi vì nét chữ của hắn thật sự rất đẹp, nhất bút nhất họa đều như kim câu thiết mã (3), một cảm giác cung kính trang nghiêm ập vào mặt.

Từ từ đọc xuống dưới, Lí Kì Nguyên lập tức tỏ vẻ tán thưởng, Dương Văn này quả thật là người có tài, chẳng những nét bút tuyệt vời mà lời văn cũng rất phân minh, dùng điển cố chuẩn xác, từ ngữ được chau chuốt hoàn hảo, bài thi này thật sự xứng đáng với danh trạng nguyên.

Lí Kì Nguyên nhìn thoáng qua lời bình của thượng thư lễ bộ - chủ khảo của kì thi hội ở dưới cùng, trong lòng ông thầm nghĩ xem ra Dương Văn đứng thứ bảy là do hắn là người của nước Ngô, vì vậy mới bị đề ép một chút, nếu không thì với văn tài này đậu trạng nguyên cũng không có gì kì quái.

Thật ra Lí Kì Nguyên có chút không hài lòng với cách làm của thượng thư lễ bộ, người nước Ngô thì sao chứ, nếu dưới sự cai trị của ông có một thí sinh từ một nước phụ thuộc gần dặm xa xôi đến dự thi, cuối cùng người đó còn đậu trạng nguyên thì chẳng phải đó là một giai thoại có thể lưu vào sử sách sao? Về phần thể diện của những người trị nước mình thì với tư cách là hoàng đế, kỳ thật ông không cần phải bằng khoăn nhiều lắm.

Nhưng khi xem đến phía dưới, Lí Kì Nguyên dần dần nhíu mày lại, những lời này là cái gì?

"Văn võ chi đạo, một khuếch trương, một lui lờn", ý này còn tạm chấp nhận, "Quân đội là hung khí, dù thánh nhân cũng có lúc buộc phải dùng", câu này đã xuyên tạc ý ban đầu, phía dưới còn nói phòng trước vô họa, trong thời bình phải nghĩ đến thời loạn linh tinh gì đó, giống như hiện giờ chẳng phải là thời đại hưng thịnh của Đại Trần, trái lại đại nạn còn sắp ập xuống. Lí Kì Nguyên ghét nhất là những người có ý bấn tiếng đe dọa, lèn thiên hạ, đẩy lên ác ý, ấn tượng về Dương Văn của ông lập tức biến mất.

Ông chán ghét không muốn xem bài thi của Dương Văn nữa, nhưng những từ ngữ kia thỉnh thoảng lại đập vào mắt ông, mỗi một nét bút đều như binh sĩ vũ trang hạng nặng, đang chuẩn bị binh khí hò hét xung phong liều chết.

"Soạt..." Lí Kì Nguyên thất thố mà gạt các bài thi sang một bên.

"Bệ hạ..." Thái giám hầu hạ bên cạnh kinh ngạc thốt lên.

Lí Kì Nguyên lập tức bình tĩnh lại, vội vàng che dấu việc gạt bài thi, "Trẫm đã xem xong, bài này không tệ, có thể làm trạng nguyên." Ông tiện tay rút bài thi vốn là của người đứng đầu kì thi hội ra.

Buổi trưa, sáu trăm vị công sĩ được ban thưởng tiệc rượu, có điều ngoại trừ Dương Văn, chỉ có vài người còn đủ tâm trạng ăn sạch thức ăn.

Một canh giờ sau giờ ngo, mọi người lại bị gọi vào trong điện một lần nữa, lần lượt đứng ở hai bên trái phải.

"Truyền lư đi." (4) Lí Kì Nguyên hạ lệnh.

"Vâng."

Một vị quan văn mở danh sách ra, cao giọng xướng lên.

"Khoa thi đình năm đinh mão, Hồ châu Giang Hạ phủ công sĩ Lưu Mậu Lâm, đậu nhất giáp đệ nhất danh, ban thưởng Tiến sĩ cập đệ." (5)

"Hồ châu Giang Hạ phủ công sĩ Lưu Mậu Lâm, đậu nhất giáp đệ nhất danh, ban thưởng Tiến sĩ cập đệ." Mười mấy tên vệ sĩ kim điện đồng thanh hô to ba lần, âm thanh vang khắp đại điện.

"Hải châu Hội Minh phủ công sĩ Tô Chí Toàn, đậu nhất giáp đệ nhị danh, ban thưởng Tiến sĩ cập đệ." Cũng được xướng tên ba lần.

"Ngô quốc Phụng Minh phủ công sĩ Dương Văn, đậu nhất giáp đệ tam danh, ban thưởng Tiến sĩ cập đệ."

Cái tên Dương Văn cuối cùng cũng được nhắc đến, vang vọng khắp kim loan đại điện.

Trong giây phút này, Dương Văn hoàn toàn không hề có cảm giác hưng phấn hay vui sướng gì, hắn cũng không dám dùng thần thông để dò xét ý nghĩ của hoàng đế Đại Trần Lí Kì Nguyên, nhìn bề ngoài thì Kim Loan điện rất bình thường nhưng thật ra cảnh giới rất nghiêm ngặt, bên trong kim điện không hề thiếu cao thủ Tiên Thiên kỳ, quan trọng hơn là khi Dương Văn vừa bước vào kim điện, hắn lập tức cảm nhận được thần niệm của cao nhân Trúc Cơ kỳ trở lên quét qua.

Tuy không thông qua thần thông cảm ứng, nhưng theo sắc mặt của hoàng đế Đại Trần thì hắn cũng hiểu lý do mình có thứ bậc như vậy, một phen tâm

huyết của hắn đã trở nên vô ích, dù rằng đây là việc Dương Vân đã dự liệu trước nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút thất vọng và tiếc nuối.

Đối với đại thế hiện nay của thiên hạ, làm gì có chuyện một bài văn của mình có thể xoay chuyển? Bị thịnh thế phồn hoa che mắt, cũng không phải vài câu nhắc nhở đơn giản như vậy có thể đã động.

Dương Vân lên quan sát sắc mặt của Lí Kỳ Nguyên, mà Lí Kỳ Nguyên cũng đang đánh giá Dương Vân.

Người thanh niên đến từ nước Ngô này rất có khí phách, hắn cũng dám liếc mắt nhìn ông, tuy hắn lập tức cúi đầu nhưng trong khoảnh khắc ấy ánh mắt đã lộ ra nhuệ khí, điều này khiến Lí Kỳ Nguyên có ấn tượng rất sâu sắc.

Ý nghĩ lúc đầu của Lí Kỳ Nguyên là ném Dương Vân xuống vị trí thứ mười, nhưng sau khi ngắm lại thì ông thấy bài văn của kì thi hội và thi đình sẽ được truyền đi khắp thiên hạ, văn chương của Dương Vân quả thật rất tuyệt vời, thứ tự khi thi hội đã bị ép xuống, nếu thi đình mà tiếp tục bị xếp sau thì chỉ sợ người đọc sách trong thiên hạ sẽ chỉ trích ông và Đại Trần không có lòng bao dung, khinh thường người đến từ một nước nhỏ.

Vì vậy Lí Kỳ Nguyên đành nén cơn giận xuống, quyết định Dương Vân đứng thứ ba.

Có điều lúc này Dương Vân lại tỏ ra vinh nhục không hoảng, khí phách tiêu sái tự nhiên, cũng khiến cảm nhận của Lí Kỳ Nguyên đối với hắn tốt hơn một chút.

Âm thanh xướng tên tiếp tục vang lên trong điện.

"Bình châu Hoa Nham phủ công tử Vương Tiêu Thiên, đậu nhị giáp đệ nhị thập tam danh, ban thưởng Tiến sĩ xuất thân." Sau ba người đỗ đầu, nhị giáp chỉ được xướng tên hai lần, trên mặt Vương Tiêu Thiên lộ ra vẻ đắc ý, thứ tự lần này tốt hơn một chút so với dự đoán của hắn. Có điều khi nhìn thấy Dương Vân ở hàng phía trước, một luồng tà hỏa ghen tị đột nhiên bùng lên.

Nhất giáp đệ tam danh ư, nếu nằm ở vị trí này thì mình sẽ nhận được bao nhiêu chỗ tốt nhỉ? Dựa vào cái gì mà một tên tiểu tử đến từ nước Ngô lại có thể chiếm được vị trí cao như thế chứ?

Tam giáp được xướng tên một lần, hơn nữa chỉ ban cho Đồng tiến sĩ xuất thân.

Kế tiếp chính là màn mà các vị tiến sĩ tân khoa luôn mong đợi, cưỡi ngựa diễu hành. Mỗi người đều thay một bộ đồ tiến sĩ mới, khoác lụa hồng giấy đỏ (6), cưỡi trên lưng tuấn mã, rảo bước trên đường phố của Thiên Trữ thành phồn hoa.

Hai bên đường người đông nghìn nghịt, ai cũng tranh nhau ngắm phong thái của các tiến sĩ tân khoa. Không ít người còn dẫn theo học đồng nhỏ tuổi, đưa tay chỉ vào ba người đi đầu, dặn dò con cái nhà mình phải cố gắng học tập, nay mai có thể sẽ có ngày oai phong, nở mày nở mặt như thế.

Ba người nhất giáp ăn mặc giống nhau, điều khác biệt duy nhất là trên đầu trạng nguyên có thêm một cành trầm hoa. Dương Vân thoáng tụt lại phía sau hai vị kia nửa con ngựa, sự mất mát khi lời góp ý không được tiếp nhận ở trên kim điện vừa rồi đã chẳng còn sót lại chút gì.

Ai cũng cần tận hưởng những niềm vui của đời người, vì sao phải để những chuyện không như ý như phù vân bao trùm tâm tình của bản thân chứ! Đậu tiến sĩ, cưỡi ngựa diễu hành từng là giấc mộng cả đời của người thiếu niên Dương Vân, hôm nay điều đó đã trở thành sự thật, dù cảnh xưa không còn, dù Dương Vân đã không còn là Dương Vân trước kia nhưng khát vọng vẫn cứ là khát vọng, cũng không vì ngàn vạn năm trôi qua mà đổi thay.

Huống chi trang chu mộng điệp (7), là thực hay không phải thực, ai có thể biết ký ức kiếp trước có phải chỉ là mộng cảnh, thật ra hoàn toàn không xảy ra hay chẳng? Dù sao thì hiện giờ Dương Vân cũng chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi mà thôi, tên đề bảng vàng, cưỡi ngựa diễu hành không phải là việc mà mười mấy năm qua hắn vẫn chờ đợi sao? Hiện tại chẳng những giấc mộng này đã trở thành sự thật, hơn nữa còn xảy ra ở Đại Trần, đại quốc lớn gấp mười lần nước Ngô nữa.

Ừ, vẫn thường nghe Thiên Trữ thành xuất mỹ nữ, điều này quả là không giả, dọc đường đi vẫn thường có vài cánh cửa khê hê mở một chút, phía sau lộ ra những khuôn mặt thanh tú mà ngượng ngùng, thật sự khiến người ta vui mất vui tai. Dương Vân liên tục hướng về hai bên vẫy chào, khiến giai nhân đỏ mặt mà lùi lại sau cửa, rồi chỉ thoáng chốc đã lên thò nửa mặt ra tiếp tục nhìn quanh.

Trong tam giáp, Dương Vân là người trẻ tuổi nhất, hơn nữa phong thái cũng rất đường hoàng, vì vậy đã nhận được không ít tiếng vỗ tay và sự ủng hộ của đám đông.

Đội kỵ mã phụng theo thánh chỉ diễu hành quanh phố, dù là xe ngựa của quan to quý nhân thì cũng phải tránh sang một bên. Đúng lúc này có một chiếc xe ngựa dừng ở ven đường, đội đội diễu hành đi qua.

Màn xe bị vén lên một chút, người bên trong vừa vận nhìn thấy bộ dạng vẫy tay không ngớt của Dương Vân.

"Hừ... vênh vào gì chứ." Giọng điệu có phần tức tối, cho thấy chủ nhân xe ngựa lúc này rất khó chịu.

Đoàn ngựa diễu phố cuối cùng cũng đi qua, xa phu dò hỏi: "Đại đương gia, bây giờ đi được chưa?"

"Đi."

Xa phu vung roi, xe ngựa bắt đầu lộc cộc khởi hành, tiến về một hướng ngược lại với đội kỵ mã diễu phố.

Chú thích:

(1) Kim loan bảo điện, hay còn gọi là Kim Loan điện, là kim điện thời Đường, Trung Quốc, sau này dùng để chỉ chung cho cung điện.

(2) - Thanh lưu: chỉ những đại học sinh cuối thời Đông Hán như Quách Thái, Cổ Bru và các đại thần Lí Ứng, Trần Phiền...

Bọn họ cùng nhau phê bình triều chính, vạch trần tội ác của thế lực hoạn quan, vào năm thứ chín Hán Hoàn đế Duyên Hi (166), bọn họ bị hoạn quan vu cáo hãm hại, chịu tội danh kết đảng làm loạn nên bị bắt giết, trong vòng mười năm liên tiếp bị giết hại bốn lần, bảy tám trăm người bị tổng giam và sung quân, lịch sử ghi rằng đây là "Đảng cố chi họa" (họa từ bè phái/phe cánh)

(3) - Kim câu: tên một loại binh khí tương tự kiếm nhưng uốn cong, cũng dùng để chỉ vòng trang sức, lưỡi câu bằng kim loại hoặc một loại tôm biển. Đoạn này đang khen bài thi của Dương Vân, chẳng biết dịch ra thế nào nên để nguyên >_

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Tuế Nguyệt Thôi Nhân

Đang ngồi trên lưng ngựa, Dương Vân đột nhiên hất xi hai cái, có điều việc con con này không hề ảnh hưởng đến tâm tình của hắn.

Đội kỵ mã điều hành dọc theo phủ thiên đại nhai, sau đó thì rẽ vào kim thai lộ (1), cuối cùng mới quay trở về hoàng cung. Lúc này sắc trời đã muộn, các vị tiến sĩ tân khoa cùng nhau tham dự quỳnh lâm yến (2) được cử hành trong hoàng cung.

Quỳnh lâm yến được tổ chức tại Hành Phụng các ở ngoại vi hoàng cung, đây là một hoa viên đình viện nằm độc lập, khi màn đêm phủ xuống, những chiếc hoa đăng tinh xảo chiếu sáng bốn phương tám hướng, hình dáng của hoa đăng được phong theo các loại hoa, chúng lại nằm thấp thoáng bên trong các bụi hoa tươi, quả là ý vị tuyệt vời.

Đêm thanh trăng tỏ sao mờ, xung quanh thoang thoang một làn u hương, các vị tiến sĩ tân khoa cũng bắt đầu thả lỏng, chuyện trò rôm rả, có điều vì có kỵ việc lát nữa hoàng đế sẽ đến nên không ai dám uống nhiều, cao lương cũng chỉ nhấp môi một chén.

Đương nhiên trong số đó không có Dương Vân, thời khắc vui vẻ của đời người sao có thể thiếu rượu được chứ, huống chi đây lại là mỹ tửu hiếm có của hoàng cung?

Từng ly từng ly rượu xanh biếc được đưa lên môi, cung nữ bên cạnh liên tục khom lưng rót đầy ly rượu đã cạn, nàng đã mệt đến mức thất lực như muốn gãy đôi, ánh mắt ai oán không ngừng nhìn về phía Dương Vân, có điều hắn không hề có cảm giác gì, ngược lại còn ra vẻ uống không biết chán.

"Thánh thượng giá lâm..." Một thái giám cất giọng hô.

Các tiến sĩ đồng loạt đứng lên cung kính chờ đợi, người chưa đến, phía trước đã xuất hiện hoa cái (3) vàng rực cao hơn cả ngọn cây, không lâu sau, hoàng đế Đại Trần Lí Kỳ Nguyên cùng hai vị hoàng tử đi vào, phía sau là một hàng dài thái giám, cung nữ và thị vệ.

Lí Kỳ Nguyên chỉ dừng lại trong chốc lát, kính một chén rượu, động viên vài câu rồi bước đi, còn hai vị hoàng tử thì vẫn ở lại.

Nhị hoàng tử năm nay vừa tròn hai mươi, tướng mạo khí khái hào hùng, tam hoàng tử thì mới chỉ mười hai tuổi, thân hình ốm yếu mà lại khoác long bào, nhìn qua trông giống như một chú bé con.

Mọi người đều biết hoàng đế Đại Trần không có nhiều con nối dõi, tổng cộng ông chỉ có ba người con trai, có điều vị đại hoàng tử gần ba mươi vốn là người tài hoa xuất chúng, được triều đình và dân chúng chọn làm thái tử, vì vậy không cần phải lo lắng việc không có người kế tục.

Nhị hoàng tử là người mạnh mẽ, bạo ngược (4), chỉ trong chốc lát đã hòa mình cùng các vị tân tiến sĩ, nhưng lại khá lãnh đạm với Dương Vân, phỏng chừng hắn đã biết điều gì đó. Dương Vân cũng không thêm để ý, từ sau khi viết tờ tấu chương lúc thi đình kia, hắn đã chuẩn bị tâm lý bị giới quan lại Đại Trần đẩy vào lãnh cung.

Ở thời điểm thịnh thế, những người nói lời kinh hãi thế tục phần nhiều đều không có kết quả tốt đẹp, dù rằng mai sau lời tiên đoán của bọn họ sẽ được chứng minh là chính xác. Hắn chưa từng nghe, trở bấp dờn cúi chẳng có ơn, cháy tóc bỏng trán hóa thượng khách. (5)

Dương Vân chẳng buồn gia nhập vào hội những người bám đuôi nhị hoàng tử, hắn có chút đồng cảm khi nhìn tam hoàng tử lạc lõng giữa đám đông, đứng lúc này Dương Vân lần đầu tiên thấy buồn.

Cũng chẳng phải hần gấp gấp đi tìm nhà xí, những lúc tu luyện công pháp, phải không chế vấn đề này là chuyện bình thường, nguyên nhân chính là vì Dương Văn đột nhiên nhớ đến một điển cổ đọc được trong sách.

Từ khi Đại Trần lập quốc đến nay đã hơn bốn trăm năm, lúc dựng nước từng có một vị công chúa như hoa như ngọc, có điều nàng lại không tìm được ý trung nhân thích hợp, vì vậy mẫu thân của nàng, cũng là hoàng hậu lúc đó đã nghĩ ra một chủ ý, đó là công chúa sẽ cải trang thành cung nữ hầu hạ trong quỳnh lâm yến để xem trộm mọi người.

Trung hợp hơn, người được công chú coi trọng lại chính là thám hoa lang năm ấy, trong sách còn ghi rằng đó quả là một đoạn nhân duyên mỹ mãn.

Khi hoàng đế rời khỏi đây đã mang theo không ít người, nhưng vẫn còn hơn mười cung nữ ở lại để hầu hạ hai vị hoàng tử, yến hội vốn không cần hầu hạ, vì vậy các nàng chỉ đứng cạnh các bụi hoa đợi chờ.

Nơi này sẽ không có công chúa nào theo giong người trước đây chứ? Dương Văn vừa nghĩ đến việc này lại thấy buồn cười, còn nhớ lần trước khi bị nữ nhân Hồng Cân hội kia hăm dọa, chính hần còn được nhìn công chúa vào mắt, có điều chẳng biết ai là công chúa thực sự.

Mượn danh nghĩa đi nhà xí, Dương Văn liền len qua bên cạnh đoàn người đứng chờ, sau khi nhìn trộm và đánh giá một lúc, dường như không có ai trong số những người hần đã gặp lần trước nên Dương Văn có chút thất vọng, đột nhiên hần nhìn thấy phía sau một bụi cây lộ ra một vạt áo vàng nhạt.

Dương Văn khẽ động trong lòng, len lén lách ra phía sau bụi cây.

Người đứng sau bụi cây bị dọa mà giật mình, thiếu chút nữa đã hét lên, may mà bị Dương Văn kịp thời che miệng.

"Lại là cô... tiểu cung nữ."

Dương Văn mỉm cười rồi buông tay ra, đổi lại là một ánh mắt khinh khinh.

"Ngươi... sao ngươi lại lớn mật đến thế, không sợ ta gọi người đến bắt ư?" Sau một phút ngạc nhiên, tiểu cung nữ như tỉnh ra.

"Vì sao lại muốn bắt ta?"

"Lần trước ngươi tự ý xông vào mắt cung của công chúa, còn bắt cóc ta!"

"Ha ha, vậy sao lần trước cô không báo? Đến lúc đó cô sẽ giải thích như thế nào? Huống chi tốt xấu gì thì lúc này ta cũng là thám hoa lang, lại không bị bắt quả tang tại trận, dù cô có tố giác thì ta cũng có thể nói xạo một hai."

"Ngươi... xấu xa!" Tiểu cung nữ không ngờ Dương Văn lại vô lại như thế, giận đến mức cả khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng. Mà tên chết dẫm này còn dám uống đến nổi cả người nồng nặc mùi rượu giữa quỳnh lâm yến, ông trời đúng là mù mắt khi để kẻ này đậu tiến sĩ, lại còn là thám hoa nữa chứ.

Dương Văn không biết tiểu cung nữ đang thầm nói xấu hần, vừa vờn đầu nhìn xung quanh, vừa mắt tắc khen ngợi: "Cô chọn vị trí này quả là không tồi, tầm nhìn rất rõ ràng, có phải cô có thói quen nhìn trộm không vậy?"

"Ngươi mới có thói quen nhìn trộm! Lần trước ngươi..." Tiểu cung nữ đột nhiên nghẹn lời, vội vàng chuyển sang đề tài khác, "Ngươi len lút nhìn cái gì vậy?"

"Ôi, tìm không thấy rồi..."

"Tìm cái gì?"

"Tìm công chúa."

Tiểu cung nữ lộ vẻ kinh hãi, "Công chúa nào?"

"Còn có thể là ai chứ? Chính là người mà cô hầu hạ đấy... Ồ? Cô không hầu hạ công chúa mà đến đây làm gì?"

Tiểu cung nữ cố gắng bình tĩnh trả lời: "Việc của ngươi mà lần trước công chúa rất giận dữ, từ đó không cần ta hầu hạ nữa, hiện giờ ta đang đi theo tam hoàng tử."

"Thật ư?"

"Ừ." Tiểu cung nữ dốc can đảm nhìn thẳng vào mắt Dương Văn, cố gắng che dấu chút bối rối trong mắt.

"Tiểu nha đầu này đang nói dối." Tâm niệm vừa động, Dương Văn đang định dùng linh cảm để dò xét một chút, đột nhiên cảm thấy nếu luôn dùng linh cảm để dò xét tâm tư của người khác thì cuộc sống cũng không còn gì thú vị, vì vậy hần xóa đi ý nghĩ trong đầu, dù sao cũng chỉ là một tiểu cung nữ thôi mà.

"Ài, đã hại cô mất việc, thật xấu hổ quá." Dương Văn thuận miệng nói.

"Hừ, ngươi cũng biết sao, thiếu chút nữa ta đã bị thượng quan đánh chết, còn bị trừ bạc ba tháng nữa." Tiểu cung nữ tỏ ra đáng thương.

"Ừ, cũng tại ta không tốt, đáng ra ta phải để bị bắt mới phải."

"Người!"

"Ha ha, đùa thôi, tặng cho cô cái này, coi như là ta bồi thường." Dương Vân lấy từ trong túi ra một chiếc trân ngọc.

Tiểu cung nữ cảm thấy trân ngọc có chút quen mắt, có điều nàng cũng không nghĩ nhiều, lập tức đưa tay giành lấy.

"Được rồi, yến hội đã kết thúc, ta phải đi về. Tái kiến... tiểu cung nữ xinh đẹp." Dương Vân ngênh ngang rời đi, tiểu cung nữ bỗng nhớ đến việc lần trước bị người này vô lễ, hai gò má lập tức đỏ ửng như rạng chiều.

Dương Vân cùng đoàn người rời khỏi hoàng cung, tiểu cung nữ cũng hộ tống hai vị hoàng tử tiến vào trong cung.

Đi được nửa đường, tam hoàng tử đuổi những người bên cạnh đi, nhẹ nhàng hỏi tiểu cung nữ, "Tỷ tỷ, tỷ có nhìn thấy người nào thú vị không?"

"Chẳng có ai thú vị cả, chỉ tìm thấy một tên vô lại." Tiểu công chúa bực mình trả lời.

"Cái gì? Vô lại, để đệ bẩm báo phụ hoàng trị tội hắn!"

"Đừng..." Tiểu công chúa đưa tay ngăn lại, "Ta sẽ tự nghĩ cách dạy bảo hắn, đừng để phụ hoàng biết."

"Vâng." Tam hoàng tử vẫn còn trẻ con, chỉ thoáng chốc đã ném việc này ra khỏi đầu.

Sau khi đồng ý sẽ đưa tam hoàng tử đi dạo chơi ở lần vụng trộm rồi cung tiếp theo, tiểu công chúa cùng với đoàn cung nữ đến tiếp giá quay trở về tẩm cung của mình.

Khi vừa bước vào cửa cung, có một thượng quan vội đến bẩm báo.

"Khởi bẩm công chúa, có Hạ cô nương đến đây."

"Hả? Được, bảo nàng đến thiên điện chờ ta."

"Vâng."

Tiểu công chúa nóng ruột không kịp thay y phục, vội vội vàng vàng đi tới thiên điện, vừa vào liền đuổi các cung nữ hầu hạ ra ngoài.

"Bái kiến công chúa điện hạ." Đại đương gia Hồng Cân hội Hạ Hồng Cân vạn phúc và nói.

"Được rồi, mọi người đã đi." Tiểu công chúa chạy đến cửa nhìn quanh, đóng cánh cửa lại rồi quay đầu cười nói: "Đại tỷ, sao tỷ lại đến đây?"

"Di nải nải của ta thấy không khỏe trong người, phái người thông báo nên ta đến thăm."

"A... bệnh tình lão thái phi thế nào, không sao chứ?"

"Là bệnh cũ năm xưa tái phát, thái y đã xem qua, nói rằng chỉ có thể an dưỡng thật tốt." Trên mặt Hạ Hồng Cân lộ vẻ âu sầu.

Lại nói tiếp, vị di nải này của nàng cũng là một nhân vật truyền kỳ, ngay cả Hồng Cân hội cũng là do người một tay kiến lập. Ở một lần tình cờ gặp gỡ, người vào thăm cung và trở thành một vị phi tần của tiên hoàng. Từng là một nữ hiệp hiên ngang trong giang hồ, nay đã bị thâm cung và năm tháng làm hao mòn, lúc này sự sắc sảo của người đã biến mất, trở thành một lão thái thái sức yếu nhiều bệnh. Chính nàng cũng từng hỏi di nải có hối hận hay không, người chỉ mỉm cười mà không trả lời.

Hạ Hồng Cân còn nhớ khi còn bé nàng từng cùng mẫu thân vào cung, lúc ấy di nải vẫn còn khí phách xuất chúng trên người, còn có thể một tay ném nàng lên không trung rồi bắt lấy, pha trò khiến nàng cười khanh khách. Còn mẫu thân ở bên cạnh chỉ mỉm cười nhưng có thể nhận ra sự lo lắng trong mắt người.

Những hồi ức thật ảm áp, nhưng hiện giờ mẫu thân nàng đã qua đời nhiều năm, di nải cũng trở thành người như vậy, thậm chí còn nhận lầm nàng với mẫu thân.

Ngấn nước mắt chợt xuất hiện trong mắt Hạ hồng Cân, nàng nhân lúc tiểu công chúa không để ý mà lén lau đi. Với tư cách là đại đương gia của Hồng Cân hội, là phụ mẫu lo cho hơn mười vạn người, là đại tỷ nói một là một, nàng có thể trở nên yếu đuối hoặc buồn phiền, nhưng tuyệt đối không được để những người khác nhìn thấy.

"À đúng rồi, phụ hoàng có ban thưởng cho mười một viên Duyên Niên đan, tỷ đem cho lão thái phi dùng đi." Vừa dứt lời, tiểu công chúa đưa tay mò mò túi áo.

"Không cần đâu, hoàng thượng đã ban cho lão thái phi một viên, chỉ là thái y nói hiện giờ đan dược này cũng không có tác dụng lớn lắm."

"Có chút hữu dụng là tốt rồi, dù sao muội cũng nghe nói tháng sau có thể phụ hoàng sẽ ban cho linh đan khác, đến lúc đó muội sẽ để ý xem lão thái phi có được dùng hay không, dù có hay không muội cũng sẽ tặng cho người."

Tiểu công chúa nói xong cũng vừa lúc lôi từ trong túi áo ra một đồng linh tinh, trong đó không ngờ lại có chiếc trâm ngọc mà Dương Vân vừa tặng nàng.

"Ồ? Trâm ngọc của ta? Sao nó lại ở đây?" Hạ Hồng Cân sững sờ.

"Của đại tỷ sao? Thảo nào muội lại thấy quen mắt như vậy. Há? Trâm ngọc của tỷ sao lại nằm trong tay người kia?"

Hai người tròn xoe mắt, đột nhiên đồng thanh nói: "Người kia là kẻ vô lại, tỷ-muội đừng để hắn gạt!"

Lời nói hoàn toàn giống nhau khiến hai người cùng thờ người ra, không hẹn mà cùng nhớ đến cảnh mình bị kẻ vô lại kia chiếm tiện nghi, hai gò má không khỏi ửng hồng.

Hai người tỷ nhìn muội, muội nhìn tỷ, ánh mắt mỗi người bắt đầu trở nên cổ quái.

"Chẳng lẽ muội-tỷ cũng bị thiệt vì hắn sao?" Lại một lần nữa trăm miệng một lời.

Lúc này đây, sắc mặt hai người hoàn toàn đỏ rực như trái táo chín.

Chú thích:

(1) - Kim Thai lộ: đường Kim Thai, tọa lạc ở phía tây Triều Dương khu (quận Triều Dương). Phía bắc bắt đầu từ đường Triều Dương Bắc, phía nam kết thúc ở đường Triều Dương, nối liền với đại lộ Tây Đại Vọng. Tên đường xuất phát từ Kim Đài Tịch chiếu bia, một trong bát cảnh của Yên kinh (tên cũ của Bắc Kinh) thời nhà Thanh.

(2) - Quỳnh lâm yến: là yến hội được cử hành vì các tiến sĩ tân khoa sau kì thi đình, có nguồn gốc từ thời Đại Tống. Tống thái tổ quy định, sau khi hoàng đế công bố thứ tự tiến sĩ đăng khoa, đồng thời sẽ ban thưởng yến tiệc để chúc mừng. Bởi vì yến tiệc được tổ chức ở Quỳnh lâm uyển nên mới có tên như vậy.

(3) - Hoa cái: chỉ những cỗ xe hoa lệ có dù che phía trên mà hoàng đế thường ngồi khi viễn hành.

(4) - Nguyên văn: "Trường tự thiện vũ", ví von những người có tiền tài quyền thế, có thủ đoạn, thường khéo léo trong giao tiếp hoặc luôn cúi mũi lợi. Mạnh vì gạo, bạo vì tiền - phải có điều kiện thuận lợi thì hoạt động mới có hiệu quả.

(5) - Nguyên văn: "Khúc đột tử tân vô ân trạch, tiêu đầu lạn ngách vi thượng khách", trích trong "Hán thư - Hoắc Quang truyện". Ví với việc muốn làm điều gì, trước hết phải nghĩ ra biện pháp để bảo đảm an toàn. Điển cố này đã được chuyển thể thành thơ ngụ ngôn:

Hỏa hoạn ai cũng ngăn,

Có kẻ khuyên đề phòng.

Cúi nên dời chỗ thoáng,

Ổng khói nên nấn cong.

Lời khuyên, gác ngoài tai,

"Kẻ khuyên" đành tiu nghỉu.

Cả xóm lửa chē bai,

"Kẻ khuyên" bầm bụng chịu.

Quả nhiên cháy nhà,

Tài sản hao hơn nửa.

"Kẻ khuyên" bận đi xa,

Lối xóm xúm dập lửa.

"Kẻ khuyên" đi xa về,

Tìm lời sang an ủi.

Thấy tiệc bày ê hề,

Chủ nhân như muốn đuổi:

- Quả là đồ xấu xa!

Chỉ rửa nhà ta cháy!

Giờ thì cháy thật rồi!

Chắc có kẻ vui đấy!

Lại quay sang khách mời:

- Phước may nhờ các vị!

Cụng ly một cái chơi!

Hoan hô người tận tụy!

"Kẻ khuyển" chua chát cười,

Như học trò thi hỏng:

"Minh tử tế mười mười!

Nhưng nói ra lại... ngong."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Linh Đan Cũng Mất Giá

Trong nháy mắt một tháng đã trôi qua, các tân tiến sĩ khoa đình mảo lần lượt nhận bổ nhiệm từ Lại bộ, có người vào Hàn Lâm viện, có người nhậm chức ở phủ huyện nơi khác, ai cũng hân hoan vì được làm quan.

Dương Vân vẫn ở trong hội quán Đông Ngô, một tháng vừa rồi hắn không hề chủ động đến Lại bộ, mà Lại bộ cũng không đến tìm hắn, cứ như vậy bị gạt sang một bên.

Việc này thật ra lại đúng theo tâm nguyện của Dương Vân, nếu Lại bộ thật sự bổ nhiệm hắn, hắn còn phải tìm cách thoái thác. Hiện nay trở thành quan lại của Đại Trần rất nguy hiểm, một khi đại quân Bắc Lương nam hạ, xác suất trở thành pháo hôi là vô cùng lớn.

Với danh tiếng của thám hoa tân khoa, mấy ngày nay Dương Vân đã gặp gỡ kết bạn với rất nhiều người ở Thiên Trữ thành, từ quan lớn của triều đình cho đến các vị tai to mặt lớn từ đủ các loại nghề nghiệp, hắn đều gửi thiệp đến nhà báai phòng. Dù là tể tướng Đại Trần cũng không thể không nể mặt mà mời hắn vào, về phần những nhân vật ở tầng dưới cùng thì càng có cảm giác được sủng ái mà lo sợ.

Không ai biết Dương Vân đang có dự định gì, nếu hắn muốn ra làm quan ở Đại Trần thì trực tiếp đến Lại bộ mới đúng, hơn nữa tiến sĩ nhất giáp được thụ phong chức quan gì thì đều sẽ làm theo tiền lệ, không cần phải vất vả chạy chọt, thông thường sẽ được bổ nhiệm chức Biên tu (sử quan thời xưa) thất phẩm trong Hàn Lâm viện. Nếu Dương Vân không phải là người nước Ngô, có thân phận đặc thù thì công văn bổ nhiệm của Đại Trần đã xuống tới từ lâu rồi.

Còn nếu Dương Vân có dự định trở về nước Ngô thì tiếng tăm hiện giờ của hắn đã đủ rồi, cũng không cần phải kết giao với công khanh (1) của Đại Trần.

Một ngày, cuối cùng Quách Thông cũng không nhịn được phải hỏi: "Dương hiền đệ, rốt cuộc đệ có dự định gì không? Từ nay sẽ ở lại Đại Trần hay trở về nước Ngô?"

"Quách đại ca, huynh tham mưu cho đệ một chút đi, nên trở về nước Ngô hay ở lại?"

"Việc này quả không dễ bàn, ở lại thì có cái lợi của ở lại, Đại Trần vốn lớn gấp mười lần nước Ngô, tiền đồ sau này cũng rộng mở hơn. Có điều dù sao thì nước Ngô cũng là quê hương của chúng ta, hơn nữa người thân bạn bè đều ở đó." Ngụ ý của Quách Thông thật ra chính là hy vọng Dương Vân có

thể trở về.

Lời Quách Thông nói đã gọi lên tình cảm nhớ nhà của Dương Vân, nhằm theo đốt ngón tay thì Dương Vân đã rời nhà đi du học được hơn sáu tháng, khi đi hẳn có nói nhanh thì sáu tháng, chậm thì một năm nhất định sẽ trở về, hiện giờ nửa năm đã trôi qua.

Không biết ở nhà có nhận được bức thư hân nhờ người mang về hay không? Sức khỏe của cha mẹ thế nào? Việc cưới xin của đại ca hẳn là sẽ chờ hẳn quay về mới tổ chức, còn nhị ca và tiểu muội nữa, hai người đã luyện công pháp mà hẳn để lại đến đâu rồi?

Mạnh Siêu thì chắc đã rước Chương tiểu thư về nhà, nếu hẳn làm việc mau lẹ, không chừng Chương tiểu thư đã có tiểu bảo bảo rồi ấy chứ. Cũng chẳng biết Tứ Hải minh có còn gây rắc rối cho Liên Bình Nguyên nữa hay không.

Nghĩ đến Tứ Hải minh, Dương Vân khẽ nhủ mày.

Trong thời gian này Dương Vân đã có những hiểu biết nhất định về tình hình triều đình, dân chúng của Đại Trần, đương nhiên cũng nắm được những sự tình trong chốn võ lâm.

Từ đó Dương Vân mới biết thế lực của Tứ Hải minh đã vượt xa sự tưởng tượng ban đầu của hắn.

Nếu ở nước Ngô, Tứ Hải minh chỉ là một bang phái võ lâm tương đối lớn, nhưng tại bảy châu men theo sông Thiên Lan ở Đại Trần, Tứ Hải minh chính là một con quái vật khổng lồ không ai có thể khinh thường.

Tứ Hải minh chủ tên là Cửu Thiên Phong, kinh lịch của người này quả là một truyền kỳ. Ban đầu Tứ Hải minh là một bang phái có hơn trăm năm lịch sử, miễn cưỡng cũng có thể chen vào hàng ngũ nhất lưu ở Đại Trần, nhưng ít nhất cũng có mười mấy bang phái có thế lực hùng mạnh hơn nó.

Năm ba mươi sáu tuổi Cửu Thiên Phong tiếp chương Tứ Hải minh, không ai nhận ra một người hết sức bình thường này có sở trường gì đặc biệt, võ công của hắn cố lắm mới được xem là cao thủ nhất lưu trên giang hồ, trong quyển sách bình xét năm trăm cao thủ nổi danh nhất trong võ lâm Giang Nam của Hoa Tịch Thập đường, ở trang cuối cùng mới xuất hiện cái tên Cửu Thiên Phong.

Tướng mạo của hắn rất bình thường, tuy không anh tuấn nhưng cũng không thể nói là khó coi, không có khí phách anh hùng, cũng chẳng có sự tích gì nổi trội trong võ lâm, có lẽ chính vì sự bình thường của hắn mà sau khi mình chủ nhiệm mất mạng do đấu chương với người khác, mấy vị trưởng lão trong minh mới có thể đề cử hắn vào vị trí minh chủ này.

Mười năm tiếp đó Tứ Hải minh hoàn toàn yên tĩnh, người ngoài còn có cảm giác vị minh chủ Cửu Thiên Phong này không hề tồn tại, gần như mọi công việc đều do mấy vị trưởng lão và đường chủ xử lý. Nhưng vào thời điểm bốn mươi sáu tuổi, cuối cùng thì Cửu Thiên Phong cũng đã bùng nổ.

Trong trận ác chiến ở tổng đà Tứ Hải minh, Cửu Thiên Phong đã thanh trừ thế lực trung thành với đại trưởng lão, từ đó một mình hắn chấp chương đại quyền, tiếp theo là tàn sát Đông Hải hội, chương chấn Thái Ốc sơn, thế lực của Tứ Hải minh được khuếch trương với tốc độ chóng mặt.

Không lâu sau phát đi Tứ Hải anh hùng thiếp, triệu tập năm trăm tám mươi hai bang hội lớn nhỏ thuộc bảy châu của sông Thiên lan và Đông Hải, cử hành đại hội hội minh (2). Trong điển lễ hội minh, một mình hắn đánh bại mười ba cao thủ xếp trong một trăm hạng đầu của võ lâm Giang Nam, uy chấn giang hồ.

Chỉ trong vòng sáu năm ngắn ngủi, Tứ Hải minh đã bành trướng thành bang hội lớn nhất trong chốn võ lâm Giang Nam, cũng chẳng biết bằng cách nào Cửu Thiên Phong lại ôm được đùi Sư Cao Minh của Xu mật viện (3) Đại Trần, làm giảm đi sự kiêng dè đối với quan phủ, bang chúng trực thuộc dưới trướng lên đến gần trăm vạn người.

Sự kiện chấn động võ lâm gần đây nhất chính là việc Cửu Thiên Phong dẫn theo hai vị cung phụng, ba hộ pháp và sáu đường chủ của Tứ Hải minh giao chiến với các cao thủ của Danh Kiếm sơn trang, Phiệt bang, Kim Đào môn cùng La Phu phái ở chân núi phía bắc Cửu Hoa sơn, đồng thời giành thắng lợi hoàn toàn. Cửu Thiên Phong đã đơn độc giao đấu với Tà lão gia tử của Danh Kiếm sơn trang, đó cũng chính là thái sơn bắc đầu của võ lâm Giang Nam, là cường nhân chiếm vị trí đầu tiên của Giang Nam võ lâm băng suốt hơn ba mươi năm.

Kết quả là kim thân bất bại của Tà lão gia tử bị phá, ông bị trọng thương nôn ra máu. Khí thế của Tứ Hải minh như mặt trời giữa trưa, gần như có cơ hội thống nhất võ lâm Giang Nam, đối thủ duy nhất còn lại của bọn họ hiện giờ e rằng cũng chỉ có mình Hồng Cân hội.

Dương Vân cũng biết được thân phận của đám nữ nhân đã bắt hắn lần kia, khó trách vừa nhìn thấy Tứ Hải lệnh trên người hắn, các nàng lại vội vàng tìm cách hãm hại như vậy, có lẽ là vì bị Tứ Hải minh ép đến bước đường cùng.

Một đám nữ nhân ngu ngốc! Các nàng hoàn toàn không cần phải nóng nảy như vậy, dù là triều đình hay tông phái tu luyện ẩn tàng, tất cả đều sẽ không cho phép một siêu cấp đại bang hội thống nhất võ lâm Giang Nam xuất hiện, đừng nói là Tứ Hải minh câu kết với một tên Xu mật sử, dù có ôm chân rồng cũng không thể có chuyện đó.

Từ thời lập quốc, Đại Trần đã có hơn bốn trăm năm phát triển, cho đến hôm nay các phương thế lực vẫn là một mớ phức tạp, dây dưa với nhau, đối với một bang hội không có nội tình như Tứ Hải minh, dựa vào nhuệ khí mà vươn được lên đến bước này trên cơ bản đã là cực hạn, tiếp đó đương nhiên nó sẽ phải xuống dốc.

Có nên đi nhắc nhở một chút cho vị đại tỷ Hạ Hồng Cân kia không?

Thôi quên đi, mỗi khi nhớ đến việc xảy ra ở Tiêu Vân lâu, Dương Vân đều cảm thấy hơi chột dạ, đã có thể quản lý được một bang phái khổng lồ như

vậy, Hạ Hồng Cân tuyệt đối không phải là một nữ nhân ngu xuẩn, chắc hẳn sớm muộn gì cô ta cũng sẽ phát hiện ra điểm này.

"Dương hiền đệ?" Từ lúc nói xong, Quách Thông vẫn đợi Dương Vân nói ra suy nghĩ của mình, lúc này không nhận được nên lại mở miệng hỏi.

"Ồ... Quách đại ca, hiện giờ đệ vẫn chưa quyết định được, để đệ suy nghĩ vài ngày rồi hãy bàn tiếp." Dương Vân nói, sau đó liền chuyển sang đề tài khác, "Đúng rồi, còn chuyện làm ăn của Quách đại ca thì sao?"

Nói đến đây Quách Thông chợt lộ vẻ bất đắc dĩ, "Vốn đã bàn xong mọi chuyện rồi, ai ngờ hơn mười ngày trước vị quý nhân muốn mua Duyên Niên đan lại được hoàng đế Đại Trần ban cho một viên Duyên Niên đan khác, tuy vị quý nhân kia không nói gì thêm nhưng chắc chắn giá trị của Duyên Niên đan sẽ bị giảm xuống, mấy ngày vừa rồi tên quân sự bàn chuyện làm ăn với ta cũng lãnh đạm hơn trước, không hề nhắc đến rất nhiều việc đã thỏa thuận lúc đầu."

"Hoàng đế Đại Trần ban thưởng Duyên Niên đan? Vị quý nhân kia lập được công lớn gì chẳng?"

"Có công gì chứ, nghe nói quan nhị phẩm trở lên ở kinh đều được ban thưởng, dù không phải là Duyên Niên đan thì cũng là linh đan khác."

"Cái gì?" Dương Vân sững sốt, quan nhị phẩm trở lên ở kinh không đến hai trăm thì cũng có một trăm người, tất cả đều được ban cho linh dược tương tự Duyên Niên đan ư? Là linh đan này không đáng tiền, hay hoàng đế Đại Trần kiếm được một khoản tiền phi nghĩa? Dù có tiền thì cũng không có nơi nào bán loại linh đan này mới phải chứ, trừ khi là có một đại tông môn tu luyện chuyên luyện đan cho hoàng đế, nhưng việc này có thể xảy ra sao?

Chuyện này nhất định phải làm rõ mới được, để có thể sở hữu một lượng linh đan lớn như vậy, sau lưng Đại Trần nhất định phải có một hoặc một số tông môn tu luyện chống đỡ, nhưng điều này càng khiến Dương Vân thêm nghi ngờ, từ kết quả sau một tháng thăm dò và tìm hiểu của hắn, tuy Đại Trần trọng văn khinh võ, quân sự lỏng lẻo nhưng quân đội vẫn có sức chiến đấu nhất định, còn chưa đến mức thối nát. Chỉ riêng thủy sư cũng đã hoàn toàn xứng với danh hiệu đệ nhất thiên hạ, hiện giờ lại có tông môn tu luyện dốc sức ủng hộ thì sao có thể bị diệt vong chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi chứ, nhất định vẫn còn điều gì đó mà hắn chưa tra ra.

Chú thích:

(1) - Công khanh: viết tắt của tam công cửu khanh.

Tam công: ba chức quan cao nhất thời phong kiến gồm: Thái sư, Thái phó, Thái bảo.

Cửu khanh (nhà Tần): Phụng thường, Lang trung lệnh, Vệ úy, Tông chính, Thái phó, Đình úy, Điện khách, Tri túc nội sử, Thiếu phủ.

(2) - Hội minh: liên kết đồng minh; thời xưa chư hầu gặp nhau để kết thành đồng minh.

(3) - Xu mật viện: là một cơ sở ở các triều đại Đường, Ngũ Đại, Tống, Liêu, Nguyên, quan trên được gọi là Xu mật sử, chủ yếu quản lý việc quân sự và chính trị (quân chính).

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Khích Tướng

Trong khi Dương Vân đang thắc mắc làm cách nào mà hoàng đế Đại Trần có thể sở hữu nhiều linh đan như vậy, bên trong ngự thư phòng, hoàng đế Đại Trần Li Kỳ Nguyên cũng đang gặp một người bị triệu kiến.

"Thần đại đô đốc thủy sư Sur Văn Bản, tham kiến Ngô hoàng vạn tuế." Sur Văn Bản khoác trên người một bộ quân trang, phong thái hiên ngang hành lễ.

"Ái khanh không cần đa lễ, ban cho ngồi."

Sau khi ngồi xuống một chiếc ghế gấm do thái giám mang đến, Sur Văn Bản lẳng lặng chờ đợi câu hỏi của hoàng đế, lần này ông nhận được thánh chỉ gọi vào cung, đến bây giờ vẫn chưa hiểu tại sao hoàng đế bệ hạ lại triệu kiến mình.

"Sur ái khanh vẫn luôn ở trong quân, không biết có từng xem qua văn chương của các tiến sĩ khoa năm nay?" Hoàng đế hỏi.

"Cái này... việc quân vốn bề bộn, quả thật thần chưa đọc tới."

"Vậy trước tiên khanh đọc bài văn này xem." Một thái giám đưa bài văn cho Sur Văn Bản.

Dù là võ tướng nhưng tài năng và học vấn của Sur Văn Bản cũng không hề thua kém ai, Sur gia vốn là danh môn nhiều thế hệ ở Đại Trần, lịch sử gia tộc thậm chí còn có thể truy đến thời khai quốc, tuy là quân công thế gia nhưng từ nhỏ con cháu trong nhà đã phải ôn văn luyện võ, Sur Văn Bản lại là nhân tài kiệt xuất trong số đó, nếu không phải ông đã gia nhập quân đội từ khi còn trẻ thì với trình độ của ông, đậu cử nhân hay tiến sĩ cũng không thành vấn đề.

Thứ Sur Văn Bản xem chính là bài tấu chương của Dương Văn lúc thi đình.

Bài văn không dài, chỉ trong chốc lát Sur Văn Bản đã đọc xong, lập tức buột miệng thốt lên một câu, "Văn chương tuyệt quá!"

Có điều ngay sau đó ông liền nói tiếp: "Bài văn rất tuyệt, lời văn chau chuốt, lý lẽ cũng không tồi, nhưng lại quá phóng đại dọa người."

Lí Kì Nguyên vui vẻ nói: "Ái khanh cũng cảm thấy bài văn này thôi phông quá lời sao?"

"Đúng vậy, quốc lực Đại Trần ta rất cường thịnh, những đội quân khác thì thần không biết, nhưng chỉ riêng thủy sư của chúng ta đã có hơn vạn chiến thuyền, bốn mươi vạn tướng sĩ, mười vạn quân tinh nhuệ vũ trang đầy đủ, các tướng sĩ được huấn luyện bài bản, trong quân có vô số binh sĩ dũng mãnh gan dạ, sĩ khí ngút trời, ý chí thôn giang thổ hải, về thủy sư mà nói, đương thời thật không có đối thủ." Lời này của Sur Văn Bản cũng có hơi mạnh mẽ, Đại Trần là một nước lớn, quốc lực dồi dào, nhưng quân lực vẫn kém hơn Đại Lương ở phương bắc là sự thật.

Phương bắc vốn nhiều tuần mã, binh sĩ thiện chiến, về quân sự mà nói, từ xưa đến nay bắc mạnh nam yếu là điều hoàn toàn chính xác, nhưng Đại Trần cũng có những ưu thế của mình, bằng chứng thuyết phục nhất chính là dòng sông Thiên Lan mệnh mông và đội quân thủy sư hùng mạnh.

Thủy sư của Đại Trần cũng không chỉ hoạt động trên dòng Thiên Lan, Đông Hải bao la cũng là địa hạt của bọn họ. Mười lăm năm trước, khi tài năng vừa được bộc lộ, Sur Văn Bản từng chỉ huy một hạm đội tiêu diệt hơn mười nhóm hải khấu trên Đông Hải, sau đó lại nam hạ ngàn dặm, quét sạch những hải quốc ở Nam Dương không chịu cống nạp cho Đại Trần, tiêu diệt hơn trăm quốc gia, đoạt được hơn ngàn vạn tiền tài của cải, từ đó uy danh thủy sư Đại Trần vang khắp hải ngoại, đồng thời củng cố vững chắc địa vị danh tướng của ông.

"Nếu Bắc Lương dám xâm phạm biên giới, thủy sư có thể ứng phó không?" Lí Kì Nguyên hỏi tiếp.

"Bệ hạ không cần lo lắng, nhiệm vụ hàng đầu của thủy sư Đại Trần ta chính là phòng bị việc Bắc Lương xâm lược phía nam, nếu thần cảm thấy thủy sư không thể đối phó với mối nguy này, nhất định thần sẽ bẩm báo sự việc lên bệ hạ, bệ hạ không cần phải đích thân xét hỏi."

"Ha ha ha, tốt lắm!" Lí Kì Nguyên hớn hơ, "Trẫm có thủy sư hơn mười vạn tướng sĩ và Sur ái khanh thì không cần phải lo nghĩ nữa! Người đâu, đem thưởng tứ đến đây."

Thượng tứ là một cái hộp ngọc, Sur Văn Bản mở ra ngay tại chỗ, bên trong là một viên linh đan thơm phức xộc vào mũi, ngoài ra còn có một quyển sách nhỏ.

"Đây là Thai Cốt đan, Sur ái khanh có thể cho hậu bối trong nhà dùng, linh đan này có thể làm tăng tư chất luyện võ, còn bản công pháp kia là Thanh Lộ Chân Thủy quyết, nếu nói không sai thì đó là công pháp Tiên thiên."

Sur Văn Bản giật mình kinh hãi, linh đan và công pháp Tiên thiên ư? Đây đều là dị bảo khó có được, ông còn chưa lập được chút công lao nào, chỉ trả lời vài câu hỏi mà cũng được ban thưởng hậu hĩnh như vậy sao?

Dường như nhận ra thắc mắc của Sur Văn Bản, hoàng đế nói tiếp: "Quan lại nhị phẩm trở lên đều được ban cho linh đan này, nếu ái khanh không đến, đương nhiên cũng sẽ có khoái mã đưa tận tay, về phần công pháp thì ái khanh vốn là võ tướng, càng thích hợp để sử dụng."

"Tạ ơn bệ hạ hậu tứ."

Sur Văn Bản tạ long ân, đột nhiên nhớ đến một việc, "Chẳng hay Dương Văn, tác giả của bài văn này hiện đang nhận chức quan gì?"

"Thế nào, ái khanh muốn dùng người này ư?"

"Không dám dõng dạc gạt bệ hạ, thủy sư cực kỳ thiếu văn nhân, nhất là công danh tiến sĩ, nếu Dương Văn đã có thể viết được bài văn như thế này, có lẽ sẽ đồng ý vào quân đốc sức phục vụ."

Trong quân đội cũng có chức quan văn chứ không phải chỉ toàn võ tướng, trên thực tế, những công việc như quản lý quân nhu, tổ chức huấn luyện quân đội, tham mưu lập kế hoạch, nhận gửi công văn... cần phải có một lượng lớn quan văn. Trên lý thuyết thì cử nhân và tiến sĩ đều có thể nhập ngũ, có điều trong thời buổi phong trào trọng văn khinh võ lan rộng, rất ít tri thức xuất thân từ khoa cử chịu nhậm chức trong quân đội, cho dù có phải nhận một chức quan nhỏ cử phẩm ở chủ bộ nào đó thì họ cũng không muốn trở thành quan Biệt giá (1), Lục sự (2) hay Giáo úy thất bát phẩm trong quân đội.

"Ha ha, chẳng khi nào khanh quên việc đoạt người từ tay trẫm cả... có điều Dương Văn này là người nước Ngô, nghe nói mấy ngày nay cũng không chủ động đến Lại bộ lập hồ sơ, hôm trước Thượng thư Lại bộ còn hỏi trẫm muốn sắp xếp người này như thế nào."

"Người nước Ngô cũng không có vấn đề, trước đây từng có tiền lệ người từ nước phụ thuộc nhậm chức ở Đại Trần ta, nếu vẫn chưa nhậm chức thì thần phải đi tìm Dương Văn này xem sao."

"Cũng tốt, Sur ái khanh cứ thử một lần."

Bên cạnh hội quán Đông Ngô có một Tụ Hữu lâu, đầu bếp chính ở đây rất khéo tay, gần như ngày nào Dương Văn cũng đến.

Sau khi ngồi xuống chiếc bàn quen thuộc, hần liền rót một chén rượu, tiếng róc rách bắt đầu vang lên.

"Dương thám hoa, quả nhiên ngài đang ở đây, mau... có người tìm ngài!" Đột nhiên có một người trong hội quán chạy tới, khi thấy Dương Văn liền hớn hờ kêu lên.

"Ai tìm ta?" Dương Văn bèn hỏi.

"Là thiếp muốn bái phỏng thám hoa lang tân khoa một chút, chẳng hay Dương công tử có hoan nghênh hay không?" Ngoài cửa vang lên một âm thanh yếu điệu, thực khách trong lâu không hẹn mà cùng xoay người nhìn ra cửa.

Một vị mỹ phụ quần hạnh áo gấm thướt tha bước vào, "Ừ..." tiếng nuốt nước bọt khẽ vang lên, toàn bộ tửu lâu đột nhiên trở nên lặng ngắt như tờ, ai cũng sợ nếu mình thở ra thì sẽ thổi bay vị giai nhân phía trước mắt.

"Là cô à, ngồi xuống cùng uống một ly đi." Dương Văn tùy ý nói.

Quả không hổ là thám hoa lang, đối diện với giai nhân tuyệt trần như vậy mà còn có thể điềm tĩnh như thường, các thực khách đều tròn xoe mắt nhìn.

"Vậy thiếp xin được làm phiền." Quả nhiên mỹ phụ khoảng ba mươi này thật sự ngồi xuống, dùng một đôi mắt phượng để đánh giá Dương Văn.

"Mộ Dung nhị tỷ tìm ta có chuyện gì?" Dương Văn uống cạn một chén rượu rồi hỏi.

"Thế nào, chẳng lẽ thiếp đến gặp thám hoa lang cũng không được, bắt buộc phải có chuyện gì sao? Hơn nữa chúng ta vẫn chưa tạ lỗi với Dương công tử vì hiểu lầm lẫn trước mà."

"Tạ lỗi thì không cần, tỷ muội các cô ai cũng xinh đẹp mà võ công lại cao cường, hơn nữa lại có thể lực lớn, ta nào dám trêu vào các cô."

Mộ Dung nhị tỷ che miệng cười khúc khích, lộ ra vẻ phong tình, cuối cùng Dương Văn cũng không giữ được bộ dạng chính nhân quân tử, ánh mắt có chút đăm đăm.

"Cũng tại những kí ức vô vẩn trong mộng cả, ta vốn là một thư sinh chất phác ở vùng quê, tuy định lực không bằng Liễu Hạ Huệ, người ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, nhưng ít nhất cũng phải có chút đáng về, dù gì cũng đã đọc sách thánh hiền bao năm rồi, xấu xa đừng nhìn, xấu xa đừng nhìn!" (3) Người thanh niên mười bảy tuổi ở kiếp này của Dương Văn thầm oán giận mà la lên.

Tinh thần phản kháng đến từ tuổi mười bảy chất phác của Dương Văn tựa như bụi đất giữa cuồng phong, trong nháy mắt đã bị kí ức của lão quái vật ở kiếp trước thổi đến tận Đông Hải.

Nói đi nói lại cũng phải khen một câu, mấy nữ đương gia của Hồng Cân hội quả thật đúng là có vẻ đẹp chết người. Cửu muội thì lạnh lùng tú lệ, dung nhan tinh xảo, tam muội thì có thân hình vô cùng nóng bỏng. Về phần nhị đương gia, đêm hôm đó hần vội vàng chạy trốn nên không kịp nhìn rõ, hôm nay gặp mặt có trang điểm một chút nên càng xinh đẹp, tuy tuổi hơi lớn nhưng vẻ phong tình, thành thực của thiếu phụ càng xiêu lòng người.

Có điều tổng hợp lại thì người xuất sắc nhất phải là Hạ Hồng Cân, dù dung mạo của nàng hơi kém hơn cửu muội một chút nhưng dáng người rất tuyệt vời, so với tam muội nóng bỏng nhìn sơ qua là biết đã dùng không ít vải mà băng lại, tuy nàng không hiển son lộ thủy nhưng tuyệt đối có dấu hàng nóng bên trong. Những người khác có thể không nhận ra nhưng Dương Văn thì không, trong trận chiến ở Tiêu Vân lâu lần trước, khi hai người "tiếp xúc thân mật" với nhau, đương nhiên hần đã thăm dò được "tiền vốn" của Hạ Hồng Cân.

Dương Văn dùng sắc đẹp của giai nhân để nhắm rượu, âm thầm bình luận mấy vị nữ đương gia của Hồng Cân hội. Nếu Mộ Dung nhị tỷ biết những suy nghĩ xấu xa trong đầu hần lúc này, chẳng biết nàng có hất chén rượu lên mặt hần hay không.

A... không đúng, đầu phải ai cũng xinh đẹp đâu, Dương Văn đột nhiên nhớ đến khuôn mặt như cái chậu bạc của ngũ muội, sau lưng bỗng toát mồ hôi lạnh, những mơ mộng trong đầu lập tức bay đến chín tầng mây.

Vị Mộ Dung nhị tỷ này cũng rất kiên nhẫn, không ngờ chỉ nhìn Dương Văn, dù Dương Văn nhắc từng ly từng ly, ăn từng miếng từng miếng thì nàng cũng không hề tức giận, dường như mục đích nàng đến đây chính là để xem Dương Văn uống rượu ăn cơm như thế nào vậy.

Dương Văn nhìn không được bèn sử dụng thần thông linh cảm một chút, hần muốn xem xem lúc này Mộ Dung nhị tỷ đang suy nghĩ điều gì.

"Ăn khỏe thật, chẳng khác gì heo."

Sau khi dò xét được kết quả, so với nụ cười dịu dàng của Mộ Dung nhị tỷ, loại tương phản này suýt tí nữa đã làm Dương Văn phun rượu ra ngoài.

Không còn tâm tình để ăn uống nữa, Dương Văn bèn đặt ly xuống, nói: "Nhìn cũng đã nhìn rồi, nếu Mộ Dung nhị tỷ không còn việc gì khác thì xin hãy trở về." Không ngờ lại là trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

"Ồ... thiệp cũng phải trở về rồi." Vừa nghe vậy, không ngờ Mộ Dung nhị tỷ lại thật sự đứng lên, "Ngồi lâu vậy thật là mỏi lưng." Dứt lời, nàng khẽ nhún nhún bờ vai tỏ vẻ kiệt sức, ánh mắt Dương Vân lập tức bị bộ ngực như muốn xé áo mà ra chiếm trọn.

Đường như Mộ Dung nhị tỷ không nhận ra sự vô lễ của hấn, nàng thướt tha tiến về phía cửa. Vừa đi được hai bước, đột nhiên nàng quay đầu lại.

"Đứng rồi, suýt tí nữa quên mất một việc. Đồ đệ của Tứ Hải minh chủ, ngọc long bách biến Trâu Thao đã đến Thiên Trử thành, gần đây hấn cũng chẳng gây ra việc gì, nhưng lại mời đại tỷ của thiệp một mình đến đòi Hồng Thổ ở thành tây gấp gờ. Thật ra lúc đầu thiệp vốn rất xem trọng Dương công tử, có điều biểu hiện hôm nay của Dương Vân tử thật tệ, so ra thì cũng chẳng hơn gì Trâu công tử, đáng tiếc, đáng tiếc..."

Nói xong Mộ Dung nhị tỷ khẽ cười khúc khích, sau đó thông thả cất bước rời đi.

Chú thích:

(1) - Biệt giá: tên một chức quan, đầy đủ là Biệt giá tông sự sử, còn có một tên khác là Biệt giá tông sự. Chức quan này xuất hiện từ thời nhà Hán, giúp việc cho Thứ sử của các châu, nói chung có địa vị khá cao.

(2) - Lục sự: chức quan chuyên giữ việc biên chép giấy tờ.

(3) - Nguyên văn: "Phi lễ vật thị", không được nhìn cái gì không phù hợp với lễ giáo.

Xuất xứ: Nhan Uyên là đệ tử nhập thất của Khổng Tử. Có một lần ông đã thỉnh giáo Khổng Tử hàm nghĩa của “Nhân”, Khổng tử bảo: “Bắt mình theo lễ là Nhân”. Nhan Uyên lại hỏi cách làm cụ thể để bắt mình theo lễ. Khổng Tử đáp: “Phi lễ vật thị, phi lễ vật thánh, Phi lễ vật ngôn, phi lễ vật động”, đại ý là cái gì không phải là lễ thì đừng nhìn, đừng nghe, đừng nói, đừng làm (Luận ngữ - Nhan Uyên)

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Đòi Hồng Thổ

"Xùy..." Rõ ràng là đến cầu viện nhưng lại tỏ vẻ kiêu căng này nọ như tuyển con rể vậy, lại còn dùng kẻ khích tướng thô thiển, chẳng lẽ ta là người dễ mắc mưu như vậy sao? Dương Vân thâm nghĩ trong lòng.

Nếu đã quá nhiều sự thanh tịnh của ta, dù nàng có đến đòi Hồng Thổ hay bất cứ đâu thì ta vẫn cứ tiếp tục uống rượu.

Vừa uống cạn một ly, Dương Vân đột nhiên đặt ly xuống bàn.

"Đường như lúc nào ta cũng có rắc rối với Tứ Hải minh, đến gặp Trâu Thao một lần cũng tốt, không biết ai đặt cho hấn cái biệt danh này, thật khó nghe."

Nghĩ đến đây Dương Vân bèn cất giọng hô: "Lão bản... ghi sổ!" Sau đó đứng dậy rời khỏi tửu lâu.

Mộ Dung nhị tỷ lập tức nhận được tin Dương Vân rời khỏi tửu lâu, đi về phía tây thành.

"Nhị tỷ, tỷ chắc chắn tên Dương Vân kia sẽ đi chứ?" Tam muội nói.

"Hừ... Muội thấy nhị tỷ chỉ vẽ vờ thêm chuyện, dù sao Trâu Thao cũng không phải là Tứ Hải minh chủ sư phụ hấn, chẳng lẽ đại tỷ lại không đối phó được hấn sao, cần gì phải đi tìm tên tiểu tử kia." Ngũ muội không tán thành.

"Lo trước khỏi họa thôi, tên Trâu Thao kia đột nhiên chủ động hẹn đại tỷ gặp nhau ở đòi Hồng Thổ, ai biết được hấn có âm mưu gì, không chừng hấn còn có đòn sát thủ gì cũng nên. Hấn là Tứ Hải minh vẫn chưa biết về Dương Vân, có lẽ sự xuất hiện của hấn có thể tạo được tạo dụng không nghĩ tới."

"Tỷ cũng quá cẩn thận rồi, với bản lĩnh của đại tỷ, có gì phải sợ một tên tiểu tử đầu chưa ráo máu như Trâu Thao chứ? Khi quay về biết chuyện lại trách tỷ cũng nên."

"Không sao... cùng lắm thì bị đại tỷ quở trách một chút, chung quy vẫn hơn là để đại tỷ xây ra chuyện, lúc đó chúng ta hối hận cũng đã muộn. Các muội cũng đừng xem thường những người tuổi trẻ, chẳng phải lần trước Dương Vân đã khiến chúng ta ăn quả đắng, ngay cả đại tỷ cũng bị đánh bại hay sao. Nếu hấn thật sự là người của Tứ Hải minh, hiện giờ chúng ta đã thua không còn manh giáp rồi." Mộ Dung nhị tỷ nghiêm mặt nói, khi nàng nhắc đến chuyện lần trước ở Tiêu Vân lâu, các tỷ muội không còn ai ý kiến gì nữa, lần đó họ tự cho rằng mình đã bố trí thiên la địa võng, không ngờ lại bị người ta vô thanh vô tức giải quyết đại tỷ, mỗi khi nhớ đến mặt đều xám xịt.

Sau khi rời khỏi cổng thành phía tây của Thiên Trữ thành, Dương Vân hỏi thăm người đi đường để tìm đồi Hồng Thổ.

Thật ra nơi này cũng không xa lắm, sau khi ra khỏi thành rồi đi non nửa canh giờ là thấy ở phía xa có một gò đất nhô lên khá nổi bật, đây hẳn là đồi Hồng Thổ.

Chẳng biết vô tình hay cố ý mà hiện giờ đang có một vài người trong chốn giang hồ rải rác hai bên sườn đồi, dường như bọn họ chia làm hai phái, mỗi bên chiếm một đường, vô hình trung tạo thành thế giằng co.

"Xem ra đó là thuộc hạ của Tứ Hải minh và Hồng Cân hội, Trâu Thao nói muốn gặp riêng Hạ Hồng Cân, những người này được bố trí xung quanh hẳn là để ngăn không cho người ngoài đến gần." Dương Vân thầm nghĩ.

Mỗi khi có vài du khách đi ngang qua đây, người của hai bang lập tức ùn ùn kéo đến, ánh mắt hung thần ác sát khiến họ không dám hé răng nửa lời, vội vàng quay đầu trở về.

"Thảo nào lại đến tìm ta, phỏng chừng cũng chỉ có cái mặt thư sinh của mình mới không làm Tứ Hải minh hoài nghi."

Ngoại trừ đồi Hồng Thổ, xung quanh nơi này đều là đất bằng, muốn lên lút đến gần mà không để ai phát hiện thì quả là bất khả thi, có lẽ đây cũng là nguyên nhân Trâu Thao chọn làm nơi hẹn gặp.

Dương Vân nghênh ngang tiến về phía trước, ra vẻ như không nhìn thấy những ánh mắt hung ác của đám đại hán hai bên.

"Này! Tiểu tử... ngươi muốn đi đâu, không được đi về phía trước!" Cuối cùng cũng có một đại hán nhện không được mà nhảy ra cản đường.

"Ngươi là ai? Tại sao lại chặn đường?" Dương Vân nghiêng đầu quan sát đại hán này, sau đó hỏi ngược lại.

"Ông nội đây thích thì chặn đường... ối!" Đại hán kia vừa nói nửa câu đã bị Dương Vân đá một cước vào hạ phúc, hắn ôm bụng ngồi xồm xuống.

"Tiểu tử này dám động thủ, các huynh đệ lên!"

Người của Tứ Hải minh đều xông lên muốn động thủ, kết quả là Dương Vân như một luồng khói nhẹ, chỉ trong nháy mắt đã vọt ra khỏi vòng vây của bọn họ, lao thẳng về phía đồi Hồng Thổ như một tia chớp.

Người của Tứ Hải minh muốn đuổi theo nhưng lại bị Hồng Cân hội cản lại.

"Các ngươi không tuân thủ giao ước!" Đại hán bị đá vào bụng lồm cồm đứng dậy, miệng chỉ trích.

"Ha ha, ai không tuân thủ giao ước chứ, kia chỉ là người qua đường, đang yên đang lành các ngươi lại chọc vào nên bị giáo huấn, liên quan gì đến chúng ta? Hiện giờ lão đại hai bên đang gặp riêng trên đồi Hồng Thổ, các ngươi ý đồ người nên muốn làm tới sao?"

"Tên tiểu tử kia xông đến nên chúng ta phải đuổi theo!"

"Ai biết các ngươi đuổi theo hay muốn lên đồi? Tóm lại hai bên chúng ta phải canh chừng ở đây, đừng ai nghĩ đến chuyện làm bừa!"

Trong khi hai bên giằng co, Dương Vân đã đi đến tận đầu rồi.

"Đúng là đám tạp nham, một cao thủ cũng chẳng có, chẳng lẽ tên Trâu Thao kia thật sự nhầm chán đến mức muốn nói vài câu với riêng Hạ Hồng Cân thôi sao?"

Dương Vân vừa suy nghĩ vừa hướng về phía đồi Hồng Thổ. Đám lộn xộn này chỉ được cái hù dọa người dân là giỏi, chẳng có chút thực lực gì, đồi Hồng Thổ cũng không nhỏ nhưng chẳng có bóng ma nào ở đây, Dương Vân nhanh chóng lướt về phía trước, chỉ một lát sau đã lên đến đỉnh đồi.

Hắn vừa lò đầu lên, lập tức nhìn thấy Hạ Hồng Cân đang dựa lưng vào một cây đại thụ, tay múa chiếc Độc Nha tiên mà cửu muội từng sử dụng, cố gắng ngăn cản người đối diện đến gần. Nhưng có vẻ nàng đã kiệt sức, tay vùng roi yếu ớt như một tiểu cô nương nỏ đùa với dải lụa vậy, thoạt nhìn không có chút uy hiếp nào.

Khi thấy Dương Vân xuất hiện, Hạ Hồng Cân lập tức sùng sốt, đầu tiên là lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, nhưng sau đó liền trầm xuống.

Người đang tấn công Hạ Hồng Cân bỗng ngoảnh đầu lại, lúc này cũng đã phát hiện ra sự có mặt của Dương Vân.

"Ha ha, ta cứ tưởng là ai, hóa ra chỉ là một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, Hạ cô nương, cô kiên trì từ nãy đến giờ chỉ để chờ tên tiểu tử này đến cứu thôi sao? Thoạt nhìn cũng chẳng có gì đặc biệt, chẳng lẽ ngọc long bách biến Trâu Thao ta không bằng một tên thư sinh ư?" Trâu Thao mặc một bộ đồ trắng, khuôn mặt tuấn tú bật cười rồi nói.

"Ngươi nhanh chạy đi! Hắn biết yêu thuật! Mau tìm nhị muội của ta để nghĩ cách..." Hạ Hồng Cân dùng hết sức lực còn lại trên người mà kêu lên.

"Nếu đã đến đây thì hãy ở lại làm khách của ta, các ngươi đừng hòng rời đi." Trâu Thao cười nham nhở, hắn phất tay phóng ra một luồng khói đen tựa

như dây thừng quấn về phía Dương Vân.

Đây là pháp thuật, không phải võ công! Dương Vân kinh hãi, hắn thấy rõ Trâu Thao không hề dùng phù lục khi ra tay, luồng khói đen kia là do pháp thuật ngưng tụ ở không trung mà thành, không ngờ tên Trâu Thao này lại là tu luyện giả Trúc Cơ kỳ!

Dương Vân phát tay phóng ra vài đồng xu độc mà hắn đã nắm sẵn trong tay, có điều Trâu Thao chỉ cười lạnh một tiếng, đồng xu độc liền nằm lơ lửng trên không trung một cách quỷ dị, tuy Dương Vân đã sớm biết ám khí không có tác dụng gì đối với cao thủ Trúc Cơ kỳ, nhưng khi chứng kiến bộ dạng ung dung nhẹ nhàng của đối phương, hắn lập tức cảm thấy lạnh cả người.

"Chút tài mọn!" Trâu Thao nói với giọng khinh miệt, trong khi hắn nói, mấy đồng xu độc bỗng phát ra âm thanh răng rắc, sau đó đột ngột vỡ thành nhiều mảnh nhỏ rớt lá tả xuống mặt đất.

Sau khi phóng ra vài đồng xu độc, Dương Vân lập tức sử dụng thần niệm để lấy mấy tấm phù lục trong thức hải ra, hai tay đồng thời hành động, tay phải phóng một tấm Phong Dao phù về phía đầu Trâu Thao, tay trái thì liên tiếp dùng mấy tấm phù lục phụ trợ như Kim Cương phù, Thần Hành phù lên cơ thể mình.

"Ồ? Phù lục của ngươi cũng không ít nhỉ." Trâu Thao mỉm cười, hắn vẫn đứng bất động tại chỗ, dùng tay phải chỉ huy luồng khói đen kia tấn công liên tục, tay trái vung lên, phong dao mà Dương Vân phóng tới đột nhiên thay đổi phương hướng ở giữa không trung, sau đó lướt qua hai bên người Trâu Thao.

Trong lòng Dương Vân nảy lên cảm giác vô lực, Trúc Cơ kỳ quả là đối thủ mà hiện giờ hắn chưa thể địch nổi, hy vọng duy nhất chính là hai tấm phù lục kia.

Thần niệm vừa động, hai tấm phù lục vô thanh vô tức xuất hiện trong tay hắn, đây là hai tấm phù cao cấp nhất trong Phàm Dương du lịch sáo trang.

Luồng khói đen mà Trâu Thao phóng ra chẳng khác nào đòi bò trong xương, liên tục quấn lấy Dương Vân, Dương Vân bèn dùng Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết để thúc dục Tinh Nguyên châu, dưới chân triển khai Tinh La bộ pháp mà né tránh, trong nhất thời không tìm được cơ hội thi triển phù lục.

"Trâu Thao, hắn là thám hoa khoa năm nay, nếu làm hắn bị thương, e rằng ngươi sẽ có rắc rối không nhỏ." Hạ Hồng Cân thấy Dương Vân đang ở trong tình thế nguy cấp, vội vàng mở miệng nói.

"Không ngờ lại là một vị thám hoa lang, ha ha, vậy thì càng phải đến đây làm khách của ta, bình sinh ta thích nhất là chiêu đãi người đọc sách đây." Trâu Thao cười mỉa, "Xem ra hai vị quả là tình thâm ý trọng, một người không cho cứu, một người thì không chịu đi, dường như nơi long đàm hồ huyết của ta đã viết nên một câu chuyện tình duyên ương sống chết có nhau vậy."

Lời Trâu Thao nói rất bùi tai nhưng hắn lại nhìn về phía Dương Vân với ánh mắt bất thiện, ẩn dấu một luồng sát khí mãnh liệt, nó khiến hạt châu đại biểu cho lòng căm ghét và giận dữ liên tục rung lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Kiểm Ý

Trong khi Trâu Thao còn đang mồm mép, luồng khói đen kia đã hơi khựng lại một chút, "Cơ hội tốt!" Dương Vân vội vàng thúc dục Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết đến cực hạn, thi triển bộ pháp thượng thừa nhất trong Tinh La bộ pháp - Tinh Vân loạn bộ, trong nháy mắt đã kéo dài được khoảng cách với khói đen.

Tiếp đó Dương Vân thúc dục Tinh Nguyên châu ở cổ tay, chuyển hóa thành một đạo chân khí chạy dọc theo ngón trở tay phải cho đến huyết thương dương, rồi từ huyết này truyền vào Xích Dương phù đã được chuẩn bị từ trước.

Xích Dương phù trong tay hắn rung lên, phát ra hồng quang lóe mắt, thoát nhìn dường như Dương Vân đang nắm trong tay một quả cầu đỏ thẫm, những tia sáng như lợi kiếm xuyên qua những khe hở mà bắn ra ngoài.

Trâu Thao hơi kinh hãi, vội vàng điều khiển luồng khói đen cuốn lấy Dương Vân lần nữa, lúc này, hào quang trên Xích Dương phù trong tay Dương Vân đã có xu hướng nhạt dần.

Đó là vì chân khí không đủ nên khó mà kích phát Xích Dương phù, Dương Vân cắn răng một cái, liều mạng dùng Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết ngưng tụ thành một đạo tinh mang, tinh mang nhanh chóng nhập vào bên trong Tinh Nguyên châu ở cổ tay phải, bắt đầu hung hăng quấy phá.

"Bạo!" Dương Vân quát khẽ một tiếng, viên Tinh Nguyên châu lập tức bị xoắn nát, một luồng chân khí cực kỳ hùng hậu bùng lên, sau đó phun ra từ năm đầu ngón tay.

Giống như hòa được bén lửa, Xích Dương phù bùng lên mãnh liệt. Một luồng sức mạnh khổng lồ tuôn ra từ trong lòng bàn tay Dương Vân, toát lên hào quang chói mắt như mặt trời vừa mọc khiến người ta phải che mắt lại.

"Đi!" Dương Vân vung tay đánh quang đoàn đi, một luồng lưu quang đỏ thẫm mãnh liệt lao tới như tia chớp, trong nháy mắt đã nuốt chửng khói đen.

"Xịt xịt!"

Bên trong lưu quang đỏ thẫm, khói đen nhanh chóng tan ra rồi biến mất, còn lưu quang vẫn duy trì khí thế như trước mà bắn về phía Trâu Thao.

"Xích Dương phù!" Về mặt Trâu Thao trở nên nghiêm trọng, Xích Dương phù là cực phẩm trong số các phù lục trung cấp, có thể gây tổn thương đến Trúc Cơ kỳ. Hơn nữa công pháp mà hắn tu luyện vừa vận bị Xích Dương phù cực dương cực cương khắc chế, vì vậy hắn không thể không thận trọng.

Khói đen nồng hậu tuôn ra từ trên người Trâu Thao, một luồng khí tức cực kỳ âm hàn toát ra phía ngoài, một cây thông ở bên cạnh vừa tiếp xúc với khói đen, lá thông xum xuê lập tức trở nên khô vàng nứt nẻ rồi rơi khỏi cành cây, tiếng lá rụng xuống đất loạt xoạt như mưa châm.

Khói đen và lưu quang đỏ thẫm va chạm với nhau lập tức phát ra âm thanh cực kỳ chói tai, giống như âm thanh khi đổ nước đá vào than đun vậy.

Xích quang xuyên thủng khói đen tạo thành một cái洞 lớn, nhưng khói đen vẫn cuộn cuộn không dứt, xích quang dần dần bị tổn hao, càng lúc càng nhạt đi.

Khói đen càng ngày càng dày đặc, nó như một con mắc long cuộn cuộn bao vây xích quang lại, xích quang trở nên chập chờn như ánh nến, cuối cùng phù một tiếng rồi dập tắt.

Trâu Thao vừa mới cười khẩy một chút, nụ cười trên mặt lập tức đông lại, chỉ thấy trong tay Dương Vân lại xuất hiện một quang cầu màu đỏ.

"Rốt cuộc tên kia có bao nhiêu tấm Xích Dương phù?" Trâu Thao trầm ngâm ngò, quang mang trong tay Dương Vân càng lúc càng sáng ngời nhưng vẫn trì hoãn không xuất ra.

"Sau khi kích phát, Xích Dương phù có thể duy trì được lâu như vậy sao? Không đúng! Là ảo thuật!"

Trâu Thao đột nhiên nhớ ra Xích Dương phù là một loại phù lục nổi tiếng trong Phạm Dương du lịch sáo trang, sao hắn lại quên mất trong bộ sáo trang này còn có một tấm Huyền Dương phù cơ chứ?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, cảnh vật xung quanh liền đột ngột thay đổi, trước mắt hắn là một mảnh đất đỏ vắng hoe, làm gì có bóng dáng Dương Vân ở đây?

Trâu Thao quay đầu nhìn về phía bên kia, dưới đại thụ cũng không có một bóng người, ngay cả Hạ Hồng Cân cũng đã biến mất.

Một cơn gió lạnh thổi qua, khuôn mặt anh tuấn của Trâu Thao lập tức trở nên cực kỳ dữ tợn, gân xanh trên trán nổi lên, dù thế nào đi chăng nữa hắn cũng không thể ngờ được đối phương lại có thể dựa vào phù lục để tạo ra ảo thuật rất thật như vậy.

Hiệu quả của Huyền Dương phù có liên quan đến thần niệm của người sử dụng, tuy Dương Vân không đủ tu vi nhưng đã mở được thức hải, có thể nói cường độ thần niệm không hề yếu chút nào. Trâu Thao không biết điểm này, vì vậy khó tránh khỏi khinh thường.

"Dám dùng ảo thuật gạt ta!"

Trâu Thao trầm xuống, hắn rút ra một kiện pháp khí đen như mực phi đao phi kiếm, pháp khí này vang lên tiếng vù vù rồi lơ lửng giữa không trung.

Hắn tung người nhảy lên pháp khí, "Lên!", ngay lập tức Trâu Thao bay lên giữa không trung, nhanh chóng dạo qua một vòng xung quanh đồi Hồng Thổ, bốn phía không có một bóng người, xem ra chúng đã dùng phù lục để ẩn thân.

"Nếu bị ta bắt được, ta nhất định sẽ lột da rút gân tên tiểu bối kia, sau đó luyện hồn phách của hắn vào Vạn Quỷ đăng." Trâu Thao nghiêng răng nghiêng lợi trầm ngâm, bản thân hắn là một cao thủ Trúc Cơ kỳ, không ngờ lại bị một tên tiểu bối trong chốn võ lâm trêu đùa như vậy, lúc này thể diện đã bị mất sạch.

"Còn con đàn bà kia nữa, sau khi dùng làm lô đỉnh, ta sẽ lập tức luyện chế thành khối lõi da người."

Tuy lửa giận trong lòng vẫn điên cuồng bùng lên, có điều Trâu Thao cũng không mất đi lý trí mà lật tung nơi này để tìm kiếm, hắn chỉ nhẫn nại luẩn quẩn vài vòng xung quanh, thỉnh thoảng lại dùng pháp thuật để lục soát phía dưới.

Trong lòng hắn biết rõ, bất kể tên tiểu bối kia dùng phù lục gì thì tốc độ chạy trên không thể nào bằng hắn phi hành được, chỉ cần tốn chút thời gian mà thôi.

Ngay khi Trâu Thao dùng pháp thuật quét xung quanh ba thước, ở góc chân trời phía tây nam đột nhiên xuất hiện dị tượng, hai đạo quang hoa đang xuyên qua những tầng mây và bay về phía này với một tốc độ cực nhanh. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, quang hoa đã từ chân trời xa xôi bay đến khoảng không trên đỉnh đầu Trâu Thao.

Quang hoa phi hành trong những tầng mây, người thường ngược đầu lên nhìn thì chỉ có thể thấy có hai luồng hào quang thấp thoáng, đa số sẽ không để ý nhiều. Nhưng trong mắt Trâu Thao thì khác, dường như thiên địa linh khí bị quang hoa kia quấy nhiễu mà trở nên cuộn trào mãnh liệt như dòng trường giang dậy sóng, về mặt hấn lập tức đại biến.

"Cao nhân ở đâu đến mà ngay cả quang hoa khi ngự kiếm cũng không thèm che dấu vậy? Xem tốc độ thì hẳn là Kết Đan kỳ." Trâu Thao khẽ rung mình, vội vàng đề thấp pháp khí phi hành, nhanh chóng hạ xuống mặt đất.

"Một tên tiểu tà tu, xem kiếm..."

Âm thanh này không cao, cũng không vang dội, chỉ nhẹ nhàng vang lên bên tai Trâu Thao nhưng lại khiến hấn phải biến sắc, trên lưng lập tức toát mồ hôi lạnh.

Đạo quang hoa màu cam trên bầu trời bỗng chậm lại một chút, sau đó phân ra một tia nhỏ như mũi châm lao xuống phía dưới.

Trên trời cao chỉ nhận ra đó là một mũi châm nhỏ, đến khi rơi xuống đỉnh đầu Trâu Thao thì nó đã biến thành một đạo kiếm khí như trường long uốn lượn, gầm thét mà bổ tới.

Trâu Thao hoảng hốt lấy ra bảy tám kiện pháp khí, hấn phun huyết tinh lên rồi đồng thời tế lên không trung. Những pháp khí này phát ra âm thanh u u quái dị, được bao phủ bởi hắc quang dày đặc rồi lao về phía kiếm long. Còn pháp khí dưới chân mà Trâu Thao đang không chế thì lướt sát trên mặt đất, liều mạng chạy trốn về phía tây bắc.

"Àm, âm, âm!" Tiếng nổ tung ở phía sau liên tục vang lên, chẳng khác nào âm thanh khi đồ sứ bị đập nát vậy. Khi một tiếng vang lên, Trâu Thao đang phi hành lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, sau khi phun xong bảy tám ngụm máu, trên mặt đất mà hấn vừa phi hành qua xuất hiện một vết máu thật dài.

Sau khi phát nát tất cả pháp khí, kiếm long màu cam xoay một vòng, xác định rõ bóng lưng Trâu Thao đang chạy trốn, và một tiếng ròi vọt lên đuổi theo.

Trâu Thao lúc này mặt như đưa đám, hấn lấy từ trong túi ra một cái tượng gỗ hình người màu xanh đen rồi ném về phía sau.

Khi tượng gỗ bay đến không trung thì đột nhiên cử động tay chân, giống như một người tí hon lao về hướng khác. Kiếm long lập tức đuổi theo tượng gỗ, quang hoa lóe lên, trong nháy mắt đã chém tượng gỗ thành vô số mảnh nhỏ đầy trời, sau đó gầm lên như điều gặp gió và trở về bên cạnh chủ nhân, còn phát ra vài tiếng kiếm minh vui sướng.

"Đồ ngốc này, đắc ý cái gì chứ, cái nguoi trăm cũng chỉ là khôi lỗi thể thân mà thôi." Trên không trung truyền đến một giọng nói thông thả.

Ngay sau đó, trong không trung vang lên một âm thanh phản nộ giống như long ngâm.

"Một tên tiểu bối mà thôi, lần này coi như hấn có chút bản lĩnh. Lần sau gặp lại nguoi cứ dùng bản thể trăm hấn một kiếm, mau nhập vào bản thể đi, lão tửu quỹ đã đi xa lắc rồi."

Chỉ trong giây lát chậm trễ, một đạo quang hoa màu bạc khác gần như đã biến mất ở chân trời, quang hoa màu cam khẽ rung lên, chớp chớp rồi hóa thành một đạo cầu vồng kinh thiên đuổi theo sau.

Nửa khắc sau, khi Trâu Thao đã biến mất không còn dấu vết, trên mặt đất bằng phẳng đột nhiên trỗi lên một cái bọc nhỏ, sau đó có hai người mặt xám mày tro từ dưới đất chui lên.

Đó đúng là Dương Vân và Hạ Hồng Cân.

Từ khi chui ra khỏi mặt đất, Hạ Hồng Cân lập tức khom lưng không ngừng nhỏ nước bọt, nhìn bộ dạng của nàng có lẽ chỉ hận không thể nôn cả đầu lưỡi ra.

Dương Vân bắt gặp sờ sờ khóe miệng, "Không đến mức đấy chứ?"

"Nguoi! Sao lúc nào nguoi cũng không quên chiếm tiện nghi vậy!" Vừa dứt lời, Hạ Hồng Cân giận dữ vung tay nắm về phía Dương Vân, đáng tiếc là pháp thuật trên người nàng vẫn chưa bị giải trừ, một quyền này yếu ớt không có chút sức lực nào, thoát nhìn chẳng khác như đang liếc mắt đưa tình với Dương Vân.

"Này này, ta thấy cô sắp ngạt thở nên mới truyền khí mà! Cần gì phải ồn ào như vậy, suýt chút nữa đã bị Trâu Thao phát hiện rồi."

"Thà rằng bị bắt, ta cũng không muốn bị nguoi truyền khí."

"Đúng là nữ nhân đánh đá không biết tốt xấu! Nếu bị bắt gần như chắc chắn sẽ trở thành lô đỉnh, đến lúc đó cô muốn khóc cũng chẳng kịp."

"Nguoi...!"

Hạ Hồng Cân giận đến mức tròn mắt hạnh, hai người mặt to trừng mắt nhỏ, hằm hằm nhìn nhau.

"Được rồi được rồi, công lực của cô vẫn chưa hồi phục, chúng ta nên sớm trở về Thiên Trữ thành." Dương Vân hòa giải.

"Hừ!" Hạ Hồng Cân hừ một tiếng, có điều vẫn chấp nhận lời đề nghị của Dương Vân, sau khi bị trúng pháp thuật của Trâu Thao, toàn thân nàng trở nên mềm nhũn, mười thành công phu cũng chẳng dùng được một thành, không có chân khí phòng thân, dù là đại đương gia oai phong trong chốn vô lâm của Hồng Cân hội cũng không khỏi cảm thấy sợ hãi và bất lực, nàng chỉ hy vọng sớm trở về một nơi an toàn.

Dương Vân xoay người lại rồi ngồi xổm xuống, "Lên đi."

"Người muốn làm gì?"

Khi thấy tư thế này của Dương Vân, đột nhiên Hạ Hồng Cân thấy thêm đập một đập thật mạnh vào mông hấn cho hả giận, có điều nghĩ đến sự chênh lệch thực lực giữa hai người trong lúc này, nàng đành nuốt ý nghĩ này xuống.

"Cồng cô!"

"Người không còn cách khác sao?"

Dương Vân quay đầu lại, tròn xoe mắt nhìn, "Đại tỷ! Nếu cô không thể kiếm được một chiếc xe ngựa thì hoặc là ta cồng cô, hoặc là ta ôm cô, tự chọn đi!"

Hạ Hồng Cân đành chọn để Dương Vân cồng mình trên lưng, Dương Vân thúc dục Tinh Nguyên châu rồi nhanh chóng đi về phía Thiên Trữ thành. Lúc này đã gần đến hoàng hôn, hào quang soi sáng bóng hai người trên mặt đất, dù Dương Vân đi rất vội nhưng cũng vô cùng vững vàng, dưới tác động của pháp thuật, hơn nữa di chuyển của sự căng thẳng và một mỗi phát tác nên Hạ Hồng Cân nằm tựa lên vai Dương Vân, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Phỏng Đoán

Dương Vân cồng Hạ Hồng Cân đi một mạch về Thiên Trữ thành, khi vào thành hấn thuê được một chiếc xe ngựa, sau đó đánh thức Hạ Hồng Cân đang thiu thiu ngủ để hỏi nàng muốn đi đâu. Hạ Hồng Cân không chút lưỡng lự nói ra một địa điểm, cũng chính là trạch viện mà lần đó Dương Vân xông vào.

Vừa nhìn thấy Hạ Hồng Cân ngồi xe ngựa trở về, người giữ cổng lập tức mở cửa chính để xe ngựa tiến vào trong, khi xe đến bên ngoài đại sảnh, Hạ Hồng Cân gắng gượng cử động cơ thể, không cần Dương Vân dìu mà tự mình đi vào.

Quản gia trả tiền cho chủ xe ngựa, còn Dương Vân thì đi theo Hạ Hồng Cân vào đại sảnh, hấn đặt mông ngồi xuống ngay ghế thái sư rồi thở một hơi dài.

"Cuối cùng cũng đã trở về." Dương Vân giơ bàn tay phải đã sưng vù của mình lên, sau đó dùng tay trái bôi thuốc.

Tay phải của hấn bị thương là do kích phát Xích Dương phù, Hạ Hồng Cân bèn thử vận chuyển chân khí nhưng chưa được, có điều nàng đã hồi phục được chút sức lực trên người, khi thấy tay Dương Vân đề vậy không tiện nên chủ động đến giúp đỡ. Nàng bôi một lớp thuốc bột lên bàn tay bị thương của Dương Vân, sau đó lấy từ trong túi ra một chiếc khăn lụa mà băng bó kỹ càng.

"Không ngờ cô còn biết băng bó đấy." Dương Vân nói.

"Khi còn bé, cha ta bị trọng thương phải nằm trên giường, mỗi ngày ta đều thay băng cho ông." Trong mắt Hạ Hồng Cân toát ra vẻ thương cảm, Dương Vân cũng không hỏi nhiều.

"Đại tỷ!" "Đại tỷ có sao không?"

Một đoàn nữ nhân xông vào cửa rồi vây quanh Hạ Hồng Cân, ai cũng vội vàng hỏi thăm.

"Sao các muội đến nhanh vậy?" Hạ Hồng Cân thắc mắc.

Vốn đám người Mộ Dung nhị tỷ tập trung ở hội đường Hồng Cân hội, chỉ huy mọi hành động thông qua bỏ câu đưa thư liên tục đi đi về về. Lúc mới đầu, mọi việc đều diễn ra theo kế hoạch của các nàng, Dương Vân dễ dàng thoát khỏi sự cản trở của Tứ Hải minh để lên đòi Hồng Thổ, người của Hồng Cân hội đã được chỉ thị từ trước nên âm thầm phối hợp.

Từ đó các nàng cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra trên đồi, có điều cảnh tượng Trâu Thao bay lên không trung đã bị thám tử nhìn thấy, vội vàng cấp báo trở lại, lúc này các nàng mới ý thức được sự việc không ổn. Nhóm thám tử không nhận ra người bay lên không trung là ai, có điều e rằng không phải là Dương Vân, đại tỷ của bọn họ cũng không có bản lĩnh này, vậy chỉ có thể là Trâu Thao.

Phi hành chính là tiêu chí của tiên sư, sự tự tin của Mộ Dung nhị tỷ các nàng đối với đại tỷ lập tức bị nghiền nát trong nháy mắt, các nàng cuống cuống triệu tập nhân thủ để nghĩ cách cứu viện, có điều trong lúc rối ren lại không mời được người tu hành đến.

Trâu Thao bị đánh phải nôn ra máu mà bỏ chạy, nhóm thám tử mạo hiểm đến hiện trường sục sạo thử, sau đó còn trèo lên đồi Hồng Thổ nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì. Họ không biết rằng, khi bọn họ lao nhào xông lên đồi Hồng Thổ, Dương Vân cũng vừa công Hạ Hồng Cân rồi khỏi đó.

Đám Mộ Dung nhị tỷ sốt ruột đến mức như kiến bò chảo nóng, cho đến tận lúc nhận được tin tức Dương Vân xuất hiện từ tai mắt ở cửa thành, các nàng mới như ong vỡ tổ mà tìm đến đây.

Khi thấy Hạ Hồng Cân ngồi yên ổn trên ghế, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, các nàng thật sự không tưởng tượng được nếu Hồng Cân hội không có đại đương gia Hạ Hồng Cân, mấy vạn nữ tử trong hội sẽ rơi vào cảnh ngộ bị thảm đến mức nào nữa.

"Lần này đúng là không thể tưởng tượng được, ai ngờ tên Trâu Thao kia lại là một tiên sư." Khi nghĩ đến cục diện lúc ấy, Hạ Hồng Cân vô cùng sợ hãi. Sau nhiều năm lẫn lộn trên chốn giang hồ, Hạ Hồng Cân cũng từng nhiều lần gặp phải nguy hiểm, thậm chí có lúc còn rơi vào cục diện cử tử nhất sinh.

Nhưng hôm nay thì khác, đó là cảm giác hoàn toàn bất lực. Với tư cách là một người bình thường, dù đã trở thành cao thủ Tiên thiên thì khi đối mặt với tiên sư cao cao tại thượng, có cảm giác này không có gì là khó hiểu.

"Hắn thì là tiên sư gì chứ? Một tên tà tu mà thôi." Dương Vân nói.

"Được rồi, dù chỉ là tà tu thì hắn cũng là một tên tà tu có thực lực cường đại, hoàn toàn không phải là đối thủ mà chúng ta có thể đối phó." Hạ Hồng Cân hơi nản lòng nói.

"Nếu Trâu Thao là tiên sư, vậy Tứ Hải minh chủ sư phụ hắn lợi hại đến mức nào?" Ngũ muội rùng mình.

"Ai nói Trâu Thao nhất định phải là đồ đệ của Tứ Hải minh chủ? Ta thấy ngược lại thì đúng hơn, hoặc Tứ Hải minh chủ chính là do Trâu Thao cải trang cũng không chừng." Dương Vân nói.

"Đúng vậy!" Một lời đánh thức người trong mộng, Mộ Dung nhị tỷ liền nói: "Tứ Hải minh chủ và Trâu Thao, quả thật hai người này rất hiếm khi cũng xuất hiện ở một nơi."

"Nhưng Trâu Thao mới bao nhiêu tuổi chứ? Còn Tứ Hải minh chủ đã xuất đạo được mấy chục năm rồi." Ngũ muội nói.

"Không thể nhìn bề ngoài mà đánh giá tuổi tác của người tu hành được, hơn nữa Tứ Hải minh chủ hiện tại cũng chưa chắc là người năm xưa xuất đạo." Dương Vân nói.

"Đúng vậy, mọi người đừng quên ngoại hiệu của Trâu Thao, nếu nói Tứ Hải minh chủ chính là một hóa thân của hắn, ta cũng không kỳ quái chút nào."

"Không ngờ Tứ Hải minh lại ngang nhiên xuống tay với đại tỷ, dù muốn nhịn thì ai có thể nhịn được chứ? Bọn chúng muốn tuyên chiến toàn diện với chúng ta hay sao? Việc này sẽ khiến toàn bộ võ lâm Giang Nam căm phẫn!" Ngũ muội nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Dù sao thì việc Trâu Thao là Tứ Hải minh chủ cũng chỉ là phỏng đoán của chúng ta, lần này Trâu Thao dùng danh nghĩa cá nhân tỏ lòng quý mến đối với đại tỷ, muốn bàn luận một chút, chúng ta khó mà tóm được gáy bọn chúng." Mộ Dung nhị tỷ nhũn mày phân tích.

Nghe đến đây, sắc mặt Hạ Hồng Cân cũng có chút bối rối, thời gian vừa qua tốc độ khuếch trương của Tứ Hải minh đã chậm dần, dù là quan phủ hay võ lâm Giang Nam thì không ai mong muốn Tứ Hải minh trở thành thế lực duy nhất cả, cũng bắt đầu gây áp lực về phía Tứ Hải minh trên nhiều phương diện. Với tư cách là đối thủ không đội trời chung của Tứ Hải minh, lại không bị tổn thất ở chiến dịch Cửu Hoa sơn, hiện giờ Hồng Cân hội chính là lá cờ đầu để chống lại Tứ Hải minh ở một mặt, rất nhiều người tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho việc lá cờ này bị Tứ Hải minh san bằng.

Bởi vậy trong khoảng thời gian này đến nay, do thế cục ổn định mà không khí căng thẳng của Hồng Cân hội đã dần dần lắng xuống.

Vào thời điểm Trâu Thao chủ động tìm đến cửa, bởi vì hắn là kẻ nổi danh háo sắc nên trên dưới Hồng Cân hội đều tin vào lời lẽ của hắn, cho rằng hắn vì ham muốn sắc đẹp của Hạ Hồng Cân nên mới mượn danh nghĩa tỷ thí để gây ấn tượng với giai nhân. Đối với những kẻ như vậy, hàng năm Hạ Hồng Cân không gặp một trăm thì cũng đến tám mươi. Cũng có thể là Tứ Hải minh mượn Trâu Thao để gửi đi tín hiệu hòa giải đến Hồng Cân hội, nhưng khả năng này không lớn lắm.

Bởi vậy sau khi xác định Trâu Thao một mình một người lên đồi Hồng Thổ, Hạ Hồng Cân cũng đơn độc đến gặp hắn. Ai cũng không ngờ rằng thiếu chút nữa Hạ Hồng Cân đã một đi không trở lại.

May mà Mộ Dung nhị tỷ trước sau vẫn cảm thấy có chút bất an, vì vậy nàng tiết lộ tin tức cho Dương Vân nên hắn mới có thể kịp thời đến cứu Hạ Hồng Cân.

Hạ Hồng Cân nhớ đến khoảng thời gian sau khi trúng pháp thuật, Trâu Thao chẳng khác nào mèo vờn chuột, hắn nhàn nhã tấn công nàng từ bốn phía, gọi là tấn công không bằng nói là mượn cơ hội trêu ghẹo còn giống hơn, trong lòng nàng không khỏi xấu hổ.

Lúc ấy nàng còn phải nghe một đồng ô ngôn uế ngữ, nào là lô đĩnh, song tu linh tinh, hấn còn nói sẽ khiến nàng từ nay về sau làm không biết mệt, nguyện trung thành với hấn. Tuy không biết lô đĩnh là gì nghe qua cũng biết đó chẳng phải là việc tốt đẹp gì, chỉ hận lúc đó ngay cả chút sức lực để tự sát nàng cũng không có, khi nhớ lại cảm giác vô lực và bị lãng nhục này, trong lòng nàng như chảy máu vì căm hận.

Hai bên đã giai hẹn chỉ luận bàn với nhau, Hạ Hồng Cân lại được Dương Vân cứu thoát nên không bị thương tổn gì nhiều, những thế lực ủng hộ Hồng Cân hội phần nhiều sẽ không vì việc này mà bằng lòng khai chiến với Tứ Hải minh.

Sau bao đắng cay đã phải chịu đựng cho tới hôm nay, trong lòng Hạ Hồng Cân như nghẹn một khúc than hồng vậy.

"Trâu Thao! Bất luận ngươi có phải là Tứ Hải minh chủ hay không, hôm nay ngươi đã khiến ta chịu sự sỉ nhục lớn như vậy, Hạ Hồng Cân ta thề không đội trời chung với ngươi!" Ngoài mặt vẫn bình thường nhưng Hạ Hồng Cân đã hạ lời thề trong lòng.

"Việc khẩn cấp trước mắt là giải trừ pháp thuật trên người đại tỷ, Dương công tử... công tử có biện pháp gì không?" Mộ Dung nhị tỷ hỏi.

"Ta? Biện pháp thì có, nhưng với bản lĩnh hiện tại thì ta không thể thi triển được, các cô cần gì phải bỏ gần tìm xa như vậy?"

"Có ý gì?"

Dương Vân lấy tay về một vòng tròn, "Vị cao nhân giúp các cô bố trí pháp trận trong trạch viện này đâu? Mời hấn ra tay không được sao?"

"Hừ... Nếu mời được thì cần gì phải nhờ ngươi, thúc tổ của đại tỷ đang tiềm tu trong một ngọn núi cách đây vài ngàn dặm." Ngũ muội nói.

Thật ra Dương Vân đang muốn tìm hiểu nội tình của các nàng một chút, quả nhiên ngũ muội đã lập tức chỉ thẳng ra vị cao nhân kia chính là thúc tổ của Hạ Hồng Cân. Khó trách công pháp mà các nàng tu luyện lại có chút bóng dáng từ công pháp tu luyện.

Theo thần sắc của các nàng thì hẳn chuyện này không phải là bí mật gì lớn, ngũ muội để lộ nhưng những người khác vẫn thờ ơ.

Dương Vân trầm tư một chút, ngoại trừ cũng là do Trúc Cơ kỳ ra tay, nếu dùng một ít biện pháp khác quả thật cũng có thể giải trừ pháp thuật này, có điều cần chút thời gian và một vài tài liệu đặc thù, hấn vừa định mở miệng nói chuyện thì cả cơ thể đột nhiên chấn động, tiếp đó có một tiếng thở dài từ không trung bên ngoài truyền đến.

"Là thúc tổ của ta! Sao lão nhân gia lại đến đây?" Hạ Hồng Cân vội vàng đứng dậy, "Nếu lão nhân gia đã đến, nhất định người sẽ dừng chân tại lâu các ở hậu viện, mọi người hãy cùng đến bái kiến người."

Dứt lời nàng lập tức rời khỏi đại sảnh, những người khác cũng tím tím đuổi theo, chỉ nháy mắt, trong đại sảnh chỉ còn lại mỗi Dương Vân.

Ban này khi âm thanh kia truyền đến, từ sự giao động của linh khí mà Dương Vân đã đoán được thúc tổ của Hạ Hồng Cân cũng là Trúc Cơ kỳ như Trâu Thao. Dương Vân không có hứng thú đi gặp người đó, sau khi càn quét sạch sẽ điểm tâm trên bàn trà, hấn ngênh ngang phui phui tay mà đi. Không có lời dặn của Hạ Hồng Cân, đám quần gia cũng không dám ngăn cản hoặc mời ở lại.

Đến lúc được thúc tổ giải trừ pháp thuật, Hạ Hồng Cân mới phát hiện Dương Vân không hề đến đây, khi trở lại đại sảnh tìm hấn, nàng chỉ nhìn thấy đĩa không ly càn trên bàn, trên ghế cũng không một bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Lời Mời

Hạ Hồng Cân có chút thất vọng khi quay trở lại lâu các ở hậu viện, nàng cất lời hỏi một vị lão nhân tiên phong hạc cốt: Thúc tổ, lão nhân gia ngài sao lại đến Thiên Trử thành?"

"Nơi này sắp sửa phát sinh một sự kiện lớn, lát nữa ta sẽ nói với con. Cân nhi... gần đây có rất nhiều người tu hành đến Thiên Trử thành, việc về tên Trâu Thao kia tạm thời cứ để đó, khi nào chuyện này trôi qua ta nhất định sẽ đòi lại công bằng cho con. Hiện giờ trong Thiên Trử thành nước quá sâu, thậm chí một vài cao nhân Kết Đan kỳ cũng đến đây, lúc này không nên quan tâm nhiều đến những việc vụn vặt." Lão già nói.

"Mọi việc con sẽ nghe theo lời căn dặn của thúc tổ." Hạ Hồng Cân bắt đầu dĩ mà nói.

"Vây là tốt rồi, ở đây ta có một ít phù lục, con hãy cầm theo để phòng thân."

"Đa tạ thúc tổ."

Khi nhận được một chiếc hộp ngọc, Hạ Hồng Cân bỗng nhớ đến trận chiến với Trâu Thao hôm nay, đối với tu luyện giả có thể thi triển pháp thuật và lãng không phi hành, những phù lục trước kia nàng vốn cho rằng vô cùng cường đại có thể có tác dụng gì chứ? Có nên suy nghĩ lại về đề nghị trước kia của thúc tổ hay không, đi theo lão nhân gia vào núi tu hành? Có điều nếu mình bỏ đi, cục than bông Hồng Cân Hội sẽ như thế nào, các tỷ muội có gặp phải nguy hiểm hay không? Trong nhất thời Hạ Hồng Cân cảm thấy chần chừ, tâm loạn như ma.

Khi Dương Vân quay lại hội quán thì đã là nửa đêm, trên bàn bày một đồng thiếp mời. Khi hắn không có mặt ở đây, những thiếp mời này đều do Quách Thông nhận giúp hắn, sau đó xếp theo thứ tự quan trọng rồi đặt trên bàn của hắn.

Dương Vân thuận tay cầm tấm thiếp mời ở trên cùng lên.

"Hả? Đại đô đốc thủy sư Sur Văn Bản? Ông ta đến Thiên Trữ thành rồi ư?" Dương Vân lấy làm kinh hãi, hắn không ngờ vị đệ nhất danh tướng của Đại Trần lại muốn gặp mình.

Trên thiếp có mời Dương Vân đến thủy doanh ở ngoài thành gặp mặt vào ngày mốt, thủy doanh đóng quân ở ngoài Thiên Trữ thành cũng thuộc quyền quản lý của Sur Văn Bản,

"Quan tâm làm gì, nếu mời thì ta đi, vừa đúng lúc ta muốn đánh giá kĩ cường quân đội của thủy sư Đại Trần nhưng vẫn chưa có cơ hội." Dương Vân trầm nghĩ.

Chỉ chớp mắt đã đến ngày thứ ba, mặt trời vừa lên, một tiểu đội binh sĩ đã mang theo một chiếc xe ngựa phụng mệnh đến đón Dương Vân.

Không ngờ người chỉ huy tiểu đội lại là một vị tham tướng thất phẩm rất dũng mãnh, loại đãi ngộ cao cấp này khiến Dương Vân cảm thấy có chút khó tin.

Vị tham tướng này tên là Ngũ Đan Vân, tuổi cũng không lớn, thoạt nhìn thì chỉ tầm hai bảy hai tám tuổi. Trong thời bình, giới quân đội của Đại Trần không có quân công để thăng chức thần tốc, vì vậy số lượng tham tướng mà tuổi còn trẻ như vậy tuyệt đối không nhiều, Dương Vân không khỏi nảy sinh sự hứng thú với lý do tại sao Sur Văn Bản tiếp đãi long trọng với hắn như thế!

Xe ngựa lộc cộc khởi hành, Dương Vân mời Ngũ Đan Vân lên xe ngựa, bắt đầu dò hỏi.

Nhưng thật ra Ngũ Đan Vân cũng là người khéo ăn nói, không hề lộ ra chút ẩn ý nào, đáng tiếc hắn chỉ là một người bình thường, không hề phòng được thần thông linh cảm của Dương Vân, có điều hắn cũng không biết ý định của Sur Văn Bản, chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi.

"Ngũ tướng quân, từ trước đến giờ tướng quân vẫn ở trong thủy doanh Thiên Trữ thành sao?" Dương Vân hỏi.

Ngũ Đan Vân khoát tay áo, "Trước kia từng thuộc thủy sư Đông Hải, ba năm trước đây mới được điều đến thủy doanh Thiên Trữ thành. Ta cũng chỉ là một tham tướng, nào dám đảm đương cái danh hiệu tướng quân kia, Dương thám hoa cứ gọi thẳng tên ta là được."

Dương Vân mỉm cười, "Ngũ huynh quá khách khí rồi, ở Đông Ngô chúng ta, tham tướng vẫn thường được gọi là tướng quân, hơn nữa việc Ngũ huynh được thăng lên vị trí phó tướng phòng chừng chỉ trong vòng một hai năm tới, cần gì phải tự coi nhẹ mình chứ?"

Ngũ Đan Vân trầm rùng mình, sao hắn lại biết về việc mình sẽ thăng lên làm phó tướng? Chuyện này vốn chỉ là dự tính trong phạm vi quân tướng cao cấp rất nhỏ, chính mình cũng chỉ vừa nghe được phong thanh vài ngày trước. Có lẽ hắn chỉ thuận miệng khen tặng mà thôi.

"Ta sao có thể so được với Dương thám hoa chứ, dù thăng lên phó tướng thì ta cũng chỉ là quan lục phẩm, đến lúc đó ta đã ba mươi tuổi. Dương thám hoa chỉ cần ra làm quan đã là thất phẩm, hơn nữa còn là quan văn, so với quan võ ngũ, lục phẩm đều cao quý hơn. Có điều cũng xin đa tạ cát ngôn của Dương thám hoa, nếu có một ngày ta được lên làm tướng quân, nhất định sẽ mời Dương thám hoa đến ăn mừng một phen, lúc đó còn mong Dương thám hoa nể mặt mà đến dự."

Trong khi hai người cùng nhau tán gẫu, xe ngựa đã ra khỏi bắc môn của Thiên Trữ thành rồi đột nhiên tăng tốc, quân sĩ theo sau chỉ dựa vào hai chân nhưng vẫn có thể bám sát xe ngựa, không hề có người nào bị tụt lại phía sau.

"Ngũ huynh, binh sĩ trong thủy doanh Thiên Trữ thành đều có tiêu chuẩn như thế này sao?" Dương Vân vừa hỏi vừa chỉ tay về phía nhóm binh sĩ đang chạy theo xe ngựa.

"Sao có thể chứ, đây là nhóm binh sĩ tinh nhuệ của Phá Lãng doanh trong thủy doanh, binh lính bình thường không có bản lĩnh cao như vậy."

"Thì ra là thế." Dương Vân có chút đắm chiêu.

Chỉ một lát sau đoàn người đã tiến vào đại trại của thủy doanh Thiên Trữ thành, tuy nói là quân trại nhưng thật ra đó là một tòa thành bằng gỗ cây di động trên sông, phía xa là ba cái đập được dựng từ những khối gỗ lớn ngập trong nước sông cuộn cuộn, ở khu vực giữa các con đập là chi chít các loại chiến hạm, từ chiến hạm vuron cột buồm lên thẳng tầng mây cho đến các chiến thuyền, xuống nhỏ chỉ có thể vận chuyển vài người, các loại chiến thuyền thủy quân phủ kín cả mặt sông.

"Mời Dương thám hoa lên chiếc thuyền kia, Sur đại đô đốc đang chờ ở đó, ta sẽ không đi cùng vì lát nữa còn phải chịu trách nhiệm chỉ huy Phá Lãng doanh diễn tập."

Dương Vân gật đầu, bước lên chiếc quân thuyền mà Ngũ Đan Vân chỉ.

Phía trên boong thuyền là thuyền lầu chừng ba tầng, trên sàn gác thấp thoáng vô số khe bản, có người dẫn Dương Vân tiến vào trong, theo thang gác đi lên đình lầu, vừa lên đến nơi lập tức nhìn thấy một vị đại tướng khoác nhuyễn lân giáp lông lân trên người, đang khoanh tay nhìn ra xa.

Nghe thấy tiếng động, đại tướng xoay người lại, mỉm cười hỏi: "Người đến chính là Dương thám hoa ư?"

Dương Vân khom người hành lễ, "Tại hạ Dương Vân, bái kiến Sur đại đô đốc."

"Không cần đa lễ, Dương thám hoa đến đúng lúc lắm, buổi diễn tập của thủy doanh sắp bắt đầu rồi, hãy đến đây cùng ta đánh giá."

Dương Vân tiến về phía trước, từ nơi này nhìn xuống có thể thấy rất rõ chiến thuyền thủy quân ở khắp mọi nơi, gió từ dòng sông cuộn cuộn hiu hiu thổi lướt qua người.

Hai cánh cổng chính thủy trại như cửa thành nặng nề từ từ tách ra, Dương Vân tấm tắc tán dương, trên một dòng đại giang lại có thể xây dựng được loại cổng này thì quả là không thể không khiến người ta kinh ngạc.

Các binh sĩ trong quân ra sức quay bàn tời, hơn mười sợi xích sắt vốn dùng để phong tỏa mặt sông dần dần chìm xuống đáy, trên tiểu lầu (lầu làm trạm canh gác) cao nhất, có một quân sĩ bắt đầu vẫy cờ màu, thông qua màu sắc của lá cờ và động tác để truyền lệnh đi, những chiến thuyền cập bến trong thủy trại đều dồn dập nhổ neo căng buồm, lần lượt rời khỏi đại doanh theo trật tự nhất định.

Tuy có rất nhiều tàu thuyền nhưng người chỉ huy sắp xếp rất xác đáng, hơn nữa tướng sĩ của thủy doanh làm việc rất nhanh nhẹn, chỉ hai khắc sau thủy trại vốn chật kín tàu thuyền đã trở nên trống không, để lộ ra mặt nước trong vắt nhưng vắng lặng.

Chiếc thuyền mà Dương Vân đang ngồi khởi hành sau cùng, khi bọn họ ra đến cổng thủy trại, tiến vào dòng đại giang thì chiến thuyền của thủy doanh đã chia làm hai hướng xếp thành trận thế.

Một hồi trống giục giã vang lên, tướng sĩ hai bên hô vang rung trời, bắt đầu xông về phía trước chém giết.

Chỉ trong chốc lát, tên rơi như mưa, thạch đạn toán loạn, tuy chỉ là một buổi diễn tập nhưng khí thế hùng tráng và hành động như thật chẳng khác nào bên trong một chiến trường thật sự vậy.

Tuy đã bỏ đầu mũi tên, thạch đạn được dùng bùn đạn thay thế, cũng không hề dùng pháo nhưng buổi diễn tập vẫn xuất hiện thương vong. Dương Vân tận mắt nhìn thấy một binh sĩ không may bị mũi tên bắn trúng mắt, hấn kêu la thảm thiết rồi được khiêng về phía sau chữa trị.

Nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến sĩ khí của tướng sĩ thủy sư, ngược lại cuộc chiến càng trở nên quyết liệt, lúc này chiến thuyền song phương đã tiếp chiến, trận hình hai bên lúc thì tập hợp, lúc thì tản ra, không ngừng biến hóa, hai bên đều tận lực lợi dụng trận hình và thủy thế nhằm áp chế đối phương. Dưới sự điều khiển của quân sĩ, các chiến thuyền linh hoạt như một người binh thường, dù là chiến hạm khổng lồ cũng không ngoại lệ.

Đôi bên sử dụng tầng tầng lớp lớp các loại chiến thuật, khi thì cự hạm đối trùng, lúc thì thuyền bé nghĩ phụ (1), ngoài ra còn có các thủ đoạn như hỏa thuyền, lôi mộc, hỏa dược, pháo hạm..., tuy không phải là chiến đấu thật sự nhưng cũng có thể phỏng theo mà sử dụng, đương nhiên có người chịu trách nhiệm ghi chép và tính toán hiệu quả của các loại công kích mô phỏng. Thình thoảng lại có một chiếc chiến thuyền bị phán định là tổn hại, chỉ huy sẽ hạ cờ hiệu xuống để treo cờ hàng, nhanh chóng rời khỏi trường diễn tập.

Sur Văn Bản gật gù hài lòng, khẽ liếc qua Dương Vân thì thấy hấn vẫn đang mê mẩn. "Dương Vân này thật bình tĩnh, không giống như những văn nhân khác, vừa nhìn thấy cảnh tượng đại quân diễn tập thì tay chân đều run rẩy, đứng không vững."

Sur Văn Bản cất lời hỏi: "Dương thám hoa, biểu hiện của tướng sĩ thủy quân chúng ta thế nào?"

"Không hổ là thiên hạ hùng binh, có phải thủy sư Đại Trần đều có tiêu chuẩn như vậy không?"

Sur Văn Bản đắc ý nói: "Đọc theo đại giang có tổng cộng mười ba thủy doanh chủ lực, ngoài ra còn có ba cái ở Đông Hải, Nam Hải, thủy doanh ở Thiên Trử thành cũng chỉ thuộc trình độ trung bình."

Dương Vân trở nên trầm tư, Sur Văn Bản là đại đô đốc thủy sư, dù lời này của ông có chút phóng đại nhưng thực lực của những thủy doanh khác nhất định sẽ không kém thủy doanh Thiên Trử thành quá xa.

Xem xong diễn tập, không đợi quay lại bờ, Sur Văn Bản liền đi thẳng vào vấn đề.

"Dương thám hoa, ta đã đọc tấu chương của cậu khi thi đình, hiện giờ cậu có còn cho rằng quân sự của Đại Trần chúng ta không chịu nổi một kích của Bắc Lương không?"

Dương Vân trầm mặc, cảnh tượng hấn tận mắt chứng kiến và tình cảnh Đại Trần không chịu nổi một kích trong trí nhớ kiếp trước khác biệt nhau quá lớn, ngay cả chính Dương Vân cũng trở nên ngờ vực, chẳng lẽ sau khi hấn sống lại thì thế đạo cũng đã xảy ra những biến hóa vi diệu, loạn thế không nhất định sẽ xảy ra ư?

Dù sao thì ký ức ở kiếp trước cũng có thể chỉ là một giấc mơ lơ mơ, chính Dương Vân cũng không cách nào xác định đó là việc sẽ thực sự xảy ra, hay

chỉ là một khả năng trong tương lai.

"Dương thám hoa, ta là quân nhân nên sẽ không nói vòng vo, ta đã đọc bài văn lúc thi đình của cậu, cậu có hứng thú với thủy sư của chúng ta phải không? Đúng lúc phủ thủy sư đô đốc của ta thiếu một vị thêm thư lục phẩm."

Nếu Dương Vân vào Hàn Lâm viện, hẳn sẽ được nhận chức quan văn thất phẩm, mà lời mời của Sur Văn Bản lại hơn hẳn một phẩm, xem ra là rất nể mặt. Chức vị này phụ trách công văn của phủ đại đô đốc, đồng thời cũng được tham gia bàn bạc việc quân cơ, hơn nữa tương lai còn có thể thăng chức đến bộ binh, vừa văn vừa võ, quả là một chức vị tuyệt đối hấp dẫn.

Việc Sur Văn Bản đưa ra chức vị này, một lý do là vì Dương Vân có thân phận thám hoa, mặt khác cũng không thể không có ý nghĩ nghìn vàng mua xương ngựa (2), sau này sẽ thu hút nhiều văn nhân gia nhập thủy sư hơn.

Dương Vân không tỏ rõ ý kiến, chỉ nói sau khi trở về sẽ suy nghĩ thêm.

Chú thích:

(1) - Cụ hạm đối trùng: tạm dịch là chia nhỏ các chiến thuyền lớn ra tấn công xung quanh, đối trùng dịch theo tiếng Anh là hedge (thuật ngữ ngành tài chính), phòng chống rủi ro, đa dạng hóa danh mục đầu tư.

Thuyền bé nghĩ phụ: nghĩ - kiến, chiến thuật biển thuyền, nhiều thuyền nhỏ tập trung đánh một thuyền lớn...

(2) - Điển cố: Nghe đồn ở xứ nọ có con ngựa hay, vua nước Yên giao cho một viên quan ngàn vàng, lệnh phải đi mua cho bằng được con ngựa ấy. Đến nơi, ngựa hay đã chết. Viên quan bèn mua lại bộ xương ngựa với giá năm trăm lạng vàng. Vua nể: chỉ còn bộ xương, việc gì phải mua đắt như thế. Viên quan bầm: chỉ một bộ xương ngựa mình đã chịu mua với giá ấy, sau này những người có ngựa hay làm gì chẳng đem đến bán? Nhận định ấy quả không sai. Vấn đề không chỉ là thiên hạ kháo nhau rằng vua nước Yên chịu mua xương ngựa với giá cao. Người ta đã quý bộ xương thì phải quý ngựa sống đến cỡ nào. Ngựa hay còn được trọng dụng, hưởng hồ là người tài. Anh hào khắp nơi kéo đến nườm nượp, chẳng lo không được trọng dụng. Nước Yên cường thịnh từ đó.

Bonus: Nhưng chuyện không dừng ở đấy. Thấy Yên thành công bởi chiến lược độc đáo, vua Triệu cũng muốn học theo. Vua Triệu sai người đem vàng đi mua xương ngựa, cốt để thiên hạ đồn rằng Triệu cũng chiêu hiền đãi sĩ, quý trọng tài năng chẳng kém gì Yên. Nào ngờ viên quan lĩnh mệnh đi mua xương ngựa lại là kẻ gian. Một mặt "cắt xén chi phí", mặt khác viên quan ấy chỉ mua xương lừa đem về, vua Triệu cũng chẳng biết gì. Thế là thiên hạ nườm nượp kéo đến nước Triệu, nhưng chẳng phải những trang hào kiệt mà chỉ rất những phường lưu manh, cơ hội. Chúng kháo nhau: cứ đến nước Triệu, ở đấy người ta chẳng biết phân biệt xương lừa với xương ngựa. Giống như nước Yên, vấn đề của Triệu không dừng lại ở chỗ mua bộ xương lừa. Một khi người ta chẳng biết phân biệt tốt xấu, quý xương lừa hơn xương ngựa, đấy ắt là nơi đất địa cho những kẻ bắt tài, chỉ giới lừa bịp. Nước Triệu từ đó suy yếu hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Hồi Đáp

Sur Văn Bản mời Dương Vân đến nhận chức thêm thư lục phẩm của thủy sư, tuy Dương Vân không lập tức trả lời nhưng Sur Văn Bản cũng không hề thúc dục, chỉ phái người đưa Dương Vân về Thiên Trữ thành.

Chung quy có chấp nhận lời mời của Sur Văn Bản hay không, Dương Vân vẫn chưa có quyết định, nhưng quả thật hẳn có chút động tâm. Căn cứ vào những việc mắt thấy tai nghe, Đại Trần không nhất định sẽ mất nước, sông Thiên Lan giống như một cái lạch trời vắt ngang giữa Đại Trần và Bắc Lương, nếu Bắc Lương xâm lược phía nam, thủy sư Đại Trần sẽ đứng đầu sóng ngọn gió. Nếu có hẳn bày mưu tính kế, liệu có thể thay đổi lịch sử trong mộng, khiến việc Đại Trần mất nước không xuất hiện hay không?

Khi nghĩ đến khả năng này, Dương Vân không khỏi có chút động tâm.

Nếu Đại Trần không bị diệt vong, nước Ngô sẽ bình yên vô sự, vấn đề an toàn của cha mẹ và người thân cũng được bảo đảm. Trừ khi vạn bất đắc dĩ, Dương Vân sẽ không mang người nhà đến thăm sơn hoặc hải ngoại để trốn tránh.

Trong núi có yêu, dưới biển có thú, đây là một thế giới tràn ngập linh khí, không hề tồn tại một địa phương an toàn tuyệt đối như cõi bồng lai. Những chốn hoang sơ hẻo lánh chỉ là cách nói của nhân loại, còn đối với yêu thú dị tộc thì đó chính là thiên đường. Huống hồ đời này Dương Vân đã hạ quyết tâm sẽ để cha mẹ và người thân được hưởng hết vinh hoa phú quý của nhân gian, nếu trốn ở nơi hoang tàn vắng vẻ làm dã nhân thì còn ý nghĩa gì nữa chứ?

Thời gian oi thời gian, nếu hấn có thêm vài chục năm nữa để tu luyện đến Kết Đan kỳ, lúc đó hấn có thể tự tin bằng vào bản lĩnh của mình mà bảo vệ chu đáo cho người nhà trong loạn thế.

Có điều ra làm quan ở Đại Trần vẫn quá nguy hiểm, một khi nhậm chức, hấn sẽ phải gánh vác trách nhiệm bảo vệ người dân, giữ gìn lãnh thổ. Khi chiến loạn đến đây, vừa thấy kẻ thù quá mạnh mà bỏ chạy hoặc đầu hàng, người như thế Dương Vân luôn luôn khinh thường. Song thật ra có một phương pháp điều hòa, đó là hấn không cần nhận chức quan thêm thư mà trở thành một phụ tá dưới trướng Sur Văn Bản.

Phụ tá chỉ có thân phận cá nhân, họp thì ở lại, không họp thì đi, nhờ đó hấn có thể dốc sức giúp thủy sư Đại Trần ngăn cản sự xâm lược của Bắc Lương, nếu không được thì cũng có thể phui mông rồi đi.

Dương Vân suy nghĩ về lợi và hại trong đó, một mạch về đến hội quán.

Cũng đúng lúc Quách Thông đang ở trong hội quán, nhìn thấy Dương Vân liền nói: "Dương hiền đệ, đệ trở lại thật đúng lúc, ta lại nhận được một đồng thiếp mời, đệ đến xem đi."

Dương Vân nhận đồng thiếp rồi lật xem qua, đột nhiên dừng lại tại một tấm thiếp mời.

"Điện lễ chùa Hồng Hà cầu mưa, chân thành mời đến dự lễ."

Từ đầu tháng ba đến nay, Thiên Trữ thành và hai châu gần đây gặp phải hạn mùa xuân, chuyện này Dương Vân cũng biết, có điều chùa Hồng Hà có địa vị như thế nào mà có khả năng cầu mưa. Nếu là thôn quê thì chỉ cần tùy tiện tập hợp mọi người bái lạy ở miếu Long thần là được, nhưng Đại Trần là thủ đô một nước, muốn cử hành loại điển lễ này dưới chân thiên tử thì bản lĩnh chỉ là thứ yếu, việc đầu tiên chính là nhận được sự đồng ý của triều đình Đại Trần.

Nhưng sao triều đình Đại Trần lại có thể đồng ý việc này? Cầu mưa là một chuyện liên quan đến vạn dân, quan hệ đến vận số thiên hạ, thiên đình có chính thần chịu trách nhiệm cho mưa xuống, triều đình muốn cầu mưa thì trực tiếp bái tế là được. Địa điểm để cầu mưa không cần phải nghiêm ngặt như vậy, đến miếu Long thần hay miếu Vũ sư đều có thể.

Nếu có tu luyện giả tự tiện dùng pháp thuật tạo mưa, đó chính là mạo phạm thiên cơ, làm tổn hại đến công đức của bản thân. Còn nếu triều đình đồng ý để tu luyện gia công khai làm mưa, chẳng những phúc đức báo ứng của chính người đó bị tước bỏ, nghiêm trọng hơn còn có thể gây tổn hại đến số mệnh của triều đình.

Hiển tế là đại sự của quốc gia, phải hết sức thận trọng. Chẳng biết hoàng đế Đại Trần Lý Kì Nguyên nghĩ như thế nào mà lại cho phép loại chuyện này ngang nhiên xảy ra?

Nghĩ đến đây, Dương Vân lập tức đứng lên nói, "Đệ đến chùa Hồng Hà xem sao, đại ca cứ ăn cơm trước."

"Đệ đến chùa Hồng Hà làm gì?"

"Có thể chủ trì cầu mưa thì nhất định là một cao nhân, đệ đi bái phỏng một chút." Dứt lời, Dương Vân đi ra ngoài mượn một chiếc xe ngựa, theo địa chỉ ghi trên thiếp mời mà tìm đến ngoài chùa Hồng Hà.

Đập vào mắt hấn là một tòa thần quan với quy mô vĩ đại, công trình này vẫn còn tân ra mùi sơn hoàn toàn mới, cả tòa thần quan dường như vừa được tu sửa và mở rộng ra.

Trên quảng trường trước chính điện là một đám đông nhốn nháo dâng hương, trong chiếc lư hương thật lớn là ánh lửa bập bùng, khói bay mù mịt, toàn bộ quảng trường tràn ngập mùi đàn hương cháy.

"Công tử, người muốn vào dâng hương sao?" Một tiểu cô nương khoác trên người bộ quần áo cháp vá vài chỗ tiến lại gần Dương Vân, trong lòng nàng còn ôm một đồng đàn hương.

Dương Vân tiện tay mua hai bó, hấn quay đầu về phía lư hương cháy rực rồi vút vào trong, vỗ vỗ tay, sau đó chậm rãi tiến vào bên trong chính điện.

Bên trong chính điện có ba bức tượng thần đứng sừng sững, lần lượt là Tử Vi đại đế, Trường Sinh đại đế và Chân Vũ đại đế, điều này không có gì ngạc nhiên, dù là nước Ngô hay Đại Trần, Bắc Lương hoặc vạn quốc ở Tây Tề châu xa xôi, bên trong thần quan đều thờ cúng ba bức tượng thần này.

Dương Vân tiếp tục bước thẳng về phía trước, khi hấn đến thứ điện ở phía sau thì bắt gặp tượng thần được thờ cúng ở đây là Đông Hoa Thanh đế, đây cũng là truyền thống từ xưa đến nay của Đại Trần. Những quốc gia khác thì có chút khác biệt, nước Ngô thì tế bái Xích đế từ triều đại Nam Minh, còn Bắc Lương thì là Tây Hạo Bạch đế.

Sau cùng khi bước vào hậu điện, lòng Dương Vân đột nhiên trầm xuống, hậu điện khổng lồ này lại không hề có bất cứ pho thần tượng nào, xung quanh cũng trống không.

"Hà? Dương Vân!" Đột nhiên một ai đó cất tiếng gọi tên hấn.

"Luu Uẩn! Sao ngươi lại ở đây? Còn ăn mặc theo kiểu này nữa chứ?"

Người ở cùng một học xá tại Quốc tử giám với Dương Vân, Luu Uẩn, đang mặc một bộ quân phục, bên hông đeo một thanh Thu Nguyệt đao, chân

mang giấy da đen, đây là trang phục tiêu chuẩn của Long Ngô vệ.

"Ta rút tiền sĩ nên bị lão gia tử ở nhà chửi rửa một trận thậm tệ, sau đó bị đày đến Long Ngô vệ, coi như nhập ngũ." Lưu Uẩn cười khổ, "Đại diện cầu mưa của chùa Hồng Hà được phía trên vô cùng xem trọng nên điều Long Ngô vệ chúng ta đến đây chịu trách nhiệm bảo vệ, ta bị phái đến trước nhằm xem xét tình hình."

Long Ngô vệ vốn thuộc về Ngự Lâm quân, chịu trách nhiệm bảo vệ và trị an của Thiên Trữ thành. Vì liên quan đến vấn đề gia thế nên Lưu Uẩn mới vào đã trở thành một vị Đội chính, trong các cấp bậc của Long Ngô vệ thì Đội chính có hàm cửu phẩm, xem ra từ nay về sau hẳn sẽ trở thành quan võ.

"Rốt cuộc ai là người chủ trì chùa Hồng Hà vậy? Ta dạo cả một vòng mà không hề nhìn thấy thần quan chính thức, chỉ toàn là một vài Hóa công, đồng tử..." Dương Văn hỏi.

"Người hỏi ta là đúng người rồi đấy, chủ trì nơi này vừa được đổi thành một vị Hàn trưởng lão, nghe nói hẳn là cao nhân đến từ thâm sơn, vì viện ở bên hông dùng cho người cư trú chưa được hoàn thành nên tạm thời ở trầm viện cách đây hai dãy phố... Người hỏi cái này để làm gì? Phía trên không cho phép chúng ta tùy tiện để lộ tin tức, nếu không chỉ e người đến tìm Hàn đạo trưởng để cầu phúc sẽ đông đến mức khiến hẳn một đến chết lên chết xuống. Mà này... người đi đâu đấy?"

Sau khi biết địa chỉ, Dương Văn lập tức quay đầu rồi đi, hướng thẳng đến trầm viện.

Trầm viện là một địa điểm thuộc về lâm viên của hoàng gia, việc Hàn đạo trưởng - người chủ trì cầu mưa - sống ở đây có một hàm ý nhất định, cũng khiến trong lòng Dương Văn có chút lo lắng.

Tiến vào cửa ngoài của trầm viện, bước lên những bậc thềm, Dương Văn vươn tay đập vòng gỗ cửa.

Có điều Dương Văn còn chưa đụng đến vòng gỗ cửa thì một luồng sức mạnh vô hình đã xoay người hắn lại, bịch bịch bịch mà đi xuống bậc thềm.

Khi chạm chân vào bậc thềm cuối cùng, Dương Văn mới đột nhiên bừng tỉnh, hắn vốn muốn đập cửa, tại sao chỉ trong nháy mắt đã quay trở lại đây? Nơi này nhất định có bố trí trận pháp để đề phòng người đến quấy rầy.

Dương Văn lấy tấm thiệp mời dự điển lễ cầu mưa ra cảm trên tay, tiếp đó một lần nữa đi lên bậc thềm, lần này hắn không chạm vào vòng gỗ cửa mà cao giọng nói: "Tại hạ là Dương Văn, thám hoa khoa năm nay, có việc muốn thỉnh giáo Hàn đạo trưởng."

Hắn liên tiếp nói ba lần, kết một tiếng, cánh cửa trầm viện chậm rãi mở ra.

Dương Văn bước vào bên trong, trước mặt hắn là một cái hồ nhỏ, thấp thoáng dưới cây xanh bên cạnh bờ hồ xanh biếc là một người mặc một bộ đạo bào màu xanh khoáng tay đứng đó.

Người này chỉ đứng như vậy bên bờ hồ nhưng lại toát ra sự bình tĩnh và ung dung khó nói nên lời, dường như hắn đã dung hợp một cách hoàn mỹ với khí tức của thiên địa nơi đây, bất cứ người nào xuất hiện ở bên cạnh tựa hồ đều trở nên thừa thãi.

"Tại hạ Dương Văn, vị này chính là Hàn đạo trưởng của chùa Hồng Hà ư?"

Người nọ xoay người lại, nhìn qua quả thật khiến người khác bất ngờ vì tuổi còn rất trẻ, bộ dạng chỉ khoảng hơn ba mươi, mắt sáng mành kiếm, ánh mắt toát ra thần quang. Có điều không thể nhìn bề ngoài mà phán đoán tuổi tác của tu luyện giả được, vị Hàn đạo trưởng này hẳn là một cao nhân Kết Đan kỳ, vậy ít nhất cũng phải bảy tám mươi tuổi.

"Là ta, người tìm ta để làm gì?"

"Tại hạ có một vấn đề, hậu điện của chùa Hồng Hà dự định sẽ đặt tượng thần của vị Đế quân thiên đình nào?"

Hàn đạo trưởng trầm ngâm một chút rồi trả lời: "Người có năng lực."

"Ai là người có năng lực, chẳng lẽ là Đường chân nhân của Chân Hồng tông?" Dương Văn tiếp tục hỏi.

Ánh mắt như đao phong của Hàn Tinh Trần chợt gạt mình, "Người biết cũng không ít đấy, xem ra cũng là người trong giới tu hành, có điều tu vi của người quá thấp, đây không phải là chuyện mà người có thể quản."

Dương Văn cắn răng tiếp tục nói: "Trên con đường nghịch thiên này, từ cổ đến nay lẽ nào còn có thể thành công sao?"

"Có."

"Là ai?"

Hàn Tinh Trần chỉ tay lên bầu trời, "Chân vũ đại đế."

Dương Văn trầm mặc một chút, thở dài: "Đáng tiếc Chân Vũ đại đế chỉ có một, vì một người thành đạo, tại sao lại muốn cả thiên hạ phải bước ra pháp trường?"

Sắc mặt Hàn Tinh Trần chột trằm xuống, "Niệm thân phận thám hoa của ngươi nên ta mới để ngươi bước vào đây nói vài câu, chuyện ngươi nói lúc này đã là việc của giới tu hành, thân phận của ngươi vẫn chưa đủ, hãy tu luyện đến cảnh giới ngang ta, hoặc gọi sư phụ của ngươi đến đây."

Nói xong Hàn Tinh Trần vung tay áo, Dương Vân đột nhiên cảm thấy có một lớp sương mù phủ vào mặt, cảnh vật bốn phía hoàn toàn biến mất, đến khi hấn phát tay xua tan sương mù thì mới phát hiện mình đã ở ngoài cửa trằm viện, cánh cửa đồ thủy đã được khép kín, bên trong hoàn toàn không có tiếng động nào.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Một Đi Không Trở Lại

Sau khi bị đuổi ra khỏi trằm viện, Dương Vân đành bắt đầu đi lặc đầu nhìn cánh cửa đã khép kín. Bên tai truyền đến âm thanh ngựa xe như nước trên những con phố, còn có người đang bàn bạc lợi nhuận hôm nay gặt hái được, một đôi tình nhân thì thầm lời ong tiếng mật, mấy đứa con nít chơi đùa bên đường, tiếng cười khanh khách không ngừng vang lên.

"Đi ngược với lẽ thường, ngày Đại Trần diệt vong không còn bao lâu nữa rồi!" Dương Vân ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thở dài.

"Tiểu tử kia, mới tí tuổi đầu mà đã học người ta sầu than vì nước, chi bằng lại đây cùng lão nhân gia ta uống vài chén rượu."

Dương Vân ngạc nhiên quay người lại, chỉ thấy dưới bậc thềm của trằm viện đột nhiên xuất hiện một ông lão áo lam đã say khướt ngồi đó, trong tay còn ôm một bình rượu hồ lô màu đỏ tía, hương rượu mát lạnh phủ vào mũi.

"Hào tửu!" Dương Vân tâm tắc khen rồi bước xuống bậc thềm, chấp tay hành lễ: "Xin hỏi tiền bối xưng hô như thế nào?"

"Cái gì là tiền bối hay không tiền bối chứ, gọi ta là Tửu lão là được rồi, rốt cuộc ngươi có muốn uống rượu không?" Tửu lão có chút không kiên nhẫn.

"Uống..." Dương Vân nói, đưa tay ra cầm hồ lô.

"Đợi một chút, ngươi không được cầm hồ lô này, bắt lấy..." Chẳng biết Tửu lão lôi đâu ra một cái chén, ném cho Dương Vân.

Hai người trực tiếp ngồi xuống bậc thềm, ngươi một chén, ta một chén mà bắt đầu uống.

Rượu vào cổ họng rồi bùng lên như một luồng nhiệt lưu từ cổ họng đổ về dạ dày, lúc này lại trở nên hùng hực như ngọn lửa, đồng thời hương thơm ngát nồng đậm vẫn còn lưu lại trên miệng.

"Quả là rượu ngon!" Dương Vân lén vận dụng Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết, chén rượu cuộn cuộn hóa thành tinh nguyên, di chuyển đến các kinh mạch bên trong cơ thể.

Rượu này nhìn như bình thường nhưng lại ẩn chứa rất nhiều tinh nguyên, Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết vận chuyển một cách tham lam, ngoại trừ luyện hóa Tinh Nguyên châu, hiện giờ rất ít khi Dương Vân sử dụng Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết, bởi vì thức ăn thông thường hoàn toàn không theo kịp tốc độ chuyển hóa thành tinh nguyên của hắn.

Ngoại trừ tinh nguyên thì vẫn còn một tia linh khí hỏa tính tinh thuần được chuyển hóa ra, cái này không có tác dụng đối với tu vi của Dương Vân nhưng lại có hiệu quả cường thân kiện thể, Dương Vân điều khiển tia linh khí hỏa tính vừa được luyện hóa này chạy khắp toàn thân, khiến hắn có cảm giác như đang được ngâm mình trong nước ấm, nước ấm đổ vào từng lỗ chân lông khiến cả cơ thể thư thái vô cùng.

"Hào tiểu tử, người thường uống một ngụm Đan Dương tửu của ta đã say mềm, không ngờ ngươi lại có thể uống nhiều như vậy."

Sau khi uống thêm vài chén, Tửu lão cười nói.

"Nếu là rượu ngon như thế này, dù là một vò lớn ta cũng có thể uống sạch."

"Ngươi chớ xem thường cái hồ lô của ta, nếu ngươi có thể uống cạn hồ lô này, ta sẽ giúp ngươi một việc. Còn không thì ngươi phải làm cho ta một việc."

"Trong hồ lô có càn khôn, nếu dùng để chứa rượu thì có là cá voi cũng chẳng uống cạn nổi, có điều ông có nhiều rượu như vậy sao? Đến lúc đó đừng lấy nước lã pha vào rượu để lừa ta đấy."

"Ha ha ha, có khi nào Tửu lão ta lại pha thêm nước vào rượu chứ, ta cũng chẳng gạt ngươi, Đan Dương tửu này là do ta trộm được từ mật khố của

Khúc tổng, uống đến bây giờ chỉ còn lại ba mươi phương (mét khối nói tắt), chỉ cần người uống hết một phương thì coi như thắng."

"Chỉ bằng Tửu lão tặng ta một phương mĩ tửu cho rồi, có gì cần sai bảo cứ thoải mái nói ra, tuy tu vi Dương Vân ta thấp kém nhưng chỉ cần có khả năng làm được, ta nhất định sẽ giúp ông."

"Ha ha!" Tửu lão cười to, "Thắng thần lắm, người đến từ nước Ngô đúng không?"

"Phải."

"Tốt, việc ta muốn người làm rất đơn giản, chỉ cần thay ta mang một phong thư đến cho tiểu tử Triệu Hàn Quang là được."

Triệu Hàn Quang? Ngô vương? Dương Vân khẽ động trong lòng, miệng cười nói: "Chuyện này dễ thôi, vừa đúng lúc ta phải quay về nước Ngô, xem ra một phương rượu ngon là quá lời rồi."

"Vói chút tu vi ấy thì ngoại trừ làm chân đưa thư, người còn có thể giúp ta làm việc gì nữa ư?" Tửu lão cười mắng.

Dương Vân chớp chớp mắt, "Ông biết vị Hàn đạo trưởng ở bên trong đúng không?"

"Chẳng lẽ chúng ta giống như những người quen biết nhau sao? Tửu lão như cười như không nói.

"Giống... vô cùng giống."

"Giống chỗ nào?" Tửu lão khó hiểu, "Hắn là cao nhân đắc đạo, còn ta chỉ là một lão tửu quý."

"Cao nhân có tu vi như các ông cùng xuất hiện ở một nơi, mà nơi này lại không có bảo vật gì thì không phải bằng hữu cũng là kẻ thù, đến bây giờ các ông còn chưa đánh nhau thì xác suất là bằng hữu khá lớn."

"Ha ha, tiểu tử người đoán không sai, ta và cái tên ngụy nghiêm chính kia đã quen nhau trăm năm nay, có thể xem như là bằng hữu."

"Ông không khuyên bằng hữu của mình sao? Việc ông ta muốn làm thật sự rất nguy hiểm."

"Tên tiểu tử nhà người vẫn chưa từ bỏ ý định sao, khuyên hắn thì có ích gì, người có biết cái gì gọi là số mệnh khó trái, hay số mệnh như núi không?"

"Nếu các đệ tử ra sức can gián, chưa chắc Đường chân nhân sẽ quyết tâm bước vào con đường không có lối về." (1)

"Hừ... Đường chân nhân là người mà người có thể tranh cãi sao? Người ta chính là thiên hạ đệ nhất cao nhân, tuy việc này có nguy hiểm không nhỏ nhưng chưa hẳn đã không có hy vọng thành công. Tiểu tử người tốt nhất là cứ chăm chỉ tu luyện, khi nào người đạt đến cảnh giới ngang ta rồi bàn lại việc này cũng không muộn."

Dương Vân chán nản nói: "Xem ra ông và vị Hàn đạo trưởng kia thật sự là bằng hữu, ngay cả cách nói chuyện cũng y hệt nhau."

"Tiểu tử người lần đi, bớt nói lời thừa, mau chóng đưa thư của ta đến nơi." Bạch quang chợt lóe lên, thân hình Tửu lão đã biến mất, trong tay Dương Vân có thêm một phong thư và một tấm Nạp Vật phù.

Một phương Đan Dương Tửu, cũng không tồi, chỉ là tiện đường mang hộ phong thư mà thôi, tâm tình Dương Vân cũng khá hơn một chút. Trời muốn làm mưa, chân nhân muốn phong thần, hẳn không thể quản nhiều như vậy được, tốt nhất là sớm quay về nhà.

Đan Dương tửu không chỉ có hàm lượng tinh nguyên dồi dào mà còn là thể lỏng nên có thể uống vào bụng trong thời gian ngắn, không giống như thịt yêu thú lần trước, muốn ăn cũng có lắm rắc rối, phòng chừng thì lượng linh tửu này ít nhất có thể chuyển hóa thành hơn mười viên Tinh Nguyên châu, ngoài ra linh khí hòa tinh phụ thêm cũng có công hiệu tẩy kinh phạt tủy. Thật ra nếu Dương Vân uống hết rượu này thì có chút lãng phí, hẳn định bụng khi trở về sẽ chia cho người thân và bằng hữu một ít, hiệu quả của rượu này đối với bọn họ không hề dưới một vài loại linh dược.

Trong chớp mắt khi Dương Vân đã bỏ đi, bên trong trầm viện, Tửu lão đột nhiên xuất hiện tại vị mà ban nãy Dương Vân đứng.

Chẳng biết từ lúc nào Hàn Tinh Trần tìm được một chiếc cần câu, bắt đầu thích thú buông cần ở cạnh tiểu hồ.

"Nói chuyện với tiểu bằng hữu đồng hương xong rồi ư?" Hân không quay đầu lại, dường như đã biết Tửu lão đến.

"Ngụy nghiêm chính, người nghe trộm chúng ta à?"

"Lão tửu quý, người đứng ngay trước cổng nhà ta, ta cũng không muốn nghe nhưng người lại cố ý không dùng pháp thuật bình thường!"

"Hắc hắc, tính ra lời của tên tiểu tử kia cũng có chút đạo lý, các người chọn con đường này... ài!" Tửu lão thở dài một tiếng.

"Tiền lộ vốn gian nan, có ai không nghịch thiên mà đi đâu? Nếu chỉ nghĩ đến nguy hiểm thì sao chúng ta có thể tu luyện đến bước này, thiên địa, nhân tam kiếp, nói trắng ra không phải là đấu với trời, đấu với đất, đấu với nhân sao, nếu vượt qua, từ nay về sau sẽ bước lên một đoạn đường bằng phẳng, nếu đấu không lại, thân tử đạo vong là chuyện bình thường."

"Ta cũng biết điều này, nhưng gần đây luôn cảm thấy lo sợ, trong lòng bất an, dùng Mai Hoa thần toán để bốc quẻ thì kết quả cũng là một đồng hỗn loạn."

"Thiên cơ đã loạn, dù có bốc quẻ cũng không có hiệu quả." Hàn Tinh Trần lắc đầu, "Có điều từ vài việc nhỏ vẫn có thể tính ra một phần, như tên tiểu tử họ Dương vừa rồi chẳng hạn, có phải người đã suy tính ra điều gì đó không?"

"Quẻ tượng của tiểu tử này rất cổ quái, căn bản không tính ra được, có điều dường như hắn sẽ đem lại việc tốt lành cho hậu bối của ta."

"Thì ra là thế."

Hàn Tinh Trần cũng không nói tiếp, chỉ nhìn chăm chăm về phía mặt nước thăm thẳm kia, chẳng biết đang suy gì điều gì, phao trên dây câu liên tục lắc lư, có cá mắc câu nhưng hắn vẫn thờ ơ.

Phao nằm yên, xem ra cá cắn xong mồi câu rồi trốn mất.

Từ lâu xem xong màn này mới tiếp tục nói: "Người nói xem, việc lần này sẽ gây ra kiếp số gì, là thiên kiếp hay nhân kiếp?"

"Nhân kiếp." Hàn Tinh Trần khẳng định.

"Đường chân nhân suy tính ra sao?"

Hàn Tinh Trần gật gù đầu, Từ lâu dường như khề thờ dài một hơi, "Nhân kiếp thì dễ đối phó hơn một chút, có Đường chân nhân rồi."

Dường như ông rất tin tưởng vào sự phụ Đường chân nhân của Hàn Tinh Trần.

"Bất luận thứ gì đến, kiếm trong tay chúng ta đều sẽ phải bỏ ra một cái tiền lộ." Trong mắt Hàn Tinh Trần lộ ra quang mang vô cùng kiên định, "Chỉ còn mười mấy năm nữa là đến đại thọ ngàn năm của sư phụ, lúc này đây không ai có thể ngăn cản chúng ta, thần ngăn diệt thần, phật cản diệt phật."

Từ lâu thoáng sợ hãi, Đường chân nhân đã sắp nghìn tuổi sao, khó trách Chân Hồng tông lại có ý định được ăn cả ngã về không như vậy. Nếu nói có một thứ khiến người tu hành sợ hãi còn hơn cả tam kiếp thiên, địa, nhân, thì đó chính là năm tháng."

Một đời để vương cuối cùng chỉ còn một nắm mộ, dung nhan như hoa rồi cũng trở thành khô lâu bạch cốt, dù là tu luyện giả cao cao tại thượng, từ khi bước chân lên con đường tu hành thì cũng chẳng khác gì chạy trốn khỏi con đường đang không ngừng sụp đổ thành vực thẳm ở phía sau, nếu dừng lại sẽ bị con quái thú tuế nguyệt cắn nuốt không còn chút gì.

Cao nhân Nguyên Thần cũng không là ngoại lệ, nếu không thể tiếp tục đột phá về phía trước, thọ nguyên ngàn năm gần như chính là cực hạn của cao nhân Nguyên Thần.

Chú thích:

(1) - Nguyên văn: "nhất điều đạo tẩu đảo hắc", hắc - tận cùng/cuối.

Vào thời cổ đại Trung Quốc thực hiện "Lý phường chế", các ngõ nhỏ đều bị niêm phong, vì vậy câu này ý chỉ một khi đã đi sẽ đi đến cuối con đường, đồng nghĩa với câu "không đụng tường nam không quay đầu".

Lý phường chế được thiếp lập từ thời Xuân Thu đến Hán, đem toàn bộ "Lý - phố phường" tách rời trong thành niêm phong lại thành nơi cư trú, thương mại và thủ công nghiệp bị hạn chế ở một vài giờ quy định...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Canh Thịt Bò

Khi trở lại hội quán, Dương Vân lập tức bắt đầu thu dọn hành lý, Quách Thông thấy thế vô cùng kinh ngạc, vội vàng hỏi chuyện gì đã xảy ra.

"Quách đại ca, ngày mai đệ sẽ trở về nước Ngô." Dương Vân nói.

"Cái gì? Sao lại đi gấp như vậy, có chuyện gì ư?" Quách Thông lắp bắp kinh hãi, hai ngày trước Dương Vân còn chưa quyết định được có về nước hay không, giờ chỉ vì đi một chuyến đến chùa Hồng Hà mà đã lập tức thay đổi rồi.

"Quách đại ca, mỗi lần ăn của đại ca thế nào rồi?"

"Sắp xong rồi, chỉ còn một vài khâu nhỏ vẫn chưa thống nhất."

"Sau khi bàn bạc xong, Quách đại ca hãy trở về nước Ngô, có thể Đại Trần sắp xảy ra chuyện rồi."

"Chuyện gì?"

"Có thể là thảm họa chiến tranh."

"Thảm họa chiến tranh? Sao có thể?" Hai mắt Quách Thông như muốn trợn ngược lên.

"Tóm lại đại ca nhất định phải cẩn thận một chút, nếu thấy gió thổi cỏ lay thì hãy lập tức chạy về nước, đừng để bị kẹt lại Thiên Trử thành."

Tuy Quách Thông cũng không tin lắm nhưng thấy Dương Vân nghiêm túc nên vẫn đồng ý.

Dương Vân nâng bút viết ba phong thư, một phong gửi đến Lại bộ của Đại Trần, giải thích nguyện vọng về nước của mình. Một phong gửi cho đại đô đốc thủy sư Sur Văn Bản, khéo léo từ chối lời mời của ông, đồng thời hy vọng Sur Văn Bản có thể can gián hoàng đế Đại Trần hủy bỏ đại điển cầu mưa, phong cuối cùng là gửi cho người tế rượu của Quốc tử giám, Tông Hạo đại sư, cũng có ý tương tự.

Sur Văn Bản và Tông Hạo một văn một võ, là hai người duy nhất Dương Vân có thể nghĩ đến mà có sức ảnh hưởng đến quyết định của hoàng đế Đại Trần Lí Kỳ Nguyên, hơn nữa họ nhất định sẽ đọc thư của hắn.

Viết xong liền nhờ người của hội quán lần lượt chuyển đi, Dương Vân thở dài, hắn có dự cảm hai phong thư này sẽ không có tác dụng gì. Xem ra hoàng đế Đại Trần đã hạ quyết tâm từ trước, như đề thi của kì thi đình cũng là đề làm nền sẵn, hoặc tiếp đó là ban thưởng linh đan, hoàng đế đã sớm bắt đầu lung lạc văn võ cả triều rồi.

Lần trước Sur Văn Bản vào triều càng làm Lí Kỳ Nguyên thêm tự tin, khiến ông cảm thấy có đủ sức mạnh để làm việc sắp tới.

Bận bịu với những việc này xong thì trời đã sẩm tối, Dương Vân cũng chẳng thấp đèn, trực tiếp khoanh chân ngồi trên giường tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh.

Vừa mới vận chuyển hai vòng chu thiên, trên nóc nhà đột nhiên vang lên một tiếng động cực nhỏ, khiến Dương Vân đang nhập định tỉnh lại.

Âm thanh rất khẽ nhưng tuyệt đối không phải là mèo hoang hay gì gì đó, bởi vì tốc độ di chuyển rất nhanh, chỉ cần lắng tai nghe là Dương Vân đã biết có một cao thủ võ lâm vượt nóc bằng tường trên nóc nhà.

"Là qua đường, hay hướng đến đây?" Ý nghĩ này vừa lướt qua đầu, Dương Vân chợt nghe thấy tiếng bước chân dừng lại, sau đó là tiếng y phục xé gió của một người nhảy vào sân.

Dương Vân đứng lên, lẳng lặng chờ đợi.

Trên cửa sổ truyền đến âm thanh ken két nhẹ nhàng, Dương Vân nhìn thấy cửa sổ mở ra.

Người xuất hiện ở cửa sổ là Hạ Hồng Cân, nàng mặc một bộ trang phục màu lục, nhìn Dương Vân rồi nói: "Có thể đi với ta một chuyến không?"

Dương Vân gật gật đầu, mở cửa bước ra sân.

"Đi thôi." Hạ Hồng Cân phóng người lên.

"Này..." Dương Vân chưa kịp nói câu nào thì thân ảnh của Hạ Hồng Cân đã biến mất trong bóng đêm.

Dương Vân thúc dục Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết mà bám theo, trong lòng suy đoán Hạ Hồng Cân sẽ đưa mình đi đâu.

Vốn hắn tưởng rằng đó sẽ là Tiêu Vân lâu, không ngờ sau cùng Hạ Hồng Cân lại dừng lại ở một cái ngõ nhỏ, nàng ngừng đầu phân biệt một chút rồi vui vẻ nói: "Đúng là nơi này, nhiều năm rồi mà nó vẫn không thay đổi."

Trước mặt Dương Vân là một quán canh thịt bò vô cùng bình thường, tuy đêm đã khuya nhưng quán vẫn mở.

Bước vào bên trong thì thấy một cặp vợ chồng già đang dọn dẹp nơi này, nhìn động tác chậm rãi của bọn họ, nếu quán chẳng có mấy người khách thì chắc chắn sẽ rất bận rộn.

Ánh đèn mờ mờ tối, có điều dung mạo của Hạ Hồng Cân vẫn khiến số lượng rất ít khách trong quán phải ngừng ăn mà quay đầu lại nhìn.

Hạ Hồng Cân chọn một cái bàn ở trong góc, gọi hai bát canh thịt bò, một đĩa bánh nướng áp chảo. Dương Vân ngồi đối diện nàng, chặn tầm mắt quan sát Hạ Hồng Cân của những người khách khác.

"Vì sao lại đến đây?"

"Không có gì, đột nhiên ta nghĩ đến nơi này nên đến thôi, không ngờ đã bao năm rồi mà quán này vẫn mở cửa." Hạ Hồng Cân nói xong, dừng lại một chút rồi hỏi: "Ngươi phải về nước Ngô ư?"

"Đúng vậy."

Dương Vân trả lời, thăm nghĩ tin tức của Hạ Hồng Cân thật nhanh nhạy, hẳn vừa mới có dự định này thì nàng đã tìm đến cửa. Có điều cũng không khó hiểu, một đại bang hội như Hồng Cân hội có tai mắt ở hội quán cũng là bình thường. Hơn nữa việc hẳn về nước cũng chẳng phải là chuyện bí mật gì, từ đầu hẳn đã không muốn giấu diếm.

"Lần trước thúc tử ta đến quá gấp nên đã thất lễ với Dương công tử, hy vọng ngươi không lấy làm phiền lòng." Hạ Hồng Cân á náy nói.

"Không sao." Dương Vân mỉm cười.

"Lần trước ở đồi Hồng Thổ, nếu không có Dương công tử thì Hồng Cân đã sớm rơi vào tay kẻ địch, việc này Hồng Cân hội chúng ta nhất định sẽ cảm tạ, hy vọng đến lúc đấy Dương công tử không ghét bỏ tấm lòng của chúng ta."

Cảm tạ? Cảm tạ cái gì? Thấy Hạ Hồng Cân không có ý định giải thích thêm, Dương Vân cũng không gắng hỏi, dù sao hẳn vốn không nghĩ đến việc sẽ nhận được lợi ích gì đó từ Hồng Cân hội.

"Khách quan, canh thịt bò đến rồi đây." Lão phụ nhân bụng đến hai bát canh thịt bò nóng hôi hổi, trong bát canh thô to đập dền một lớp váng dầu, Hạ Hồng Cân cũng không ngại dầu mỡ, liền bẻ một vài miếng bánh nướng áp chảo cho vào bát, cái miệng nhỏ bắt đầu uống.

Dương Vân hào sảng hơn, trực tiếp húp một ngụm lớn canh nóng vào bụng, hai mắt hẳn lập tức sáng lên.

"Ngon quá, lão bản... cho ta thêm năm bát nữa!"

Hạ Hồng Cân che miệng cười trộm, "Nghe nói sức ăn và văn tài của ngươi đều kinh người như nhau, không ngờ quả thật là như vậy."

Dưới ánh đèn dầu u ám, nụ cười của giai nhân bỗng có một loại phong tình rất đặc biệt, khiến cho trái tim Dương Vân khẽ đập nhanh hơn một chút.

"Cô cười rất đẹp." Dương Vân nghiêm túc nói.

Không ngờ Hạ Hồng Cân lại thân nhiên cười nói: "Bình thường ta rất hay cười."

"Không giống nhau, nụ cười của cô lúc bình thường và hiện giờ rất khác nhau, kia không phải là nụ cười thật sự vui vẻ."

Hạ Hồng Cân ngẫm lại thì hình như đúng là như vậy, trước đây mẫu thân thường nói khi mình cười rất dễ thương. Từ khi nào thì nụ cười của mình bắt đầu thay đổi vậy? Có lẽ là khi cha mẹ rời khỏi thế gian, mình bắt đầu tiếp nhận gánh nặng Hồng Cân hội này.

Tại một nơi hẻo lánh không ai nhận ra mình, đối mặt với một người còn nhỏ hơn mình cả một giáp là Dương Vân, thế nhưng Hạ Hồng Cân lại có một cảm giác thoải mái rất hiếm thấy như giữa những lão bằng hữu với nhau, Hạ Hồng Cân tự ngẫm lại cũng thấy rằng thật kỳ quái.

Thật ra lần này đến tìm Dương Vân cũng là một ý nghĩ bất chợt nảy ra trong lòng Hạ Hồng Cân, nàng muốn gặp hẳn một lần trước khi hẳn rời khỏi Thiên Trử thành.

"Ha ha, miệng lưỡi của ngươi thật ngọt, nếu được trẻ lại mười tuổi, ta nhất định sẽ nghĩ cách giữ ngươi ở lại Thiên Trử thành." Vừa nói xong, trên mặt Hạ Hồng Cân lộ ra một vết ửng đỏ hiếm thấy.

Nhìn bộ dạng của nàng, Dương Vân cảm thấy lòng mình rung động, "Ở lại thì không thể, chi bằng cô cùng ta đến nước Ngô đi."

"Cùng ngươi đến nước Ngô?" Hạ Hồng Cân cười duyên, "Đi làm gì? Trở thành một lão ma ma hầu hạ ngươi và một đồng giai nhân cử án tề mi (1) cùng ngươi sao?"

"Vây cũng không tồi nha, bất quá nếu có một lão ma ma xinh đẹp như cô, có khi ta lại chẳng quan tâm đến giai nhân khác đâu." Dương Vân trêu chọc.

"Hừ, trước kia ngươi còn nói ta là hoa tàn ít bướm mà."

Phụ nữ quả nhiên đều bụng dạ hẹp hòi như nhau, có một câu mà ghi nhớ cả đời.

"À... việc này, khi đó chẳng phải chúng ta có quan hệ đối địch nhau sao, đương nhiên ta phải cố tình chê bai gièm pha rồi, có điều lúc đó cô còn lợi hại hơn, nếu không phải vừa khéo tu vi của ta tiến nhanh, hiện giờ nói không chừng còn đang ngồi trong hắc lao của Hồng Cân hội các cô mà ăn cơm tù ầy chứ."

"Chúng ta nào có hắc lao chứ, nhưng thật ra lại có một cái thủy lao, có điều cơm tù của chúng ta nuôi không nổi cái bụng heo của ngươi đâu."

Nói đến đây, cả hai người cùng nhau mỉm cười.

"Nói chuyện chính một chút, tại sao ngươi lại thấy việc Đường chân nhân thụ phong thiên sư là không khả quan?" Sau khi dứt nụ cười, Hạ Hồng Cân nghiêm mặt hỏi.

"Hả? Sao cô biết điều này?" Dương Vân vỗ sau đầu, "Người đưa tin của hội quán e rằng là người của Hồng Cân hội các cô nhỉ?"

"Không phải là người của Hồng Cân hội chúng ta, có điều lão bà của hần thì đúng."

"Khó trách, thúc tổ của cô nói với cô như thế nào?"

"Quan điểm của lão nhân gia không giống ngươi, người nói Đường chân nhân là đệ nhất cao nhân trong tu hành giới, địa vị của ông ấy trong giới tu hành cũng tương tự như Tà lão gia tử của Danh Kiếm sơn trang trong chốn võ lâm trước kia. Chân Hồng tông là đại tông môn được cả thiên hạ biết đến, hơn nữa sự ủng hộ của trên dưới triều đình Đại Trần rất vững chắc, việc lần này có hy vọng rất lớn."

"Tông phái của thúc tổ cô cũng có thái độ này ư? Bọn họ đến đây để hỗ trợ cho sự kiện trọng đại này sao?"

"Không sai biệt lắm."

"Phong thiên sư là một nước cờ hiểm, việc thụ phong thần chức hoàn toàn do thiên đình thao túng, bọn họ sẽ không cho phép một phạm nhân dễ dàng được phong thần."

Hạ Hồng Cân lộ ra thần sắc nghi hoặc, "Cái gì là thần chức thiên đình, ta nghe chẳng hiểu gì cả, nghe nói Đường chân nhân là tiên sư cao nhân có thể hiển hóa nguyên thần, vậy mà là người phạm sao?"

"Trong mắt những người trên thiên đình, những kẻ chưa lĩnh hội thiên cơ đều là phạm nhân bình thường. Giống như Trúc Cơ kỳ vậy, bọn họ xem chúng ta chẳng khác gì phạm nhân."

"Trên thiên đình không phải là thần sao?"

"Bọn họ ư? Chỉ là một vài tu luyện giả đi trước nên chiếm tiện nghi mà thôi, vì không muốn sau này có người chiếm được tiện nghi như mình nên đã lập ra đủ loại quy củ phức tạp và khó khăn." Dương Vân cười lạnh, mấy việc này đến từ ký ức kiếp trước của hần, dù là thúc tổ của Hạ Hồng Cân cũng chưa hần đã biết.

"Nghe ra thì thiên đình và bang phái võ lâm chúng ta cũng không khác nhau nhiều lắm." Hạ Hồng Cân nói.

"Chỉ cần là người, đi đến đâu cũng sẽ phân biệt hoặc nhiều hoặc ít, chẳng qua là trình tự cảnh giới cao thấp mà thôi."

Hạ Hồng Cân như hiểu được một chút, "Thật giống như người thường tranh giành tiền bạc hoặc việc buôn bán, bang phái võ lâm thì tranh giành địa bàn, thanh danh, còn triều đình là thì giang sơn, vạn dân, thứ mà tu luyện giả tranh đoạt chính là điều đó ư?"

"Không khác mấy... thần tiên tranh đấu, phạm nhân tao ương. Hồng Cân hội các cô tranh đấu với Tứ Hải minh, nếu thất bại thì những người thuộc bang hội các cô khó tránh khỏi việc mất đi kẻ sinh nhau, Đường chân nhân cùng thiên đình tranh đấu, nếu thất bại thì người chịu tai ương chính là cả Đại Trần và vạn dân trong thiên hạ."

"Chà trách ngươi lại phản đối, nhưng nếu thành công thì Đại Trần sẽ áp chế Bắc Lương, trở thành quốc gia cường đại nhất thiên hạ, bước vào thời đại hưng thịnh chân chính, không phải sao?"

"Đường chân nhân không thể nào thành công."

"Vì sao?"

Dương Vân ghen lời, chẳng lẽ nói với nàng rằng hần biết chắc chắn là nhờ ký ức từ kiếp trước? Hần chỉ có thể bắt đắc dĩ mà nói, "Không có lý do gì, chỉ là trực giác, trực giác của ta luôn chính xác."

Khi nghe Dương Vân nói trực giác của hần phán đoán Đường chân nhân không thể thành công, Hạ Hồng Cân lộ ra vẻ mặt thờ dài nhẹ nhõm, dường như có chút không đồng ý. Dương Vân chợt thấy đáng miệng, đành lặng lẽ uống bát canh thịt bò cuối cùng.

Đường chân nhân muốn tranh tiên sư thì bước kế tiếp chính là dựa vào tín niệm chi lực phong thần của vạn dân, phải được sự ủng hộ đông đảo của triều đình và dân chúng Đại Trần, nếu tông phái của thúc tổ Hạ Hồng Cân cũng hùng cứ một phương thì Hồng Cân hội khó mà thoát khỏi vũng bùn này. Chỉ bằng vài lời nói của hần, sao có thể khiến những người này thay đổi dây chằng?

Hạ Hồng Cân im lặng chờ Dương Vân uống xong bát canh thịt bò cuối cùng, nàng đặt một thỏi bạc lên bàn, nói: "Ta phải đi rồi, chúc ngươi quay về thuận buồm xuôi gió, sau khi trở lại nước Ngô có thể đại triển hồng đồ (2), công hầu muôn đời."

Nói xong nàng không đợi Dương Vân đáp lời mà lập tức đứng dậy rời đi. Khi bước đến cửa thì có một cơn gió đêm thổi qua, nàng cảm thấy trong mắt có chút ẩm ướt, có lẽ là sương đêm đọng trên lông mi.

"Nếu ngươi sinh ra sớm mười năm thì tốt rồi." Trong lòng nàng nỉ non một câu, quyết định trở về sau sẽ chôn chặt ký ức về đêm nay ở tận đáy lòng, sau

này không bao giờ phải nhớ đến nữa.

Chú thích:

(1) - Cừ án tề mi: nâng khay ngang mày; vợ chồng tôn trọng nhau, do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày.

(2) - Đại triển hồng đồ: một câu thành ngữ chúc mừng, ý chúc sự nghiệp phát triển lớn mạnh hay chúc tiền đồ phát triển như vũ bão. Câu này thường được viết trên các bức tranh đại bàng, ứng với tích đại bàng tung cánh: đại bàng luôn thể hiện được vẻ oai phong, uy thế bay cao hơn, xa hơn, bất khuất, dũng mãnh, và không chịu đầu hàng trước bất cứ hoàn cảnh nào.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Trên Biển

Sau khi Hạ Hồng Cân đi rồi, Dương Vân vẫn lẳng lặng ngồi lại một lúc nữa, sau đó lại đặt thêm một thỏi bạc lên bàn rồi đứng dậy rời khỏi đây.

Hắn trở lại hội quán và tiếp tục tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh, sau đó không tiến vào thức hải thể ngộ như bình thường mà nằm xuống ngủ một giấc, khi tỉnh lại thì trời đã lên cao.

Bị tiếng chim hót trong viện đánh thức, Dương Vân bỗng ngẩn ngơ khi nhận ra rằng đã một năm trôi qua từ khi hắn tỉnh mộng và có được kí ức của kiếp trước. Trong một năm này hắn đã tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh đến tầng thứ sáu, cô đọng thành công Tinh Nguyên châu, mở thức hải, còn sở hữu hai vật vô cùng thần bí - Thất Tinh châu và Hồn Động hồi khí. Dựa theo kí ức kiếp trước thì hai vật này chính là bảo vật vô cùng trân quý, hắn vẫn thường có cảm giác tác dụng hiện giờ của hai vật này chỉ là một góc lộ ra của núi băng, sau này hai vật ấy nhất định còn có thể không ngừng mang đến cho hắn những bất ngờ và niềm vui lớn hơn nữa.

Về phần thể tục, hắn lần lượt đấu cử nhân, tiến sĩ, còn trở thành thám hoa của Đại Trần, thân phận thám hoa này dư sức sánh với trạng nguyên của nước Ngô, tin chắc sau khi trở về nước Ngô có thể đảm nhiệm một chức quan không tồi. Về phần sau này làm quan gì thì Dương Vân đã có một kế hoạch sơ bộ, chờ sau khi trở về sẽ tiến hành từng bước một.

Người trong hội quán biết Dương Vân phải về nước nên muốn tổ chức tiệc rượu đưa tiễn, có điều hắn không có tâm tình nên đã từ chối. Sau khi nói lời từ biệt với Quách Thông, Dương Vân dắt một cái bọc nhỏ trên lưng mà rời khỏi hội quán Đông Ngô. Những vật quan trọng hắn đều cất ở không gian trong thức hải, còn trong bọc chỉ là một vài bộ quần áo để thay và ít bạc vụn.

Quách Thông đã liên hệ với một con thuyền khởi hành về nước Ngô, lần trước Dương Vân chọn đi đường bộ là vì Cửu Hoa tiên phủ, lần này đương nhiên sẽ không tốn thêm thời gian cho việc đi lại, hải trình từ Thiên Trử thành đến Đông Ngô thành khoảng ngàn dặm, nếu thời tiết thuận lợi thì chỉ tốn hơn mười ngày.

Còn một khoảng thời gian trước khi thuyền ra khơi, Dương Vân suy nghĩ một chút, quyết định đến chào tạm biệt người bằng hữu ở Quốc tử giám của mình, Lưu Uẩn.

Sau khi đến Dương Vân mới biết phụ thân của Lưu Uẩn là Xương quốc công, gốc gác của họ là khai quốc quốc công, thừa kế muôn đời (1), có điều Lưu Uẩn lại là thứ tử con thiếp, không có hy vọng kế tục vị trí quốc công, bởi vậy nên hắn bị phụ thân mình ép tập văn luyện võ để tìm một con đường khác.

Hỏi thăm người đi đường để tìm phủ đệ của Xương quốc công, chỉ một lát sau khi đưa thiếp mời, một vị quan sự vội ra thông báo rằng nhị công tử đang có việc ở Long Ngô vệ, vài ngày tới mới có thể trở về. Lúc này Dương Vân mới nhớ hiện giờ Long Ngô vệ đang chịu trách nhiệm bảo vệ diên lễ cầu mưa, xem ra khá là bận rộn, vì vậy hắn viết một phong thư để lại rồi rời đi.

"Ra khơi..." Theo tiếng quát to của thủy thủ, chiếc hải thuyền mà Dương Vân ngồi từ từ tăng tốc rời khỏi bến tàu của Thiên Trử thành, hướng về phía đại giang âm âm sóng dậy.

Tuy mặt sông bao la nhưng có rất nhiều thuyền bè lui tới, người cầm lái cần thận điều khiển để tránh va chạm với những thuyền khác. Dương Vân đứng ở mũi thuyền phoi mình dưới ánh nắng dịu dàng của ngày xuân, cảm nhận những cơn gió mát lạnh của dòng sông.

"Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, loạn thế muốn đến, trốn cũng không thoát, tránh cũng không được, không bằng dành sức để suy nghĩ biện pháp đối

phó. Đòi người quá ngắn ngủi, dù có là Đường Kì Phong chân nhân của Chân Hồng tông đã tu luyện đến Nguyên Thần kỳ cũng vậy mà thôi, ông ta lựa chọn con đường này tuyệt không kỳ quái."

Khi nghĩ đến điều này, Dương Văn cảm thấy có chút chán nản trong lòng, cao nhân Nguyên Thần thì sao chứ, sống gần ngàn năm nhưng hàng ngày không bế quan thì cũng bận đối phó với số kiếp, có lẽ những ngày vui vẻ của ông ta còn không bằng một người thường chỉ sống bảy tám mươi tuổi.

Có lẽ nhờ lời chúc phúc của Hạ Hồng Cân nên đường trở về quả là thuận buồm xuôi gió. Hơn nữa thuận dòng, ngày hôm sau hải thuyền đã ra rời khỏi sông Thiên Lan đến cửa biển, tiến vào Đông Hải.

Đối với những hải thuyền đã có một lộ tuyến cố định, họ sẽ không rời khỏi đường bờ biển ngoài trăm dặm, Đại Hải vốn không phải là khu vực của nhân loại, các loại hải thú, hải yêu, Hải tộc mới là chủ nhân của Đại Hải, nếu nhân loại tiến vào quá sâu sẽ gặp phải sự tấn công của bọn họ.

Tất nhiên cũng có không ít thuyền mạo hiểm đi sâu vào Đại Hải để tìm kiếm các loại kỳ trân dị bảo, chỉ cần may mắn tìm được một thứ, khi trở về đại lục sẽ lập tức trở thành bạo phú. Hoặc tìm được một lộ tuyến ổn định có thể thông đến một Hải quốc nào đó, nhờ đó mà lũng đoạn con đường mậu dịch trên biển giữa hai khu vực, trở nên giàu nứt đổ vỡ vách cũng không phải là không thể.

Ví dụ như vào mấy trăm năm trước, có một hải thương họ Ân tới tới lui lui giữa Đại Trần và các Hải quốc ở Nam Dương, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã trở thành phú ông số một của Đại Trần, sau vì Ân gia mà đổi lấy một cái tước vị quốc công.

Hiện giờ ở Đại Trần, Đông Ngô, hay thậm chí là Thanh Tuyền, hàng năm đều có không ít thuyền bè lặn lội đến các Hải quốc ở Nam Dương, lúc đi thì chất đầy tơ lụa, đồ gốm sứ, lá trà, khi trở về thì chật ních vàng bạc châu báu, phi thúy trân châu, ngoài ra còn có các loại hương liệu, kì trùng dị thú, của hiếm vật lạ của dị quốc. Chỉ cần đi một chuyến là có thể trở thành cự phú, chỉ tiếc mặc dù có lộ tuyến rõ ràng nhưng nguy hiểm vẫn rất cao, lợi ích và các mối nguy hiểm như gió lốc, Hải tộc, hải khấu... luôn đi đôi với nhau.

Vùng duyên hải thì tương đối an toàn, trên đường thỉnh thoảng có vài thuyền thủy sư đi tuần tra. Thủy sư Đại Trần vốn nổi tiếng là vô địch thiên hạ, dù là hải khấu hung hăng ngang ngược thì bình thường cũng không dám đến bờ biển quá gần để tránh bị thủy sư Đại Trần tấn công.

Khi tiến vào Đông Hải, thuyền xuôi theo bờ biển hướng về phía nam. Trên đoạn hành trình này, nếu đứng trên thuyền có thể tận mắt nhìn thấy đường bờ biển, nơi đó thuộc về địa hạt hải châu của Đại Trần. Dương Văn đột nhiên khẽ động trong lòng, lập tức đưa mắt về nơi biển trời giao nhau ở xa tít tắp kia.

Từng cơn gió biển ẩm ướt và mát lạnh hiu hiu lướt trên mặt, mang theo thủy linh khí cực kỳ nồng đậm. Những đám mây đen thấp thoáng ở chân trời như vạn mã lao đến phía này, ngoài ra ở phía trên những tầng mây là cảnh tượng thiên địa linh khí cuộn cuộn sôi trào đến một mức độ vô cùng kinh khủng, vốn không phải là thứ mà người thường có thể cảm nhận được.

Nửa canh giờ sau, mây đen đã di chuyển đến bầu trời phía trên hải thuyền, mặt trời lập tức trở nên mờ mịt, mưa bụi lất phất rơi xuống, thấm ướt vạt áo của mọi người trên thuyền.

Người trên hải thuyền bắt đầu tụ lại tám chuyện, họ đều là những người vừa xuất phát từ Thiên Trữ thành nên tất nhiên biết việc chùa Hồng Hà cầu mưa. Tính ngày thì điển lễ cầu mưa đã sắp bắt đầu rồi, nếu sức gió không thay đổi, đám mây đen khổng lồ này sẽ vừa vận đến Thiên Trữ thành vào đúng ngày diễn ra điển lễ.

Ai cũng tấm tắc khen ngợi chùa Hồng Hà thật linh nghiệm, còn Dương Văn thì tựa vào mạn thuyền, nhìn về phía chân trời xa xa. Nơi đó thấp thoáng một đạo quang hoa ngũ sắc, khoảng cách quá xa nên người thường gần như không thể nhìn thấy, nhưng Dương Văn nhận ra đó chỉ ít là quang mạng do cao nhân Kết Đan kỳ ngự kiếm phi hành tạo ra.

Nghe nói dưới Đường chân nhân thì Chân Hồng tông còn có mười đại cao thủ Kết Đan kỳ, xem ra họ đã dốc toàn lực tham gia. Nếu muốn khu động một lượng lớn thủy khí của Đông Hải thì cần phải bố trí một đại trận với quy mô lớn chưa từng có, phỏng chừng mười cao thủ Kết Đan vẫn chưa đủ, có lẽ Đường chân nhân sẽ đích thân chủ trì ở Đông Hải, không những thế còn phải mời hảo hữu đồng đạo cùng ra tay.

Không khí ẩm nồng đậm tiếp tục thổi về phía đại lục, thế mưa lớn dần, Dương Văn bèn trở lại khoang thuyền, bắt đầu cân nhắc về việc tu luyện.

Mấy ngày vừa rời Nguyệt Hoa chân kinh của Dương Văn đã mơ hồ có dấu hiệu đột phá tầng thứ bảy, công pháp tầng thứ bảy là cô động kinh mạch khiếu huyết ở thận, từ..., mỗi lần tu luyện xong Dương Văn lại có cảm giác cơ thể tràn ngập sức mạnh nhưng không chỗ phát tiết.

Nhất là những ngày ở trên biển, Dương Văn hoàn toàn không dám đi ngủ, vì mỗi khi nằm xuống hần lại gặp ảo mộng. Trong mộng có khi hần gặp dã nha đầu Triệu Giai, khi thì là Hạ Hồng Cân, thỉnh thoảng cũng xuất hiện tiểu cung nữ kia và Cửu cô nương của Hồng Cân hội, có điều xuất hiện nhiều nhất chính là hình bóng khiến hần khắc cốt ghi tâm ở kiếp trước.

Mỗi khi nhớ đến Dương Văn lại cảm thấy có chút kỳ quái, ký ức của kiếp trước tựa như cảnh trong mộng, ấn tượng về dung mạo của nàng đối với hần luôn có chút mơ hồ, nhưng vẫn lưu lại nỗi hoài niệm vô cùng sâu sắc.

Tính ra thì duyên phận của hai người trong mộng cảnh cũng chỉ khoảng trăm năm, sau khi chia tay mỗi người đi một ngã, nhưng dường như Dương Văn bị kích động nên đã thử nếm trải trò chơi cuộc sống của nhân gian trong một thời gian dài, tuy hần tận tình thưởng thức nhưng tận đáy lòng vẫn vương bận hình bóng không hề nhạt phai kia.

Ở kiếp này, tâm cảnh của Dương Văn đã có rất nhiều thay đổi. Đối với ký ức về người kia hần có một chút đau xót, nhiều hơn một chút tò mò và hướng đến, quả thật cũng giống như tình cảm của người thiếu niên dành cho tình nhân trong mộng của mình. Kiếp này việc còn chưa xảy ra, ai biết được hần và

nàng sẽ ra sao, có lẽ hai người bọn họ hoàn toàn không có cơ hội gặp nhau, dù sao thì kiếp trước hai bên quen biết với nhau khi ở Đông Hải, nhưng nếu có cơ hội để hai người nên duyên kết bạn, đến chết cũng không thay đổi thì Dương Vân nhất định sẽ không bỏ qua.

Thiếu niên chẳng hiểu sâu phong vị (2), dù là loạn thế cũng phải mỉm cười mà đối mặt, khóc cũng được, sầu cũng được, nhưng cơm vẫn phải ăn, cuộc sống vẫn phải tiến về phía trước, có sao không dành cho mình một chút vui vẻ. Kiếp trước Dương Vân đã phải chịu đựng sự tột luyện bản tâm trong cõi hồng trần muôn trượng, khiến bản tâm trở nên kiên định như sắt thép, nhưng kiếp này hắn sẽ không làm vậy, hiện giờ hắn đã hiểu nếu có một viên bản tâm bất động trôi giạt giữa hồng trần, đó chưa chắc đã là chân tâm.

Khi tu luyện công pháp đều phải chú ý đến tâm cảnh, nếu những gì tâm cảnh lĩnh hội phù hợp với công pháp thì người đó sẽ tiến bộ vượt bậc, bằng không có luyện đến chết cũng chẳng đạt được thành tựu gì. Nguyệt Hoa chân kinh do Dương Vân nửa tự nghĩ ra dường như không có hạn chế gì, hắn đau khổ hay vui vẻ cũng được, tức giận hay sầu lo cũng chẳng sao, những điều này đều không ảnh hưởng khi tu luyện. Thậm chí có đôi khi những cảm xúc mãnh liệt lại trợ giúp cho việc tu luyện, vì vậy càng ngày Dương Vân càng thích uống một chút rượu trước khi tu luyện.

Cứ như vậy, Dương Vân lại cô đọng thành công thêm một khiếu huyết, hiện tại chỉ còn một khiếu huyết cuối cùng là hắn có thể đột phá Nguyệt Hoa chân kinh tầng thứ bảy.

Nếu đột phá đến tầng thứ chín, Dương Vân có thể dùng Nguyệt Hoa chân khí để đối địch. Còn hiện giờ đương nhiên Tinh Nguyên châu vẫn sẽ được sử dụng nhiều nhất, ngoại trừ tích lũy để ngưng huyết trùng mạch, lượng chân khí được tu luyện ra từ Nguyệt Hoa chân kinh còn lại đều dành cho chi tiêu của thức hải.

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày Dương Vân đều dành ra một phần chân khí để chuyển hóa Hỗn Độn hời khí ở ven thức hải, thành công mở rộng không gian của nạp vật rương lên mấy lần trước kia, hiện giờ nạp vật rương đã không thể gọi là rương nữa, thể tích của nó đã không kém một cái ngăn tủ là bao.

Sau khi không gian này xuất hiện, bên trong lập tức tràn ngập Nguyệt Hoa linh khí, lượng linh khí này đến từ Thất Tinh châu vốn nổi tiếng là quý keo kiệt, sau khi nó ngưng tụ Nguyệt Hoa linh khí sẽ dùng một phương pháp nào đó để truyền một phần vào không gian này, về sau có lẽ nên gọi nơi này là không gian nguyệt hoa.

Như mọi ngày, Dương Vân bắt đầu tế luyện hời khí từ ven thức hải, đột nhiên hắn nhìn thấy một tầng hào quang màu tím lóe lên.

"Hả? Tầng bảo tháp của Cửu Hoa tiên phủ lại xuất hiện!" Dương Vân vội vàng phân ra một tia nguyệt quang từ huyền nguyệt, chiếu sáng về phía trước.

Chú thích:

(1) - Nguyên văn: Thế tập võng thế, tức là thừa kế không giới hạn số lần, hơn nữa người được thừa kế sẽ kế tục hoàn toàn tước vị của người trước.

Bắt đầu từ thời Ngụy Tấn, chế độ thừa kế của Trung Quốc bắt đầu được chia thành thế tập võng thế và thế tập phổ thông, cái thứ hai là số lần thừa kế hữu hạn, hơn nữa mỗi lần kế tục, người thừa kế chỉ có thể kế tục tước vị thấp hơn người trước một cấp. Đến thời Đại Tống, thế tập võng thế cơ bản là bị hủy bỏ, đổi lại xuất hiện thêm chung thân tước - không thể kế thừa. Triều Đại Minh, phong tước cho hoàng tộc chính là thế tập võng thế. Đại Thanh, lần lượt có mười hai vị vương nhận được thế tập võng thế, được xưng là Thiết Mạo tử vương.

(2) - Câu đầu trong bài thơ Thái tang tử của Tần Khí Tật:

Thiếu niên bất thức sâu tư vị,

Ái thương tầng lâu,

Ái thương tầng lâu,

Vị phú tân từ cường thuyết sầu.

Nhi kim thức tận sâu tư vị,

Dục thuyết hoàn hưu,

Dục thuyết hoàn hưu,

Khước đạo: thiên lương hảo cá thu!

Người dịch: Nguyễn Chí Viễn.

Thiếu niên chẳng hiểu sâu phong vị

Thích vút tầng lầu

Thích vút tầng lầu

Muốn phú tân từ gượng nói sầu

Mà nay hiểu rõ sâu phong vị

Muốn nói được đâu

Muốn nói được đâu

Lại bảo êm trời đẹp cảnh thu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Pháp Khí

Huyền nguyệt quang xuyên qua hồi khí, tỏa ra hào quang rực rỡ, chuẩn xác chiếu lên phía trên tầng bảo tháp. Bên trong hồi khí, bảo tháp bát giác lúc chìm lúc nổi khẽ chấn động, dường như nó muốn thoát khỏi sự liên hệ với nguyệt quang.

"Không tốt!" Dương Vân vội vàng tăng cường sức mạnh của nguyệt quang, khiến bảo tháp càng lúc càng chấn động dữ dội, dường như nó đang tự chống lại sức mạnh của nguyệt quang.

Nguyệt quang vốn đến từ thức hải của Dương Vân, cũng do tinh thần hắn biến ảo mà thành, nắm bắt cơ hội này, Dương Vân lập tức phân ra một tia thần niệm tiến vào bên trong bảo tháp.

Vừa tiến vào, thần niệm liền biến hóa thành hình dáng của Dương Vân, hắn đưa tay vỗ vỗ lên người, cảm nhận được sự rung động vô cùng rõ ràng, điều này khiến hắn có chút khó hiểu, nơi này rốt cuộc là không gian chân thật hay do tinh thần hư huyền ra?

Nếu nói đây là không gian thực thể, thế thì vì sao thần niệm của hắn lại có thể biến ảo thành hình? Tu vi của hắn vẫn chưa đạt đến cấp độ này, nhưng nếu là hư ảo, vậy phải giải thích về linh khí nồng đậm của pháp bảo này như thế nào?

Cảm nhận được Nguyệt Hoa chân khí dần tiêu hao như dòng chảy, Dương Vân không tiếp tục suy nghĩ vấn đề phức tạp này nữa, có lẽ tương tự như Thái Nhất Hồn Độn huyền khí, nơi này cũng có tình trạng nửa hư nửa thật. Ngược lại, hắn bắt đầu xem xét tình hình bên trong bảo tháp.

Nơi này hẳn là tầng thứ nhất của bảo tháp, như không nhìn thấy thân tháp, nguyệt quang chiếu thẳng vào bên trong, tạo thành một cột sáng rực rỡ. Trong không gian tầng thứ nhất của bảo tháp, có mấy trăm đạo quang mang đang bay lượn khắp mọi nơi với vô số màu sắc, Dương Vân cảm thấy có chút hoa mắt, có điều những quang mang này đều cố tình né tránh nguyệt quang, tựa hồ không muốn rơi vào trong tay Dương Vân.

"Vèo" một luồng quang hoa đỏ thẫm lướt qua bên người Dương Vân, hắn thuận thế đưa tay chụp lấy, kết quả là quang mang đỏ thẫm bỗng xuyên qua tay hắn, ngay cả một chút ngưng lại cũng không có, dường như là nó vốn không hề tồn tại mà là một hư ảnh vậy.

Dương Vân thử thêm vài lần nữa nhưng vẫn không có gì thay đổi, lúc này nguyệt quang chiếu vào bát đầu dao động, Dương Vân biết đây là biểu hiện của việc thiếu hụt Nguyệt Hoa chân khí, hắn phải mau chóng rời khỏi đây, nếu không khi nguyệt quang biến mất, tia thần niệm này của hắn sẽ bị tổn thất.

Cơ thể của Dương Vân hóa thành một đạo ngân hồng, hợp thành một thể với nguyệt quang rồi cùng nguyệt quang rời khỏi bảo tháp, đột nhiên hắn nhìn thấy một ánh hào quang màu bạc mà mắt thường khó nhận ra, dường như cảm nhận được nguyệt quang sắp rời khỏi đây, nó bỗng lượn quanh nguyệt quang đang biến mất như một chú chim quuyến luyến mùa xuân.

Dương Vân liền hóa thành một bàn tay chụp lấy, trong lòng bàn tay truyền đến cảm giác nặng trĩu, không ngờ lần này lại thành công!

Dương Vân vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đứng là giữa đêm mờ sao thì chẳng được, còn bảo bối ngay bên cạnh nguyệt hoa thì đến lúc rời đi mới chú ý đến.

Trong lòng mang theo vô số câu hỏi, Dương Vân cảm bảo bối vừa tìm được, thần niệm cùng theo nguyệt quang trở về thức hải.

Sau khi trở lại thức hải, Dương Vân chợt cảm thấy sức nặng trong tay biến mất, hắn thất vọng mà mở bàn tay ra, quả nhiên trên tay trống không. Ngẫm lại thì chuyện này cũng là bình thường, nơi này vốn là thức hải, sao có thể chứa được pháp khí thực thể cơ chứ.

Đột nhiên một ý nghĩ lướt qua đầu Dương Vân, hắn vô thức lướt về phía không gian nguyệt hoa.

Một cái thoi (dệt cửi) màu bạc lớn bằng hạt táo đang lơ lửng bên trong không gian nguyệt hoa.

Dương Vân vội vã rời khỏi thức hải, trở lại bản thể. Thần niệm vừa động, chiếc thoi bạc đột nhiên xuất hiện bên trong khoang thuyền, tỏa ra hào quang màu bạc mờ ảo.

"Pháp khí! Pháp khí thuộc tính nguyệt!" Dương Vân lộ ra vẻ hớn hờ, tuy chỉ là pháp khí cấp thấp nhưng căn cứ vào kí ức từ kiếp trước trong mộng cảnh, những pháp khí ở trong Cửu Hoa tiên phủ đều là tính phẩm, dù là pháp khí cấp thấp thì nhất định cũng có điểm độc đáo.

Chủ nhân của Cửu Hoa tiên phủ quả thật là một người quá tốt, không một pháp khí nào bị đặt cấm chế cả, chiếc thoi bạc này cũng không ngoại lệ. Khi dùng thần niệm dò xét, Dương Vân dễ dàng tìm được một cái tên - "Nguyệt ảnh như ý khanh khanh toa", không ngờ đây lại là một món pháp khí phi độn, lúc này nó chỉ như một hạt tảo nhưng khi biến lớn có thể hóa thành một chiếc thuyền, mười mấy người ngồi lên cũng không có vấn đề.

Cứ gọi là Nguyệt Ảnh toa cho đơn giản, Dương Vân thầm nghĩ. Không hồ là Cửu Hoa tiên bảo, đặc điểm lớn nhất của chiếc thoi này không phải là nó có thể phi thiên độn hải, cũng không phải là thay đổi kích cỡ mà là khi có nguyệt quang, Nguyệt Ảnh toa có thể tự động hấp thu Nguyệt Hoa linh khí mà tự do phi độn, người sử dụng không cần phải tiêu hao chân nguyên.

Đối với người tu hành từ Trúc Cơ kỳ trở lên thì đặc điểm này quả có chút gân gà, đầu tiên nó chỉ là một pháp khí cấp thấp, phạm vi ngưng tụ và hấp thụ linh khí có hạn, bởi vậy tốc độ tự phi độn sẽ chậm hơn không ít so với trường hợp tu luyện giả dùng chân nguyên bản thân để thúc dục. Thứ hai, phải ở dưới ánh trăng nó mới có thể hấp thụ linh khí để phi hành, điều này cũng không có gì khó hiểu vì khi có ánh trăng mới là lúc Nguyệt Hoa linh khí nồng đậm nhất, những lúc khác có lẽ nồng độ Nguyệt Hoa linh khí không đáp ứng được yêu cầu của Nguyệt Ảnh toa.

Nếu không có ánh trăng thì phải dựa vào chân nguyên thuộc tính nguyệt, hoặc là tính thạch thuộc tính nguyệt để thúc dục.

Tuy Dương Vân đang tu luyện công pháp thuộc tính nguyệt nhưng đến Trúc Cơ kỳ hần mới sở hữu chân nguyên, bất quá Nguyệt tính thạch cũng là một biện pháp khả thi, chỉ cần đến phường thị đối bằng linh thảo là xong.

Bên trong khoang thuyền hiện đang tràn ngập ánh nắng mặt trời, tạm thời không thể thử sử dụng khẩu quyết của Nguyệt Ảnh toa.

Sau khi nghiên cứu Nguyệt Ảnh toa xong, Dương Vân trở nên trầm tư, vì sao Nguyệt Ảnh toa lại có thể từ tầng bảo tháp của Cửu Hoa tiên phủ mà xuất hiện ở đây? Còn những quang mang đủ mọi màu sắc khác nữa, không thể nghĩ ngờ đó đều là pháp khí, hơn nữa đây mới chỉ là tầng thứ nhất, bảo tháp có tổng cộng bảy tầng, sẽ còn bao nhiêu pháp khí, linh khí hoặc pháp bảo? Vì sao không thể lấy những pháp khí khác ra?

Nếu nói Nguyệt Ảnh toa có điểm đặc thù thì đó chính là thuộc tính nguyệt của nó, cũng là thuộc tính tương xứng với công pháp của hần. Nghĩ đến đây Dương Vân bỗng nhiên tỉnh ngộ, sao hần không sớm nghĩ ra việc muốn lấy được pháp bảo thì mình phải có một nơi để bỏ vào nhĩ. Hiện giờ trong thức hải của hần chỉ có mỗi không gian nguyệt hoa là không gian thực thể, đây là loại không gian đơn thuần là thuộc tính nguyệt, bên trong tràn ngập Nguyệt Hoa linh khí, đương nhiên sẽ không lấy được những pháp khí có thuộc tính không phù hợp.

Xem ra muốn chôn được tiên bảo từ tầng bảo tháp, việc đầu tiên cần làm chính là bên trong thức hải phải có không gian thực thể, thứ hai là thuộc tính của không gian này phải tương ứng với thuộc tính của tiên bảo.

Nhưng từ đó lại nảy sinh một vấn đề phức tạp hơn, làm cách nào để mở một không gian có thuộc tính khác trong thức hải? Dương Vân quyết định giao vấn đề này cho Hoàn Chân điện suy diễn.

Hào quang của Hoàn Chân điện lại một lần nữa sáng ngời, bên trong điện sáng trưng bởi nguyệt quang chiếu rọi. Theo tâm ý của Dương Vân, Hoàn Chân điện bắt đầu tìm kiếm, sưu tầm các loại công pháp nhằm thôi diễn phương pháp tạo ra không gian có thuộc tính khác bên trong thức hải.

Có điều Dương Vân lại gặp phải một vấn đề muôn thâu - không đủ Nguyệt Hoa chân khí, tốc độ thôi diễn quá chậm. Chuyện này hần muốn lo cũng không được vì chẳng thể giải quyết trong một sớm một chiều. Hơn nữa hao phí để thôi diễn còn ảnh hưởng đến tiến độ luyện hóa hồi khí, cũng may không gian nguyệt hoa tạm thời cũng đủ dùng, trước khi có kết quả thôi diễn, dù có đến tầng bảo tháp một lần nữa thì cũng chẳng lấy được bảo vật, trái lại có thể dành lượng chân khí để luyện hóa hồi khí cho việc thôi diễn.

Sau khi quyết định việc này, Dương Vân âm thầm rời khỏi khoang thuyền. Lúc này đêm đã vào khuya, boong thuyền cũng trở nên vắng vẻ, ngoại trừ vài thủy thủ trực đêm thì không còn một ai. Dương Vân thi triển thân pháp nhằm tránh sự chú ý của mọi người, nhẹ nhàng nhảy xuống mạn thuyền.

Người còn đang lơ lửng giữa không trung, một đạo quang mang màu bạc bỗng lóe lên, Nguyệt Ảnh toa chợt xuất hiện trên mặt biển, chiếc thoi bằng hạt tảo nhanh chóng được khuếch đại lên, trở thành một chiếc thuyền dài bảy tám thước, rộng hai thước. Dương Vân rơi xuống Nguyệt Ảnh toa, tạo ra một gợn sóng bập bềnh, cơ thể hần vô thanh vô tức tiến vào bên trong.

"Sáng lên!" Dương Vân thử pháp quyết điều khiển một chút, quang mang bên trong Nguyệt Ảnh toa dần trở nên âm đạm, còn cảnh vật bên ngoài thì từng bước trở nên rõ nét.

Nguyệt Ảnh toa bồng bềnh trên mặt biển, nhẹ nhàng đưa theo từng con sóng, Dương Vân bắt đầu thử nghiệm các công hiệu của pháp quyết điều khiển. Chỉ thấy trong nháy mắt Nguyệt Ảnh toa đã chìm vào biển cả, như một người cá lướt đi giữa biển cả trong vắt, một lúc sau lại lao lên khỏi mặt nước lao vùn vụt trên những dải sóng, cuối cùng là bay thẳng lên trời, nhẹ nhàng phi hành hai vòng ở không trung.

Ngay từ đầu khi lặn xuống đáy biển, Dương Vân đã khổng chế Nguyệt Ảnh toa rời xa hải thuyền, vì vậy không sợ bị các thủy thủ phát hiện. Sau khi thử nghiệm xong, Dương Vân lại điều khiển Nguyệt Ảnh toa đuổi theo hải thuyền từ phía đuôi, sau đó tiếp cận mạn thuyền rồi để Nguyệt Ảnh toa bay lên cao, khi đã đứng song song với sàn tàu, Dương Vân liền thu hồi Nguyệt Ảnh toa vào không gian nguyệt hoa trong thức hải, tay vừa vận chuyển được mép thuyền, mụon lực nhảy lên boong tàu, toàn bộ quá trình giống như nước chảy mây bay, không hề khiến bất cứ thủy thủ nào chú ý.

Dương Vân vừa ngâm nga vừa quay trở về khoang thuyền, lúc này nếu bị người khác nhìn thấy thì họ cũng cho rằng hắn buồn chán nên lên boong tàu để thay đổi không khí.

Một bên tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh, một bên thôi diễn, thỉnh thoảng lại dành một ít chân khí để tiến vào Kinh Luân đường, cảm ngộ số sách vở có từ Quốc tử giám của Đại Trần, tuy hành trình trên biển chẳng khác nào nghìn bài một điệu nhưng Dương Vân vẫn cảm thấy vô cùng bổ ích, một chút cảm giác nhàm chán cũng không có.

Mọi người trên thuyền thì có phần kính sợ đối với Dương Vân, mấy ai được gặp một vị thám hoa của Đại Trần lừng danh cơ chứ. Lại thấy Dương Vân cả ngày đóng cửa không bước ra ngoài, họ đều nghĩ hắn đang nghiên cứu học vấn nên càng bội phục, xem ra thám hoa đúng là không giống người thường, ngay cả trên đường đi cũng đắm mình trong kiến thức, khó trách hắn lại có thể nằm trên băng vàng.

Với những ý nghĩ này, không một ai dám bước vào khoang thuyền mà Dương Vân một mình cư trú để quấy rầy hắn.

Ngày ngày dần trôi qua, cuối cùng vào một buổi sáng tinh mơ, người trên thuyền bỗng cất tiếng reo hò, phía xa đã là hải cảng của Đông Ngô thành.

Dương Vân cũng nhanh chóng rời khỏi khoang thuyền, bến tàu ở phía xa càng ngày càng rõ nét, lúc này hắn mới giật mình tỉnh ra, sau mười một ngày lênh đênh trên biển, cuối cùng đã đến Đông Ngô thành.

Nước Ngô, quê hương, ta đã về đây!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Triệu Kiến

Bến tàu của Đông Ngô thành vẫn không có gì thay đổi, cảnh tượng thuyền đến thuyền đi vô cùng tấp nập. Có điều một khi đã được đến bến tàu của Thiên Trữ thành, quả thật không khỏi có cảm giác nơi này khá nhỏ bé.

Hải thuyền chậm rãi tiến vào bến tàu, trên bờ chợt vang lên một hồi trống.

"Tiếng gì vậy, nhà nào đón dâu trên bến tàu à?" Mấy thủy thủ đùa giỡn.

Khi thuyền dừng lại, mọi người mới phát hiện một vị quan viên ăn mặc kiểu cách, dẫn theo một đám người đang nghênh đón thuyền của bọn họ. Đến lúc này ai cũng đoán ra những người này đến đây để tiếp đón thám hoa lang của Đại Trần.

Trước khi về nước Dương Vân đã thông báo với Tổng chiếm sự ở hội quán Đông Ngô tại Thiên Trữ thành, hắn có thể truyền tin tức về nước Ngô bằng bồ câu đưa thư, nếu có chuyện khẩn cấp thậm chí còn có thể dùng Thiên lý truyền tân phù, bởi vậy có người đến nghênh đón Dương Vân cũng không hề kỳ quái.

Một tên sai dịch trên bến tàu hô lớn: "Xin hỏi, có phải Dương thám hoa Dương Vân đang ở trên chiếc thuyền này không?"

Sau khi nhận được câu trả lời, quan viên dẫn đầu nhanh chóng bước lên thuyền.

Dương Vân chăm chú nhìn hắn, thì ra đó chính là Tô chủ sự của Lễ bộ, lúc ấy hắn vì tiếp đón một vị thái giám nên hại mình phải đợi nguyên một buổi sáng.

Tô chủ sự chỉ nhìn thoáng qua là lập tức nhận ra Dương Vân, trên mặt nở một nụ cười thân mật, nhanh chóng bước đến rồi ôm quyền thi lễ: "Thì ra thám hoa lang đang ở đây, tại hạ là chủ sự Lễ bộ Tô Xiển, rất hân hạnh được gặp thám hoa lang."

Dương Vân hồi lễ, cười nói: "Thì ra Tô chủ sự vẫn còn nhận ra tại hạ."

"Lần trước Tô mỗ đúng là có mắt không trông nên đã thất lễ với thám hoa lang, mong Dương huynh rộng lượng bỏ qua cho ta (1). Hơn nữa chúng ta thật có duyên với nhau, khi nhận được tin tức Dương thám hoa vừa ngồi thuyền về nước, phía trên có ý điều người của Lễ bộ đến nghênh đón thuyền, ta liền vội vàng đến gặp thượng thư đại nhân, mặt dày nhận là có quen biết với Dương công tử, lúc này mới cướp được chân chạy vật này, cũng là vì muốn tự mình tạ lỗi với Dương công tử."

Vị Tô Xiển Tô chủ sự này là vốn là một tên tiểu nhân, nhưng quả đúng là một kẻ chân tiểu nhân, có thể bỏ qua thể diện để đến đây nhận sai, hắn nói vậy cũng khiến Dương Vân khó mà tính toán với sự kèn kiệu trước kia của hắn.

Đúng lúc này có một vị Ti lại cầm một bộ y phục mới bước đến, Tô chủ sự cười nói: "Xin mời Dương thám hoa trở về khoang thuyền thay y phục, bệ hạ đang chờ ở trong cung, người đã đích thân triệu kiến thám hoa lang."

Dương Vân gật gật đầu, nhanh chóng quay về khoang thuyền thay một bộ y phục màu đỏ thẫm của tiến sĩ cấp đệ. Màu sắc và kiểu dáng của bộ này hoàn toàn giống với y phục mà Dương Vân mặc ở Đại Trần, có điều cây trâm trên mũ thì nhiều hơn một nhánh so với của trạng nguyên. Hiển nhiên đây là vì hoàng đế muốn khen ngợi Dương Vân đã đạt được danh hiệu thám hoa giữa chốn nhân tài đông đúc của Đại Trần.

Sau khi lên bờ, có người dắt một con tuần mã lông trắng như tuyết đến mời Dương Vân lên ngựa, đám sai dịch đi trước gõ chiêng dẹp đường, Dương Vân theo sau, còn đám người hộ tống thì bắt đầu căng ô chống cò, người xung quanh cung kính lui ra hai bên tạo thành một con đường, đoàn người chậm rãi tiến về phía hoàng cung.

Người trên đường vội vàng tránh ra, bắt đầu bàn tán, nghe ngóng xem người thanh niên đang cưỡi tuần mã, khoác y phục của trạng nguyên kia là ai. Xuân khảo năm nay đã trôi qua từ lâu, sao tự dưng lại xuất hiện một vị trạng nguyên đi điều phố?

Có người biết chữ đọc to tám thẻ bài ở phía trước: "Đó là Dương công tử ở Phụng Minh phủ, thám hoa của Đại Trần! Hẳn đã về nước!"

"Ồ!" Đám đông lập tức trở nên xôn xao.

"Ai là thám hoa của Đại Trần?" "Đồ đàn, ngoại trừ người cưỡi tuần mã kia thì còn có thể là ai nữa chứ?"

"Ta xem với, ta xem với..."

"Dương thám hoa thật tài giỏi, ngài đã đem vinh quang về cho nước Ngô chúng ta."

Bên đường truyền đến những tiếng hoan hô nhiệt tình, đám đông xô lấn chen đẩy nhau, càng lúc càng có nhiều người tụ tập đến đây, nếu không có sai dịch mở đường, chắc chắn Dương Vân sẽ bị đám đông này vây kín.

Một vài cô gái tuổi còn thanh xuân nghe được tin tức liền vội vàng chạy đến, can đảm chen vào giữa đám đông rồi liếc mắt đưa tình với Dương Vân. Dương Vân mỉm cười vẫy tay lại, thắc mắc tại sao mình lại không phát hiện ra những cô gái ở nước Ngô còn cởi mở hơn so với Đại Trần nhỉ, khi hắn điều phố ở Thiên Trữ thành, nữ tử Đại Trần đều chỉ dám e thẹn nép sau cửa nhà, quả thật thua xa nơi đây.

Thật ra việc này cũng chẳng có gì khó hiểu, nước Ngô chỉ mới lập quốc cách đây vài trăm năm, khi đó nơi này vẫn còn là một vùng đất hoang vu và thiếu văn minh, tuy đã trải qua mấy trăm năm phát triển, nước Ngô cũng đã trở nên phồn hoa nhưng những thói quen cũ từ năm xưa vẫn còn khá nhiều, nữ tử nước Ngô cũng không kín đáo như Đại Trần, dám yêu dám hận chính là đặc điểm nổi bật của các nàng. Còn như Mạnh Siêu cưới được Chương tiểu thư vốn thẹn thùng, nhơ nhĩa thì quả là trường hợp đặc biệt ở nước Ngô.

Đoàn người từ cửa phía đông nối đuôi nhau vào thành, đi dọc theo một con phố lớn rồi xuyên qua chiều hoa môn để tiến vào vương thành, từ khi khởi hành cho đến đây mất hơn nửa canh giờ. Tuy hân cưỡi ngựa nhưng đội danh dự nghiêm trang đi trước lại không hề tăng tốc, hẳn chỉ đành thúc ngựa đi từng bước ngắn.

Khi tiến vào vương thành, đội danh dự nhanh chóng tản đi, Dương Vân cũng bước xuống ngựa, ngoại trừ thành viên của hoàng thất, dù có là công khách cũng không được ngồi trên lưng ngựa, tối đa là được ban cho một chiếc kiệu nhỏ.

Nơi Ngô vương tiếp kiến Dương Vân chính là ngự thư phòng, lúc này buổi triều đã kết thúc từ lâu nhưng vài vị trọng thần trong triều vẫn được giữ lại, xem ra Ngô vương có ý định giới thiệu vị thám hoa tài năng của Đại Trần với các trọng thần, đồng thời tiện thể quyết định xem tương lai Dương Vân sẽ nhận chức ở ty nào.

"Cử tử Phụng Minh phủ Dương Vân, bái kiến Ngô vương bệ hạ." Bên trong ngự thư phòng, Dương Vân quỳ xuống hành lễ.

"Mời thám hoa lang đứng lên, ban chỗ ngồi." Sau khi đợi Dương Vân và mấy vị đại quan triều đình bên cạnh ngồi xuống, Ngô vương Triệu Hàn Quang mỉm cười: "Cô (2) đã đọc tất cả những bài văn của Dương thám hoa, quả nhiên tài hoa xuất chúng, thật giống như gấm vóc vừa tinh xảo vừa lộng lẫy của Phụng Minh phủ vậy. Hơn nữa từng câu chữ ẩn chứa thâm ý tựa như bói cát chọn vàng, khiến người đọc bị lôi cuốn bởi những ý nghĩ sâu xa này."

"Bệ hạ quá khen, Dương Vân tự thẹn không dám nhận." Dương Vân khiêm tốn đáp.

Một vài vị đại thần cũng phụ họa vào, Dương Vân lướt nhanh một vòng, phát hiện gần như mọi đại thần đứng đầu đều ở đây. Đúng là đãi ngộ dành cho người đậu thám hoa của Đại Trần thật đặc biệt, nếu ở trong nước, dù hân có đậu trạng nguyên cũng không được tiếp đãi như vậy, quả nhiên hòa thượng bên ngoài giới niệm kinh. (3)

Thái sư Cao Viễn, tả tướng Lí Thưng Lan, hữu tướng Điền Viễn Trung, đây là tam đại đầu sỏ của nước Ngô, đồng thời đại biểu cho ba phe phái lớn trong triều. Vô số ý nghĩ lướt qua đầu Dương Vân, xem ra lát nữa những người này sẽ bàn bạc về việc bố trí chức vụ của hắn, mà sự sắp xếp này cùng đồng nghĩa với việc quyết định từ nay về sau hắn sẽ thuộc hệ phái nào.

Quả nhiên Ngô vương liền lên tiếng hỏi: "Dương thám hoa không tham làm quan lớn ở Đại Trần mà trở về nước Ngô, không biết thám hoa có nguyện ý xuất sĩ trợ giúp cô gia không?"

"Dương Vân thân là người nước Ngô, đương nhiên mong muốn được làm quan ở nước Ngô, đây là nguyện vọng của thần, không dám xin này nọ."

Ngô vương mừng rỡ: "Tốt, nếu ái khanh nguyện ý xuất sĩ thì đó là may mắn của cô, là may mắn của nước Ngô."

Nghĩ đến học sinh của nước mình đậu thám hoa Đại Trần, sau lại về nước dốc sức phục vụ, đây quả là chuyện vô cùng nở mày nở mặt đối với Ngô vương và nước Ngô, dù có thể nào cũng phải tuyên dương cho mọi người dân biết đến.

"Khỏi bầm bệ hạ, khi ở Thiên Trữ thành thần từng gặp được một vị dị nhân, người đó nhờ thần mang về một phong thư, nói là phải đưa tận tay cho bệ hạ." Dương Vân nhớ đến giao phó của Tửu lão, nói.

"Ồ? Mang đến đây cô nhìn xem."

Một nội thị mang thư đưa lên trên.

Ngô vương Triệu Hàn Quang mở phong thư rồi nhìn thoáng qua, sắc mặt liền khê thay đổi. Máy vị đại thần ngồi dưới đưa mắt nhìn nhau, trong lòng tò mò rốt cuộc là phong thư của ai mà có thể khiến Ngô vương xem trọng đến như vậy.

Triệu Hàn Quang nhanh chóng đọc xong phong thư, thần sắc trên mặt thay đổi không ngừng, sau lại nhét phong thư vào người, trấn tĩnh một chút rồi nói: "Dương ái khanh có công truyền tin, sau này cô sẽ ban thưởng. Lý ái khanh... nếu Dương ái khanh đã đồng ý xuất sĩ, Lại bộ có chức vị còn bỏ trống nào thích hợp không?"

Lý Thương Lan là chủ quản Lại bộ, ông đã sớm chuẩn bị vấn đề này, không chút do dự nói: "Thông phán của Hải Diêm phủ vì mắc bệnh nên vị trí này đang bỏ trống, không biết chức vị này có thích hợp hay không?"

"Ý ái khanh thế nào?" Triệu Hàn Quang hướng về phía Dương Vân, hỏi.

Khi nghe sự đề cử này, mí mắt của hữu tướng Điền Viễn Trung khê giật giật, Hải Diêm phủ là đại bản doanh của quan viên Lý hệ, từ tri phủ đến đồng tri, trên dưới đều bền như thép trui, đều là quan viên thuộc phe tả tướng, chính ông còn đang muốn lợi dụng cơ hội vị trí thông phán còn bỏ trống để cắm một cây đinh vào đấy, không ngờ Lý Thương Lan lại tiến cử chức vị này cho Dương Vân.

Đợi đến lúc Dương Vân đã nằm trong cái ao quan viên của Lý hệ, nếu ông muốn kiếm chút thành tích ở Hải Diêm phủ thì chẳng phải sẽ phải nghe theo sắp xếp của Lý Thương Lan sao? Hơn nữa việc này sẽ phá hỏng những kế hoạch của ông, một công đôi việc, quả thật cao minh.

Có điều Điền Viễn Trung vốn không ôm quá nhiều hy vọng đối với việc tranh giành Dương Vân, Lý Thương Lan xuất thân là trạng nguyên, ở phương diện tranh đoạt thanh lưu sĩ tử đương nhiên có nhiều ưu thế hơn ông, hơn nữa tọa sư của Dương Vân khi hấn đồ cử tử ở Phụng Minh phủ cũng là người của Lý hệ, hy vọng có được Dương Vân là khá thấp.

Thái sư Cao Viễn đại diện cho đám thế tộc cường hào ác bá, vì thế hấn càng không có hứng thú gì đối với việc tranh giành Dương Vân.

Thông phán là chức quan lục phẩm, với thân phận thám hoa, đáng ra khi xuất sĩ Dương Vân sẽ là quan thất phẩm, lần này Lý Thương Lan lại cất nhắc lên một cấp, hơn nữa nước Ngô vốn là một tiểu quốc, cả nước chỉ có chín phủ, không thiết lập cấp bậc châu như ở Đại Trần, tuy thông phán chỉ mới lục phẩm nhưng luận thực tế thì quyền hạn chỉ thua tri phủ và đồng tri trong một phủ, có thể xem là quan lớn một phương.

Vượt qua huyện rồi mới đến phủ, đối với bất kỳ một quan viên nào thì đây cũng là một thử thách không nhỏ, Dương Vân có thể trực tiếp trở thành thông phán, mà hấn vẫn còn trẻ tuổi, dù sau này không có thành tích gì xuất sắc thì với lý lịch và thâm niên làm việc của mình, trước bốn mươi tuổi hấn vẫn có thể trào lên một chức vị quan trọng trong triều, đây đúng là một con đường đã trải sẵn thảm đỏ.

Hơn nữa Hải Diêm phủ có ruộng muối lớn nhất của nước Ngô, những kẻ làm quan ở đây đều giàu nứt đố đổ vách, Dương Vân này vốn xuất thân bản hàn, trong suy nghĩ của mọi người, hấn chắc chắn sẽ không có lý do để từ chối.

Không ngờ Dương Vân chẳng cần suy nghĩ mà tấu lên: "Bệ hạ, thần không muốn nhậm chức ở phủ huyện."

"Hả? Vậy ái khanh muốn vào Hàn Lâm viện hay một trong Lục bộ, hãy nói cho cô nghe nào."

"Cũng không phải, thần muốn xin được nhậm chức vị Trù Hải sư." Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Dương Vân bình tĩnh nói.

Trù Hải sư? Đó là chức vị gì vậy? Trên đầu Ngô vương và các vị đại thần đều nổi lên một dấu chấm hỏi to tướng.

Chú thích:

(1) - Nguyên văn: thành ngữ "Tề tương đồ lý năng xanh thuyền", tâm lòng của tề tướng/người trên rộng rãi đến độ có thể cho thuyền bơi ở trong.

(2) - Cô: tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến.

(3) - Nguyên văn: "Ngoại lai đích hòa thượng hảo niệm kinh", tục ngữ, tỏ ý hòa thượng từ nơi khác đến niệm kinh hay hơn so với hòa thượng bản địa, hiện được dùng để chỉ những người làm việc hoặc đối xử không tin tưởng những người bên cạnh mình, ngược lại tin tưởng người ngoài/người dưng, hàm ý châm chọc mỉa mai.

Nguồn gốc: Nghe đầu Thiên tông Mã Tổ ở Thành Đô có cha là người bán ki (cái mẹt/ki hốt rác/gầu xúc...), khi Mã Tổ trở về quê, toàn thành loan truyền

rằng có một vị cao tăng đến, đến khi thấy mặt thì tất cả mọi người đều cười xòa: "Thì ra là con trai của người bán ki!" Mã Tổ không khỏi cảm thán: "Đắc đạo bất hoàn hương, hoàn hương đạo bất hương!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Tự Lập Phe Cánh

“Trù Hải sứ? Vương triều làm gì có chức vị này?” Lí Thương Lan kinh ngạc nói.

“Có, năm khai quốc ba mươi hai tới ba mươi tám, vương triều từng thiết lập chức vị này.” Dương Văn khẳng định.

“Người đâu! Triệu Nội sử lệnh đến tra cho ta chức vị Trù Hải sứ!” Ngô vương Triệu Hàn Quang phân phó.

Nội sử lệnh rất nhanh ôm một đóng sách cở đến, đóng sách này là điển tịch trong cung từ những năm ba mươi đến bốn mươi được ghi lại.

Nước Ngô lập quốc đã qua mấy trăm năm, sách này đương nhiên không phải bản gốc mà là do hậu nhân sao chép lại. Mà cho dù là nguyên bản thì có dùng loại nhất tốt nhất cũng không khỏi bị ăn mòn hết theo thời gian. Trong cung có Nội sử ti là chuyên về việc này.

Mặc dù không phải nguyên bản thì sách này cũng đã có vài thập niên lịch sử, sau một hồi tra tìm, cuối cùng Nội sử lệnh cũng tìm được ghi chép về Trù Hải sứ.

“Quốc triều mùa đông năm thứ ba mươi mốt, Đông Hải Trục Lăng quốc bái triều, cống nạp một gốc cây san hô, ba hộp Hải Châu. Thái tông bệ hạ ban thưởng ngọc mã, tơ lụa. Sứ giả của Trục Lăng quốc muốn lập quan hệ thân thiện hảo hữu cùng bốn quốc để có thể lui tới thông thương, Thái tông bệ hạ đã chấp thuận việc này, hạ chỉ thiết lập nha môn Trù Hải sứ ti để đốc thúc mọi việc, định hàng lục phẩm.

“Mùa xuân năm ba mươi hai, Trù Hải sứ ti chính thức được thành lập, năm đó mang theo mười lăm chiến thuyền viễn hành cùng Trục Lăng quốc sứ. Năm thứ ba mươi ba thì quay về nước, chỉ còn lại mười hai thuyền nhưng đều được chất đầy châu báu.”

“Năm thứ ba mươi sáu, đường thủy Đông Hải bị gián đoạn. Năm đó chiến thuyền đi không một chiếc nào quay lại. Năm thứ ba mươi tám, bãi bỏ Trù Hải sứ ti.”

Nội sử lệnh chọn những mục ghi chép có liên quan đọc to một lần, sau đó ghi lại mỗi người một bản rồi đem dâng lên cho Ngô vương cùng các vị đại thần.

“VẬY... Dương ái khanh, khanh muốn mở lại Trù Hải sứ ti sao? Hiện tại đã có Thị Bạc ti. Nếu khanh có hứng thú đối với hàng hải thì có thể trực tiếp nhậm chức ở Thị Bạc ti.” Ngô Vương khuyên.

Diễn Viễn Trung khẽ động trong lòng, Thị Bạc ti chính là địa bàn của ông, thương mại đường biển của nước Ngô rất phồn thịnh, tính ra thì Thị Bạc ti chiếm đến ba phần thu nhập từ thuế trong quốc khố của nước Ngô, từ trên xuống dưới đều cực kì coi trọng phần lợi này.

“Bệ hạ, trách nhiệm chính của Thị Bạc ti là lui tới Đại Trần, Bắc Lương, Thanh Tuyền, thậm chí cũng đã khai thông thương lộ đến những hải quốc ở Nam Dương, thần thiết nghĩ Trù Hải sứ ti có điểm khác biệt.”

“Ái khanh hãy giải thích thêm.”

“Vâng, thưa bệ hạ. Nhiệm vụ chính của Thị Bạc ti là thu thuế thương lộ, nhưng đại hải vốn bao la khôn cùng, không ai biết nó rộng hơn Hải quốc bao nhiêu ngàn vạn lần, nếu có thể vạch ra một tuyến thương lộ mới thì thật khó để tưởng tượng được lợi nhuận có thể thu về, Ân quốc công của Đại Trần chính là một ví dụ tốt nhất. Nước Ngô chúng ta lập quốc đã ba trăm tám mươi năm, bắc đối diện Đại Trần, nam giáp Sơn Việt, thân phận là nước phụ thuộc đã được định từ lâu, trên lục địa vốn đã không còn không gian để phát triển. Tuy rằng hiện tại quốc thái dân an, dân gian giàu có, nhưng theo tình hình phát triển của quốc gia mà nói thì quả thật đã qua thời kỳ đỉnh cao, một trăm năm gần đây liên tục theo đà xuống dốc. Trừ khi quyết đoán khai thác vùng lãnh hải bên ngoài, thần thật sự không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn.” Bên trong ngực thư phòng, Dương Văn chậm rãi trả lời, vẻ mặt hào hứng.

“Lập lại Trù Hải sứ ti, tụ tập nhân tài, thăm dò thương lộ ở hải ngoại. So sánh với Thị Bạc ti thì một vì gìn giữ cái đã có, một vì tiến thủ, cả hai thứ đều không thể thiếu.” Dứt lời, Dương Văn nhìn Ngô vương một cách chờ mong.

Thì ra tiểu tử này lại có dã tâm lớn như vậy, hẳn không cam lòng làm thủ hạ của ai nên muốn dùng lối tắt để tự lập phe cánh đây mà, cả ba đại thần đều có ý nghĩ như vậy. Tuy lời của Dương Văn rất hợp tình hợp lý nhưng các vị đại thần vốn là những người sống lâu thành tinh, càng già lại càng đa nghi, trong lòng không khỏi cảm thấy Dương Văn có thái độ ghét mấy lão già cở hủ này, không muốn làm thủ hạ của bọn họ.

Ý là chúng ta đều giữ lấy cơ nghiệp từ trước, là mấy lão gia hỏa ăn cơm khô có sẵn, chỉ có tiểu tử nguoi là anh tài dám nghĩ dám làm sao? Ngay cả Lí

Thương Lan, thủ lĩnh của hệ thanh lưu, bất giác cũng có vẻ mặt không được tự nhiên.

Thân là đại thần, đương nhiên họ đều là người biết đối nhân xử thế, vì vậy lúc này chẳng ai đại nã ra phản đối cả, lỡ khiến Ngô vương có ấn tượng mình là kẻ đồ kị người tài thì sao? Tuy không tỏ thái độ gì nhưng Ngô vương Triệu Hàn Quang cũng hiểu những suy nghĩ trong đầu bọn họ, đã là vua vua tôi tôi vài chục năm rồi, khó mà che dấu được tâm tư của nhau.

Kỳ thật với tư cách là bề trên, Triệu Hàn Quang cũng rất tán thưởng hành động dám nghĩ dám làm, phá bỏ mọi rào cản của Dương Văn. Hiện tại trên vua dưới dân, từ trong ra ngoài đều chia bè kết phái tạo thành cục diện hỗn loạn, điều này luôn khiến ông vừa phiền chán vừa bất lực, trong khi đó đề nghị của Dương Văn rất có thể sẽ đem đến một làn gió mới cho cục diện đáng buồn này của Ngô quốc. Ông lại nghĩ đến lá thư trong tay, tuy rằng bên trong không nhắc đến Dương Văn, nhưng nếu lão tổ tông đã cho người này mang thư về thì nhất định cũng đề cập đến hắn, có lẽ hắn thật sự sẽ làm nên chuyện.

Nghĩ đến đây, Ngô vương quyết định mà không trung cầu ý kiến của đại thần: “Rất hay! Nếu triều đại đã từng có tiền lệ và việc mở lại Trù Hải sứ lại có lợi đến như vậy thì Dương Khanh, Khanh hãy đi đốc thúc Lại bộ, trong nửa tháng phải hình thành Trù Hải sứ cho ta. Tạm thời phong cho Chính sứ của Trù Hải sứ ti chức quan lục phẩm, còn việc xây dựng cơ cấu thì Khanh hãy điều trần ti mi lại cho Lại bộ.”

“Vâng.” Lí Thương Lan sáng khoái đáp ứng. Dù sao chỉ là nha môn lục phẩm, hơn nữa lại tạm thời. Nếu trong một hai năm mà Dương Văn không thể tạo ra một cục diện mới thì cùng lắm chỉ làm đến lục phẩm. Đến lúc đó cho dù có cách chức hắn thì bên trên cũng không quan tâm. Đứng là thanh niên tuổi trẻ, ai cũng thích mạnh miệng, đợi đến lúc chính thức bắt tay vào sẽ thấy được đạo lý nói thì dễ mà làm thì khác!

“Việc này rất đơn giản, song đi đôi với việc xây dựng nha môn mới là chi tiêu định kì, hơn nữa Trù Hải sứ ti chắc chắn phải cử thuyền ra khơi, những khoản này đành nhờ Điền tướng nghĩ biện pháp vậy.”

Điền Viễn Trung gật đầu, trong lòng thầm chửi: tên cáo già kia, bản thân mình thì muốn làm người tốt, còn cái danh ác nhân lại đẩy cho ta.

Thế nhưng ông không thể không gánh vai ác nhân này, ông thân là chủ quản bộ Hộ, không quản việc nhà sao biết củi gạo quý. Tuy nước Ngô đang trong thời kỳ thái bình, dân chúng giàu có, nhưng số lượng quan viên thừa vẫn liên tục tăng lên, ngoài ra còn phải dành một khoản lớn cho cúng tế, tông tộc, quân bị, học chính..., từ đó quốc khố cũng chẳng còn dư bao nhiêu.

“Khởi bẩm bề hạ, lương bổng cho quan lại và chi tiêu hằng ngày của Trù Hải sứ đều có thể chiếu theo Thị Bạc ti, nếu bộ Hộ cần rằng thì vẫn có thể chi được những khoản này. Nhưng việc cử thuyền ra khơi vốn tốn không ít tiền, đến lúc đó phải một thuyền hay mười thuyền đi ra ngoài, thuyền to hay nhỏ? Phí chiệu mộ thủy thủ trên thuyền? Có phải binh lính lên thuyền hay không, chi tiêu cho trang bị của lính tráng như thế nào? Hơn nữa chúng ta sẽ tự đóng hay mua thuyền mới, phí dụng dành cho mua sắm vật tư cần thiết ra sao? Mặt khác trên biển có quá nhiều nguy hiểm, thuyền bị hư hỏng, bị đắm là chuyện bình thường, lúc đó còn phải có thêm phí dụng trợ cấp, cứu trợ... Những khoản tiền này bộ Hộ tuyệt đối không thể gánh nổi.”

“Những chi phí này không cần bộ Hộ chi, Trù Hải sứ có thể tự xoay sở từ dân chúng. Nhưng nếu mở được thương lộ mới thì Trù Hải sứ ti sẽ được quyền độc chiếm thương lộ này trong vòng hai mươi năm, ngoài ra khi đó Thị Bạc ti cũng không được thu thuế.” Dương Văn nói.

“Điền Khanh, như vậy có được không?” Ngô vương Triệu Hàn Quang hỏi.

“Nếu vậy thì thần không có gì dị nghị.” Điền Viễn Trung và Lí Thương Lan cùng nhất trí. Chức Trù Hải sứ này hơn phân nửa sẽ không khác gì những vấn đề thường gặp trong triều đình nước Ngô, cuối cùng cũng sẽ không tránh khỏi kết cục đầu voi đuôi chuột. Lúc này Ngô vương đang cao hứng nên đừng ai đại nã mà làm trái ý người, huống chi đây cũng chỉ là lương bổng cho quan lại và chi tiêu hằng ngày của một nha môn lục phẩm mà thôi, nếu bộ Hộ nói không chi nổi thì chính mình cũng thấy xấu hổ thay.

Rời khỏi hoàng cung, Dương Văn thầm vui sướng trong lòng, tuy việc đảm đương chức Trù Hải sứ lục phẩm không có gì là to tát nhưng đây lại là một nha môn độc lập, mọi việc từ trên xuống dưới đều do hắn làm chủ. Và quan trọng hơn chính là hắn có thể quang minh chính đại đi Đông Hải, đến Trục Lăng quốc trong giấc mộng kiếp trước của hắn, nơi này cách Ngô quốc hàng ngàn dặm hải cương, ngoài ra còn có hai đảo quốc khác là Thừa Phong và Khiên Tinh.

Theo kí ức từ kiếp trước của Dương Văn thì ba đảo quốc này không hề bị loạn thế lan đến, nếu có thể mở một tuyến đường đến ba nước Đông Hải, dù Ngô quốc có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa thì ít nhất hắn vẫn có thể đưa người nhà giường buồm ra khơi, tạo một con đường lui cho bản thân.

Hơn ngàn năm trước đã từng có dân cư trên đại lục di cư đến ba đảo quốc ở Đông Hải này, nơi đây có khí hậu cũng như văn hóa khá tương đồng với Ngô quốc, cha mẹ chắc chắn có thể thích nghi với cuộc sống ở đây. Nếu không thể đến ba nước Đông Hải thì chỉ có thể tìm cách đến các hải quốc ở Nam Dương hoặc Sơn Quế. Có điều khí hậu ở những nơi này rất nóng bức, bệnh chướng khí hoành hành, hơn nữa lại gặp khó khăn về ngôn ngữ của dân bản xứ, đây quả thật không phải là địa điểm tốt để sinh sống. Càng không ổn chính là Nam Dương vốn nổi tiếng về ba nghìn Hải quốc, nơi nơi chiến loạn triền miên. Về phần Sơn Quế, tuy nằm trên đại lục nhưng hắn không biết nơi Sơn Quế đã thay đổi đến mức nào sau khi đại quân Bắc Lương chết thảm trên đất này, và lại khi tấn công quốc nội của Sơn Quế thì đại quân Bắc Lương mới đại bại, bởi vậy nơi này cũng không phải là một lựa chọn thích hợp.

Có thể rất nhiều người cho rằng việc Dương Văn thành lập Trù Hải sứ là hành động của một thanh niên hiếu thắng không biết lượng sức mình, bọn họ nhất định sẽ đứng ngoài để dõi theo trò hải của hắn, nhưng hắn sẽ khiến những người này phải kinh ngạc!

Chương 102: Nha Môn Bị Ghẻ Lạnh

Trong vương cung Ngô quốc, Uyển Ngưng cung, mấy tháng trước Triệu Giai đã hoàn thành khóa học lễ nghi khiến nàng thống khổ không thấu kia. Sau khi học lễ nghi xong quả thật nàng đã dịu dàng hơn nhiều, ngoại trừ thi thoảng còn lên chạy ra khỏi cung du ngoạn nhưng cũng đã biết mang theo hộ vệ. Cừu chỉ trước mặt phụ vương mẫu hậu cũng đã nhả nhận lịch sự hơn hẳn, điều này khiến hai người yên tâm hơn nhiều.

Năm đó Ngô vương và Vương hậu cũng chẳng hề muốn đưa Triệu Giai lên núi học nghệ, tiếc rằng đưa công chúa trưởng lên núi là quy củ đã lưu truyền từ ngày Ngô quốc thành lập đến nay, đã có lịch sử mấy trăm năm.

Hoàng Minh Kiếm tông mà Triệu Giai bá nhập có quan hệ cực kỳ mật thiết với vương thất của Ngô quốc.

Thứ tử và trưởng nữ của hoàng đế khi lên sáu tuổi đều phải tiến vào Hoàng Minh Kiếm tông tu hành, chỉ khác là trừ khi trưởng tử qua đời hoặc bị phế truất, nếu không thì hoàng tử sẽ trốn đời không được rồi khỏi núi, mãi mãi phải ở trong tông môn mà tu luyện. Còn trưởng công chúa chỉ cần tu luyện đến năm mười bảy, mười tám tuổi là có thể rời núi, lúc này vương thất sẽ lựa chọn một người xứng đáng để sánh duyên cùng. Sau khi kết hôn, trưởng công chúa sẽ phụ trách quản lý mạng lưới sức mạnh ở thế tục tại Ngô quốc của Hoàng Minh Kiếm tông cho đến khi trưởng công chúa đời sau đến kế nhiệm.

Với những bố trí hao tâm tổn huyết của các vị tiền bối trong hoàng thất, hiệu quả là ngôi vị hoàng đế đã liên tiếp được giữ vững trong suốt mấy trăm năm, chuyện huynh đệ tranh đấu trong nội bộ hoàng thất cũng rất hiếm gặp.

Hoàng Minh Kiếm tông cùng hoàng thất Ngô quốc một sáng một tối, gần như là quan hệ hỗ trợ trong ngoài với nhau. Đồng thời lực lượng quốc gia do vương thất khống chế và lực lượng thế tục tông môn trong tay trưởng công chúa cũng là một sáng một tối, hai loại lực lượng này vừa trợ giúp lẫn nhau nhưng đồng thời cũng giám sát lẫn nhau.

Vương vị được thừa kế nhưng quyền lực mà trưởng công chúa quản lý lại không được truyền cho nhi tử mà là giao cho trưởng công chúa đời sau, an bài như vậy mục đích là để tránh việc họ ngoại kiều ngạo.

Thật ra Ngô vương và Hoàng hậu kiên quyết ép Triệu Giai tập lễ nghi là để chuẩn bị cho việc xuất giá của nàng. Đứa con gái này tính tình vốn ngang tàng lỗ mãng, từ nhỏ đã ở trong sơn môn tu luyện, thi thoảng mới về nhà một chuyến nên phụ mẫu vui vẻ thì nhiều mà dạy dỗ lại thiếu, giờ đành phải mài dũa từng tí vì lo rằng tương lai nàng sẽ không hiểu cách đối nhân xử thế, không thể hòa thuận với vị hôn phu.

Triệu Giai nào biết những điều đó, ngoài mặt thì bớt nghịch ngợm nhưng thực ra sau lưng vẫn không hề thay đổi, nàng quay lại Uyển Ngưng cung, vừa đóng chặt đại môn là lập tức trở lại "nguyên hình".

"Người đâu... lấy bìa ra!" Triệu Gia ra lệnh.

"Vâng, thưa công chúa."

Các cung nữ nhanh chóng lôi ra một tấm bìa gỗ hình người đặt giữa sân, hơn nữa người gỗ còn mặc cả quần áo như người thật.

Một luồng hồng quang xuất hiện từ bên hông Triệu Giai rồi lượn quanh người gỗ mấy vòng, người gỗ liền vỡ tung thành vô số những mảnh vụn.

"Chẳng biết lần này công chúa tức giận vì điều gì đây, người gỗ đáng thương quá, bị phá hủy hoàn toàn rồi." Các cung nữ thầm nghĩ, trong lòng thì ai oán, tối nay lại phải thức khuya để tét người gỗ rồi.

"Hừ! Dương Vân thối, không ngờ lại chạy tới Đại Trần, hại ta đợi ở Đông Ngô thành như đứa ngốc, lại còn len lén đến trường thi xem bảng vàng, thật là đáng giận!" Triệu Giai vung kiếm lia lịa, hận không thể chẻ bìa gỗ thành những hạt bụi.

Dường như Nhuyễn Hồng kiếm cũng cảm nhận được lửa giận trong lòng chủ nhân nên đột nhiên phun ra một luồng kiếm quang đỏ thắm, vèo một tiếng, lẳng không đánh trúng một mảnh gỗ, lập tức làm cho nó nổ tung thành những mảnh vụn.

Triệu Giai ngây người ra, đây... đây là kiếm quang đó, mình bất tri bất giác đột phá Dẫn Khí kỳ từ lúc nào vậy?

xxx

Chuyện thành lập Trù Hải sử ti đã ngã ngũ, Lại bộ cũng không gây khó khăn, nhanh chóng gửi phê văn đi, đồng thời thông qua Đề báo(*) chính thức thông báo tin tức thành lập Trù Hải sử ty trên cả nước. Thượng thư Lại bộ cũng tương đối hào phóng khi đưa cho Dương Vân một xấp quyết định bổ nhiệm trống, để hắn tự ý bổ nhiệm quan lại. Lúc trước lão hết gây sức thì lại gây ép, bây giờ lại ra vẻ hoàn toàn không để tâm gì nữa.

(*) - "Đề báo" có thể xem là cơ quan báo chí đầu tiên của Trung Quốc, nó xuất hiện vào thời Tây Hán sơ kì hơn 2000 năm trước (khoảng thế kỉ thứ hai trước công nguyên). Lúc ấy Tây Hán thực hiện chế độ quận huyện, cả nước chia thành một vài quận, mỗi quận lại gồm một số huyện. Các quận ở kinh thành Trường An đều thiết lập cơ quan thường trú, nơi này được gọi là "Đề", cất cử người đại diện cư trú, nhiệm vụ của bọn họ chính là làm công tác liên

hệ giữa hoàng đế và thủ trưởng các quận, định kỳ sao chép chỉ dụ, chiếu thư của hoàng đế, tấu chương của quan lại, công văn, các đại sự hoặc tin tình báo về chính trị của triều đình lên thẻ tre hoặc lụa trắng, sau đó sai người cưỡi khoái mã mang tin tức đi, thông qua đường chuyển thư tín (đường chuyển công văn thư tín thời xưa, dọc hai bên đường có xây dựng những trạm dịch) mà triều Tần thành lập để vận chuyển đến quan lớn các quận.

Dương Văn cũng không khách khí, cầm công văn bổ nhiệm bắt đầu tìm người. Tiếc rằng mặc dù là công văn trống nhưng người được bổ nhiệm phải thực sự có công danh, hơn nữa cấp bậc không chênh nhau nhiều lắm, cao nhất cũng chỉ có thể cất nhắc một phẩm, nếu không thì Lại bộ sẽ bác bỏ sự bổ nhiệm này.

Cái Trù Hải sử ti do Dương Văn lập ra này không được bất cứ ai trong Đông Ngô thành xem trọng, người thực sự có công danh thì làm quan ở nơi nào mà chẳng được, cần gì phải mạo hiểm gia nhập vào cái Trù Hải sử ti nhìn qua giống như trò hề này.

Dương Văn là thám hoa Đại Trần, điều này quả không sai, nhưng chỉ cho thấy hắn có văn hay chữ tốt chứ không thể chứng minh hắn có thể thành công trong ngành hàng hải.

Huống chi Trù Hải sử ti phải ra biển, biển cả mênh mông, có vị quan nào chịu vác cái mạng già của mình đi mạo hiểm chứ?

Bận rộn suốt bảy tám ngày, ngoại trừ chiêu mộ được một ít tư lại (Chức quan nhỏ phụ trách công việc giấy tờ công văn), quan viên chính thức chỉ kéo được một người tên là Tiêu Nguyên. Tiêu Nguyên vốn là cử nhân, lăn lộn mấy chục năm mới làm tới chức bút thiếp thức bát phẩm (Phiên dịch, ghi chép hồ sơ công văn), hẳn làm việc ở một nha môn khá liêm khiết, trong nhà lại đẻ huê vợ con nên là người vô cùng nghèo khó trong giới quan viên. Vì vậy lão cần răng xin vào cái nha môn bị ghê lạnh nhất - Trù Hải sử ti, được Dương Văn bổ nhiệm làm chủ sự thất phẩm.

Dương Văn dâng tấu thư yêu cầu kiến thiết nha môn của Trù Hải sử ti tại Phụng Minh phủ, lý do trong tấu thư là bến tàu của Đông Ngô thành đã không còn chỗ trống, sẽ không tiện cho việc mở đường hàng hải mới trong tương lai. Người trong kinh thành biết được chuyện này đều xôn xao chăm biếm rằng Dương đại thám hoa không lừa được ai ở Đông Ngô thành nên định về quê lừa tiếp đây.

Ngô vương và Lại bộ nhanh chóng đưa ra câu trả lời đồng ý, đối với những lời cười nhạo của mọi người Dương Văn chẳng hề lưu tâm, người khác cảm thấy hắn ngốc nhưng hắn chẳng muốn ở lại Đông Ngô thành nữa, ở nơi này có quá nhiều quan lớn làm hắn luôn có cảm giác gò bó không thể thi thố hết sức, tính ra Phụng Minh phủ vẫn thích hợp hơn, hơn nữa lại gần nhà.

Theo đề nghị của chủ sự mới nhậm chức - Tiêu Nguyên, Dương Văn đến viếng thăm thái úy đương triều Tiết Minh Nghĩa một chuyến.

Trong triều, ngoại trừ thái sư và tả hữu tướng thì Tiết Minh Nghĩa là người có chức vị cao nhất, có điều hắn quản lý quân sự nên không có mặt trong buổi thảo luận sắp xếp chức vị cho Dương Văn tại Ngự thư phòng lần trước.

Mục đích Dương Văn tìm Tiết Minh Nghĩa là theo như Tiêu Nguyên nói, chỉ cần thông qua Tiết thái úy là có thể kiếm được chiến thuyền thủy sư. Tuy Tiêu Nguyên chỉ lăn lộn ở chốn nghèo túng nhưng cũng đã có kinh nghiệm từng trải suốt mấy chục năm ở Đông Ngô thành, vì vậy hắn hiểu rõ đường đi lối lại hơn Dương Văn nhiều.

Dương Văn muốn ra khơi thì đương nhiên chiến thuyền của thủy sư là thích hợp nhất, thân thuyền kiên cố chịu được sóng gió, hơn nữa còn được trang bị vũ khí uy lực lớn.

Tiết thái úy là người quản lý quân đội trên toàn quốc, sau khi nghe được ý định của Dương Văn, ông cười nói: "Dương sử ti đã tìm nhầm người rồi, tuy ta ủng hộ chuyện Trù Hải sử ti nhưng không cách nào dùng quân thuyền cho mục đích cá nhân, việc này lão phu không dám giúp."

"Tại hạ cũng không cần thuyền đang sử dụng, theo tại hạ được biết thì chúng ta thường bán một vài chiếc quân thuyền đã bỏ hoặc sắp không dùng nữa cho tư nhân, có điều muốn mua loại thuyền này thì phải có người trong quân đội mới được, chẳng lẽ trong quân còn có người hơn được Tiết thái úy sao? Ngài chỉ cần nói một câu là xong thôi mà."

Tiết thái úy nghe vậy lập tức hiểu rằng Dương Văn đã biết rõ nội tình bên trong, không thể lừa được. Thật ra cái quy định tư nhân không thể sở hữu chiến thuyền đã chỉ còn trên danh nghĩa trong vài năm gần đây. Thịnh thoàng vẫn có một vài tướng lĩnh trong thủy sư thông báo thuyền đã hỏng dù nó vẫn còn chạy tốt, sau đó bán lại cho thương nhân đi biển với giá tương đối thấp, dù sao thì chiến thuyền của thủy sư cũng sẽ được triều đình cấp lại, người ở trên thường chỉ mất nhắm mắt mở đối với loại chuyện này.

"Đó đều là chuyện do bọn cấp dưới làm ra, lão phu đang cho điều tra, nhất định sẽ quản lý và uốn nắn thật chặt." Tiết thái úy lập tức phủi hết trách nhiệm.

"Trù Hải sử ti của tại hạ cũng là nha môn của triều đình, dùng vài chiếc chiến thuyền là việc danh chính ngôn thuận, dù lão thái úy không 3nẻ mặt tại hạ thì cũng phải nể mặt Ngô vương bệ hạ chứ, lần này Dương mỗ cũng hành động theo ý bề trên mà thôi." Dương Văn lờ Ngô vương ra, vừa cứng vừa mềm một hồi, rốt cục cũng lấy được thư tay của Tiết thái úy, hào hứng đi thẳng về.

"Dương Văn thực sự muốn ra biển ư, đúng là ngựa non háu đá." Tiết thái úy cảm thán một tiếng, ông cũng không có ác ý gì đối với Dương Văn, dù gì thì văn võ vốn tách biệt, Dương Văn có nổi bật hơn nữa cũng không uy hiếp được vị trí của ông. Hơn nữa bài văn lúc thi đình tại Đại Trần của Dương Văn đã được truyền ra rộng rãi, bên trong đề nghị vua Trần coi trọng việc quân sự, trong thời bình phải nghĩ đến thời loạn, thực ra ý kiến này đã được áp dụng ở Ngô quốc rồi.

Sau khi đọc bài văn này, ngày hôm sau Ngô vương liền triệu kiến Tiết thái úy để hỏi han tình hình chiến sự cả nước, hơn nữa còn có ý định sang năm quốc khố sẽ chi thêm cho quân đội, chuyện này nếu thành thì coi như cũng có công của Dương Văn.

Dưới những ánh mắt chú ý, khinh thường, hoài nghi, chống đối của toàn thể quan dân Ngô quốc, Dương Văn bận rộn đến hết tháng năm, cuối cùng cũng xử lý thỏa đáng xong một đồng vấn đề rắc rối, sau đó mang theo vị quan cấp dưới duy nhất - Tiểu Nguyên - cùng bảy, tám tên tư lại lên hải thuyền rời khỏi Đông Ngô thành, đến Phụng Minh phủ để chính thức thành lập nha môn Trù Hải sứ ti.

Dương Văn vừa đi thì chuyện tình về Trù Hải sứ ti cũng dần dần phai nhạt, phần lớn mọi người trong kinh thành đều cho rằng Dương Văn đã làm một chuyện ngu xuẩn, vất vả lắm mới được vang danh thiên hạ, Ngô vương cũng khá coi trọng, hắn không nhân dịp này mà ở lại kinh thành, tăng cường sự thân thiết với nhà vua, ngược lại còn chạy đến nơi khác. Người vừa đi trà cũng lạnh, hứng thú mà Ngô vương dành cho hắn cũng giảm đi, nếu Trù Hải sứ ti không làm nên trò trống gì thì chỉ sợ đây cũng là chức quan cao nhất của hắn, không ít người còn mong mỏi đến lúc được hạch tội hắn.

Sau khi nhận được bài học kinh nghiệm thì những thanh niên càn rỡ mới có thể hiểu được một vài quy tắc trong chốn quan trường.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Sơ Kiến

Bên trong hoàng cung nước Ngô, "Cái gì? Bắt ta phải xuất giá?" Triệu Giai há hốc mồm, đến nỗi có thể nhét một quả trứng gà vào trong.

"Nô tì vừa nghe trong cung đồn đại như vậy, ngàn vạn lần xin công chúa đừng đi ra ngoài." Một cung nữ hoàng hốt nói.

"Không được ... ta phải đi hỏi cho ra nhẽ mới được." Triệu Giai lập tức cất bước chạy đi.

"Công chúa! Công chúa!" Cung nữ phía sau vừa đuổi theo vừa gọi.

Triệu Giai đang khoác trên người một bộ cung trang dài chấm xuống đất, nàng vừa nhắc vạt váy áo vừa lao về phía trước, nhanh chóng cắt đuôi cung nữ ở đằng sau.

"Phụ vương, mẫu hậu." Khi đến nơi, Triệu Giai bất ngờ khi thấy Ngô vương cũng có mặt, may mà nàng vẫn nhớ đến việc hành lễ.

"Sao lại có bộ dạng kích động như vậy, còn thể thống gì chứ!" Ngô vương chỉ tiếc rên sất không thành thép mà nói, "Mới vài ngày mà kết quả của việc học lễ nghi đã đổ xuống sông xuống biển rồi sao?"

"Trời ơi... phụ vương mẫu hậu, ở đây không có người ngoài, cần chi phải chú ý nhiều như vậy chứ, người một nhà có cần cứng nhắc vậy không!" Triệu Giai kéo kéo ống tay áo của hai người, bắt đầu sử dụng những nụ thần công.

"..." Ngô vương thờ dài một tiếng, có điều khi thấy vẻ mặt làm nũng của Triệu Giai, ông cũng cảm thấy mềm lòng. Tuy có đến bảy tám vị vương tử nhưng chẳng biết vì sao ông chỉ có duy nhất một đứa con gái là Triệu Giai, hơn nữa từ nhỏ hai cha con gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều nên ông luôn cưng chiều Triệu Giai.

Chỉ hận Triệu Giai là trưởng nữ, cũng là nữ nhi duy nhất nên nàng phải gánh vác trách nhiệm của trưởng công chúa mỗi triều đại, nếu không ông tuyệt đối sẽ không đồng ý để Triệu Giai lên núi tu hành.

"Được rồi, về sau ở trong cung không được bất cẩn như vậy nữa, có điều sau khi đến nhà chồng thì con không được tùy tiện như vậy nữa, phải ghi nhớ những lễ nghi đã được học." Vương hậu nói.

Nghe thấy mẫu hậu chủ động nhắc đến việc này, Triệu Giai vội vàng chen vào: "Con không muốn xuất giá đâu, con sẽ ở trong cung chăm sóc phụ vương và mẫu hậu."

"Đứa ngốc này, nữ nhi rồi sẽ có ngày phải xuất giá, con không thể ở trong cung cả đời được." Vương hậu nói, "Mà con có ý trung nhân nào chưa?"

"A!? Không... không có." Hai má Triệu Giai trở nên đỏ bừng, hai tay mân mê chéo áo.

"Vậy là tốt rồi, mẫu hậu đã tìm được một người tuổi trẻ tài cao, văn tài xuất chúng thích hợp với con, tuy gia thế kém một chút, xuất thân hàn môn nhưng rất biết đối nhân xử thế, dễ gần hiếu thảo, mai sau nếu con đến đó thì nhất định phải phụng dưỡng cha mẹ chồng thật tốt, đối xử tử tế với anh em chồng, hơn nữa cũng phải gần gũi với các chị em dâu, chớ vì mình có thân phận Vương gia mà vô lễ với bọn họ, con phải nhớ rằng vợ chồng là chim một rừng (*), cả đời sẽ nương tựa vào nhau, con đối xử tốt với người nhà của hắn thì cũng chính là đối xử tốt với hắn."

(*) - Nguyên văn: "Phu thê bốn thị đồng lâm điều", vợ chồng vốn là chim một rừng, ý nghĩa tương tự như cách nói.

Trong văn học cổ đại Trung Quốc, người ta thường trích dẫn câu "Vợ chồng vốn là chim một rừng, tại hạ đến nơi mỗi người một ngã" để hình dung một vài người vì tư lợi mà vứt bỏ chồng hoặc vợ vào thời điểm mấu chốt, nhằm cường điệu sự ích kỷ của cá nhân.

Khi nghe được những lời này, Triệu Giai cảm thấy tim mình đập thình thịch, xấu hổ đến mức mặt mày đỏ ửng.

"Người của Hàn Lâm viện cũng rất tán thưởng hần, cho rằng trong các đời trạng nguyên thì tài văn của hần có thể xếp hạng nhất hạng nhì, tuy có chút thua kém Dương Vân - thám hoa của Đại Trần, nhưng trong những người cùng lứa tuổi ở nước ta, hần tuyệt đối nổi bật." Vương hậu tiếp tục kể lễ đồng dài, nhưng không hề nhận ra sắc mặt Triệu Giai đã trở nên trắng bệch.

"Phụ vương, mẫu hậu, con cảm thấy hơi chóng mặt, con xin về cung trước." Dứt lời, Triệu Giai nhanh chóng trốn đi.

Tưởng rằng vì xấu hổ nên nữ nhi mới trốn về, hai người nhìn nhau cười, thậm chí không ngờ đứa con gái giống dã nha đầu này cũng có lúc cảm thấy xấu hổ.

Ngày hôm sau, từ trong hoàng cung truyền ra tiếng quát phẫn nộ của Ngô vương, "Cái gì? Không thấy công chúa Hoài Nguyệt ở đâu ư?"

"Vâng, chúng thần đã tìm khắp trong ngoài Uyển Ngưng cung, nhưng chỉ tìm được một phong thư."

Ngô vương nhận phong thư, giận đến mức hai tay phát run, vừa mở ra lập tức nhận ra đây là nét chữ của con gái mình.

Lá thư vô cùng đơn giản, bên trên chỉ có một hàng chữ to: "Phụ vương, mẫu hậu, con không muốn xuất giá, vì vậy ra ngoài chơi một thời gian, khi nào một con sẽ về."

"Dã nha đầu này..." Ngô vương tức đến mức môi run rẩy, hét lớn: "Phái người đi tìm cho ta! Nếu không tìm thấy thì đừng trở về!"

"Thuộc hạ tuân lệnh."

Sau khi thủ lĩnh thị vệ đại nội lui ra, Ngô vương chán nản ngồi xuống ngai vàng, dã nha đầu này chẳng bao giờ khiến ông yên tâm được chút nào cả, ông còn tưởng rằng khóa lễ nghi kia sẽ khiến nàng thay đổi tính khí, không ngờ lần này chẳng những chứng nào tật nấy mà càng ngày càng tệ hại hơn, dám không lời từ biệt mà trốn khỏi nhà.

Khi nào áp giải trở về, nhất định phải bắt nàng xuất giá, Ngô vương giận dữ thầm nhủ.

Dương Vân bước xuống thuyền, hai chân giẫm lên mảnh đất Phụng Minh phủ, lần này không có ai giống trống khua chiêng nghênh đón, nha môn tri phủ chỉ phái vài tên quan lại cấp thấp đến đây. Vào quan trường sẽ có quy tắc của quan trường, Dương Vân có thể hiểu điểm này.

Có điều khiến Dương Vân mừng rỡ chính là hần nhìn thấy một vài bóng người quen thuộc trên bến tàu.

"Nhị ca! Hồ ca!"

Dương Nhạc mỉm cười bước đến, "Tam đệ, cuối cùng đệ cũng trở về."

Còn Trần Hồ thì liên tục xua tay, "Đệ gọi vậy ta tồn thọ chết, đệ đã trở thành quan lớn rồi, về sau cứ gọi thẳng tên ta là được."

"Ha ha, chỉ là một chức quan lục phẩm mà thôi, cần gì phải nghiêm trọng thế chứ, sau này khi không có người lạ thì chúng ta cứ xưng hô như trước." Quả thật Dương Vân không xem chức quan lục phẩm này có gì to tát, có điều Trần Hồ lại không nghĩ vậy, hần thậm chí lưỡng, quan lục phẩm mà chẳng có gì to tát? Ngay cả tri huyện lão gia chỉ mới là thất phẩm đấy.

"Mọi người nhìn xem, tuy nha môn của đệ trên danh nghĩa là cơ cấu tổ chức lục phẩm nhưng chỉ có vài người ở trên đi theo đệ." Dương Vân chỉ tay về phía sau, lúc này Tiểu Nguyên, người được Dương Vân chiêu mộ ở Đông Ngô thành, đang cùng vài tên ti lại rời thuyền. Lần này bọn họ đi một mình đến đây nhậm chức trước, sau khi lo liệu ổn thỏa mới đón gia quyến đến.

Chờ các quan lại của mình rời thuyền và lấy hành lý xong, Dương Vân khoát tay, "Đi... Trước tiên đi xem nha môn mà Phụng Minh phủ chuẩn bị cho chúng ta, sau đó đến trưa chúng ta sẽ tìm nơi đánh chén một bữa no nê."

Ti lại của nha môn tri phủ tìm một chiếc xe ngựa, đoàn người ngồi xe một mạch tiến vào tân nha môn.

Sau khi xác định Trù Hải sứ ti được thành lập ở Phụng Minh phủ, Lại bộ lập tức gửi công văn đến đây yêu cầu Phụng Minh phủ chịu trách nhiệm chuẩn bị một nha môn để xử lý công việc. Thời gian cấp bách nên không thể xây mới được, có điều Phụng Minh phủ vốn giàu có và phồn hoa, bèn lấy tiền từ phủ kho mua lại trạch viện của một thế gia, sau đó kiến thiết lại một chút, bên trong vẫn chưa kịp sửa xong, mới chỉ dựa theo kiến trúc của quan nha lục phẩm để xây lại cổng chính và chính đường, cũng mới chỉ hoàn thành vào hôm qua.

Dương Vân cùng mọi người đi xem xét một vòng, cảm thấy khá hài lòng với nha môn mới này, đặc biệt là ở hậu viện còn có một hoa viên, viện xá cũng tương đối nhiều.

"Vân đệ, sau này đệ sẽ sống trong trạch viện khổng lồ này ư?" Trần Hồ tấm tắc khen.

"Huynh cũng có thể đến đây ở."

"Cái gì? Đây là phủ đệ của quan lão gia, sao ta có thể ở được?"

"Có gì không thể chứ, trong nha môn của Trù Hải sứ ti còn có biên chế cho một ban nha dịch, nếu huynh đảm nhiệm chức đầu mục nha dịch thì đệ cũng yên tâm hơn." Dương Văn nói.

Trần Hồ mừng rỡ, "Tốt, đầu mục thì ta có thể làm được."

Nhị ca Dương Nhạc mỉm cười, Hồ tử vốn là người rất khá, cũng nhiệt tình với bằng hữu, có điều hấn lại quá dễ tâm đến chuyện giàu sang, mới chỉ được làm một chức đầu mục mà đã khiến hấn cao hứng như vậy rồi. Hơn nữa bây giờ tam đệ đã ra làm quan, quả thực đầu mục nha dịch dùng người nhà thì yên tâm hơn.

Chỗ lợi của việc thành lập một nha môn mới chính là ngoại trừ quan viên chính thức cần phải do người có công danh mới có năng lực đảm nhiệm, những lại viên (chức vụ không có phẩm cấp thời phong kiến) khác thì tiêu chuẩn thấp hơn, Dương Văn có thể tự mình quyết định, không như những nha môn cũ, bên trong thâm căn cố đế, có vài vị trí thậm chí còn phải truyền thừa từ gia tộc, dù là chủ quan muốn thay đổi cũng không dễ dàng.

"Còn lão Mạnh và Liên Bình Nguyên thì sao, bọn họ đang làm gì?" Dương Văn hỏi thăm.

"Nguyên tử đang bận rộn với công việc, hấn vừa đưa một nhóm người từ quê nhà đến đây, hiện giờ Hà đảo cực kỳ náo nhiệt, nửa năm nay hấn liên tục chạy đến Thanh Tuyền nên kiếm được không ít tiền. Có điều Mạnh Siêu thì hơi thê thảm, từ khi đậu cử nhân hấn vẫn chưa được bổ nhiệm chức quan nào, chỉ ru rú ở nhà. Sau khi về làm dấu Chương tiểu thư cũng không chịu thua kém, lúc này đã có tin vui."

"Sao lại không được bổ nhiệm chức quan nào?" Dương Văn nhún mày hỏi, các chức quan cấp thấp ở Phụng Minh phủ hấn là không túng thiếu đến mức này mới phải, hấn biết Mạnh Siêu không phải là người kén cá chọn canh, nhất định là có trở ngại khác.

Dương Nhạc đưa mắt nhìn xung quanh, thấy các tạp vụ đều ở xa nên thấp giọng nói: "Hình như là do Bạch gia phủ giờ trò quý."

"Bạch mặt rỗ? Chuyện lần trước đâu có sơ hở nào đâu, bọn họ gây khó dễ cho lão Mạnh để làm gì?" Đám Dương Văn từng hành hạ nhị công tử của Bạch phủ một lần, có điều lúc đó bọn hấn đã giả dạng thành hảo hán đến từ Bắc Lương, ngoại trừ chính bọn họ thì không một ai hay biết.

"Nghe nói Bạch mặt rỗ đổ kị với Mạnh Siêu vì lấy được Chương tiểu thư, tuy lúc trước gia đình hấn hiềm Chương tiểu thư có bệnh nên lấy có bất tự không hợp để từ hôn, nhưng sau khi gả cho Mạnh Siêu thì Chương tiểu thư đã hết bệnh, do đó Bạch mặt rỗ mới hối hận vì mỹ nhân đến miệng còn bay mất, tuyên bố rằng cả đời này Mạnh Siêu sẽ không ngóc đầu lên được."

"Đúng là một tên tiểu nhân ngang ngược tàn ác, không việc gì, đệ vẫn còn thiếu một chức điển sử bát phẩm, chốc nữa bổ nhiệm lão Mạnh vào vị trí này cho tiểu tử kia tức đến chết."

"Vậy thì tốt quá, lão Mạnh có thể nâng cao đầu với nhà mẹ đẻ của Chương tiểu thư rồi." Dương Nhạc nói.

Dương Văn trầm suy nghĩ, Trù Hải sứ ti vừa mới được thành lập, quan viên chính thức là cấp dưới của mình đã có hai người Tiêu Nguyên và Mạnh Siêu, tạm thời không cần tìm thêm, dù sao thì hàng ngày nha môn cũng không có bao nhiêu công việc cần xử lý. Những việc bình thường chỉ cần để lại viên làm là được, hấn dự định tìm thêm một vài ti lại để thành lập ban nha dịch, việc này cũng đơn giản, cứ để nhị ca và Trần Hồ chọn người.

Vì Trù Hải sứ ti phải ra khơi nên trên thuyền phải có hộ vệ, bởi vậy vẫn còn biên chế cho một đội tuần kiểm, tuần kiểm là quan cứu phẩm, theo lý thì phải do người có công danh đảm nhiệm, nhưng trên thực tế thì tuần kiểm xem như nửa quân chức, đôi khi không tránh khỏi việc đánh đánh chém chém nên người đảm nhiệm thường là một vài cường hào ác bá ở chính nơi đó. Hà đảo đã quy về dưới quyền quản lý của huyện Tĩnh Hải, Liên Bình Nguyên cũng trở thành đội trưởng của hương dân hộ vệ, đề bạt hấn làm tuần kiểm là việc danh chính ngôn thuận, chỉ cần trình công văn lên Lại bộ rồi chờ phê chuẩn là được.

Cứ như vậy, bộ khung của Trù Hải sứ ti đã được dựng lên, hơn nữa hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của Dương Văn, kế tiếp sẽ là chuẩn bị việc rời bến, vẫn còn một năm nữa loạn thế mới chính thức xảy ra, hấn nhất định phải tranh thủ bố trí xong xuôi đường lui trong thời gian này.

Ngày hôm sau Dương Văn đến bái kiến ba vị đầu sỏ của Phụng Minh phủ là tri phủ, đồng tri và thông phán. Vừa hay ba người này lần lượt thuộc về ba phe phái lớn trong triều, tri phủ là người của hữu tướng Điền Viễn Trung, thông phán thuộc hệ tả tướng, còn đồng tri Bạch Minh Viễn, cũng chính là phụ thân của Bạch mặt rỗ, Bạch phủ là thế gia cường hào ở Phụng Minh phủ, đương nhiên bọn họ thuộc hệ thái sư Cao Viễn.

Ngẫm lại thì cũng chẳng kỳ quái, Phụng Minh phủ là thủ phủ của Nam Ngô, luôn luôn có danh hiệu tiểu Đông Ngô thành, thế lực trong triều không vươn tay đến nơi này mới là lạ. Hơn nữa Nam Ngô vốn nhiều núi non, trái ngược với địa hình bình nguyên ở Bắc Ngô nên đường bộ nối liền giữa hai nơi rất bất tiện, nhưng cũng chính vì lý do này đã lộ ra tầm quan trọng của Phụng Minh phủ. Nếu Phụng Minh phủ xuất hiện một tên cường hào ác bá một tay che trời, chỉ cần kiểm soát vài sơn khẩu nối liền nam bắc nước Ngô thì dù có bị thủy sư uy hiếp, người đó hoàn toàn có thể bế quan tỏa cảng mà xưng vương xưng bá.

Đất phong của Phúc quốc công Triệu Hàn Quảng là ở Phụng Minh phủ, ngoài sở hữu đất đai rộng lớn thì ông còn nắm giữ quyền thế, đây không hoàn toàn chỉ là sự kính trọng của Ngô vương đối với vị huynh trưởng này mà trên thực tế còn suy tính đến việc tăng cường khống chế Nam Ngô của vương thất.

Tri phủ là quan ngũ phẩm, đồng tri cũng ngũ phẩm, còn thông phán là lục phẩm, nhưng vì giữa họ và Trù Hải sứ ti lục phẩm của Dương Văn không có quan hệ phụ thuộc trên dưới, vì vậy theo chức quan thì trên cơ bản bọn họ ngang hàng với nhau. Có điều nếu xét trên quyền thế thì dù là thông phán xếp

cuối trong ba người vẫn lớn hơn Trù Hải sứ ti của Dương Vân vô số lần, bọn họ đều nhìn Dương Vân với ánh mắt khác thường, quả thật không cách nào hiểu nổi tại sao hắn lại từ chối đảm nhiệm chức thông phán ở Hải Diêm phủ, đây chẳng khác nào ném quả dưa nhạt hạt mè cả.

Đến tối, Dương Vân đến phủ Phúc quốc công bài phỏng một chuyến.

Phúc quốc công Triệu Hàn Quảng xem hắn như người quen, hai người trò chuyện một lúc lâu, trong đó Triệu Hàn Quảng còn nhắc đến tấm bài thiếp ba ngàn lượng của Dương Vân năm xưa, pha trò không thôi.

Lúc ấy ba nghìn lượng quả là một con số thiên văn đối với Dương Vân, nhưng hiện giờ, nếu có thể lấy tấm bài thiếp này về, Dương Vân sẵn sàng bỏ ra ba vạn lượng bạc, bạc dễ tìm nhưng nhân tình khó trả.

Ngược lại Triệu Hàn Quảng rất ủng hộ Dương Vân, ông còn tự mở hầu bao chi ra một vạn lượng bạc, xem như giúp đỡ một phần chi phí ra khơi của Trù Hải sứ ti.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Xuất Thủ

Không có quá nhiều công việc ở Phượng Minh phủ, sau khoảng hai ngày bận rộn, Dương Vân để Tiêu Nguyên trực ở nha môn chịu trách nhiệm xử lý công văn tới lui, còn mình thì cùng nhị ca, Trần Hồ lên một chiếc hải thuyền do Hà đảo phái đến, hướng về huyện Tĩnh Hải.

Tính ra thì tháng mười năm trước Dương Vân rời khỏi nhà, bây giờ đã gần đến tháng tám, hắn đã nhớ nhà đến mức chỉ hận không thể lập tức hóa thành mũi tên để bay về nhà. Thuyền đi rất nhanh, sau một đêm đã đến bến tàu của huyện Tĩnh Hải.

Trong thời gian Dương Vân không có ở nhà, cha mẹ đã chuyển đến một căn trạch viện lớn mới mua bên trong huyện Tĩnh Hải.

Nhà mới cách bến tàu không xa, ba người cũng không đón xe ngựa mà đi bộ về. Dương Nhạc vừa đi vừa nói, "Thôn Tiểu Nguyệt rất heo lánh, làm việc gì cũng bất tiện, hơn nữa đại tầu cũng sắp đến mà phòng trong nhà lại không đủ, vì vậy cha mẹ mới đồng ý chuyển lên thị trấn."

"Trạch viện mới cũng đã có, đại ca cũng nên cưới Bích Chi tỷ."

"Đã chuẩn bị xong xuôi rồi, chỉ chờ đệ trở về thôi. Trạch viện phía trước chính là nhà mới của chúng ta."

Mọi người bước nhanh về phía trước, còn chưa đến cửa nhà thì bỗng có một người ở cửa xa xa trông thấy Dương Nhạc, hắn chậm rãi tiến đến gần, trên người mặc trang phục tới tở màu lam.

"Nhị lão gia và Hồ gia đã về, vị này chính là tam lão gia sao?"

"Ừ, đây là tam lão gia của ngươi, nên nhìn cho kĩ, đừng để sau này gặp nhau mà không nhận ra lại bị cười nhạo."

"Sao có thể chứ, tam lão gia là sao văn khúc hạ phàm, tiểu nhân chỉ gặp một lần đã giống như khắc vào trong đầu, dù đang ăn cơm cũng nhớ, ngủ cũng nhớ, tuyệt đối không thể quên được!"

Dương Vân nghe xong bỗng cảm thấy ớn lạnh, nhân lúc mọi người đang đi lặng lẽ kéo nhị ca sang một bên, "Người này là ai vậy?"

"Hừ, đệ nói Dương Hi sao, tuy hắn hơi nịnh hót một chút nhưng không phải là người xấu, cũng rất tháo vát, hiện giờ đang làm quản sự trong nhà. Hắn vốn là người sa cơ thất thế, mẹ vợ và mấy đứa nhỏ trong nhà gào khóc vì đói nên hắn phải đi trộm thức ăn của người khác, không may bị bắt rồi bị đánh cho một trận chết khiếp. Ta thấy hắn đáng thương nên lấy thanh danh của đệ ra cứu hắn, không ngờ hắn liền sửa lại họ, tự bán mình đến nhà chúng ta làm tôi tớ, do hắn cũng có năng lực nên lúc này mới được làm quản sự."

Dương Vân gật gù đầu, chẳng biết từ lúc này gia đình mình đã có một phủ đệ lớn khí thế, ngay cả quản sự cũng có.

Dương Hi vội vàng chạy vào trong báo tin, hắn đoán trong vòng hai ngày này Dương Nhạc sẽ mang tam lão gia trở về nên hàng ngày đều đợi ở cửa, cuối cùng cũng được là người đầu tiên nghênh đón Dương Vân. Người này vốn tính ranh, hắn biết tuy Dương Vân chỉ là tam lão gia nhưng gia nghiệp khổng lồ này cơ bản đều là một tay tam lão gia tạo nên, được Dương Vân ủng hộ thì hắn mới có thể ngồi vững ở vị trí quản sự.

Dương Vân bước vào chính viện, chỉ liếc mắt là nhìn thấy hai cụ đang tựa vào cửa đứng đợi, hai mắt bỗng cảm thấy ươn ướt.

"Cha, mẹ, tam nhi đã về rồi."

"Trở về là tốt, trở về là tốt rồi." Hai cụ khẽ lau khóe mắt, trên mặt nở nụ cười mừng rỡ. Bất luận tiểu nhi tử có thanh danh như thế nào ở bên ngoài, trong mắt hai cụ hẳn vẫn là một đứa con thơ, hẳn một mình lưu lạc bên ngoài nên hai cụ luôn cảm thấy nóng gan nóng ruột, giờ trở về mới thấy an tâm.

"Tiểu muội đâu rồi?" Dương Văn hỏi.

"Nó à, mới sáng sớm đã đi tìm nàng dâu mới của con để trò chuyện rồi. Con cũng thật là, đã có nàng dâu thì tại sao trong bức thư lần trước chẳng thêm nhắc đến một câu vậy."

"Cái gì cơ!" Dương Văn kinh ngạc đến ngất cả người, đảo đầu ra một nàng dâu của mình vậy!

Xem ra nhị ca Dương Nhạc cũng không biết việc này, nếu không hẳn chắc chắn sẽ nói với mình.

"Mẹ, tam đệ làm gì có nàng dâu nào?" Dương Nhạc cũng sờ không đến ý nghĩ của hòa thượng Trượng Nhị (1), thay Dương Văn dò hỏi.

"Ha hã, tam nhi ra ngoài một chuyến đã học cái xấu của người ta, hình như ở Thiên Trữ thành của Đại Trần gặp được một vị cô nương, sau đó bằng lòng lấy người ta làm thiếp, hôm trước người ta mang của hồi môn tìm đến nhà. Tam nhi, có phải con đa mặt lắm, xấu hổ nên chưa nói cho chúng ta đúng không. Không sao cả, bây giờ cũng đã đến lúc con thành gia lập nghiệp, tuy cô nương này không nói nhiều lắm nhưng có thể thấy đó là khuê nữ của một gia đình hoàng đế, người ta đã ngàn dặm xa xôi đến đây, con không nên bạc đãi đấy." Dương mẫu nói.

"Hiện giờ vị cô nương này đang ở đâu?" Dương Văn trả lời vài câu lấy lệ rồi hỏi.

"Ngay ở khóa viện (viện ở hai bên chính viện) phía tây, Dương Hi..."

"Con đây, lão phu nhân có gì sai bảo."

"Hãy đưa tam lão gia đến tây khóa viện."

"Vâng! Tam lão gia, xin người đi cùng con."

Dương Văn đi thẳng một mạch đến tây khóa viện, trong lòng thầm đoán ai mà nhảm chán đến mức đóng giả làm thiếp thất của mình đây.

"Tam lão gia, chính là viện này đây, con xin lui về." Dương Hi thầm nghĩ tam lão gia vốn là thanh niên khí thịnh, đi xa mới về đã gặp được vị phu nhân như hoa như ngọc này, không chừng sẽ có việc gì đó xảy ra, tốt nhất là hẳn nên tránh đi.

Dương Văn không để ý đến hẳn, sai bước vào trong viện.

Hai người đang nói chuyện trong viện, thấy có người tiến vào nên cùng ngẩng đầu nhìn.

"Tam ca! Huynh đã về rồi!"

Tiểu muội Dương Lâm mừng rỡ gọi to.

"Ừ, mới vừa trở về." Dương Văn vừa nói vừa hướng ánh mắt về phía người bên cạnh tiểu muội.

"Cửu cô nương!" Dương Văn thất thanh thốt lên.

Khi bước vào trong, hẳn thầm nghĩ đây là bút tích của Hồng Cân hội, nhớ khi ngồi trong quán canh thịt bò kia ở Thiên Trữ thành, Hạ Hồng Cân từng nói sẽ có tặng lễ vật tạ ơn cho hẳn.

Lúc đó Hạ Hồng Cân không nhắc đến lễ vật tạ ơn là gì nên Dương Văn cũng không hỏi nhiều, sau khi rời khỏi Thiên Trữ thành hẳn đã nhanh chóng vứt chuyện này ra sau đầu, nào ngờ lễ vật tạ ơn đã ở nhà mình.

Dương Văn từng nghe nói trong Hồng Cân hội có một nhóm nữ tử ở tuổi thanh xuân sắc nghệ song tuyệt, các nàng đều được Hồng Cân hội bồi dưỡng từ nhỏ, thông qua họ mà Hồng Cân hội đã thành lập quan hệ với không ít nhân vật quyền quý. Hẳn đoán vị thiếp thất đột nhiên xuất hiện này quá nửa là loại tình huống này, nhưng tuyệt đối không ngờ tới đó lại chính là Cửu đương gia của Hồng Cân hội.

"Khúc khích..." Dương Lâm nở nụ cười tinh quái, "Tam ca, đã bằng lòng lấy người ta rồi thì sao huynh còn gọi là Cửu cô nương vậy?"

"Đi đi, tiểu hài tử không được nhiều chuyện ở đây." Nói xong Dương Văn liền đẩy tiểu muội ra ngoài, Dương Lâm nằng nặc không đi nhưng vẫn bị đẩy ra khỏi viện.

Ầm! Dương Văn đóng cửa viện lại, quay đầu nói: "Cửu cô nương, trò đùa của các cô hơi quá đáng rồi đấy!"

"Đây không phải là trò đùa." Cửu cô nương mặt không chút thay đổi nói.

Dương Văn sờ sờ chớp mắt, "Ta thấy mình còn chưa có mị lực lớn đến mức khiến Cửu đương gia của Hồng Cân hội trở thành tiểu thiếp của mình."

"Liễu Thi Yên ta nói một là một, nếu ta đã nói là thiếp thất của ngươi thì chính là thiếp thất của ngươi, sống là người của Dương gia, chết là ma của

Dương gia."

"Thì ra cô là Liễu Thi Yên, tên rất hay. Việc cô đến đây là chủ ý của Hạ Hồng Cân sao? Nàng nghĩ như thế nào?"

"Ban đầu đại tỷ muốn tuyển một cô nương khác trong hội cho người, nhưng ta chủ động xin thay."

"Vì sao?" Dương Vân hỏi, hần nhớ số lần mình và Cửu cô nương gặp nhau có thể đếm được trên đầu ngón tay, chẳng lẽ mình có mị lực lớn đến mức khiến nàng rời bỏ Thiên Trữ thành để đến đây lấy thân báo đáp sao?

"Người không cần nghĩ nhiều, dù sao việc ta trở thành tiểu thiếp của người chỉ lợi mà không hại gì cả, ít nhất ta cũng có thể giúp người bảo vệ sự an toàn của người nhà."

Dương Vân ngẫm lại cũng đúng, những chuyện dính dáng đến hần càng lúc càng lớn, quả thật trong nhà cần có người bảo vệ. Cái khác không nói, Trâu Thao của Tứ Hải mình hần có thể điều tra được thân phận của hần, tại Phụng Minh phủ còn có phân đà của Tứ Hải mình, chắc chắn phải đề phòng việc chúng phái người đến đối phó với người nhà của mình.

Cũng may khi làm việc Dương Vân luôn cẩn thận, nơi này cách Đại Trần khá xa, phỏng chừng Trâu Thao cũng không thể đích thân đến đây gây rắc rối, nếu không hần chỉ có thể tạm thời đưa người nhà đi xa để tránh.

Cửu cô nương Liễu Thi Yên tuy nhỏ tuổi nhưng ngoại trừ Hạ Hồng Cân, rõ ràng nàng là người có võ công cao nhất trong mấy nữ nhân của Hồng Cân hội, đã tu luyện đến đỉnh cao của Ngưng Khí kỳ, không lâu sau là có thể đột phá đến Tiên thiên. Dù đặt trong một bang phái giang hồ thì loại tư chất này nhất định cũng là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, đây cũng là một nguyên nhân khiến Dương Vân không tin nàng đồng ý trở thành tiểu thiếp của mình.

"Được rồi, ta cũng không quan tâm rốt cuộc cô muốn làm gì nữa, tin rằng sớm muộn gì cô cũng sẽ nói ra. Có điều nếu đã ở nhà ta thì hãy giúp ta trông nom người nhà một chút. Nếu có việc cần ta hỗ trợ, chỉ cần ta đủ khả năng nhất định sẽ làm." Dứt lời, Dương Vân đẩy cửa bước ra khỏi viện, lập tức nhìn thấy Dương Hi đang nôn nóng đến mức vỗ đầu bứt tai ở bên ngoài.

"Có chuyện gì vậy?" Dương Vân bèn hỏi.

"Tam lão gia đã đi ra rồi!" Dương Hi mừng rỡ, "Lại... lại có một vị phu nhân nữa vừa đến chính viện."

"Vị phu nhân nào lại đến?" Dương Vân buồn bực hỏi.

"Con cũng không biết, người đến là một vị cô nương như tiên nữ hóa thân, vừa bước vào liền hỏi tam lão gia ở đâu, con bèn đưa người đến chính viện rồi chạy đến đây báo tin, có điều thấy tam lão gia đóng cửa nên không dám quấy rầy."

Dương Vân bực bội đến mức lấy tay bóp trán, sao những việc đầu đầu lại cùng đến một lượt thế này.

Khi trở lại chính viện của cha mẹ, chưa bước vào trong Dương Vân chợt nghe thấy tiếng đồ vỡ vang lên, hình như đó là âm thanh khi đồ sứ rơi xuống đất.

Tiếp đó có một bóng người lao ra, "Nói hưu nói vượn cái gì vậy? Ai là tiểu thiếp của tên Dương Vân chết tiệt kia chứ!" Người đi ra quát lên, vừa vịn giáp mặt với Dương Vân.

"Triệu Giai!" Dương Vân thất thanh thốt lên.

"Dương Vân!"

Dương Vân thầm buồn bực, vị Triệu cô nương này thù dai quá đi, hần chỉ lừa nàng có vài tấm phủ lục và một viên đan dược, sau đó treu đùa nàng một lần ở phố hoa của Phụng Minh phủ, chẳng lẽ đến mức phải tìm đến tận cửa sao.

"Ha ha, thì ra là Triệu cô nương, hiểu lầm hiểu lầm thôi." Dương Vân vội vàng giải thích với cha mẹ: "Vị này chính là Triệu cô nương, là bằng hữu mà lúc trước con kết giao, nhị ca cũng biết điều này, mà nhị ca đâu nhỉ?"

"Ra ngoài tìm đại ca của con rồi." Dương mẫu nói, "Thì ra là Triệu cô nương, thật xin lỗi, vừa rồi ta không biết đầu đuôi nên nói bậy bạ rồi." Nói xong còn trừng mắt với Dương Hi bên cạnh một cái.

Mặt Dương Hi nảo nề như mặt cha mặt mẹ, bình thường đầu óc hần vốn rất lanh lợi, hôm nay bỗng dưng lại mơ mơ màng màng thế này. Hần thấy một vị nữ tử xinh đẹp một mình đến tìm Dương Vân, liền cho rằng chắc cũng giống vị phu nhân lúc trước, trong lòng thầm nghĩ không thể để hai vị phu nhân gặp nhau nên tự quyết định đưa người đến chính viện, cũng không nói rõ ràng nên hại Dương mẫu hiểu lầm theo.

Việc này không chỉ không gây được ấn tượng tốt trước mặt tam lão gia mà còn đắc tội với lão phu nhân, khiến Dương Hi tự cho mình là thông minh khóc không ra nước mắt.

Triệu Giai vừa thấy Dương Vân thì lửa giận đã bùng lên, có điều trước mặt cha mẹ hần nên đành kiềm chế cơn giận. Đến khi mọi người rời khỏi đó, đương trường chỉ còn lại nàng và Dương Vân, lập tức lộ ra bộ mặt hung ác.

"Dương Vân người giỏi lắm, lần trước ở Phụng Minh phủ dám đùa bỡn ta!" Càng nói càng hận, nàng lập tức rút Nhuyễn Hồng kiếm ra đâm một kiếm.

"Này! Cô muốn đánh thật sao, mất mạng người đấy!" Dương Vân vừa quát vừa tránh sang một bên.

Nếu Dương Vân không tránh kịp thì Triệu Giai chỉ muốn chém rách cổ áo hắn, khiến hắn khiếp sợ một chút cho hả giận, không ngờ hơn nửa năm không gặp, bản lĩnh của người tay đột nhiên tăng lên nên có thể tránh được, đồng thời khiến nàng không quan tâm gì nữa mà toàn lực ra tay.

"Dã nha đầu! Cô muốn giết người sao? Ồ! Cô đột phá đến Dẫn Khí kỳ từ lúc nào vậy?" Dương Vân vừa nói vừa rút Hàm Quang kiếm ở bên hông ra.

Hàm Quang kiếm chưa ra khỏi vỏ thì đột nhiên có một đạo tiên ánh lạng lẹ từ bên ngoài bay đến, cùng đối đầu với Nhuyễn Hồng kiếm.

Không biết từ khi nào Cừu cô nương Liễu Thi Yên đã đến đây, nàng múa trường tiên ngăn chặn Nhuyễn Hồng kiếm của Triệu Giai.

"Được lắm! Không ngờ còn che dấu người giúp đỡ! Ta đánh cả người!" Triệu Giai tức giận quát.

Liễu Thi Yên không hề lên tiếng mà chỉ múa Độc Nha tiên như một con giao long giao thủ với Triệu Giai, bóng kiếm và tiên ánh tung hoành, cây cối hoa cỏ trong viện đều bị tàn phá tan nát.

Một đạo kiếm phong bay lẹch chặt đứt một cành cây, thiếu chút nữa đánh trúng Dương Hi đang lén lút trốn sau cây nhìn trộm. Hắn sợ hãi nhảy dựng lên, vội vàng trốn ra xa, vừa chạy vừa lầm bầm lầu bầu, "Không tốt rồi! Hai vị phu nhân đánh nhau rồi, hung hãn quá! Người mới tới còn nói mình không phải là phu nhân, nếu không phải thì tại sao hai người vừa thấy mặt lập tức xông vào nhau chứ, ta phải nhanh chóng báo cho lão phu nhân mới được."

Dương Vân vốn rất thính tai nên nghe hết sức rõ ràng, giận đến mức suýt tí nữa hắn đã vác Hàm Quang kiếm đuổi theo, chém Dương Hi thành mười bảy mười tám đoạn.

Chú thích:

(1) - Nguyên văn: "Trượng nhị hòa thượng mặc bát trứ đầu não"

Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung "Bát Quái" La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao một trượng hai). Khi Trượng Nhị hòa thượng chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói "Sở không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng", về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt thành câu là "sở không được suy nghĩ" với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Gánh Vác Không Nổi

Lúc này Triệu Giai và Cừu cô nương Liễu Thi Yên đã đánh đến tối mày tối mặt, tuy Triệu Giai vừa đột phá đến Tiên Thiên, Nhuyễn Hồng kiếm hình thành kiếm quang lúc được lúc không, nhưng dần dần nàng vẫn chiếm được thế thượng phong, nếu không phải kinh nghiệm giao đấu của nàng kém khá xa Liễu Thi Yên thì đã giành được chiến thắng từ lâu rồi.

Dương Vân đứng ngoài quan sát, lúc trước hắn chỉ mới nói dăm ba câu đã khiến hai người đánh nhau nên sau đó đành tìm một chiếc ghế dựa, giống như người rảnh rang thản nhiên ngồi bên cạnh làm khán giả, chỉ thiếu nước vỗ tay tán thưởng mà thôi.

Trong cơn giận dữ, chân khí Tiên Thiên mà Triệu Giai vẫn chưa thông thạo lập tức biến mất, nàng bỗng ho dữ dội, sau lại bị Liễu Thi Yên nắm lấy cơ hội này để phản công, khiến nàng cuống quýt tay chân.

Cảm thấy ngày càng khó không chế chân khí, nếu đánh tiếp nhất định sẽ bị nội thương, Triệu Giai bỏ lại một câu: "Các người chờ đấy, bốn cô nương nhất định sẽ quay lại!" Nói xong liền thu lại Nhuyễn Hồng kiếm rồi phi thân rồi đi. Trong lòng nàng còn thầm oán hận, hạ quyết tâm sau khi ổn định cảnh giới Tiên Thiên kỳ sẽ trở lại hành hạ đôi cậu nam nữ này.

Liễu Thi Yên cũng thu hồi trường tiên, chẳng biết nàng thu chiếc trường tiên thật dài, bên trên còn có độc nha sắc bén như thế nào mà hoàn toàn dấu kín dưới váy. Khi nhìn dáng người thướt tha của nàng và chiếc váy dài mềm mại, ai có thể nghĩ rằng bên trong có cất dấu một vũ khí có thể dễ dàng lấy mạng người được nhỉ!

"Cuối cùng cũng đi rồi, võ công của cô quả thật không tồi." Dương Vân khen ngợi.

Trên mặt Liễu Thi Yến có chút ẻo lải, hơn nữa còn có vẻ kinh ngạc. Nữ nhân vừa rồi cũng xấp xỉ tuổi nàng nhưng đã là cao thủ Tiên Thiên, tuy chỉ mới đột phá nhưng dù sao cũng đã bước được đến bước này, từ nay về sau chính là chênh lệch giữa trời đất.

"Ta phải về tu luyện." Liễu Thi Yến đáp lại một câu rồi nhanh chóng bước đi.

Đến giờ cơm buổi trưa, cả nhà quây quần bên mâm cơm ấm áp.

Trong khi ăn không tránh khỏi nhắc đến chuyện của Dương Vân, Dương mẫu giáo huấn nhi tử: "Tam nhi, lần này con ra ngoài rốt cuộc trêu chọc bao nhiêu vị cô nương vậy? Sao chỉ mới một ngày mà đã có đến hai vị rồi?"

Phụt! Dương Vân suýt tí nữa đã phun miếng canh mình vừa ăn, hai tay không ngừng vẩy vẩy.

Không ngờ Dương mẫu lại hiểu nhầm, "Năm? Hay là mười?"

Dương Vân thiếu chút nữa tắc thở vì nghẹn, vất vả lắm mới nuốt xuống, dờ khóc dờ cười trả lời: "Cái gì năm mười chứ, một người cũng không có!"

"Không đúng à nha, dù không tính đến vị tỷ tỷ hôm nay đến thì ít ra Liễu tỷ tỷ cũng là một người rồi đúng không?" Dương Lâm vừa nói vừa cười xấu xa.

Dương Vân hung hăng trừng mắt với nàng, "Ăn cơm của muội đi."

Dương mẫu liên tục cản nhắc: "Ôi, con cũng đã lớn rồi, dù con trêu chọc bao nhiêu cô nương, nếu các nàng có tình ý với con thì con không được phụ lòng người ta, phải hòa thuận nói chuyện với các nàng, không được vừa thấy mặt nhau đã đánh đánh chém chém như kẻ thù, khiến mọi người trong gia đình lo lắng, con cũng có thể lấy nhiều vợ, cần gì phải ồn ào như vậy chứ. Có điều vợ cả tương lai của con nhất định phải là một tiểu thư khuê các biết ôn định mọi việc, nếu không các nàng dâu của con sẽ gây náo loạn."

Dương Vân nghe xong hai mắt tròn trăng, chỉ đành ngoan ngoãn gật đầu liên tục.

Hắn vội vàng nói lẫn sang chuyện khác: "Đúng rồi, lần này trở về con có mang theo quà cho tất cả mọi người, ai cũng có phần." Nói xong Dương Vân mỉm cười rồi lấy ra một đồng hộp, những chiếc hộp này hắn mua ở Phụng Minh phủ, bên trong chứa các loại linh đan dành cho người nhà.

Ngoại trừ Duyên Niên đan dành cho cha mẹ Dương Vân phải dùng linh thảo đổi lấy ở phường thị trong Thiên Trữ thành, những linh đan khác là do sau khi về nước hắn đến phường thị trong ngõ Bàn Giác ở Đông Ngô thành, lại dùng một gốc linh thảo khác để trao đổi.

"Đứa nhỏ này thật là, cha con đã già cả rồi, cần châu báu làm gì chứ?" Khi nhìn thấy mấy chiếc hộp, Dương mẫu liền nghĩ rằng bên trong là các loại châu báu nên nói ra.

"Không phải là châu báu đâu, đó là đan dược." Dương Vân chia từng hộp cho mọi người.

"Đan dược?" Mọi người vội vàng mở hộp ra xem, một mùi thơm đặc biệt xộc thẳng vào mũi, vừa ngửi liền cảm thấy toàn thân trở nên khoan khoái và dễ chịu, lập tức biết đây không phải là đan dược bình thường.

"Của cha mẹ là Duyên Niên đan, đại ca và nhị ca là Tẩy Tủy đan, đại tẩu cùng muội là Hóa Trần đan." Đại tẩu Vương Bích Chi vẫn xuất giá nên Dương Vân đưa cho đại ca hai chiếc hộp.

Đan dược có giá trị nhất trong đó không thể nghi ngờ chính là Duyên Niên đan, chỉ nghe tên cũng biết nó rất quý giá. Tẩy Tủy đan có thể cường thân kiện thể, hiệu quả khá tốt đối với người luyện võ, đại ca và nhị ca đều có thể dùng.

Về phần Hóa Trần đan thì nó có thể ngăn cải thiện tư chất của tu luyện giả, song muốn có hiệu quả rõ rệt thì ít nhất phải dùng mấy trăm viên, nó vốn là sản phẩm thất bại của một vị đan sư, nhưng các tu luyện giả hiện nay phát hiện khi sử dụng Hóa Trần đan có thể làm tăng dung nhan nên loại đan dược này mới trở nên phổ biến trong giới nữ tu. Nguyên liệu để luyện chế Tẩy Tủy đan và Hóa Trần đan khá đơn giản nên thuộc loại linh đan cấp thấp, còn Duyên Niên đan thì cao hơn một cấp bậc.

Mọi người trong nhà mừng rỡ nhận linh đan thuộc về mình, có điều vẫn có chút thắc mắc về việc Dương Vân có thể sở hữu những thứ trong truyền thuyết này.

"Sao con có những loại đan dược này vậy?" Phụ thân Dương Thiên Trình bèn hỏi.

Việc này nếu nói ra thì quá dài dòng, vì vậy Dương Vân chỉ kể rằng mình đi theo thương đội tiến vào Cửu Hoa tiên phủ, sau đó tìm được linh thảo rồi bán đi ở tiên thị trong Thiên Trữ thành. Đương nhiên những việc như gặp phải Hà cung phụng của Tứ Hải minh, đại chiến một trận suýt tí nữa toi mạng hắn đều lược bớt không đề cập đến, tránh cho người nhà lo lắng. Nhưng dù vậy thì khi nghe kể mọi người đều giương mắt nhìn nhau, thỉnh thoảng lại sợ hãi thốt lên, cuối cùng Dương Vân cũng thành công làm cho mọi người tạm thời quên mất chuyện hai vị cô nương kia đánh nhau.

Trong khi giải thích, Dương Vân không hề nhận ra trong mắt tiểu muội Dương Lâm của mình thỉnh thoảng lại lóe lên những tia sáng khác thường. Tiên phủ thần kỳ, linh thảo vô cùng trân quý, phường thị của tu tiên giả nhiều màu nhiều vẻ, những điều như chuyện thần thoại này khắc thật sâu vào lòng nàng. Nàng thầm nắm chặt quyển sách giấu trong túi, đó là quyển công quyết nhập môn tu luyện mà Dương Vân cho nàng trước khi rời nhà lần trước.

Sau khi có được quyển sách này, lúc đầu Dương Lâm cũng chăm chỉ tu luyện vài ngày, về sau cảm thấy không có nhiều tiến triển nên bắt đầu ba ngày

đánh cá, hai ngày phơi lưới. Khi nghe Dương Vân kể về thế giới thần kỳ kia, tiểu cô nương mười lăm tuổi Dương Lâm lập tức hạ quyết tâm đầu tiên trong cuộc đời, chính mình nhất định phải chăm chỉ tu luyện để về sau có thể được như tam ca, đến thế giới của tiên sư mở mang tầm mắt.

Trạch viện mới mua nên Dương Vân có cảm giác khá xa lạ, song chỉ cần là nơi có người thân thì đó chính là nhà, hẳn cũng nhanh chóng thích ứng với nơi này.

Buổi chiều cả gia đình lại tiếp tục ngồi trò chuyện với nhau, đến bữa tối Dương mẫu bảo gọi Liễu Thi Yên đến ăn cơm cùng mọi người.

"Chúng ta không phải là gia đình giàu có như người ta, thế thiếp cũng không cần chú ý đến những phép tắc rắc rối kia." Dương mẫu nói.

Dương Vân cũng không hề phản đối, liền sai Dương Hi mời Liễu Thi Yên đến đây.

Liễu Thi Yên cũng có phần tài năng, đối với Dương Vân thì nàng luôn tỏ vẻ lạnh như băng, nhưng trước mặt Dương phụ Dương mẫu lại rất hiếu thuận, tuy nàng không nói chuyện nhiều nhưng lúc thì châm trà, lúc thì gấp thức ăn cho mọi người nên khiến hai cụ rất vui vẻ, khó trách chỉ hai ngày ngắn ngủi đã làm cho hai cụ tiếp nhận thân phận con dâu của nàng.

Dương Vân nhớ đến điệu múa kinh điển của nàng ở Tiêu Vân lâu, lúc ấy gần như có thể nói nàng đã khiến hơn nửa giới quyền quý ở Thiên Trữ thành phải nghiêng mình ái mộ, hiện giờ nàng lại tỏ ra hết sức nhu thuận, còn bàn tay trắng nõn kia lúc thì múc canh, lúc thì múa Độc Nha tiên, rốt cuộc người nào mới thật sự là Liễu Thi Yên đây?

Buổi tối vui vẻ nên Dương Vân uống thêm vài chén rượu, khiến hần có cảm giác ngà ngà say. Sau khi ăn xong hần ngồi nói chuyện với cha mẹ một lát, xem hai cụ dùng Duyên Niên đan.

Khi được tính của Duyên Niên đan bắt đầu ngấm, hai cụ đều cảm thấy buồn ngủ nên trở về phòng nghỉ ngơi. Dương Vân lại bị tiểu muội kéo sang một bên hỏi một đống vấn đề về tu luyện.

Dương Vân trầm lắng làm kỳ, từ khi nào tiểu muội để tâm đến việc tu luyện vậy? Trước kia hần cũng có ý định dạy nàng, kết quả là nàng không thể tập trung tâm trí được, loại tâm cảnh này không thích hợp cho việc tu luyện. Dương Vân thấy thế nên cũng không ép nàng, nếu mình không kiên quyết, không có khát vọng, chỉ dựa vào sự thúc đẩy của người khác thì không cách nào bước xa trên con đường tu luyện được.

Nếu muốn đạt được thành tựu thì không chỉ cần tư chất mà còn phải có nghị lực và tâm cảnh, đương nhiên tài nguyên tu luyện và kỳ ngộ cũng không thể thiếu. Trong nhà, cha mẹ tuổi tác đã cao nên dù thân tiên đến đây cũng bất lực, còn đại ca Dương Sơn thì có tư chất quá kém, tư chất của nhị ca thì không tệ, cũng có quyết tâm tu luyện nên Dương Vân mới truyền thụ Đạo Hải quyết. Thật ra tư chất của tiểu muội là tốt nhất trong bốn huynh muội, thậm chí còn hơn cả chính Dương Vân, nhưng tâm cảnh trước kia của nàng hoàn toàn không thích hợp để tu hành.

Nếu tuổi muội đã thay đổi tính tình thì Dương Vân cũng tận tâm truyền dạy, dường như tiểu muội khá thích hợp với công pháp thuộc tính thủy, Dương Vân định bụng quan sát một thời gian rồi mới chính thức truyền cho nàng Bích Thủy Chân quyết, pháp quyết mà kiếp trước hần đã tu luyện.

Đến khi tiểu muội cũng về phòng, Dương Vân đột nhiên nhớ đến một vấn đề, hần ngủ ở đâu đây? Người nhà đều đã đi nghỉ, hình như không ai sắp xếp phòng cho hần thì phải.

Chợt thấy Dương Hi, hần liền gọi một tiếng, "Dương Hi... lại đây."

"Vâng, tam lão gia có gì sai bảo?"

"Phòng của ta ở đâu, hãy đưa ta đến đó."

"A? Vâng, tam lão gia." Dương Hi buồn bực không thôi, nhưng vẫn dẫn Dương Vân đến tây khóa viện.

Dương Vân đưa tay vỗ sau đầu, mình thật là hồ đồ, nếu mọi người đều xem Liễu Thi Yên là thiếp thất của hần, nơi nàng ở được nhiên cũng chính là phòng của hần.

Đẩy cửa tiến vào sân, đóng cửa lại, quay đầu lại thì thấy nền đỏ trong phòng vẫn sáng, một bóng người duyên dáng hất lên ô cửa sổ giấy. Cả viện dường như chỉ có một gian phòng này là được dọn dẹp, những phòng khác đều khóa chặt.

Lắc đầu, Dương Vân phi thân lên nóc nhà, hôm nay ánh trăng tự hồ đặc biệt sáng ngời. Dương Vân lấy ra một bầu rượu, bên trong chính là Đan Dương tửu mà Tửu lão tặng cho hần, uống cạn một hơi, sau đó trong men say bắt đầu tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh. Hần có dự cảm rằng tối nay mình sẽ có đột phá.

Quả đúng vậy, vừa mới vận chuyển ba chu thiên, Nguyệt Hoa chân khí tựa như thủy ngân đã thành công thâm nhập vào khiếu huyệt cuối cùng của tầng thứ bảy, âm âm một chút, toàn bộ kinh mạch đã hoàn toàn đã thông. Nguyệt Hoa chân khí giống như hồng thủy chảy dọc trong kinh mạch, khiến hần thoải mái đến mức nhin không được mà rên rì.

Rốt cuộc Nguyệt Hoa chân kinh tầng thứ bảy đã đại thành, một lần nữa đã thông các khiếu huyệt, hần có cảm giác như có một luồng sức mạnh vô hạn trong người, lại giống như có một ngọn lửa hùng hực đang bùng cháy.

Đây là chuyện gì? Dương Vân ngừng vận hành Nguyệt Hoa chân khí, thế nhưng sự khác thường trong cơ thể chỉ tăng mà không hề giảm đi.

Vốn Dương Vân dự định sẽ tu luyện một đêm trên nóc nhà, hôm sau sẽ dọn dẹp một căn phòng để nghỉ ngơi, có điều chẳng biết như thế nào, hần như ma xui quỷ khiến đột nhiên nhảy xuống khỏi nóc nhà.

Ánh nến đã tắt, trong phòng tối đen như mực. Dương Vân đưa tay khẽ đẩy cửa ra, nhưng vẫn vang lên tiếng kẽo kẹt khi mở.

Lòng ngực Dương Vân đập thình thịch, hần cất bước tiến vào, ánh trăng từ khe cửa sỏ rọi vào trong, chiếu lên má hồng của một người đang nằm nghiêng trên giường, cảnh tượng này khiến người ta cảm thấy hoa mắt thần mê.

"Cửu cô nương." Dương Vân cảm thấy miệng khô khốc, khẽ gọi một câu.

Bờ vai người kia khẽ di chuyển, Dương Vân bước lên trước, nhẹ nhàng chạm vào bờ vai mềm mại kia, chợt nhìn thấy một khuôn mặt tuyệt vời như tinh linh dưới ánh trăng.

Cửu cô nương Liễu Thi Yên nhắm nghiền đôi mắt, hàng lông mi khẽ run run. Dương Vân chậm rãi cúi người xuống, đột nhiên cảm thấy khóe mắt của nàng dường như có một giọt lệ lung linh.

Dương Vân do dự dừng động tác lại, Liễu Thi Yên vội đưa tay che ngực, nhẹ giọng nói: "Nếu người muốn cơ thể của ta, phải chấp nhận một điều kiện."

"Chuyện gì?"

"Lấy đại tỷ của ta."

"Cái gì?" Nếu không tính những trải nghiệm trong mộng cảnh, đây nhất định là việc khiến Dương Vân giật mình nhất.

"Tỷ muội chúng ta đều nhận ra đại tỷ thích ngươi, nhưng đại tỷ là người da mặt mỏng, lại hiếu thắng, muốn tỷ ấy chủ động theo đuổi ngươi chỉ e còn khó hơn lên trời, ta chỉ có thể sử dụng phương pháp này."

"Vì đại tỷ mà cô trả giá bằng cả cuộc đời, điều này đáng giá ư?"

"Ngươi không biết những gì ta đã trải qua đâu, đại tỷ chẳng những là tỷ tỷ của ta, nàng còn là ân nhân, sư phụ và mẫu thân của ta, nếu không có đại tỷ, hiện giờ ta sống không bằng chết. Không có Hạ Hồng Cân, sẽ không có Liễu Thi Yên ta." Cửu cô nương khẳng định như đinh đóng cột.

Dương Vân khẽ than một tiếng, "Đêm đã khuya rồi, cô đi nghỉ sớm một chút đi." Trong nháy mắt hần đã đi bước đến cửa.

"Dương Vân! Chẳng lẽ tỷ muội chúng ta không thể khiến ngươi chào đón sao?" Cửu cô nương giận dữ thốt lên, một chiếc gối bay về phía Dương Vân.

Chiếc gối đập vào lưng Dương Vân rồi rớt xuống mặt đất, hần tựa vào cửa, không quay đầu lại mà khe khẽ nói một câu, "Cô không hiểu được đâu, có một số việc, bây giờ ta không thể gánh vác nổi."

Dứt lời hần đẩy cửa bước ra khỏi phòng, sau lại nhẹ nhàng đóng cửa lại. Ngoài phòng, Dương Vân ngẩng đầu nhìn ánh trăng vàng vạc trên không trung, vẻ mặt nghiêm nghị nhưng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Trong phòng, Liễu Thi Yên ngẩn ngơ ngồi trên giường, hai hàng nước mắt trong suốt lăn dài trên má.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Hóa Sinh Quyết

Ngày hôm sau, khi Dương Vân gặp lại Liễu Thi Yên, thần sắc của nàng vẫn như bình thường, dường như chuyện ngày hôm qua chưa từng xảy ra.

Nữ nhân này quả không đơn giản, xem ra nàng thuộc kiểu người không đụng vào tường thì chưa biết quay đầu lại, khi đã nhận một việc thì nhất định phải làm cho được. Dương Vân nghĩ mà đau cả đầu, tính ra hần còn cả đồng chuyện cần phải giải quyết, đành mặc kệ nàng vậy.

Buổi sáng Mạnh Siêu đến nhà chơi, khi nói đến chuyện thành thân cùng Chương tiểu thư, vẻ mặt hần như người bay trên mây.

"Lão Mạnh, ngươi giỏi đấy, mới thành thân nửa năm mà Chương tiểu thư đã có tin vui rồi." Dương Vân chọc ghẹo.

"Chương tiểu thư gì chứ, ngươi phải gọi là chị dâu mới đúng." Mạnh Siêu cười ha hả.

"Rõ ràng ngươi vừa cưới được vợ đã quên công của bà mối rồi, bạn bè thế đấy."

Hai người nhìn nhau cười to, Dương Văn nói sang chuyện khác: "Thế nào, nghe nói Bạch mặt đỏ giờ trò khiến người không được bỏ nhiệm, chỉ bằng đến Trù Hải sứ ti của ta đi, cử nhân khi ra làm quan sẽ nhậm chức cửu phẩm, ở đây ta có thể đề bạt lên một phẩm, vừa may có một chức điền sử bát phẩm."

"Người không nói ta cũng sẽ mở lời mà." Mạnh Siêu cười nói, "Có điều... Dương hiền đệ, việc trù hải rất mạo hiểm, người có nắm chắc không?"

"Hả? Có gì mạo hiểm, nói ra xem nào."

Rõ ràng Mạnh Siêu đã chuẩn bị từ trước, lập tức bấm đốt ngón tay rồi nói tiếp, "Đầu tiên là phải có thuyền và thủy thủ, tiếp đó cần thuyền trưởng có thể đi những vùng biển xa, nhưng các vấn đề này chỉ cần dùng tiền là có thể hoàn tất. Mấu chốt là ở trên biển, hiện giờ trời sắp vào hè, cũng chính là mùa gió lốc của Đông Hải, đây là một trong những nguy hiểm lớn nhất. Ngoài ra đường biển Đông Hải đã bị cắt đứt mấy trăm năm nay, ta từng hỏi thăm một vài người, bọn họ đều nói nếu đi về hướng đông khoảng mấy ngàn dặm sẽ gặp Dung Nham hải có rất nhiều núi lửa, đó là một miền đất chết, chưa từng có con thuyền nào tiến vào đó mà vẫn an toàn."

"Những việc đó ta biết cả rồi, lão Mạnh này, ta và người quen nhau đã lâu, chắc cũng biết nếu ta đã vào việc này vào người thì đương nhiên có vài phần chắc chắn thành công." Dương Văn nói.

"Vậy thì tốt." Mạnh Siêu cũng không hỏi nhiều, ngồi thêm một lúc rồi cáo biệt rời đi.

Dung Nham hải mà Mạnh Siêu nhắc đến quả thật là một vấn đề lớn, hiểu biết của Dương Văn đối với nơi đó đương nhiên nhiều hơn so với những lời đồn mà Mạnh Siêu nghe được.

Dung Nham hải vốn là một hải vực bình thường, nhưng mấy trăm năm trước địa hỏa dưới đáy biển đột nhiên phun trào, hình thành một hải vực toàn là núi lửa nóng chảy rộng mấy ngàn dặm.

Nơi đó là địa ngục đối người thường, nhưng lại là thiên đường của tu luyện giả tu luyện công pháp thuộc tính hỏa. Mặt khác địa hỏa phun trào đã mang đến nhiệt lượng khiến lượng cá ở hải vực này rất dồi dào, hấp dẫn rất nhiều Hải tộc đến đây. Trong điều kiện được thiên nhiên ưu đãi, nơi đây cũng đã tạo nên một lượng lớn yêu thú hai hệ thủy, hỏa, dù là tu luyện giả, Hải tộc hay yêu thú thì đó đều không phải là thứ mà người thường có thể chống lại.

Có điều trong vòng mấy trăm năm mà chưa hề có một con thuyền nào có thể trở về từ Dung Nham hải, tình huống này quả có chút quỷ dị.

Kiếp trước Dương Văn từng đến Dung Nham hải một thời gian, còn tình cờ tìm được một ít Hỏa Tinh châu trong một ngọn núi lửa, sau đó hắn đổi số Hỏa Tinh châu này thành pháp khí ở phường thị Phù đảo, về sau hắn dùng pháp khí này suốt từ Trúc Cơ kỳ cho đến Hóa Cảnh kỳ, không biết bao nhiêu lần nó đã cứu tính mạng hắn.

Song khi đó Dương Văn đã có tu vi Trúc Cơ kỳ, đi đường cũng là bay tới bay lui trên không trung, thỉnh thoảng lặn xuống biển cũng có pháp bảo hải độn. Nếu chỉ dựa vào một chiếc hải thuyền thông thường để đến Dung Nham hải, kỳ thật Dương Văn cũng không nắm chắc như những gì hắn nói với Mạnh Siêu.

Nếu không phải may mắn có được Nguyệt Ảnh toa, chắc chắn Dương Văn sẽ không liều lĩnh đi chuyến này. Ngoài ra còn có một nguyên nhân khác khiến Dương Văn hạ quyết tâm xông vào Dung Nham hải, đó là khoảng thời gian hắn đi du lịch trong mộng cảnh đã gặp không ít thương thuyền của thường nhân ở Dung Nham hải. Nói cách khác, vào thời điểm đó Dung Nham hải đã không còn là cấm vực đối với phàm nhân.

Tuy không biết Dung Nham hải đã xảy ra biến hóa gì, nhưng ít nhất điều đó nói lên rằng có khả năng đi qua Dung Nham hải. Dù có sớm vài thập niên nhưng nếu tìm được điểm mấu chốt, có lẽ việc này sẽ thành công.

Có Nguyệt Ảnh toa trong tay, nếu gặp phải nguy hiểm mà thuyền khó tránh chỉ ít còn có một thủ đoạn để thoát thân. Song chỉ vào những tối có ánh trăng mới sử dụng được Nguyệt Ảnh toa, đây là một điểm thiếu sót rất lớn, nhất định phải tìm biện pháp giải quyết.

Vừa mới nghĩ đến đây, trong lòng Dương Văn đột nhiên khẽ động, việc thôi diễn trong thức hải cuối cùng đã có kết quả, hắn lập tức đưa thần niệm tiến vào thức hải.

Bên trong Hoàn Chân điện, cảnh tượng cả điện sáng rực thường thấy đã biến mất, lúc này chỉ có một vài tia nguyệt quang chiếu vào bên trong, soi sáng một trang giấy vàng lơ lửng trên không trung.

"Chỉ một trang pháp quyết? Đơn giản vậy sao?" Dương Văn vốn tưởng rằng muốn tạo ra một không gian có thuộc tính khác trong thức hải để chôn Cừu Hoa tiên bảo là một chuyện phi thường phức tạp, không ngờ pháp quyết được thôi diễn ra lại đơn giản như thế, hắn chỉ đảo mắt qua, nội dung pháp quyết trên trang giấy vàng lập tức xuất hiện trong đầu.

"Không ngờ lại như vậy!"

Giống như đâm thủng lớp cửa sổ giấy, Dương Văn lập tức hiểu được nội dung bên trên.

Xung quanh thức hải của hắn chính là Hỗn Độn hơi khí, là một loại thiên địa huyền khí vô cùng hiếm thấy, lai lịch của nó chỉ sợ có thể bắt nguồn từ Hồng Mông Thái Cổ. Dựa theo ý kiến trên Hỗn Độn dẫn, Thái Nhất Hỗn Độn huyền khí có thể hóa to biến nhỏ, có thể ẩn hiện, có thể hóa sinh vạn vật, có thể nhập u thông huyền, thậm chí còn có thể diệt độ thiên địa.

Công quyết trên trang giấy vàng, kết hợp với đoạn khẩu quyết tâm luyện của tiểu Hắc, cùng với mấy loại công quyết mà kiếp trước Dương Văn có được

như Phệ Nguyên quyết, Đoạt Thiên quyết, Đại Nghịch chân kinh..., cuối cùng chất lọc thành một trang giấy ngấn ngời. Tác dụng của nó chính là đưa Thái Nhất Hỗn Độn huyền khí ra bên ngoài, cần nuốt và đồng hóa linh khí trong thiên địa, tiếp đó đồng thời thu hồi cả hội khí và linh khí về thức hải, sau lại sử dụng khẩu quyết tế luyện để luyện hóa hội khí thành không gian thực thể, như vậy không gian được hình thành sẽ có thuộc tính theo loại linh khí bị cần nuốt.

Nếu tương tượng hội khí là một thứ có thể tùy ý biến hình, vậy thì pháp quyết kia đầu tiên sẽ biến hội khí thành lưới đánh cá, thiên địa linh khí chính là cá, sau khi thả lưới sẽ mang cá về nhà rồi xây thành ao cá.

Dương Vân hết sức kinh hãi, sự xuất hiện của công quyết này đã hoàn toàn lật đổ những kinh nghiệm tu luyện của hắn trước kia, so ra thì việc tìm Cửu Hoa tiên bảo chỉ như hạt bụi, bé nhỏ không đáng kể.

Có thể hấp thu các loại thiên địa linh khí rồi tế luyện vào thức hải của chính mình, sau đó dung hợp thành không gian, đây là cái gì? Nó đâu phải không gian thức hải chứ, đó là nguyên mẫu của một tiểu thiên thể giới rồi.

Đây là việc mà cảnh giới Sáng Thế kỳ mới có thể làm được, cũng là cảnh giới Đế Quân thiên đình. Hiện giờ hắn chỉ mới là một phạm nhân ở Ngưng Khí kỳ mà lại vọng tưởng tế luyện tiểu thiên thể giới, hắn điên cuồng hay sau khi tỉnh mộng thế giới này đã trở nên điên cuồng đây?

Dẫn khí, Trúc Cơ, Tâm Động, Hóa Cưng, Kết Đan, Đan Hóa, Tán Đan, Đan Kiếp, Nguyên Thần, Phân Thần, Hóa Thần, Tụ Thần, Thiên Cơ, Hợp Thể, Sáng Thế, bên trong còn chia ra thành những cảnh giới như lạch trời nữa, nhất thời Dương Vân không thể đếm hết.

Sau khi con chấn động trôi qua, Dương Vân nhanh chóng nhận thấy luôn có những miếng bánh từ trời cao rớt xuống, nhưng đôi khi những miếng bánh này quá lớn, có thể đè chết mình.

Dương Vân bình tĩnh phân tích một chút, làm thế nào để dung hợp những không gian có thuộc tính bất đồng chính là một vấn đề lớn trong tương lai, điều này quả thực có thể trở thành một cửa ải khó khăn về sau, thậm chí là một kiếp số trên con đường tu luyện. Trong tam kiếp thiên, địa, nhân của tu luyện giả, địa kiếp là chỉ những kiếp số phát sinh từ chính bản thân mình trong quá trình tu luyện như tẩu hỏa nhập ma, tán công, bạo thể vân vân. Nếu hắn ép bản thân tế luyện tiểu thiên thể giới thì chẳng khác nào một đứa bé ba tuổi múa đại chùy vượt quá trọng lượng bản thân, vô cùng dễ rơi vào tình huống lực bất tòng tâm, thậm chí còn tự làm mình bị tổn thương, khiến địa kiếp xảy ra.

Dù hắn thành công dung hợp không gian rồi tế luyện ra tiểu thiên thể giới, nếu để lộ ra sẽ trở thành đối tượng mà người ta khao khát và đồ kị, họa nhân kiếp nhất định sẽ ập xuống.

Ngoài ra còn có Đế Quân thiên đình, khi bọn họ biết được thủ đoạn vốn chỉ thuộc về thiên đình lại bị một tu luyện giả dưới thế tục nắm giữ, họ sẽ phản ứng như thế nào? Trừ khi cảnh giới tu vi của hắn lúc đó xấp xỉ với bọn họ, nếu không đa phần sẽ phải lập tức đối mặt với thiên kiếp.

Nói cách khác, công pháp này có thể mang lại cho hắn những lợi ích vô cùng lớn, nhưng kèm theo đó là vô số mối nguy và kiếp nạn. Phải lựa chọn như thế nào, Dương Vân lâm vào trầm tư.

Khi nghĩ đến loạn thế sắp xảy ra, nghĩ đến nhu cầu cấp bách phải tăng cường thực lực, Dương Vân siết chặt nắm tay, tuy làm vậy về sau sẽ dẫn đến tam kiếp thiên, địa, nhân, nhưng hiện tại chẳng lẽ hắn còn lựa chọn khác sao, dù là uống rượu độc để giải khát hắn cũng phải làm.

Dương Vân hạ quyết tâm, trang giấy vàng kia lập tức phân tán thành mấy trăm phù văn huyền ảo, bay đến dán lên mặt ngoài đại trụ của Hoàn Chân điện. Khi hào quang vàng rực của phù văn lóe lên, Dương Vân đưa tay lướt qua những phù văn này, tỉ mỉ thể ngộ, đột nhiên một ý nghĩ nảy ra trong đầu hắn, công quyết này gọi là Hóa Sinh quyết đi.

Một khắc sau, Dương Vân rời khỏi thức hải trở lại bản thể, hắn đã linh ngộ được Hóa Sinh quyết nên muốn tìm vật gì đó thể thử nghiệm một chút. Có thứ gì chứa linh khí nhi, Dương Vân lập tức nhớ đến Đan Dương tử mà Tử lão tặng, trong rượu ẩn chứa rất nhiều hóa linh khí.

Hắn triệu ra một vò Đan Dương tử lớn từ không gian thức hải, sau đó bắt đầu thi triển Hóa Sinh quyết.

Dương Vân khấn tụng quan sát không gian trước mắt, hội khí có thể hiển hình hay không chính là điểm then chốt của Hóa Sinh quyết, cũng là điều mà Dương Vân không nắm chắc nhất.

Không trung phía trên vò rượu dần dần xuất hiện một lớp hội mang mỏng manh.

Dương Vân hưng phấn đánh ba chưởng, thành công rồi!

Hội mang từng bước khuếch tán thành một quả cầu hội khí to bằng nắm tay, nó chuyển động trong không trung một lát rồi hạ xuống vò rượu phía dưới. Sau khi tiến vào vò rượu, hội khí tán ra tạo thành một cái nắp dày bao phủ phía trên lớp rượu.

Dương Vân vội vàng ghé mắt vào vò rượu xem xét, phát hiện hội khí đang rút ra một tia quang hoa màu đỏ từ trong rượu, hồng quang mỏng manh cùng hội khí đan vào nhau, dần dần nhuộm hội khí thành màu xám đỏ.

Dương Vân nhận thấy màu sắc của hội khí liên tục thay đổi, lúc đầu là màu xám tro thuần túy, sau khi hấp thu hóa linh khí thì dần dần có thêm sắc đỏ, nhưng khi đạt đến một mức độ nhất định thì nó sẽ không tiếp tục hấp thu hóa linh khí nữa, lại từ từ trở về màu xám tro, trong quá trình này thể tích hội khí lại tăng thêm một chút.

Sau khi quay trở lại màu xám tro thuần túy, dường như hội khí đã mất đi hứng thú với việc hấp thu linh khí trong rượu, nó lười biếng bám lên trên rượu

như một lớp bụi vậy. Dương Văn ngừng lại thì thấy cũng bình thường, nếu hơi khí có thể liên tục hấp thu và đồng hóa, như vậy chỉ cần đủ thời gian thì mọi thiên địa linh khí đều sẽ bị nó hút hết, toàn bộ thế giới sẽ trở về hỗn độn.

Dùng Hóa Sinh quyết thu hồi hơi khí trở về, sau lại triệu hồi một đoàn hơi khí mới. Lần này khi đã hấp thu hòa linh khí đến cực điểm, Dương Văn lập tức thu hồi hơi khí về thức hải.

Dưới tác dụng của Hóa Sinh quyết và thần niệm của Dương Văn, đoàn hơi khí bị thu hồi về liền xuất hiện bên trong thức hải, huyền nguyệt lập tức tỏa ra nguyệt quang sáng ngời, chiếu lên trên yên khí màu xám đỏ.

Tựa như bị nguyệt quang thiêu cháy, yên khí thu nhỏ lại từng chút từng chút một, nhưng sắc đỏ càng ngày càng đậm, cuối cùng, khi chỉ còn lớn bằng một cái móng tay thì nó hoàn toàn trở nên đỏ thẫm.

Sau khi cả thức hải khẽ chấn động, ánh trắng lui dần, yên khí cũng đồng thời biến mất, tại đó xuất hiện một ngọn lửa nhỏ yếu ớt.

Khi nhìn thấy kích thước của ngọn lửa, lại trở về bản thể xem xét lượng linh khí bị hao tổn trong Đan Dương tử, Dương Văn không khỏi cười khổ.

Nếu sử dụng toàn bộ phương linh tử mà Tử lão tặng, đại khái có thể chuyển hóa thành một quả cầu lửa lớn bằng nắm tay, cũng chẳng biết trong Cửu Hoa bảo tháp có pháp khí nhỏ như vậy không nữa. Lần trước hắn lấy được Nguyệt Ảnh toa chỉ lớn bằng hạt táo nhưng dường như cũng là kiện duy nhất của tầng bảo tháp thứ nhất rồi, quang hoa của những pháp khí khác đều lớn hơn so với Nguyệt Ảnh toa.

Xem ra việc này không thể nôn nóng, từ từ rồi sẽ thành công. Nhưng khi có Hóa Sinh quyết, Dương Văn chợt nghĩ ra phương pháp giải quyết vấn đề không thể sử dụng ban ngày của Nguyệt Ảnh toa.

Bên trong Nguyệt Ảnh toa có một chỗ lõm vào để khảm Nguyệt tinh thạch, dùng Nguyệt tinh thạch có thể thay thế Nguyệt Hoa linh khí điều khiển Nguyệt Ảnh toa.

Trên thực tế, đa phần pháp khí loại phi hành đều được thiết kế như vậy, bởi vì pháp khí phi hành thường khá lớn, thời gian sử dụng cũng dài, dùng tinh thạch có thể tiết kiệm tinh nguyên của người sử dụng.

Dương Văn không có Nguyệt tinh thạch nhưng lại có Hóa Sinh quyết, hắn có thể trực tiếp ngưng luyện ra ở bên trong không gian thức hải của mình.

Không gian thức hải là nguyệt chúc tính, bên trong tràn ngập Nguyệt Hoa linh khí, Dương Văn có thể khống chế quy tắc của tiểu không gian này, hơn nữa còn có thể dùng Hóa Sinh quyết để cô đọng thành hạch tâm tinh thạch, trên lý luận hoàn toàn có thể cô đọng thành Nguyệt tinh thạch.

Vừa đúng lúc mới hình thành ngọn lửa nhỏ kia, về sau nếu mở rộng thành không gian hóa điểm thì cũng có thể dùng nó để cô đọng Hỏa tinh thạch.

Khi phối hợp Hóa Sinh quyết cùng Thái Nhất Hỗn Độn huyền khí, trên lý thuyết có thể hóa sinh vạn vật, đây mới là tác dụng chân chính của không gian thức hải. Nếu vẹn vẹn chỉ là không gian trữ vật thì trong giới tu hành chẳng thiếu không gian pháp khí như túi trữ vật, linh không trạc, tu di giới linh tinh, đây đều là những trang bị tiêu chuẩn của tu luyện giả từ Trúc Cơ kỳ trở lên. Còn Nạp Vật phù có thể tạm thời chứa vật phẩm lại càng phổ biến hơn, gần như mỗi tu luyện giả Dẫn Khí kỳ đều mang theo vài tấm trên người.

Hiện giờ không gian thức hải còn quá đơn giản, vói lại vẫn chưa thể sử dụng thuộc tính hóa sinh vạn vật, vì vậy chỉ có thể dùng để cô đọng tinh thạch đồng chúc tính với không gian.

Mặt khác cô đọng tinh thạch cũng cần năng lượng, nguồn gốc của năng lượng này chính là linh khí bên trong không gian thức hải. Thật ra tinh thạch vốn là linh khí trong thiên địa cô đọng rồi hóa hình mà thành, không gian thức hải chỉ là đẩy nhanh quá trình này lên vô số lần mà thôi.

Nguyệt Hoa linh khí trong không gian thức hải đến từ chính Thất Tinh châu.

Thất Tinh châu có thể hấp thụ Nguyệt Hoa linh khí, ngoại trừ tự động tế luyện Thất Tinh châu, một bộ phận linh khí này đã tiến vào không gian thức hải sau khi không gian này được hình thành.

Dương Văn cẩn thận xem xét thêm một lần nữa, cảm thấy không có vấn đề gì mới bắt tay vào việc cô đọng Nguyệt tinh thạch.

Huyền nguyệt trong thức hải tỏa ra một luồng nguyệt quang, rút ra một tia Hỗn Độn hơi khí tiến vào không gian thức hải. Dương Văn thi triển Hóa Sinh quyết, tia hơi khí này từ từ biến mất, trở thành một cái hạch tâm tinh thạch tí hon hình trăng non.

Hạch tâm tinh thạch vừa được hình thành, Nguyệt Hoa linh khí trong không gian lập tức tự động tụ tập lại đây, hạch tâm tinh thạch phát ra hào quang rực rỡ, kích thước của nó lớn dần, đồng thời nồng độ linh khí bên trong không gian cũng từng bước giảm xuống.

Ước chừng một khắc sau, linh khí trong không gian đã trở nên vô cùng loãng, quá trình cô đọng Nguyệt tinh thạch cũng ngừng lại, mà lúc này tinh thạch mới hình thành chỉ lớn bằng hạt dưa, còn Nguyệt Tinh thạch tiêu chuẩn phải có kích thước xấp xỉ quả hạch đào.

Dương Văn lắc đầu, vừa chờ đợi vừa quan sát tốc độ khôi phục Nguyệt Hoa linh khí trong không gian. Sau một lúc lâu, Dương Văn đã tính ra một kết quả.

Mười lăm ngày, dựa theo tốc độ này thì cứ mười lăm ngày là có thể cô đọng ra một viên Nguyệt tinh thạch. Tốc độ này khiến Dương Văn có chút thất vọng, có điều ngừng lại thì tinh thạch cũng giống bạch kiếm, đều có giá trị trong dài hạn, hiện giờ hắn chẳng khác nào mang trên người một cái mỏ khoáng

tí hơn vậy.

Giao việc cô đọng tinh thạch cho thức hải khổng chế, Dương Văn trở lại bản thể.

Khi viên Nguyệt tinh thạch đầu tiên được ngưng luyện thành là có thể ra khơi, trong vòng mười lăm ngày này Dương Văn cũng phải tìm một chiếc hải thuyền thích hợp, tuyển mộ nhân thủ và chuẩn bị vật tư tiếp tế cùng hàng hóa, ngoài ra cũng không thể thiếu việc trang bị các loại vũ khí... Sau khi đã chuẩn bị hoàn tất mọi việc là lúc hấn giương buồm đến Đông Hải.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Ra Khơi

Dương Văn nói dự định ra khơi của mình cho gia đình biết.

Khi nghe Dương Văn sắp phải rời nhà đi biển, mọi người đều trầm mặc không nói gì. Chuyện này cả gia đình đã sớm chuẩn bị tâm lý từ khi Dương Văn đảm nhiệm Trù Hải sứ ti của triều đình, đây là công sự của hấn, chẳng qua không ai nghĩ ngày này lại đến nhanh như vậy.

Hôn sự của đại ca Dương Sơn tất nhiên không thể trì hoãn đến ngày Dương Văn trở về, có điều thành hôn trong vòng nửa tháng thì cũng hơi gấp gáp, may mà các công việc chuẩn bị trước hôn lễ đã xong xuôi, hai gia đình tìm trong hoàng lịch thì thấy mười hai ngày sau chính là ngày lành, vì thế quyết định tổ chức hôn lễ vào ngày đó.

Hơn mười ngày tiếp theo, Dương Văn liên tục lui tới Phụng Minh phủ và huyện Tĩnh Hải, đến nhà những cự cổ phú thương nổi danh ở đây viếng thăm. Dựa vào danh tiếng thám hoa của Đại Trần, trong mắt người thường thì Dương Văn chính là sao văn khúc hạ phạm, khi hấn đề nghị những thương nhân kia bỏ tiền ủng hộ thì rất ít người từ chối.

Người dân Ngô quốc khá giàu có, những người phát tài nhờ đi biển ở Phụng Minh phủ lại càng nhiều hơn, mỗi nhà bỏ ra một hai ngàn bạc chỉ là chuyện nhỏ nên Dương Văn gom góp được khá nhiều. Mỗi khi Dương Văn thu được một khoản tiền sẽ viết biên nhận có con dấu của Trù Hải sứ ti, tương lai nếu có thể khai thông đường biển Đông Hải, giá trị của những tấm biên nhận này chắc chắn sẽ tăng lên gấp mười, gấp trăm lần, nhưng hiện giờ phần lớn mọi người vẫn chưa xem trọng Dương Văn, bọn họ chỉ bỏ tiền để tạo quan hệ với Dương Văn. Với gia sản của bọn họ, tiêu tốn chút tiền ấy không đáng là bao.

Dương Văn rất nổi tiếng, tuổi còn trẻ mà đã là quan lục phẩm, tương lai ai biết được hấn có thể leo cao đến đâu. Mỗi chuyến đi ra vùng biển xa, việc tổn thất cả thuyền lẫn hàng hóa là chuyện bình thường, động một tí là mấy vạn lượng bạc trôi sông trôi biển, có điều việc này chưa hấn đã khiến những đại hải thương đó phải chóp mắt. Chỉ tốn mấy ngàn lượng bạc mà có thể kết thân với một vị quyền quý có tiềm lực, quả thật không tính là gì.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều không xem trọng Dương Văn, tỷ như Phạm Tuấn chẳng hạn, hấn quen biết với Dương Văn khá lâu rồi, cũng khá hiểu về con người Dương Văn nên lập tức ủng hộ một vạn lượng bạc, số tiền này còn nhiều hơn so với những đại hải thương giàu có hơn hấn bỏ ra.

Sau khi đã có tiền trong tay, Dương Văn phái chủ sự Tiểu Nguyên mang theo thiệp của Tiết thái sư đến Trường Hải trấn, dùng hai lượng bạc mua một chiến thuyền sắp bị loại khỏi quân đội.

Mạnh Siêu chịu trách nhiệm chuẩn bị vật tư cần thiết để đi xa, Dương Nhạc và Trần Hồ thì chịu trách nhiệm chiêu mộ thủy thủ. Vật tư thì dễ, có bạc muốn mua cái gì cũng được, nhưng khi vừa nghe thuyền tới Đông Hải xa xôi, trong cả triệu tên thủy thủ chỉ lác đác mấy người đến.

Dương Văn lập tức tăng tiền thù lao cho mỗi thủy thủ lên hai trăm lạng bạc ròng, khoản thù lao này bằng gần mười năm lương của thủy thủ bình thường, trọng thưởng tất có dũng phu, cuối cùng cũng tuyển đủ thủy thủ cho chuyến đi.

Vẫn còn thiếu một thuyền trưởng có kinh nghiệm đi vùng biển xa, Dương Văn bèn bỏ ra hai ngàn lượng thù lao, tuy có vài người đến hưởng ứng nhưng hấn không vừa ý lắm.

Một vị hải thương giới thiệu cho Dương Văn một thủy thủ tên là Vương Miễn, ông ta bắt đầu đi biển từ năm mười tám, lênh đênh trên biển suốt ba mươi năm nên kinh nghiệm đi biển xa vô cùng phong phú. Khiến Dương Văn hài lòng chính là ông đã từng nhiều lần đưa thuyền đi ngang qua hải vực bên ngoài Dung Nham hải.

Có điều Vương Miễn đã rửa tay gác kiếm nhiều năm, ông ta đi biển kiếm được khá nhiều của cải nên khó mà thuyết phục được.

Chẳng ngờ việc này lại được giải quyết vô cùng thuận lợi, Vương Miễn quanh năm sống trên biển, hơn ba mươi tuổi mới có được một mụn con trai, ông gời gắm rất nhiều hi vọng lên đứa con này, từ nhỏ đã tốn nhiều tiền cho con đến học đường tốt nhất, hi vọng nó không đi theo con đường ngày xưa của mình mà được làm quan, làm rạng rỡ tổ tông.

Con trai Vương Miễn cũng chăm chỉ học tập, có điều hai khoa liên tiếp vẫn không thể đậu nên trong lòng có chút phiền muộn. Có một tên công tử nhà giàu chăm chọc gia thế của hắn nên hai người đã tranh cãi rồi ẩu đả với nhau, kết quả là con trai Vương Miễn đánh người ta bị thương, bị tống vào lao phủ.

Lẽ ra hai thanh niên đánh nhau chỉ một chuyện nhỏ, đôi phương không bị thương nghiêm trọng lắm, Vương Miễn cũng đồng ý bồi thường. Có điều nhà kia không chịu bỏ qua, khẳng khái đòi phế một chân của con trai Vương Miễn.

Khi biết việc này, Dương Vân liền đi một chuyến đến Phụng Minh tri phủ, dựa vào thế diện của mình cứu con trai Vương Miễn ra khỏi nhà lao, sau lại sắp xếp cho hắn một công việc trong Trù Hải sứ ti. Còn đồng ý tương lai sẽ đề bạt hắn làm quan cửu phẩm.

Vương Miễn không cần tiền nhưng vất vả cả đời chỉ có mỗi đứa con trai này, ngẫm lại thì ông đã qua tuổi năm mươi, nếu có thể đổi lấy tiền đồ của con trai, có gì mà ông không thể đồng ý chứ.

Công việc bận bịu, đến gần cuối tháng sáu Dương Vân mới hoàn thành những công việc để chuẩn bị ra khơi.

Lễ thành thân của đại ca Dương Sơn cũng đã được tổ chức, gần như tất cả giới quyền quý ở huyện Tĩnh Hải đều đến tham dự tiệc cưới, ngay cả Phụng Minh tri phủ cũng phái người đưa quà mừng đến, khách khứa nườm nượp vô cùng náo nhiệt. Những bà con ở thôn Tiểu Nguyệt nhận lời mời đến đây đều chép miệng cảm thán, gia đình lão Dương càng ngày càng phát đạt rồi. Ngẫm lại thì hơn một năm trước họ vẫn là một gia đình khốn khó, lão đại đã hơn hai mươi mà chưa tìm được mối nào, còn cảnh tượng hôm nay thật sự là một trời một vực.

Ngày hai mươi bảy tháng sáu, Dương Vân từ biệt những người đến đưa tiễn, ngồi Đông Ngô hào rồi khởi bến tàu của Phụng Minh phủ.

Đông Ngô hào chính là chiếc quân thuyền mua được ở Trường Hải trấn, sau được Dương Vân đổi lại tên. Lúc ấy có người nói cái tên này hơi quá khoa trương nhưng Dương Vân vẫn khẳng khái như thế, Trù Hải sứ ti chính là một nha môn quan phủ chính thức của Ngô quốc, trên người hắn còn mang theo quốc thư có đóng ngọc tỷ truyền quốc, cái tên Đông Ngô hào sao lại không dùng được chứ. Nếu đến Trục Lăng quốc thì thân phận của bọn hắn chính là quốc sứ, tên thuyền nhất định không thể kém.

Nhị ca Dương Nhạc, Trần Hồ và Liên Bình Nguyên cũng theo thuyền cùng xuất phát.

Hơn mười ngày trước Liên Bình Nguyên đã trở về từ Thanh Tuyền, sau khi nói chuyện thật lâu với Dương Vân, hắn đã đồng ý nhậm chức tuần kiểm của Trù Hải sứ ti, hiện giờ cũng là quan viên. Đội tuần kiểm của Trù Hải sứ ty có biên chế một trăm binh sĩ, Dương Vân đến kho vũ khí của phủ thành vơ vét một đồng vũ khí, giáp trụ và cường nỏ, trang bị cho đội hộ vệ Hà đảo rồi bố trí họ vào đội tuần kiểm. Lần này Liên Bình Nguyên mang theo hai mươi người trên thuyền, số còn lại thì ở lại bảo vệ Hà đảo.

Ban đầu Dương Vân không muốn nhị ca cùng ra khơi, nhưng hắn không thể lay chuyển được Dương Nhạc và mọi người trong nhà. Trong mắt cha mẹ, Dương Vân vẫn chỉ là một hài tử mười bảy tuổi, có lẽ nhị đi theo chăm sóc thì yên tâm hơn.

Tiểu nhi tử chịu ơn vua, làm quan phải tận tâm với công việc, Dương phụ Dương mẫu đều không phản đối gì, chỉ là lo lắng lão nhị và lão tam vẫn chưa thành thân, nếu có chuyện gì xảy ra thì ngay cả hậu duệ cũng không có.

Trong thời gian trước khi ra khơi, mỗi lần Dương Vân về nhà thì hai cụ lại lập tức tổng hành đến tây khóa viện, chỉ thiếu nước đứng ngay cửa giám sát hắn và Liễu Thi Yên viên phòng (*). Mà Liễu Thi Yên thì luôn tỏ ra mình là một tiểu thiếp thực sự, trời thì nóng bức, cửa phòng lại đóng, nàng chỉ mặc một bộ y phục mỏng khiến vài thứ lúc ẩn lúc hiện trước mắt Dương Vân, khi ngồi nói chuyện hay lúc nghỉ ngơi nàng cũng không trốn tránh như trước, dường như đang muốn quyến rũ Dương Vân, làm cho hắn cả ngày nóng hừng hực trong người. Cuối cùng cũng chịu đựng được cho đến ngày rời bến, hắn thở dài một hơi thật nhẹ nhõm.

(*) - Viên phòng: chỉ người con dâu được nuôi từ nhỏ cùng chồng chưa cưới bắt đầu cuộc sống vợ chồng.

Đông Ngô hào đập gió rẽ sóng tiến về phía trước, Dương Vân đưa mắt dõi theo bờ biển càng lúc càng xa, cảm giác bồi hồi dâng lên trong lòng.

Đông Hải, ta đến rồi đây!

Sau một ngày đêm, bờ biển phía sau Đông Ngô hào đã biến mất, xung quanh đều là đại hải mênh mông, mặt trăng ẩn khuất giữa bầu trời xanh thẳm tựa như một chiếc thuyền nhỏ uốn cong.

Dương Vân tiến vào trong thức hải, một viên Nguyệt tinh thạch đã cô đọng thành công đang lơ lửng bên trong không gian thức hải, bên cạnh viên Nguyệt tinh thạch này còn có một viên khác đã cô đọng được một nửa, kích thước bằng quả nho đang liên tục hấp thu linh khí trong không gian.

Nguyệt Ảnh toa như một chú cá nhỏ không ngừng tung tăng trong không gian, phía dưới cùng của không gian là một đồng gia sản của Dương Vân, bao gồm mấy chục gốc linh thảo, đan dược, phù lục, linh tửu, quốc thư, các loại dược tề... cùng một rương vàng bạc châu báu.

Ở hải ngoại đương nhiên không thể sử dụng ngân phiếu, vì vậy trước khi xuất phát Dương Vân đã đổi phần lớn ngân phiếu thành vàng bạc, trong đó chỉ có một phần nhỏ là tiền riêng của Dương Vân, đa phần là khoản dôi ra khi Trù Hải sứ ti đi quyền góp. Dương Vân chỉ để lại một khoản khá khiêm tốn trong ti kho của Phụng Minh phủ cho Tiêu Nguyên và Mạnh Siêu, phần còn lại hắn đều mang theo người. Hắn cũng không lo tương lai công tư không rõ ràng, bởi không có loại sổ sách nào có thể rõ ràng và chi tiết hơn thức hải.

Phần không gian nguyệt hoa còn lại thì chất đầy lương thực và nước uống, tuy trên thuyền cũng có nơi chứa những đồ tiếp tế này nhưng Dương Vân cho rằng khi gặp phải tình huống xấu phải bỏ thuyền dùng Nguyệt Ảnh toa chạy trốn, những thứ này sẽ phát huy tác dụng. Dựa vào tình nguyên trong cơ thể, Dương Vân có nhịn ăn mấy chục ngày cũng không thành vấn đề, nhưng nếu mang nhị ca Dương Nhạc, Trần Hồ và những người khác lên Nguyệt Ảnh toa thì thức ăn nước uống là không thể thiếu.

Cũng vì vậy mà Dương Vân mừng thầm vì công pháp chủ tu của mình là nguyệt chúc tính, Nguyệt Hoa linh khí là một loại linh khí rất ôn hòa nên không ảnh hưởng đến vật phẩm chứa bên trong không gian. Nếu đổi lại là không gian được hình thành từ hòa linh khí, những vật này vừa được bỏ vào sẽ lập tức hóa thành tro bụi.

Hiện giờ không gian hòa linh khí đã lớn bằng một nắm tay, đồng thời cái giá phải trả là Dương Vân đã dùng sạch Đan Dương tửu. Có điều cũng không thể xem là đã dùng hết, tuy linh khí trong Đan Dương tửu đã bị hấp thu hết nhưng được tính cường thân kiện thể thì vẫn còn. Bây giờ Đan Dương tửu đã không còn là linh tửu, không có tác dụng gì đối với tu luyện giả nữa, nhưng đối với người thường, đặc biệt là người luyện võ, nó vẫn là thuốc bổ tốt nhất. Không còn hòa linh khí nên nồng độ rượu trở nên ôn hòa hơn một chút, rất thích hợp để người thường uống.

Dương Vân đã đưa một phần Đan Dương tửu cho nhị ca và Trần Hồ, dưới tác dụng của rượu này và các đan dược khác do Dương Vân cung cấp, tiến cảnh tu luyện của hai người tăng lên nhanh chóng, đã thành công cô đọng mọi khiếu huyết ở phần chân, đồng thời đã thông hơn phân nửa các khiếu huyết ở cánh tay. Mỗi khi thi triển Đạo Hải quyết, chân khí ở các khiếu huyết trong kinh mạch cuộn cuộn dâng lên, đã một cước vào không trung cũng có thể phát ra tiếng xé gió như trường tiên, hai người đã có thể được xếp vào hàng cao thủ nhị lưu trong chốn võ lâm.

Nếu không gian hòa linh khí này lớn hơn chút nữa thì thật là tốt, khi đó Dương Vân có thể đưa Hàm Quang kiếm vào đây dung luyện một phen. Tiếc là hắn đã dùng hết Đan Dương tửu, không thể tìm thêm hòa linh khí được nữa. Tuy hòa linh khí là một loại linh khí phổ biến, trong không khí cũng ẩn chứa một lượng nhỏ hòa linh khí, nếu là một đồng lửa thì hòa linh khí càng mạnh hơn, nhưng đáng tiếc là Hỗn Độn hôi khí vừa tham lam lại kén cá chọn canh, hoàn toàn chẳng để mắt đến những loại hòa linh khí loãng này. Hơn nữa sau nhiều lần thí diễn, Dương Vân phát hiện rằng hắn chỉ có thể phóng hôi khí ra bên ngoài cơ thể tới một thước, dù có dùng đến Hóa Sinh quyết cũng không thể kéo dài thêm khoảng cách đó, tựa hồ trên người Dương Vân có cái gì đó hấp dẫn nó vậy.

Cũng có thể nói tiểu Hắc hoặc Thất Tinh châu hấp dẫn hôi khí này, tiếc rằng tiểu Hắc suốt ngày vui đùa vào ổ chó mà ngủ, thỉnh thoảng mới thức dậy đi bộ một lát. Nó thậm chí còn ngăn cản mối liên hệ với thần niệm của Dương Vân chứ đừng nói đến việc trợ giúp một tay, khiến Dương Vân đành bó tay chịu chết với bản mạng khí linh của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Hạo Dương Môn

Khi rời khỏi thức hải thì trăng đã nhô lên cao, Dương Vân leo lên nóc của thuyền lâu, nóc một hơi Đan Dương Tửu rồi chuẩn bị bắt đầu tu luyện Nguyệt Hoa chân kinh.

Hử? Dương Vân nhìn thoáng qua ánh trăng, kia là cái gì vậy, hình như trong quang trăng có một bóng người.

Có lẽ đó là một tu luyện giả đang ngự khí phi hành, Dương Vân bên sử dụng Nguyệt Hoa linh nhãn để quan sát, dưới chân người kia là một pháp khí có hình thù kỳ quái. Chỉ có điều người kia phi hành tệ quá, lắc qua lắc lại, chẳng lẽ chân nguyên không đủ sao?

Không đủ chân nguyên còn dám phi hành trên biển, Dương Vân vừa mới tò vò về khinh thường tu luyện giả này thì phát hiện bóng người càng lúc càng rõ, chắc hẳn người đó nhìn thấy Đông Ngộ hào lên cấp tốc bay đến đây.

Dương Vân lén nắm chặt một tấm phù lục trong tay, tăng cường Nguyệt Hoa linh nhãn để quan sát kỹ hơn, hả? Sao người này có vẻ quen mắt vậy, không đợi Dương Vân kịp phản ứng, người nọ rút cuộc không gắng gượng được nữa, lập tức ngã nhào từ trên pháp khí xuống.

"Không tốt!"

Dương Vân tung Nguyệt Ảnh toa lên không trung, thân hình nhoáng một cái đã ở trên thân toa, ngay sau đó Nguyệt tinh thạch từ thức hải bay ra rồi khảm vào chỗ lõm, hắn vội vàng thức dục thần niệm, hào quang xung quanh Nguyệt tinh thạch bùng lên, Nguyệt Ảnh toa lắc lư một chút rồi bay một mạch mấy chục thước lên không trung, sau đó như một tia chớp lao về nơi mà người kia đang rơi xuống.

Bóng người rơi thẳng xuống phía dưới, ngay khi chuẩn bị tiếp xúc với làn nước thăm thẳm thì Nguyệt Ảnh toa đã kịp thời lao đến.

Trên thân toa huyền hóa ra một cơn sóng, bóng người vừa vọt rơi vào trong đó. Đón người xong Nguyệt Ảnh toa lại bay vút lên cao để thu hồi pháp khí hoa hình lưỡng hoa đang lơ lửng giữa không trung, ngay sau đó liền hóa thành một đạo lưu quang quay trở lại thuyền.

"A? Vừa rồi có ai nhìn thấy sao băng không?" Một thủy thủ hỏi những người bạn bên cạnh.

"Làm gì có sao băng, hoa mắt à!"

Tốc độ của Nguyệt Ảnh toa vốn nhanh như thiểm điện, hơn nữa đang là đêm khuya nên dù có thủy thủ ngẫu nhiên phát hiện thì cũng chỉ nhìn thấy một tia sáng lướt qua, còn cho rằng đó là sao băng trên trời.

Sau khi thu hồi Nguyệt Ảnh toa về không gian thức hải, Dương Vân bắt đầu quay sang người đang hôn mê trên cánh tay mình.

"Quả đúng là Triệu Giai, đã nha đầu này không muốn sống nữa sao, tu vi mới chỉ là Dẫn Khí kỳ mà đã dám ngự pháp khí ra biển rồi."

Muốn tự mình phi hành thì chỉ có Trúc Cơ kỳ mới làm được, có điều Dẫn Khí kỳ đã có thể mượn pháp khí để phi hành, như Nguyệt Ảnh toa của Dương Vân chẳng hạn.

Dương Vân quan sát pháp khí hoa lam mà Triệu Giai dùng để phi hành một chút, phát hiện ra bên trong có khảm một viên Phong tinh thạch nhưng hào quang đã trở nên âm đạm, hơn nữa đây là một viên tinh thạch hạ phẩm nên tối đa chỉ có thể duy trì hai canh giờ, sau khi tinh thạch cạn kiệt, với tu vi vừa mới đột phá đến Dẫn Khí kỳ của Triệu Giai mà vẫn có thể gắng gượng hơn nửa khắc cũng đã giới lắm rồi, chẳng biết nàng đã cố gắng được bao lâu mới ngất đi nữa?

Triệu Giai mệt mỏi gối đầu lên khuỷu tay của Dương Vân, khuôn mặt nàng trắng bệch, hơi thở thơm mùi đàn hương thoang thoảng trong không trung, bộ ngực có phần cao ngất so với tuổi dậy thì khế pháp phòng theo từng nhịp hô hấp.

Suy nghĩ một chút, Dương Vân lấy một bầu rượu chứa đầy Đan Dương tửu ra rồi trút vào miệng Triệu Giai.

"Khụ khụ!"

Vừa uống được hai hớp Triệu Giai đã tỉnh lại, miệng ho dữ dội.

"Cái gì vậy? Cay chết đi được!" Triệu Giai mở to mắt, khi phát hiện mình đang nằm trên cánh tay của Dương Vân thì lập tức nhảy dựng lên như một chú nai con bị giật mình.

"Ngươi đã làm gì?"

"Không gì cả, khi cô rơi xuống thì đỡ được, sau đó cho cô uống chút rượu." Dương Vân tỏ vẻ vô tội.

"Hừ! Nếu không phải vì đuổi theo ngươi thì sao có thể rơi xuống biển chứ?"

"Cô đuổi theo ta làm gì?" Dương Vân bèn hỏi.

Triệu Giai đỏ mặt, "Ai đuổi theo ngươi... ta đang đuổi theo chiếc thuyền này, trong nhà ép ta xuất giá, ngẫm lại thì chỉ có thể lên thuyền của ngươi để trốn đi." Nàng ngang bướng nói.

"Vậy sao cô không đến khi thuyền xuất phát?" Dương Vân hỏi tiếp.

"Hừ, bốn cô nương cũng muốn đến sớm nhưng bị người do gia đình phái đến phát hiện, sau khi dây dưa với bọn họ vài ngày mới có thể dùng Hoa Lam bay lên không trung cắt đuôi bọn họ."

"Người nhà cô cũng lợi hại nhỉ, họ là ai?"

Triệu Giai quay đầu không trả lời, chỉ kéo pháp khí Hoa Lam về phía mình, chẳng biết bằng cách nào đã thu nhỏ nó lại thành một chiếc vòng hoa xinh xắn đeo trên cổ tay.

"Pháp khí này quả không tồi, sao trước kia không thấy cô mang theo?" Dương Vân tấm tắc khen.

"Sau khi đột phá đến Dẫn Khí kỳ ta mới được cô cô tặng." Triệu Giai trả lời. Cô cô của nàng chính là trưởng công chúa đời trước của Ngô quốc, thật ra pháp khí Hoa Lam này là bảo vật được truyền qua nhiều thế hệ trưởng công chúa, vì vậy khi Triệu Giai đột phá Dẫn Khí kỳ, trưởng công chúa đời trước liền truyền cho nàng. Tuy loại pháp khí phi hành mà Dẫn Khí kỳ đã có thể sử dụng thường có cấp bậc không cao nhưng luôn được đại đa số tu luyện giả Dẫn Khí kỳ tranh giành để mua, ở phường thị có thể bán với giá hai trăm viên tinh thạch trở lên.

Không ai ngờ rằng Triệu Giai lại bỏ nhà trốn đi, còn dùng pháp khí này để cắt đuôi thị vệ đại nội, trong Đông Ngô thành, cô cô của Triệu Giai nhất định đang vô cùng hối hận.

"Cô đã bay bao lâu rồi, trước kia viên Phong tinh thạch này đã được dùng rồi sao?" Dương Vân hỏi, tốc độ của loại pháp khí cấp thấp này vốn không nhanh, so ra thì kém xa tốc độ của tu luyện giả cao cấp ngự kiếm phi hành, nhưng dù sao vẫn có thể phi hành, phòng chừng hai canh giờ có thể bay được hơn ngàn dặm, đáng ra đã đuổi kịp Đông Ngô hào tử lâu mới đúng.

"Hình như ta bay nhầm hướng." Triệu Giai có chút ngượng ngùng. Nàng mới sở hữu pháp khí Hoa Lam này chưa được bao lâu, sau khi bay lên không trung mới học được cách điều khiển nên tốn khá nhiều thời gian để đuổi theo, khi ra đến biển thì xung quanh toàn là trời biển bao la, nàng không rõ phương hướng nên bay loạn khắp nơi, thật ra lúc đầu Triệu Giai cũng không luống cuống như vậy, nàng nghĩ rằng bay một lúc nhất định sẽ tìm thấy một

chiếc hải thuyền nào đó nên cùng lắm là hạ xuống thuyền. Ai ngờ bất tri bất giác màn đêm đã phủ xuống, cả ngày không tìm thấy một chiếc thuyền nào nên nàng hoang mang muốn quay trở về, nhưng đúng lúc này tình thế cũng cạn kiệt.

"Không chuẩn bị tinh thần, không xác định được phương hướng, cô đứng là to gan lớn mật, có điều vận khí của cô cũng thật tốt, không ngờ có thể tìm được chúng ta." Khi nghĩ đến những nơi vô cùng nguy hiểm, Dương Vân cảm thấy toát mồ hôi thay cho Triệu Giai.

"Bỏ cô nương luôn luôn may mắn." Triệu Giai đột nhiên trở nên cao hứng, "Thế nào, ta muốn đi theo thuyền của ngươi, có phản đối không?"

Dương Vân đưa tay xoa trán: "Ta phản đối thì có tác dụng sao?"

"Coi như ngươi thức thời, lúc này ngươi cứu ta nên xóa việc trước kia, hiện giờ chúng ta cùng hội cùng thuyền rồi."

Dương Vân thăm thò dài, thật phiền toái, họ Triệu, là tu luyện giả, gia sản lại giàu có, ngay cả pháp khí phi hành cũng có, ở Ngô quốc may ra chỉ có một gia tộc họ Triệu hiển hách như vậy mà thôi. Đây đúng là một phiền toái lớn, nếu hắn không thể đưa nàng trở về an toàn, e rằng sau này đừng mong đến việc đặt chân đến Ngô quốc.

Khi Triệu Giai và Dương Vân cùng nhau bước xuống boong thuyền, cả đám thủy thủ đều tròn mắt há mồm.

"Triệu cô nương! Sao cô lại ở đây?" Dương Nhạc cả kinh thốt lên.

"Cũng giống như lần trước thôi." Triệu Giai che miệng cười.

"Được rồi, hãy sắp xếp cho Triệu cô nương một khoang thuyền đi." Dương Vân bắt đầu đi nói.

Đông Ngô hào tiếp tục cuộc hành trình, hơn mười ngày sau nước biển đã dần chuyển từ xanh thẳm sang màu tối đen, nơi đây đã là khu vực biển xa nước sâu rồi.

Thuyền trưởng Vương Miễn đi tìm Dương Vân.

"Dương sử ti, nơi này chỉ cách Dung Nham hải khoảng một ngàn dặm, tiếp theo chúng ta lên làm gì?"

"Xung quanh Dung Nham hải có hòn đảo nào để thuyền ngừng lại không?"

"Đảo thì cũng có, nhưng thường có hải khấu."

"Không cần lo lắng về hải khấu, trước tiên chúng ta cứ tìm một hòn đảo để nghỉ ngơi, sau đó tìm biện pháp đi qua Dung Nham hải."

"Được, mọi việc xin theo ý ngài." Vương Miễn thở dài, lần đi biển này ông cảm thấy không tự tin lắm. Mấy trăm năm nay không có một con thuyền nào có thể đi qua Dung Nham hải, Đông Ngô hào sao có thể là ngoại lệ? Có điều vì tiền đồ của con trai, ông chỉ có thể kiên trì theo Dương Vân xông vào một lần.

Dưới sự chỉ huy của Vương Miễn, Đông Ngô hào tiếp tục đi một ngày, xa xa đã nhìn thấy bóng dáng một hải đảo.

Đúng như lời Vương Miễn nói, hòn đảo này đã bị một nhóm hải khấu chiếm giữ. Khi nhìn thấy Đông Ngô hào từ phía tây tiến đến, hai chiếc thuyền của hải khấu lập tức xông đến, tư thế một trái một phải rõ ràng là muốn cướp Đông Ngô hào.

Trên Đông Ngô hào có treo vương kỳ đỏ thẫm và cờ xí ghi dòng chữ Trù Hải sử ti, ngoài ra thân thuyền được đóng theo mẫu của quan thuyền, song hai chiếc thuyền của hải khấu lại không hề có vẽ gì là cố kỵ, dường như còn không thèm quan tâm đến việc động đến Đông Ngô hào sẽ bị phục thù.

Nơi này là biển xa, oai phong của quan phủ không hề có tác dụng.

Khi còn cách hơn một trăm thước, đột nhiên có một tảng đá lớn bay lên từ một chiếc thuyền của hải khấu rồi lao thẳng về phía Đông Ngô hào. May mà tảng đá không rơi trúng thuyền mà rớt xuống nước, tạo thành một cột nước cao cách thân thuyền khoảng mười thước.

"Mấy bản đá! Bọn hải khấu khốn kiếp đó có mấy bản đá!" Vương Miễn kinh hải biến sắc, lúc nhìn thấy hải khấu ông không hề căng thẳng vì Đông Ngô hào vừa đồ sộ vừa kiên cố, so ra lớn hơn hai chiếc hải thuyền kia một bậc, trên thuyền còn được trang bị cường cung ngạnh nỏ, ông vốn tưởng rằng đối phó với hải khấu là chuyện nhỏ, ai ngờ đám hải khấu còn lợi hại hơn, chúng sở hữu cả loại lợi khí trong hải chiến như mấy bản đá.

Mấy bản đá có thể sử dụng trên biển thường có kích thước nhỏ nhưng đòi hỏi giá thành chế tạo và kỹ thuật rất cao, ngay cả Đông Ngô hào cũng không được trang bị, nào ngờ một chiếc thuyền của hải khấu lại được trang bị.

"Triệu Giai, dùng pháp khí Hoa Lam của cô bay đến đó." Dương Vân chỉ tay về phía chiếc thuyền hải khấu đang liên tục bắn đá.

"Được!" Triệu Giai tháo chiếc vòng hoa trên cổ tay xuống, nó lập tức hóa thành một cái lăng hoa rộng vài thước, lơ lửng giữa không trung phía trên boong tàu.

Triệu Giai nhún người nhảy lên Hoa Lam, Dương Vân cũng theo sau, Hoa Lam lập tức đưa hai người bay lên cao.

Đám thủy thủ trên Đông Ngô hào trở nên nhốn nháo.

"Tiên nữ! Đúng là tiên nữ!" "Tiên nữ gì chứ, người ta là tiên sư."

"Tiên sư hay tiên nữ cũng chẳng khác nhau lắm."

Khi Triệu Giai đột nhiên xuất hiện trên thuyền đã khiến nhiều người nghi ngờ, Trần Hồ lạnh lùng miệng tiết lộ thân phận tu luyện giả của Triệu Giai cho mọi người biết, đây cũng là một ý hay, có thể gia tăng lòng tin của đám thủy thủ.

"Nhưng sao Dương sử ti cũng đi cùng?"

Trần Hồ nói: "Dương sử ti cũng là cao thủ, nhưng bình thường không dễ lộ thôi."

"Dương sử ti đúng là người văn võ song toàn." Người bên cạnh tấm tắc thán phục, căng mắt nhìn hai người phi hành trên không trung.

Lúc này Hoa Lam đã bay đến phía trên chiếc thuyền của hải khấu.

Đám hải khấu trên thuyền lập tức xông vào, có người bắt đầu bắn tên, có mấy tên hải khấu còn gắng sức di chuyển nỗ pháo công kênh để ngắm trúng Hoa Lam trên không trung.

Dương Vân không hề để tâm đến cơn mưa tên đang phóng đến, pháp khí Hoa Lam tự động hình thành một lớp hào quang màu xanh nhạt, ngăn cản mọi mũi tên lao đến.

Triệu Giai không chế pháp khí phi hành, còn Dương Vân thì lấy ra một tấm Phong Dao phủ ném về nơi hải khấu tập trung nhiều nhất.

Phong Dao phủ lập tức nổ tung giữa không trung rồi hóa thành mấy trăm đạo phong nhận màu xanh, như mưa to ập xuống đám hải khấu.

"A!" Bọn hải khấu hét lên thảm thiết, cả đám lẫn lộn trên boong tàu.

Thấy có chỗ trống trên boong tàu, Hoa Lam liền hạ thấp độ cao, Triệu Giai và Dương Vân cùng phi thân nhảy xuống.

Vừa mới nhảy xuống boong tàu, hai người còn chưa đứng vững thì một đạo hỏa quang đã lao đến.

"Ồ? Hỏa Long phù." Dương Vân lấy làm kinh hãi, bọn hải khấu này đúng là không đơn giản, chẳng những có mấy bắn đá mà còn cả phù lục.

Có điều tên hải khấu sử dụng Hỏa Long phù không phải là cao thủ Tiên Thiên, không cách nào dùng chân khí điều khiển phù lục công kích, Dương Vân và Triệu Giai đương nhiên không bị loại công kích này đánh trúng, hai người lần lượt nhảy sang hai bên khiến hỏa long mãnh liệt lướt ngang qua bọn họ.

Thi triển Tinh La bộ pháp, Dương Vân lập tức di chuyển một cách quỷ mị trên boong tàu, đồng thời hai tay phóng ra một đồng tiền xu, đánh cho đám hải khấu kêu khóc không ngừng.

Triệu Giai cùng Nhuyễn Hồng kiểm hợp thành một đạo lưu quang màu đỏ chém giết từ đầu thuyền cho đến đuôi thuyền, tên hải khấu nào xui xẻo gặp phải nàng đều gục xuống boong tàu.

Tên thủ lĩnh hải khấu còn chưa kịp lấy ra tấm phù lục thứ hai thì đã bị một đạo tinh mang phóng ra từ đầu ngón tay của Dương Vân xuyên qua cổ họng ngay khi Dương Vân né tránh Hỏa Long phù.

Chỉ nửa khắc ngắn ngủi, trên boong tàu đã không còn một tên hải khấu nào đứng vững, nếu không bị thương mà ngã lên sàn thì cũng quỵ xuống gối tay đầu hàng. Còn mấy tên hải khấu trốn trong khoang thuyền thì Dương Vân tạm thời không để ý tới.

Ở phía bên kia, Đông Ngô hào đang phải đối phó với một chiếc thuyền khác của hải khấu, chiếc thuyền này không có mấy bắn đá nên hoàn toàn bị Đông Ngô hào đồ sộ áp chế, Liên Bình Nguyên chỉ huy thủ hạ liên tục bắn tên về phía thuyền hải khấu, ép bọn chúng không dám lên boong tàu.

Dương Vân và Triệu Giai bắt hải khấu trên thuyền bên này treo cờ trắng, chiếc thuyền kia thấy tình hình như vậy nên cũng đành đầu hàng. Đám hải khấu đều là thủy thủ lâu năm nên biết rõ thuyền mình không thể chạy nhanh bằng Đông Ngô hào, hướng chi đối phương còn có tiên sư biết phi hành.

Nếu sớm biết đối phương có tiên sư, dù ăn gan báo bọn họ cũng không dám tấn công.

Đông Ngô hào phái người đến không chế hai chiếc thuyền hải khấu kia, Dương Vân hạ lệnh áp giải tù binh lên chiếc thuyền không có mấy bắn đá, thu lại tất cả cột buồm, dây thừng và vũ khí, chỉ để lại cho bọn chúng một chút đồ ăn nước uống và thuốc trị thương, tạm thời để cho bọn chúng ném mùi trôi giạt trên biển.

Liên Bình Nguyên cử người điều khiển chiếc thuyền hải khấu có mấy bắn đá theo sau Đông Ngô hào, hai chiếc thuyền đi thẳng về phía hải đảo.

Đông Ngô hào mang theo vài tên tù binh, sau khi tra khảo thì biết hải khấu ở trên đảo cũng không nhiều lắm.

Khi đứng trên cao chứng kiến trận hải chiến vừa rồi, bọn hải khấu trên đảo đã sớm mất hồn mất vía, Đông Ngô hào đến gần thì chỉ chống cự một chút rồi đầu hàng, những người còn lại thì chạy trốn về phía rừng cây sâu trong núi, doanh trại nhanh chóng rơi vào tay đám Dương Vân.

Đám hải khấu này quả thật cũng có năng lực, tường trại được xây bằng đá tảng, trong trại có không ít binh khí và cung nỏ, ngoài ra còn một cái máy bắn đá khác. Nếu đám hải khấu kia liều mạng tử thủ trong trại, Dương Vân chắc chắn không thể bắt được bọn chúng dễ dàng như vậy.

Trong trại, ngoại trừ một vài cô gái trẻ tuổi thì vẫn còn hơn một trăm thanh niên trai tráng, một số người trong bọn họ bị hải khấu bắt được trên biển, cũng có vài người bị hải khấu mua đi bán lại mà đến đây.

Sau khi tấn công thuyền bắt một ít tù binh là chuyện bình thường, nhưng đám hải khấu này còn bỏ tiền để mua người thì thật kỳ quái, trong số những tù binh này có người đã bị giam giữ mấy tháng, cả ngày chỉ bị nhốt trong nhà lao, cũng không hề bị ép phải lao động khổ sai.

Lại tiếp tục tra khảo vài tên hải khấu, Dương Vân tìm ra một đáp án khiến mình giật mình không thôi - đám hải khấu tìm kiếm những người trẻ khỏe là để bán cho Hạo Dương môn trong Dung Nham hải.

Cứ khoảng mỗi nửa năm hải khấu trên đảo lại dùng thuyền đưa những người này đến Hòa Sơn đảo trong Dung Nham hải, một hòn đảo do Hạo Dương môn chỉ định, sau đó sẽ đổi những người này lấy rất nhiều vàng bạc, thậm chí là phù lục.

Trên người tên thủ lĩnh hải khấu vừa bị mất mạng kia còn có hơn mười tám phù lục, hiện giờ đều nằm trong túi Dương Vân. Thì ra nguồn gốc số phù lục đó là như vậy, đáng tiếc là hắn đã giết chết tên kia, nếu không có thể tìm hiểu được thêm vài thông tin rồi.

Trong trí nhớ khi còn ở mộng cảnh của Dương Vân, dường như không hề có một tông phái nào ở Dung Nham hải tên là Hạo Dương môn cả. Nếu tông phái này có thể công khai mua bán người trong Dung Nham hải thì nó phải rất có thể lực mới đúng, hơn nữa theo lời một tên hải khấu lâu năm thì loại giao dịch này đã diễn ra rất nhiều năm, khi hắn nhập bọn với đám hải khấu kia thì thủ lĩnh hải khấu đã bắt đầu giao dịch với Hạo Dương môn rồi. Điều này cũng giải thích vì sao không hề có một chiếc thuyền nào có thể đi qua Dung Nham hải.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Lẻn Vào

Sau khi chiếm giữ sơn trại của hải khấu trên đảo, Dương Vân giải thoát tất cả những người bị giam giữ, họ đều là thanh niên trai tráng, không ít người còn là thủy thủ từng đi biển, một số còn có chút võ công.

Đám hải khấu trên chiếc thuyền trôi nổi ngoài biển kia cũng được kéo về đây, bọn chúng đều bị phế bỏ võ công, những kẻ gây nhiều tội ác thì giao lại cho những người vừa được giải cứu xử lý.

Hòn đảo này có núi có sông, diện tích cũng không nhỏ, ưu điểm lớn nhất chính là nó sở hữu một cảng nước sâu tự nhiên, là một địa điểm rất thích hợp để xây dựng cứ điểm, đáng tiếc là một khi Đông Ngô hào rời khỏi đây, hòn đảo sẽ rất dễ bị nhóm hải khấu khác tập kích. Dương Vân bèn giao hơn một trăm thanh niên trai tráng vừa được giải cứu cho Liên Bình Nguyên huấn luyện, trong số này có không ít người chưa lập gia đình, Dương Vân vừa lấy danh nghĩa Trù Hải sứ ti của Ngô quốc để chiêu mộ thì đã có bốn năm mươi người đồng ý.

Dương Vân dự định để những người này điều khiển thuyền hải khấu vừa chiếm được trở về Ngô quốc một chuyến, nếu có thể xây dựng điểm dừng chân ở nơi này, ba địa điểm gồm Phụng Minh phủ, Hà đảo và hải đảo được đặt tên là Viễn Vọng này có thể hình thành một tam giác hỗ trợ cho tuyến đường biển mới. Đương nhiên chuyện này thành hay bại còn phụ thuộc vào việc Đông Ngô hào có thể thiết lập đường biển đến Đông Hải hay không.

Dương Vân bỗng chốc kiếm được một khoản không nhỏ sau khi tịch thu gia sản trên đảo của đám hải khấu, phỏng chừng đủ để bù đắp phí tổn ra khơi lần này. Hắn cũng quyết định tạm thời để Đông Ngô hào dừng lại tại Viễn Vọng đảo thêm một đêm, một mình lợi dụng Nguyệt Ảnh toa bay về phía Dung Nham hải.

Nơi này chỉ cách Dung Nham hải khoảng hai trăm hải lý nên Nguyệt Ảnh toa phi hành nửa canh giờ là đến, từ rất xa đã nhìn thấy một ngọn núi lửa nghi ngút hơi nước, miệng núi nhô lên khỏi mặt biển, thỉnh thoảng lại phun ra một cột khói trắng khổng lồ, trên bầu trời truyền đến âm thanh âm âm trầm đục như sấm nổ.

Dương Vân hạ thấp Nguyệt Ảnh toa mà phi hành sát trên mặt nước, hắn bay quanh hòn đảo núi lửa này nửa vòng, phát hiện trên đảo dường như có một vài tòa nhà. Tuy không biết trên đảo có tu luyện giả hay không, nhưng theo lẽ thường thì hòn đảo này vốn nằm trong phạm vi cửa vào Dung Nham hải, nếu Hạo Dương môn là một thế lực lớn ở Dung Nham hải thì nhất định sẽ phải bố trí nhân thủ ở đây.

Nguyệt Ảnh toa lặn xuống biển, theo dòng nước lặng lẽ đến gần đảo núi lửa rồi chọn một nơi vắng vẻ gần đất liền.

Bọt sóng hắt lên bờ biển, Dương Vân lắng tai nghe ngóng động tĩnh trong chốc lát, sau đó men theo đá ngầm và cây cối để tiếp cận khu vực có tòa nhà

mà ban này hẳn phát hiện ra.

Ở đây Dương Vân không dám tùy tiện sử dụng thần thông linh cảm vì khi thi triển sẽ có tinh thần dao động, dễ bị tu luyện giả Trúc Cơ kỳ trở lên phát hiện, nhưng thính phong và Nguyệt Hoa linh nhãn thì lại có thể dùng.

Không lâu sau Dương Vân đã xác định được trên đảo quả nhiên có sự tồn tại của tu luyện giả, hẳn phát hiện ra tiết điểm của pháp trận dùng để giám sát phía sau một thân cây.

Pháp trận này chuyên dùng để theo dõi tu luyện giả Trúc Cơ kỳ, vô cùng phổ biến trong giới tu luyện. Bởi vì chi phí để bố trí không cao lắm, hiệu quả cũng khá tốt nên gần như mọi tông môn đều bố trí nó ở bên ngoài nơi dừng chân.

Tu luyện giả Trúc Cơ kỳ sở hữu chân nguyên nên sẽ gây nên phản ứng khác thường đối với thiên địa linh khí, vì vậy rất dễ bị pháp trận này phát hiện, còn tu luyện giả dưới Dẫn Khí kỳ thì ngược lại, dù họ có phóng chân khí ra ngoài thì ảnh hưởng đối với thiên địa linh khí cũng hết sức nhỏ bé, do đó tương tự như phạm nhân, không có cách nào kích động pháp trận này. Đương nhiên pháp trận này cũng không có hiệu quả đối với cao nhân Kết Đan kỳ trở lên, bọn họ có thể dung hợp hoàn toàn chân nguyên của bản thân với thiên địa linh khí thành một thể.

Tiến về phía trước mấy trăm thước, xuyên qua vài bóng cây thưa thớt là có thể nhìn thấy một góc nhô ra của tòa nhà.

Đêm khuya người vắng, khi cách khoảng bảy tám mươi thước, Dương Vân sử dụng thần thông thính phong để nghe ngóng động tĩnh trong phòng.

Đúng lúc này núi lửa lại phát ra một tiếng nổ đùng nặng nề, trong phòng vang lên một câu chửi, có người phàn nàn: "Đây là nơi chết tiệt nào vậy, suốt ngày âm âm không yên, ngay cả vài phút yên tĩnh để ngủ lẫn từ cũng chẳng có."

"Chịu đựng một chút đi, mấy tháng nữa là tròn hai năm, chúng ta sắp được thay phiên trở về rồi. Mau ngủ đi, sáng mai còn phải tuần hải nữa." Âm thanh của một người khác vang lên.

"Người nói thử xem, Hạo Dương môn chúng ta lớn như vậy thì cần lũ phạm nhân này làm gì? Chẳng những phải thu từ tay hải khấu mà lúc tuần hải hễ gặp cũng phải bắt sống, chúng ta không phải là tà tu, đâu cần huyết nhục hay tinh hồn phạm nhân để tu luyện chứ?"

"Ta cũng không rõ, dù sao chấp sự đã sai bảo thì chúng ta phải làm theo thôi."

"Chao ôi, khi nào ta mới có thể trở thành chấp sự đây, nếu được vậy cũng không uổng công tu luyện cả đời."

"Muốn làm chấp sự thì ngươi phải trúc cơ trước đã, trong tông môn có hơn một ngàn đệ tử, Trúc Cơ kỳ được bao nhiêu?"

"Đó là vì công pháp của chúng ta quá tồi, nghe nói ở các đại tông, trong năm sáu đệ tử Dẫn Khí kỳ lại có một Trúc Cơ."

"Chúng ta có thể sánh với đại tông sao? Và lại các đại tông môn này rất khó trong việc thu đệ tử, phải có bản lĩnh và tư chất mới được gia nhập, không giống như chúng ta, trừ khi già quá không nói, Dẫn Khí kỳ đều nhất loạt từ chối. Ngoài ra chúng ta vẫn hơn tán tu nhiều, nếu lập công cho tông môn thì có thể hi vọng nhận được đan dược tăng tiến tu vi, những kẻ tán tu cũng thật thảm, trong một trăm người có một người trúc cơ đã là không tệ rồi."

"Hừ, ta lại cảm thấy không bằng làm một tán tu tự do tự tại, hàng ngày không phải hoàn thành một đồng nhiệm vụ buồn tẻ của tông môn, như chúng ta chẳng hạn, mỗi ngày đều phải tuần hải, tuần hải, ta chán lắm rồi."

"Thôi ráng nhịn đi, ở lại tông môn luôn có hi vọng trúc cơ lớn hơn một chút. Và lại công pháp của chúng ta chưa hẳn đã tệ đâu, bằng không sao lão tổ có thể trở thành đệ nhất cao nhân ở Dung Nham hải, còn liên tục suốt mấy trăm năm nữa chứ?"

"Lão tổ là đệ nhất cao nhân ở Dung Nham hải thì không sai, nhưng lão tổ luôn bé quan tu luyện, đừng nói đến chấp sự, ngay cả trưởng lão cũng phải mấy năm mới gặp lão tổ một lần. Ngoại trừ là oai hỏ áp chế kẻ khác, làm gì có tác dụng gì đối với việc tu luyện của đám thuộc hạ chúng ta chứ."

"Người không muốn sống nữa sao? Dám nói xấu lão tổ!" Trong phòng vang lên tiếng quát khe khẽ.

Dường như người kia tự cảm thấy mình lỡ mồm, sau cũng không nói gì nữa.

Dương Vân suy nghĩ về những tin tức vừa nghe được.

Quả đúng là Hạo Dương môn đang lúng túng phạm nhân, nhưng hẳn vẫn chưa hiểu tại sao bọn họ lại làm như vậy. Trong tông chia thành đệ tử phổ thông, chấp sự và trưởng lão, trên cùng còn có một lão tổ. Đệ tử phổ thông là Dẫn Khí kỳ, chấp sự là Trúc Cơ kỳ, nếu lão tổ là đệ nhất cao nhân của Dung Nham hải thì ít nhất phải là Kết Đan kỳ.

Xem ra ngày nào Hạo Dương môn còn ngáng đường ở đây, Đông Ngô hào sẽ không có biện pháp đi qua Dung Nham hải, hẳn phải làm sao bây giờ?

Đông Hải tam quốc là mục tiêu lý tưởng nhất, nhưng nếu phải vòng qua Dung Nham hải để đến Đông Hải tam quốc thì quá xa, hơn nữa dọc đường rất khó nói sẽ không gặp phải những nguy hiểm khác. Có vài hải vực do Hải tộc khổng lồ cấm mọi tàu thuyền của loài người đi lại, chỉ cần nhìn thấy hải thuyền của nhân loại sẽ tấn công, địa bàn của một số Hải yêu lợi hại cũng như vậy.

Dương Vân suy nghĩ một chút, quyết định cứ tiếp tục điều tra thêm rồi xử lý việc này sau.

Sau hơn mười ngày điều tra, Dương Vân phát hiện rằng Hạo Dương môn đều đưa những phạm nhân mà họ bắt được đến một hải đảo có diện tích khá lớn, hẳn quyết định tự mình lên đảo thăm dò đến tột cùng.

Để tránh người trên Đông Ngô hào lo lắng, Dương Vân trở về Đông Ngô hào một chuyến.

Mấy ngày nay Triệu Giai chết dí trên Viễn Vọng đảo nên đã nhàm chán cực độ, khi thấy Dương Vân trở về, nàng sống chết đòi đi theo cùng hành động, còn dọa rằng nếu hắn không đồng ý, nàng sẽ tự mình xông vào Dung Nham hải.

Dương Vân đành mang theo Triệu Giai, điều khiển Nguyệt Ảnh toa rời khỏi Viễn Vọng đảo khi đêm đến, tiếp đó phi hành suốt một đêm, ban ngày thì trốn ở một đảo san hô không người, sau lại tốn thêm hai canh giờ mới bay đến nơi. Sau khi lên bờ, hai người lợi dụng lúc trời vắng trăng để lên vào rừng cây.

"Ồ, hòn đảo này thật lớn, Hạo Dương môn thật sự đem người bị bắt đến đây sao?"

"Đúng vậy, ta tận mắt thấy đệ tử Hạo Dương môn điều khiển phi chu ném phạm nhân từ không trung xuống hòn đảo này."

"Hòn đảo này nhất định có bí mật rất lớn!" Triệu Giai hưng phấn nói.

"Này, cô nói nhỏ một chút, chúng ta đã nói rồi đấy, mọi việc đều phải nghe theo sắp xếp của ta." Dương Vân nhắc nhở.

"Rồi rồi, chúng ta phải ở trong rừng cho đến khi nào?"

"Hi vọng ngày mai sẽ có phi chu của Hạo Dương môn đến đây, lúc đó chúng ta sẽ nhân cơ hội lên vào." Dứt lời, Dương Vân xếp bằng trên một tảng đá, bắt đầu tu luyện.

"Lúc này ngươi vẫn có lòng dạ để tu luyện sao?" Triệu Giai chưa nói xong thì Dương Vân đã nhập định.

"Đồ nhàm chán." Triệu Giai hậm hực.

Hiện giờ Dương Vân đang tu luyện tầng thứ tám của Nguyệt Hoa chân kinh, điểm khác biệt so với tầng trước là tầng này không cô đọng các khiếu huyết mà là da thịt toàn thân.

Ngoại trừ những kinh mạch truyền thống, những khu vực gần làn da trên cơ thể người thật ra cũng có vô số ẩn mạch li ti, những ẩn mạch đó liên thông với toàn bộ da thịt và lỗ chân lông trong cơ thể, nhưng vì quá bé nhỏ nên tuyệt đại bộ phận ẩn mạch đều ở trong trạng thái tắc nghẽn.

Nguyệt Hoa chân kinh tầng thứ tám sẽ cô đọng và đã thông những ẩn mạch này, xây dựng nền tảng vững chắc cho việc phóng chân khí ra khỏi cơ thể. Người luyện võ thường không coi trọng bước này, họ chỉ chú ý đến những khiếu huyết có thể gia tăng uy lực của chân khí ở cánh tay, bàn chân. Phương pháp của Nguyệt Hoa chân kinh thì ngược lại, các khiếu huyết ở tay chân nằm ở cuối cùng, đầu tiên là tu luyện những kinh mạch mà người luyện võ cảm thấy không quan trọng nhất.

Nếu làm như vậy, chỗ tốt là một khi Dương Vân tu luyện thành công Nguyệt Hoa chân kinh tầng thứ tám, sau này đột phá đến Dẫn Khí kỳ, cũng chính là Tiên Thiên kỳ của người trong võ lâm, hẳn sẽ không gặp phải bất cứ chướng ngại nào, hai tầng còn lại đều sẽ như nước chảy thành sông.

Có điều tầng thứ tám này cũng không hề dễ tu luyện chút nào, số lượng ẩn mạch trong cơ thể mỗi người đều như sao trên trời, nếu muốn cô đọng hoàn toàn thì phải tốn rất nhiều tâm huyết và thời gian. Dương Vân chỉ dùng hơn một năm đã tu luyện xong bảy tầng đầu của Nguyệt Hoa chân kinh, nhưng thời gian cần để tu luyện tầng thứ tám chỉ vượt quá tổng thời gian của bảy tầng trước đó.

Có điều của ải này cũng vô cùng quan trọng, tuyệt đối không thể rút ngắn thời gian, sau khi luyện thành thì bất cứ vị trí nào trên cơ thể đều có thể câu thông với nguyệt hoa linh khí bên ngoài, ngoại trừ là nền tảng để đột phá Dẫn Khí kỳ, nó còn có rất nhiều lợi ích khác sau khi tiến vào Dẫn Khí kỳ.

Tu luyện đến Dẫn Khí kỳ cũng chỉ mới là bắt đầu, sau này những cảnh giới cần phải đột phá còn rất nhiều, hơn nữa càng ngày càng khó khăn, nếu giai đoạn trước không xây dựng nền tảng vững chắc thì đến lúc đó hối hận đã muộn. Tuy có rất nhiều cao thủ võ lâm kinh tài tuyệt diệu dựa vào tư chất bản thân mà đột phá đến Tiên Thiên kỳ, nhưng vì không có người chỉ điểm nên đã đi lệch hướng, mai sau rất khó để tiến thêm một bước, đây cũng là nỗi bi ai của vô số người trong võ lâm.

Trăng rời khỏi đỉnh đầu, Dương Vân bèn thu công, chợt thấy Triệu Giai đang lặng lẽ hộ pháp bên cạnh hắn.

"Ta tu luyện xong rồi, cô cũng tu luyện một chút đi, ta sẽ hộ pháp cho cô." Dương Vân nói.

Triệu Giai gật gù đầu rồi ngồi xuống, trên tảng đá vẫn còn lưu lại hơi ấm của Dương Vân, nàng nhanh chóng chìm vào cảnh giới tu luyện.

Dương Vân gạt gù hải lòng, tư chất của Triệu Giai vốn không tệ, cũng khá chăm chỉ tu luyện, sau này hoàn toàn có hi vọng tu luyện đến Trúc Cơ kỳ, về phần có thể tiến thêm một bước hay không thì phải dựa vào cơ duyên. Thật ra tư chất tốt hay xấu chỉ là tương đối, trên con đường tu luyện, tâm tính và cơ duyên còn quan trọng hơn.

Như Dương Vân chẳng hạn, thật ra tư chất của hắn cũng không quá xuất sắc, tuy tốt hơn so với người thường nhưng còn cách cả trăm dặm mới đến tiêu

chuẩn của những thiên tài kinh tài tuyệt đỉnh, nếu thiếu nghị lực, không chịu được sự cô quạnh trên con đường tu hành thì có lẽ hẳn vẫn có thể đột phá đến Dẫn Khí, nhưng cánh cửa Trúc Cơ thì tuyệt đối không bước qua được.

Trong khi hai người tu luyện, màn đêm nhanh chóng trôi qua, bọn họ cũng khá may mắn, sáng sớm hôm sau quả thật có một đệ tử của Hạo Dương môn điều khiển phi chu đến đây, họ kiên nhẫn hạ xuống mà để phi chu lướt qua sát ngọn cây, một đám phàm nhân như sủi cỏ lờ lững rơi xuống.

Cũng may có nhánh cây đỡ ở dưới nên đa số mọi người chỉ bị vài vết thương nhẹ, nếu xui xẻo rơi thẳng xuống mặt đất thì gãy tay gãy chân là chuyện bình thường.

"Cơ hội đến rồi, chúng ta lên vào thôi." Dương Vân nói.

Sau khi ném xuống hơn trăm người, phi chu gầm vang một tiếng rồi bay đi, Dương Vân và Triệu Giai cũng thuận lợi trà trộn vào đoàn người kia.

Ngoại trừ một vài người cùng bị bắt đến đây, đa phần mọi người đều không quen biết nhau, và lại mọi người bị ném từ phi chu xuống nên phân tán rải rác trong khu vực rộng mấy ngàn thước, không một ai phát hiện ra rằng trong số bọn họ đã có thêm hai người.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Diêm Đảo

Dương Vân và Triệu Giai gặp được vài người rơi xuống từ phi chu của Hạo Dương môn, nghe giọng thì đó là người Đại Trần.

Mấy người dân Đại Trần này bị bắt từ một chiếc thuyền, đầu tiên họ bị giam trên một hải đảo hơn mười ngày rồi bị áp giải lên phi chu, dù họ có khóc lóc cầu xin như thế nào đi nữa thì tên đệ tử Hạo Dương môn kia đều không chút động lòng, thậm chí còn chẳng có một câu giải thích tại sao họ lại bị bắt.

Đột nhiên bị bắt một cách khó hiểu, sau lại vô duyên vô cớ bị vớt xuống đây, trên mặt mấy người dân Đại Trần đều hiện lên vẻ kinh hoàng khó nén.

"Nghe ta nói này, tốt nhất chúng ta mau rời khỏi đây thôi, có khi tiên sư bắt chúng ta đến đây nuôi dã thú trong rừng, dùng chúng ta làm thức ăn cho dã thú." Một người lập cập hàm răng mà nói.

Vừa nghe hẳn nói như vậy, lại nhìn về phía rừng cây thăm thẳm bên kia, những người khác đều bắt đầu cảm thấy hoang mang.

"Sợ cái gì chứ?" Một đại hán lực lưỡng cổ găng bình tĩnh nói, "Nếu có dã thú ở đây thì đã có người la hét thảm thiết rồi."

"Nếu dã thú bị nhốt, vẫn chưa được thả ra thì sao?"

Đại hán cả giận nói: "Nói bậy bạ gì vậy!" Hẳn còn chưa nói xong thì trong rừng cây đã truyền đến âm thanh của một vật nặng rơi xuống đất, sau đó là tiếng kêu thảm của người nào đó.

"Tối rồi!" Người nói chuyện đầu tiên sợ đến mức lập tức ngồi bệt xuống đất, những người khác thì leo trèo chết lên cây.

"Này, ngươi bị sao thế?" Dương Vân hỏi.

"Chân của ta! Chân của ta bị gãy rồi!" Người nọ đau đến mức chảy cả nước mắt, khi hẳn rơi xuống thì bị kẹt giữa chạc cây, khi tỉnh lại loay hoay chưa biết tình hình thế nào đã té xuống.

Khẩu âm của người này rất lạ nên rất khó để nhận ra hẳn là người nước nào, Dương Vân bước đến gần, ngồi xổm xuống rồi bóp cái chân bị thương vài cái, tiếp đó đi tìm vài cành cây và vài bó rễ băng bó lại vết thương.

"Được rồi, bị gãy xương nên phải mất vài tháng mới hồi phục được." Dương Vân nói.

Dương Vân chỉ làm qua loa một chút đã khiến sự đau đớn của người kia giảm hẳn, vì vậy hẳn liên tục cảm ơn.

"Ngươi tên là gì? Đến từ nơi nào?" Dương Vân hỏi.

"Ta là Mộ Viễn, đến từ Trúc Lăng quốc, hai người thì sao?"

"Người của Trúc Lăng quốc sao?" Dương Vân ngạc nhiên, khó trách y phục và khẩu âm lại lạ như vậy, "Chúng ta đến từ đại lục, ta tên là Dương Vân."

"Hai người ở Đại Trần ư?"

"Không, chúng ta đến từ Ngô quốc, là một nước phụ thuộc Đại Trần."

Mộ Viễn vịn vào một cành cây để đứng lên, đi thử hai ba bước rồi nói: "Từ lâu đã được nghe Đại Trần rộng lớn vô cùng, ngay cả ba nước ở Đông Hải chúng ta gộp lại cũng không bằng một châu của Đại Trần, nếu có một ngày được đến đó mở mang tầm mắt thì tốt quá. À, ta đang rong rui khắp nơi thì bị hải khấu bắt, thật xui xẻo."

Bắc Lương cũng là một nước lớn đương thời, nhưng không có đội quân thủy sư hùng mạnh như Đại Trần, trong những thương đội đi biển xa gần như không có bóng dáng của người Bắc Lương, vì vậy người ở hải ngoại chỉ biết đến Trần chứ không nghe nói đến Lương.

Thật ra khi người Ngô quốc đến hải ngoại cũng thường tự xưng là người Đại Trần, Ngô là một nước phụ thuộc Đại Trần, nói như vậy cũng không tính là sai.

Mấy người gốc Đại Trần kia đợi một lúc lâu mà vẫn không thấy có động tĩnh gì nên lớn mật mò mẫm đến đây, khi thấy một chân của Mộ Viễn đi khập khiễng, đại hán dẫn đầu lập tức nảy sinh ý nghi ngại. Thoạt nhìn Dương Văn chỉ là một thư sinh nho nhã yếu ớt, Triệu Giai thì cái trang thành bộ dạng khác, làn da lộ ra ngoài cũng được bôi thuốc dịch dung nên còn có vẻ gầy yếu vàng vọt hơn cả Dương Văn, trong lòng đại hán đã phán định họ chỉ là ba cái gánh nặng.

Nếu không phải cân nhắc đến việc lỡ may có dã thú, ba người này tốt xấu gì cũng có thể trở thành vật cản đường thì đại hán đã bỏ mặc họ từ lâu rồi.

"Này gãy chân, người có thể theo kịp không? Chúng ta còn phải đi tìm lối thoát, không ai chờ người đâu." Đại hán lớn tiếng nói.

"Không sao, ta sẽ đưa hán theo, chắc chắn sẽ không làm vướng chân mọi người." Dương Văn mỉm cười, vất vả lắm mới gặp được người đến từ Trục Lăng quốc, sao Dương Văn có thể bỏ mặc người dẫn đường có sẵn này chứ.

Đại hán hừ lạnh rồi dẫn đầu đoàn người tiến về một hướng, những người còn lại lần lượt theo sau.

Triệu Giai nhỏ giọng hỏi: "Bây giờ phải làm sao đây?"

"Cứ đi theo bọn họ, ta đã xem qua, trong rừng cây có trận pháp, người thường dù có đi thế nào thì vẫn hướng về một nơi."

"À, chúng ta sẽ không bị nhốt ở trong đó chứ?"

"Không cần lo lắng, đó chỉ là một mê trận đơn giản thôi."

Đi hơn non nửa ngày, cây cối dần trở nên thưa thớt, xa xa thậm chí còn có thể trông thấy vài luồng khói bếp, mấy người gốc Đại Trần tìm thấy hi vọng nên tâm tình phấn chấn, tăng tốc tiến về phía ngoài của cánh rừng.

Ngoài bìa rừng có một cái thôn, song xung quanh thôn này được bao phủ bởi bức tường cao hơn một trượng, phía trên còn có vài thôn dân tay cầm trường thương đang canh gác.

Đám người tập trung phía dưới tường trại, có người lớn tiếng cầu xin.

"Xin mọi người hãy để chúng ta vào trong."

Tên đại hán nước Trần kia nhanh chóng bước lên trước đám đoàn người, đề khí toàn thân rồi hô: "Mở cửa mở cửa, ta có bạc, chỉ cần để ta vào thì số bạc này đều thuộc về các người." Đề chính mình lời mình nói, hán lúi từ trong túi ra một thỏi ngân nguyên bảo (đỉnh bạc nặng 50 lượng) sáng ngời, tay đưa qua đưa lại như muốn khoe khoang. Trước đó hán bị đệ tử của Hạo Dương môn bắt rồi đưa thẳng đến đây, tên kia thấy ngựa mất với của cải trên người hán nên cũng chẳng thêm lục soát.

Trên tường trại vang lên tiếng cười nhạo châm chọc, "Đã đến Diêm đảo thì bạc có tác dụng gì chứ? Người tự giữ mà dùng."

Đại hán lập tức trở nên ỉu xiu, "Đây là Diêm đảo ư? Vì sao lại bắt chúng ta đến đây?"

"Vì sao ư? Cái đó người tự đi mà hỏi tên tiên sư bắt người đến đây ấy. Nơi này không nhận người, các người hãy đi về hướng kia mười dặm, xem xem thôn bên kia có nhận người hay không."

Đại hán đã không được ăn gì từ lâu, mà trong thôn dường như đang làm cơm trưa, mùi thơm của thức ăn theo khói bếp tỏa ra xung quanh khiến bụng hán như có lửa thiêu, vội vàng hô to: "Ta không còn sức để đi nữa rồi, hướng chi chưa chắc bên kia đã nhận người. Ta thật sự rất khỏe, còn biết chút võ công, chỉ cần có cơm ăn thì bất ta làm việc gì cũng được."

Người trên tường trại dường như hơi động lòng, nói: "Chờ đây."

Một lát sau cửa trại vang lên tiếng ken két rồi mở ra, ba bốn mươi thôn dân cầm trường thương, khảm đao bước ra ngoài vây quanh đám lưu dân bị hắt hủi ngoài cửa. Tên thủ lĩnh dẫn đầu có vẻ ngoài lực lưỡng như một tòa thiết tháp, hán đi đến trước mặt đại hán Đại Trần, chẳng nói chẳng rằng đã đánh một quyền đến.

Đại hán Đại Trần liền đưa tay nghênh đón nhưng không đến hai chiêu đã bị đánh ngã, hán nằm trên mặt đất mà không cam lòng hô to, "Lão tử đối đến

mức không còn chút sức lực nào, bằng không sao có thể dễ dàng bị người đánh ngã chứ."

Thủ lĩnh thôn dân gật gù đầu, "Thông qua, người có thể gia nhập, những người khác thì lượn đi."

Mấy tên gốc Đại Trần cùng đi với nhau vội vàng lên tiếng: "Đại ca, người nói giúp chúng ta với, chúng ta có sức khỏe, có khả năng làm việc!"

Song tên đại hán Đại Trần kia chỉ cúi đầu không lên tiếng, hẳn đã nhận ra rằng đã đặt chân lên Diêm đảo thì e rằng khó có cách nào rời khỏi đây, nhưng nếu có thể gia nhập thôn thì tốt hơn nhiều so với làm lưu dân vất vưởng bên ngoài.

Thủ lĩnh thôn dân chợt quát một tiếng: "Những kẻ mới tới nghe đây, thôn chúng ta không cần người vô tích sự, nếu muốn vào thì phải đồ được ba quyền của ta. Bằng không các người phải lao động, có nhìn thấy ngọn núi bên kia không, đến đó tìm những viên đá màu đỏ, có thể dùng nó để đổi lấy thức ăn với chúng ta, viên đá có màu càng đậm thì đổi được càng nhiều thức ăn. Nếu đói quá không thể chịu nổi thì trong rừng có cả đồng vỏ cây kia."

Nói xong hắn lập tức quay về thôn, đại hán Đại Trần cũng vội vàng theo sau, thậm chí không thèm liếc mắt đến những người từng là bạn đồng hành của mình.

Cửa trại đóng sầm lại, mọi người đứng ở bên ngoài ngơ ngác nhìn nhau, sau khi láo nháo bàn bạc một lát thì một số người quyết định lết thân đến thôn kia thử vận may, những người khác lại đi về phía ngọn núi.

"Người trong thôn này không có bản lĩnh gì cả, chỉ bằng chúng ta xông vào chiếm thôn này đi?" Triệu Giai hăng hái đề nghị.

Dương Vân lắc đầu, "Trên Diêm đảo thoát nhìn đều là người thường, song ta không tin ở đây không có tai mắt của Hạo Dương môn, chúng ta không nên gây sự chú ý."

"Vậy bây giờ chúng ta làm gì?"

Dương Vân suy nghĩ trong chốc lát, "Trước tiên chúng ta vào núi xem thử có khoáng mạch Hòa tinh thạch không."

Triệu Giai không có hứng thú với Hòa tinh thạch lắm, công pháp mà nàng tu luyện là phong hệ, có điều nàng vẫn gật đầu đồng ý.

Hai người theo sau đoàn người đi một mạch đến gần ngọn núi.

Thật ra ngọn núi này chính là một miệng núi lửa không còn hoạt động, trong vách núi có vô số hang động dung nham to nhỏ.

Khi đến chân núi, mọi người phát hiện ra một hồ nước do mưa lâu ngày tích tụ, ai nấy đều mừng rỡ mà lao đến giải cơn khát đã lâu. Đúng lúc này có một người chui ra từ hang động bên cạnh, bắt gặp nhiều người xuất hiện như vậy, hắn chẳng nói chẳng rằng đã quay đầu trốn vào trong hang. Sau lưng người này còn có một bao vải căng phồng.

"Thật là, sao vừa thấy chúng ta đã bỏ chạy chứ?" Một người thì thào.

Không ai trả lời, kỳ thật trong lòng mỗi người đều hiểu vì sao người kia lại chạy trốn.

Không khí giữa đám người bắt đầu trở nên cổ quái, dần dần có người tăng tốc, người thì cố tình tụt ở phía sau, đoàn người vốn đông đúc bỗng dưng trở nên thưa thớt.

Có vài người dường như quen biết lẫn nhau, bọn họ thì thăm một lúc rồi lập nhóm cùng tiến vào hang động mà người nọ vừa xuất hiện.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, sau đó bắt đầu tản ra xung quanh, hoặc đi một mình, hoặc lập nhóm, ai cũng chui vào một hang động nào đó.

Trong nháy mắt, bên ngoài chỉ còn lại người bị gãy chân, Mộ Viễn, đang nhìn Dương Vân và Triệu Giai với vẻ mặt tuyệt vọng.

Khi rơi xuống hẳn xui xẻo nên bị ngã gãy chân, đi đường phải chống bằng một cành cây, cố gắng cầm cự đến bây giờ, tay chân đã trở nên mỏi nhừ không còn chút sức lực, trong lòng bàn tay toàn là máu và mồ hôi. Hắn hiểu rằng nếu bị hai người Dương Vân bỏ rơi, gần như hắn sẽ bị chết đói ở đây.

Khỏe miệng Mộ Viễn giật giật vài cái, song hắn vẫn không nói gì.

Triệu Giai thấy vậy không đành lòng nên giật nhẹ ống tay áo của Dương Vân, "Hắn thì sao đây?"

"Người biết tuyến đường biển đến Trục Lăng quốc không?" Dương Vân hỏi.

Trong mắt Mộ Viễn xuất hiện một tia hi vọng, vội vàng trả lời: "Biết biết, ta từng được học thuật nhìn sao, hơn nữa từ nhỏ đã lênh đênh khắp nơi trên biển, chỉ cần có thể rời khỏi hòn đảo này, lại có một con thuyền, ta nhất định có thể tìm được đường đến Trục Lăng quốc."

Khi hỏi điều này Dương Vân vốn không đặt nhiều hi vọng, ai ngờ lại nhận được kinh hi ngoài ý muốn.

Dùng linh cảm dò xét một chút, tuy Mộ Viễn hơi phóng đại nhưng quả thật hắn có năng lực phân biệt đường biển.

"Tốt lắm, người hãy đi theo chúng ta, ở đây có một tí thuốc, hãy bôi lên vết thương." Dương Vân lấy ra một gói thuốc trị thương, Mộ Viễn đưa tay nhận

mà kích động đến mức run rẩy.

Trong khi Mộ Viễn bôi thuốc, Dương Vân dùng chủy thủ vót lại cành cây mà hần dùng làm gậy rồi ném trở lại, Mộ Viễn cảm kích bất lấy, cảm thấy cành cây dễ cầm hơn rất nhiều.

"Ta vào hang động xem sao, hai người hãy ở đây chờ ta." Dương Vân nói, Mộ Viễn đang bị thương ở chân, Triệu Giai thì không có hứng thú chui vào hang núi nên đều bằng lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Hỏa Tinh Thạch

Trong sơn động, Dương Vân thi triển thân pháp, Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết được phát động hết mức, thân hình như hóa thành một cơn gió lướt qua từng góc ngách của động dung nham. Hần vốn sở hữu thức hải nên hoàn toàn không cần lo lắng đến vấn đề lạc đường, giữa hư không trong Hoàn Chân điện xuất hiện một tấm bản đồ, phía trên ghi lại những con đường mà Dương Vân đã đi qua.

Nơi này đã từng tràn ngập dung nham nóng chảy, về sau núi lửa ngừng hoạt động nên nguội dần và hình thành nên những hang động to nhỏ. Đầu đầu trên vách động cũng có vết tích đào bới, những dấu vết đó có mới có cũ, xem ra đã có người khai thác ở đây từ rất nhiều năm trước.

Tuy khuất ánh mặt trời nhưng khắp nơi trong hang động đều có một loại huỳnh thạch có thể phát sáng được, dù chỉ tỏa ra ánh sáng mờ mờ nhưng vẫn đủ để mọi người nhìn rõ đường đi.

Thông thường chỉ những nơi như động dung nham bên trong núi lửa mới có thể hình thành được Hỏa tinh thạch, song điều này cũng chưa hoàn toàn chính xác vì không phải mọi khu vực địa hỏa dung nham đều có thể ngưng kết ra Hỏa tinh thạch, bằng không tu luyện giả đã chiếm giữ toàn bộ núi lửa trong thiên hạ rồi.

Dương Vân bỗng dừng lại tại một hang động, hần vừa cảm nhận được hỏa linh khí khá yếu ớt ở nơi này. Vách động ở đây có màu đỏ sẫm, hơn nữa còn bị ai đó đào bới lung tung, hần rút Hàm Quang kiếm ra, dựa vào cảm ứng với linh khí mà bắt đầu dùng kiếm khoét lên vách tường. Hàm Quang kiếm như cắt vào đậu hũ, nhẹ nhàng khoét vào tường đá, khiến mấy hòn đá nứt ra rồi rơi rớt trên mặt đất.

Dương Vân dùng tay rồi nhặt một tảng đá trên mặt đất lên, trên mặt cắt lộ ra ánh hào quang màu đỏ hồng, đây quả nhiên là nguyên thạch của Hỏa tinh thạch.

Khi địa hỏa dung nham phun trào thì bên trong ẩn chứa vô số hỏa linh khí, nếu gặp điều kiện môi trường thích hợp sẽ ngưng kết thành Hỏa tinh thạch, có điều loại Hỏa tinh thạch này lại nằm lẫn lộn bên trong lớp dung nham đã nguội, cần phải tách ra mới có thể sử dụng.

Trong lòng Dương Vân xuất hiện một câu hỏi nan giải, hần cảm thấy việc Hạo Dương môn có hơn một ngàn tên đệ tử Dẫn Khí kỳ nhưng lại phái đệ tử đi tuần hải để bắt giữ phạm nhân, sau đó lại đưa họ đến đây khai thác quặng chẳng khác nào vẽ vôi thêm chuyện, mặc dù nơi này đã hình thành Hỏa tinh thạch nhưng người thường lại không thể cảm nhận được sự dao động của linh khí, từ đó dễ dàng đoán được hiệu suất khai thác sẽ thấp đến mức nào, chi bằng để các đệ tử Dẫn Khí kỳ trực tiếp đến khai thác chẳng phải đơn giản hơn sao?

Thần niệm khẽ động, khối nguyên thạch ẩn chứa Hỏa tinh thạch kia lập tức bị thu vào không gian thức hải, nhưng nó không xuất hiện tại nguyệt hoa không gian mà là hỏa không gian mới được hình thành không lâu.

Hỏa không gian chỉ lớn bằng một nắm tay nên khó khăn lắm mới dung nạp được khối nguyên thạch này, dưới sự thiêu đốt của hỏa diễm rực cháy, khối nguyên thạch nhanh chóng tan ra thành một lớp dung nham nóng chảy đỏ rực, trôi nổi giữa dung nham nóng chảy là một viên Hỏa tinh thạch trong suốt.

Hỏa không gian cũng là một bộ phận của thức hải của Dương Vân, thần niệm hần khẽ động, lớp dung nham nóng chảy này lập tức xuất hiện trong không trung cách đó ba thước.

Dung nham nóng chảy vừa xuất hiện liền bị trọng lực kéo xuống, rơi bộp một tiếng trên mặt đất rồi bắn tung tóe khắp nơi, đồng thời vang lên những tiếng xì xèo, một làn khói trắng từ mặt đất bốc lên.

"Đây cũng có thể xem là một thủ đoạn tấn công." Dương Vân thầm nghĩ, khi lấy một vật ra khỏi thức hải, hần có thể dựa vào thần niệm để vật đó xuất hiện trong phạm vi một trường xung quanh cơ thể, nếu như đang giáp lá cà với đối thủ mà đột nhiên lôi ra một lớp dung nham nóng chảy như vậy, thật không khó để tưởng tượng điều này sẽ đem lại "niềm vui" gì cho kẻ địch.

Cũng không nhất định phải dùng dung nham nóng chảy, hiệu quả của nước thép hòa tan có khi còn tốt hơn. Có điều khi cân nhắc đến vấn đề tiêu hao, dù là dung nham hay nước thép hòa tan thì chúng đều tiêu hao linh khí trong hỏa không gian. Một khi linh khí trong hỏa không gian không được bổ sung kịp thời, nó có thể bị sụp đổ ngay lập tức.

"Hiện giờ hỏa không gian vẫn còn quá nhỏ, tốt nhất là lập tức sử dụng viên Hỏa tinh thạch này." Dương Vân thi triển Hóa Sinh quyết, một tia hơi khí xuất hiện rồi đâm vào bên trong Hỏa tinh thạch như một mũi khoan.

Một tiếng rắc vang lên, Hỏa tinh thạch vỡ vụn thành vô số hạt bụi nhỏ, hồng quang sáng rực và hơi khí quấn lấy nhau, từ từ bị luyện hóa rồi tan biến. Sau khi hồng quang biến mất, hỏa không gian lại lớn thêm một chút. So với hấp thu hỏa linh khí trong Đan Dương tử thì dùng Hỏa tinh thạch để tế luyện không gian sẽ nhanh hơn nhiều.

"Tiếp tục tìm xem, nếu có thể tìm được một lượng lớn Hỏa tinh thạch để tế luyện hỏa không gian thì tốt quá." Thật ra không dùng để tế luyện không gian thì Hỏa tinh thạch cũng có rất nhiều tác dụng như trợ giúp tu luyện công pháp hỏa hệ, bổ sung năng lượng cho pháp khí, luyện đan hoặc bố trí trận pháp... Tương tự như các loại tinh thạch hệ hỏa, phong, thổ, thủy, vì nhiều người tu luyện các loại công pháp tương ứng, pháp khí cùng hệ cũng rất nhiều nên chúng luôn được hoan nghênh, bất cứ lúc nào cũng có thể dùng như tiền mặt ở các phường thị của tu luyện giả.

Dương Vân càng tiến vào sâu, nhiệt độ bên trong hang động cũng từ từ cao dần, xem ra sâu trong lòng đất vẫn còn dung nham nóng chảy hoạt động, đoán chừng ở đó có thể tìm được nhiều hỏa tinh thạch hơn nữa.

"Ồ? Có âm thanh?" Dương Vân chợt nghe thấy tiếng vật gì đó đục lên vách tường nham thạch từ một nơi sâu trong hang động, hần lập tức lao về phía đó.

Năm sáu người cỡi trần, mồ hôi nhễ nhại đang đục liên tục lên vách động, bụi rơi xuống lẫn vào mồ hôi trên người bọn họ tạo thành một dòng suối đen ngòm chảy xuôi dòng.

Dương Vân nấp ở một nơi bí mật gần đó để quan sát cảnh tượng này, hần khẽ gạt đầu tán thưởng, những người này thật biết tìm chỗ, hỏa linh khí ở nơi này rất đậm, có thể khai thác được Hỏa tinh thạch với chất lượng khá tốt. Trong bọn họ có một lão già không đào bới mà chỉ trông coi một cái bao tải dưới lòng bàn chân, bên trong hẳn là nguyên thạch đã được khai thác.

Thoạt nhìn thì những người này cũng có một chút võ công nhưng đều quá thô thiển, song Dương Vân cũng không có ý định cướp sạch nguyên thạch của bọn họ, hần chỉ định nhìn thoáng qua rồi rời khỏi đây.

"Dừng lại!" Lão già kia bỗng quát một tiếng, mọi người lập tức ngừng tay đứng tại chỗ, cả không gian nhất thời trở nên yên tĩnh không một tiếng động.

Lão già ép tai vào lớp nham thạch trên vách nghe ngóng tình hình, vẻ mặt lão dần dần trở nên nghiêm trọng.

"Rút lui..." Vừa nghe được một lát, lão già liền thấp giọng dặn dò mọi người.

Những người còn lại nhanh nhẹn hành động, người thì thu dọn dụng cụ, người thì lấy bùn nhào bôi lên các dấu vết đào bới, nhiệt độ ở đây rất cao, khi bùn khô cứng thì những dấu vết kia sẽ bị che đi.

Qua nửa khắc, cả đám người, tính cả lão già, vác theo dụng cụ và bao nguyên thạch kia biến mất tại một chỗ sâu trong hang.

"Cảnh giác thật!" Lúc này Dương Vân mới nghe được tiếng động từ xa truyền đến nhờ thần thông thính phong.

Thần thông thính phong của hần bị hạn chế rất nhiều khi ở trong các hang động, nhiều khi còn không nghe rõ bằng ép tai lên vách động. Ví dụ như nếu có hai thông đạo song song nhưng không nối liền với nhau, thần thông thính phong sẽ không thể nghe được động tĩnh của thông đạo kia nhưng ép tai lên vách động thì lại có thể.

"Hả? Bọn họ quay lại ư?" Dương Vân hơi ngạc nhiên.

Nhóm người của lão già hoảng hốt chạy ngược lại, theo về mặt bọn họ thì dường như đang bị một thứ gì đó đáng sợ đuổi theo.

"Không kịp rồi, bên này cũng bị lấp kín!" Lão già bỏ nhào tới vách động nghe ngóng một chút, vô cùng nôn nóng kêu lên.

Thấy không còn đường để trốn, đám người lập tức nắm chặt các dụng cụ như búa sắt, đục trong tay rồi tụ lại một góc, bộ dáng như gặp cường địch.

"Ha ha, Hồ lão đầu, dù lão thật sự là hồ ly thì hôm nay cũng không trốn thoát được đâu!" Không lâu sau trong hang động bỗng có thêm bảy tám tên đại hán lực lưỡng, tên cầm đầu để mình trần, trên ngực xăm một con sói xanh. Ngay sau đó truy binh ở phía sau cũng xuất hiện, hai toán người một trước một sau bao vây nhóm của Hồ lão nhân.

Hồ lão đầu kéo bao tải lại gần rồi đẩy về phía trước.

"Thanh Lang, tinh thạch khai thác được thuộc về ngươi, có thể tha cho chúng ta không?"

"Tha? Lão nghĩ dễ vậy sao, số tinh thạch đó vốn là của ta, chẳng qua dấu ở đó để dụ con cáo già nhà ngươi thôi." Đại hán tên Thanh Lang cười ha hả.

"Đây là cạm bẫy mà ngươi tạo ra ư?" Hồ lão đầu kinh hãi hỏi.

"Đúng vậy!" Thanh Lang đắc chí nói, "Trước đây chúng ta đã phát hiện ra khu mỏ này, nhưng cố ý không đục vào để chờ lão mắc câu đấy."

Hồ lão đầu trầm mặc một chút, "Các người muốn gì?"

"Còn phải hỏi sao, đương nhiên là bản đồ bí động rồi." Thanh Lang hạ giọng nói, trong mắt toát lên vẻ tham lam.

Hồ lão đầu cả giận nói, "Ta đã nói bao lần rồi, đó chỉ là lời đồn, hoàn toàn không có bí động nào cả!"

"Phải không? Lão hãy theo ta trở về, lời đồn đúng hay sai ta sẽ nhanh chóng tìm ra." Thanh Lang cười nham hiểm.

Một thanh niên bên Hồ lão đầu thốt lên, "Tuyệt đối không được theo chúng trở về, chúng là một lũ ăn thịt người! Liều mạng đi!"

Thanh Lung vung tay lên, quát lớn: "Ngoại trừ Hồ lão đầu, giết hết bọn chúng."

Trong mắt Hồ lão đầu tràn ngập vẻ tuyệt vọng, lão hiểu quá rõ thực lực những kẻ trong bang của Thanh Lang, tự biết bản thân hoàn toàn không phải là đối thủ.

Toán người bên Thanh Lang bắt đầu vây sát lại, bên này cũng không hề bó tay chịu trói, cuộc hỗn chiến giữa hai bên trong hang động tối tăm bắt đầu.

Từ vũ khí đã có thể nhận ra chênh lệch giữa hai bên, toán người bên Thanh Lang đều cầm khảm đao hoặc kích ba đầu, còn bên kia thì chỉ là vài cây búa sắt, đục.

Những tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, Hồ lão đầu và Thanh Lang đồng thời biến sắc, lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi, có điều vẻ mặt của Hồ lão đầu là mừng như điên, còn của Thanh Lang thì lại là hoảng sợ gần chết.

Không ngờ những kẻ nằm trên mặt đất kêu thảm đều là người bên Thanh Lang.

"Trong bọn chúng có cao thủ, mau tìm rồi giết chết hán!" Thanh Lang hét lên, hán rút ra một thanh đoản đao đen nhánh rồi lao về phía Hồ lão đầu.

"Hồ đại thúc cẩn thận!" Người bên cạnh thốt lên kinh hãi.

Trên người Hồ lão đầu không có vũ khí, lão hoảng hốt đưa tay mò mẫm trên mặt đất rồi tìm được một tảng đá, trên mặt Thanh Lang lộ ra một nụ cười lạnh, hán phóng người xông đến.

Thanh Lang một tay nắm đao đề phòng, tay kia thì chộp về phía Hồ lão đầu để bắt lão làm con tin. Đột nhiên hán cảm thấy trên người bị cái gì đó bắn trúng, hai bên thắt lưng trở nên tê dại, toàn thân không còn chút sức lực nào, cả cơ thể xiêu xiêu vẹo vẹo như muốn đổ nhào xuống mặt đất.

Hồ lão đầu thấy có cơ hội, thuận thế ném mạnh tảng đá vào đầu Thanh Lang, Thanh Lang hét thảm một tiếng, ôm đầu đầy máu té xuống đất.

Cuộc chiến nhanh chóng kết thúc, ngoại trừ toán người chặn đường lui thấy tình hình không ổn nên đã lập tức bỏ chạy, cả đám bên Thanh Lang đều nằm bò trên mặt đất.

Hồ lão đầu la lớn: "Thỉnh vị ân công đã cứu chúng ta hiện thân, lão xin cảm tạ."

Giọng của lão vang vọng thật lâu trong không gian mênh mông của hang động, nhưng khi âm thanh biến mất thì vẫn không có ai trả lời.

"Hồ thúc, có cao nhân cứu chúng ta thật sao?" Có người hỏi.

Hồ lão đầu gật đầu, lão đột nhiên nhớ ra một việc gì đó, bèn ngồi xổm xuống sờ soạng trên mặt đất, nhanh chóng tìm thấy một vật cứng hình tròn hơi mỏng, ở giữa có một cái lỗ thủng.

Lão đến gần một viên huỳnh thạch phát sáng để quan sát cho kỹ, vừa nhìn thấy vật trên tay, hai hàng nước mắt lập tức chảy dài trên khuôn mặt.

"Hồ đại thúc, thúc làm sao thế?"

"Không có gì, đây là tiền đồng của Ngô quốc chúng ta, đã ba mươi tám năm rồi ta không được nhìn thấy nó." Hồ lão đầu đưa bàn tay đã chi chít nếp nhăn lau nước mắt trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Chiếm Cứ

Sau khi âm thầm ra tay cứu được đám người Hồ lão nhân, Dương Văn tiện tay tóm lấy một tên thủ hạ của Thanh Lang, lôi sang một bên bắt đầu thẩm vấn.

Thần thông linh cảm quả đúng là công cụ tuyệt vời để thẩm vấn, mặc dù nó chỉ cho phép biết được ý nghĩ trong khoảnh khắc, nhưng Dương Văn cũng chỉ cần biết tên kia có nói dối hay không là đủ rồi, sau vài lần trừng phạt vì nói dối, tên kia sẽ ngoan ngoãn khai báo.

"Đúng là kỳ lạ, chẳng lẽ Hạo Dương Môn lại bỏ đám người phạm xuống đảo này rồi bỏ mặc hết sao."

Sau khi thẩm vấn, Dương Văn mới biết, ở trên Diêm đảo không có tu luyện giả, chỉ ít thì cái tên bị thẩm vấn này chưa bao giờ thấy đệ tử của Hạo Dương môn xuất hiện trên đảo. Ngoại trừ việc đi từ trên không trung xuống dọa người ra, những tên đệ tử Hạo Dương môn lái phi chu nọ cũng chỉ hạ xuống Diêm đảo hai tháng một lần để đổi lương thực lấy Hóa tinh thạch do người phạm ở trên đảo khai thác ra mà thôi.

Người trên Diêm đảo hình thành được thế lực thật lớn thì dựng trại để ở, nếu không có hàng rào bao quanh thì cũng chỉ có thể ở ngoài làm lưu dân. Trên đảo nhiều núi ít ruộng, hơn nữa, ngoại trừ vài thôn trại lớn nhất có tường trại bảo hộ nên có được một số ruộng có thể khai khẩn ra thì những người khác không thể nào làm ruộng được, bởi trồng được hoa màu cũng sẽ bị người khác cướp đi.

Mỗi tháng một lần mang tinh thạch đổi lấy thức ăn, người từ các thôn trại kết thành đoàn thành đội, vũ trang đầy đủ, ấy vậy mà lần nào cũng có đội ngũ bị người khác cướp sạch bách. Ở nơi không có tu luyện giả như thế này thì cao thủ Tiên Thiên cũng có thể xưng bá một phương, trên đảo có ba cao thủ Tiên Thiên, chiếm lấy vùng đất chính giữa đảo, bọn họ cũng giống như quan phủ ở nơi này, bất kỳ đội ngũ nào tới trao đổi thức ăn cũng phải tiến cống cho bọn họ.

Mặc dù ở trên Diêm đảo có Hóa tinh thạch, trữ lượng cũng tương đối lớn, cho dù khai thác tới vài trăm năm nữa cũng vẫn còn không ít, nhưng theo Dương Văn thăm dò được thì mỏ tinh thạch này tương đối phân tán, quảng mạch phân bố không hề theo quy luật nào. Nếu như là tu luyện giả Dẫn Khí kỳ trở lên thì còn có thể dựa vào cảm ứng về linh khí để tìm được mỏ, nhưng hiệu suất khai thác của người phạm thì quá thấp, vậy mà tại sao Hạo Dương môn lại không ngừng bắt người phạm lên đảo này vậy chứ.

Dương Văn lắc đầu, nhìn đi nhìn lại thấy cũng được một lúc khá lâu rồi, hần liền chạy ra ngoài động.

Dọc đường đi, mặc dù thi thoảng cảm thấy được sự tồn tại của Hóa tinh thạch nhưng Dương Văn cũng không ừng lại, hần còn chưa nghèo túng đến mức vì muốn nhặt nhạnh mấy viên Hóa tinh thạch mà làm trễ nải thời gian. Theo bản đồ chỉ dẫn ở thức hải, hần trở lại nơi khi hần vừa bước vào huyết động.

"Ồ? Sao Triệu Giai và Mộ Viễn lại không có ở đây?" Dương Văn còn chưa kịp vận thần thông tìm kiếm thì từ trên đỉnh đầu hần liền có tiếng người truyền đến.

"Dương huynh ----- ta ở đây này!"

Dương Văn nhìn lại thì thấy Mộ Viễn đang ở trên cây vẫy tay với hần.

Hần tung người lên đỡ Mộ Viễn xuống rồi hỏi: "Triệu Giai đâu? Làm sao ngươi lại bị treo lên cây thế?"

Mộ Viễn cười khổ một tiếng, "Huynh vừa đi không được bao lâu đã có một nhóm người đến, ta và Triệu huynh vốn cũng không để ý, bởi nghĩ trên người chúng ta cũng chẳng có gì đáng giá để cho người ta cướp nên cũng không có ý tránh đường."

"Tiếp đó thì sao?"

Mộ Viễn hơi lúng túng, nhưng vẫn nói tiếp: "Ai biết đâu được, bọn người này không tới cướp đồ mà tới cướp người."

"Cướp người?" Dương Văn lấy làm kinh hãi, bộ dạng của Triệu Giai là do hần tỉ mỉ thiết kế, sao lại còn có người muốn cướp chứ.

Nhìn bộ dạng lúng túng của Mộ Viễn, Dương Văn đột nhiên hiểu ra, thì ra người mà những người đó muốn cướp đi chính là Mộ Viễn.

Mộ Viễn chỉ hơn hai mươi tuổi, đúng kiểu bạch diện thư sinh. Hần là trên Diêm đảo này có cực ít nữ nhân, cho dù có có cũng sẽ bị giấu kỹ trong những thôn trại lớn kia. Những kẻ mới đến như Mộ Viễn, đẹp trai ngồi ngồi, còn chưa trải qua sóng gió gì, nếu có một số người ưa thích ra tay cướp đoạt cũng không có gì là lạ.

Nghĩ tới đây, trong lòng Dương Văn bỗng lạnh toát, nếu gặp phải loại người yêu thích đặc thù này thì ngay cả hần cũng sẽ không nhịn nổi mà ra tay đánh cho bọn chúng một trận chứ nói gì đến Triệu Giai luôn thích gây chuyện đây.

"Là Triệu Giai ném người lên cây sao?" Dương Văn gần như có thể đoán được những chuyện xảy ra sau đó.

"Phải, sau khi Triệu huynh đuổi đám người kia chạy tóe khỏi liền giấu ta lên cây, bảo ta trốn ở nơi này chờ huynh, Triệu huynh muốn đến lục soát hang ổ của đám người kia xem có còn ai khác bị những người đó bắt giữ không."

Mộ Viễn nói xong, thấy Dương Văn không có biểu cảm gì, không nhin được, nói: "Dương huynh, Triệu ---- Triệu huynh đi như vậy sẽ không gặp phải nguy hiểm gì chứ." Hần muốn nói lại thôi.

Dương Văn hiểu ý của Mộ Viễn, về phương diện dịch dung và hóa trang thì Triệu Giai không có gì sơ hở, nhưng chỉ cần hần vừa mở miệng nói chuyện thì giọng nói vừa thanh vừa cao kia khó tránh khỏi lộ ra dấu vết, hơn nữa cặp mắt vừa to vừa sáng của nàng cũng là thứ mà thuật dịch dung không tài nào

che giấu được, cùng đồng hành trên đường. Mộ Viễn ít nhiều cũng đoán được đôi chút.

Dương Vân lại không hề lo lắng, dù sao Triệu Giai cũng có tu vi Dẫn Khí kỳ, hơn nữa nàng còn mang theo bên mình phù chú và pháp khí, cho dù có phải đánh với cao thủ tiên thiên cũng có thể thắng được, huống hồ trên đảo này mấy tên cao thủ Tiên Thiên có thể đếm trên đầu ngón tay đều ở chính giữa đảo. Sau khi biết đệ tử Hạo Dương môn không hề đặt chân lên đảo này thì Dương Vân cũng bình tĩnh trở lại, nếu sớm biết tình hình đảo này như vậy thì hẳn đã không cần phải cẩn thận đến mức phải chờ một chiếc phi chu tới mới dám tiến vào. Thật ra cho dù hắn có nghênh ngang tới đảo thì ở nơi này khắp nơi đều là lưu dân nên sẽ chẳng có ai hoài nghi hắn được.

Có điều Dương Vân cũng không muốn nán ná thêm ở nơi này nữa, hắn mở miệng hỏi: "Người thấy nàng đi về hướng nào?"

"Không nhìn rõ, nhưng mà ta có cách khác." Mộ Viễn vừa nói vừa móc từ trên người ra mấy nhánh cây cái dài cái ngắn, đây là những nhánh cây do hắn bẻ khi còn chờ ở trên cây, hắn thở dài nói: "Tiếc là không có thể trúc, nhưng mà dùng tạm thế này cũng được."

Nói xong hắn ném chúng lên không trung, những nhánh cây rơi tàn nát xuống mặt đất tạo nên một hình vẽ.

Sau khi cúi đầu nghiên cứu một phen, Mộ Viễn ngẩng đầu nói: "Theo quẻ này thì hắn là Triệu huynh đã đi về hướng kia."

Dương Vân ngạc nhiên nói: "Người lại còn biết cả bói toán sao?"

"Chỉ biết một chút, học cùng lúc với Biến Tinh thuật."

Dương Vân gật đầu, thuật bói toán trên đời rất nhiều, những thuật có thể đứng ngang hàng với Biến Tinh thuật thì đa phần đều được chân truyền, xem ra tên Mộ Viễn này cũng có chút bản lĩnh. Kỳ thực có rất nhiều tu luyện giả nghiên cứu luyện tập thuật bói toán, chỉ cần bấm đốt ngón tay liền có thể biết được chuyện năm trăm năm trước, năm trăm năm sau, rất có phong thái của một cao nhân. Trong thức hải Dương Vân cũng lưu trữ không ít mật lục pháp môn bói toán, có điều ở kiếp trước dường như hắn không đủ hăng hái với bói toán thuật hay sao đó nên vẫn chưa từng nghiêm túc nghiên cứu tập luyện mà chỉ là tiện tay thu gom lại những bản đồ mà thôi.

"Vậy chúng ta đi phía bên đó đi." Dương Vân quyết định tin Mộ Viễn một lần xem sao.

"Ồi, ta cũng đang bực mình chết đây, quẻ bói trước khi ra biển đúng là quẻ cát mà? Chẳng lẽ đây là trước hung sau cát, chờ đến tối ta phải xem sao trời rồi bói lại một lần nữa mới được." Mộ Viễn buồn bực nói, xem ra hắn rất tin tưởng vào trình độ bói toán của bản thân, cho tới tận bây giờ cũng nhất quyết không chịu thừa nhận là mình bói sai.

Dương Vân khẽ mỉm cười, ra là vì lý do này nên khi hắn ở trong cõi mộng không hề có hứng thú với bói toán. Những thứ gì bói ra được thường thường rất là mập mờ hoặc là mỗi người một ý. Kỳ thực cát hung chẳng qua chỉ là cái bề ngoài, nhân tố cuối cùng có ảnh hưởng quyết định nhất chính là bản thân mỗi người, cũng như kiếp số trong khi tu luyện, mặc dù là thứ đại hung, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như có thể vượt qua được nó, đột phá sang cảnh giới mới thì nó lại biến thành đại cát. Huống hồ Tái ông mất ngựa, sao biết được là không phải phúc, ở đời, có quá nhiều thứ khó có thể nói rõ ràng là cát hay hung.

Về bản chất, bói toán chẳng qua là dự đoán thiên cơ, mà thiên cơ thì chẳng những hay biến đổi lại còn hay bị những người có thực lực làm cho méo mó đi hoặc thậm chí là che giấu. Dương Vân lại nhớ đến Đường Kỳ Phong chân nhân, nhớ đến hành động nghịch thiên của ông ta khi kết quả bói toán là đại hung nhưng Đường chân nhân vẫn quyết tâm muốn làm cho bằng được. Cũng bởi họa phúc khó lường mà người tu hành có khi thì muốn tìm lợi tránh hại, dễ thuận cho nước chảy bèo trôi, nhưng cũng có khi lại muốn thẳng đường đón lấy khó khăn mà đi tới, ngược dòng nước chảy, đạo lý ở đây vô cùng phức tạp, không thể nói cho đủ trong nhất thời nữa khắc được. Tóm lại, họa phúc đều khó lường, tất cả là ở lựa chọn của mỗi người mà thôi.

Nhưng ở tình huống hiện tại thì cho dù Dương Vân cũng không có được sức mạnh và hào khí như Đường chân nhân nghịch thiên đi tới, song hắn vẫn còn có thể lợi dụng bói toán một chút.

Trình độ bói toán của Mộ Viễn cũng không phải là kém, sau khi đi được một đoạn, trên đường bắt đầu xuất hiện dấu vết ầu ẩu. Dương Vân nhặt một đoạn thiết côn bị chém đứt lên, nhìn thoáng qua mặt cát thì thấy nó dường như bị một vũ khí rất sắc bén chặt đứt trong chớp mắt, rất giống với tác phẩm do Nhuyễn Hồng kiếm của Triệu Giai tạo thành.

Đi dọc theo con đường này thêm một đoạn nữa, từ xa xa hắn lại trông thấy một thôn trại ở dưới chân núi, ở trên tường trại có một lá vương kỳ của Ngô quốc được vẽ bằng tay đang tung bay phấp phới.

"Xem ra nơi này đã bị Triệu Giai đoạt lấy rồi, chúng ta vào đi thôi." Dương Vân cười nói.

Cửa trại mở rộng ra, dường như đang hoan nghênh Dương Vân đến.

"Có phải là Dương công tử không? Trại chủ đang chờ người." Một tốp người chờ ở ngoài cửa trại, sau khi thấy Dương Vân và Mộ Viễn tới đây liền lập tức tới nghênh đón.

"Nhanh như vậy đã lên làm trại chủ rồi sao." Dương Vân và Mộ Viễn đồng thời cất bước đi vào trong.

Đường sá trong thôn khá bằng phẳng, dọc hai bên đường đều là người xếp hàng ra nghênh đón, trải dài theo đường hai người đi cho đến khi tới một căn nhà gỗ cao phất trong trại. Triệu Giai đang ngồi tại ghế chủ tọa, trên bàn trước mặt bày đầy thức ăn, sau khi thấy Dương Vân đi vào, nàng cười nói: "Thấy sao, ta làm trại chủ có phải rất oai phong không?"

"Thức ăn cũng không tệ lắm." Dương Vân đưa một tay ra cầm một quả mọng nước lên. "Ồ? Hòa Diễm Tương quả, quả này ăn khá là ngon, ở trên đại lục khó mà được ăn nó."

"Người từng ăn rồi sao?" Triệu Giai lấy làm lạ, dù sao thì nàng cũng là một công chúa, khi còn ở trong cung cũng đã từng ăn không ít loại trái cây quý hiếm, nhưng loại trái cây non mềm, vừa cắn một miếng liền ứa nước chua như thế này thì chưa từng thấy bao giờ.

"À, rồi." Dương Vân vừa nói vừa liên tiếp bỏ Hòa Diễm Tương quả vào miệng.

"Chỉ biết có ăn thôi, Mộ Viễn, người cũng ăn đi."

"Mấy thứ này không có độc đấy chứ, người chuẩn bị thức ăn có tin được không?" Mộ Viễn lo lắng hỏi, mặc dù bụng hắn đói như lửa đốt rồi nhưng lại nghĩ đến những thứ này là do Triệu Giai cướp được về liền sợ có người không cam lòng mà âm thầm hạ độc.

"Không việc gì cả, những tên cận vệ kia đều bị ta đuổi ra ngoài làm lưu dân rồi, những người còn lại ở đây đều là người bị bọn họ ức hiếp, còn có một vài người là lưu dân mới vừa thu dụng." Triệu Giai không thêm đề ý nói.

"Không có độc đâu, ăn đi." Dương Vân cũng nói.

Mộ Viễn sớm đã đói đến cồn cào ruột gan, thấy hai người nói vậy lập tức ăn uống thỏa thuê.

Những thứ thức ăn đổi được từ Hạo Dương môn này cũng không tệ, Mộ Viễn hăm hở ăn uống, kể từ khi bị cướp biển tóm đến đây, hắn chưa từng được ăn một bữa no, cho dù là thứ thức ăn tồi tệ nhất. Khi còn ở Trúc Lăng quốc, mặc dù chưa đến mức phải là sơn hào hải vị mới ăn, nhưng bữa nào bữa nấy của hắn đều phải thơm tất, đi một chuyến này thật đúng là quá thiệt thòi, cho tới tận giờ mới được ăn một vài món ra hồn.

"Này, bước tiếp theo chúng ta làm thế nào?" Triệu Giai hỏi, trước kia chẳng qua là vì nàng thấy ngứa mắt bởi hành vi của đám người kia nên mới ra tay dạy dỗ bọn chúng một phen. Việc cướp lấy thôn trại này chẳng qua cũng chỉ là tiện tay, nhưng tiếp theo nên làm thế nào thì nàng chẳng có chút phương hướng nào cả.

"Hỏa tinh thạch ở chỗ này có nhiều không?" Dương Vân hỏi.

"Ồ đây cả." Triệu Giai lôi từ dưới bàn ra một cái túi. Những thứ do người phạm khai thác được kỳ thực đều là nguyên thạch chưa đeo gọt, trong cả bao cũng chẳng có được mấy viên Hỏa tinh thạch.

"Ít vậy sao?"

"Thực lực của trại này không mạnh, lần trước khi họ tới giữa đảo đổi thức ăn lại bị đánh cướp nên hiện giờ không còn trữ lại mấy. Bởi vậy nên những tên kia mới tản ra bên ngoài hồng cướp đoạt ít đồ từ đám lưu dân." Triệu Giai nói.

"Vậy chúng ta đổi thức ăn cho bọn họ, chúng ta tăng tỷ lệ đổi lên gấp đôi, không sợ đám lưu dân kia không đến."

"Cái chính là thức ăn ở nơi này cũng không còn nhiều nữa." Triệu Giai nói.

"Không ổn, nếu làm vậy sợ là những thôn trại khác cũng sẽ tìm tới đây phá rối." Mộ Viễn nói.

"Ta còn đang muốn bọn họ tới đây phá rối đấy." Dương Vân nói.

Triệu Giai vỗ tay cười nói, "Hay lắm, những thôn trại dám tìm đến đây chắc chắn không phải đám tốt lành gì, chúng ta tiện tay cướp lấy trại của bọn chúng, thức ăn với tinh thạch cũng không còn thiếu nữa."

Dương Vân cười cười, đồng tình với chủ ý của Triệu Giai.

Mộ Viễn rốt cuộc cũng hiểu ra là Dương Vân từ đầu đã định đoạt của trại khác rồi, có điều nếu chủ động xông tới đoạt sẽ không hay nên mới dùng cách này để những người đó chủ động đưa tới miệng. Những người có võ công cao khi làm việc thật gọn gàng dứt khoát, hắn thấy thật hổ thẹn vì lúc nào cũng tự phụ về tài học của mình nhưng đến nơi này dường như chẳng dùng được vào việc gì cả. Mộ Viễn than thở, nếu như hắn cũng biết một chút võ công thì thật là tốt, ít nhất cũng không đến nỗi trói gà không chặt như bây giờ, lần này chỉ cần có thể may mắn trở về, nhất định phải luyện một chút võ công mà khi trước vẫn khinh thường mới được.

"Sau khi đổi được tinh thạch rồi thì sao?" Triệu Giai lại hỏi.

"Xem tình hình thế nào đã rồi tính tiếp, nếu đến lúc đó không có chuyển biến gì thì chúng ta cũng chỉ có nước trở về thôi. Ta nghĩ chỉ cần dâng lên đám Hỏa tinh thạch này thì ít nhiều gì cũng coi như là chúng ta đã xong chuyện." Dương Vân nói, sau khi hắn biết được tình hình của Dung Nham hải, hắn hiểu được rằng khó có thể đi qua được, nếu như hắn cười Nguyệt Ảnh Toa thì may ra còn có thể, nhưng nếu Đông Ngô hào và người trên thuyền lại chẳng có cách nào thoát khỏi phi chu của đệ tử tuần tra của Hạo Dương môn.

Dương Vân cũng không kiên cường đến mức cho rằng hắn có thể giải quyết vấn đề của Hạo Dương môn, chưa nói tới lão tổ Hạo Dương môn cùng với những tên chấp sự Trúc Cơ kỳ kia, chỉ mới tính hơn ngàn tên đệ tử Dẫn Khí kỳ đồng loạt xông lên thì hai người hắn và Triệu Giai cũng đừng mơ chống nổi.

Bởi vậy tốt nhất là tạm thời cứ ở lại đây kiếm chút ít Hỏa tinh thạch đã rồi sau này nghĩ cách tiếp. Nếu quả thật không có cách nào khác thì cũng đành phải đến Nam Hải tìm một hòn đảo làm đường lui thôi.

Ở trên Diêm đảo rất thoải mái bởi chiến tranh thôn tính giữa các thôn trại không ngừng diễn ra, miễn là không xâm nhập vào trung tâm đảo thì chưa chắc bị Hạo Dương môn để ý, có điều để cho chắc ăn thì tốt nhất là phải rời đi trước khi đệ tử Hạo Dương môn cười phi chu tới đây đòi lấy tinh thạch mới được.

Chuyện có một thôn trại đổi tinh thạch với giá cao được đám lưu dân lan truyền rất nhanh, đám lưu dân ăn không đủ no lũ lượt từ khắp nơi kéo nhau đến. Một mặt, Dương Vân và Triệu Giai thấy lượng Hỏa Tinh thạch ngày một tăng thì mừng ra mặt, nhưng mặt khác lại thấy thức ăn ngày một giảm đi mà buồn, những thôn xung quanh đây sao lại thờ ơ vậy chứ, tới lúc nào bọn họ mới tới phá rồi đây.

Những thôn trại khác còn chưa tìm tới gây rối một phần là bởi đám người bị Triệu Giai đuổi đi đã thổi phồng về thân thủ của Triệu Giai khiến những thôn trại khác cảm thấy e ngại, một nguyên nhân khác là do Dương Vân. Khi ở trong nam động hấn ra tay cứu người, cái người bị Hồ lão đầu chọi chết bằng đá kia tên là Thanh Lang.

Thanh Lang là kẻ cầm đầu thế lực lớn nhất trong khu vực lân cận, sau khi hấn chết trong nội bộ thế lực bắt đầu tranh giành. Nếu như không phải vì Thanh Lang chết thì chắc hẳn sẽ là người đầu tiên dẫn tay sai tới phá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Bí Động

"Hồ đại thúc, ta dò hỏi thì biết thực sự có thể đổi một viên nguyên thạch lấy một túi gạo ngon ở trại kia, chúng ta cũng đi thử xem."

Hồ Thành gật đầu, lần trước tìm được đường sống trong chỗ chết, đám Thanh Lang không chết thì cũng bỏ trốn, lão vội vàng đưa người đến khu mỏ kia khác thác sạch sẽ trong vòng ba ngày, thu hoạch cũng khá phong phú.

Khi rời khỏi hang động, Hồ Thành liền nghe được tin có người đổi tinh thạch với giá cao, lão thầm băn khoăn không biết có phải may mắn của mình đã đến hay không. Lão bèn phái một người đi trước tìm hiểu, sau khi xác thực tin tức là chính xác, sáu người mỗi người liền vác một túi đầy tinh thạch và nguyên thạch đến thôn trại mà Dương Vân chiếm giữ.

Dọc đường lưu dân nối đuôi nhau không dứt, có người thì vác tinh thạch trên người, lòng tràn ngập hy vọng như bọn họ, người thì mặt mày hớn hờ khiêng lương thực trở về, nhóm người Hồ Thành lại càng thấy vững tâm hơn.

Xung quanh thôn trại thường khá an toàn, mọi thôn trại đều sẽ tự giữ trật tự những vùng phụ cận, bằng không lưu dân đến đổi đồ ăn chắc chắn sẽ bị cướp, đến lúc đó còn ai dám đến thôn trại đó nữa chứ? Cho dù người trong trại muốn cướp đồ của lưu dân thì cũng không ra tay ở những khu vực gần thôn trại của mình, như thỏ không ăn cỏ gần hang.

Đi đến gần cửa trại, Hồ Thành đột nhiên dừng lại, hai mắt sững sờ nhìn lá cờ có phần buồn cười cắm trên tường trại.

"Hồ đại thúc, người sao vậy?"

"Không có gì, chúng ta vào thôi."

Hồ Thành cùng mọi người tiến vào trong trại, thuận lợi đổi được không ít đồ ăn. Nguyên thạch mà bọn họ mang đến có chất lượng khá tốt nên số lượng thức ăn đổi được cũng nhiều hơn, có người dù lưng vác tay cầm thì cũng phải chia thành mấy lần mới mang về được hết.

"Mọi người hãy mang lương thực về trước, ta muốn gặp trại chủ ở đây."

"Thúc tìm trại chủ làm gì, người ta sẽ gặp thúc sao?"

"Ta đi thử xem sao, biết đâu trại chủ lại là đồng hương Ngô quốc của ta."

"Ồ."

Hồ Thành tìm một thành viên trong trại rồi gửi lời muốn gặp mặt trại chủ, vừa đúng dịp hai ngày này Dương Vân cho người trong trại tìm hiểu tin tức ở bên ngoài, Hồ Thành đã sống trên đảo hơn ba mươi năm nên cũng khá nổi danh trong số các lưu dân, vì thế lập tức được người dẫn vào bên trong một đường của thôn trại.

Khi trông thấy ba thanh niên ngồi giữa một đường, Hồ Thành thầm nghĩ đây chính là ba vị trại chủ mà bên ngoài đang đồn thổi, họ thật sự còn quá trẻ.

Điều khó hiểu chính là dựa theo thứ tự chỗ ngồi, người thanh niên hơn hai mươi - vốn là người lớn nhất lại là tam trại chủ.

"Hò Thành bái kiến ba vị trại chủ." Lão không suy nghĩ vẩn vơ nữa mà chấp tay thi lễ với ba người ngồi trên.

"Hò đại thúc, chúng ta đều là đồng hương nên không cần đa lễ đâu." Dương Vân đáp lại, giọng quê hương của hắn khiến Hò Thành suýt nữa thì rơi lệ.

"Các vị thực sự là người Ngô quốc sao?" Hò Thành mừng rỡ hỏi.

"Không sai, chẳng lẽ trên đảo không có người đến từ Ngô quốc sao?" Dương Vân bèn hỏi.

"Nhiều nhất trên đảo là dân Đại Trần, tiếp đó là ba nước tại Đông Hải, người Ngô quốc đương nhiên cũng có nhưng lại khá thưa thớt, không thể tập trung thành các nhóm lớn như ba nước của Đông Hải. Mấy năm gần đây người đến từ Ngô quốc ngày một ít, hơn nữa những lưu dân như chúng ta nếu không chui rúc trong các hang động để khai thác mỏ ngày qua ngày thì cũng trốn đông trốn tây trên đảo, muốn gặp được một người đồng hương mới tới cũng khó." Hò Thành thở dài, "Lão đến đây là để nghe ngóng tin tức về Ngô quốc, không biết ba vị trại chủ có phải là người ở Quảng Linh phủ hay không?"

"Không phải, ta tên là Dương Vân, đến từ Phụng Minh phủ, vị này là Triệu Giai Đông Ngô thành, còn Mộ Viễn là người của Trục Lăng quốc."

Hò Thành lộ vẻ thất vọng, nhưng vẫn hỏi tiếp: "Vậy ba vị từng nghe danh Hò gia ở Quảng Linh phủ chưa? Đây là một tộc lớn ở nơi đó."

Quảng Linh phủ khá nổi danh nên Dương Vân và Triệu Giai đương nhiên biết rõ về nơi này, đây là một trong năm phủ lớn của Nam Ngô, về phần Hò gia thì hai người đều lắc đầu, Hò Thành thở dài nói: "Ồi, vậy lão đã quấy rầy ba vị trại chủ rồi, tại hạ không còn chuyện gì nữa, xin cáo từ."

"Xin dừng bước." Dương Vân gọi Hò Thành, hắn nhìn vào mắt lão rồi chậm rãi hỏi: "Đại thúc có muốn quay trở về Ngô quốc không?"

"Cái gì?" Hò Thành sững sờ, "Muốn chứ, có nằm mơ lão cũng muốn! Dương trại chủ... ngài, ngài có cách để quay trở về ư?"

"Có một cách, một lúc nhiều người đương nhiên không thể, nhưng chỉ sáu người thì có thể thử một lần."

"Sao ngài biết chúng ta có sáu người?" Hò Thành thắc mắc.

"Hãy đưa tay ra."

Hò Thành vươn tay ra theo lời, Dương Vân lập tức dùng ngón tay bắn một đồng tiền vào tay lão.

Hò Thành run rẩy lấy ra một đồng tiền khác ở trong túi, hai đồng tiền giống nhau như đúc nằm song song trên lòng bàn tay.

Qua con kích động, Hò Thành khom người vái lạy, "Thì ra là ân công, Hò mỗ có mắt không trông, thật đáng chết!"

"Chỉ là một cái nhấc tay mà thôi, Hò đại thúc không cần đa lễ." Dương Vân đáp.

"Hả? Người cứu Hò đại thúc lúc nào vậy?" Triệu Giai chen vào, trong khi Dương Vân giải thích cho Triệu Giai, Hò Thành cũng lẳng lặng suy nghĩ, nếu Dương Vân chính là ân công đã cứu lão lần trước thì chắc hẳn hắn đã nghe được những lời mà Thanh Lang nói, cũng biết chuyện về bí động. Có điều sau khi cứu lão, Dương Vân vẫn không hề lộ mặt, từ đó có thể thấy lúc đó hắn không hề để tâm đến bí động.

Song việc này đã xảy ra từ mấy ngày trước, không biết chừng hắn đã dò hỏi chuyện về bí động từ những người khác nên bắt đầu cảm thấy có hứng thú, việc lão đến đây chẳng khác nào tự đưa đầu vào lưới. Chỉ có điều Hò Thành lại nghĩ đến một vấn đề khác, năm nay lão đã gần sáu mươi, cả đời phải chịu vô vàn đắng cay, gặp vô số khổ nạn, vì nắm bí mật về bí động trong tay mà ngày ngày nom nớp lo sợ, nếu như có thể đổi nó lấy một cơ hội trở về cố hương, dù chỉ là một tia hy vọng thì một lão già xương cốt rã rời như lão còn phải băn khoăn nữa sao? Và lại vị Dương trại chủ này đã từng cứu lão, chắc hẳn hắn cũng không phải là một người tham lam tàn nhẫn.

Bởi vậy sau khi Dương Vân giải thích cho Triệu Giai xong, Hò Thành lập tức mở lời: "Hò mỗ từng phát hiện một bí động trên đảo, nếu Dương trại chủ thật sự có thể giúp lão trở về cố hương, lão nguyện ý tặng tin tức về bí động cho ngài."

"Ồ, thực sự có bí động sao?" Dương Vân cũng hơi ngạc nhiên, việc hắn đưa nhóm người Hò Thành quay về Ngô quốc chỉ là cử chỉ vô tình trong lúc tâm huyết dâng trào, nỗi nhớ nhà của Hò Thành đã làm hắn cảm động, dù sao thì Nguyệt Ảnh toa cũng có thể chờ mười mấy người, bọn hắn chỉ có ba người, thêm sáu người nữa thì cũng chỉ hơi chen chúc một tí mà thôi.

Lần trước khi nghe đến bí động Dương Vân cũng không hề để trong lòng, sau đó hắn nhanh chóng vứt chuyện này ra khỏi đầu, theo hắn nghĩ thì bí động này chẳng qua chỉ là một khu vực hình thành một ít tinh thạch có chất lượng cao nhưng khá bí ẩn, chỉ có mình Hò Thành biết đường đến khu vực này mà thôi.

Vừa nghe đến hai từ bí động, hai mắt Triệu Giai lập tức sáng lên, Mộ Viễn thì lúi cúi vài chiếc thẻ tre mà hắn mới tìm được ra, bắt đầu gieo quẻ xem cát hung thế nào.

"Quẻ đại cát, có thể đi. Nhìn bộ dáng thì Mộ Viễn rất tiềm lực trở thành thần côn."

"Nào nào, chúng ta đi thử xem." Triệu Giai nói.

Hồ Thành dẫn đường, Dương Văn, Triệu Giai và Mộ Viễn bắt đầu khởi hành, nhân lúc trời tối mà tiến vào một hang động, sau khi đã rẽ qua vô số khúc cua, cuối cùng đoàn người có mặt tại một hang động vẫn còn dung nham hoạt động, nơi này vô cùng rộng lớn, thoạt nhìn không kèm một gian đại điện chút nào.

"Nơi này chính là bí động sao?" Triệu Giai bèn hỏi.

"Không, đây chỉ mới là cửa vào bí động," Hồ Thành trả lời.

"Ngoại trừ lối vào, nơi này còn có đường ra ư?"

Hang động khổng lồ được dung nham đỏ rực chiếu sáng, chỉ nhìn qua cũng thấy cả hang động không hề có lối ra nào khác.

Hồ Thành nói: "Một lát nữa lối vào bí động mới lộ ra."

Đoàn người đợi thêm khoảng nửa canh giờ, "Ồ? Dung nham đang hạ xuống kia!" Mộ Viễn ngạc nhiên thốt lên.

"Đúng vậy, cứ cách một khoảng thời gian dung nham ở đây lại hạ xuống, những lúc khác thì lối vào bí động sẽ nằm phía dưới dung nham nóng chảy."

"Nhưng vẫn chưa thấy lối vào bí động ở đâu!"

"Hãy chờ thêm một lát."

Lại qua nửa canh giờ, lớp dung nham đã hạ xuống gần một trượng, trên mặt đất chợt xuất hiện những đường rãnh giăng khắp nơi, dung nham nóng xuôi theo các đường rãnh chảy xuống dưới.

Hồ Thành vội nói: "Được rồi." Sau đó dẫn đầu đoàn người tiến về phía một thạch thai nhô lên khỏi lớp dung nham, tiếp đó thả người nhảy xuống.

P phía dưới là dung nham nóng chảy, Hồ Thành muốn tự sát sao? Nhóm người lập tức xông về phía trước, bên dưới thạch thai chỉ toàn là dung nham cuộn cuộn, làm gì có bóng dáng Hồ Thành chứ.

"Không sao cả, mọi người cứ nhảy xuống đi." Giọng Hồ Thành vang lên từ bên dưới, nhưng vẫn không có ai nhìn thấy lão.

"Áo trận?" Trước khi nhảy xuống dưới Dương Văn đã triệu hồi Nguyệt Ảnh toa để cho an toàn, Nguyệt Ảnh toa biến lớn ba thước đệm ở dưới chân.

Khi rơi vào dòng dung nham, Dương Văn cảm thấy cơ thể lắc lư một hồi, sau đó cả người bị một luồng sức mạnh nào đó đẩy vào một cửa động bằng thạch bích ngay sát bên ngoài dung nham nóng chảy.

"Thì ra không phải ảo trận mà là một cái Khiên Dẫn thuật." Dương Văn trầm nghĩ rồi hỏi Hồ Thành đang đứng bên cạnh: "Sao lão lại phát hiện được lối đi này?"

"Lão bị người khác đuổi theo, không cẩn thận nên trượt chân rơi xuống, nào ngờ đây lại là bí động."

"Thì ra là thế." Dương Văn quay đầu về phía ngoài động gọi to: "Nhảy xuống đi."

Triệu Giai kéo Mộ Viễn cùng nhảy xuống, cũng bị đưa đến bên trong bí động.

"Không ngờ lại có một nơi như thế này, nhưng chúng ta trở về bằng cách nào?" Mộ Viễn dò hỏi.

"Lối ra nằm ở chỗ khác, chỉ cần đi tới đó sẽ tự động bị tống ra khỏi bí động." Hồ Thành nói.

Dương Văn và Triệu Giai đưa mắt nhìn nhau, không chỉ có Khiên Dẫn thuật mà còn cả pháp trận truyền tống, đây chắc chắn là bí động do tu luyện giả tạo ra, nhưng chẳng biết bí động này có tác dụng gì.

Hồ Thành tiếp đi trước dẫn đường, vừa đi vừa nói: "Trong bí động này có một mạch khoáng hóa tinh thạch thượng đẳng, lão đang đợi đến lần tiếp theo sẽ khai thác hết."

Mọi người nhanh chóng tiến vào khu vực mà Hồ Thành vừa nói, quả nhiên trên vách động có một mạch khoáng đỏ thẫm rộng chừng một thước, dài vài chục trượng, bên trên còn có dấu vết đào bới.

"Lão không dám đưa người khác đến đây, chỉ có vài lần hết tinh thạch không thể trụ được nữa nên mới đến đây lấy vài khối, ai ngờ lại bị người hữu tâm đoán được rằng lão biết một bí động, tự chuốc họa vào người." Hồ Thành than thở.

Dương Văn thấy hang động vẫn tiếp tục kéo dài vào sâu bên trong, bèn hỏi: "Bên kia hang động thông đến đâu?"

"Phía trước hang động có hai con đường, bên trái thông đến lối ra, bên phải thì tựa như một mê cung, đường rẽ quá nhiều nên lão không dám đi quá

sâu." Hồ Thành đáp.

"Ồ? Chúng ta đến đây xem sao." Dương Văn nói với Triệu Giai và Mộ Viễn.

Ba người đến lối rẽ bên trái quan sát, cách đó không xa là một cái pháp trận truyền tống, còn bên phải quả nhiên chỉ chút lối rẽ như một cái mạng nhện.

"Mộ Viễn, gieo một quẻ xem nên đi hướng nào." Dương Văn nói.

Mộ Viễn tung thẻ tre, nhìn một lúc lâu rồi quả quyết chỉ tay về một lối rẽ, "Đi bên này, thượng thượng đại cát."

Theo chỉ dẫn của "Thần toán" Mộ Viễn, nhóm Dương Văn liền tiếp băng qua vô số hang động và lối rẽ, dần dần tiến vào sâu bên trong bí động.

Đi hơn nửa ngày bên trong hang động vừa ngọt ngào lại vừa chật hẹp, Triệu Giai bắt đầu bức mình, "Đây rốt cuộc là nơi quái quỷ gì vậy, chúng ta quay về thôi."

Dương Văn đang định trả lời thì đột nhiên cảm thấy Thất Tinh châu trên cổ tay bỗng nóng như bị lửa thiêu, còn chưa kịp nhận ra hạt châu nào nóng lên thì lập tức cảm thấy trước mắt tối sầm, cảm giác như bị ai đó đập một gậy thật mạnh vào gáy, hai mắt nổ đom đóm, suýt tí nữa thì té xỉu.

Chấn Hồn thuật! Có người đánh lên!

Dương Văn vừa sợ vừa giận, quay đầu lại nhìn thì phát hiện Triệu Giai và Mộ Viễn đã bất tỉnh, nếu hắn không có thức hải, thần niệm lại mạnh mẽ thì hiện giờ đã không khác gì hai người bọn họ rồi.

Cổ nén cơn đau nhức trên đầu, Dương Văn vội vàng triệu hồi Nguyệt Ảnh toa, hang động khá chật hẹp nên Nguyệt Ảnh toa chỉ hóa lớn khoảng hơn một trượng, Dương Văn kéo hai người bị ngất xỉu lên Nguyệt Ảnh toa, vừa lên thì lại có một làn sóng vô hình tập kích, hào quang xung quanh Nguyệt Ảnh toa chợt lóe lên ngăn cản Chấn Hồn thuật này.

Ai vậy? Tuy Chấn Hồn thuật vừa rồi được thi triển thông qua trận pháp nhưng thần niệm khổng lồ Chấn Hồn thuật lại vô cùng cường đại, điều này khiến trong lòng Dương Văn có một cảm giác cực kỳ không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Lão Giả Thần Bí

"Người là ai? Vì sao lại tấn công chúng ta?" Dương Văn quát lớn, âm thanh được phòng đại thông qua Nguyệt Ảnh toa vang vọng khắp hang động.

"Hừ, tiểu bối to gan, dám tự ý xông vào động phủ của ta, đúng là không biết sống chết. Niệm tình các người trẻ người non dạ, nếu giao ra pháp khí đang ngồi thì ta có thể cân nhắc việc tha cho các người." Một âm thanh già nua vang lên, Dương Văn ngưng thần lắng nghe, nhưng âm thanh phát ra từ pháp trận nên bốn phương tám hướng xung quanh chỉ toàn là những tiếng vọng âm vang, hoàn toàn không thể nhận ra vị trí của người vừa nói.

Kẻ địch đang ẩn mình trong bóng tối, điều này khiến Dương Văn bình tĩnh hơn một chút, xem ra tu vi của người này cũng không cao lắm, nếu người nọ có tu vi từ Trúc Cơ kỳ trở lên thì hoàn toàn không cần phải nói chuyện với hắn, cứ trực tiếp hiện thân rồi giết người cướp Nguyệt Ảnh toa là được.

"Nói khoác mà không biết ngượng, ta thấy người chỉ là một con chuột nhắt, bằng không sao lại lấy một cái hang làm động phủ chứ!" Dương Văn chế giễu nhảm chọc giận người nọ.

Quả nhiên người kia lập tức nổi giận, "Tiểu tử! Ta sẽ trừ cốt luyện hồn, biến người thành khô lồi sống, người cứ chờ xem."

Vừa dứt lời, bên trong huyết động truyền đến những tiếng vang nặng nề, dường như có một cấm chế pháp thuật mạnh mẽ đang được khởi động.

Dương Văn cười khò một tiếng, nếu người này đã ẩn nấp sâu trong bí động mà không một ai trên Diêm đảo biết đến thì sao có thể buông tha cho bọn hắn chứ, hôm nay đành phải liều mạng rồi.

Hắn sờ sờ Thất Tinh châu trên cổ tay, lần này có thể tìm được đường sống hay không thì phải xem Thất Tinh châu vui hay buồn. Bị giam trong pháp trận, ngay cả vị trí của kẻ địch cũng không thể xác định được thì hoàn toàn không có cách nào để phản kích, chỉ có thể tìm cách tiếp tục chọc giận người này, giúp Thất Tinh châu nhân cơ hội cảm ứng.

Âm thanh cùng lúc càng vang dội, cả hang động bắt đầu rung chuyển, đá vụn rơi xối xả xuống Nguyệt Ảnh toa. Xuyên qua vách toa, Dương Văn phát hiện có một dòng dung nham đỏ thẫm từ phía trước hang động phun đến.

Không ngờ pháp trận này có thể không chế dung nham trong lòng đất, Dương Vân thầm kêu khổ, vội vàng ôm chặt Triệu Giai đã hôn mê, đồng thời đạp Mộ Viễn về một góc của Nguyệt Ảnh toa.

Vừa làm xong hai việc này, dòng dung nham đã ập đến, xung kích mạnh mẽ khiến Nguyệt Ảnh toa quay cuộn như một chiếc lá cây trong gió.

Thân toa vừa tiếp xúc với nham thạch nóng chảy lập tức có dấu hiệu bị thiêu rụi, càng kinh khủng chính là dòng dung nham liên tục tấp Nguyệt Ảnh toa vào vách động, mỗi lần va chạm, cả Nguyệt Ảnh toa đều bị chấn động và vang lên những tiếng rầm rắc như bất cứ lúc nào cũng có thể gãy đổ, khiến người ta phải khiếp sợ.

Dương Vân một tay ôm chặt Triệu Giai, tay kia thì vịn vào thân toa, một chân gác lên người Mộ Viễn ở trong góc, hấn dốc toàn lực vận chuyển Tịch Nguyên Hóa Tinh quyết, dù thân toa có quay cuồng như thế nào thì vẫn duy trì tư thế này, nếu không có hấn giữ lại, chẳng biết Triệu Giai và Mộ Viễn đã bị gãy bao nhiêu cái xương rồi.

Sau khi chống đỡ dòng nham thạch cuồng bạo được một lúc, kĩ năng điều khiển Nguyệt Ảnh toa của Dương Vân từng bước trở nên thuần thục, năng lực độn hải của Nguyệt Ảnh toa được phát huy hết công sức, mặc dù dòng nham thạch nóng chảy vô cùng hung tàn nhưng Dương Vân dần dần tìm được một ít bí quyết, Nguyệt Ảnh toa càng lúc càng linh hoạt bên trong dòng dung nham.

"Người chỉ có chút bản lĩnh còn con đó thôi sao?" Nhận thấy tình hình có chiều hướng khả quan, Dương Vân tiếp tục khiêu khích. Hấn vừa điều khiển Nguyệt Ảnh toa phi hành trong hang động như mạng nhện, vừa tìm cách chọc giận kẻ địch. Thế nhưng dù bị Dương Vân xỉ vả bằng đủ kiểu, người nọ vẫn im lặng không nói gì mà tiếp tục điều khiển pháp trận, chỉ huy từng đợt dung nham nóng chảy tấn công Nguyệt Ảnh toa.

Dương Vân thầm than khổ, vẫn chưa tìm thấy kẻ địch mà tinh thạch dùng để khu động Nguyệt Ảnh toa lại liên tục tiêu hao, chỉ trong vòng nửa khắc gần gũi hấn đã dùng hết hai viên Nguyệt tinh thạch, đành phải sử dụng viên Nguyệt tinh thạch cuối cùng.

Một khi Nguyệt tinh thạch bị dùng hết, Nguyệt Ảnh toa sẽ trở về nguyên hình là một hạt táo nhỏ, Dương Vân lại không có bản lĩnh phi độn trong dung nham nóng chảy, đến lúc đó kết cục của hấn chính là hài cốt tan biến.

Trong lúc nguy cấp Dương Vân lại vô cùng bình tĩnh, sức chú ý được tập trung cao độ, dưới sự khống chế của hấn, Nguyệt Ảnh toa linh hoạt như một con cá lượn lách qua các khe hở giữa dung nham nóng chảy và vách động, dần dần va chạm giữa Nguyệt Ảnh toa với vách động càng ít, vì vậy năng lượng trong Nguyệt tinh thạch cũng được sử dụng lâu hơn một chút.

Hiện giờ là so đầu tính nhẫn nại, kẻ địch không hề biết Dương Vân chỉ có ba viên Nguyệt tinh thạch, nếu hấn không kiên nhẫn thì có lẽ Dương Vân sẽ tìm được cơ hội có thể lợi dụng được.

Từ màu bạc nhạt ban đầu, Nguyệt Ảnh toa đã hóa thành một màu hồng sáng rực như một khối thủy tinh bị lửa thiêu, thân toa càng lúc càng nóng, mồ hôi không ngừng rơi xuống từ đuôi lông mày của Dương Vân. Nếu mọi chuyện không có gì thay đổi, chỉ sợ Nguyệt tinh thạch vẫn chưa cạn kiệt thì bọn hấn đã chết vì nóng rồi.

Đúng lúc này một tiếng ầm chọt vang lên, Nguyệt Ảnh toa bất thành linh nổ tung rồi lao đầu vào vách động tạo nên tiếng chấn động chói tai, sau khi lung lay vài cái thì như một chiếc lá rụng rơi xuống dòng dung nham nóng chảy.

Dương Vân bị con chấn động làm cho ù tai chóng mặt, mắt mũi chảy cả máu nhưng hấn lại có vẻ mặt vui mừng khôn xiết, trong khoảnh khắc nổ tung vừa rồi, Thất Tinh châu đã khóa được vị trí của kẻ địch.

Nguyệt Ảnh toa đột ngột tăng tốc, như một mũi tên lao về phía trước.

Một hạt châu màu đỏ hồng không bắt mắt trôi đến theo dòng dung nham, may mà Dương Vân kịp thời phát hiện. Hào quang trên nguyệt tinh thạch đã trở nên ảm đạm, chắc chắn sẽ không thể chịu nổi một vụ nổ như vậy nữa.

Hạt châu này là Dương Hóa lôi, trong tu luyện giới, người ta thường đặt tên những thứ có tính tự bạo là lôi, như Hóa lôi, Âm lôi, Điện Quang lôi..., Dương Hóa lôi chính là một loại trong số đó.

Vật này có thể xem như một loại pháp khí, hạch tâm của nó là một pháp trận đơn giản, nhưng vì là vật phẩm tiêu hao dùng một lần nên pháp trận hạch tâm khá đơn giản, nếu không chế từ xa sẽ không linh hoạt bằng các loại pháp khí khác, bởi vậy Dương Vân mới có thể dễ dàng điều khiển Nguyệt Ảnh toa né tránh viên Dương Hóa lôi này.

Ầm ầm, Dương Hóa lôi ở phía sau chọt nổ tung, Nguyệt Ảnh toa bị ảnh hưởng nên nghiêng ngả một chút, sau đó lập tức trở lại như cũ tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng ngay sau đó ba viên Dương Hóa lôi đồng thời xuất hiện, nhanh chóng đón đầu Nguyệt Ảnh toa. Hang động vốn chật hẹp nên Nguyệt Ảnh toa không có nơi để né tránh, lúc này muốn quay đầu bỏ chạy cũng không còn kịp nữa, hướng chỉ năng lượng trong Nguyệt tinh thạch cũng sắp cạn kiệt rồi.

Dương Vân cắn răng điều khiển Nguyệt Ảnh toa xông thẳng vào ba viên Dương Hóa lôi kia, trong khoảnh khắc hai bên sắp đâm vào nhau, thân toa chọt nghiêng qua một bên, dường như muốn lướt qua Dương Hóa lôi.

"Tự tìm cái chết!" Kẻ địch đang ẩn nấp cười nhạo, ngoại trừ va chạm với mục tiêu, Dương Hóa lôi cũng có thể nổ tung theo sự điều khiển của thần niệm. Hấn lập tức dùng thần niệm thúc dục, hai viên Dương Hóa lôi phải trái đồng thời nổ tung, vụ nổ mãnh liệt khiến dòng dung nham ngừng lại trong chốc lát.

Song viên Dương Hỏa lòi ở chính giữa lại không hề nổ tung, Nguyệt Ảnh toa như mũi tên lướt qua khe hở giữa hai vụ nổ.

Dương Hỏa lòi mất hiệu lực? Người nọ buồn bực liên tục thúc dục thần niệm, có điều hẳn lại không hề tác động được đến viên Dương Hỏa lòi kia, dường như nó không còn tồn tại vậy.

Dương Hỏa lòi đương nhiên sẽ không biến mất vô căn cứ, lúc này nó đang lơ lửng tại hỏa không gian trong thức hải của Dương Vân. Trước khi kẻ địch cho nổ, Dương Vân đã mạo hiểm dùng thần niệm thu Dương Hỏa lòi vào không gian thức hải của hắn.

Đây chính là điểm tốt của không gian thức hải, nếu là không gian trữ vật bình thường thì Dương Hỏa lòi có thể nổ hoặc không, nhưng nếu không gian bị sụp đổ vì không chống đỡ được thì hậu quả sẽ càng nghiêm trọng, vì vậy không có tu luyện giả nào từng dùng phương pháp này để thu Hỏa lòi. Mặt khác không gian thức hải vốn hoàn toàn bị khống chế bởi thần niệm của Dương Vân, khi Dương Hỏa lòi bị thu vào thì thần niệm lạc ấn ở hạch tâm sẽ lập tức bị hủy, thay vào đó là thần niệm lạc ấn của Dương Vân.

Hành động vừa rồi của Dương Vân là vô cùng mạo hiểm vì không gian thức hải chỉ có thể tiếp nhận những vật không có thần thức, ví dụ như người hoặc sinh vật thì không cách nào tiến vào không gian thức hải, pháp khí đã bị người sử dụng kí phụ thần niệm cũng không thể, nếu viên Dương Hỏa lòi kia bị thần niệm của kẻ địch trực tiếp khống chế thì Dương Vân cũng không thu vào được.

Vừa lấy được viên Dương Hỏa lòi kia, Dương Vân lập tức ném nó ra ngoài, mục tiêu là một vị trí khá kiên cố trên vách động.

Sau khi ném Dương Hỏa lòi xong, Dương Vân vội vàng điều khiển Nguyệt Ảnh toa bay ngược lại để né tránh, một tiếng nổ nặng nề vang lên, vách tường nhám thạch bị khoét thành một cái hốc lớn, lộ ra một thông đạo tối như mực.

Con chân động còn chưa chấm dứt thì Nguyệt Ảnh toa đã lao tới, kẻ địch bị Thất Tinh châu khóa vị trí đang ở trong thông đạo này.

Không lâu sau, Nguyệt Ảnh toa lập tức tiến vào một hang động vô cùng rộng lớn, khác hẳn với thông đạo bên ngoài tràn ngập hỏa diễm, nơi này không hề tồn tại dung nham nóng chảy, trên mặt đất còn có nước chảy róc rách, có cây cỏ cỏ, chim hót hoa nở, trên trần được khảm vô số bảo vật, dưới ánh sáng nhẹ nhàng, nơi này dường như không phải một hang động sâu thẳm mà là nơi tiên cảnh.

"Tiểu bối, có thể xông vào đây coi như ngươi cũng có bản lĩnh, có điều chỉ đến đó mà thôi, hãy dành thời gian ngẫm lại xem kiếp sau ngươi muốn đầu thai làm cái gì đi." Người nọ cười gằn, trong không trung hiện ra vô số quang ti màu đỏ giăng khắp nơi, nó như một cái lưới khổng lồ phủ lên trên Nguyệt Ảnh toa.

Nguyệt Ảnh toa lập tức thu nhỏ lại, ba bóng người từ không trung rơi xuống.

Quang ti màu đỏ nhanh chóng phủ xuống, trong khoảnh khắc đã trói ba người như ba cái bánh chưng.

Thấy ba người đã bị bắt, một lão giả tóc bạc phơ, vẻ mặt tiêu tụy bước ra, đặc chí nói: "Thế nào? Đã trúng Thiên ti hồng ảnh trảo của ta thì có giấy dựa cũng vô ích. Đừng nói chỉ là một tên tiểu bối như ngươi, dù là kẻ có bản lĩnh gấp mười lần ngươi cũng đừng hòng..."

Lão giả mới nói được một nửa thì trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ kinh hãi.

Trên người Dương Vân xuất hiện một tia hơi khí, quang ti màu đỏ vừa tiếp xúc với hơi khí thì lập tức tan biến như sợi bông bị hỏa diễm thiêu cháy.

Sau khi dùng Hồn độn hơi khí phá hủy Thiên ti hồng ảnh, ngón út tay trái của Dương Vân đột nhiên bắn một đạo tinh mang độc nguyên vào cổ họng lão giả, tay phải cầm Hàm Quang kiếm đâm tới.

Tuy vô cùng kinh hãi nhưng lão giả không hề hoảng loạn, lão vội vàng xoay chiếc giới chỉ tinh giới trên tay, thân hình lập tức biến mất.

Dương Vân nhanh chóng quay người lại, đâm Hàm Quang kiếm về một phía hư không nào đó.

Trong không trung vang lên tiếng giật mình, dường như lão giả vô cùng kinh ngạc khi thấy Dương Vân có thể xác định được vị trí của lão. Lão liên tục thay đổi vị trí nhưng Dương Vân vẫn tìm thấy một cách chuẩn xác, lão giả có kinh nghiệm vô cùng phong phú, nhanh chóng đoán được rằng Dương Vân có vật gì đó có thể cảm ứng được sóng dao động tinh thần của lão.

Chẳng biết lão làm gì, đột nhiên Thất Tinh châu mất đi cảm ứng đối với lão.

Dù chỉ giao đấu trong thời gian ngắn ngủi nhưng Dương Vân đã nhận ra một điều, đó là tuy lão giả chỉ có tu vi Dẫn Khí kỳ song lại sở hữu rất nhiều pháp khí, nơi này lại là sào huyệt của lão, không biết đã được bố trí bao nhiêu trận pháp cấm chế lợi hại, nếu hắn không bám theo không dứt khiến lão không có cơ hội để ra tay thì đã bị thua từ lâu rồi.

Dương Vân chợt dừng lại, trên mặt lộ vẻ mờ mịt.

Ngay khi lão giả cho rằng đại cục đã định, lão đột nhiên cảm thấy sau lưng đau nhức, tiếp đó Nguyệt Ảnh toa đã thu nhỏ bằng một hạt tảo màu bạc xuyên thủng ngực lão, một dòng máu tươi phun ra.

"Ngươi... sao ngươi có thể biết vị trí của ta?" Lão giả ho ra một ngụm máu.

"Ta nhận ra Linh quang huyền ảnh trận này, vị trí cuối cùng của ngươi chính là mắt trận khởi động sát chiêu." Dương Vân trả lời.

"Không thể nào! Trận pháp này do ta tự nghĩ ra, không một ai trên đời này có thể biết được!" Lão giả kích động mà la lên, sau đó lại ho ra một ngụm máu tươi, từ từ ngã xuống đất bỏ mình với vẻ mặt không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Bút Ký

Sau khi lão giả thần bí ngã xuống, Dương Vân thở dài một hơi, từ từ bình tĩnh lại. Hắn lục lọi trên người lão giả và tìm thấy vài kiện pháp khí, trong đó có một kiện giống như chiếc khăn tay màu hồng. Đây chắc hẳn là Thiên Ti Hồng Ảnh tráo rồi, bên cạnh đó còn có một cây trường châm vừa dài vừa nhọn, pháp khí này Dương Vân biết, tên nó là Lục Tâm châm. Hắn thầm hô may mắn, nếu không phải khi trước lão giả dùng Thiên Ti Hồng Ảnh tráo mà là Lục Tâm châm thì giờ hắn đã đi đời nhà ma rồi.

Trong động phủ dưới đất này ngoại trừ lão giả ra thì không còn ai khác, ở chính giữa động phủ, có một tòa lầu các dùng Trầm Hải Noãn Dục chế thành.

Sau khi mang Triệu Giai và Mộ Viễn vẫn còn hôn mê vào trong lầu các kiểm tra một phen. Một khi đã trúng thuật Chấn Hồn thì phải tùy vào cường độ của thần niệm của mỗi người mới biết được mất bao lâu mới khôi phục lại như ban đầu. Triệu Giai là tu luyện giả Dẫn Khí kỳ, giờ đã có dấu hiệu tỉnh lại, còn Mộ Viễn thì chắc là phải hôn mê cả ngày rồi.

Quả nhiên không bao lâu sau, Triệu Giai từ từ tỉnh lại quay sang bên.

"Đây là đâu?"

Triệu Giai vừa mở mắt ra liền bị khung cảnh trước mắt làm cho chết điếng người.

Gian phòng hoàn toàn chế tạo từ ngọc trắng, ngay cả vách tường cũng phát ra những tia sáng lấp lánh, nếu nhìn xuyên qua cửa sổ ra phía ngoài thì thấy bóng cây lay động, nước chảy róc rách, ánh nắng rực rỡ tựa như đang giữa tháng ba.

Trước khi bất tỉnh còn đang lặn lội trong hang động u tối, giờ gặp phải một khung cảnh hoàn toàn trái ngược khiến Triệu Giai nhất thời không thích ứng được.

"Chúng ta đang ở trong một hang động, nhưng nơi này là động phủ của một tu luyện giả." Dương Vân giải thích.

"Tu luyện giả? Ở đâu?"

"Hắn dùng Chấn Hồn thuật tập kích chúng ta, đã bị ta giết rồi." Dương Vân hơi hốt nói.

Giờ Triệu Giai mới hiểu nguyên nhân vì sao trước đó mình ngất đi, sở lại vẫn còn nhức đầu như búa bổ, trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi, hỏi: "Chấn Hồn thuật thật lợi hại, tu luyện giả đó có tu vi thế nào? Phải rồi, chắc hẳn là Dẫn Khí kỳ rồi, nếu là Trúc Cơ kỳ trở lên thì chúng ta đã toi mạng từ lâu rồi. Có điều động phủ của hắn đúng là không tệ, sao Dẫn Khí kỳ lại có động phủ tốt thế chứ, phải rồi, chắc chắn là hắn được thừa kế từ trưởng bối trong sư môn, tự mình không có gắng, luyện không tới được Trúc Cơ kỳ."

Triệu Giai đúng là tự hỏi tự trả lời, Dương Vân gật đầu cười liên tục, lão giả kia đúng là Dẫn Khí kỳ, nhưng với pháp khí và trận pháp nơi này, cho dù là Trúc Cơ kỳ có tới đây cũng không chiếm không được chỗ tốt nào. Nhưng hắn cũng không cần phải giải thích những khó khăn và may mắn của mình để chiến thắng lão giả cho Triệu Giai. Hắn có thức hải, có Hồn Độn hơi khí, có Thất Tình châu, những bí mật này không thể nào dễ dàng tiết lộ được. Nếu không phải nhờ vào những thứ này thì hắn rất khó giải thích được địch nhân lợi hại đến vậy sao có thể dễ dàng đánh thắng được.

Triệu Giai nhìn Mộ Viễn đang hôn mê, nói: "Mộ Viễn bói chuẩn quá đi, quả nhiên là quẻ cát, nơi này nhất định có không ít thứ tốt, người đã lục soát chưa?"

Quẻ cát? Dương Vân vuốt vuốt mũi thầm nghĩ, nếu mà quẻ cát loại này lại tới lần nữa thì hắn nhất định phải vứt tên lừa đảo Mộ Viễn này lên Diêm đảo để hắn tự sinh tự diệt mới được. Nghĩ lại cảnh hưng hỉ vừa trải qua, giờ Dương Vân vẫn còn lạnh toát sống lưng.

"Ta tìm thấy trên người tu luyện giả đó những thứ này, còn lầu các này thì vẫn chưa lục soát." Dương Vân bỏ mấy món pháp khí lên bàn. "Tiếc là chúng đều thuộc hệ hỏa, những pháp khí này hiện giờ chúng ta không dùng được, nhưng có thể dùng đổi lấy tinh thạch trong phường thị, cô chọn lấy hai món đi."

Pháp khí được chia làm hai loại, có thuộc tính và không có thuộc tính, loại có thuộc tính cần phải có chân nguyên hoặc chân khí tương ứng mới có thể điều khiển, loại pháp khí này thường dùng trong chiến đấu, mà loại pháp khí không có thuộc tính thì tiêu biểu như Trữ Vật Đại, bất kể loại chân nguyên gì cũng có thể sử dụng được nó.

Dĩ nhiên, cũng có pháp khí công kích không có thuộc tính, có điều không có thuộc tính cũng không có gì đặc sắc, mặc dù công pháp gì cũng có thể điều khiển nhưng uy lực của nó lại kém hơn một bậc so với pháp khí có thuộc tính cùng cấp bậc. Hơn nữa nếu như pháp khí tương xứng với công pháp chủ tu của tu luyện giả thì có thể phát huy thêm được vài phần uy lực, cho nên ở trong giới tu hành chủ yếu lưu hành pháp khí chủ công có thuộc tính.

Có hai cách để sử dụng được pháp khí có thuộc tính không phù hợp với mình, cách thứ nhất chính là thiết kế trên pháp khí một khe cắm tinh thạch, sử dụng năng lượng từ tinh thạch thay cho chân nguyên, như vậy người sử dụng chỉ cần dùng thần niệm khống chế pháp khí là được. Một cách khác là thông qua một số công quyết chuyển chân nguyên về thuộc tính tương xứng với pháp khí, nếu làm như vậy sẽ tiêu hao đi một phần chân nguyên, nhưng nếu như pháp khí đó vô cùng lợi hại hoặc quý giá thì làm như vậy vẫn có lợi hơn.

"Ta không cần, đây đều là chiến lợi phẩm của người." Triệu Giai lắc đầu nói.

"Đây là tự cô không muốn lấy nhá." Dương Vân cười ha hả, lại thu lại mấy món pháp khí kia.

Mặc dù không phải là Triệu Giai giả bộ từ chối nhưng khi thấy Dương Vân thu đồ lại dứt khoát như thế thì trong bụng vẫn bất giác oán thâm một câu, đồ bần xin.

Hai người bắt đầu lục soát trong phòng, không biết lão giả này có lai lịch gì nhưng thu hoạch phong phú đến mức khiến cho hai người Dương Vân và Triệu Giai phải trợn mắt hốc mồm.

Vừa mở cửa căn phòng ở lầu hai ra thì hồng quang sáng ngời đã đập thẳng vào mắt. Hóa tinh thạch, đây một phòng toàn là Hóa tinh thạch, hơn nữa lại không phải là loại nguyên thạch do người khai thác được mà là Hóa tinh thạch đã được đeo gọt chỉnh chu, đủ tiêu chuẩn để sử dụng trực tiếp.

Ngoại trừ một phòng đầy Hóa tinh thạch hạ phẩm ra, ở chính giữa căn phòng còn có một quan tài, trong đó chứa phần lớn là những viên Hóa tinh thạch trung phẩm đỏ như máu, ngoài ra còn có mấy viên tinh thạch cực phẩm tỏa sáng lấp lánh, bên trong dường như có ngọn lửa đang bập bùng, đây chắc chắn là Hóa tinh thạch thượng phẩm rồi.

Hóa tinh thạch trung phẩm và thượng phẩm không chỉ có nhiều năng lượng ngưng kết bên trong hơn so với tinh thạch hạ phẩm, mà quan trọng hơn là tốc độ cung cấp năng lượng.

Những pháp khí do tu luyện giả Trúc Cơ kỳ trở lên sử dụng, đặc biệt là pháp khí dùng để công kích đều phải có năng lượng khổng lồ, hơn nữa số năng lượng này cần phải phóng ra trong nháy mắt, tinh thạch hạ phẩm không thể nào đáp ứng được yêu cầu như vậy mà phải sử dụng tinh thạch trung phẩm trở lên. Ở trong phường thị, một viên tinh thạch trung phẩm có thể đổi được một trăm viên tinh thạch hạ phẩm. Còn tinh thạch thượng phẩm tuyệt đối là thứ có tiền cũng không mua được, tu luyện giả mà tình cờ có được một hai khối, chắc chắn sẽ coi như trọng bảo, rất hiếm người lấy nó ra làm vật trao đổi.

Mở cửa gian phòng thứ hai ra, ở bên trong có ba giá gỗ, ở phía trên bày đầy pháp khí đủ loại thuộc tính, thoạt nhìn thấy năm nhan sáu sắc, rực rỡ muôn màu.

Gian phòng thứ ba là đủ loại điển tịch, mật lục, đan dược, linh thảo, pháp thuật, khôi lỗi cùng một đồng linh tinh linh kinh, trong đó có một cái rương đầy ắp Dương Hóa lõi.

"Những thứ này đều là chiến lợi phẩm của ta - là chính miệng cô nói đấy." Dương Vân nhắc nhở Triệu Giai đang hoa mắt chóng mặt.

Triệu Giai trầm mặc trong chốc lát, rồi rốt cục cũng bật phát ra, nàng xông lên muốn bóp chặt cổ Dương Vân, "Đồ bần xin! Người phát tài một khoản lớn như vậy, chia cho ta một chút thì chết chắc!"

"Là tự cô không muốn lấy chứ!"

"Giờ bốn cô nương hối hận rồi!"

Hai người đuổi nhau đùa giỡn một hồi rồi đồng loạt nằm vật xuống đám tinh thạch chất thành đồng, hưởng thụ niềm hưng phấn lăn lộn trong đồng tinh thạch.

"Ta bảo này, giờ người còn muốn đến Đông Hải tam quốc nữa không?" Triệu Giai hỏi.

"Muốn chứ, cô không thấy Mộ Viễn miêu tả mỹ nữ ở Trục Lăng quốc thế nào sao?"

Triệu Giai tức thì ỉu xiu, bĩu môi không nói lời nào.

"Có điều, cho dù những mỹ nữ kia có xinh đẹp đến thế nào đi nữa thì chắc chắn cũng không bằng công chúa Hoài Nguyệt của chúng ta được."

"Ô? Sao người biết được thân phận của ta?"

"Ồ, hóa ra cô là công chúa Hoài Nguyệt thật à, ta chỉ đoán mò thôi. Thế này thì thăm rồi, lần này trở về không biết người ta có bảo là ta bắt cóc công chúa hay không đây? Đến lúc đó cô phải làm chứng cho ta là tự cô bay lên Đông Ngô hào đấy."

Ngô Vương chỉ có một người con gái, được phong hào là công chúa Hoài Nguyệt, Dương Vân sớm đã ngầm đoán đó chính là Triệu Giai, tuổi tác cũng

vừa khớp.

"Hừ, ta còn lâu mới --- nói là nguoi bắt cóc đấy." Bật thốt lên câu đó xong, mặt Triệu Giai lập tức đỏ bừng như gấc.

Nàng quay đầu lại thấy Dương Văn đang tủm tỉm cười, Triệu Giai nhất thời xấu hổ, chỉ để một đôi bàn tay trắng như phấn xoay sang bên.

"Được rồi, được rồi, chúng ta còn một gian phòng cuối cùng chưa xem qua đấy." Dương Văn nói.

"Hừ." Triệu Giai dùng tay, hai người đứng dậy từ trong đồng tình thạch, tình thạch trôi xuống va chạm vào nhau phát ra những âm thanh lách cách.

Đẩy cửa gian phòng cuối cùng ra thì phát hiện đây là một gian thư phòng, trong phòng có để một án thư (bàn viết), trên đó có nghiên mực, giấy trắng, còn có một cuốn bút ký.

"Chả có gì cả." Triệu Giai nói.

"Xem qua một chút đã, biết đâu có thể biết được thân phận của chủ nhân nơi này." Dương Văn nói, đồng thời thuận tay lật bản bút ký ở trên bàn.

Càng đọc, sắc mặt Dương Văn dần dần biến đổi.

"Sao vậy?" Triệu Giai hỏi, Dương Văn chỉ vào một tờ trong đó, Triệu Giai nhìn vào, thấy trên tờ bút ký viết: "Lão phu là Tề Minh Dương, đạo hiệu là Hạo Dương lão tổ."

"Á!" Triệu Giai che miệng hô lên.

"Đọc tiếp đi." Dương Văn nói.

Tiếp đó là dòng chữ, "Hon sáu tuổi bắt đầu học đạo, mười lăm tuổi Dẫn Khí xuất khiếu, ba mươi tuổi Trúc Cơ, sáu mươi tuổi Kết Đan, có thể nói là thuận buồm xuôi gió, mọi việc đều thuận lợi, người người đều gọi ta là thiên tài. Chỉ sau năm mươi năm Kết Đan ta đã ngưng tụ được Đan Hỏa, tự thành lập nên Hạo Dương môn, tung hoành Đông Hải, tự cho là thiên tư trác tuyệt, số mệnh hơn người, trong vòng trăm năm có hy vọng đạt đến Nguyên Thần. Không ngờ ta mất ba trăm năm vẫn không tài nào vượt qua được cảnh giới Đan Kiếp, thật đúng là tạo hóa trêu nguoi, cũng tại lão phu đã quá tự cao nên không chịu tán đan sớm."

"Tán đan là thế nào?" Triệu Giai hỏi, mặc dù nàng xuất thân từ tông môn, nhưng chưa từng được nghe các trưởng bối trong sư môn nói tới những cảnh giới từ Kết Đan kỳ trở lên.

"Kết Đan rồi thì tới cảnh giới là Đan Hỏa kỳ, cảnh giới này có mục đích là có thể sinh ra chân hỏa trên Kim Đan, làm được điều đó thì có thể coi là Kết Đan đại thành, có thể tiếp tục tiến vào cảnh giới cao hơn. Sau bước này có hai lựa chọn, một là phá đan trùng tu, tu vi sẽ hạ xuống Trúc Cơ kỳ, thời kỳ này gọi là Tán Đan kỳ, một lựa chọn khác là bỏ qua nó, không tán đan mà tiến thẳng vào Đan Kiếp kỳ, có điều nếu làm vậy thì kiếp số gặp phải sẽ rất lợi hại, không như người tán đan rồi mới tiếp tục tu luyện."

"Nhưng mà đã là cao nhân Kết Đan lại phải tán đan để trở về Trúc Cơ kỳ, chẳng phải cũng gặp rất nhiều nguy hiểm hay sao?" Triệu Giai hỏi.

"Đúng là như vậy, bởi thế nên cái này tùy lựa chọn của mỗi người."

"Ồ? Sao nguoi lại biết nhiều như vậy, sư phụ của nguoi không phải là tán tu hay sao?"

"Tán tu thì sao chứ, sư phụ ta thường thích thu thập những tin tức này, thường xuyên nói cho ta nghe." Vừa nhắc đến sư phụ, Dương Văn lại trả lời bằng quơ cho xong chuyện.

"Đúng rồi, cái nguoi nguoi gặp phải chẳng phải là Dẫn Khí kỳ hay sao?"

"Đọc ở đây đi." Dương Văn lại chỉ một đoạn khác.

"Sau khi bị thương nặng vì Đan Kiếp kỳ bắt buộc phải tán đan trọng tu, tu vi sẽ bị hạ xuống Dẫn Khí kỳ, ô hô, gần một nghìn năm, chỉ sợ hết đời này cũng không thể nào Trúc Cơ được nữa, rỗng bị nhốt nơi nước cạn, hồ bị lạc ngoài đồng bằng cũng chỉ như vậy. Những năm trước ra lệnh cho đệ tử bắt người phạm xây dựng Diêm đảo, vốn để phòng ngừa thôi, nhưng không ngờ giờ lại phát huy tác dụng, xem ra ta phải ở trên đảo này thêm vài năm nữa rồi."

Sau khi Hạo Dương lão tổ mất đi một thân tu vi kinh thiên, hẳn chỉ có thể núp bóng những người thường trên đảo để giấu hành tung đi. Các trưởng lão chấp sự trong môn cho là Hạo Dương lão tổ có sở thích kỳ quặc là giấu mình trong đám người phạm nên tận lực bắt người phạm đưa lên đảo để lão tổ làm đồ chơi. Chẳng ai ngờ được là lão tổ đã mất đi tu vi nên mới phải tránh xa bọn họ để khỏi lộ sơ hở.

"Không ngờ tên tiểu tử Tổng Mậu Thành này lại bắt đầu nghi ngờ nên tìm Trúc Cơ kỳ ở bên ngoài đến đảo dò xét ta, hừ, ta dẫn người hẳn phải tới vào trong đại trận luyện thành tro bụi, sau đó dùng Cửu Minh Tử Hỏa đẳng luyện hóa Cẩm Hồn bài của Tổng Mậu Thành, hắc hắc, hẳn là trưởng lão Hóa Cương kỳ thì sao chứ, không phải là vẫn gào khóc bảy bốn bốn bốn chín ngày dưới uy lực của Cẩm Hồn bài, cuối cùng mới khóc ra máu mà chết sao? Giờ ta xem xem có tên nào mù mắt dám tới dò xét nữa không."

Dương Văn liếc nhanh qua bút ký, một đoạn rất dài phía sau toàn là những kinh nghiệm mà Hạo Dương lão tổ trải qua ở Diêm đảo, nào là năm nào tháng

nào giết chết một cao thủ Tiên Thiên tự cho mình là siêu phàm, nào là năm nào ngày nào giết hết một thôn trại người phạm bằng thuốc độc, xem ra hấn trút phần uất bị mất tu vi của mình lên đám người phạm. Nhờ vào một số thủ đoạn của tu luyện giả không ngừng thay đổi thân phận của mình, trong bộ ba cao thủ Tiên Thiên ở Diêm đảo mà Dương Vân hỏi thăm được khi trước, kỳ thực có một người chính là hóa thân của Hạo Dương lão tổ.

Trong động phủ vô cùng tịch mịch, Hạo Dương lão tổ vừa không có bất kỳ hi vọng trọng tu trở lại mà phần lớn thời gian dùng thân phận là cao thủ Tiên Thiên ở trên đảo kiếm tìm niềm vui sống trên người đám phạm nhân.

Lật đến tờ bút ký cuối cùng, chữ viết trên đó còn chưa ráo mực bao lâu, tản ra mùi mực thơm phức, "Lão phu tự bói cho mình một quẻ, quẻ bảo hôm nay hết sức không may nên ta trở lại động phủ. Nghĩ lại cũng buồn cười, đã bốn trăm chín mươi sáu tuổi, chẳng còn sống được mấy năm nữa, lại còn sợ chết sao? Nếu là tới số thật, có khi lại là giải thoát mới đúng. Ô? Pháp trận có phản ứng, có người xông vào, xem ra kiếp số hôm nay là nhân kiếp đây, không biết có thể bình yên vượt qua như Tổng Mậu Thành lần trước không. Ta sẽ ra ngoài gặp kẻ xông vào, nếu ta không chết thì lại tiếp tục sống tạm vài năm, nếu như chết rồi - kẻ giết ta, đồ trong động phủ này cho người đấy."

Nét bút cuối cùng kéo thật dài, như muốn xé toạc giấy đi, nó cho thấy Hạo Dương lão tổ viết đoạn này lúc tâm trạng không hề bình tĩnh.

Xem xong bút ký, hai người im lặng thật lâu, một lúc sau, Triệu Giai mới lắp bắp nói: "Thế này - một đại cao thủ như Hạo Dương lão tổ lại bị người giết chết như vậy sao?"

"Ta đoán là vì hấn lớn tuổi rồi, ta vừa khê đựng một cái đã nghèo rồi."

"Làm gì có chuyện đó! Số người đó quá rồi đấy? Mộ Viễn bói đúng là như thần, quẻ của Hạo Dương lão tổ cũng chuẩn nữa. Ồ, không phải, nếu Hạo Dương lão tổ không xem quẻ, hấn cũng sẽ không trở lại động phủ, vậy sẽ không gặp phải chúng ta, rốt cuộc quẻ này chuẩn hay không đây?"

"Bối thế nên tới giờ ta cũng không bao giờ xem bói cho mình cả." Dương Vân nói.

Triệu Giai nói với giọng thương cảm: "Một đại cao nhân như vậy mà cuối cùng lại rơi vào kết cục này, con đường tu hành này cũng quá tàn khốc rồi."

"Tu vi của cô mới chỉ là Dẫn Khí kỳ lại còn rảnh rỗi ở chỗ này thương thu buồn xuân cái gì, chẳng bằng nghiêm chỉnh tu hành một chút đi, Hạo Dương lão tổ người ta cũng đã phong quang mấy trăm năm rồi, cho dù tán đàn đi nữa cũng vẫn khiến cả Hạo Dương môn kinh sợ không dám có ý đồ gì xấu, cũng có thể coi là một nhân vật không tầm thường rồi." Dương Vân nói.

"Người thậm chí còn chẳng đến Dẫn Khí kỳ mà dám lớn lối thế sao - này, người ra ngoài làm gì?"

"Đi an táng Hạo Dương lão tổ."

Dương Vân đi tới chỗ thi thể Hạo Dương lão tổ, dùng Dương Hòa lôi vừa có được tạo một hố to trên mặt đất, an trí tốt thi thể, hấn nhìn về phía mộ phần trầm mặc trong chốc lát.

Mặc dù trong mộng cảnh hấn nhìn thấy rõ ràng rằng, những người tu luyện không thành công, thân tử đạo vẫn nhiều không đếm kể, nhưng mơ là một chuyện, tự mình trải qua lại là một chuyện khác khiến trong lòng Dương Vân không khỏi xúc động. Quả thật đúng như lời Triệu Giai nói, con đường tu hành này quá tàn khốc, nó giống như lội ngược dòng nước, không tiến thì chắc chắn phải lùi, lùi một bước là vạn kiếp bất phục.

Ký ức trong giấc mộng đã cứu lấy Dương Vân, việc trước tiên hấn phải làm đó là tìm ra tất cả những gì còn nhớ được có liên quan đến Dung Nham hải, trong đó có Linh Quang Hóa Ảnh trận do Hạo Dương lão tổ tự nghĩ ra. Khi còn ở trong giấc mộng, lúc Dương Vân tới du lịch ở Dung Nham hải, tình cờ chiếm được trận đồ hấn là do sau khi Hạo Dương lão tổ bỏ mình mới lưu truyền ra ngoài đây.

Nhớ tới về mặt không thể tin được của Hạo Dương lão tổ trước khi chết, Dương Vân bắt giác cảm thấy có chút bị thương, lại có chút may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.